

THÍNH
NGUYỄN

Review: Diên Vĩ
Cover: Nha Thanh

XUYÊN
SÁCH

CHIM
HOANG YẾN
NHÀ
NHỊ GIA
THÀNH
TINH RỒI

Xuyên Sách: Chim Sẻ Nhà Nhị Gia Thành Tinh Rồi

Thính Nguyên

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đô Thị, Đam Mỹ, Xuyên Không, Sủng

Văn án:

Lê Phi Phàm xuyên sách. Cậu xuyên thành chim hoàng yến nhỏ được Hoắc nhị gia bao dưỡng, tay chân thì vụng về, lại còn không biết phân biệt ngũ cốc. Lý do duy nhất khiến cậu có thể ở bên đại lão ba năm sùng sững không ngã là bởi ngoại hình rất giống ánh trăng sáng cầu mà không được của đại lão.

Xưa nay chim hoàng yến luôn yêu đại lão thật lòng, chỉ vì đầu óc bất đắc dĩ không đủ dùng, tính cách lại thất thường nên mới dẫn đến kết quả chính chủ vừa tới, chim hoàng yến đã bị đá văng.

Lê Phi Phàm thì khác hẳn.

Chim hoàng yến phải có tự giác của chim hoàng yến chứ.

Cậu vừa làm hồ ly tinh trên giường vừa làm bé ngoan hiểu chuyện dưới giường, không có việc thì chiến đấu với mấy đứa cận bã đê tiện, có việc thì đại lão không thềm lộ mặt.

Sau lưng thì sao?

Người trong Hoắc gia lòng muông dạ thú – Tiền riêng của Lê Phi Phàm tăng thêm 5 triệu tệ.

Người đối diện tới cửa khiêu khích -- Bất động sản tắc đất tắc vàng giúp cậu kiếm được đầy bồn đầy chén.

Tin tức về hào môn kéo đến ùn ùn không dứt -- Các loại quỹ, cổ phiếu đầu tư cao lời lãi cao.

Ánh trắng sáng trở về, Lê Phi Phàm: "Nhị gia, tình cảm với ngài ba năm nói sao thì vẫn có, không cần đưa phí chia tay đâu."

Hoắc Uẩn Khải cười như không cười: "Sao thế được, ba năm nay cậu hầu hạ rất tốt."

Lê Phi Phàm nghiêng răng. Móa, ai cho anh mặt mũi thế hả.

Bên ngoài nghe đồn gia chủ Hoắc gia sắp kết hôn, đối tượng kết hôn chính là vị trúc mã có tình cảm sâu nặng.

Tận đến lúc mọi người thấy thanh niên đứng bên cạnh Hoắc Uẩn Khải.

Mọi người: "Đây không phải chim hoàng yến bên cạnh Hoắc nhị gia sao, nghe đồn rất lợi hại, cực kỳ được lòng của nhị gia. Đây là đã đấu thắng chính chủ rồi thượng vị, gả vào hào môn đây à?"

Người khác: "Có cái mông ấy, Lê gia người ta vốn cũng thuộc hào môn."

Có tin nóng nội bộ tuồn ra: Trước hôn lễ, vị chim hoàng yến này đã định chuồn êm, ai ngờ lên tới máy bay yên vị rồi mà vẫn bị Hoắc nhị gia tóm trở về.

Nghe nói ba ngày ba đêm không thấy ra khỏi phòng.

Tag: Hào môn thế gia, Thiên chi kiêu tử, Xuyên sách, Nghịch tập

Từ khóa tìm kiếm: Vai chính: Lê Phi Phàm, Hoắc Uẩn Khải

Một câu tóm tắt: Có thể nằm tuyệt đối không đứng

Lập ý: Xuyên qua hiện tượng để nhìn thấu bản chất

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)
- [Chương 33](#)

- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68](#)
- [Chương 69](#)

- [Chương 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 79](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)
- [Chương 82](#)
- [Chương 83](#)
- [Chương 84](#)
- [Chương 85](#)
- [Chương 86](#)
- [Chương 87](#)

Chương 1

Đã nửa tháng trôi qua từ ngày Lê Phi Phàm bị Hoắc Uẩn Khải một cước đá vào trong ao.

Hồ sen của Ngọc Kinh Viên rất lớn, nước cũng rất lạnh, trong cơn mưa tháng ba còn lẫn mấy bông tuyết, nghĩ là biết lạnh tới mức nào. Toàn thân Lê Phi Phàm dính đầy lá khô cành mục, chặt vật tới nổi suýt đi gặp Diêm Vương.

May mà chỉ là suýt.

Thế giới này là một quyển sách.

Lê Phi Phàm chỉ tình cờ xuyên vào quyển sách đó.

Ngay từ đầu anh còn nghĩ mình đang bị đùa giỡn, nhưng bộ tiểu thuyết "Hồng Sí" này là do chính tay anh ký đầu tư, ngay cả bản cải biên cũng đã được lên kế hoạch xong xuôi. Theo tính cách của Lê đại thiếu, ai mà dám đá anh vào trong ao, anh chưa trở tay bẻ gãy xương sườn người ta đã coi như quá có lương tâm.

Có hai lý do khiến Lê Phi Phàm không làm như vậy.

Một, người đá anh là kẻ không thể chọc vào.

Hai, thân phận bây giờ của anh cũng không cho phép làm vậy.

Nhìn chung thì quyển tiểu thuyết này quay chung quanh vai chính công Hoắc Uẩn Khải và vai chính thụ Thư Dịch Khinh. Hai người vốn là thanh mai trúc mã, chẳng qua lúc lớn lập trường khác nhau, cốt truyện lại lái qua bao nhiêu plot twist, cả xô máu chó ập vào mặt.

Mà nhân vật Lê Phi Phàm này chính là thể thân của Thư Dịch Khinh, là con chim hoàng yến được nuôi trong Ngọc Kinh Viên.

Tiết mục rút hồ sen này xảy ra lúc nguyên thân mới đi theo Hoắc Uẩn Khải, lúc trước Lê Phi Phàm đọc đến đoạn này còn dùng bút bôi đỏ.

Nguyên thân có cái danh hảo tiểu tình nhân, thể nhưng dã tâm còn lớn hơn trời.

Nghề chính là quyển rũ Hoắc Uẩn Khải, nghề phụ là chính chết Thư Dịch Khinh.

Về sau còn đủ kiểu tai nạn xe cộ, đầu độc, bắt cóc, cái gì liên quan tới mạng người cũng làm hết. Mấu chốt là IQ của nguyên thân không online, mỗi lần ra tay không phải lè mề tới mức vai chính công Hoắc Uẩn Khải kịp chạy đến làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân thì cũng là thúc đẩy vai chính thụ Thư Dịch Khinh phát triển tuyến tình cảm với nam hai nam ba nam bốn. Nói đơn giản, nguyên thân chính là một tên pháo hôi công cụ người không hơn không kém.

Là một người đầu tư, nhân vật trong sách trùng tên với Lê Phi Phàm thì thôi, đằng này nhân vật đó còn bị bao người thóa mạ, sống chẳng bằng một con chó.

Lúc ấy Lê Phi Phàm đọc tiểu thuyết tới nổi nhức não, vừa mới ngồi trong văn phòng gõ bút máy nói ""Hoặc là đổi tên, hoặc là rút vốn đầu tư"" xong, quay đầu lại đã bị xe tông, sau đó thì xuyên sách.

Lê Phi Phàm ướt đầm bò từ dưới ao lên, thoát nhìn không khác gì một chú chó nhỏ sũng nước.

Lần này to chuyện rồi.

Vấn đề bây giờ không chỉ là sửa tên nữa, cái quan trọng là nhân vật này của anh chỉ còn sống được ba năm.

Bị đá vào hồ nước là còn nhẹ, ba năm sau kim chủ Hoắc Uẩn Khải còn đích thân mở miệng gọi người làm thịt anh cơ mà.

Có lẽ đối với người bình thường, biện pháp tốt nhất trước mắt là khom lưng cúi đầu, từ đây thay hình đổi dạng dốc lòng làm người tốt, thay đổi cái nhìn của người xung quanh, vả mặt kim chủ rồi làm hấn yêu mình điên cuồng.

Nhưng đáng tiếc, Lê Phi Phàm anh đây không phải người tốt, anh cũng không giả làm người tốt được.

Lê Phi Phàm sinh ra trong một gia đình giàu có. Trong mắt anh, chỉ cần không làm những việc như phóng hỏa **giết** người trái pháp luật thì sao cũng được. Hoắc Uẩn Khải muốn bảo vệ ánh trăng sáng nên mới cần một thể thân làm bia chắn đạn, khiến kẻ khác nghĩ hấn đã thay lòng đổi dạ. Thân phận hiện giờ của Lê Phi Phàm đã định, anh không thể cứ mặc kệ rồi sau này mất cả người lẫn của, cả mạng sống cũng ném vào.

Trên đời này làm gì có cái lý ấy.

Phải biết lịch sử nội chiến của Hoắc gia có thể lấy làm tư liệu sáng tác một bộ "Hoắc thị truyền kỳ lục". Hoắc Uẩn Khải là người cầm quyền tương lai của Hoắc gia, là nhân vật có thể **giết** ra một đường máu từ trong trung tâm lốc xoáy quyền lực. Mà Lê Phi Phàm đã biết nguyên thân vì để leo lên Hoắc Uẩn Khải mà đắc tội biết bao người, không còn bất cứ người thân nào còn sống, tính cách thì âm u đáng ghét, bằng cấp thấp, kinh tế bằng không.

Tình hình như thế mà đòi đấu lại Hoắc Uẩn Khải thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Cho nên chỉ còn một đường thoát duy nhất.

Cứ cố làm chim hoàng yến cho tốt, kim chủ sẽ không ra tay với anh.

Ai bảo anh không thể động vào người kia? Vậy chẳng thà cứ đi theo hấn, lợi dụng các mối quan hệ của hấn, tiêu tiền của hấn.

Lê thiếu gia đã quen lẫn lộn trong giới giải trí, bất kể là tiện nhân yêu diễm hay là sen trắng ngây thơ, chỉ cần có ích là anh đều có thể tùy cơ lợi dụng.

Ngay cả cái thân phận ""người của Hoắc nhị gia"" cũng có thể giúp anh đạt được lợi ích, chắc chắn không tệ hơn việc anh cầm mấy trăm vạn đầu tư kịch bản rác rưởi, nói không chừng còn vớt tiền qua cửa sổ rồi bị lão ba cầm gậy tới đập cho một trận đúng không?

Chỉ cần không chết là có thể nằm cũng đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Ba năm thôi mà, anh chịu được.

Đêm nay chính là đêm náo nhiệt nhất kể từ ngày Lê Phi Phàm vào ở trong Ngọc Kinh Viên.

Lúc anh đang đứng bên hồ thì bãi cỏ bên cạnh đang cử hành một bữa tiệc.

Ngọc Kinh Viên là kiến trúc cổ kính được bảo tồn hoàn hảo nhất trong thành phố Thịnh Kinh, hai tháng trước đột nhiên có tin đồn truyền ra nói nó đã được tư hữu hóa, vô số người đều suy đoán người mua thần bí kia đến cùng là ai.

"Hóa ra là Hoắc gia? Chả trách."

"Hoắc gia từ trước tới nay luôn khiêm tốn, sao lần này lại đầu tư vào lâm viên?"

"Gì cơ, tôi nghe nói là Hoắc nhị gia mua trên danh nghĩa cá nhân, nhà riêng đó hiểu không. Biết tin còn nóng hơn là gì không? Món đồ chơi mới nhất theo bên cạnh Hoắc nhị gia, là nam, nuôi ở ngay đây."

"Không thể nào, chỉ vì một món đồ chơi? Kể cả kẻ đó có gương mặt giống hồ ly tinh thì cũng không xứng với cái giá này."

Đề tài tình cảm luôn là đầu đề câu chuyện được yêu thích của tất cả các tầng lớp trong xã hội.

Càng khởi phải nói tới người được bao dưỡng là một người đàn ông.

Đằng sau núi giả có người cười đùa về đề tài vừa rồi: "Hiện tại trong thành phố có ai chưa nghe qua tiết mục chim sẻ biến phượng hoàng này. Nửa tháng trước tình nhân nhỏ này còn đánh nhau một trận với người được Trần tổng bao dưỡng, cuối cùng Trần tổng còn tự mình dẫn người tới cửa xin lỗi. Phỏng chừng là có chút thủ đoạn, bằng không thì sao người bình thường có thể lọt vào mắt mấy người như vậy?"

"Hoắc gia mặc kệ à?"

"Người ta được nhị gia dung túng, kẻ nào của Hoắc gia dám nhúng tay?"

Lê Phi Phàm nhủ thầm chớ má.

Hoắc Uẩn Khải dung túng? Nếu không phải anh xuyên vào đúng lúc thì thi thể của nguyên thân sớm đã lạnh rồi.

"Cậu Lê? Cậu Lê?"

Nhân viên phục vụ mặc đồ trắng đen nhẹ nhàng nhắc nhở người đang đứng ngây ra trên bãi cỏ.

Động tác của nhân viên phục vụ rất cung kính, nhưng sự mất kiên nhẫn và khinh miệt dưới đáy mắt lại không giấu được.

Anh ta mở miệng nhắc nhở: "Ngài Cao đang chờ ở sảnh đằng sau."

Lúc này dưới ngọn đèn lung linh, từng tốp nam thanh nữ tú tụm lại chuyện trò vui vẻ. Thân là chủ nhà, tất cả những nhân viên phục vụ ở đây đều đến từ Hoắc gia, ai nấy đều phải trải qua tầng tầng lớp lớp tuyển chọn mới có thể tới đây làm việc.

Ngài Cao là ai, là Cao Thăng.

Là phụ tá đắc lực nhất, là người dưới một người trên vạn người bên cạnh Hoắc Uẩn Khải.

Thậm chí Lê Phi Phàm còn biết có rất nhiều hiểu lầm giữa vai chính công Hoắc Uẩn Khải và vai chính thụ Thư Dịch Khinh đều được gỡ rối nhờ vị trợ lý khôn khéo này. Suốt diễn của anh ta không nhiều nhưng mỗi lần lên sân khấu đều cực kỳ quan trọng.

Trách không được mấy người thuộc cấp dưới đều lấy tên tuổi Cao Thăng ra lờ anh.

Bên ngoài nghe đồn anh là người mới được Hoắc nhị gia Hoắc Uẩn Khải bao dưỡng ở trong Ngọc Kinh Viên, nhưng trên thực tế, chỉ cần là người làm việc tại đây thì đều biết Hoắc Uẩn Khải vốn không sống ở chỗ này.

Ngay cả bản thân Lê Phi Phàm, trừ hôm bị Hoắc Uẩn Khải đá vào trong hồ sen là có gặp hắn một lần thì từ đó tới giờ cũng chưa gặp lại vị kim chủ này lần nào.

Đương nhiên anh biết mấy nhân viên ở đây nghĩ như thế nào, nhưng anh chẳng thèm để bụng.

"Muộn thì tôi sẽ tự giải thích." Lê Phi Phàm hóng chuyện đủ bèn thu lại tầm mắt.

Nhân viên phục vụ ném một ánh mắt khinh thường qua.

Anh ta cao giọng tức giận: "Ngài Cao đang bận, nào có thời gian nghe cậu giải thích?"

Lê Phi Phàm xoay người nhường mày: "Anh tên là gì?"

Nhân viên phục vụ nhìn cặp mắt kia, không hiểu sao chợt nhảy dựng trong lòng.

"Cậu hỏi cái này làm gì?"

"Xem ra Hoắc gia có ngai vàng chờ người tới kế thừa nhỉ, đến nỗi mà người dưới đều coi những kẻ khác chẳng ra gì." Lê Phi Phàm hơi cúi người, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười lạnh: "Vậy anh đoán xem? Liệu tôi có ngày

trở mình không nhỉ?"

Nhân viên phục vụ bị nụ cười kia làm lóa mắt.

Anh ta cố gắng che giấu sự hoảng loạn, nhíu mày nói: "Cậu bị điên à."
"Đúng vậy." Lê Phi Phàm đứng thẳng người dậy, đút hai tay vào trong túi quần. lạnh nhạt trả lời: "Ai mẹ nó không điên mà lại xuất hiện ở đây."

Nhân viên phục vụ bị câu chửi tục làm cho giật mình.

Anh ta nhìn người trước mắt với ánh mắt nghi ngờ.

Ai cũng biết người mới mà Hoắc nhị gia dẫn về có gương mặt không tầm thường, nhưng ai gặp qua người này cũng nói vẻ ngoài xuất chúng cũng chẳng thể che được nội tâm thấp kém. Từ lúc đi theo Hoắc Uẩn Khải, người này luôn đắp cả đồng hồ hiệu lên người, nhìn người bằng mũi, như thể làm vậy là có thể che giấu được sự què mùa từ trong xương cốt.

Nhưng bây giờ có gì đó không đúng.

Vẫn là gương mặt đó, nhưng anh đã đổi hết đồng hồ có logo nổi tiếng trên người, ngược lại chỉ mặc đồ rộng thùng thình không nhãn hiệu, ấy vậy mà cách ăn mặc ấy lại làm lộ ra thân hình thon dài cân đối. Ngay cả đôi mắt có phần đuôi xéch lên làm lộ ra chút yêu diễm cũng tràn đầy sự tự tin và hoang dã tới mức chấn động lòng người.

Chiều cao của Lê Phi Phàm tầm một mét tám, vai rộng nhưng trông không cường tráng lắm, anh để tóc dài, làn da trắng như sứ.

Đêm nay anh còn búi tóc lên để lộ ra cái cổ thon dài và hầu kết đường nét rõ ràng.

Rất khó tin những từ như "tuấn tú", "gợi cảm", "anh khí", "diễm lệ" có thể tập trung hết lên một người đàn ông.

Ngay cả khoe miệng cong lên lúc mỉa mai người khác cũng như đang nói ""tôi có đủ các nét đẹp cần có của một đại mỹ nhân"".

Khí chất sau khi thăng cấp của tên diêm dúa trước đó thành công làm nhân viên phục vụ bị sốc, lúc này Lê Phi Phàm mới nhớ ra vì sao đêm nay Cao Thăng lại muốn tìm anh.

Bởi vì bữa tiệc hôm nay mở ra là để mọi người đều nhận biết được anh.

Trong sách gốc, nửa tháng trước Lê Phi Phàm nhận hết mọi lạnh nhạt và xem thường, lúc cậu ta biết được tin tức này từ phía Cao Thăng bèn lập tức phát hỏa. Cậu ta vừa chướng mắt những người bàn tán sau lưng mình lại vừa tự ti trong lòng, cuối cùng còn đụng phải một người nói xấu sau lưng rồi đánh nhau với đối phương.

Thế là lần đầu ra mắt đã biến thành trò cười cho cả giới thượng lưu.

Nhưng đêm nay vì anh không chủ động đi tìm Cao Thăng nên vị trợ lý này lại tự hiện thân.

Mà hình như anh ta không tới để tìm anh.

Chỉ thấy một trợ lý trẻ tuổi mặc tây trang tinh tế, mắt đeo kính đen đang dẫn theo cả nhóm bảy tám người đi lướt qua, cơ bản còn không thèm nhìn Lê Phi Phàm đang đứng ven đường. Trợ lý kia vừa nhíu mày nói chuyện điện thoại vừa xác nhận với người bên cạnh cái gì, chưa nói được hai câu đã nổi giận.

"Mấy người làm ăn kiêu gì không biết? Người ta về nước rồi mới nhận được thông báo!"

"Còn làm sao bây giờ, đón người chứ gì nữa! Tìm người để ý kỹ một chút." Trợ lý từ trước tới nay làm việc chắc chắn cũng không tránh được do dự đôi chút, cuối cùng vẫn dặn dò người bên cạnh một câu: "Bên nhị gia hết bận thì thông báo cho tôi trước, nói với nhị gia là người đã về rồi."

Người có thể khiến trợ lý Cao phải trực tiếp thông báo cho Hoắc Uẩn Khải chắc chắn rất quan trọng.

Lê Phi Phàm nghĩ nghĩ, đột nhiên phát hiện bản thân đã quên mất trọng điểm của hôm nay.

Bữa tiệc này trừ việc muốn giới thiệu chú chim hoàng yến mà Hoắc nhị gia nuôi thì lý do thật sự là muốn ám chỉ sau một thời kỳ im lặng, Hoắc gia của Thịnh Kinh sẽ tiến vào đấu trường. Điều này có nghĩa là cuộc chiến nội bộ của Hoắc gia chính thức được bắt đầu.

Đây là sự thật khách quan.

Đương nhiên đây cũng là một quyển tiểu thuyết BL máu chó với đủ kiểu tình huống, nhưng phát triển tình cảm vẫn là tuyến chính.

Lần này người tới không phải ai xa lạ mà chính là Thư Dịch Khinh.

Thật ra mối quan hệ tình cảm giữa hai vai chính thời kỳ này còn chưa rõ ràng, chủ yếu là Thư Dịch Khinh có thiện cảm với thanh mai trúc mã Hoắc Uẩn Khải của mình mà thôi. Hoắc Uẩn Khải sinh ra trong Hoắc gia, tình cảm đối với hắn mà nói chỉ là một thứ bé nhỏ không đáng kể. Lúc này hắn còn chưa ý thức được tương lai mình sẽ yêu Thư Dịch Khinh, chỉ có mỗi vai chính thụ như mặt trời nhỏ là đã được định trước sẽ lưu lại dấu ấn rực rỡ trong lòng một người sinh ra trong tranh đoạt âm u như Hoắc Uẩn Khải. Từ nhỏ Hoắc Uẩn Khải đã bảo vệ Thư Dịch Khinh, mấy năm nay thế cục quá loạn, còn liên lụy tới cả Thư gia, Hoắc Uẩn Khải bèn tìm cách đưa Thư Dịch Khinh ra nước ngoài tránh bão.

Trời nam bể bắc xa nhau vạn dặm như thế thì sao có thể làm ăn gì được.

Vậy nên cốt truyện máu chó tới rồi đây.

Đêm nay chính là điểm bùng nổ của mâu thuẫn tình cảm đầu tiên giữa các vai chính.

Thư Dịch Khinh thân ở ngàn dặm xa không biết nghe được tin đồn Hoắc Uẩn Khải nuôi chim hoàng yến từ bà tám nào, cậu ta bèn không màng

người nhà ngăn cản, vội vàng chạy về nước.

Cặp công thụ này, một người không muốn tin nhưng chỉ có thể ảm đạm giả bộ như không có chuyện gì, một người khác thấy người trở lại nhưng trước mắt chỉ có thể lạnh lùng làm tổn thương nhau.

Nguyên thân Lê Phi Phàm ghen ghét phát điên.
Đương nhiên cậu ta biết lý do mình có thể thượng vị là gì nên mới luống cuống khi biết chính chủ xuất hiện, gián tiếp dẫn tới việc cậu ta tự làm mình mất mặt trong bữa tiệc.

Lê Phi Phàm nghiền ngẫm kỹ trọng điểm xong liền phát hiện nhân viên phục vụ bên cạnh mình đang ngó nghiêng về phía cửa ra vào.

Đương nhiên anh ta đã nghe thấy lời Cao Thăng nói lúc nãy, đặc biệt lúc thấy rõ người xuất hiện ở cửa, ánh mắt anh ta phát sáng, trong lời nói như có ý ám chỉ ai.

"Hóa ra là thiếu gia Thư Dịch Khinh của Thư gia."

"Không phải là xuất ngoại ư? Không hổ là con cháu danh môn, không biết là hơn biết bao nhiêu lần so với một số người."

Vừa nói còn vừa đánh mắt sang nhìn Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm gật đầu đồng ý: "Đúng là không giống thật, tôi đẹp hơn cậu ta."

Nhân viên phục vụ: "" ""

Lê Phi Phàm nhìn bóng dáng của người đang đứng ở cửa ra vào, anh nghiêm túc tự hỏi vấn đề này. Nói là anh có chút giống với Thư Dịch Khinh, đây cũng là lý do quan trọng nhất khiến Hoắc Uẩn Khải lựa chọn anh.

Nhưng Lê Phi Phàm nhanh chóng cho ra kết luận.

Có người không trị hết bệnh mù.

Những từ ngữ miêu tả Thư Dịch Khinh như "tươi mát thuần khiết chân thành nhiệt tình" có lẽ là phù hợp. Lê Phi Phàm thấy người kia có một đôi mắt đào hoa tiêu chuẩn, mặt nhỏ, đường nét nhu hòa, tóc hạt dẻ nhìn rất trẻ tuổi, đáng vẻ nhìn một cái đã biết được yêu chiều bảo vệ rất khá.

Nhưng nếu nguyên thân mà tử mĩ chải chuốt một phen thì Thư Dịch Khinh không thể nằm cùng cấp bậc được.

Lê Phi Phàm trước kia đúng thật đã lãng phí vẻ ngoài này.

Cao Thăng nhanh chóng nhận ra người cần đón, sau đó anh ta dẫn người đi vào trong.

Hình như Thư Dịch Khinh đang hỏi Cao Thăng cái gì đó, Cao Thăng hơi nghiêng đầu nghe câu hỏi của đối phương, ngay cả động tác chớp mắt cũng có chút cung kính.

Dù sao đó cũng là nhân vật được sắp của anh ta đặt ở đầu quả tim, tất nhiên phải nịnh bợ, cẩn thận hầu hạ chứ.

Đáng tiếc vừa lúc gặp phải oan gia ngõ hẹp trên đường.

Cao Thăng vừa ngẩng đầu thấy Lê Phi Phàm bèn nhíu mày theo bản năng.

Cục diện này không thể tệ hơn được nữa.

Lê Phi Phàm lớn tiếng nói: "Trợ lý Cao, nghe nói anh tìm tôi?"

Thư Dịch Khinh lập tức hỏi: "Cao Thăng, vị này là?"

Không biết vì sao mà mí mắt của Cao Thăng giật dữ dội.

Anh ta còn chưa kịp đáp đã phải trở mắt nhìn người mới chọc giận nhị gia, đạo gằn đây tưởng đã hiểu chuyện hơn cười như yêu tinh mà vươn tay ra với Thư Dịch Khinh.

"Xin chào, Lê Phi Phàm."

"Có thể khiến trợ lý Cao phải tiếp đón tận nơi như vậy thì chính là khách quý rồi. Nhị gia đang bận, chiêu đãi không chu toàn."

"Trợ lý Cao, phải chiêu đãi cẩn thận, đừng làm chậm trễ người ta."

Đúng tiêu chuẩn tư thái của chủ nhân.

Hay lắm, rất cao quý.

Nhân viên phục vụ đứng đằng sau Lê Phi Phàm đã bị thao tác trâu bò này làm sợ ngây người.

Chương 2

Chưa kể tới nhân viên phục vụ đứng bên cạnh, ngay cả người từng trải qua nhiều sóng to gió lớn như Cao Thăng cũng không kịp phản ứng. Anh ta như bị nghẹn bởi lời nói của Lê Phi Phàm, nhất thời không biết mình nên hòa theo hay nên chỉ trích đối phương mới đúng.

Sau đó, dường như Thư Dịch Khinh đã đoán ra thân phận của anh.

Cậu ta thay đổi sắc mặt ngay lập tức.

Có lẽ tác giả muốn xây dựng hình tượng như ánh mặt trời cho nhân vật này. Ánh hào quang đó không chỉ chiếu sáng góc u tối trong lòng nam chính Hoắc Uẩn Khải mà còn chiếu vào trái tim các nhân vật phụ như nam hai nam ba nam bốn. Tóm lại Thư Dịch Khinh được tả giống như một bông hoa trắng thuần khiết rọi sáng cả trái đất. Tịch cách của nhân vật thụ này được xây dựng rất đơn giản, trước mắt cậu ta còn chưa tốt nghiệp đại học, lại là đứa con được yêu thương chiều chuộng nhất trong nhà, xưa nay chưa từng tiếp xúc với mặt tối của xã hội. Bởi vậy nên cậu ta chưa biết cách kiểm soát cảm xúc của mình.

Lê Phi Phàm lập tức nhận ra vẻ thù địch chột lóe lên trong mắt đối phương, anh nghĩ thầm: Xem ra cũng không ngây thơ quá mức, ít ra trực giác rất chính xác.

Quả nhiên Thư Dịch Khinh lập tức lạnh mặt, cậu ta chỉ gật nhẹ đầu rồi nói: “Xin chào.”

Đến chào cũng có vẻ miễn cưỡng chứ đừng nói đưa tay ra bắt với anh.

Lê Phi Phàm nhún vai, thản nhiên thu tay lại như không có chuyện gì.

Anh xoay người, thuận tay lấy một ly rượu vang đỏ trên khay của nhân viên vừa đi ngang qua, sau đó chợt nghe Thư Dịch Khinh nhẹ giọng hỏi Cao Thăng: “Anh hai thì sao? Bây giờ anh ấy đang ở đâu?”

‘Anh hai’ ở đây là Hoắc Uẩn Khải. Hắn được sinh ra lúc gia chủ đời trước là Hoắc Khôi đã già, ở trên còn có một người anh trai khác mẹ. Sau khi Hoắc Khôi qua đời, nhánh chính của nhà họ Hoắc chỉ còn lại hai anh em. Nhưng theo cuộc chiến giữa các phe phái trong gia tộc ngày càng mạnh, cái gọi là ‘anh em’ cũng chỉ tồn tại trên danh nghĩa mà thôi.

Người dưới gọi hắn là Nhị gia bởi uy vọng mấy năm gần đây của hắn ở nhà họ Hoắc rất cao, dần có xu thế lấn át người anh trai Hoắc Kính.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải năm nay mới 27 tuổi.

Bồi phận như vậy đã định trước Hoắc Uẩn Khải phải vác trên vai rất nhiều gánh nặng.

Trong mắt Hoắc Uẩn Khải, chỉ có Thư Dịch Khinh vẫn luôn gọi hắn là anh hai như lúc nhỏ là khác hẳn với những kẻ khác.

Lê Phi Phàm không muốn phỉ nhổ cái loại kịch bản “Người là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời tăm tối của tôi” này.

Lúc đọc tiểu thuyết anh đã nghĩ: Con cừu nhỏ Thư Dịch Khinh mà được sinh ra trong một gia đình như nhà họ Hoắc ngoài đời thực thì chưa tới một giây là cậu ta đã bị ăn tươi nuốt sống.

Nhưng hết cách rồi, tất cả chỉ để phục vụ cho tuyến tình cảm đầy máu chó, những thứ khác chỉ là gió thoảng mây bay.

Bất kể lúc này trong lòng Lê Phi Phàm đang nghĩ gì, Cao Thăng bên cạnh rốt cuộc đã hoàn hồn.

Đúng là trợ lý Cao có khác, chỉ cần một giây đã có thể nở nụ cười chuyên nghiệp.

“Bây giờ Nhị gia còn đang tiếp khách.”

Thư Dịch Khinh: “Vậy khi nào anh ấy xong việc thì báo cho tôi, tôi có việc muốn hỏi anh ấy.”

Lúc này, không chỉ có Lê Phi Phàm mà ngay cả Cao Thăng cũng biết Thư Dịch Khinh trở về để đích thân đối chứng với Hoắc Uẩn Khải.

Điều cậu ta muốn hỏi chính là sự tồn tại của Lê Phi Phàm.

Cao Thăng chợt cảm thấy rất khó xử.

Thời gian trở về của Thư Dịch Khinh quá đúng lúc.

“Đã thông báo cho Nhị gia rồi.” Về mặt Cao Thăng vẫn như thường, anh ta tiếp tục nói: “Tôi đã kêu người dọn phòng sạch sẽ, cậu đi đường dài chắc cũng rất mệt, chờ lát nữa tôi bảo phòng bếp làm mấy món cậu thích đưa sang.”

Hiển nhiên anh ta đã tiếp xúc nhiều lần với Thư Dịch Khinh nên mới biết tất cả sở thích của cậu ta cũng như cách đối đáp sao cho phù hợp nhất.

Ngôn ngữ cử chỉ cực kỳ thỏa đáng.

Trong một giây Lê Phi Phàm đã nhìn thấu ý đồ của Cao Thăng, thật ra anh ta đang muốn trấn an Thư Dịch Khinh, hoặc ít nhất là đưa cậu ta rời khỏi nơi công cộng này trước.

Nhưng Lê Phi Phàm biết hôm nay anh ta đã tính sai. Dựa theo cốt truyện, phần trước đang nói tới chuyện Hoắc Uẩn Khải vừa đưa Thư Dịch Khinh ra nước ngoài xong đã bao dưỡng chim hoàng yến, chính điều này đã gây ra hiểu lầm lớn giữa hai vai chính.

Mà bữa tiệc ngày hôm nay chắc chắn sẽ không tránh khỏi một phen náo loạn.

Nếu Cao Thăng chỉ dùng hai ba câu đã lừa cậu ta đi dễ như trở bàn tay thì

tình tiết tiếp theo phát triển kiểu gì được?
Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến từ nơi cách đó không xa.

“Dịch Khinh?”

Tổng cộng có bốn người bước tới, ba nam một nữ.

Nhìn bọn họ có vẻ rất quen thuộc với Thư Dịch Khinh, vừa tới đã thân thiện hỏi: “Không phải cậu ở nước ngoài à? Sao lại ở đây.”

Thoạt nhìn Thư Dịch Khinh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cậu ta nhanh chóng tới bắt chuyện.

Cao Thăng thấy có lẽ cậu ta nhất thời chưa rời đi được bèn bắt đầu nhìn đồng hồ liên tục.

Lê Phi Phàm tùy ý gác tay trái lên vai Cao Thăng, mặc kệ thân thể bỗng cứng đờ trong nháy mắt của anh ta, một tay khác nâng ly rượu vang đỏ lên chậm rãi uống hết.

Anh cao xấp xỉ Cao Thăng, tư thế lấy người khác làm giá uống rượu thoạt nhìn rất thanh thoi nhàn nhã.

Cao Thăng thấy khó hiểu, nhưng có lẽ do động tác của Lê Phi Phàm quá mức tự nhiên nên anh ta cũng không đẩy người ra ngay. Thậm chí khi nhìn hầu kết nhấp nhô theo động tác uống của Lê Phi Phàm, anh ta còn nhíu mày nhắc nhở: “Bữa tiệc chính thức còn một tiếng nữa mới bắt đầu, đừng uống nhiều quá rồi lại say mất.” Rốt cuộc vụ âm ỉ lần trước với Trần tổng đã biến thành một trò cười. Thân là trợ lý, anh ta có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ thanh danh cho sếp của mình, loại chuyện đó xảy ra một lần là quá đủ.

Lê Phi Phàm uống hết rượu trong ly.

Anh vỗ vỗ bả vai Cao Thăng rồi nói: “Anh không hiểu đâu, bây giờ anh có lo lắng cũng vô ích thôi. Để tôi nói cho mà nghe, khi sắp có kịch hay diễn ra

thì uống chút rượu rồi thả lỏng là nhất.”

Cao Thăng lạnh mặt, anh ta đang định nói cậu không phải nhân vật chính trong vở kịch đó là tôi đã cảm ơn trời đất lắm rồi, chẳng phải cuối cùng anh ta luôn là người thu dọn tàn cuộc đấy sao.
Kết quả đột nhiên đã có người xuất hiện trước mặt.

Là mấy người bạn của Thư Dịch Khinh.

Lê Phi Phàm còn đang gác khuỷu tay trên vai Cao Thăng, anh cẩn thận nhớ lại từng chi tiết cụ thể trong phân đoạn này.

Không sai, buổi tối hôm nay chính là một trong những cảnh tượng đầu tiên trong chuỗi ngày mất mặt của nguyên thân.

Tác giả muốn đẩy mâu thuẫn giữa các vai chính lên đỉnh điểm nên đã xây dựng thêm mấy người bạn của Thư Dịch Khinh, bọn họ có tác dụng quan trọng là đứng về phía vai chính để bênh vực lẽ phải.

Chưa cần Thư Dịch Khinh đi tìm Hoắc Uẩn Khải, chỉ cần một giây là bọn họ đã có thể chỉ ra Lê Phi Phàm chính là con hồ ly tinh kia.

Sự xuất hiện của bọn họ vừa làm những mâu thuẫn giữa vai chính gay gắt thêm lại vừa có thể vả mặt vật hi sinh.

Vật hi sinh Lê Phi Phàm day day trán: Đau đầu.

Nghĩ tới chuyện sau này còn phải trải qua nhiều cốt truyện rác rưởi tương tự, Lê Phi Phàm đột nhiên cảm nhận được ác ý sâu sắc đến từ cả thế giới.

Lúc này mặt Thư Dịch Khinh tái mét, rõ ràng cậu ta đã được nghe những người bạn kể về chuyện của Lê Phi Phàm.

Mà thân là đội trợ giúp của vai chính, mấy người bạn đầy tinh thần chính nghĩa này không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Anh là Lê Phi Phàm đúng không?” Một nam sinh trong nhóm nhìn tư thế của Lê Phi Phàm và Cao Thăng bèn mở miệng gây sự: “Người đã không đứng đắn thì ngay cả hành vi cử chỉ cũng **lảnh** lờ, không nhìn xem đây là đâu mà ai cũng dám đi dụ dỗ.”

Lê Phi Phàm giả vờ ngây thơ nhìn thoáng qua Cao Thăng, vừa lúc phát hiện mặt anh ta cũng đang có xu hướng đen lại.

Lê Phi Phàm đoán chắc hẳn anh ta không muốn bị người khác hiểu lầm có quan hệ với mình.

Anh đưa tay nhắc cằm Cao Thăng lên rồi khẽ thổi một hơi thật nhẹ sượt qua mặt đối phương, sau đó nhướn mày nhìn phía đối diện: “Em trai, ý của em là như vậy sao?”

Anh vừa mới uống rượu, làn da trắng nõn bị ánh đèn rọi xuống hiện lên màu phớt hồng.

Lúc này từ khóe mắt đến đuôi mày đang nhếch lên của anh đều tràn đầy sự khiêu khích.

Mấy người đối diện rõ ràng chưa bao giờ đụng phải hành vi không biết xấu hổ như vậy.

Ai nấy đều bị nghẹn lại, sắc mặt biến đổi mấy lần.

Cuối cùng tất cả đều hóa thành một câu: “Không biết xấu hổ!”

Lê Phi Phàm: “Wow, bình thường mấy người chửi như vậy sao, thật đàn bà quá đi.”

Mấy người đối diện: “...”

Đêm nay Cao Thăng bị Lê Phi Phàm **kí©h ʈhí©h** không chỉ một hai lần.

Anh ta thật sự rất muốn hỏi người này dựa vào đâu mà dám làm như vậy.

Ai cho anh cái dũng khí đó?

Nhưng không hiểu sao khi thấy nụ cười nhếch mép của người bên cạnh, anh ta lại không có suy nghĩ đẩy người ra.

Vì thế Cao Thăng dứt khoát hóa thân thành một trợ lý chuyên nghiệp im lặng là vàng.

Tuy không hiểu sao người này cứ thích làm mọi chuyện phức tạp hơn nhưng anh ta cũng biết hành vi mới này không thật sự nhằm vào mình, anh ta làm trợ lý cũng không đến mức phải so đo cái này.

"A Vĩ." Thư Dịch Khinh lập tức đi lên kéo cánh tay nam sinh lại, cậu ta nhú mày: "Đừng nói nữa."

Lê Phi Phàm còn chưa phản bác lại tên A Vĩ tùy tiện kia, một người khác đã vào cuộc.

"Dịch Khinh cậu đừng cản, A Vĩ nói đâu có sai."

"Vốn dĩ chính là như vậy, bây giờ chuyện này trong giới ai chẳng biết, bản thân quyền rũ Hoắc Nhị gia thế nào thì tự anh ta biết."

"Ai cũng biết anh ta là dạng người gì, loại người này nhìn nhiều một chút cũng bản mặt."

"Không chừng đã cặp kè với mấy người đàn ông rồi...A!"

Lê Phi Phàm phải đi mảnh vỡ từ ly thủy tinh trên đầu nam sinh, làm lơ tiếng hét chói tai của nữ sinh bên cạnh, ánh mắt ngây ra như phỗng của vài người và cả sự chú ý đổ dồn về phía này. Anh tùy tiện ném chiếc ly vỡ chỉ còn mỗi chân vào khay của người phục vụ bên cạnh khiến nó phát ra một tiếng vang nho nhỏ.

Xong xuôi, anh ung dung lau vết rượu dính trên tay lên vai của nam sinh vừa bị đập.

Ngón tay thon dài sạch sẽ cực kỳ đẹp mắt, Lê Phi Phàm lau xong bèn thân nhiên liếc nhìn đầu của người nào đó rồi nói: "Không bị chảy máu à, xem ra tôi căn lực rất chuẩn."

Thư Dịch Khinh là người đầu tiên phản ứng lại.

"Anh làm gì thế?" Cậu ta cau mày bước đến: "Sao anh có thể tùy tiện đánh người như vậy?"

Động tĩnh này thu hút sự chú ý của không ít người.

"Anh ta điên à?"

"Đây là ai thế?"

"Trời ạ, đây hình như là người được Hoắc Nhị gia bao dưỡng ấy."

"Hả? Tính tình hung dữ như vậy sao? Chẳng trách có người đồn anh ta không biết kiềm chế, trong thời gian ngắn đã đắc tội không ít người."

"Loại người này có muốn mượn danh của ngài ấy chắc chắn cũng không được bao lâu, nhà họ Hoắc sao có thể chịu đựng được loại tính nết này?"

Lê Phi Phàm là một người sống cả hai đời nhưng chưa bao giờ biết hai chữ nhường nhịn viết như thế nào.

"Có biết vì sao tôi đánh cậu không?" Anh phớt lờ tất cả những tiếng nói bên cạnh, giọng vừa đủ để một vài người xung quanh nghe thấy: "Lý do giống như các người đã nói đấy. Quá bản."

Lê Phi Phàm giương mắt nhìn mấy người chỉ có tác dụng thúc đẩy mâu thuẫn đột ngột nhảy ra mà không biết nên nói gì, giọng nói cực kỳ nhẹ: "Mấy người còn ít tuổi mà mở miệng ra toàn là 'phóng đãng', 'làm bản mặt mình'. Tôi thấy mấy người không biết rốt cuộc đây là nơi nào nhỉ? Đây là Ngọc Kinh Viên. Đã đếm thử xem hôm nay có bao nhiêu người nổi tiếng và

các danh gia vọng tộc đến đây chưa? Có biết gây sự ở nơi này sẽ có hậu quả gì không?”

Lê Phi Phàm sửa sang lại cổ áo của một nam sinh trong đó: “Cậu vẫn là học sinh phải không. Tuy tôi cũng chỉ cỡ tuổi mấy cậu nhưng không đọc sách nhiều lắm, coi như là một người không mấy đứng đắn. Nhưng, tôi như thế nào cũng không đến lượt các người phán xét, địa bàn của Nhị gia cũng chẳng phải nơi để các cậu ra oai.”

Cao Thăng đứng bên cạnh đang bị chậm nửa nhịp vì hành động đột ngột của Lê Phi Phàm nghe thấy lời này lại không tiến lên ngăn cản. Từ sự im lặng của Cao Thăng, Lê Phi Phàm biết mình đã đi đúng hướng.

Bất kể cốt truyện sau này phát triển ra sao, xảy ra chuyện gì, Cao Thăng sẽ luôn đặt lợi ích của Hoắc Uẩn Khải lên hàng đầu.

Chỉ cần mượn danh Boss lớn này, dù anh có là hạng tôm tép cũng có thể phô trương thanh thế dọa nạt người ta.

Nói xong những lời đầy chính nghĩa, Lê Phi Phàm nghĩ thầm cảm giác cáo mượn oai hùm này cũng không tệ lắm.

Nguyên thân bị vả mặt nhưng không thể làm gì bởi cậu ta chột dạ trong lòng, đáng vẻ giả vờ giả vịt chỉ cần chọc vào là đã lộ.

Nhưng anh lại không phải nguyên thân.

Mà Thư Dịch Kinh thân là nhân vật chính tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Tính cách được xây dựng của cậu ta cũng không phải cái loại hoa trắng nhỏ chỉ biết trốn tránh sau lưng bạn bè.

Cậu ta duỗi tay đẩy nam sinh vừa bị đánh ra rồi đứng ở trước mặt Lê Phi Phàm.

“Tôi biết lời vừa rồi của bạn tôi có hơi quá, nhưng anh không thể tùy tiện ra

tay đánh người được.”

“Xin lỗi bạn tôi đi.”

Trước hết là kiểm điểm chính mình sau đó mới phân rõ đúng sai, ánh mắt kiên định, dũng cảm thiện lương.

Đây chính là hào quang sẵn có của vai chính, trông cực kỳ chân thật, không có chút giả bộ nào.

Người bên phe chính nghĩa thì sao có thể bị răn dạy được, đúng không?

Nhưng hôm nay nếu Lê Phi Phàm không đi răn dạy cậu ta thì người bị dạy ngược lại sẽ chính là anh.

Lê Phi Phàm- người từ nhỏ đã không chịu nghe lời giáo viên- khoanh tay nhướng mày nhìn Thư Dịch Khinh.

Anh nhớ rõ cậu ta là mặt trời nhỏ trong cả cuốn sách. Tuy cốt truyện đầy rẫy máu chó nhưng từ lúc niên thiếu, Thư Dịch Khinh đã được người nhà yêu thương, về sau lại có các loại nam phụ thay phiên nhau chiều chuộng, thêm một Hoắc Uẩn Khải từ đầu đến cuối âm thầm che chở. Cậu ta không ngâm thơ thì ai ngâm thơ.

Đã có người ngâm thơ, thì phải có người trả giá cho sự ngâm thơ ấy.

Chẳng hạn như anh nam bốn nào đó có ngày phải ngồi tù vì tội giết người, hay anh nam ba chết vì trầm cảm, hoặc cậu nam hai táng gia bại sản.....

Bao gồm cả vị nam mấy chẳng còn tác dụng gì là anh cũng bị ép phải biến mất.

Nguyên thân làm bao nhiêu chuyện ngốc nghếch, nom cứ như một thằng ngu.

Lê Phi Phàm tự dưng cười một lúc lâu.

Anh cười đến nỗi mọi người xung quanh cũng không hiểu nổi.

“Nếu tôi không xin lỗi thì sao?” Anh hỏi.

Thư Dịch Khinh nhíu mày: “Tôi không tin anh hai sẽ để một người như anh bên cạnh. Anh nói không sai, hôm nay là trường hợp đặc biệt nên tôi cũng không muốn rước thêm phiền phức cho anh hai, nhưng tôi sẽ tự mình hỏi cho rõ.”

“Có lẽ cậu sẽ phải khóc đấy.” Lê Phi Phàm cười khẩy, nói với vai chính thụ một cách trêu mếu: “Tôi nói thật.”

Thư Dịch Khinh bày ra vẻ bị người sỉ nhục, tức tới đỏ cả mặt.

Đột nhiên cậu ta yên lặng nhìn chằm chằm về hướng sau lưng Lê Phi Phàm.

Cảnh này thường xảy ra khi có nhân vật quan trọng xuất hiện, anh không khỏi thở dài trong lòng.

Chỉ diễn kịch thôi mà cũng không yên nữa.

Một giây sau, Lê Phi Phàm nhanh chóng quay lại nhìn người đang đi tới.

“Nhị gia.” Anh vô cùng tự nhiên bước tới nắm lấy tay người đàn ông, trên môi nở một nụ cười quen thuộc, trong sự quen thuộc ấy lại có chút gằn gỏi, như là đang trách mắng nói: “Bảo họ một tiếng là xong mà sao bây giờ anh mới đến.”

Cao Thăng nhìn Thư Dịch Khinh đang tức tới nỗi run cả người.

Rồi sau đó anh ta lại nhìn sang người ở phía đối diện đang diễn như không có gì, động tác của Lê Phi Phàm chỉ còn thiếu nước viết hai chữ “kiêu ngạo” lên trên người.

Cao Thăng chỉ có một cảm giác.

Đêm nay sợ là khó qua được.

Chương 3

Theo như cốt truyện gốc thì phải nửa tháng nữa mới xảy ra chuyện bị thương như vậy trong bữa tiệc.

Vốn dĩ diễn biến sẽ là: Vật hi sinh Lê Phi Phàm khóc lóc om sòm vì bị bạn của Thư Dịch Khinh vạch trần bộ mặt giả dối, còn suyýt vì ghen ghét mà làm cậu ta bị thương, đúng lúc đó Hoắc Uẩn Khải sẽ xuất hiện.

Hắn sẽ tóm lấy tay của Lê Phi Phàm, trong mắt là lửa giận cuộn cuộn.

Nhưng hắn lại nhịn xuống rồi đứng im không nhúc nhích.

Tư thế Hoắc Uẩn Khải ôm Lê Phi Phàm giống như đang bảo hộ, nhưng thật ra là đang kìm chặt. Người được bảo vệ thật sự đang đứng phía đối diện lại hiểu lầm hắn, cậu ta không thể tin nổi, mắt rung rung, nói ra câu thoại kinh điển:

“Rốt cuộc anh ta tốt chỗ nào?”

Nam chính lạnh lùng đáp lại: “Cậu quản hơi nhiều rồi đấy.”

Một người đau lòng muốn chết, một người âm thầm chịu đựng.
Người đọc: Ngược quá!

Người đọc: Tôi cũng muốn hỏi là Lê Phi Phàm này có chỗ nào tốt vậy?!

Người đọc: Tác giả là đồ ngốc, muốn tạo hiểu lầm giữa hai vai chính cũng được, nhưng cái cậu Lê Phi Phàm này cũng bị lợi dụng quá đáng rồi. Chẳng lẽ tình tiết này chỉ để tôn lên phẩm chất tốt đẹp của vai chính thụ thôi à?

Người đọc: Cục cưng Thư Dịch Khinh của mẹ thật đáng thương, nhưng tin mẹ đi, Nhị gia vẫn rất yêu con.

Lê Phi Phàm: Tất cả cú hết đi.

Chẳng lẽ vật hy sinh không có tôn nghiêm chắc?

Không, có lẽ nguyên thân không có, nhưng bây giờ anh có.

Thật ra tình tiết “bạn tốt tương trợ” này không thay đổi, nhưng anh không còn là người bị lôi ra làm trò cười, cũng không còn là con rối không có linh hồn chuyên tạo ra hiểu lầm nữa. Thậm chí không cần ai kia tới giữ cổ tay, anh sẽ tự động che mưa chắn gió, hóa thành áo bông nhỏ tri kỷ của Nhị gia.

Đầu tiên Lê Phi Phàm nói như đang trách cứ đối phương vì đến muộn, sau đó anh lại tiếp lời: “Dịch Khinh chờ anh lâu lắm rồi, tôi hơi sốt ruột nên làm bạn của cậu ấy bị thương, anh nghĩ cách giúp tôi bỏ cứu, coi như tôi nhận lỗi được chưa?”

Trước nhận sai sau đó chủ động nhường nhịn một cách phù hợp, rộng lượng khoan dung.

Perfect.

Mọi người vừa mới thấy Lê Phi Phàm lấy ly rượu dút khoát đập đầu người ta xong, giờ đã thấy anh sợ run như lá rụng trong gió.

Ai nấy đều cảm thán đúng là người có thể đi theo Nhị gia có khác, tốc độ thay mặt này ngựa phi cũng không đuổi kịp.

Lê Phi Phàm không quan tâm được nhiều như vậy.

Từ đầu đến cuối anh đều tuân theo một quy tắc.

Trong quyển sách này anh chỉ là nhân vật làm nền, cứ hầu hạ tốt Boss lớn cho tốt thì đã coi như hành thiện tích đức cho bản thân rồi.

Ông chủ bảo gì làm đấy, nói đi hướng đông nhất định sẽ không đi hướng tây, bảo anh diễn vai yêu tinh nhỏ mê hoặc lòng người thì anh nhất định không được mưu toan trở thành nốt chu sa bò lên giường hắn.

Thậm chí Lê Phi Phàm còn chưa thay đổi cốt truyện, xem sắc mặt hiện tại của Thư Dịch Khinh, có vẻ cậu ta sẽ không nói nổi câu thoại kinh điển “Rốt cuộc anh ta có gì tốt” kia nữa. Kể cả khi Hoắc Uẩn Khải chưa nói ra những câu gây tổn thương thì đối phương đã ngây ngốc đứng đó như bị đâm bẫy, tám nhất trên người.

Lê Phi Phàm không biết liệu Hoắc Uẩn Khải có đau lòng khi thấy bộ dạng này của cậu ta không.

Anh chỉ làm tốt vai trò của mình, còn vai chính có cảm xúc gì trong lòng, xin lỗi anh không có thuật đọc tâm .

Quả nhiên anh đã làm đúng chức trách, cảm xúc của Hoắc Uẩn Khải không có gì biến đổi.

Thậm chí Lê Phi Phàm còn phát hiện ra cánh tay mà anh đang ôm từ đầu đến cuối đều không rút ra.

Anh nhanh chóng nghe thấy câu hỏi truyền đến từ phía trên đầu: “Sao lại đánh nhau với người ta?”

Giọng nói trầm ổn lạnh lùng, thậm chí còn không có trách cứ hay làm khó dễ, tựa như hắn chỉ muốn hỏi thăm một chút mà thôi.

Lê Phi Phàm chợt sống người.

Vừa nãy anh chỉ lo xem nên dùng biểu cảm gì, nói cái gì mới không có vẻ như đang cố cho qua chuyện này. Lê Phi Phàm theo bản năng cảm thấy Hoắc Uẩn Khải sẽ xuất hiện sau lưng anh cùng với một đám người.

Đúng vậy, một đám người.

Có lẽ hắn vừa họp xong đã đưa khách tới đây.

Tới giờ Lê Phi Phàm mới nhận ra, quần quanh ở chóp mũi anh là mùi hương nhàn nhạt truyền đến từ người bên cạnh. Hình như mùi này không giống như mùi hương hần thường dùng, mà càng giống hương thơm ở phòng khách hơn.

Lê Phi Phàm nhìn lướt qua bên cạnh. Vừa chạm phải đôi mắt kia, đầu ngón tay anh đã tê rần.

Hoắc Uẩn Khải cao hơn anh ít nhất nửa cái đầu, đôi mắt đen thâm thúy, ngũ quan sắc nét. Hần mặc bộ tây trang sẫm màu, bên ngoài khoác áo măng-tô khiến bờ vai rộng, đôi chân dài và sống lưng thẳng thớm được phác họa rõ ràng. Không hổ là vai chính, khí chất có mạnh mẽ đến đâu cũng không lộ vẻ hung dữ quá mức, ngược lại còn có chút trầm tĩnh và nho nhã, là một người vừa nhìn đã thấy dễ gây thiện cảm.

Nhưng Lê Phi Phàm hiểu rõ, vẻ bề ngoài chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Đây là người nắm quyền điều hành nhà họ Hoắc chỉ trong một năm, nội trong ba năm đã mở rộng thế lực ra toàn thành phố Thịnh Kinh khiến người ta khó mà theo kịp.

Có lẽ là do ấn tượng ban đầu quá mạnh nên lúc đối mắt với hần, Lê Phi Phàm lập tức có cảm giác sợ hãi khi bị nhìn chằm chằm, lông tơ sau lưng dựng đứng hết lên.

Nhưng anh nhanh chóng đè cảm xúc ấy xuống, giả bộ như không có gì.

Anh vừa cười vừa đáp lời hần: “Không có gì, chỉ là hiểu lầm nhỏ mà thôi, nếu Nhị gia có hứng thú thì hỏi riêng cậu Dịch Khinh ấy. Dù sao đó cũng là bạn của cậu ấy, em thấy nếu khiến hiểu lầm lớn hơn thì không tốt lắm đâu.”

Hoắc Uẩn Khải lại nhìn anh một cái. Lê Phi Phàm hướng mắt lên trời, giả vờ như không thấy.

Bởi vì anh cũng cảm thấy lời này của mình rất trà xanh.

Hoắc Uẩn Khải cũng không làm khó anh, hấn thu lại tầm mắt, chuyển hướng nhìn về phía Thư Dịch Khinh.

Thư Dịch Khinh đang sốc, bị Hoắc Uẩn Khải liếc thì càng rối loạn. Cậu ta muốn nói rằng bạn mình không cố ý gây sự nhưng lại chợt nhớ ra rằng chính phe mình lên tiếng châm chọc trước.

Thư Dịch Khinh muốn hỏi vì sao lại như thế? Anh hai trong trí nhớ của cậu ta không phải người như vậy. Tuy rằng hấn không chiều chuộng mình giống bố và các anh trai, cũng không dịu dàng xoa đầu gọi cậu ta là Tiểu Dịch, nhưng cậu ta biết trong lòng anh, mình không giống những người khác. Sao có thể như vậy? Sao anh hai chỉ đứng đó mà không nói gì?

Chẳng lẽ anh hai đang trách mình sao?

Đúng vậy, chắc chắn là vậy rồi. Anh hai để cho người khác tùy tiện níu tay mình dù anh chẳng thích gần gũi với người lạ.

Nhất là người đàn ông bên cạnh anh hai.

Anh ta luôn cười một cách kiêu ngạo như một đóa hồng rực rỡ, lại tựa một bức tranh sơn dầu nhiều màu sắc. Đây là sự tự tin tỏa ra từ trong xương cốt, dường như anh ta sinh ra để đứng ở nơi đó.

“Mắt hồn mắt vía” đã không đủ để hình dung tâm trạng của Thư Dịch Khinh lúc này.

Lê Phi Phàm lơ đãng liếc qua, anh cảm thấy khá kinh ngạc, cậu ta bị đả kích nặng đến thế sao?

Tuy trong cốt truyện gốc có nhiều hiểu lầm nhưng Thư Dịch Khinh vốn là một người mạnh mẽ từ trong xương. Lê Phi Phàm nhớ rõ mỗi lần mình định bắt cóc hay lên kế hoạch hãm hại, cậu ta vẫn luôn tin tưởng Hoắc Uẩn Khải sẽ xuất hiện, tin vào tình cảm giữa hai người bọn họ.

Tuy đúng là cậu ta mất ba năm mới tu thành chính quả với Hoắc Uẩn Khải.

Nhưng Lê Phi Phàm không muốn đả kích người ta quá đáng trước khi mình có thể thành công thoát thân. Anh mà dám bỏ chạy với nam hai hoặc nam ba thật thì chắc chắn Hoắc Uẩn Khải sẽ lột da anh.

Lê Phi Phàm còn đang suy nghĩ có nên tìm cơ hội sửa sai không thì đã phát hiện Hoắc Uẩn Khải đánh mắt ra hiệu với Cao Thăng. Anh ta lập tức đi lên nói gì đó với Thư Dịch Khinh rồi dẫn cậu ta đi mất.

Được thôi, anh không nên lo chuyện bao đồng.

Nửa tiếng sau bữa tiệc mới chính thức bắt đầu, mọi người nâng ly, ăn uống linh đình.

Lúc đầu bữa tiệc chiếm không đến một phần ba diện tích Ngọc Kinh Viên, mặc dù không ít người đến vì danh tiếng của nhà họ Hoắc nhưng tất cả đều không thể không cảm thán:

Hồ nước long lanh, vườn hoa rực rỡ, hành lang gấp khúc, những chiếc cột nhà được chạm trổ tinh vi.

Đâu đâu cũng là những chế tác tinh xảo mang phong cách cổ xưa của các thợ thủ công lành nghề, những thiết bị hiện đại được khảm vào cũng không làm lộ ra vẻ không hợp.

Vẻ xa hoa và tinh tế hòa quyện vào nhau, nhưng điểm chung nằm ở chỗ cả hai đều rất đắt đỏ, chỉ khác ở chỗ cái đắt đỏ ấy không khiến người khác cảm giác có vẻ nhà giàu mới nổi mà chỉ thấy vừa khiêm tốn vừa ý nhị.

Ngay cả con chim hoàng yến mà hấn nuôi cũng thấy lấp lánh.

Lê Phi Phàm đang trên đường đi thay quần áo.

Bộ tây trang cát may tỉ mỉ ôm lấy dáng người vừa gầy vừa thon dài, từng động tác đều khiến người ta tự hỏi sao lại có một sinh vật đẹp tới từng cm như vậy.

Mái tóc mềm mượt dài không quá cổ được vuốt ngược làm lộ ra vàng trán trơn nhẵn.

Lê Phi Phàm giữ nguyên nụ cười mỉm và hòa vào đám đông một cách thành thạo, vẻ ngoài kinh diễm tự động thu hút mọi người đến trò chuyện.

“Cậu Lê.” Người đàn ông bụng phệ lấy ra một tấm thẻ vàng, có vẻ rất có thiện cảm với anh, nhiệt tình nói: “Kẻ hèn này có mở mấy câu lạc bộ tư nhân ở phía nam thành phố, nếu rảnh cậu nhớ đến chơi nhé.”

Lê Phi Phàm cười tươi rói, đưa tay nhận lấy: “Hồ tổng đã mời thì chắc chắn tôi phải vui vẻ nhận rồi.”

“Lão Hồ, ông nói bằng giọng gì thế, cẩn thận lại làm người ta chê cười, còn tự xưng ‘kẻ hèn’ nữa.” Vài người đàn ông trung niên khác nhân cơ hội xúm vào chào hỏi: “Chỗ ông nói là chỗ nào vậy, cẩn thận Nhị gia mà biết là sẽ lột da ông đấy!”

“Cút đi! Nơi đó của tôi là chỗ đứng đấy!”

Lê Phi Phàm như là rất thân quen với bọn họ.

“Không sao, Nhị gia sẽ không keo kiệt như vậy đâu, lúc nào rảnh có thể rủ ngài ấy đi cùng.”

“Phi Phàm, tôi biết chắc chắn có thể dựa vào cậu mà!”

“Vẫn là lão Hồ ông có mặt mũi.”

“Đúng thế, có thời gian thì tôi sẽ mời Nhị gia đến sơn trang ở ngoại ô chơi, đến lúc đó Phi Phàm phải nể mặt ghé thăm nhé.”

Lê Phi Phàm uống hai ly rượu, trong tay đã có ít nhất bảy, tám tấm danh thiếp.

Anh vừa mắng thăm mấy lão cáo già vừa phải căng da mặt đối phó với bọn họ.

Qua hôm nay, mấy chữ “Người của Hoắc Uẩn Khải” coi như đã được dính chắc lên người anh.

Những sự tăng bốc nịnh bợ vì nhiều mục đích khác nhau là khó lòng tránh khỏi.

Nếu muốn đứng vững ở vị trí này thì nhất định phải nắm được quyền chủ động, mấy vụ giả vờ trước mặt này ít nhất vẫn phải ứng phó tốt, dù sao anh là người bên cạnh Hoắc Uẩn Khải cơ mà.

Thật ra Lê Phi Phàm không cảm thấy đây là một chuyện khó giải quyết. Kiếp trước anh lớn lên trong vòng xã giao hỗn loạn, lúc chơi high lên thì chẳng có cảnh nam nam nữ nữ nào là chưa thấy qua, đôi khi chỉ là để giải trí mà thôi.

“Phi Phàm này.” Người đàn ông lúc nãy đi lên vỗ bả vai anh, ra vẻ như anh em thân thiết lắm: “Vừa nãy mọi người có tán gẫu về cậu, tôi thấy cậu rất vừa mắt nên nói nhiều một câu. Nghe nói quan hệ của Hoắc nhị gia với cậu chủ nhà họ Thư không bình thường đâu. Tôi không dám nhiều lời về Hoắc nhị gia, nhưng cậu phải cẩn thận, đừng để đến lúc bị người ta lợi dụng mà vẫn không biết gì.”

Lê Phi Phàm uống nốt chút rượu còn lại, xuyên qua ly thủy tinh nhìn người đàn ông xa lạ.

Khóe miệng cong lên: “Cảm ơn anh đã nhắc nhở, tôi sẽ chú ý.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Người đàn ông nhìn cằn cổ đở ửng của anh, chợt buông tay ra như bị kích thích.

Lê Phi Phàm híp mắt nhìn theo bóng dáng người nọ rời đi.

Lời nhắc nhở đột ngột này khiến anh tự hỏi liệu đó có phải do cốt truyện bị thay đổi, dù sao theo bản gốc thì nhân vật của anh có tác dụng quan trọng trong việc tạo hiểu lầm giữa các vai chính.

Một khả năng khác có thể là do người của nhà họ Hoắc sắp đặt.

Hoắc Uẩn Khải đưa Thư Dịch Kinh ra nước ngoài là do nhà họ Hoắc sắp xảy ra tranh đấu dữ dội, chưa biết chừng có người muốn thông qua anh để biết quan hệ giữa cậu ta và Hoắc Uẩn Khải đã tiến triển tới bước nào, lấy đó để nắm thóp hắn.

Lê Phi Phàm chỉ phân tâm nửa phút vì điều này.

Rồi anh lại nhanh chóng quay sang tán gẫu với những người khác.

.....

Lúc này, hồ trung tâm ở Ngọc Kinh Viên cũng được mở ra. Đây là nơi có tầm nhìn tốt nhất, gần như có thể bao quát hết phía đối diện và xung quanh hồ. Nhưng tại đình ở giữa hồ lại chỉ có vài người.

Vài chiếc ghế dựa bằng gỗ được đặt ở ngay trong đình, ở giữa là bàn pha trà nghi ngút khói, thoạt trông vô cùng thanh nhàn u tĩnh.

Hoắc Uẩn Khải ngồi trên chiếc ghế tràng kỷ bên tay trái. Hắn rót trà bằng tay trái, đồng hồ trên cổ tay không quá bắt mắt, toàn thân toát lên vẻ thông thả ung dung.

Một người ngồi ở phía đối diện trêu chọc: “Vẫn có tâm tình thưởng trà cơ à? Bên phía đối diện sắp thành sân nhà của người khác rồi đấy.”

“Nếu cậu muốn nổi bật trong đám ấy thì bây giờ đi vẫn chưa muộn đâu.” Hoắc Uẩn Khải thuận miệng nói.

“Sao lại người khác.” Người ngồi bên cạnh tiếp lời vừa rồi: “Đó là người của Hoắc nhị gia đấy. Nói cũng lạ, lần trước tôi có gặp cậu ta ở chỗ của Trần tổng. Hôm đó cậu ta còn khóc lóc om sòm chỉ vì cãi vã với người ta, hình như chẳng biết cách nhìn sắc mặt người khác gì cả, nói là không có não cũng không ngoa.”

Người này nói xong bèn tò mò hỏi Hoắc Uẩn Khải: “Lúc trước Cao Thăng cũng kể cậu tức đến nổi đá cậu ta vào trong ao. Chọc cậu giận được cũng đâu có dễ dàng, mà tôi thấy có vẻ cậu ta không những không sợ mà còn như ăn gan hùm ấy.”

Nếu Lê Phi Phàm biết tên hai người này, anh chắc chắn sẽ nhận ra một trong hai người đó là Trì Cận- bạn tốt lâu năm của Hoắc Uẩn Khải. Mà người nói anh ăn gan hùm chính là nhân vật nam ba luôn âm thầm che chở cho Thư Dịch Khinh- Thành Dư Nam. Chỉ có điều, đến lúc chết vì trầm cảm mà anh ta vẫn không bày tỏ tình cảm của mình với Thư Dịch Khinh, dù rằng hai người là thanh mai trúc mã.

Lúc này Cao Thăng ở ngoài đình đi vào cắt ngang câu chuyện.

Thành Dư Nam thấy anh ta bèn hỏi: “Cậu thu xếp ổn thỏa rồi chứ?”

“Ổn rồi ạ.” Cao Thăng vừa bước tới đứng phía sau Hoắc Uẩn Khải vừa hơi khom lưng nói: “Nhị gia, tôi đã gọi điện thoại cho cha mẹ và chào hỏi qua với trường ở nước ngoài của Thư thiếu gia rồi ạ.”

Hoắc Uẩn Khải ừ một tiếng, đặt tách trà xuống.

Thành Dư Nam nhìn Hoắc Uẩn Khải hỏi: “Bây giờ cậu tính sao? Tạm thời để em ấy ở đây à?”

“Nghỉ ngơi xong rồi cho cậu ta xuất ngoại luôn.”

“Cậu vẫn nhẫn tâm như trước.”

Hiển nhiên Hoắc Uẩn Khải không có ý định tiếp lời, hắn bung chén trà dựa vào sô pha nhìn về phía đối diện hồ.

“Cậu dạy?” Hoắc Uẩn Khải vừa uống trà vừa hỏi.

Hắn hỏi không đầu không đuôi nhưng tất cả mọi người đều biết hắn đang hỏi về ai.

Hoắc Uẩn Khải vừa dứt lời, Cao Thăng đứng phía sau thấy vài người đổ dồn

ánh mắt về mình thì cứng ngắc, máy móc trả lời: “Không phải.”

“Cậu ta có yêu cầu gì không?”

Cao Thăng lắc đầu: “Cũng không có.”

Hoắc Uẩn Khải vắt chéo chân, mân mê tách trà trống rỗng trong tay một lúc, không biết đang suy nghĩ gì.

“Đúng là có tiến bộ đấy.”

“Không cần biết cậu ta muốn gì.”

“Cứ đồng ý hết.”

Chương 4

Sáng hôm sau, Lê Phi Phàm đang ngủ say thì bị đánh thức. Anh mở điện thoại thấy còn chưa đến sáu giờ bèn lập tức cảm giác như cả thế giới đều nổ tung. Anh vừa kéo chăn lên đầu vừa kêu rên: “Chị Lan, chị có biết hôm qua em uống đến mấy giờ không? Em vừa mới ngủ chưa đầy ba tiếng, tha cho em đi, xin chị đấy.”

“Hôm qua Nhị gia ngủ ở Hành Vu Uyển kia kìa.” Chị Lan kéo chăn bông nhắc nhở.

Chị Lan vốn là người làm bên nhà chính của nhà họ Hoắc, năm nay đã hơn bốn mươi tuổi. Chị là người duy nhất ở lại phụ trách cuộc sống hàng ngày của Lê Phi Phàm sau khi anh bị Hoắc Uẩn Khải đá xuống ao.

Ngọc Kinh Viên chia ra làm nhiều khu nhỏ, Lê Phi Phàm sống ở nơi được gọi là Long Thúy Viên.

Lúc anh rơi xuống nước còn chưa đến tháng tư, khi ấy thời tiết rất lạnh, hơn nữa có vẻ như nguyên thân bị Hoắc Uẩn Khải dọa sợ không nhẹ, cho nên lúc Lê Phi Phàm vừa xuyên đến thân thể này đã bị sốt cao một trận. Trong lúc đang dưỡng bệnh, anh đã tìm hiểu tình hình xung quanh nơi này, phải công nhận gia quy nhà họ Hoắc có rất nhiều.

Vả lại nhà họ Hoắc còn không phải gia đình giàu có thường thường mà là kiểu gia tộc lớn đã kéo dài trăm năm, quy củ một đồng.

Có lẽ ban đầu nguyên thân không biết cách làm người, hơn nữa do xuất thân của cậu ta không cao nên những người phía dưới cũng không thèm để ý. Trong truyện viết cậu ta là trẻ mồ côi, lúc nhỏ được một ông cụ nhặt ve chai nhận nuôi, ông cụ mất một năm trước khi Lê Phi Phàm được Hoắc Uẩn

Khải bao dưỡng.

Lê Phi Phàm tự nhận mình có xuất thân phú quý, cha mẹ làm kinh doanh, về sau anh cũng tham gia vào ngành sản xuất phim điện ảnh, tiếp xúc với không ít nhân vật nổi tiếng. Nhưng dù sao đây cũng là trong sách, không thể lấy tình huống thực tế ra để so được.

Cũng may đây là sản nghiệp tư nhân của Hoắc Uẩn Khải, nên thường ngày anh không phải gặp gỡ với nhiều người trong nhà họ Hoắc.

Chị Lan không phải người nói nhiều, chị thích nhất là những bộ sườn xám tối màu kiểu cũ, đây là thói quen được hình thành từ lúc đi theo lão thái thái nhà họ Hoắc.

Lão thái thái chính là bà nội của Hoắc Uẩn Khải, bà cụ qua đời đã lâu, cũng vì thế mà chị Lan xin sang bên này, nói là muốn thanh tịnh.

Chị đi theo lão thái thái nhiều năm nên trong Ngọc Kinh Viên, trừ Phúc quản gia ra thì chị là người có tiếng nói nhất.

Lê Phi Phàm cũng không nói thẳng ra rằng anh cảm thấy chị Lan giống như mẹ ruột của mình, thoát nhìn dịu dàng nhưng lại rất có chính kiến. Lê Phi Phàm ngại chị Lan ở trong nhà họ Hoắc lâu nên quan niệm về tôn ti đã ăn sâu bén rễ, tuy kẻ khác đều nói anh chỉ là tình nhân nhỏ được Hoắc Uẩn Khải bao dưỡng, nhưng từ lúc anh đến đây ở, chị vẫn luôn chăm sóc anh chu đáo.

Sau nửa tháng tiếp xúc, Lê Phi Phàm đã thân thiết với chị Lan hơn. Bây giờ ở trước mặt chị, anh càng ngày càng trở nên tùy hứng.

Anh ôm chặt chần không cho chị kéo đi. Trong lúc mơ màng, cơn gắt ngủ khiến anh tức giận nói: “Hoắc Uẩn Khải thích ngủ chỗ nào thì ngủ, dù sao đây cũng là viện nhà hắn, kể cả hắn có ngủ trên lối đi thì cũng chẳng liên quan gì đến em!”

“Dậy.” Chị Lan vừa vỗ nhẹ trên chần của anh vừa nói: “Bình thường cậu thích làm gì thì làm, dù sao ở đây cũng không có người khác, nhưng Nhị gia đã ở đây thì sáu rưỡi phòng bếp phải dọn cơm lên rồi.”

Lê Phi Phàm nhồm dậy, vài cọng tóc chống ngược trên đầu, anh cất giọng khàn khàn: “Em không ăn.”

“Không ăn cũng phải dậy.”

Lê Phi Phàm suýt phát điên, vừa cuốn chăn vừa xoay người ngồi dậy.

Anh nhíu chặt mày: “Hắn là ông cụ biến thái sao, bình thường có ai ăn cơm lúc sáu rưỡi sáng không?”

“Đây là thói quen ở nhà họ Hoắc, cũng là quy định.” Chị Lan quen cửa quen nẻo mở tủ quần áo, nhặt cà vạt, áo sơ mi hôm qua bị vút đầy đất lên. Chị vừa gấp chúng lại vừa nói: “Tất cả mọi người trong nhà này đều như thế. Tuy sau khi lão thái gia và lão thái thái qua đời, quy định đó có thể bỏ đi nhưng Nhị gia đã hình thành thói quen từ nhỏ, cậu ấy là người vô cùng kỷ luật. Nếu đêm qua cậu ấy ở đây mà cậu không dậy thì còn ra thể thống gì nữa.”

Lê Phi Phàm tóc tai tán loạn, đuôi mắt phỉm hồng vì buồn ngủ, hoàn toàn không giống người trong bữa tiệc tối qua.

Tuy rằng trong lòng đang hỏi thăm tổ tông tám đời nhà hắn, nhưng anh biết chị Lan không biết chuyện mình ký hợp đồng với Hoắc Uẩn Khải. Cho dù ban đầu nguyên thân đã vi phạm điều khoản hợp đồng rồi một đi không trở lại thì trong mắt bọn họ, anh vẫn là người bên gối của hắn.

Chị Lan đã từng kể, ngoại trừ lão thái gia và lão thái thái là làm bạn tới già thì đại đa số mọi người đều có sinh hoạt cá nhân không sạch sẽ. Ví dụ như vài người em của lão thái gia- các chú của Hoắc Uẩn Khải, chẳng ai là không nuôi tình nhân bên ngoài. Ngay cả cha ruột của hắn là Hoắc Khôi cũng kết hôn hai lần, lúc còn sống cũng là người phong lưu có tiếng. Phu nhân Diêu Chiếu Hồng - mẹ ruột của Hoắc Uẩn Khải là người lợi hại, lúc bà hơn hai mươi tuổi đã bám được vào Hoắc Khôi, sau khi ông chết lại có thể chèo chống cả nhà họ Hoắc.

Lê Phi Phàm nhớ rõ, tuy Diêu Chiếu Hồng là mẹ ruột của Hoắc Uẩn Khải nhưng hai người cũng không thân thiết. Hắn được lão thái thái và lão thái

gia nuôi lớn, chính người mẹ ruột này lại trở thành một trong những trở ngại lớn nhất giữa hai vai chính.

Hay còn gọi là vai diễn mẹ chồng ác độc.

Nhưng Lê Phi Phàm còn chưa được tận mắt chứng kiến.

Có lẽ do từng trải qua quá nhiều chuyện nên chị Lan không cảm thấy việc anh bị Hoắc Uẩn Khải bao dưỡng có gì sai trái.

Chị nói tiếp: “Có thể nói chị đã dõi theo Nhị gia từ nhỏ, cậu ấy thâm trầm cũng bởi hoàn cảnh sinh trưởng ở nhà họ Hoắc, nhưng thật ra cậu ấy tốt tính lắm. Lần trước không hiểu sao cậu ấy lại đá cậu xuống ao, nhưng cậu đừng vì chút chuyện này mà cáu giận, chị nói cũng là vì tốt cho cậu thôi.”

Vì sao hấn đá nguyên thân xuống hả? Ai kêu cậu ta đòi tình giả thành thật.

Nói cậu ta đắc tội với Trần tổng cũng không sai, nhưng Hoắc Uẩn Khải không đến mức phải sợ lãnh đạo của một công ty bất động sản nhỏ. Lý do thật sự khi hấn đá cậu ta xuống ao là bởi hấn phát hiện ra nguyên thân bắt đầu có tâm tư khác.

Lê Phi Phàm nhớ rõ tình tiết khi ấy là do cậu ta mượn cốc rót nước mà ngồi lên đùi hấn.

Lúc đó Hoắc Uẩn Khải đã nói: “Làm tốt việc mà cậu nên làm, đừng mơ tưởng những gì không nên, nếu có lần sau thì cậu đừng mong có thể lên được bờ.”

Ở trước mặt người khác thì diễn một bộ yêu thương ân ái, đằng sau lưng lại giữ mình khư khư vì người kia.

Lê Phi Phàm xoa mặt, cố gắng ép mình tỉnh táo một chút.

“Em nào dám chơi đùa với hấn.” Anh miễn cưỡng nhận lấy bộ quần áo chị Lan đưa, cố diễn cho tròn vai mà cau mày nói: “Em không có gia thế, cũng

không học đại học. Hôm qua muốn biểu hiện tốt một chút nên mới bị người ta mời rượu cả đêm, chị thấy em về cái là ói luôn đó, bây giờ đầu còn đang đau muốn chết đây.”

Chị Lan thấy sắc mặt mệt mỏi của Lê Phi Phàm thì cũng hơi xót. “Không uống được thì đừng cố.” Động tác đưa áo của chị cũng chậm lại, chị nói tiếp: “Nhị gia không hẳn tâm đến thế.”

“Nhưng nếu em không cố gắng thì không thể ở cạnh hẳn được.” Lê Phi Phàm vừa cởi áo ngủ vừa tròng chiếc sơ mi lên người, giọng điệu có vẻ rất chân thành: “Chị xem, ngoài cái mặt này ra thì em còn giá trị gì nữa? Chị nghĩ hôm qua hẳn ngủ ở đây là vì em sao? Không có đâu, hẳn ngủ lại là vì Thư Dịch Khinh sẽ ở đây.”

Lê Phi Phàm không ngờ có ngày mình sẽ nói chuyện như bọn trà xanh thế này.

Giả bộ chân thật đến mức mình cũng phải tin.

Tất nhiên chị Lan biết hôm qua Thư Dịch Khinh ở đây.

Lê Phi Phàm không biết giữa Thư Dịch Khinh thường hay đến nhà họ Hoắc từ lúc nhỏ và mình thì chị Lan sẽ đứng về phía ai. Nhưng nếu xuất phát từ tư tâm, anh thật sự không muốn nghe chị Lan nói mình nên nhường cậu ta. Hay đây là thói quen nhận mẹ của vệt con, có lẽ vừa mới xuyên tới đây đã được chị Lan chăm sóc nên anh thấy rất thân thiết với chị.

Chị Lan cũng không khiến anh thất vọng. Lúc nói tới Thư Dịch Khinh, sắc mặt chị cũng lạnh xuống, chị dừng lại một chút mới nói: “Thư thiếu gia lớn lên cùng với Nhị gia, cậu ấy cũng không có ý xấu đâu.”

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trên mặt lại có vẻ không thích lắm.

“Chị không thích cậu ta à?” Lê Phi Phàm hỏi thẳng.

“Chị còn có thể nói gì đây.” Chị Lan vuốt gọn quần áo của anh, quay lại

nhìn: “Nhưng thân phận của Nhị gia như vậy, em cảm thấy một người đơn thuần ở bên cậu ấy là chuyện tốt ư?”

Tuy biết chị Lan chỉ muốn tốt cho Hoắc Uẩn Khải nhưng Lê Phi Phàm vẫn bật cười.

Anh nghĩ chị Lan mà được đề cập trong tiểu thuyết gốc thì cũng phải làm nhân vật phản diện, ai bảo chị không thích vai chính thụ cơ chứ.

“Chị Lan ơi.” Lê Phi Phàm mặc quần áo xong bèn bỏ dậy ôm chị Lan cười: “Quả nhiên em vẫn yêu chị nhất. Thật đó.”

“Đừng lè mề nữa.” Chị đập anh một cái, nói: “Đi rửa mặt nhanh, tóc dài hơn rồi, đi cắt đi là vừa.”

Lê Phi Phàm móm móm lỗ tai, đi tới phòng tắm.

Anh có cảm giác thân thuộc như bị mẹ phàn nàn lúc trước, khi đó thấy rất phiền, nhưng giờ lại cảm thấy may mắn vì mình không phải con một, bằng không nếu biết anh đột ngột chết thì không biết cha mẹ sẽ sống sao nữa.

Lê Phi Phàm xuống lầu mới phát hiện ra bây giờ trời vừa sáng.

Ở Long Thúy Viên có rất nhiều cây xanh, độ ẩm không khí cũng cao, lúc này xung quanh yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng gió thổi.

Bình thường chỉ có một mình anh ăn cơm nên chẳng ra đến cái sân nhỏ này. Nhưng hiện tại chủ của viện ở đây nên anh bắt buộc phải tới nơi cả nhà chuyên dùng bữa, đúng thật là tầng lớp lao động nô dịch phải nghe theo địa chủ.

Người làm công Lê Phi Phàm đang đứng ngoài hành lang phát hiện càng ngày càng nhiều người đến, muốn tới được nhà ăn đều phải đi vòng qua một vườn hoa nhỏ. Thường ngày từ sáng đến tối cũng không có động tĩnh gì, nhưng hôm nay từ sáng tinh mơ đã có không ít người đi đi lại lại.

Chủ nhân vừa đến, cả viện tử đều sống dậy.

Phần lớn những người này đều ở lại sau bữa tiệc tối qua.

Tất cả chén rượu, khăn trải bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Lê Phi Phàm thấy có mấy người quen mắt, dường như họ cũng nhận ra anh, lúc đi ngang qua đều gật đầu chào: “Cậu Lê dậy sớm quá.”

Lê Phi Phàm không biết chỉ với một câu dò hỏi của Hoắc Uẩn Khải về thái độ của người làm trong nhà mà Cao Thăng đã phải đi dọn dò hết một lượt.

Thật ra anh có biết thì cũng sẽ không có ý kiến gì.

Nếu anh đã chấp nhận nhập vai thì đương nhiên sẽ muốn có hoàn cảnh công tác thoải mái, có những thứ không phải một lần là xong, nhưng cái gì đã nỗ lực cố gắng thì phải thấy được thành quả.

Nhìn vào thực tế, có vẻ như hiệu quả còn tốt hơn so với tưởng tượng.

Lê Phi Phàm vẫn còn buồn ngủ nên chỉ gật đầu đáp lại, ngược lại cũng coi như duy trì được thiết lập tính cách “lạnh lùng với người ngoài”.

Anh biết phòng ăn ở đâu, lúc đầu anh còn nghĩ sẽ thấy những chiếc bàn dài xa hoa như trên phim truyền hình, các loại đồ ăn Trung Quốc, phương Tây, hoa quả, bánh ngọt... được bày biện như nhà hàng buffet, mọi người đều ngồi cách xa nhau như có ân oán từ kiếp trước.

Nhưng trên thực tế, hoàn toàn không phải như vậy.

Nơi ăn sáng không nằm ở sảnh chính mà nằm bên sảnh phụ, không có chiếc bàn dài xa hoa nào mà chỉ có những bàn tròn nhỏ.

Lê Phi Phàm vừa đi tới cửa đã nghe thấy tiếng nói chuyện huyên náo bên trong, anh bước đến gần mới biết mình đến muộn.

Trong đó có bốn người: Hoắc Uẩn Khải anh vừa gặp tối qua, bên trái hẳn là Thư Dịch Khinh, phía bên phải để trống, phía đối diện là hai người đàn ông

lạ mặt.

Lúc dẫn đường cho anh, chú Phúc đã nói Thành Dư Nam và Trì Cận cũng ở đây. Một người là bạn tốt của nam chính, một người là nhân vật nam ba trong sách, nhìn chung khá dễ nhớ.

Lê Phi Phàm vừa xuất hiện, cả sảnh phụ đều yên tĩnh.

“Chào buổi sáng.” Dường như anh không để ý đến không khí gượng gạo ở nơi này, chỉ đi thẳng đến phía tay phải của Hoắc Uẩn Khải rồi kéo ghế ngồi xuống.

Lê Phi Phàm nhìn lướt mấy món trên bàn rồi quay đầu lại cười nói với chú Phúc: “Cho cháu một bát cháo trắng không đường không muối. Làm phiền chú rồi.”

Chú Phúc là quản gia bên cạnh Hoắc Uẩn Khải, hẳn ở đâu là ông ở đó.

Lê Phi Phàm sai khiến người khác không có vẻ hách dịch, ngược lại còn tạo cảm giác thân quen thoải mái nhất định.

Chú Phúc không phải người làm bình thường, ông mỉm cười đồng ý rồi dặn người làm múc một chén cháo trắng tới.

Vẻ ung dung tự tại của anh đã đánh vỡ bầu không khí gượng gạo, chẳng ai còn ý kiến gì về chỗ ngồi của anh.

Trì Cận là người đầu tiên bắt chuyện với Lê Phi Phàm: “Ăn thanh đạm vậy sao?”

“Hết cách rồi, hôm qua uống nhiều rượu quá, bây giờ vẫn còn buồn nôn đây.” Thật sự Lê Phi Phàm rất mệt mỏi, anh cảm thấy những người có thể dậy ăn cơm lúc sáu rưỡi sáng đều là kẻ tâm thần. Bản thân anh cũng chẳng quan tâm các vị ngồi đây đang có biểu cảm gì.

Thành Dư Nam liếc mắt ngó anh một cái, cười như không cười: “Tôi thấy hôm qua cậu uống cũng được đấy, sau khi tàn tiệc còn có mấy người tới

chào hỏi riêng với Hoắc Uẩn Khải, nói lần sau có tụ tập nhớ mang cả cậu theo.”

“Thật vậy sao?” Lê Phi Phàm nhướn mày, nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải: “Thật à?”

Dáng vẻ dùng bữa của Hoắc Uẩn Khải cũng toát lên vẻ ung dung thong thả.

Buổi sáng hăn ăn mặc khá thoải mái, trên người là một chiếc sơ mi trắng đơn giản, không thu hút ánh nhìn như trong bữa tiệc ngày hôm qua, thoát nhìn càng có vẻ hờn nhàn thoải mái hơn.

Hăn chỉ ngồi đó đã khiến người khác cảm thấy an tâm trong vô thức.

Nghe thấy câu hỏi, Hoắc Uẩn Khải nghiêng đầu liếc Lê Phi Phàm một cái, ánh mắt quét qua quãng thâm dưới mắt anh.

“Có mấy người nói như vậy.” Hăn đặt cái thìa trên tay xuống, dừng một chút mới hỏi anh: “Sao? Muốn đi à?”

Lê Phi Phàm bật thốt lên: “Chủ yếu là muốn ở cạnh anh thôi.”

Vừa nói xong, anh đã nghe thấy vài tiếng thìa đụng vào thành bát.

Thậm chí Trì Cận còn bị sặc một ngụm canh, anh ta vừa ho khù khụ vừa xoa tay nói: “Ngại quá, ngại quá, đừng để ý đến tôi.”

“Anh Trì uống chậm thôi.” Lê Phi Phàm chu đáo đưa cho anh ta một tờ giấy, nhưng miệng anh vẫn tiếp tục chủ đề vừa rồi, anh còn cố ý hỏi: “Nhị gia một khi đã đi là vắng mặt đến cả nửa tháng, tôi yêu cầu quá đáng sao?”

Trì Cận bối rối nhận lấy tờ giấy ăn.

Anh ta không nhịn được nghĩ thầm: Trước đây cậu đâu có nói như thế!

Chương 5

Trước kia dáng vẻ của Lê Phi Phàm như thế nào? Cậu ta vừa gai góc vừa lằm lì, kiểu tính cách đó khắc sâu vào trong xương cốt, chờ đợi một thời cơ để rồi thành linh lao ra dọa người ta sợ mất vía. Ít nhất là trong những trường hợp như vậy, hẳn là cậu ta sẽ hạ thấp sự tồn tại của bản thân, tựa như loài dây leo sinh trưởng nơi ẩm thấp tăm tối, làm cho người khác cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

Mặc dù bây giờ anh cũng khiến người ta thấy mất tự nhiên.

Nhưng mọi người đều có thể thấy được sự thay đổi mơ hồ của Lê Phi Phàm, hiện tại anh không hề che giấu mong muốn và suy nghĩ của mình mà lại thản nhiên phơi ra, chỉ thiếu nước điều võ giương oai với người khác.

Trì Cận nhìn lướt qua Hoắc Uẩn Khải không rõ cảm xúc ở kia rồi mới lúng túng tiếp lời: “Ừ...không quá đáng lắm.”
“Đúng chứ, tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Lê Phi Phàm đồng ý với những lời này, vừa thuận tay gấp một cái bánh bao tròn trịa đặt vào bát của Hoắc Uẩn Khải vừa cười nói: “Nhị gia, anh nghe thấy chưa, không phải tôi nói đâu nhé.”

Ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải dời từ cái bánh bao trong bát tới đôi mắt đầy ý cười của Lê Phi Phàm.

Hắn nhích lại gần anh: “Dạo này tôi không có thời gian, tôi đã bảo Cao Thăng đưa cho cậu một tấm thẻ không giới hạn, cậu muốn mua cái gì thì mua.”

Cách tổng cổ tình nhân rất nhanh gọn và đơn giản.

Lê Phi Phàm rất vui vẻ.

Thật ra anh không sợ bị tiền đập chết, nhưng cũng may là anh vẫn tỉnh táo mà nhớ rằng trên đời không bữa ăn nào là miễn phí.

Và anh biết rõ cái giá của việc này.

Cho nên anh vẫn cố làm màu một câu: “Anh chỉ giới qua loa lấy lệ với tôi thôi.” Tuy tỏ vẻ không hài lòng nhưng một tình nhân đủ tư cách sẽ không làm kim chủ của mình bối rối, anh nói tiếp: “Nhưng mà hai ngày trước tôi nhìn thấy một đôi khuy áo rất đẹp, nếu anh mua thì tôi sẽ tha thứ cho anh.” Hoắc Uẩn Khải nhướn mày, thản nhiên phối hợp với ai kia: “Chỉ muốn cái đó thôi à?”

“Bằng không thì sao?” Lê Phi Phàm ngoái đầu lại, lời nói mang tính ám chỉ: “Nhị gia thực sự buông xuống được à, tôi mà xuống tay mạnh quá thì chỉ sợ anh đau lòng thôi.”

Hoắc Uẩn Khải gõ gõ ngón tay trên bàn, từ chối cho ý kiến.

Quả nhiên có người ở đây không chịu được, Thư Dịch Khinh đột ngột đứng lên khiến chân ghế ma sát với sàn nhà vang lên tiếng chói tai, sắc mặt của cậu ta rất khó coi, mở miệng nói: “Tôi no rồi, các anh cứ ăn tiếp đi.”

Hoắc Uẩn Khải nhẹ giọng nói: “Chuẩn bị sắp xếp hành lý đi, buổi chiều tôi bảo Cao Thăng đưa cậu ra sân bay.”

Thư Dịch Khinh lập tức cứng người.

Cậu ta nhìn Hoắc Uẩn Khải bằng ánh mắt không thể tin nổi.

“Anh hai, anh muốn đuổi em đi sao?”

“Không phải đuổi cậu đi.” Vẻ mặt hắn không rõ vui buồn: “Cậu còn chưa tốt nghiệp, mà bố mẹ cậu cũng rất lo lắng khi thấy cậu đột nhiên về nước như vậy, hoàn thành chương trình học là việc quan trọng nhất với cậu lúc

này, đừng tức giận.”

“Em không tức giận.” Thư Dịch Khinh vẫn chưa thể lý giải được vì sao mọi chuyện lại đi tới nước này. Cậu ta bị nghẹn họng bởi cuộc đối thoại của Lê Phi Phàm và Hoắc Uẩn Khải, chỉ vào anh nói: “Loại người như anh ta có tư cách gì để ngồi ở đó?”

Lê Phi Phàm khá tò mò: “Loại người nào cơ?”

“Không phải anh biết rõ lắm sao?” Thư Dịch Khinh trừng mắt: “Đồ vô liêm sỉ!”

“Thư Dịch Khinh!” Hoắc Uẩn Khải bỗng mở miệng, bầu không khí như đông lại vì một câu của hắn.

Thật ra hắn cũng không có vẻ gì là tức giận, nhiều nhất là có chút lạnh lùng: “Đây là điều mà cậu có thể nói sao? Gia giáo của cậu đâu rồi?” Sắc mặt của Thư Dịch Khinh tức khắc trắng bệch.

Lúc này Thành Dư Nam và Trì Cận cũng không dám chen lời vào.

Đây là lần đầu tiên Lê Phi Phàm thấy rõ tính tình của người này, cứ như miệng núi lửa trên đỉnh núi tuyết, chỉ lộ ra một chút cũng đủ khiến người ta cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, chẳng biết thứ đang lao tới là lưỡi đao buốt giá hay dung nham hùng hực.

Lê Phi Phàm nghĩ chị Lan vẫn chưa hiểu hết về con người Hoắc Uẩn Khải.

Không phải hắn tốt tính, chẳng qua là hắn không dễ nổi giận thôi.

Cũng bất ngờ thật. Lê Phi Phàm cảm thấy bầu không khí giữa hai vai chính bây giờ giống người anh đang dạy dỗ em trai hơn là không khí giữa hai người thích nhau. Hơn nữa, anh cho rằng dựa theo thiết lập tính cách của Thư Dịch Khinh, hắn là cậu ta không thể nói ra ba từ “vô liêm sỉ” này. Nhưng

chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, không chỉ bạn của Thư Dịch Khinh nói anh không có liêm sỉ mà bây giờ ngay cả cậu ta cũng mắng như thế. Lê Phi Phàm tốt tính đến mấy cũng thấy khó chịu, vốn tâm trạng của anh đã không vui khi bị bắt dậy sớm diễn kịch rồi.

Dù Hoắc Uẩn Khải có ngăn cậu ta lại cũng không thể giúp anh bớt giận.

“Đúng là tôi chẳng so được với Thư thiếu gia thanh cao, mà tôi là người như thế nào thì không phải hôm qua cậu đã biết rồi ư?” Lê Phi Phàm cười khiêu khích với cậu ta: “Nhưng làm sao bây giờ? Nhị gia thích tôi không biết xấu hổ như thế đó, đặc biệt...là ở trên giường.”

Hai từ “trên giường” này anh nói vô cùng nhỏ nhưng tất cả mọi người ngồi đây đều nghe thấy được.

Ánh mắt đang trừng anh từ một đôi biến thành nhiều đôi.

Chắc họ không ngờ anh dám liêu lĩnh được nước lẩn tới như thế.

Thành Dư Nam là người đầu tiên mở miệng chỉ trích, anh ta cau mày: “Lê Phi Phàm cậu hơi quá rồi đấy.”

“Làm sao? Anh xót à?” Bây giờ Lê Phi Phàm chẳng nghĩ đến chuyện lấy lòng ai nữa, anh trút hết ra: “Anh thấy thương thì đi mà đỡ, đừng để đến lúc người ta thành đôi thành cặp rồi lại trốn trong chăn khóc thầm.”

Thành Dư Nam sững sờ tại chỗ.

Hiển nhiên anh ta vẫn nghĩ mình che giấu rất tốt, gần như là theo bản năng mà nhìn sang Hoắc Uẩn Khải. Thành Dư Nam cảm thấy mình phải giải thích gì đó, nhưng thấy Hoắc Uẩn Khải không nhìn mình, trong lòng anh ta bỗng có chút nản.

Lê Phi Phàm biết chắc chắn lúc này Hoắc Uẩn Khải sẽ không nói gì.

Vốn hẳn muốn ép Thư Dịch Khinh ra nước ngoài, mà quả thật là cậu ta cũng đã ở nước ngoài một thời gian khá dài. Mà chính tại nơi đó, Thư Dịch

Khinh đã gặp gỡ nam hai Tần Dạ Bách.

Trong trò hề này, anh đã định trước là người chiến thắng.
Thư Dịch Khinh xoay người chạy ra cửa, Thành Dư Nam bối rối một lúc, cuối cùng vẫn chạy theo.

Lê Phi Phàm cười lạnh, quả nhiên chiều mấy người nhiều quá đâm ra được nước làm tới đúng không.

Phối hợp diễn xong màn kịch này rồi thì nên thúc thời, cần gì đuổi cùng giết tuyệt khiến mọi người đều khó xử.

Việc hôm nay Thư Dịch Khinh sẽ xuất ngoại đã chắc chắn, Lê Phi Phàm hoàn thành xong nhiệm vụ bèn định rời đi.

Bây giờ anh rất buồn ngủ, cộng thêm mới nãy anh chỉ uống có hai ngụm cháo trắng.

“Tôi đi đây.” Lê Phi Phàm tạm thời không muốn diễn vai tình nhân nhỏ nhắn nhục chịu đựng nữa, anh thông báo một câu ngắn gọn.

Không biết Hoắc Uẩn Khải suy nghĩ gì mà không cho người đi theo Thư Dịch Khinh, ngược lại hắn còn bắt anh ngồi xuống: “Ăn hết cháo đi.”

“Tôi không ăn.” Lê Phi Phàm trợn trắng mắt, giọng điệu cáu kỉnh mà chính anh cũng không nhận ra: “Có phải không được để thừa cơm trong bát cũng là một quy định không?”

“Tôi nghĩ cậu cũng không biết hai chữ quy củ viết như thế nào nhỉ?” Hoắc Uẩn Khải liếc anh một cái, nói bằng giọng thản nhiên: “Không ăn thì trước hai giờ chiều không có cơ hội ăn nữa đâu.”

Có chuyện gì vậy?

Lê Phi Phàm chỉ có thể ngồi xuống lần nữa: “Anh có ý gì?”

“Sáng nay Hoắc thị có tổ chức triển lãm tranh trong nước, cậu đi cùng tôi.”

Trong hai giây, Lê Phi Phàm cứ nghĩ mình bị ảo giác.

Anh rất bất ngờ, chỉ vào bản thân: “Tôi?”

Ngay cả Trì Cận đang ngồi bên cạnh cũng rất kinh ngạc, anh ta nhìn Lê Phi Phàm nhưng cuối cùng không nói gì.

Hoắc Uẩn Khải ăn cơm xong, vừa gấp khăn ăn gọn lại vừa nói: “Đúng vậy.”

“Sao lại là tôi?” Lê Phi Phàm nhớ rõ trong cốt truyện ban đầu không xảy ra việc này, thậm chí nguyên thân không được tiếp xúc với bất cứ chuyện nào liên quan đến cơ nghiệp nhà họ Hoắc chứ đừng nói đến việc Hoắc Uẩn Khải dẫn cậu ta đi xã giao. Tất cả những lần cậu ta xuất hiện đều có liên quan đến tuyến tình cảm của hai vai chính, giống như con ngựa hoặc con lừa bảo đi đâu là đi đó.

Tuy rằng cách miêu tả này rất dễ khiến người ta tức giận nhưng anh cho rằng việc mình cần làm chính là như thế.

Trước đây anh cũng cân nhắc về thù lao sau khi hoàn thành nhiệm vụ, bản thân cũng đã lên kế hoạch đầu tư trước một số thứ nhằm đặt nền tảng cho cuộc sống sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Hoắc Uẩn Khải lau tay xong thì đặt khăn lên bàn.

“Ông già đeo kính hôm qua cậu đã gặp là hội trưởng Hiệp hội danh nhân thi họa trong nước, cũng là người đồng thành lập triển lãm lần này.” Trong đầu Lê Phi Phàm vừa hiện lên hình ảnh ông lão đó đã nghe thấy Hoắc Uẩn Khải nói tiếp: “Ông ấy nói với tôi là hôm qua trò chuyện cùng cậu rất vui, tôi cũng tò mò không biết cậu đã nghiên cứu thư pháp và hội họa từ bao giờ?”

Lê Phi Phàm giật thót, anh nhìn sang Hoắc Uẩn Khải mới nhận ra ánh mắt hần sâu không thấy đáy.

Bây giờ Lê Phi Phàm mới biết mình đã coi thường họ Hoắc. Có lẽ do anh

quá chủ quan, từ đầu đến giờ vẫn nghĩ đây chỉ là một cuốn sách, coi sự tiếp xúc với con người trong đây thành nhiệm vụ mà quên mất ở đây đang là cuộc sống chân thật.

Cũng may tố chất tâm lý của anh rất tốt, anh vờ như không có chuyện gì mà cầm thìa khuấy khuấy bát cháo.

“Tự học.” Lê Phi Phàm cười giả lả: “Dù sao đã đi theo Nhị gia thì cũng phải có chút bản lĩnh chứ, nếu không thì tôi vút hết mặt mũi của anh đi à.”

Bầu không khí trên bàn càng ngày càng trầm khiến Trì Cận đứng ngồi không yên.

Không hiểu vì sao hôm nay anh ta cảm thấy Lê Phi Phàm có chút gì đó rất khác, nhưng khác chỗ nào thì anh ta cũng không nói rõ được.

Hoắc nhị gia mãi mãi là trụ cột trong lòng bọn họ. Từ khi còn trẻ hẳn đã tiếp xúc với sản nghiệp nhà họ Hoắc, mấy năm nay có rất nhiều chuyện ngay cả bạn bè lâu năm như bọn họ cũng chưa chắc đã biết được. Bây giờ anh ta cảm thấy cuối cùng hẳn cũng hoàn toàn xứng đáng với cái danh Hoắc Nhị gia, tất cả đều đúng mực vô cùng.

Không chen vào được thì chuồn là thượng sách.

Anh ta liếc mắt nhìn hai người một cái, vội vàng đứng dậy ra hiệu với Phúc quản gia rời rời bàn.

Hoắc Uẩn Khải cũng đồng thời đứng dậy.

“Tôi mặc kệ cậu có dự định gì.” Hắn cúi xuống nhìn anh rồi đột ngột khom lưng, vươn tay bóp chặt mặt Lê Phi Phàm như đang cố gắng nhìn thấu anh, cuối cùng mỉm cười sâu xa: “Muốn giả vờ cũng được thôi, ít nhất bộ dáng hiện giờ của cậu trông cũng thuận mắt hơn trước nhiều.”

Lê Phi Phàm cảm nhận được độ ấm nơi đầu ngón tay của hắn, bị bắt hơi ngửa đầu lên.

Anh biết người bình thường không thể nghĩ đến cái chuyện xuyên sách vô căn cứ này.

Anh cũng chẳng sợ Hoắc Uẩn Khải điều tra mình.
Ở trong thế giới này, thân phận của anh chỉ là trẻ mồ côi, kể cả cái chết trong sách của anh cũng chỉ là một giả thiết.

Lê Phi Phàm hiểu biết về thư pháp và hội họa bởi vì mẹ anh xuất thân từ gia đình thư hương, sau khi kết hôn với cha của anh mới chuyển sang làm kinh doanh. Từ nhỏ anh đã mưa dầm thấm đất nên cũng chẳng sợ ai phát hiện.

Lê Phi Phàm cười lạnh trong lòng.

Đôi mắt thu hút ánh nhìn kia vừa lộ ra vẻ yếu đuối đáng thương vừa lóe lên nét tinh ranh.

Ở nơi không có ai thấy, anh chậm rãi vươn đầu lưỡi liếm lên hổ khẩu(*) của người đàn ông.

(*)Hổ khẩu: phần giữa ngón cái và ngón trỏ của bàn tay

“Tôi có thể lừa gạt cả thế giới nhưng làm sao có thể lừa dối anh.”

Cảm nhận được bàn tay đang bóp mặt mình càng siết chặt, Lê Phi Phàm cười rung cả ghế. Nụ cười đó như cây hòe thảng ba lại tựa nụ hoa mới chớm, thậm chí nơi đầu cành vẫn còn gai nhọn.
Anh không sợ chết mà gọi hắn: “Nhị gia.”

Tiếng gọi nhẹ nhàng như đang thổi tai, vô cùng kinh tâm động phách.

Chương 6

Bây giờ vẫn là đầu xuân, mặt trời vừa xuất hiện đã vẽ một đường ranh giới xẹt qua bức tường dưới lớp ngói xanh ở cửa Ngọc Kinh Viên, làn sương mù ẩm ướt trong không khí vẫn còn chưa tan hết. Chú Phúc cầm áo khoác đuổi theo nhắc nhở Lê Phi Phàm: “Buổi sáng có hơi lạnh, đừng quên nhắc Nhị gia buổi tối phải về nhà tổ ăn cơm.”

Lê Phi Phàm nhìn chiếc áo khoác rõ ràng không phải của mình được vắt trên tay, anh hơi ngạc nhiên nhìn thoáng qua quản gia rồi xác nhận lại: “Để cháu đưa cho anh ấy?”

“Đương nhiên rồi.” Chú Phúc đã hơn 50, chú khoác một chiếc áo len ngắn. Lê Phi Phàm chưa bao giờ xem nhẹ vị quản gia già có vẻ hiền lành ít nói này. Người có thể sống trong ngôi nhà này nhiều năm, hiện giờ lại quán xuyến tất cả những chuyện trong nhà của Hoắc Uẩn Khải thì chắc chắn không phải dạng vừa. Nhưng một người thông minh như vậy giờ đây lại đứng trước mặt anh dặn dò: “Về sau cậu mà đi theo Nhị gia thì hãy nhớ luôn phải cẩn thận. Cậu ấy là người bận rộn, hơn nữa còn ít nói, cậu phải quan tâm, học hỏi nhiều hơn, vậy mới không làm hỏng việc.” Lê Phi Phàm nghĩ thầm, có phải chú Phúc đang hiểu lầm gì không?

Những người thực sự được coi là thân tín của Hoắc Uẩn Khải thì không ai là không đi theo hắn nhiều năm, còn anh ấy hả? Hiểu lầm lớn tới cỡ nào mới khiến lão quản gia sinh ra ảo giác như vậy.

“Cháu thì không có vấn đề gì.” Lê Phi Phàm đứng ngoài cửa hất hất cằm: “Nhưng mà anh ấy còn đang tức giận.”

Hai chiếc xe đang dừng ngoài cửa, Hoắc Uẩn Khải đi trước một bước ra cửa, xoay người lên xe.

Chú Phúc nhìn theo hướng tầm mắt rồi cười như đang an ủi anh: “Yên tâm, không phải đang giận.”

Lê Phi Phàm nhướn mày.

Sáng nay anh đã nghĩ nhẹ nhất thì mình cũng bị đập xuống đất, dù sao lúc trước nguyên thân giả vờ ngồi lên đùi hắn đã bị đập vào hồ nước. Kết quả người này chỉ lướt qua anh rồi đi thẳng ra cửa.

Lê Phi Phàm sờ lên cằm dưới giờ vẫn còn đau nhói mà chặc một tiếng.

Vừa ra khỏi cửa chính, anh phát hiện có vài người đứng cạnh xe, tất cả đều là vệ sĩ cao lớn đeo kính râm, trong đó còn có một người giúp anh mở cửa chiếc xe Hoắc Uẩn Khải vừa đi lên.

“Cảm ơn.” Lê Phi Phàm gật đầu bước lên xe.

Còn chưa kịp ngồi ngay ngắn, anh chợt nghe trong xe truyền ra một câu: “Xem ra cậu biết nói cảm ơn, tôi còn tưởng cậu câm điếc.”

Là giọng nói của một người phụ nữ. Lê Phi Phàm ngẩng đầu lên bèn đối diện với một người phụ nữ trẻ tuổi có bờ môi đỏ mọng, dáng người quyến rũ, nhưng gương mặt lạnh lùng của cô giống như có thành kiến với anh.

Khâu Hương - trong đầu Lê Phi Phàm lập tức xuất hiện cái tên này.

Trong cốt truyện gốc, ngoại trừ Cao Thăng thì anh em nhà họ Khâu là hai nhân vật đình đám bên cạnh Hoắc Uẩn Khải. Anh trai Khâu Hổ là lão đại đội an ninh, em gái Khâu Hương tốt nghiệp trường đại học danh giá ở nước ngoài, là người phụ nữ thép bên cạnh Hoắc Uẩn Khải. Cả hai anh em được nhà họ Hoắc nuôi dưỡng, thân thiết với Hoắc Uẩn Khải hơn hẳn quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường.

Theo cốt truyện, Khâu Hương là người rất giỏi, gần như có thể sánh ngang với Cao Thăng, chẳng qua bản thân cô cũng là một trong những trở ngại trên con đường tình cảm giữa hai nhân vật chính.

Cũng không phải do Khâu Hương thích Hoắc Uẩn Khải nên mới vậy, trong mắt người phụ nữ này chỉ có sự nghiệp.

Đơn giản vì cô không thích Thư Dịch Khinh. Có mấy lần Thư Dịch Khinh gặp nạn, Khâu Hương chẳng nói năng gì, hình như sau đó cô đã bị Hoắc Uẩn Khải tìm có để điều chuyển công tác.

Khâu Hương có tiếng độc miệng, không biết Lê Phi Phàm nguyên gốc đã chọc đúng điểm nào của cô.

“Nói lời cảm ơn với người khác là lẽ thường mà cũng là lễ phép.” Lê Phi Phàm ngồi vào xe, anh nhìn lướt qua đôi chân dài trần trụi của người phụ nữ rồi bật thiết bị sưởi lên, xong xuôi mới nhướn mày nói: “Em còn biết phụ nữ trên thế giới này không sợ lạnh, nhưng mà chị nên chú ý giữ ấm, không cần cảm ơn.”

Người phụ nữ nhìn anh như đang nhìn quái vật.

Gần đây Lê Phi Phàm hay bị mấy ánh mắt như vậy nhìn, anh cũng không tiếp tục nói mà chỉ đưa áo khoác trong tay cho người đối diện: “Chú Phúc đưa, dặn anh buổi tối nhớ quay về nhà chính ăn cơm.”

Hoắc Uẩn Khải đang cúi đầu xem văn kiện bèn nhìn về phía áo khoác, sau đó liếc qua mặt anh.

“Biết rồi.” Hắn vươn tay nhận lấy rồi đặt qua một bên.

Lại tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Trong xe có ba người bọn họ, Lê Phi Phàm thản nhiên ngồi xuống, hiển nhiên không hề lạ lẫm về nội thất trong một chiếc xe sang trọng như vậy. Anh tự điều chỉnh ghế dựa thành tư thế nửa nằm cho thoải mái rồi lấy quyển tạp chí ở phía sau lật ra xem.

Khâu Hương vẫn nhìn Lê Phi Phàm, tự nhủ nếu trong xe có tử rượu thì có khi ai kia sẽ rót cho bản thân một ly.

“Cậu...” Khâu Hương nhíu mày như đang định nói gì đó.

Lê Phi Phàm nhìn qua, hơi ngẩng đầu khỏi quyển tạp chí: “Có chuyện gì ạ?”

Khâu Hương đảo mắt, dáng vẻ rõ là không bối được sơ hở nào, cuối cùng cô nói một câu: “Ngồi chẳng ra ngồi gì cả.”

“Hương Hương.” Lê Phi Phàm khép tạp chí lại.

Khâu Hương trùng lại: “Cậu gọi ai đấy!”

“Được được được, chị Hương.” Lê Phi Phàm không chấp với phụ nữ. Theo kinh nghiệm của anh, người phụ nữ có thành công đến mấy thì cũng không thể coi là một người đàn ông thực thụ được, mà người càng mạnh mẽ thì càng phải vượt lòng nhiều hơn. Anh mở tạp chí, nói tiếp lời vừa rồi: “Em chỉ nhắc nhở một câu, phụ nữ ngồi trong xe sang như vậy thì nên hưởng thụ. Đừng bắt chước vài người ngồi trong xe mà vẫn làm việc, như thế gọi là mệnh vất vả trời sinh, đáng đời không được trải nghiệm niềm vui của “ngồi không ra ngồi”, em nói có đúng không?”

Khâu Hương: “....”

Cậu đang ám chỉ ai đấy?

Không phải cậu điên rồi đấy chứ!

Khâu Hương lập tức nhìn ông chủ bên cạnh mình.

Nhưng ngoài dự đoán, Hoắc Uẩn Khải đang dựa lên ghế tựa lật xem văn kiện trên đầu gối lại hoàn toàn không phản ứng gì.

Đây không phải lần đầu tiên Khâu Hương gặp Lê Phi Phàm, cô cũng biết thái độ của Hoắc Uẩn Khải đối với anh như thế nào.

Nếu là ngày thường thì Lê Phi Phàm còn không có tư cách lên xe, nhưng hôm nay anh không chỉ lên mà còn ngồi đây nói mát ông chủ, quan trọng

nhất là Nhị gia cũng mặc kệ anh nói bậy.

Khâu Hương nhìn Lê Phi Phàm áo mũ chỉnh tề, cô nghi ngờ hỏi: “Hôm nay cậu uống lộn thuốc à?”

“Chắc thế.” Lê Phi Phàm không rời mắt khỏi tạp chí mà chỉ nhún vai. Nghĩ tới màn kịch buổi sáng kia đã thấy gớm, bây giờ anh không cần thiết phải diễn cảnh nhu tình mật ý nữa, đương nhiên tự làm mình thoải mái là được rồi.

Khâu Hương gật đầu, tức giận đến mức bật cười: “Giỏi lắm.” cô xoay người gọi: “Nhị gia...”

Vừa mở miệng thì Hoắc Uẩn Khải đã nói: “Gửi cho tôi bảng báo cáo hàng quý tuần trước cô đã làm.”

“Được.” Sự chuyên nghiệp được rèn luyện hằng ngày khiến cô bật người trả lời ngay.

Khâu Hương vừa lục bảng báo cáo vừa nghi ngờ Nhị gia có phải lên tiếng quá đúng lúc không. Nhưng cô hiểu Hoắc Uẩn Khải rất rõ, trước giờ hẳn làm việc chỉ nhìn vào năng suất.

Cấp dưới của hắn mà làm việc thì phải tập trung 120000 lần. Tuy Hoắc Uẩn Khải không phải kiểu khắc nghiệt nhưng khả năng bao dung cho lỗi sai của hắn lại cực kỳ thấp. Ai mắc cùng một lỗi sai tới lần thứ hai trở lên thì nên chủ động tạm rời khỏi cương vị.

Người khác nói chuyện công việc cả quăng đường, Lê Phi Phàm cũng nằm ngủ cả quăng đường.

Anh không nhớ mình tiếp đi lúc nào, bên tai luôn có giọng nói, lúc đầu là Hoắc Uẩn Khải với Khâu Hương thỉnh thoảng trao đổi, một lúc lại giống như nghe thấy âm thanh cống thoát nước, có người nói chuyện với nhau, mông lung không nghe rõ.

Anh cảm thấy mình đang nửa tỉnh nửa mê, đầu óc lơ lửng chìm nổi khó lòng thoát ra.

Sau đó anh như thấy một số hình ảnh, một bức rồi lại một bức, bị bóp méo đến vặn vẹo rồi biến mất.

Hình ảnh cuối cùng là thể giới thật của anh.

Anh thấy phòng khách quen thuộc, thấy cha mẹ ngồi trên sofa ôm di ảnh của anh khóc. Lê Phi Phàm chưa bao giờ thấy dáng vẻ tiêu tụy hốc hác của cặp cha mẹ lúc rảnh rỗi thường đi ra ngoài này. Anh hỏi bọn họ bị làm sao, khóc cái gì, nhưng dường như bọn họ không nghe thấy.

Sau đó anh thấy người anh ruột của mình.

Tình cảm của hai anh em từ nhỏ đã rất tốt. Lê Phi Phàm vốn bướng bỉnh, ý vào nhà có tiền, phía trên lại có một người anh trai nên luôn làm việc tùy hứng. Anh không chịu học ngành tài chính, về sau lại đầu tư vào điện ảnh và truyền hình, tiền bạc đổ vào đều do anh trai đứng chống lưng giúp anh.

Nhưng người anh trai luôn bình tĩnh trước mặt bây giờ lại gầy đi nhiều.

Lê Phi Phàm thấy anh trai đi qua chỗ cha mẹ rồi lấy đi khung ảnh trong tay họ, sau đó anh ấy ngồi xuống trước mặt hai người.

“Cha mẹ, Phàm Phàm đã đi rồi, chúng ta phải chấp nhận sự thật này.”

“Trước đây thằng bé sống rất vui vẻ, vô lo vô nghĩ. Nó thông minh như vậy thì đi đâu cũng không sợ gặp chuyện. Con nghĩ thằng bé hy vọng hai người vui vẻ hơn một ít, nó không muốn thấy bộ dạng bây giờ của hai người đâu. Nếu nó thấy, chắc thằng bé sẽ rất đau buồn.”

Trước kia bạn bè thân thiết thường gọi Lê Phi Phàm là cậu Lê hoặc là Phi Phàm, đến lúc mở công ty đầu tư điện ảnh và truyền hình thì mọi người đều gọi anh là Lê tổng. Chỉ có người nhà mới gọi anh là Phàm Phàm, cảm giác giống như anh vẫn giống như trước đây, chưa hề trưởng thành.

Tầm mắt Lê Phi Phàm vô thức trở nên mơ hồ, dần dần không nhìn rõ khuôn mặt người thân.

Anh liên tục lùi về phía sau, càng ngày càng xa những con người và địa điểm quen thuộc này. Anh cố gắng gào thét thì cũng chẳng thể phát ra tiếng, mọi nỗ lực muốn bắt lấy thứ gì đều trở thành tuyệt vọng.

“Lê Phi Phàm, Lê Phi Phàm!” Lê Phi Phàm hít sâu một hơi rồi chợt bừng tỉnh, trông anh như một người chết đuối. Vừa quay đầu lại nhìn, anh bèn thấy vẻ cau mày của Hoắc Uẩn Khải và cả khuôn mặt thoát nhìn có chút lo lắng của Khâu Hương đang ở bên cạnh.

Đúng rồi, Lê Phi Phàm ngược mắt lên nhìn nóc xe, ngực còn phập phồng kịch liệt.

Đây mới là cuộc đời thực sự của anh.

Một con chim hoàng yến được người cầm quyền tương lai của một gia tộc lớn nuôi, một kẻ thế thân cho nhân vật chính ngây thơ lương thiện.

Chiếc xe sang trọng cách âm khá tốt, bên trong yên tĩnh không một tiếng động.

Cảnh vật ngoài cửa sổ không ngừng biến đổi, trong đầu Lê Phi Phàm chợt hiện lên hình ảnh cuối cùng của gia đình mình. Trái tim chợt đập nhanh hơn, anh bắt giắc cau mày, nắm lấy phần quần áo trước ngực, hơi cuộn người lại. Giây tiếp theo, có người tách hai tay của anh ra.

Hàm dưới của người đàn ông chợt cắn chặt, sức lực của cánh tay mạnh mẽ mà đáng tin. Hắn dùng một tay nắm lấy vai Lê Phi Phàm, ngón tay cái dán vào làn da phần gáy ướt đẫm mồ hôi, tay còn lại chạm vào vị trí trái tim anh.

“Trước đây có tiền sử tim đập nhanh không?” Hắn hỏi.

“Hả?”

Lê Phi Phàm bị hành động của người này dọa cho ngơ ngác, anh nhẹ giọng đáp lại: “Không có.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn thái dương đẫm mồ hôi và sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng của người trong lòng, hắn dứt khoát quay đầu căn dặn Khâu Hương:

“Bảo lái xe quay lại, đến bệnh viện.”

“Không cần.”

Lê Phi Phàm vội vàng bắt lấy cánh tay Hoắc Uẩn Khải, ánh mắt hai người chạm nhau, anh nói: “Tôi không sao.”

Anh chưa từng nghe nói cơ thể này mắc bệnh gì. Nguyên thân từng giở vô số thủ đoạn khác nhau để làm hại người khác mà vẫn sống khỏe mạnh, cứ như con gián đánh mãi không chết thì làm sao có thể mắc bệnh tim đập nhanh.

Lê Phi Phàm đoán do đêm qua anh uống rượu lại còn thức khuya nên mới xảy ra cơ sự này. Đây là lần đầu tiên anh mơ thấy gia đình mình sau nửa tháng xuyên tới đây, hơn nữa hình ảnh lại quá chân thật. Lê Phi Phàm vừa mệt vừa đau đầu.

Hoắc Uẩn Khải dời tầm mắt khỏi bàn tay đang giữ lấy cánh tay mình. Nhận ra Lê Phi Phàm đang ngồi nép mình vào một góc, hai giây sau hắn bèn lên tiếng:

“Thông báo cho bệnh viện chuẩn bị kiểm tra sức khỏe. Còn triển lãm bên kia, cô gọi điện cho họ báo hủy bỏ lịch trình đi.”

Có lẽ Khâu Hương cũng bị dáng vẻ hiện tại của Lê Phi Phàm dọa sợ. Một người đàn ông còn hết sức bình thường khi lên xe, giờ lại chật vật như thế mới trải qua một trận chiến sinh tồn.

Không phải Khâu Hương chưa từng gặp người bị bóng đè, nhưng người có kêu như thế nào cũng không tỉnh, lại còn đổ nhiều mồ hôi lạnh đến mức này thì cô chỉ mới gặp lần đầu. Vì vậy cô chẳng dám nhắc nhở về sự quan trọng của lịch trình hôm nay mà vội đáp: “Tôi đã rõ, lập tức sắp xếp.”

Lê Phi Phàm bị màn đối thoại của hai vị cấp trên cấp dưới này làm cho sững sờ, anh muốn đứng dậy nhưng vừa mới cử động đã bị ấn xuống.

“Đừng nhúc nhích.”

Sắc mặt Hoắc Uẩn Khải không tốt hơn anh bao nhiêu.

“Tôi nghĩ là tôi không cần nhắc lại cho cậu về việc mình rất có kinh nghiệm đối với các biểu hiện của chứng tim đập nhanh. Tôi cũng không muốn nhắc cậu về cái giá phải trả khi làm trì hoãn lịch trình của tôi. Nếu phát hiện ra rằng cậu có tiền sử mắc bệnh, hợp đồng sẽ lập tức chấm dứt, chắc cậu không mong muốn mình không nhận được dù chỉ một đồng đâu nhỉ.”

Nếu nguyên chủ còn đang ở đây thì đối với cậu ta, vấn đề thù lao còn chẳng khó chấp nhận bằng việc chấm dứt hợp đồng. Quả nhiên là nam chính, đánh trúng vào điểm yếu của người khác.

“Đi thì đi.” Lê Phi Phàm gật đầu: “Anh có tiền. Anh làm chủ.”

Nếu chỉ cần tra ra tiền sử bệnh mà có thể kết thúc hợp đồng thì mới là lạ.

Tiểu thuyết sẽ không bao giờ viết tình tiết đó.

Lê Phi Phàm khẽ nâng cánh tay che khuất tầm mắt, ngay giây sau, một thứ gì đó rơi vào bên cạnh anh.

“Mặc đi.”

Tiếp đó là giọng của Hoắc Uẩn Khải.

Đây là chiếc áo khoác buổi sáng anh đưa cho hắn.

Chương 7

Lê Phi Phàm nghi mình nghe lầm, phản ứng đầu tiên là “Nhầm lẫn à?” .

Bác sĩ chủ nhiệm khoa tim mạch giỏi nhất của bệnh viện tốt nhất Thịnh Kinh liếc anh một cái. Đối với người bệnh luôn nghi ngờ bác sĩ, ông không cho sắc mặt tốt: “Cảm giác đau thắt vùng trước ngực và khó thở là biểu hiện điển hình của chứng tim đập nhanh. Ngoại trừ các biến đổi về bệnh lý có xu hướng rối loạn thì cũng có thể là do yếu tố nào đó kích thích. Cậu có chắc là trước kia mình không có triệu chứng nào tương tự không?”

Lê Phi Phàm nghĩ thầm mình làm sao biết được nguyên thân trước kia có triệu chứng tương tự hay không.

“Chắc là không có... đâu.” Anh dựa vào giường bệnh nói.

Đây là phòng bệnh một người cao cấp, thật ra các loại trang bị bên trong nhìn lại giống đồ trong phòng ở bình thường hơn. Phòng khách, sofa, bàn trà và nhà vệ sinh riêng đều có đủ.

“Sao lại nói ‘chắc là’ được!” Bác sĩ sắp 50 tuổi ít khi nhìn thấy thanh niên nào không chịu phối hợp như vậy. Nếu không phải thân phận đối phương không đơn giản, có lẽ ông đã mắng rồi. Hiện tại ông cũng chỉ gõ gõ tay lên bệnh án, nghiêm túc nói: “ Không thể xem tim đập nhanh là bệnh vặt. Tim đập nhanh thời gian dài sẽ gây ra các tình trạng nghiêm trọng như đau thắt ngực, suy tim, thậm chí nặng hơn là đoạt mạng của cậu. Đừng nghĩ mình còn trẻ mà có thể coi nhẹ sức khỏe.”

“ Được rồi, coi như tôi nói sai.” Lê Phi Phàm bị lật qua lật lại kiểm tra hơn hai tiếng, trừ lúc ở trên xe hơi khó chịu thì hiện giờ anh cảm thấy mình rất ổn. Anh bắt đầu dĩ nhiên nói: “Không phải ‘chắc là’, là trước kia chưa từng có. Tôi chỉ ngủ mơ, khi tỉnh dậy cảm thấy trái tim hơi khó chịu, thế thôi.”

“Cậu mơ gì?”

“Cái này cũng phải hỏi?”

Bác sĩ lập tức quay đầu sang người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa:
“Ngài Hoắc.”

Hoắc Khải Uẩn ngồi trên ghế sofa ngẩng đầu lên từ hồ sơ, bắt gặp ánh mắt của Lê Phi Phàm đang ngồi trên giường bệnh.

“Ngoan ngoãn phối hợp.”

Lê Phi Phàm: “...”

Nói thật, anh không thể hiểu tại sao một người bận rộn như hắn lại ở đây hơn 2 tiếng đồng hồ, cứ phải người đưa anh đi bệnh viện không phải là đủ từ bị rồi sao?

Lê Phi Phàm: “Được rồi, chỉ là mơ thấy cha mẹ của tôi.” Dưới ánh mắt của Hoắc Khải Uẩn và bác sĩ, Lê Phi Phàm nói dối không chớp mắt: “Tôi là cô nhi chưa từng gặp cha mẹ, đột nhiên mơ thấy họ cho nên có chút... Ừm, kích động. À, còn có, tôi lúc trước uống rượu, thức đêm. Đây là toàn bộ.”

“Tâm lý là nguyên nhân rất lớn dẫn đến tim đập nhanh.” Bác sĩ cau mày nói: “Trước khi phát hiện ra nguyên nhân cụ thể, cậu nên cố gắng tránh những tác nhân khả nghi. Việc đầu tiên là không hút thuốc, không uống rượu, tránh bị lạnh, thả lỏng cả cơ thể và tinh thần, hơn nữa phải chú ý nghỉ ngơi thích hợp.”

Bác sĩ lập đi lập lại nhắc nhở một đồng thứ.

Lê Phi Phàm hoài nghi vì nhà họ Hoắc đầu tư bệnh viện này, nhất là do Hoắc Khải Uẩn còn ở đây nên vị bác sĩ này mới ra sức liệt kê tất cả những điều phải chú ý để nhét vào đầu anh như vậy.

Sau khi bác sĩ rời đi, Lê Phi Phàm mới thở phào nhẹ nhõm.

Phòng bệnh bỗng yên tĩnh.

Khâu Hương đã đi ra ngoài từ lâu, không biết đang bận cái gì, hiện tại trong phòng chỉ có hai người họ. Lê Phi Phàm vô tình bắt gặp ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải, phát hiện hắn đã hết bận rộn mà vẫn luôn nhìn chính mình, anh chợt nhảy dựng trong lòng.

Anh hoảng hốt nhớ tới, kể từ khi xuyên sách, hình như đây là lần đầu tiên anh ở cùng người này một mình .

Hoắc Uẩn Khải ngồi trên ghế không nói lời nào. Giờ đã là giữa trưa, thời tiết hiếm khi đẹp như vậy. Ánh sáng chiếu vào phòng bệnh vừa hay hắt xuống sô pha, nửa bờ vai hắn chìm trong ánh nắng.

Lê Phi Phàm nhìn đôi mắt luôn thâm trầm khó đoán kia, chợt nảy ra một suy nghĩ hoang đường. Dường như người trước mặt đang ngồi ngâm mình trong nắng ở phòng làm việc, tay cầm một cuốn sách đọc ~~giết~~ thời gian. Bầu không khí xung quanh yên tĩnh thanh thoi giống như ảo giác mà hắn mang lại cho mọi người.

“Xin lỗi, làm anh chậm trễ...”

“Cậu rất để ý chuyện khi còn nhỏ? ”

Gần như hai người đồng thời lên tiếng, giọng nói phá vỡ bầu không khí trì trệ.

Lê Phi Phàm chợt phản ứng lại, có chút bối rối.

“Hả?” Anh không khỏi phát nghi hoặc.

Hoắc Uẩn Khải để hồ sơ trong tay sang bên cạnh. Hắn vừa động, những ảo giác vừa rồi đều biến mất, nháy mắt đã khôi phục sự thâm trầm. Hắn vẫn là Hoắc Nhị gia khó nhìn thấu tâm tư kia.

“Tôi hỏi có phải cậu rất để ý việc mình bị bỏ rơi hay không.”

“Bỏ rơi?” Trên đầu Lê Phi Phàm thiếu điều hiện lên mấy dấu chấm hỏi. Anh vừa định hỏi mình bị bỏ rơi lúc nào thì chợt nhớ ra, nếu bây giờ mà hỏi thì khéo lại có sơ hở nên đành vòng vo chuyển hướng: “Tại sao anh biết tôi bị bỏ rơi?”

Trong truyện chỉ nói nguyên thân là cô nhi được một ông lão nhặt rác nuôi lớn, chưa thấy tình tiết ẩn bị vứt bỏ ở đâu.

Có khả năng vì anh là một vai phụ râu ria nên tác giả lười viết.

“Lúc được tìm thấy và mang đi cậu khoảng 7 tuổi, tầm tuổi đó nhớ được mọi chuyện là bình thường.” Giọng Hoắc Uẩn Khải không nhanh không chậm, nghe không ra ý tứ, hần nói tiếp: “Cảnh sát không tìm thấy tin tức của cha mẹ cậu, cũng không ai tới nhận lại con. Trong trường hợp này, khả năng bị bỏ rơi là rất cao.”

Thật ra Lê Phi Phàm không quan tâm việc nguyên thân bị vứt bỏ hay là cha mẹ đều mất. Anh chỉ tò mò: “Anh còn biết chuyện này?”

“Tôi sẽ không để một người lai lịch không rõ ràng bên cạnh mình.”

“Ồ.”

Hoắc Uẩn Khải đứng dậy khỏi sô pha: “Ồ?”

“Không thì làm sao bây giờ, tôi cũng không thể tự mình đa tình cho rằng Nhị gia yêu tôi nên mới quan tâm tới chuyện của tôi.”

Hoắc Uẩn Khải đi tới, thấy bộ dạng ‘anh làm gì được tôi’ của Lê Phi Phàm, hần bèn đột ngột đưa tay ra vuốt nhẹ lông mày của anh.

Lê Phi Phàm đang ngồi lại bị động tác bất chợt này làm cho choáng váng. Trong nháy mắt, anh như bị đóng đinh tại chỗ không thể động đậy, cảm giác tê dại từ từ chạy dọc theo xương cột.

“Nhị gia, anh làm gì vậy?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Lê Phi Phàm cảm nhận được sự nguy hiểm hoàn toàn khác với trước đây.

Hoắc Uẩn Khải luôn đổi mới nhận thức của anh.

Dường như Hoắc Uẩn Khải rất thương thức khuôn mặt bất an trong vô thức dưới bàn tay mình. Vừa lòng với phản ứng của anh, hắn mở miệng nói: “Thật ra so với việc tôi định làm gì, tôi càng muốn nghe lời giải thích của cậu hơn.”

Giọng nói vẫn đều đều như thể hắn thực sự quan tâm anh.

Lê Phi Phàm cảm nhận được ngón tay hắn đang dờ dề đến mí mắt mình.

“Giải thích cái gì cơ?” Anh hỏi.

“Giải thích đâu mới là cậu thật sự.”

Bất kể Lê Phi Phàm có suy nghĩ gì, phản ứng đầu tiên của anh lúc đó là phủ nhận, anh cười hai tiếng: “Sao tôi không hiểu anh đang nói cái gì nhỉ?”

“Đừng giả ngu.” Giọng của Hoắc Uẩn Khải thấp xuống hai phần. Hắn nhìn vào mắt anh rồi nói: “Trước đây tôi cảm thấy việc này không ảnh hưởng toàn cục, cậu cũng tiến bộ không ít. Nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy giữ cậu bên cạnh không hẳn là lựa chọn tốt.”

“Bởi vì anh đang bối rối?” Lý do duy nhất Lê Phi Phàm nghĩ đến là buổi sáng anh liếm tay hắn.

Trong chớp mắt đó, dù chỉ ngắn ngủi một hai giây nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được sự mất kiểm soát của Hoắc Uẩn Khải.

“Tôi hiểu mà, anh sợ mình yêu tôi thật, điều này quả là trí mạng với Nhị gia.”

Hoắc Uẩn Khải chỉ cười.

Không phải kiểu cười do tức cười mà là nụ cười khi hắn thấy thú vị.

Lê Phi Phàm nhìn khoé miệng Hoắc Uẩn Khải, anh chợt nhận ra dáng vẻ người này cười rộ lên tựa như tuyết tan sau mùa đông ở thung lũng, tạo cho người ta cảm giác như có thể nghe thấy tiếng suối chảy róc rách, nhìn thấy mầm xanh đâm chồi.

Quả nhiên sức hút của nam chính số một là vô địch.

Dù Hoắc Uẩn Khải thu lại ý cười rất nhanh nhưng những lời phát ra từ miệng hẳn nghe như có thể bẻ gãy cổ người ta trong giây tiếp theo.

“Không cần lúc nào cũng giở trò đoán già đoán non với tôi.” Ngón tay của Hoắc Uẩn Khải chuyển xuống dưới xoa lên yết hầu của Lê Phi Phàm. Hắn chậm rãi nói: “Cậu và tôi đều biết là thật hay giả. Bây giờ tôi cho cậu một cơ hội, tranh thủ lúc cậu đang có vấn đề sức khỏe thì hãy cầm tiền rời đi.” Lê Phi Phàm lập tức dao động. Một trong những lý do anh ở lại là vì sợ gây ra hiệu ứng cánh bướm, hơn nữa không chắc Hoắc Uẩn Khải sẽ cho anh đi. Hai là thân phận này của anh không có cơ sở kinh tế, đã vậy còn đặc tội quá nhiều người. Chưa nói tới việc lấy được thù lao rồi thì có sống được không, mà cứ cho là sống được thì cũng chưa chắc đã sống tốt.

Nhưng hiện tại cơ hội đang nằm trong tầm tay.

Lê Phi Phàm hỏi: “Anh có thể cho bao nhiêu...Á.”

Anh cúi đầu ôm bụng. Không phải tim đập nhanh, đây là cơn đau do nội tạng đột nhiên thất lại. Thậm chí Lê Phi Phàm còn không để ý tay của Hoắc Uẩn Khải vẫn đặt trên cổ mình, anh cũng không nhận ra móng tay mình đã đâm vào tay hắn.

Lúc này, dường như Lê Phi Phàm đã hiểu ra gì đó. Anh thử nhớ tới chuyện cầm tiền rời đi, quả nhiên cơn đau quặn quại lại ập đến buộc anh phải rúc vào trong chăn.

Một vụn con thảo nê mã chạy ngang trong lòng anh.

Có lẽ anh không thể thoát khỏi thân phận chim hoàng yến. Lúc trước Lê Phi Phàm chưa từng nghĩ đến chuyện đó, đồng thời cũng chú ý để không làm gì chệch khỏi cốt truyện. Thấy không có chuyện gì xảy ra nên anh cho rằng không sao cả, chỉ tới lúc có ý nghĩ thay đổi thân phận thì cơ thể anh mới làm ra phản ứng.

Có lẽ đó là cơ chế bảo vệ của thế giới trong sách, hoặc có thể là do nguyên nhân khác.

Tóm lại, anh biết bây giờ mình nhất quyết phải giữ thân phận này.

Hoắc Uẩn Khải đỡ anh lên, vừa nhíu mày hỏi anh làm sao vừa duỗi tay ấn chuông khẩn cấp ở đầu giường. Sau khi cơn đau lui dần, Lê Phi Phàm bắt lấy tay hắn, hơi thở mong manh: “Đừng cứu tôi, để tôi chết cho rồi.”

“Cậu không chết được.” Hoắc Uẩn Khải cúi đầu liếc anh một cái, giọng nói không hiểu sao lại lạnh xuống.

Lê Phi Phàm biết mình bị làm sao nhưng lại không thể đưa ra lời giải thích hợp lý. Anh dùng sức đè nặng tay Hoắc Uẩn Khải giống một chú cún không còn gì luyến tiếc: “Dù sao anh không cần tôi nữa, tôi sống cũng không còn ý nghĩa gì.”

Hoắc Uẩn Khải không bị mù, dáng vẻ ăn vạ của đối phương làm hắn hít một hơi thật sâu: “Tôi gọi bác sĩ.”

Lê Phi Phàm níu lấy hắn không buông. Bây giờ anh hiểu rất rõ rằng mình phải gắn bó với hắn suốt một thời gian dài trong tương lai.

Lúc trước anh chỉ cho rằng người này sẽ quyết định mức sống tương lai của mình, nếu thật sự không được, anh có thể rút lui nửa chừng. Nhưng hiện tại Lê Phi Phàm đã tin hắn còn có thể quyết định được sống chết của anh, chỉ có hai lựa chọn: Hoặc là chết nửa đường, hoặc là sống sót khi đã hoàn thành nhiệm vụ.

Không có lựa chọn nào khác.

Cuộc sống chó má này.

Lê Phi Phàm ngược mắt, anh vừa quỳ ở trên giường vừa kéo áo hần: “ Tôi sẽ không cầm tiền rồi đi đâu.”

“Hiện tại không nói chuyện này nữa.”

“Anh mượn có tôi bị bệnh để bỏ rơi tôi, làm vậy có khác gì tra nam vút bỏ người vợ thời còn nghèo khó đâu?”

“Nếu cậu không biết so sánh đúng thì im miệng.”

“Tóm lại tôi sẽ không đi, anh đừng mơ.”

“Lê Phi Phàm, buông tay.”

“Không được, anh đồng ý với tôi trước đã.”

“Cậu có buông ra không?”

“Không.”

“Rầm.” Cửa phòng bệnh bị người mở ra từ bên ngoài.

Cao Thăng đang đẩy mắt kính và Khâu Hương hóa đá đứng ở trước cửa.

Trong phòng bệnh, Lê Phi Phàm lúc trước còn dám lấy ly rượu đập vào đầu người khác lại ốm đến mức mặt mày tái nhợt, tóc mượt mồ hôi, tay níu vai Hoắc Uẩn Khải, thoát nhìn như một yêu tinh quần người, miệng còn lẩm bẩm: “Đệch, sao anh lại mạnh tay thế, suýt nữa đã ném tôi xuống đất rồi đó.”

Hoắc Uẩn Khải đưa lưng về phía cửa, miệng còn mắng anh: “Lăn xuống.”

Cao Thăng: “...”

Khâu Hương: “...”

Quây rầy rồi.

Chương 8

Lê Phi Phàm nằm viện hai ngày, trừ ngày đầu tiên anh có gặp Hoắc Uẩn Khải thì sau đó không còn thấy hắn xuất hiện nữa. Chỉ có hai vệ sĩ luôn canh ngoài cửa phòng một tắc không rời đã nói rõ Hoắc Uẩn Khải chưa muốn kết thúc hợp tác, đồng thời cũng khiến trên dưới bệnh viện phải suy đoán về thân phận của Lê Phi Phàm.

Đám công tử phú nhị đại, ngôi sao hạng A hay con riêng của chính trị gia đều đến thăm anh.

Ngày xuất viện, chị Lan đến giúp Lê Phi Phàm dọn đồ.

"Còn trẻ thế mà lại mắc căn bệnh này." Chị Lan đã vào phòng nửa tiếng hơn mà vẫn chưa nói xong chuyện đó.

Chị vừa dọn dẹp đồ cá nhân của Lê Phi Phàm vừa nói: "Khi về phải cẩn thận bồi bổ, không được qua loa nữa."

Lê Phi Phàm ngồi trên sofa chơi game trên điện thoại, đôi chân dài vắt chéo gác lên bàn trà như không có việc gì.

Ngoài miệng anh vẫn qua loa lấy lệ: "Bác sĩ nói không có vấn đề gì cả, chị đừng quá lo lắng."

Chị Lan không thể nhịn được bộ dáng ngồi không ra ngồi mà nằm không ra nằm của Lê Phi Phàm nên bước đến vỗ vào vai anh: "Chị thấy cậu ngày càng tùy tiện đấy, thả chân xuống, Nhị gia mà ở đây thì cậu sẽ ăn đủ đấy."

"Hắn sẽ không để ý đâu, mà em dám làm thế còn không phải là do hắn không ở đây sao." Lê Phi Phàm thuận miệng nói.

Chị Lan đột nhiên dừng dọn dẹp, ngồi xuống đối diện với anh.

Lê Phi Phàm bấm tạm dừng game rồi nhìn sang: "Sao vậy ạ?"

"Cậu thật sự thích Nhị gia phải không?"

Lê Phi Phàm khựng lại: "Đương nhiên rồi ạ."

"Chị nghe nói Nhị gia tự mình đưa cậu tới bệnh viện, có đúng không?"

"Vâng, có vấn đề gì không ạ?"

Chị Lan thở dài, chị nhìn Lê Phi Phàm với ánh mắt không đành lòng nhưng vẫn nói: "Chị muốn nói với cậu một chuyện, trước đây lão thái thái có bệnh tim đập nhanh, gia đình đã mời rất nhiều bác sĩ đến khám mà vẫn không tìm ra được cách chữa. Quan hệ giữa hai bà cháu nhà họ rất tốt, bệnh của lão thái thái cũng trở thành tâm bệnh của Nhị gia."

Lê Phi Phàm giật mình, giờ anh mới hiểu vì sao hôm đó lúc ở trên xe, hấn lại có phản ứng như vậy.

Lê Phi Phàm nhìn chị Lan: "Chuyện này có liên quan tới em ư?"

"Tất nhiên là có liên quan." Chị Lan nhìn anh như nhìn một người trẻ tuổi chưa trải sự đời, chị tận tình khuyên bảo: "Tuy rằng lão thái thái đã qua đời nhưng trong lòng Nhị gia, cả nhà họ Hoắc này cũng chỉ có hai ông bà lão là được hấn xem như người thân. Hấn mềm lòng với cậu rất có thể là bởi vì căn bệnh của cậu đã khơi dậy lòng trắc ẩn của hấn, nhưng cậu không được tự cho là mình khác biệt chỉ vì điều này. Lời này tuy khó nghe, nhưng chị đã sống ở nhà họ Hoắc nhiều năm nên phải nói cho cậu biết một chút. Người đứng bên cạnh Nhị gia trong tương lai tuyệt đối không thể là một người có thân phận tầm thường. Khi Nhị gia chưa kết hôn, cậu đi theo hấn là một chuyện, nhưng nếu cậu thực sự yêu hấn thì người khổ sở sau này chỉ có cậu thôi, hiểu chưa?"

Lê Phi Phàm xoa xoa thái dương. Chị Lan khiến cho anh có một cách lý giải khác về thân phận của mình.

Một vai chính khổ tình, yêu nhưng không được đáp lại khiến người ta thấy mà không đành lòng.

Lê Phi Phàm nhất thời không biết diễn vai kẻ ngốc cứ đâm đầu tìm đường chết như bản gốc của tiểu thuyết hay diễn vai khổ tình như chị Lan tưởng tượng bây giờ thì tốt hơn.

Nhưng nói tóm lại, cả hai lựa chọn đều làm anh tức hộc máu.

Lê Phi Phàm cất di động rồi ngồi thẳng dậy, lấy 120 ngàn phần nghiêm túc giải thích: "Chị Lan, chuyện này ấy mà, thật ra Nhị gia hẳn không giống như chị tưởng tượng đâu.

Tóm lại, mối quan hệ giữa em và hắn không chỉ là vấn đề tình cảm nên không dễ gì tan vỡ đâu."

"Lời này của cậu cũng chỉ có thể lừa chính mình."

Chị Lan nhíu mày: "Không tại hắn thì hôm nay cậu phải ở bệnh viện chắc? Bác sĩ đã nói bệnh này của cậu có liên quan đến tình trạng tâm lý, con người ta sống thì không nên cứ lo được lo mất, phải suy nghĩ thoáng ra. Nếu cậu thật sự không nở thì phải dứt khoát lên, mấy năm nay bên cạnh Nhị gia cũng không có ai, đến cuối cùng hắn vẫn chọn cậu thì chứng tỏ cậu có chỗ hơn người khác. Nói đến cùng, quan trọng nhất vẫn là trái tim của cậu hướng về đâu."

Hoắc Uẩn Khải chọn Lê Phi Phàm chẳng qua là do anh giống ánh trăng sáng họ Thư kia, mặc dù theo trải nghiệm cá nhân thì anh cảm thấy hình như có không ít người mắt bị mù.

Lê Phi Phàm bắt đầu thấy hối hận vì đã diễn vai tình si bất hồi trước mặt chị Lan. Anh néo nhẹ vùng giữa hai mày, chân thành hỏi: "Chị Lan, chị thấy em là người như thế nào?"

"Sao thế? Nghi ngờ bản thân?" Chị Lan cười nói: "Thích ngủ nướng, thích ăn ngọt lại còn kén ăn, tắm rửa xong hay ném quần áo lung tung, không kiên nhẫn, tật xấu của cậu thật sự rất nhiều."

Đầu Lê Phi Phàm đầy sọc đen(*).

"Chị Lan hết thương em rồi phải không?"

Chị Lan cười ra tiếng, sau đó lại nghiêm túc nói: "Nhưng chị rất thích cậu. Lúc đầu chị chưa tiếp xúc với cậu mấy, mà kể từ khi tới chăm sóc cậu sau lần cậu ốm do rơi xuống nước thì chị hiểu cậu là một đứa bé thật thà. Nhà họ Hoắc là một cái chảo nhuộm lớn, cậu vào đó chưa chắc đã là chuyện tốt."

Chỉ vì muốn khuyên anh mà chị Lan dám nói ra câu 'nhà họ Hoắc là một cái chảo nhuộm lớn', Lê Phi Phàm ít nhiều cũng có chút cảm động.

Anh cũng không muốn biện giải thêm cái gì trước mặt chị Lan nên đành phải nói: "Được rồi, thấy chị thích em như vậy, em hứa với chị sẽ biết thân biết phận, không ước mong xa vời những thứ không phải của mình, bất kể đó người hay vật. Chị Lan cứ yên tâm 120 lần đi."

Chị Lan thở dài nhìn anh: "Làm khó cậu rồi."

Lê Phi Phàm ngậm miệng.

Anh biết hình tượng của mình trong lòng chị Lan vẫn chưa thay đổi gì.

Đúng thật là anh vẫn luôn xây dựng hình tượng chim hoàng yến bị Hoắc Uẩn Khải bao dưỡng, một mặt luôn coi trọng tiền, bồi cảnh và năng lực của hắn, một mặt lại muốn lôi kéo quan hệ với hắn để bước vào giới thượng lưu, có thể nói là một tình nhân đủ tư cách.

Trước mặt Hoắc Uẩn Khải, anh có thể dịu dàng săn sóc, cũng có thể kiêu ngạo ngang ngược một cách thích hợp.

Nhưng anh không thể chịu được việc hình tượng của mình trong mắt người khác là một tên chỉ biết yêu đương.

Hơn nữa còn là kiểu yêu Hoắc Uẩn Khải tới mức đánh mất bản thân, thậm chí còn mắc chứng tim đập nhanh vì hắn.

Nếu kể cho người khác chắc sẽ chẳng ai tin, nó vô lý như việc anh xuyên vào quyển sách này vậy.

Lê Phi Phàm nhanh tay cắt di động rồi kéo chị Lan đứng dậy: "Xuất viện thôi, em nhớ canh cá chị nấu muốn chết.

Mấy hôm nay bọn họ chỉ cho em ăn cháo trắng, ăn tới mức em ám ảnh luôn rồi."

Một tay Lê Phi Phàm kéo tay chị Lan, một tay duỗi ra mở cửa. Anh không biết bên ngoài có người đang đứng, suýt nữa là đập mặt vào mặt đối phương.

"Đệch."

"Đậu má."

"Tìm ai?" Lê Phi Phàm quan sát người trước mặt nửa phút rồi hỏi. Đối phương có mái tóc màu nâu nhạt, nhìn chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, trang sức trên người không phải dây xích thì là kim loại kêu leng keng, rõ là dáng vẻ của một tên nhóc lưu manh đường phố. Trong lúc Lê Phi Phàm đang quan sát thì cậu cũng đánh giá anh.

"Anh là Lê Phi Phàm?"

Vừa nhìn là biết đối phương tới không có ý tốt.

Lê Phi Phàm chống tay lên cửa nói: "Tìm ông nội cậu có việc gì hả?"

"Mẹ nhà anh..."

"Cậu thử nói một chữ mẹ nữa xem!!" Chị Lan xuất hiện từ phía sau Lê Phi Phàm, nhác thấy người đến là ai bèn kéo anh lại, mở miệng nói: "Tiểu thiếu gia."

"Dì Lan?" Đối phương sững sốt: "Sao dì lại ở đây?"

"Hiện tại dì phụ trách chăm sóc cậu Lê, tiểu thiếu gia tới đây có việc gì sao?"
Lúc chị Lan gọi người kia là tiểu thiếu gia, tuy Lê Phi Phàm có chút ngạc nhiên nhưng anh đã đoán ra ngay thân phận của đối phương.

Hoắc Thất - con trai độc nhất của đại thiếu gia nhà họ Hoắc - cháu trai của Hoắc Uẩn Khải.

Trong truyện có nói Hoắc Thất này được nuôi thả từ nhỏ, lúc tiểu học đã bị đưa ra nước ngoài, tới năm cậu mười lăm, mười sáu tuổi mới được đón về nước. Chuyện hai anh em nhà họ Hoắc tranh đấu với nhau, từ đầu tới cuối cậu lại chẳng biết chút gì, lúc nào cũng ngây thơ sùng bái người chú Hoắc Uẩn Khải. Cậu thấy người chú hai này còn tốt hơn so với người cha ít khi về nhà của mình.

Nhưng tất cả mọi thứ đã thay đổi sai khi cậu quen vai chính Thư Dịch Khinh.

Hoắc Thất cũng không thể tránh khỏi vận mệnh trở thành một trong dàn hậu cung của vai chính vận người mê Thư Dịch Khinh. Sự dịu dàng của Thư Dịch Khinh đã chữa lành nỗi đau do gia đình gây ra của Hoắc Thất, làm cho cậu chìm sâu vào bể tình. Sau này Hoắc Thất còn tin lời cha mà đối đầu với Hoắc Uẩn Khải khắp nơi, cậu cảm thấy chỉ cần Hoắc Uẩn Khải thua, tương lai mình làm chủ nhà họ Hoắc là có thể được Thư Dịch Khinh yêu mến.

Kết cục của Hoắc Thất thế nào thì Lê Phi Phàm đã quên, do hậu cung của Thư Dịch Khinh quá nhiều nên anh còn không nhớ rõ cậu là nam mấy.

Bây giờ chắc Hoắc Thất vẫn chưa gặp Thư Dịch Khinh.

Lê Phi Phàm nghe thấy cậu trả lời chị Lan: "Tôi thì có chuyện gì được chứ, chẳng qua tôi nghe nói dạo gần đây bên cạnh chú hai có người mới nên tò mò thôi. Hỏi thăm mới biết được người kia đang ở đây nên đến xem thử."

Lê Phi Phàm nghĩ Hoắc Uẩn Khải đã đạt được mục đích, bây giờ gần như

tất cả mọi người, bao gồm cả nhóm tiểu bối đều đã biết.

Anh khoanh tay tựa lên khung cửa nhìn vị thiếu gia vừa mới thành niên trông có vẻ thích bắt bẻ kia: "Vậy xin hỏi tiểu thiếu gia đây đã nhìn ra được gì rồi?"

"Nói năng lỗ mãng."

Lê Phi Phàm cười cười: "Chỗ nào?"

"Trông không giống người đứng đắn." Hoắc Thất vừa ghét bỏ vừa bình phẩm: "Sao mắt của chú hai lại tệ đến mức này chứ? Anh chẳng xứng đôi với chú hai của tôi chút nào."

Nếu nguyên thân còn ở đây mà bị người nhà họ Hoắc đánh giá như vậy có khi đã tức đến chảy máu não rồi, kể cả khi người kia chỉ là một đứa trẻ.

Chỉ có điều Lê Phi Phàm sẽ không làm ra phản ứng kịch liệt như đối phương mong chờ.

"Thế à?" Anh nói: "Chỉ cần chú hai của cậu thấy tôi xứng là được rồi, ý kiến của cậu không quan trọng. Còn nữa." Lê Phi Phàm đứng thẳng dậy, đi qua kéo sợi dây xích trên quần áo của Hoắc Thất: "Gu thưởng thức của em trai tệ hại như vậy thì sau này sẽ không được người trong lòng thích đâu."

Hoắc Thất kéo quần áo về, đỏ mắt trừng Lê Phi Phàm.

Hoắc Thất cậu đây lớn bằng này rồi, chỉ với thân phận tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc là ai cũng phải nịnh nọt lấy lòng.

Vậy mà tên đàn ông trước mắt này không những có một gương mặt hồ ly tinh mà còn dám chê gu của cậu tệ.

Hoắc Thất cảm thấy hiểu biết của cậu về chú hai đã thay đổi ba trăm sáu mươi độ, cậu không thể tưởng tượng được hình ảnh một người đứng đắn như chú hai ở chung với người trước mắt sẽ như thế nào. Không lẽ chú hai

cũng thích kiểu người như thế giống ba của cậu? Loại người này vừa nhìn đã biết là trời sinh hay quấy rầy người khác.

Lê Phi Phàm không biết trong lòng tên quý nhỏ này nghĩ gì.

Anh nhân lúc đối phương đang tức đến xù lông mà đi đến ôm lấy bả vai cậu: "Đi thôi, nể mặt cậu tới thăm bệnh, tôi sẽ mời cậu một bữa cơm."

"Mẹ nó, ai cho anh chạm vào tôi!" Hoắc Thất hất tay anh ra: "Ai muốn ăn cơm với anh chứ!"

Lê Phi Phàm siết chặt tay, nói: "Đừng nhúc nhích, tôi nói cho cậu biết, cậu mà còn nói tục thì tôi sẽ kể cho chú hai của cậu chuyện cậu tới chỗ tôi gây sự."

Quả nhiên chiêu này có tác dụng với Hoắc Thất.

Hoắc Thất sùng bái Hoắc Uẩn Khải nhưng cũng sợ Hoắc Uẩn Khải.

Lê Phi Phàm nắm bắt rất chuẩn tâm lý của con trẻ.

Anh kéo người đi còn không quên quay lại vẫy tay với chị Lan: "Chị Lan, chị về trước đi, tối nay em sẽ về."

"Cậu....." Chị Lan muốn nói lại thôi.

Lê Phi Phàm cười trấn an: "Chị cũng biết em không thể ngồi yên mà, vừa đúng lúc em đang đói, chị yên tâm đi."

Hiện giờ Hoắc Uẩn Khải chưa giao nhiệm vụ gì, một vai chính khác thì đang ở nước ngoài, chắc lúc này cậu ta còn đang phát triển tình cảm với nam phụ nào đó, dù sao cũng không phải việc của anh. Lê Phi Phàm yên tâm kéo Hoắc Thất xuống lầu, cũng không thèm để ý hai vệ sĩ đứng ở cửa lập tức đi theo.

Hoắc Thất không hất anh ra được, cậu chỉ biết dùng ánh mắt căm hận liếc anh rồi chấp nhận ngừng giãy giụa.

Lê Phi Phàm tức khắc thấy thằng nhỏ này có chút dễ thương.

Hoắc Thất nói: "Hình như dì Lan rất thích anh? Tôi biết dì ấy rời khỏi nhà chính là vì không thích chỗ đó, ngoại trừ chú hai và ông bà nội thì dì ấy không thích bất cứ ai ở nhà họ Hoắc."

"Biết làm sao được, trách tôi có sức quyền rũ kinh người chắc."

"Sao anh lại không biết xấu hổ đến mức này vậy?"

"Nhưng chú hai của cậu thích."

Hoắc Thất đã tự hỏi nhân sinh lần thứ 108 trong ngày: "Sao chú hai tôi lại thích anh được chứ?"

"Việc này thì cậu đi mà hỏi hấn. Được rồi, tôi biết cậu không dám đi."

"Anh chết chắc rồi."

"Chính xác, tôi nói cho cậu một bí mật, thực ra đây là mạng thứ hai của tôi."

"....."

Lê Phi Phàm làm cậu không thể nói được gì nữa. Đường đường là thiếu gia nhà họ Hoắc mà lại bị anh kéo đi ăn cơm như một con cún, thậm chí dưới dâm uy của anh, cậu còn phải ăn cà rốt và đậu bắp mà mình ghét nhất. Có thể nói bữa cơm này chính là sự sỉ nhục nhất lớn nhất trong đời.

Lúc đi ngang qua một quán bar nằm trong góc phố, trước cửa có vài người ăn mặc sang chảnh đứng chung với nhau mà nuốt mây nhả khói, nhìn dáng vẻ rõ ràng là bọn họ biết Hoắc Thất.

"Ôi chao, ai đây?"

"Hôm nay cậu không đi tìm mẹ nhỏ gây sự nữa sao?"

Nhóm người đó cười vang, có người còn nói: "Mấy người đừng nói lung

tung, mẹ nhỏ cái gì? Thời đại này đã không cho tam thê tứ thiếp nữa rồi, nói lung tung cẩn thận nhà họ Hoắc xử lý mấy người đó.”

"Chỉ bằng cậu ta? Chắc gì cậu ta đã nói được hai câu với ba mình, có dám mách không đây?"

Lê Phi Phàm đứng một bên thấy vẻ mặt Hoắc Thất đã không thể nào khó coi hơn, anh thở dài bước lên trước.

"Mượn chút lửa nha?" Lê Phi Phàm lấy điếu thuốc còn chưa châm trên tay một người. Nhân lúc đối phương mơ màng vô thức bật lửa, anh bèn cúi xuống châm điếu thuốc rồi hút một hơi, vừa nhả khói vừa nheo mắt nói: "Không biết mách với nhà họ Hoắc có ích gì không, nhưng nếu tôi mà thử thì chắc vẫn có tí tác dụng."

Nhóm người trẻ tuổi nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện này.

Thật ra anh rất trẻ, mái tóc để lộn xộn tùy ý, ngũ quan không sắc bén nhưng lại gây ấn tượng mạnh, cảm giác hoàn mỹ không có tí vết. Sườn mặt lúc anh nghiêng đầu châm thuốc bị sương khói che một phần, tiếng nói khàn khàn vì hút thuốc. Trước cửa quán bar này, anh tuyệt đối sẽ trở thành một sự tồn tại khiến người ta đã nhìn là không quên được.

"Anh là ai?" Có người lên tiếng hỏi.

Lê Phi Phàm: "Tôi ấy à?"

Ngón tay đang kẹp điếu thuốc của anh gõ nhẹ vào Hoắc Thất đang đứng ngay người bên cạnh.

"Là... người đàn ông của chú hai thằng nhóc này."

Chương 9

Chưa kể đến việc Hoắc Thất bị lời nói lớn mật của Lê Phi Phàm làm cho kinh hãi tới mức tím cả mặt lại, ngay cả những người ngồi xung quanh đây- chỉ cần quen biết Hoắc Thất- thì không thể không biết chú hai của Hoắc Thất là ai. Còn ai ngoài vị Hoắc nhị gia Hoắc Uẩn Khải tuổi trẻ tài cao kia nữa.

Hoắc Thất vừa sĩ diện vừa cứng đầu muốn chết. Khi cậu mới về nước, dù bản thân có bị mọi người xa lánh, tẩy chay cũng nhất định không nói cho người nhà biết.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải là ai, đừng nói mấy đứa nhóc thuộc thế hệ sau, có là bậc cha chú của bọn họ mà muốn lôi kéo quan hệ với Hoắc nhị gia cũng không dễ dàng.

Có người nhìn Lê Phi Phàm nói: “Anh bị điên rồi à?”

Lê Phi Phàm phỉ vãi hạt bụi trên tay, cười nói: “Vậy mấy người các cậu có dám thử xem quy tắc của kẻ điên là như thế nào không?” Hai giờ sau, tại ghế dài ở đại sảnh của một quán bar cao cấp, một đám người trẻ tuổi uống đến ngã trái ngã phải.

Bọn họ đều gọi Lê Phi Phàm là ‘anh Lê’, miệng liên tục xin tha: “Không được, không uống nữa rồi, bọn em xin chịu thua.”

Lê Phi Phàm đặt hộp lắc xúc xích xuống, vắt chân ngồi trên ghế dài, ồng tay áo được cuốn gọn lên khuỷu tay khoác ra sau ghế sofa. Anh vuốt nhẹ cằm: “Tôi cũng không thích bắt nạt mấy người trẻ tuổi. Thế này đi, xin lỗi một tiếng là được.”

Ngay lập tức có người cầm ly rượu lên nói: “Hoắc Thất, có chơi có chịu. Tôi

xin lỗi cậu vì những hành động ấu trĩ lúc trước của bọn tôi! Hôm nay cùng uống cạn ly rượu này, từ nay về sau chúng ta là anh em!”

“Nói thật nha Hoắc Thất, cái tính xấu không để ai vào mắt của cậu thật sự rất đáng ghét, nhưng đúng là bọn tôi có hơi quá mức một chút. Mọi người đều quen biết nhau, hôm nay chúng ta uống rượu coi như bồi tội trước, về sau lại cùng hẹn nhau đi chơi.”

Hoắc Thất không nhúc nhích.

Lê Phi Phàm đá đầu gối cậu một cái, anh nói: “Được rồi Hoắc tiểu thiếu gia, cho người ta tí thể diện xem nào.”

Hoắc Thất quay đầu trừng anh, sau khi đối diện với ánh mắt của Lê Phi Phàm, cuối cùng cậu vẫn quay đầu nâng ly rượu trên bàn lên ngửa đầu uống hết.

Không ai quen với nơi này bằng Lê Phi Phàm. Trước kia anh toàn chơi rất hăng, ngoại trừ việc không quan hệ nam nữ lung tung thì đúng là như cá gặp nước. Chuyện giải quyết mấy cậu nhóc chưa trải việc đời này đối với Lê Phi Phàm có thể nói là quen tay hay làm.

Những người này bắt đầu một tiếng Hoắc Thất một tiếng Hoắc thiếu mà gọi, dường như cùng uống một bữa rượu là đã tăng tiến tình cảm lên bao nhiêu.

Lê Phi Phàm thu hồi tầm mắt từ quầy bar phía xa, anh thấy Hoắc Thất vẫn ngồi một chỗ như khúc gỗ, vẻ mặt giống như ai đó đang nợ cậu một đồng tiền.

“Trong lòng khó chịu sao?” Lê Phi Phàm nửa nằm nửa ngồi, lười biếng hỏi.

Hoắc Thất nhìn sang.

Lê Phi Phàm cười nói: “Có phải cậu cảm thấy ngày hôm nay không đánh võ đầu bọn họ là bản thân đã tốt bụng lắm rồi? Sao cậu phải hạ thấp thân phận để trình diễn tiết mục anh em tốt với một đám ngốc? Ôi chao, đừng vội phản bác, chính xác là cậu đang nghĩ như vậy.”

Sắc mặt Hoắc Thất thay đổi mấy lần, Lê Phi Phàm nhìn mà phải tấm tắc kêu lạ.

Ở Hoắc gia, muốn kiếm được một người không rành thể sự thế này rất khó.

“Đúng là tôi nghĩ như vậy đấy, thế thì sao?” Hoắc Thất bất chấp hình tượng nổi giận với anh.

Lê Phi Phàm nhướn mày: “Chẳng lẽ chú hai của cậu chưa nói với cậu sao?”

“Cái gì?”

Chiếc ghế dài này nằm gần trong góc, vừa đúng lúc quán bar đang phát một bản nhạc DJ đình tai nhức óc, một đám người trẻ tuổi xung quanh sofa uống rượu đang tràn đầy hứng thú. Có người bắt đầu khoe khoang từ việc gần đây cha mẹ mới mua cho mình một chiếc du thuyền đến chuyện bạn gái hiện tại đã là cô thứ mười tám.
Lê Phi Phàm ngoắc tay với Hoắc Thất.

Hoắc Thất nhìn anh nghi ngờ, cậu thấy cổ Lê Phi Phàm hơi nhiễm lên màu hồng do cồn, ánh mắt có chút mê ly dưới ánh đèn sặc sỡ của anh khiến cậu ghé sát tai lại gần như có ma xui quỷ khiến.

Lê Phi Phàm xách lỗ tai cậu lên rồi nói lớn: “Chú hai của cậu không nói là đáng về chết vì sĩ diện của cậu nhìn ngốc muốn chết sao!”

Hoắc Thất lập tức bùng nổ, cậu đưa tay đẩy Lê Phi Phàm ra.

Lê Phi Phàm ghé vào sofa cười suýt ngã sấp xuống.

Anh cười xong bèn nghiêng đầu nhìn sắc mặt đỏ bừng của Hoắc Thất mà nở nụ cười khoái trá: “Nghiêm túc này nhóc, nể mặt cậu làm anh vui hôm nay nên anh sẽ nói cho cậu một điều.”

“Ai là nhóc?!” Hoắc Thất trừng mắt nhìn Lê Phi Phàm: “Anh cũng không

lớn hơn tôi được mấy tuổi”.

“Nhưng nếu nói nghiêm túc thì tôi thật sự được xem là bậc trên của cậu mà.” Lê Phi Phàm dùng giọng điệu thương hại nói.

Hoắc Thất tức muốn ngã ngựa, ánh mắt như hận không thể ăn thịt anh.

“Chỉ bằng anh? Cả đời này anh cũng đừng nghĩ đến việc vào cửa nhà họ Hoắc!”

“Vậy thì tiếc quá.”

Lê Phi Phàm nhìn Hoắc Thất sắp bị mình chọc tức tới bùng nổ, cuối cùng anh mới thể hiện sự đồng cảm hiềm hoi của mình: “Không đùa cậu nữa, tôi muốn nhắc cậu một việc. Những người hôm nay ngồi đây là anh em hay là kẻ thù, quyền quyết định hoàn toàn nằm trong tay cậu.

Cậu là người của nhà họ Hoắc, tất nhiên cậu có thân phận, có quyền lợi được quyết định điều đó. Mỗi quan hệ kết giao giữa người với người chưa chắc đã thật lòng, đặc biệt là người có thân phận như cậu càng hay gặp những mối quan hệ chỉ vì lợi ích. Những chuyện mà cậu cần đối mặt trong tương lai còn nhiều hơn, phức tạp hơn bây giờ.”

Hoắc Thất ngơ ngẩn nhìn anh, không mở miệng nói chuyện.

Lê Phi Phàm đứng lên.

Anh đặt một tay lên vai Hoắc Thất, hơi khom người nói: “Dù sao con người không thể để mình mãi chìm đắm trong quá khứ, không ai sống được như ý mình cả. Tương lai bất kể cậu có là đối thủ của chú hai cậu hay không thì vẫn nên hiểu rõ sự thật tàn khốc, hiểu sớm thì về sau cũng đỡ khổ.”

Lê Phi Phàm giảng đạo lý cho Hoắc Thất xong còn thuận tiện vỗ vai cậu một cái.

Hoắc Thất chợt hoàn hồn, trở tay bắt lấy tay anh: “Anh đi đâu vậy?”

Lê Phi Phàm lắc lắc cái cổ nhúc nhủ, nhìn quanh ghé dài một vòng rồi nói: “Đám trẻ con các cậu ở lại đây chơi đi, tôi đi hoạt động gân cốt. Người bị nhốt lâu rồi có thể bị phế đấy biết không.”

Hoắc Thất nhíu mày: “Không phải anh mới nằm viện hai ngày à?”
Lê Phi Phàm hiểu lầm ý của Hoắc Thất, anh gỡ cái tay đang túm tay mình ra: “Thứ nhốt tôi không phải là bệnh viện. Chuyện tới chỗ này ngày hôm nay không được nói ra ngoài, nghe rõ chưa?”

Hoắc Thất trơ mắt nhìn Lê Phi Phàm xoay người đi. Lúc đi ngang qua quầy bar, anh tiện tay cầm lấy một ly rượu rồi uống một hơi cạn sạch, sau đó đi thẳng lên sàn nhảy. Lê Phi Phàm vừa đi vừa mở bung hai cúc áo trên cùng, không do dự tham gia vào trận cuồng hoan trên kia.

Bên tai Hoắc Thất vang lên vài tiếng kinh ngạc: “Ôi trời, anh Lê thật hoang dại.”

“Eo anh ấy thật nhỏ, có tên gốc nào qua tiếp cận anh ấy kìa, thấy không?”

Hoắc Thất nghe xong bèn cảm thấy có một ngọn lửa xông thẳng lên đỉnh đầu, cậu lập tức quay đầu mắng: “Câm miệng! Nhìn cái gì mà nhìn!”

Hoắc Thất muốn đứng lên tại chỗ, nhưng giây tiếp theo liền phát hiện mình bị bức tường hình người cao to chặn đường đi, hóa ra là hai vệ sĩ vẫn luôn đi theo bọn họ.

“Tránh ra!” Hoắc Thất gất gông.

Bọn họ cũng không động đậy, một người trong đó đưa tay lên tai nghe vài giây rồi mở miệng nói: “Hoắc thiếu, lầu hai có nơi được chuẩn bị riêng cho ngài, xin đi theo chúng tôi.”

Những vệ sĩ này làm việc cho ai, Hoắc Thất đã quá rõ ràng. Cậu lập tức ngơ ngẩn, không dám tin mà ngẩng đầu nhìn lướt qua lầu hai.

Nhưng Hoắc Thất chỉ nhìn thấy mấy người đang bám vào lan can lắc lư

phần khích, có mấy người hưng phấn thét chói tai, ánh đèn chiếu sáng che khuất tầm nhìn làm người ta không phần rõ được ai với ai.

Sau lưng Hoắc Thất là đám hoa hoa công tử chỉ biết ăn chơi, phía trước cậu lại là vệ sĩ của nhà họ Hoắc.

Hoắc Thất có không hiểu tình hình trong nhà họ Hoắc thế nào thì cũng biết người duy nhất có thể tùy ý sắp xếp cho cậu có khả năng cao là Hoắc Uẩn Khải, và có thể hẳn cũng ở đây. Chú hai của cậu nhìn qua có vẻ ôn hòa nhưng chẳng có người nào dám làm trái lời hắn. Hoắc Thất từng nghe qua về thân phận của Lê Phi Phàm, lúc này cậu không thể không so sánh trường hợp của anh với trường hợp của những người khác. Người có thể thượng vị là kẻ ngàn dặm mới có một, phần lớn kết cục của những người đó không tốt lắm.

Hiện tại cậu nên lo cho chính mình thì hơn, thậm chí là phải thấy vui vì Lê Phi Phàm sẽ không có kết cục tốt.

Nhưng không biết tại sao, lúc này Hoắc Thất lại hơi chần chờ.

Cậu không nhìn rõ tình hình ở sàn nhảy, trong lòng chỉ có một ý nghĩ.

Dám lên lồng ở sau lưng chú hai nhà cậu.

Tên họ Lê xong đời rồi.

Tại căn phòng bên trái có view sàn nhảy rõ nhất trên lầu hai, bên trong là phòng cách âm được trang bị tấm kính một mặt trong suốt, lúc này có không ít người đang ngồi.

So với đám người phú nhị đại dưới lầu của Hoắc Thất, những người ở nơi này vừa nhìn là biết đã từng trải nhiều.

Bọn họ hút xì gà, đồ uống cũng là rượu mạnh.

Một người đàn ông trung niên vừa cầm xì gà gõ nhẹ lên gạt tàn vừa cười nói: “Này lão Tiết, sao ông lại hẹn ở chỗ toàn thanh niên tới giải trí vậy?”

Cũng hiếm khi nhị gia nể mặt tới cho.”

Người được gọi là lão Tiết ước chừng hơn bốn mươi tuổi, cái bụng phê ưỡn lên, khi cười từng thớ thịt nọng dưới cằm cũng run theo.

“Chúng ta già thật rồi, nghĩ lại mấy người chúng ta đã đi theo Hoắc nhị gia mười mấy hai mươi năm.” Lão Tiết nói: “Nhị gia mới bao nhiêu tuổi chứ. Mọi người bình thường chỉ lo buôn bán làm ăn, tuy qua lại nhiều nhưng thực tế lại hiếm khi tụ tập. Tôi nghĩ nơi này tốt xấu gì cũng được coi là nơi giải trí nổi tiếng nhất Thịnh Kinh, hôm nay xem như mọi người tới cùng mở mang tầm mắt, đừng khách sáo.”

Một đám người nói tới nói lui, chỉ có Hoắc Uẩn Khải không lên tiếng.

Hắn đưa lưng về phía đám người mà nhìn tấm kính trong suốt trước mặt, tầm mắt quét qua tầng dưới, Cao Thăng đứng bên cạnh đang bận nghe điện thoại.

Tất nhiên là những người này sẽ không để ý tới một trợ lý nho nhỏ. Có người tò mò tiến lại gần Hoắc Uẩn Khải bèn phát hiện Hoắc Thất dưới lầu.

Bọn họ sững sốt: “Kia không phải là Hoắc tiểu thiếu gia sao? Sao cậu ấy lại ở đây.”

“Thanh niên trẻ tuổi xuất hiện chỗ này không phải rất bình thường sao?” Có người trêu chọc nói: “Tôi có quen chủ quán bar này, lúc trước có vài mối làm ăn ngầm còn tìm tôi xin giúp đỡ. Mấy người đứng đầu bảng quán bar của ông ta quả thật làm người kinh diễm, thanh niên trẻ tuổi hay tò mò, thích tìm hiểu cái mới cũng không có gì lạ.”

Có người chỉ về phía sàn nhảy: “Đó là ai?”

Đám người từ trên lầu nhìn xuống, thứ được chú ý đầu tiên không phải gương mặt mà là động tác của người đó.

Thân thể lắc lư theo điệu nhạc một cách tự nhiên, mỗi cái gờ tay nhắc chân

đều làm người ta cực kỳ say mê. Lê Phi Phàm trở thành trung tâm thu hút mọi ánh nhìn, nhiều người không tự chủ tiến về phía anh, nhưng dường như chính bản thân anh lại không nhận ra điều đó.

Mái tóc của Lê Phi Phàm rối bời, anh nâng lên cái cằm đấm mồ hôi, vòng eo trắng nõn dẻo dai như ẩn như hiện uyển chuyển theo từng động tác làm người không nhìn được muốn sờ một cái.

Những người có thể ngồi ở đây đều không đơn giản, không có chuyện chưa từng nghe qua tin tức về người bên cạnh Hoắc Uẩn Khải.

Người nhạy bén hơn đã sớm tìm được ảnh chụp của Lê Phi Phàm, lúc này chỉ cần liếc mắt một cái lập tức có thể nhận ra người dưới lầu là ai. Trong lòng người kia đã biết rõ, vừa thềm nhủ lá gan nhóc yêu tinh này thật lớn, vừa cười ha hả kéo người vừa mới hỏi 'đó là ai' trở về.

Cả đám người nói chuyện phiếm dẫn dắt chủ đề thay đổi, tận tới lúc cửa phòng bị gõ một cái.

Ai nấy đều cho rằng người tiến vào sẽ là Hoắc Thất hay ai đó, kết quả người tiến vào lại là nhân viên phục vụ.

Hai giây nhân viên phục vụ đứng tránh đi, gương mặt phía sau lập tức lộ ra.

Gần như tất cả người ở đây đều hít ngược một hơi.

Đó là một cậu thanh niên rất xinh đẹp.

Lông mi dày đậm, nét mặt thanh tú, dường như cậu ta có chút sợ hãi với hoàn cảnh xa lạ, nhìn nhút nhát tới độ người khác nói hai câu là sẽ bị dọa sợ.

Không ai trong phòng mở miệng, cũng không ai chú ý Cao Thăng đã lén nhìn Hoắc Uẩn Khải mấy lần.

Là một trợ lý, không ai hiểu rõ hơn anh ta. Từ khi nam sinh này xuất hiện, anh đã biết người này được chuẩn bị riêng cho Hoắc Uẩn Khải.

Không có lý do gì khác, chỉ đơn giản là vì cậu ta rất giống.

Không phải chỉ là giống Thư Dịch Khinh hay Lê Phi Phàm, mà cậu ta có nét tương tự cả hai người.

Khoảng thời gian trước khi tiếp xúc với Lê Phi Phàm, Cao Thăng đột nhiên phát hiện Lê Phi Phàm và Thư Dịch Khinh hoàn toàn khác nhau. Loại cảm giác chỉ hơi mơ hồ giống nhau trước kia gần như biến mất không còn dấu vết.

Nhưng khi nhìn người trước mắt này, anh lại cảm thấy rất khác.

Cậu bé trước mắt này dường như có gương mặt mang nét giống y hệt Thư Dịch Khinh, nhưng trên người lại có nét tương tự Lê Phi Phàm, thậm chí có vẻ hiền hòa và dịu dàng hơn. Cậu ta như một bông hoa dại, nếu không có ai che chở thì sẽ khó sống, vừa có chút hoang sơ lại vừa diễm lệ.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Cao Thăng đã khẳng định cậu thanh niên này thích hợp với vị trí mà Hoắc Uẩn Khải đang tìm hơn so với Lê Phi Phàm.

Anh ta cũng đoán người nào đó đã phải phải bỏ rất nhiều công sức mới tìm được người này.

Cao Thăng lạnh lùng đẩy mắt kính một cái, bắt đầu đưa mắt quan sát kỹ một vòng người trong phòng.

Người được gọi là lão Tiết mở miệng trước, ông ta vẫy tay nói với người đứng ở cửa: “Này Tiểu Úc, đừng đứng ngây ra đó, nhanh tay đi rót cho Nhị gia một ly rượu, phục vụ cẩn thận vào.”

Cậu trai được gọi là Tiểu Úc rụt rè nhìn Hoắc Uẩn Khải một cái, dường như phải cố lắm mới có can đảm đi vào.

Tư thế rót rượu của cậu ta rất thuần thực, cậu ta cầm ly rượu đi sang, từ đầu đến cuối đều không dám nhìn Hoắc Uẩn Khải lần thứ hai, chỉ dám nhỏ giọng nói: “Nhị gia.”

“Lão Tiết.” Hoắc Uẩn Khải đưa tay cầm lấy, nhưng cái tên mà hắn gọi lại

không phải tên của cậu trai trước mặt.

Lão Tiết giật mình một cái rồi đứng lên: “Ngài cứ nói.”

Hoắc Uẩn Khải sâu xa nói: “Ngày thường nhìn không ra ông lại quan tâm đến sở thích của tôi như vậy. Tôi thấy ông cả ngày không làm việc đàng hoàng, vậy mà quản chuyện bao đồng cũng ghê đây.”

Lão Tiết đỏ mồ hôi lạnh, vội vàng xoa tay nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm, Nhị gia, cái này nhất định là hiểu lầm.”

“Được rồi, đều là nguyên lão lâu năm, nhìn xem lá gan bé bằng đầu cây kim của ông kìa.” Hoắc Uẩn Khải như đã hết kiên nhẫn, hất đi qua đặt cái ly lên bàn, ngồi xuống chiếc sô pha đơn trong phòng.

Hắn lại quay đầu nói với Cao Thăng: “Nếu người ta đã có lòng như vậy, hay là gọi cậu ta tới đây đi.”

Lão Tiết thấp thỏm trong lòng: “Nhị gia, đây là...?”

Hoắc Uẩn Khải cười cười: “Nếu vị trong nhà kia không cho phép, ông có tìm một trăm người tới đây cũng uống công.”

Chương 10

Lúc mọi người đang chen chúc trên sàn nhảy, đột nhiên bảy tám vệ sĩ dững mãnh bước tới ngăn cách ra hẳn một khoảng trống, Lê Phi Phàm bị vây ở giữa đành dừng động tác lại. Tiếng nhạc đột nhiên tắt lịm, xung quanh có người sợ hãi, có người tò mò đánh giá. Lê Phi Phàm chỉnh sửa tóc tai lại một chút, bực bội ngẩng lên nhìn người đàn ông lưng hùm vai gấu trước mặt: “Khâu Hồ?”

Không thể trách anh vừa liếc một cái đã nhận ra, ai bảo mặt mũi hai anh em nhà đó quá giống nhau.

“Cậu Lê.” Khâu Hồ gật đầu với anh, nói: “Lầu hai, mời.”

Lê Phi Phàm nhìn lướt qua lầu hai.

Ngay cả đội trưởng Khâu Hồ của đội vệ sĩ cũng đích thân tới đây, người trên lầu là ai cũng không khó đoán.

Tất nhiên Lê Phi Phàm sẽ không cho rằng Hoắc Uẩn Khải trăm công ngàn việc lại chạy tới nơi này để bắt anh, chắc là trùng hợp mà thôi. Sự trùng hợp đáng chết này.

Nhưng anh không tỏ vẻ kháng cự, chỉ cầm lấy áo khoác bị ném ở ghế dài lúc nãy vừa được Khâu Hồ đưa cho, rữ rữ vài cái rồi nói: “Vậy đi thôi, dẫn đường đi.”

Lúc đẩy cánh cửa trên lầu hai ra, đúng thật là Lê Phi Phàm đã bị tình hình bên trong dọa một chút.

Anh không ngờ bên trong lại có nhiều người như vậy.

Dưới lễ rửa tội của hàng loạt ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, Lê Phi Phàm liếc một vòng đã nhanh chóng nhận ra Hoắc Uẩn Khải đang ngồi một bên. Anh bình tĩnh bước qua, bày ra bộ dáng nhàm chán ngồi bên cạnh hắn, vừa tựa vào sô pha vừa nói: “Sao hôm nay Nhị gia lại có thời gian rảnh mà tới đây thế?”

“Có người chọc giận cậu sao?” Hoắc Uẩn Khải nghiêng đầu hỏi anh.

Hôm nay Hoắc Uẩn Khải mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, thoạt trông còn đằm đằm hơn so với lúc còn ở Ngọc Kinh Viên.

Lê Phi Phàm liếc mắt nhìn hắn một cái, cười như không cười nói: “Nhị gia biết rõ mà còn hỏi, nơi này là chỗ nào, anh tới nơi này không phải chỉ để uống trà nói chuyện phiếm chứ.”

Từ sau khi Lê Phi Phàm xuất hiện, mọi người đều thềm kính hãi.

Đến gần mới biết, vẻ kính diễm thoáng qua ở dưới lầu không phải do khung cảnh phụ trợ mà do chính bản thân anh đã xuất sắc rồi.

Trên người anh vẫn còn hơi thở của trận cuồng hoan vừa rồi, cổ áo nửa mở, sắc mặt ửng đỏ. Xem ra lời đồn không phải là giả, chỉ với vẻ bề ngoài này thì chuyện anh thượng vị cũng không khó, cái khó là anh lại dám quản cả Hoắc Uẩn Khải, mà hắn còn không hề tức giận.

Xem ra hắn thật sự rất chiều anh.

Lại thấy Hoắc Uẩn Khải nói: “Hôm nay trong những người ngồi đây có không ít nguyên lão nhà họ Hoắc, cũng coi như là trưởng bối của cậu. Vào cửa mà không cả chào hỏi một câu, sao có thể thất lễ như vậy.” Miệng thì nói anh không có lễ nghi, nhưng một chút ý trách cứ cũng không có. Những người khác vội vàng xua tay nói: “Đâu có đâu có, Nhị gia đừng khách sáo.”

“Đúng đúng, tùy ý là được, tùy ý là được.”

Ánh mắt Lê Phi Phàm lập tức quét một vòng xung quanh.

Anh nhủ thầm: Tôi vừa mới tự xưng một tiếng trưởng bối trước mặt cháu trai anh, giờ anh đã tặng cho tôi nhiều trưởng bối như vậy.

Đây gọi là gì? Báo ứng à?

Mặc kệ trong lòng mọi người đang nghĩ gì, chỉ thấy Lê Phi Phàm ngồi thẳng lưng, cầm ly rượu trước mặt Hoắc Uẩn Khải lên rồi ung dung nói: “Thất lễ với mọi người rồi. Hôm nay tôi đành mặt dày một lần, gọi các vị một tiếng chú bác, ly rượu này coi như tôi nhận lỗi, các vị cứ tùy ý.”

Những người khác ngại Hoắc Uẩn Khải đang ở đây nên phải cho anh thể diện, ai nấy sôi nổi bưng ly rượu lên.

Uống xong ly rượu, đề tài bắt đầu quay xung quanh Lê Phi Phàm.
“Tôi nhìn tuổi tác Phi Phàm cũng không lớn lắm, vẫn còn đi học phải không?”

“Không đâu, tôi đã tốt nghiệp cấp ba.” Lê Phi Phàm nói: “Trước khi quen biết Nhị gia, tôi cũng không có việc làm ổn định, hiện tại muốn tìm một công việc nhưng lại không có việc gì thích hợp, đó giờ cứ lông bông như vậy.”

Lê Phi Phàm nói rất bình thản, đây là xuất thân mà nguyên thân rất khó đối mặt.

Lê Phi Phàm nguyên gốc trước kia sợ nhất bị đề cập hai thứ: Xuất thân và trình độ học vấn. Cậu ta luôn cảm thấy bản thân kém hơn người khác một bậc, tự ti không dám ngẩng đầu. Hiện tại Lê Phi Phàm lại có thể thản nhiên đối mặt với điều này, hơn nữa chỉ với vị trí ngồi ngày hôm nay của anh, dù những người này thậm chí anh thế nào thì trên mặt vẫn phải giả vờ nịnh nọt.

Đây đều là lợi ích do thân phận này mang đến, chẳng qua nguyên thân không biết lợi dụng, thậm chí còn xem nhẹ.

Quả nhiên có người lập tức nói: “Đơn giản mà, sản nghiệp của tôi có không ít nơi thích hợp với cậu.”

“Chỗ tôi cũng có, chỉ cần cậu tới, tôi chắc chắn sẽ giữ chỗ cho cậu.”

“Nhưng cũng phải xem Nhị gia có muốn thả người đi hay không... ha ha.”

Bọn họ hứa hẹn đủ kiểu, Lê Phi Phàm cũng thuận miệng đáp lời.

Thỉnh thoảng anh còn nói vài câu với Hoắc Uẩn Khải: “Em nổi tiếng như vậy, về sau xem anh còn dám nói em không làm việc đảng hoàng hay không.”

Những người khác tinh ý tiếp tục chủ đề.

Khung cảnh nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Cho đến khi Lê Phi Phàm chú ý tới người phục vụ tiến lên rót rượu.

Lúc đầu anh không chú ý tới đối phương là bởi cậu ta mặc đồ phục vụ, luôn cúi đầu đứng trong một góc. Giờ cậu ta chủ động tiến lên rót rượu thì Lê Phi Phàm mới thấy được khuôn mặt kia.

Trong nháy mắt, cảm giác đầu tiên của anh là “kẻ nào không muốn sống như vậy”?

Bởi vì cậu ta thật sự rất giống Thư Dịch Khinh, đặc biệt nếu nhìn ở một góc độ nhất định nào đó.

Phải biết, đối với một người đã đọc truyện thì điểm nhấn lớn nhất của truyện cầu huyết chính là vai thế thân. Nhân vật này không chỉ đạt thành tựu cao nhất trong việc tạo hiểu lầm giữa các vai chính mà còn có thể hoàn thành KPI trong việc thúc đẩy một vai chính thậm lạng bảo hộ một vai chính khác.

Trước mắt, KPI mới chỉ bằng móng tay cái thôi, không biết kẻ nào coi tiền như rác muốn đi đóng góp một khoản.

Lê Phi Phàm có thể làm gì bây giờ, đương nhiên là cho cậu ta toại nguyện.

“Từ từ.” Lê Phi Phàm dứt khoát duỗi tay che lại ly rượu thủy tinh trên bàn rồi nói: “Cậu ngẩng đầu lên.”

Nam sinh được gọi là Tiểu Úc nghe lời chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lê Phi Phàm lập tức thấy người này rất thú vị, có thể nói gương mặt cậu ta được tìm dựa theo Thư Dịch Khinh. Có thể là có ai đó muốn thử xem thái độ của Hoắc Uẩn Khải thế nào, hoặc cũng có thể vì Lê Phi Phàm anh đây quá nổi bật nên mới có kẻ tìm người tương tự anh. Cặp mắt kia là điểm duy nhất giống nhau giữa hai người bọn họ.

Người đứng đằng sau chuyện này hao tâm tổn sức thật đấy.

Lê Phi Phàm chân thành hỏi: “Cậu phẫu thuật thẩm mỹ à?”

Anh vừa dứt lời, khóe miệng của mấy người đứng trong góc cũng không nhin được mà giật giật hai lần.

Nam sinh được gọi là Tiểu Úc rũ mắt xuống đáp: “Không có.”

Nếu Lê Phi Phàm anh muốn lấy được hảo cảm của Hoắc Uẩn Khải thì tất nhiên không thể nhắc đến Thư Dịch Khinh, anh chỉ hỏi lại: “Thật không? Tôi người này trời sinh đã rất ghét mấy người xinh đẹp, nhất là kẻ có khuôn mặt giống tôi. Nhìn cứ như một sản phẩm lậu được tạo ra từ xưởng gia công thấp kém, khiến người xem mà buồn nôn.”

Nam sinh được gọi là Tiểu Úc kia ngẩng phất đầu, hốc mắt ửng đỏ, giọng nói mềm mại êm tai mang theo một tia quật cường vang lên: “Trên đời này người giống ngài có đến ngàn vạn, tôi chỉ là một phục vụ nho nhỏ, sợ không gánh nổi lời này của anh.”

Mỗi biểu cảm đều gãi đúng chỗ ngứa.

Người yếu thế trời sinh đã có ưu thế dễ khiến người khác đồng cảm, lúc cần thiết thì chỉ cần một vài phản kháng nho nhỏ là có thể đứng lúc tôn lên tính

cách quật cường của bản thân.

Hay lắm, ra là một người đã được dạy dỗ qua.

Lê Phi Phàm quay sang nhìn Hoắc Uẩn Khải thì thấy sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường, anh bèn tự hiểu ngầm rằng hắn đang cho anh quyền tự quyết.

“Khâu Hồ.” Lê Phi Phàm lên tiếng.

Khâu Hồ nhanh chóng xuất hiện.

Lê Phi Phàm giương cằm: “Ném cậu ta ra ngoài, về sau đừng để tôi nhìn thấy.”

Anh đã mất công cật lực sủng thì phải kiêu ngạo một chút, cố phát huy cái tính hống hách này đến mức chừa hết đường sống.

Không biết có ai dặn dò gì Khâu Hồ hay không mà anh ta không trưng cầu ý kiến Hoắc Uẩn Khải đã chấp hành mệnh lệnh của Lê Phi Phàm, định tiến lên bắt người.

Khâu Hồ to con túm Tiểu Úc quả thực giống như đi bắt gà con.

Ngay lúc này, nam sinh vốn nhu nhược bỗng phản kháng kịch liệt.

“Buông tôi ra!” Thậm chí cậu ta còn nhanh chóng tránh thoát hai tay Khâu Hồ, sau đó trực tiếp đi tới quỳ rạp bên ghế Hoắc Uẩn Khải, vừa nắm lấy vạt áo của hắn vừa nghẹn ngào nói: “Nhị gia, cầu xin ngài tha cho tôi đi.”

Lê Phi Phàm cạn lời tại chỗ, anh liếc Khâu Hồ một cái.

Khâu Hồ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, căn bản không để ý tới anh.

Tiểu Úc bên kia còn đang khóc lóc kể lể: “Tôi chỉ là một người phục vụ nhỏ, chỉ muốn bình yên sống qua ngày thôi. Tôi biết bản thân không sánh được với ngài Lê đây, nhưng lời nói vô ý của ngài ấy có thể khiến tôi mất việc, tôi

đã làm gì sai ư? Mong Nhị gia làm chủ, cho tôi một con đường sống.” Không có lý nào Khâu Hồ không bắt được người, Lê Phi Phàm không quan tâm liệu Hoắc Uẩn Khải có muốn giữ người này lại không, nhưng anh vẫn phải diễn cho tròn vai của mình.

“Chỉ là người phục vụ nho nhỏ? Chỉ muốn sống yên ổn?”

Lê Phi Phàm cười như không cười: “Cậu mở miệng đã gọi tôi là ngài Lê, người phục vụ bình thường nào biết được tôi họ Lê, ở đây cũng chưa ai nhắc tới, vậy ai đã nói cho cậu?”

Tiểu Úc lập tức ngậm ngẩn.

Lê Phi Phàm nói tiếp: “Cậu xem, giả vờ ngây thơ như vậy đâu có thú vị, có đúng không.”

Nhưng Tiểu Úc cũng phản ứng nhanh, cậu ta oán hận nhìn Lê Phi Phàm nói: “Tôi biết ngài Lê đây bất mãn với tôi, nhưng có ai không biết người bên cạnh Hoắc Nhị gia tên gì đâu. Ngài Lê tự xưng xuất thân của mình không cao nhưng lại cố tình làm khó người thường như chúng tôi, lẽ nào là đang chột dạ?”

Miệng lưỡi sắc bén như vậy sao?

Lê Phi Phàm thay đổi chiến lược ngay tại chỗ, anh nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải, lưỡi biếng nói: “Nhị gia tới giải trí mà cũng không biết tìm người nào mới mẻ chút, ghét bỏ em đấy à?”

Hoắc Uẩn Khải lạnh nhạt nói: “Càng nói càng không ra gì.”

Lê Phi Phàm a một tiếng: “Thế hôm nay em nói thẳng một câu, có cậu ta sẽ không có em, có em thì không có cậu ta, Nhị gia ngài tự quyết định đi.”

Hoắc Uẩn Khải còn chưa mở miệng, Tiểu Úc bên kia đã giành nói trước.

Lúc này cậu ta không giả vờ nữa, thậm chí còn khiêu khích nhìn Lê Phi Phàm mà nói: “Tôi nghe nói ngài Lê cùng Thư Dịch Khinh của nhà họ Thư

cũng có hai phần tương tự nhau, chẳng lẽ ngài cũng cảm thấy bản thân là một sản phẩm lậu thấp kém sao?”

Lê Phi Phàm có thể chắc chắn Tiểu Úc này xuất hiện là để nhắm tới Thư Dịch Khinh.

Cậu ta mở miệng là có thể gọi ra tên Thư Dịch Khinh, đây đại khái là con át chủ bài của cậu ta.

Không biết người đằng sau cậu ta là ai mà lại biết được Hoắc Uẩn Khải đối xử với Thư Dịch Khinh khác biệt, nghĩ cũng biết người dám đối nghịch với hắn không nhiều lắm.

Hoắc Uẩn Khải còn chưa tức giận, Lê Phi Phàm đã cầm một ly rượu đổ dọc theo đỉnh đầu cậu Tiểu Úc kia.

Lúc đối phương còn đang khiếp sợ, trong ánh mắt hiện đầy vẻ không dám tin, Lê Phi Phàm đã nói: “Nói không biết lựa lời thì cũng phải xem mình có bản lĩnh đó không.

Ai cũng có vài nét tương tự với người được thích kia, chỉ cần Nhị gia để ý thì đừng nói giống một người họ Thư, kể cả họ Mã, họ Vương hay gì cũng được. Thư Dịch Khinh đang ở nước ngoài, người hiện tại bên cạnh Nhị gia không phải cậu ta, càng không phải cậu, mà là tôi- Lê Phi Phàm.”
Tiểu Úc đột nhiên tức giận chồm lên.

Cậu ta giơ tay định tát Lê Phi Phàm một cái.

Nhưng tay mới giơ nửa chừng đã bị một cánh tay khác cản lại, có thể thấy rõ gân xanh nổi lên trên cánh tay kia, bàn tay to lớn thấy cả từng khớp xương chính xác giữ chặt cổ tay của cậu Tiểu Úc kia. Lúc cậu ta bị ném ra ngoài, bên trong còn có thể nghe thấy tiếng bộp một cái do đầu đập vào sàn nhà.

Không ai ngờ được Hoắc Uẩn Khải sẽ tức giận.

“Nhị gia.”

“Nhị gia.”

“Uẩn Khải, đừng tức giận, đừng tức giận nữa.”

Mấy lão già kia đều bị hành động đột ngột không kịp phòng ngừa của Hoắc Uẩn Khải dọa sợ, nhao nhao mở miệng.

Mà nam sinh chật vật bò dậy từ trên mặt đất như đã điên rồi.

Cậu ta bị Khâu Hồ túm chặt tay không thoát được nhưng vẫn nhìn chăm chăm Lê Phi Phàm.

Cậu ta nói: “Người khác không biết nhưng tôi lại rất rõ ràng, Thư Dịch Khinh mới là chính chủ, anh chẳng qua chỉ là một thể thân, là kẻ đáng thương mà thôi!”

Cậu ta lại nói tiếp: “Anh cho rằng anh ghê gớm lắm sao?”

Anh sẽ không có kết cục tốt, anh đặc ý không được bao lâu nữa đâu.”

Cậu ta tiếp tục hét lên: “Lê Phi Phàm, anh là đồ..... Buông tôi ra!”

Lê Phi Phàm nghe mà thất thần vài giây, thậm chí anh còn hoài nghi Tiểu Úc này có phải cũng là độc giả không biết tại sao lại xuất hiện ở đây giống mình không.

Hoắc Uẩn Khải kéo suy nghĩ của anh trở về, hấn nhứu mày nói với Khâu Hồ: “Lôi xuống đi!”

Thanh âm cuồng loạn bên tai hoàn toàn biến mất.

Dáng vẻ của Hoắc Uẩn Khải giờ phút này chẳng giống người vừa mới ra tay với người khác chút nào. Hấn đường hoàng ngồi xuống, áo sơ mi vẫn thẳng thớm như cũ. Sau khi nhìn xung quanh một vòng, hấn mới thông thả nói:

“Những người ngồi đây hôm nay đều không phải người ngoài, có vài lời tôi muốn nói rõ. Mấy năm nay mẹ tôi lèo lái nhà họ Hoắc, mấy người đã sớm bắt mẫn với bà, trong tập đoàn không ngừng đấu đá lẫn nhau, tôi cũng lười quản. Tôi hiểu mấy người còn đang hoang mang chưa dám chắc điều gì, nhưng chỉ cần hiệp nghị cổ phần lão thái gia viết năm xưa vẫn còn hiệu lực, chỉ cần Hoắc Uẩn Khải tôi còn ở nhà họ Hoắc thì tôi có thể đảm bảo ngày nào các người còn ở công ty, ngày đó sẽ không bị đói chết. Nhưng các người cũng đừng đem những thủ đoạn xấu xa, dơ bẩn đó diễn trước mặt tôi.”

Một đám đàn ông trung niên ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, không biết có bao nhiêu ám hiệu qua lại giữa những ánh mắt với nhau.

“Nhị gia nói lời này quá đau lòng.”

“Đương nhiên chúng tôi tin tưởng năng lực của Nhị gia.”

“Lão Tiết.” Hoắc Uẩn Khải không có phản ứng gì với những lời này.

Hắn gọi tên người tổ chức buổi tụ họp ngày hôm nay một lần nữa - chính là người đàn ông trung niên béo ú khoảng hơn bốn mươi tuổi.

Từ lúc Hoắc Uẩn Khải ra tay, lão Tiết đã lặng lẽ lùi ra đằng sau, ước gì không ai thấy mình.

Hiện tại bị điểm danh công khai như thế, ông ta chỉ có thể ló mặt ra.

Ông ta xoa cái trán không tự giác toát ra mồ hôi lạnh, lúng túng đáp lời: “Nhị gia.”

“Tôi nhớ năm đó ông vẫn luôn đi theo cha tôi đúng không?”

“Vâng, đúng vậy.” Lão Tiết gật đầu.

Hoắc Uẩn Khải đan hai tay đặt lên đầu gối, góc nhìn của hắn là phải ngẩng lên mới nhìn thấy đối phương, nhưng sự áp bách từ người có địa vị cao lại khiến cả không gian có chút ngột ngạt.

“Mấy năm ba tôi mất, tôi thấy cân nặng của ông ngày càng tăng lên.”

Sắc mặt Lão Tiết trướng đến tím tái, cười không được, không cười cũng không xong, nghẹn đến mức cả người giống một con chuột béo phì đang run rẩy.

Cuối cùng ông ta miễn cưỡng nặn ra một câu: “Vậy tôi sẽ ăn ít một chút.”

Hoắc Uẩn Khải không nhanh không chậm nói: “Đúng là nên ăn ít một chút, tránh cho não của ông bị nhồi đầy đến mức không tỉnh táo.”

Lão Tiết sợ hãi không chịu được, mới đầu xuân mà mồ hôi của ông ta cứ chảy ròng ròng như nước, chảy dọc theo cằm rồi xuống trước ngực, thấm ướt một mảng nhỏ áo sơ mi.

“Trở về chuyển lời cho anh cả một tiếng.” Hoắc Uẩn Khải không có chút tự giác nào về cảm giác áp bách trên người mình, dương như hẳn muốn mượn lần nổi giận với Tiểu Úc để nhân cơ hội nói ra mục đích của mình: “Nếu anh cả muốn thăm dò cái gì, kêu anh ấy trực tiếp tới tìm tôi, nhưng nhà họ Thư không phải đối tượng hợp tác trước mắt của tập đoàn, nói anh ấy khỏi cần phí sức.”

Lê Phi Phàm nghe đến đó mới biết hóa ra người sau lưng Tiểu Úc là anh cả của Hoắc Uẩn Khải- Hoắc Kính.

Khó trách Tiểu Úc kia có thể hiểu rõ mọi chuyện.

Lão Tiết đã hoàn toàn từ bỏ chống cự, thời điểm Hoắc Uẩn Khải nói ra hai chữ ‘anh cả’, ông ta đã biết tất cả chuyện ngày hôm nay không thể giấu được Hoắc Uẩn Khải. Trong lòng mỗi người ở đây đều hiểu rõ, sau trận đấu này của nhà họ Hoắc, cục diện sẽ lại có biến hóa.

Hoắc Uẩn Khải đứng lúc đứng dậy.

Hắn mặc chiếc áo vest mà Cao Thăng đã chuẩn bị trước, thong thả cài lại hai nút áo trước bụng.

Sau đó nhìn về phía lão Tiết còn đang thất hồn lạc phách: “Loại việc này, tôi hy vọng không có lần sau.”

Lão Tiết lấp bắp nói: “Vâng, vâng ạ.”

Giây tiếp theo, Hoắc Uẩn Khải liền dẫn người đi ra ngoài, Lê Phi Phàm tự giác xách áo đi theo sau.

Vừa ra đến cửa, đột nhiên anh đứng lại.

Lê Phi Phàm cũng nhìn sang, vừa lúc phát hiện nam sinh bị Khâu Hồ đuổi ra cửa đang bị ẩn ở trên tường, cậu ta cũng nghiêng đầu nhìn về phía này.

Góc kia khá tối nhưng Lê Phi Phàm vẫn thấy rõ ánh mắt oán hận của cậu ta.

Chắc cậu ta hận mình vì đã nhảy ra cản trở giữa đường lắm nhỉ.

Hoắc Uẩn Khải đi đằng trước đột nhiên mở miệng: “Cao Thăng, tìm cho cậu ta một bác sĩ.”

“Bác sĩ?” Cao Thăng hỏi lại.

Hoắc Uẩn Khải nhíu mày: “Chỉnh lại đôi mắt, từ nay không cho cậu ta bước vào Thịnh Kinh nữa bước.”

Cao Thăng đột nhiên quay đầu nhìn Lê Phi Phàm một cái.

Sau đó anh ta lập tức xoay người cúi đầu nói: “Vâng.”

Chương 11

Lê Phi Phàm được ngồi trên chiếc limousine sang trọng nhưng không nằm xuống như trước, còn Hoắc Uẩn Khải từ lúc lên xe vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chuyện ở quán bar hôm nay đã giúp Lê Phi Phàm khẳng định Hoắc Uẩn Khải tuyệt đối không thích bị giấu diếm và lợi dụng.

Ngay từ lúc bắt đầu, anh đã đi đúng đường rồi.

Chỉ có điều anh vẫn còn cách xa mục tiêu an toàn thoát thân.

Không bàn đến chuyện cuối cùng nguyên chủ có chết dưới kế hoạch của Hoắc Uẩn Khải không, chỉ nhìn việc lần trước bụng anh đau thắt do làm trái cốt truyện là biết con đường này khó đi hơn tưởng tượng.

Anh tiêu tốn hai ngày trong bệnh viện, nửa ngày đi theo Hoắc Thất đến quán bar, sau đó trùng hợp gặp Hoắc Uẩn Khải.

Thật ra anh không rảnh mà ngẫm lại chuyện này cho kỹ.

Nhưng bầu không khí hiện tại trên xe quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể làm người ta nhớ đến mỗi một chi tiết trên xe ngày đó.

Cảm giác như có một tảng đá vô hình đè ở trong lòng khiến người ta kẹt cứng, hoặc như một người sắp chết đói biết rõ quả táo đột nhiên xuất hiện ven đường có chứa độc nhưng vẫn nuốt xuống.

Cảm giác đó cực kỳ khó chịu.

Tuy tình hình đang bắt lợi cho anh, nhưng anh không thể bị động chịu đánh

mãi được.

Đây là lần đầu tiên Lê Phi Phàm có ý tưởng muốn nói chuyện rõ ràng với Hoắc Uẩn Khải.

Trước đó anh đã phạm phải một sai lầm, có vẻ là nếu anh không đi theo mạch truyện của nguyên chủ để kết thúc cốt truyện thì sẽ có cơ chế trừng phạt. Nhưng bây giờ chuyện ở quán bar không phải tình tiết ở trong sách, vậy mà cuối cùng chẳng có gì xảy ra.

Giả dụ nửa đường anh muốn thoát khỏi thân phận chim hoàng yến thì mới bị trừng phạt, thế thì có vài thứ là anh có thể giao dịch sòng phẳng với Hoắc Uẩn Khải.

Suy cho cùng, nếu đã ở chung lồng với một con hổ, thay vì lúc nào cũng phải đề phòng người trông coi và thăm dò lẫn nhau thì hợp tác với đồng loại phá lồng sẽ là lựa chọn sáng suốt hơn.

“Sao hôm nay lại tới chỗ đó với Hoắc Thất?” Hoắc Uẩn Khải đột nhiên lên tiếng.

Lê Phi Phàm thấy hai mắt hắn vẫn nhắm, anh chợt cảm thấy thực ra hắn vẫn luôn biết mình đang nhìn.

Lê Phi Phàm nói: “Hoắc Thất đến bệnh viện, vốn tôi định dẫn cậu ấy đi ăn cơm, sau đó tình cờ mới đến chỗ đó.”

Nói đến đây, Lê Phi Phàm chợt nhớ ra điều gì đó.

Anh nhíu mày: “Hoắc Thất vẫn còn ở quán bar.”

Lúc này, Cao Thăng ở bên cạnh nói một câu: “Cậu Lê yên tâm, tôi đã cho người đưa tiểu thiếu gia về nhà.”

Cao Thăng không phải Khâu Hương, có Hoắc Uẩn Khải ở bên cạnh, anh ta chắc chắn sẽ không nhiều lời.
Lê Phi Phàm gật đầu.

Cuối cùng Hoắc Uẩn Khải cũng mở mắt ra, hần ngồi hần dậy, liếc Lê Phi Phàm một cái: “Cậu có chuyện muốn nói?”

Hần vừa nói vừa mở cửa tủ bên cạnh chỗ ngồi, lấy ra một hộp vuông to bằng lòng bàn tay.

Mở ra mới biết bên trong là thuốc lá.

Khác với mấy người đàn ông trung niên hay hút xì gà khác, hần dùng diêm quẹt.

Hoắc Uẩn Khải chống khuỷu tay lên đầu gối, lấy một điếu thuốc rồi cẩn thận lau sạch cặn dính ở đầu lọc. Tiếng quẹt diêm vang lên, động tác hút thuốc của hần đơn giản nhưng trông như đang đốt hương mai mực, vừa tự nhiên vừa tao nhã.

Hoắc Uẩn Khải chậm chậm nhả khói, trong làn khói trắng lượn lờ xung quanh, hần chợt nói: “Từ lúc lên xe tâm trạng cậu đã không ổn rồi, có gì thì nói đi.”

Trên người hần hiếm khi có mùi thuốc lá nên rất nhiều người không biết Hoắc Nhị gia cũng hút thuốc. Lê Phi Phàm không ngạc nhiên mấy khi hần có thể nhìn thấu lòng người tinh tế đến vậy.
“Không ngại cho tôi một điếu?” Lê Phi Phàm xoè tay.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh một cái, sau đó duỗi tay đưa hộp sắt sang.

Lê Phi Phàm nhận lấy. Anh không dùng diêm, thay vào đó lại đứng dậy, nghiêng mặt lại gần châm lửa từ đầu lọc điếu thuốc bên miệng Hoắc Uẩn Khải rồi ngồi về chỗ cũ trong ánh nhìn kinh hãi của Cao Thăng.

Anh dựa vào ghế, ngửa đầu hút một hơi sâu.

Sau đó mới nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải, cười nói: “Nhị gia, coi bộ anh thẳng thắn phết nhỉ?”

“Tùy vào sự thật thà của cậu.” Hoắc Uẩn Khải gậy tàn thuốc vào gạt tàn bên cạnh.

Lê Phi Phàm cười nhẹ: “Không phải lúc trước anh nghi ngờ tôi sao.”

“Tôi đã nói rồi, cậu có thể diễn tới cùng thì tôi cũng không ngại.”

“Được, tôi thừa nhận.” Lê Phi Phàm mở miệng, ánh mắt cả hai chạm nhau: “Tôi tỉnh ngộ rồi.”

Hoắc Uẩn Khải không nói gì, còn mức độ chịu đựng Lê Phi Phàm trong khoảng thời gian này của Cao Thăng ngày càng cao, hiện tại anh ta đã không thèm che giấu ánh mắt như nhìn kẻ thần kinh của mình: “Cậu qua loa quá đấy.”

“Sao có thể qua loa được.” Lê Phi Phàm nói: “Anh có biết cái hồ ở Ngọc Kinh Viên đó lạnh đến mức nào không?”

Nếu như tôi không biết bơi, rong rêu trong hồ không được làm sạch thì giờ tôi đã chầu trời rồi.”

Cao Thăng đẩy kính lên: “Đáng đời cậu. Mà cậu cũng không chết đuối được, lúc ấy có người bên cạnh mà.”

“Nhị gia, anh mau đổi trợ lý đi.”

Cao Thăng quay đầu nhìn Hoắc Uẩn Khải: “Nhị...”

“Muốn nói gì thì nói cho rõ ràng.” Hoắc Uẩn Khải không bị những người xung quanh ảnh hưởng, dù có tin hay không, hắn vẫn nghe Lê Phi Phàm bịa chuyện, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi đã tự kiểm điểm bản thân.” Lê Phi Phàm nửa đùa nửa thật nói: “Bữa tiệc tại Ngọc Kinh Viên, đưa Thư Dịch Khinh ra nước ngoài theo ý Nhị gia, cả màn kịch hôm nay nữa, tất cả đều là thành ý của tôi. Điều kiện mà

tôi đã bàn với Nhị gia trước kia coi như xí xoá, tôi cam đoan sự tồn tại của thân phận này sẽ làm Nhị gia hài lòng, đồng thời tôi cũng có một điều kiện mới muốn Nhị gia thực hiện.”

Hoắc Uẩn Khải đưa mắt dò xét khuôn mặt Lê Phi Phàm.

Giọng hắn không nghe ra vui buồn: “Cậu biết rõ tôi không nhất thiết cứ phải có cậu mới được.”

“Đương nhiên, thủ đoạn của Nhị gia tôi biết rõ. Chẳng qua tôi chỉ đề xuất yêu cầu thôi, còn có đồng ý hay không thì tùy ngài.”

Hoắc Uẩn Khải tạm ngừng hai giây, hắn vất chéo chân, sau đó nhích lại gần: “Nói yêu cầu của cậu.”

Lê Phi Phàm đứng dậy: “Thẳng thắn mà nói thì tôi muốn cho Nhị gia biết một sự thật. Tuy ban đầu đúng là tôi có tâm tư không nên có, nhưng sự thật chứng minh tôi đã nghĩ nhiều rồi. Tôi không quan tâm người khác nghĩ thế nào, thứ tôi cần là giá trị. Chuyện gì cũng có qua có lại, giao kèo với người nào, trong hoàn cảnh như nào, mang đến lợi ích gì, miễn là đưa ra một cái giá vừa lòng. Tôi muốn được trả thù lao bằng một thứ có thể sờ được chạm được như tiền bạc và danh lợi. Chỉ cần ở vị trí đó một ngày, tôi sẽ không thiếu những thứ ấy, nhưng chúng không thể xuất hiện chỉ dựa vào mỗi thân phận này được, tôi cần phải tự tạo ra chúng.”

Suy nghĩ của Lê Phi Phàm thật ra rất đơn giản và trực tiếp.

Nếu cốt truyện gốc có quá nhiều yếu tố mơ hồ, vậy thì anh nhất định phải nắm chặt những thứ có thể nắm được.

Thay vì đi theo cốt truyện, anh cho rằng trực tiếp nói rõ ngọn ngành với Hoắc Uẩn Khải mới là đường tắt tiện lợi nhất. Nếu căn cơ của mình đủ mạnh thì tương lai mới có sức thoát khỏi những rủi ro.

Bị động hóa chủ động, thể hiện lập trường, cố gắng đạt được lợi ích lớn nhất.

“Tham vọng không nhỏ.” Hoắc Uẩn Khải dập đầu thuốc trong tay vào gạt

tàn, hắn đưa mắt nhìn anh: “Dựa vào cái gì mà cậu nghĩ tôi sẽ đồng ý?”

Lê Phi Phàm: “Trực giác.”

Cao Thăng đã sớm ngậm chặt miệng.

Hai người nhìn nhau, chiếc xe đi qua thành phố sầm uất nhưng không theo con đường về Ngọc Kinh Viên như trước.

Cuối cùng Hoắc Uẩn Khải gật đầu: “Như cậu mong muốn.”

Ngón tay kẹp thuốc lá của Lê Phi Phàm khẽ khựng lại, không ai biết giờ đây lưng anh đang chảy đầy mồ hôi lạnh. Anh biết mình không hề có ưu thế trong cuộc đàm phán này, cơ hội chiến thắng duy nhất chính là sự tự giác. Anh đã cược đúng.

Đây là điều Hoắc Uẩn Khải muốn.

Khác với mấy tên cấp trên lá mặt lá trái, Hoắc Uẩn Khải có thể thâm trầm, khó nhìn thấu nhưng hắn sẽ không làm khó ai, miễn là anh chịu nói rõ. Ở trước mặt hắn, những dã tâm, lòng tham, những thứ không thể cho người khác nhìn thấy đều không giấu được. Chi bằng anh cứ phơi bày nó dưới ánh mặt trời, vậy còn tốt hơn là lấp liếm và lừa gạt.

Lê Phi Phàm bình tĩnh dập điếu thuốc, không ai nhìn ra những biến hoá tâm lý mà anh trải qua.

Anh cười nói với Hoắc Uẩn Khải: “Tôi nghĩ quá trình hợp tác giữa chúng ta hẳn sẽ không tệ.”

Đúng lúc này, xe dừng.

Người mở cửa xe bên ngoài là Khâu Hổ, còn Khâu Hương đang đứng bên cạnh.

“Nhị gia, tới rồi.” Khâu Hổ ra hiệu.

Lê Phi Phàm theo Hoắc Uẩn Khải xuống xe, anh nhìn trang viên rộng rãi xa hoa trước mặt này mà không biết nói gì.

Anh đứng sau Hoắc Uẩn Khải nửa bước, hấn quay đầu lại nói: “Tôi đã cho người thu dọn đồ ở sân của cậu mang đến đây, trước mắt cậu sẽ ở chỗ này một tuần.”

“Nơi này là?” Lê Phi Phàm hỏi, nhưng thật ra trong lòng đã có đáp án.

Khâu Hương lập tức nói: “Đây là nhà cũ của nhà họ Hoắc, sinh nhật phu nhân sắp tới rồi. Mấy ngày nữa sẽ có rất nhiều khách khứa đến đây, tốt nhất cậu nên đằng hoàng một chút.”

Phu nhân này còn ai ngoài mẹ ruột của Hoắc Uẩn Khải -

Diêu Chiếu Hồng.

Lê Phi Phàm nhớ rõ nguyên chủ đến lúc chết cũng chưa từng đặt chân vào nơi này, càng không nói tới chuyện chúc thọ phu nhân nhà họ Hoắc. Trong sách nói mối quan hệ giữa hai mẹ con hấn vô cùng căng thẳng, đến cả Thư Dịch Khinh cũng từng ăn không ít khổ. Bây giờ Hoắc Uẩn Khải dám tự ý mang anh tới cửa, không sợ như đang công khai tát vào mặt mẹ mình à? “Tôi ở nơi này có vẻ không ổn lắm.” Lê Phi Phàm nói.

Hoắc Uẩn Khải liếc nhìn anh: “Hồi nãy không phải cậu nói muốn giá trị sao, nơi này chính là bước đầu tiên cậu tự mình giành lấy giá trị cho bản thân.”

“Gia.” Lê Phi Phàm nhìn chú Phúc không biết từ lúc nào đã vội vàng chạy đến đây, hoảng hốt nói: “Tuy hai ta đã có thoả thuận từ trước, nhưng cũng nên vừa phải thôi chứ.”

Đây là đại bản doanh, là hang ổ của nhà họ Hoắc.

Trong sách nói mối quan hệ gia đình này phức tạp, không cho anh chuẩn bị

tinh thần chút nào mà đã quăng như quăng sắt thép vào đây?

Sợ rằng sắt thép cũng phải tróc một lớp sơn.

Hoắc Uẩn Khải xắn tay áo sơ mi: “Sợ à?”

“Không.” Lê Phi Phàm nghiêm túc nhìn hắn: “Tôi chỉ đang nghĩ, nếu bây giờ anh thay đổi quyết định mà thích tôi, hơn nữa còn hứa cả đời không rời không bỏ thì tôi sẽ coi như mình chưa từng nói gì trên xe.”

“Lê Phi Phàm.” Đây là lần đầu tiên Hoắc Uẩn Khải gọi cả tên họ của anh, hắn đến gần nhìn vào mắt anh rồi nói: “Cậu muốn tiền tài danh lợi, hiện tại còn muốn cả tôi, có phải quá tham lam rồi không?”

Lê Phi Phàm nhếch mép: “Đùa tí thôi mà.”

Anh quay đầu, đưa tay về phía Khâu Hương: “Chị Hương, đưa em cái gương.”

“Cậu là con công à? Đàn ông đàn ông cần gương làm gì?”

Khâu Hương trợn mắt với anh, nhưng sau đó cô vẫn lấy một chiếc gương gập mini xinh xắn từ trong túi xách đặt vào tay anh.

Lê Phi Phàm mở gương ra, xác định dáng vẻ sau khi đi bar của mình cũng không quá thô thảm.

Anh đóng gương trả lại cho cô: “Đây là bước chuẩn bị đầu tiên trước khi tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Đàn ông đúng thật là không cần, nhưng chị nghĩ kỹ đi, em trăm cay ngàn đắng muốn vào được cửa lớn nhà họ Hoắc, bây giờ điều đó thành hiện thực rồi, sao có thể mặt xám mày tro mà vào được?”

Mắt Khâu Hương khế giật giật.

Cô quay đầu hỏi anh trai mình, “Rốt cuộc vì sao Nhị gia lại chọn cậu ta thế?”

Khâu Hồ: “Vì đẹp?”

Khâu Hương tát anh ta một cái: “Nhị gia nói không sai, đầu óc của anh dùng cho việc rèn luyện cơ bắp hết rồi!”

Lần trước cô còn không cảm thấy gì, hiện giờ mới được mấy ngày mà cậu ta đã thuận lợi ngồi trên xe Nhị gia rồi được mang về nhà.

Chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra mà mình không biết.

Nhìn hai người đi một trước một sau trước mặt, nếu chỉ nhìn sơ qua bên ngoài, cô phải công nhận rằng Lê Phi Phàm hơn Thư Dịch Khinh nhiều.

Thư Dịch Khinh ở bên cạnh Nhị gia chỉ như cái cây trong nhà kính, không ít lần phải để người của Nhị gia hỗ trợ thu dọn tàn cục, nhưng Lê Phi Phàm thì khác, ít nhất dáng vẻ cậu ta bây giờ khác hẳn so với ấn tượng ban đầu của cô.

Không tính đến diện mạo, cậu ta có một khí chất ngang tàng như một cái cây ngoan cường mọc trên vách đá.

Quan trọng nhất là biết tiến biết lùi, dám nói dám làm.

Ngoan ngoãn nghe lời nữa chứ.

“Nhị gia, nếu tôi gọi mẹ anh là mẹ chồng thì có bị đánh chết không?”

“Muốn chết thì cứ gọi.”

“Vậy anh nhớ cứu tôi đây, tôi là bảo bối của lòng anh mà.”

Chương 12

Nhà cũ và Ngọc Kinh Viên không giống nhau, nhà cũ có vẻ truyền thống và mang phong cách cổ xưa lẳng đọng hơn, cùng với đó là sự áp lực. Từ cửa chính đi lên một đoạn đường là bốn cây cột nhà màu đen vững chãi quây xung quanh phòng nghị sự, bên cạnh là ống tre dẫn nước tuần hoàn nhân tạo đang đưa nước vào trong ao.

Có mấy người trung niên đang ngồi với nhau.

Ngồi ở vị trí cao nhất là một người phụ nữ, tuy bà đã luống tuổi nhưng nhan sắc vẫn mặn mà như xưa.

Phía dưới có người lên tiếng trước: “Phu nhân, tôi phải nói cái này, dù sao hiện tại bà cũng là người nắm quyền nhà họ Hoắc, chúng tôi chỉ là chú bác nên khó mở lời, bà là mẹ của nó, để bà nói thì hơn.”

“Đúng vậy, Uẩn Khải từ nhỏ đã hiểu chuyện sớm, về phương diện này rõ là giỏi hơn anh của nó. Nhưng việc lần này không được ổn lắm, nó dẫn người được nuôi ở bên ngoài về đây làm gì?”

Người phụ nữ mặc bộ sườn xám xanh nhạt thêu hoa văn chìm, bên ngoài khoác một áo choàng tối màu, tóc được búi cẩn thận tỉ mỉ. Người từng gặp qua Diêu Chiêu Hồng đều nhận ra khí chất mạnh mẽ mà cho dù bà ngồi im không nói câu nào cũng sẽ không ai dám coi thường.

Thật ra cách bà nói chuyện cũng không nghiêm khắc, thậm chí còn khá nhẹ nhàng.

“Tôi không quản được.” Nếp nhăn ở khóe mắt bà không tăng thêm sự già nua, ngược lại còn hiện lên cảm giác từng trải, dường như trời có sập bà cũng có thể chống đỡ được. Diêu Chiêu Hồng khép áo choàng trên người

lại, nói: “Cả quá trình từ lúc thơ ấu tới lúc trưởng thành của nó tôi chưa từng quản, gia nghiệp của nhà họ Hoắc đã đủ làm tôi nhọc lòng. Vả lại, tôi cũng lớn tuổi rồi, về sau nhà họ Hoắc còn cần mấy chú bác các ông giúp đỡ.”
“Nên làm mà, nên làm.”

“Phu nhân còn trẻ như vậy đã có hai cậu con trai giỏi giang, về sau tất nhiên sẽ được hưởng phúc.”

“Vậy mượn lời may mắn của các vị.” Diêu Chiếu Hồng cười cười, xoay người hỏi quản gia vẫn luôn đứng ở phía sau: “Mọi người đi đến đâu rồi?”

“Nhị gia đã vào sân ạ.”

“Đại gia đâu?”

“Hôm nay Đại gia không đến, nhưng mà Hoắc Thất thiếu gia có ở nhà.”

Diêu Chiếu Hồng khẽ gật đầu: “Biết rồi.”

Nói xong, bà quay lại nói với mọi người: “Mọi người xem, hôm nay thật sự không tiện, tôi không giữ các vị ở lại ăn cơm chiều được. Chờ hôm nào lão đại cũng về thì tôi sẽ mời các vị đến.” Không đợi những người này nói thêm gì, bà đứng lên nói: “Quản gia, tiễn khách đi.”

Có mấy người thay đổi sắc mặt, có người thì kiềm chế không thể hiện ra vẻ gì.

Diêu Chiếu Hồng trực tiếp xoay người rời khỏi, ngay cả ánh mắt dư thừa cũng không để lại.

Người đỡ Diêu Chiếu Hồng là dì giúp việc đi theo bà nhiều năm. Hai người vừa đến ngã rẽ bên cạnh phòng nghị sự, dì giúp việc đã nói: “Thái độ vừa rồi có phải không ổn lắm không?”

Trên mặt Diêu Chiếu Hồng không có cảm xúc gì, bà nhắc chân đi qua cánh cửa, bình tĩnh nói: “Với những kẻ này, chị lui một bước là chúng sẽ vênh mặt, miệng chúng luôn nói tôi có hai thằng con trai, đây không phải cố ý

nói mát tôi à? Hiện giờ ai mà không biết tôi chỉ là một người cô đơn, con riêng thì không đặt mẹ kế tôi đây vào mắt, con trai ruột lại không nghe lời. Nhưng vậy thì thế nào? Con trai của Diêu Chiêu Hồng tôi có ra sao thì cũng không tới lượt bọn họ nói ra nói vào.”

Dì giúp việc thở dài: “Năm đó ngài phải chịu bao đau khổ ở nhà họ Hoắc, mấy năm nay lại xảy ra nhiều chuyện thân bất do kỷ. Nhị gia thông minh như vậy, chắc chắn sẽ nhận ra, trong lòng cậu ấy vẫn có ngài.”
Bước chân của Diêu Chiêu Hồng dừng một chút.

“Không nói nữa.” Bà vừa đi về phía trước vừa hỏi: “Nó mang người kia về là thế nào?”

“Chưa biết được.” Dì nói: “Tôi còn chưa gặp người đó, nhưng Nhị gia sẽ không gây xôn xao dư luận vì loại chuyện này. Bất kể ra sao thì ngài vẫn nên nói chuyện với cậu hai, mẹ con ruột mà, quan trọng nhất là quan hệ phải hòa hợp.”

Diêu Chiêu Hồng thở dài, bà nhìn lên không trung rồi nói: “Dì không hiểu. Trên đời này cái khó nhất không phải là máu mủ tình thâm lại không hòa hợp được, cái khó nhất là không thể thân cận mà cũng không thể đến gần. Tôi biết, thằng bé cũng biết.”

Diêu Chiêu Hồng nói xong bèn thu hồi tầm mắt, dường như sự mỗi một lúc này chưa bao giờ tồn tại.

“Đi thôi, xem xem thế nào.” Bà vén tóc lên: “Mặc kệ như nào, cái người được dẫn về kia còn chẳng biết đường tới chào hỏi, chắc chắn là người không hiểu quy củ, có khi còn chẳng lọt mắt bằng đứa bên nhà họ Thư.”
“Tính cách của Thư thiếu gia rất tốt.”

“Tốt thì có ích gì, cơ bản là không hợp. Cứ cho là lão nhị thật lòng thích nó, chẳng lẽ người ở dưới mí mắt nhiều năm như vậy mà lại không có động tĩnh gì? Đơn giản là không thích thôi. Từ khi hai đứa con lớn của nhà họ Thư bắt đầu muốn bước vào cuộc chiến trong nhà, tôi đã biết mình không nhìn lầm.”

“Nhưng tốt xấu gì Nhị gia và Thư thiếu gia cũng lớn lên cùng nhau, mối quan hệ sẽ khác. Ngài mà cứng rắn phản đối thì chỉ sợ sẽ phản tác dụng.”

“Cho nên nó mới đưa người ra nước ngoài. Nghe nói người lần này nó tìm khá giống đứa nhà họ Thư kia, coi như nó đã hao tâm tổn sức vì Thư Dịch Khinh. Con của tôi, lẽ nào tôi không hiểu? Nó muốn những người khác nghĩ nó đã quên Thư Dịch Khinh nên mới tìm một thể thân để bảo vệ cậu ta, thứ hai là nó cũng muốn bảo vệ tình cảm thuở ấu thơ với Thư Dịch Khinh. Nếu để tôi nói thì nó không đủ tàn nhẫn bằng lão đại.”
Dì giúp việc luôn toàn tâm toàn ý với vị chủ mẫu Diêu Chiêu Hồng này.

Dì nhỏ giọng nhắc nhở: “Những lời này của ngài chỉ nên nói riêng thôi, thủ đoạn vài năm nay của đại gia đã đủ để ngồi tù. Nếu nhị gia giống đại gia, sợ là ngài cũng phải bận tâm lo nghĩ.”

“Đúng vậy, lúc trước giao thừa bé cho bà nội nuôi nấng vừa là điều khó khăn cũng vừa là điều đúng đắn nhất.”

Nếu Lê Phi Phàm nghe thấy đoạn hội thoại này thì anh sẽ nắm được hai điểm quan trọng.

Thứ nhất, thật ra quan hệ giữa Hoắc Uẩn Khải và mẹ hắn còn phức tạp hơn lời đồn.

Thứ hai, manh mối về sự hiểu lầm thứ hai giữa các nhân vật chính đã xuất hiện.

Hiểu lầm đầu tiên chính là sự tồn tại của Lê Phi Phàm.

Vấn đề thứ hai chính là chuyện liên quan đến gia tộc.

Nhà họ Thư vốn là dòng dõi thư hương, quan hệ giữa hai nhà thời ông cố là thân thiết nhất. Về sau nhà họ Thư bỏ văn theo việc buôn bán, tới thời nay

thì hai người anh trai của Thư Dịch Khinh tuy không giỏi kinh thương nhưng nhờ dựa vào nhà họ Hoắc nên phát triển không tệ lắm.

Mấu chốt là hai người anh trai của Thư Dịch Khinh cam tâm tình nguyện bị Hoắc Kính lợi dụng để đối phó với Hoắc Uẩn Khải.

Cuối cùng, nhà họ Thư sụp đổ, Thư Dịch Khinh phát điên.

Kẻ có ý xấu cố ý dẫn dắt cậu ta hiểu lầm tất cả đều do một tay Hoắc Uẩn Khải gây ra.

Tình tiết máu chó này từ đầu đến cuối chính là như vậy, anh thừa dịp tôi ra nước ngoài rồi đối phó với cả nhà tôi, cuối cùng lại nói làm thế vì tốt cho tôi.

Lê Phi Phàm không biết hết tất cả mọi chuyện, chẳng qua lúc ở quán bar, Hoắc Uẩn Khải phái người không được nhằm vào nhà họ Thư nên anh mới biết có liên quan đến chuyện này.

Nói cho cùng, nếu chuyện không liên quan tới bản thân thì anh cũng lười quản.

Lý do Lê Phi Phàm không tới chào gia chủ là bởi vì Hoắc Uẩn Khải nói không cần.

Cho nên khi mẹ của hắn đến, Lê Phi Phàm thật sự trở tay không kịp. Một giờ trôi qua.

“Chuyện này là tại anh.” Lê Phi Phàm trách móc.

Hoắc Uẩn Khải vừa mới bước vào cửa viện, hắn giao đồ đạc trong tay cho người gác cửa, vừa cởi áo khoác ngoài vừa nói: “Trách tôi?”

“Đương nhiên là trách anh.” Ánh mắt của Lê Phi Phàm hướng về phía người phụ nữ tao nhã đang bình thản uống trà bên trong. Anh giả bộ nhận lấy áo khoác ngoài của Hoắc Uẩn Khải rồi hạ giọng nói: “Anh không nói trước cho tôi biết mẹ anh là kiểu núi không tìm ta, ta tự tìm núi như vậy. Sớm biết bà ấy tự hạ thân phận tới đây thì tôi thà tự tới chào hỏi còn hơn. Anh có biết

hành động của mình gọi là gì không? Gọi là không có tinh thần hợp tác, vô cơ tăng thêm cường độ công việc của tôi, xây một bức tường ngăn cách giữa tôi và bác gái!”

Hoắc Uẩn Khải dừng chân, hấn xoa nhẹ hai bên thái dương, chỉ nhìn anh mà không nói chuyện.

Lê Phi Phàm: “Anh làm gì?”

Hoắc Uẩn Khải: “Tôi nhớ rõ lúc trước cậu không nói nhiều như vậy.”

Lê Phi Phàm cười có lệ: “Thật ngại quá, đó là anh chưa hiểu rõ ‘tôi’ sau khi giác ngộ.”

Hoắc Uẩn Khải từ chối giao tiếp, hấn tiếp tục bước về phía trước: “Cậu có thể không cần quan tâm đến bà ấy.”

“Nhưng tôi muốn bản thân mình được ở trong một hoàn cảnh làm việc thoải mái, mà gây thù chuốc oán thì đi ngược lại phương châm công tác của tôi.”

“Công việc hiện tại của cậu chính là ngậm miệng lại.”

“Giao tiếp là nhịp cầu móc nối quan hệ tốt nhất, nếu chúng ta muốn hợp tác dài hạn, tôi cảm thấy rất cần thiết.”

Lê Phi Phàm đi sóng vai bên Hoắc Uẩn Khải, nhịp chân của hai đôi giày da trên con đường lát đá ở sân tròng khớp với nhau.

Lúc đi ngang qua những người làm xung quanh, họ đều cúi đầu né tránh.

Hoắc Uẩn Khải đột nhiên dừng chân: “Hai người có cãi nhau à?”

Lê Phi Phàm: “.... Đương nhiên là không.”

Hoắc Uẩn Khải: “Cậu thật sự gọi bà ấy là mẹ chồng, sau đó bà ấy dọa muốn đánh chết cậu?”

Lê Phi Phàm: “Anh mơ đấy à? Nói đùa thôi, tôi không bị điên.”

Hoắc Uẩn Khải: “Nếu không phải thì câm miệng.”

Hai người chân trước chân sau đi vào nhà chính.

“Mẹ.” Hoắc Uẩn Khải gọi một tiếng.

Diêu Chiêu Hồng đặt ly trà xuống: “Đã về rồi à?”

“Vâng, lúc nãy xử lý chút chuyện ở phòng làm việc.” Hoắc Uẩn Khải ngồi xuống ghế phía dưới Diêu Chiêu Hồng, sau đó hắn nói: “Sao hôm nay mẹ lại đến đây? Mẹ vừa mới hết cảm lạnh, buổi tiệc sinh nhật chỉ cần mời vài người có quan hệ với nhà ta lâu năm, để cho cấp dưới làm là được.”

“Đến thăm con.”

“Con nên đi thăm mẹ mới đúng.”

Sau một vài câu hỏi thăm ít ỏi, phòng khách lại quay về sự im lặng, sự xa cách giữa hai mẹ con càng thể hiện rõ.

Bầu không khí không hề giương cung bạt kiếm như Lê Phi Phàm nghĩ. Nói đúng ra thì đó là bầu không khí thủy hỏa bất dung, chỉ có sự ngăn cách giữa hai người là thật, nhìn bằng mắt thường cũng có thể nhận ra.

Lê Phi Phàm tiến vào sau, anh đặt áo khoác ngoài lên ghế, vừa cất tiếng đã nói: “Lúc nhị gia bàn chuyện làm ăn thì cái miệng có thể biến thành vũ khí sắc bén, thế mà lúc này cứ như bị câm.” Anh cười cười với Diêu Chiêu Hồng: “Cháu thấy chú Phúc đẩy hai xe đựng đồ đến, chú ấy bảo đó là đồ nhị gia tự mình chọn, nhớ tới mẹ nên mới mua về.”

Anh thản nhiên nói vào điểm mấu chốt, nháy mắt đã đánh tan bầu không khí hít thở không thông vừa rồi.

Diêu Chiêu Hồng nâng chén trà lên uống một ngụm, khóe mắt liếc Lê Phi Phàm một cái.

Bà ung dung hỏi: “Trước cậu nói cậu sinh ở đâu?”

“Ngõ Thỉ Khát.” Lê Phi Phàm nói: “Ông nội nói nhật được cháu ở đó.”

Thật ra là tiểu thuyết nói.

Diêu Chiếu Hồng khẽ gật đầu: “Bất kể cậu tới từ đâu, nếu đã thành người của lão nhị thì phải có dáng vẻ đàng hoàng.” Bà nói xong lại chuyển hướng qua Hoắc Uẩn Khải: “Chuyện gần đây của con mẹ không muốn hỏi, nhưng tùy tiện đưa người được nuôi trong viện ra thì thanh danh sẽ không dễ nghe. Cả một tập đoàn lớn tất nhiên là nuôi được thêm một người, nhưng con nên tìm một chỗ thích hợp rồi sắp xếp cho người ta.”

Hoắc Uẩn Khải thấy hơi ngoài ý muốn.

Cuối cùng hắn nói: “Con biết rồi, con sẽ giải quyết.”

“Được rồi, mẹ đi đây.” Diêu Chiếu Hồng đứng lên, còn nói: “Căn phòng ban đầu con ở có hơi nhỏ, mẹ đã kêu người dọn dẹp phòng ngủ chính, đêm nay dọn qua bên đó ngủ đi.”

Diêu Chiếu Hồng vừa đi, Hoắc Uẩn Khải nhìn về phía Lê Phi Phàm.

“Bức tường ngăn cách không thể vượt qua?”

“Đó là vì tôi hy vọng anh tự hiểu lấy vai trò của mình trong mối quan hệ hợp tác này. Anh nghĩ tôi sẽ thất bại ư? Chúng ta đang hợp tác rất tốt mà.” Lê Phi Phàm không hề hặn chút nào, anh ngồi bên cạnh Hoắc Uẩn Khải: “Anh có biết câu đầu tiên bà ấy nói khi thấy tôi là gì không?”

“Cái gì?”

“Cũng có tư cách khiến nó phải dẫn về nhà đấy.”

Tâm trạng của Lê Phi Phàm phức tạp: “Mà những lời vừa rồi mẹ anh nói có ý gì?” Anh sờ sờ cằm: “Đột nhiên được mẹ chồng khen ngợi, tôi cảm thấy

có chút lạ lẫm.”

Hoắc Uẩn Khải liếc mắt nhìn Lê Phi Phàm một cái rồi đứng dậy.

Hắn tự cầm quần áo của mình rồi nhìn anh: “Ý của mẹ chồng cậu là đêm nay cậu ngủ với tôi.”

Sau đó lại thêm một câu.

“Cậu ngủ sàn nhà.”

Chương 13

Vốn dĩ Lê Phi Phàm còn tưởng chuyện ở chung chỉ là lời nói đùa, nhưng sự thật chứng minh, người như Hoắc Uẩn Khải thường không biết đùa.

Căn phòng hắn ở được xây bằng gỗ thật, không trang trí bất cứ thứ gì bắt mắt nhưng lại lộ ra hơi thở sang trọng mà tinh tế. Giống hệt như mỗi lần Lê Phi Phàm nhìn áo sơ mi hắn mặc trên người, không đen thì trắng, chẳng có gì mới mẻ, nhưng chỉ cần nhìn kỹ sẽ phát hiện cổ tay áo của hắn có thêu hoa văn chìm bằng chỉ vàng. Cách ăn mặc khiêm tốn nhưng xa hoa ấy giống y như cảm giác hắn mang lại cho người khác.

Lê Phi Phàm ngồi lên ghế sofa cạnh bàn, anh đưa mắt đánh giá xung quanh.

“Chỗ này có nhiều phòng như vậy, không cần thiết phải ở chung với nhau đâu nhỉ?”

Tiếng nước ào ào trong phòng tắm dừng lại. Không bao lâu sau, Hoắc Uẩn Khải mặc một bộ áo tắm dài màu đen sẫm đi ra.

Trên người hắn bao phủ đầy hơi nước, mái tóc ướt còn đang nhỏ giọt. Hoắc Uẩn Khải còn không thèm liếc nhìn Lê Phi Phàm một cái, hắn lấy một chai nước đá từ trong minibar rồi vặn nắp rót nước vào ly.

“Cậu nên hiểu rõ là mình đã khiến quá nhiều người tò mò.” Hoắc Uẩn Khải uống hai ngụm nước, hắn vừa cầm ly nước vừa xoay người nhìn sang Lê Phi Phàm: “Để tránh gây thêm phiền phức, không chỉ hôm nay mà về sau sẽ có không ít tình huống như vậy.”

Lê Phi Phàm khoanh tay: “Tình huống cần ngủ cùng nhau?”

“Là tình huống gặp dịp thì chơi.”

Hoắc Uẩn Khải bước trên thảm rồi ngồi lên ghế sofa, hần nói: “Tôi có thể cho cậu thêm một cơ hội.”

“Nghĩa là sao?”

“Cơ hội đổi ý.” Hoắc Uẩn Khải xoay ly pha lê trong suốt trong tay: “Tôi thấy được sự quyết tâm của cậu, mà biểu hiện trong khoảng thời gian này của cậu đúng thật là không tồi. Nhưng chắc cậu cũng hiểu rõ bản chất của việc ‘chỉ có danh hảo’ và ‘làm thật’ rất khác nhau. Chỉ cần cậu nhường nhịn, không gây ra chuyện gì đến khi tôi không cần cái thân phận này của cậu nữa, tôi cam đoan lúc đó Ngọc Kinh Viên chính là chốn về an toàn của cậu, thế nào?”

Lê Phi Phàm ngồi lên tay vịn ghế sofa của Hoắc Uẩn Khải.

Vị trí ngồi của anh cao hơn đối phương.

“Nhị gia.” Lê Phi Phàm mở miệng.

Hoắc Uẩn Khải cũng không để ý anh ngồi ở đâu, hần vẫn giữ im lặng.

Lê Phi Phàm: “Mặc dù nói ra có thể anh sẽ không tin, nhưng giấc mộng lớn nhất đời này của tôi là nằm ăn chờ chết, không cần vất vả làm việc nhưng vẫn có tiền tiêu. Dù chỉ có một chút khả năng, tôi vẫn sẽ đồng ý, thật đấy.”

Hoắc Uẩn Khải: “Còn nếu từ chối thì là do cái thứ được gọi là ‘giá trị’ trong miệng cậu?”

“Vi hạnh phúc của anh.”

Lê Phi Phàm không màng hình tượng ngồi vắt chân trên tay vịn của ghế. Hai tay anh chống về phía trước, nghiêng đầu nhìn Hoắc Uẩn Khải bên cạnh rồi chân thành nói: “Tin tôi đi, hôm rơi xuống hồ có một vị thần tiên báo mộng nói cho tôi biết trong mệnh của anh thiếu... thiếu quý nhân. Tuy sự nghiệp của anh rất thành công, nhưng con đường tình cảm lại không

ngừng nhấp nhô, cho dù cuối cùng có tu thành chính quả thì cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm, có cũng được mà không có cũng được.”

Thật ra phải trách tác giả.

Phần quan trọng của cốt truyện nằm ở đoạn mấy người đàn ông đều yêu Thư Dịch Khinh, còn với chính chủ thì nửa phần trước toàn là hiểu lầm, nửa đoạn sau lại khiến cho người ta cảm giác ‘sự nghiệp của Hoắc Uẩn Khải thành công, đánh bại những người đàn ông khác và ở bên nhân vật chính thụ’ là điều rất tự nhiên và đúng logic.

Quan tâm là có, bảo vệ là thật, còn cảm giác tim đập thành thịch, tình sâu như biển ấy à? Dù sao một nhà đầu tư như anh không nhìn thấy. Ví dụ nói đến những chuyện hoành tráng mà nguyên chủ làm đi, nếu không phải gãy xương thì chính là đổ máu, nhưng khi công chính xuất hiện diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân thì pháo hôi lập tức bùm một cái biến mất luôn. Lúc cải biên, Lê Phi Phàm yêu cầu biên kịch khắc họa và làm tuyến tình cảm tinh tế hơn, nhưng anh vẫn chưa kịp thực hiện.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác, anh đang ở trong chính quyền tiểu thuyết đó.

“Ý cậu nói, cậu chính là quý nhân của tôi?” Hấn nhướng mày hỏi.

Từ góc độ của hấn mà nói, Lê Phi Phàm rất khác so với lúc trước.

Ban đầu hấn không có ấn tượng với người này, mà nhà họ Thư ngàn vạn lần không nên có mối liên hệ với Hoắc Kính, cho nên khi hấn điều tra ra bèn lập tức sắp xếp đưa Thư Dịch Khinh ra nước ngoài. Từ nhỏ Thư Dịch Khinh đã thích đi phía sau hấn, bọn họ quen biết từ thuở thiếu niên cho tới tận hôm nay, tình cảm không phải tầm thường. Hấn đã quen việc bao dung và bảo vệ cậu ta hai phần, đơn giản vì hấn muốn bảo vệ cho một hình mẫu mà cả đời này hấn và Trì Cận mãi mãi không trở thành được. Còn Lê Phi Phàm, người tìm ra anh nói anh giống Thư Dịch Khinh, hấn không quan tâm mấy, ném người vào Ngọc Kinh Viên là xong chuyện.

Tác dụng của vật thay thế luôn có hạn, hẳn không cần giữ anh lại quá lâu.

Điều khiến hẳn thật sự có ấn tượng là ngày tổ chức tiệc ở Ngọc Kinh Viên.

Lúc đầu thoạt nhìn anh chỉ giống một vật trang trí đẹp mắt khiến nhiều người tranh nhau quan sát, nhưng nếu đến gần xem thì sẽ bị anh đâm lưỡi dao sắc bén xuyên qua bàn tay, hơn nữa trên đó còn có độc. Đây là kiểu người mà nhà họ Hoắc ghét nhất, nhưng cũng là kiểu thích hợp với yêu cầu của Hoắc Uẩn Khải nhất.

Sau đó, cảm giác tồn tại của anh đột nhiên cao lên.

Anh kiêu ngạo nhưng lại có thể phối hợp ăn ý với hẳn, loại cảm giác kỳ lạ này khiến người khác theo bản năng cảnh giác.

Cao Thăng nói chứng tim đập nhanh của anh có thể liên quan đến trạng thái tinh thần căng thẳng, chứng minh anh cũng biết sợ hãi chứ không phải là tay già đời không sợ thứ gì. Mà người có nỗi sợ thì rất dễ bị khống chế.

Lê Phi Phàm có thể nói yêu ai đó ngay trước mặt mọi người vào một giây trước, giây tiếp theo lại chế giễu người ta.

Thoạt nhìn anh như không có chuyện gì, vẫn cười một cách vô tư lự, sau đó bỗng dừng đấm mồ hôi rồi trực tiếp vào bệnh viện vì tim đập nhanh. Lê Phi Phàm cũng có thể thẳng thắn bàn điều kiện nói muốn tiền muốn danh muốn lợi ích, sau đó lại có thể bịa chuyện mình rơi xuống nước gặp phải thần tiên.

Một người thoạt nhìn vô cùng dứt khoát, nhưng ngược lại cũng đầy mâu thuẫn.

Trừ khi đặt Lê Phi Phàm dưới mí mắt để trông coi, nếu không thì anh ở đâu cũng không an toàn.

Hoắc Uẩn Khải không nhớ rõ đã bao lâu chưa cảm nhận được loại cảm giác uy hiếp khó nắm bắt này .

Lê Phi Phàm hoàn toàn không biết Hoắc Uẩn Khải đang nghĩ gì khi nhìn mình, anh chỉ cảm thấy bản thân mãi mãi không hiểu được người này. Bạn cảm thấy hình như hắn đang đánh giá bạn, nhưng trên thực tế, chẳng có gì lọt vào trong mắt hắn.

Đoán không ra thì không đoán nữa.

Không làm được thì đầu hàng.

Bây giờ người ta là kim chủ ba ba, tài lực mà hắn có thể cung cấp rõ ràng mạnh hơn hắn so với mỗi làm ăn mà ngày xưa Lê Phi Phàm phải uống một đồng rượu mạnh với mấy nhà đầu tư lỗi đời mới có được. Anh phải biết lúc nên nhường thì phải nhường, nên cúi đầu thì phải cúi đầu.

Lê tổng cảm được thì cũng buông được.

“Đúng, quý nhân.” Lê Phi Phàm lại rời khỏi tay vịn, trực tiếp ngồi sang bên cạnh Hoắc Uẩn Khải.

Anh tựa lên ghế sofa, một tay chống đầu nhìn Hoắc Uẩn Khải nói: “Chắc chắn anh nghĩ là tôi bịa chuyện, đánh cược đi.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn lướt qua tư thế của anh: “Tôi không đánh cược với cậu.”

“Vì sao?” Lê Phi Phàm hỏi.

Hoắc Uẩn Khải chuyển mắt sang nhìn ánh nước trong ly pha lê, mở miệng nói: “Đánh cược nghĩa là không nắm chắc, không nắm chắc nghĩa là nguy hiểm, mà nguy hiểm sẽ lấy mạng của cậu.”

Câu cuối cùng Hoắc Uẩn Khải vừa nhìn anh vừa nói.

Lê Phi Phàm chợt phát lạnh trong lòng.

Thật ra Hoắc Uẩn Khải đã nói nhiều hơn một ít so với hồi đầu anh mới gặp.

Hắn sẽ giữ thể diện cho anh lúc ở bên ngoài, nếu ở riêng cũng sẽ đáp lại những lời nói vu vơ của anh. Chẳng qua trong lời của hắn luôn nửa thật nửa giả, có vài phần thăm dò, đôi khi có hàm ý khác, rất khó để người khác có thể phán đoán được. Tuy nói là xã hội pháp trị, nhưng ở thế giới này thì cũng khó mà chắc. Trong cuốn tiểu thuyết máu chó này thì đấu súng, mưu sát, ám sát, cái gì mà chẳng có.

“Không cực thì thôi, mà tôi sẽ không đổi ý đâu, bởi vì tôi có lý do bắt buộc phải ở lại.” Lê Phi Phàm quay người nằm ngửa, anh thở dài: “Nhị gia, đồng ý một yêu cầu của tôi đi.”

“Nói thử xem.”

Lê Phi Phàm nghiêng đầu: “Chờ khi anh cảm thấy tôi không còn tác dụng thì hãy thả tôi đi.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh vài giây: “Sao cậu lại nghĩ tôi sẽ không thả cậu đi?”

“Có nhiều lý do lắm.” Lê Phi Phàm quay đầu nhìn lên trần nhà, lần lượt liệt kê: “Trước chưa nói tới tôi đang sống với một thân phận rất nguy hiểm, nhờ đâu anh coi tôi là tên lừa đảo hoặc đơn giản chỉ là ngứa mắt tôi, quan trọng nhất là tương lai nếu tôi lỡ động lòng với anh thì chẳng phải sẽ bị anh bắn một phát đi đời luôn ư.”

Lần đầu tiên Hoắc Uẩn Khải lộ ra vẻ mặt khó nói thành lời. Sau đó hắn nhàn nhạt nói.

“Tôi không tùy tiện giết người.”

“Anh có thể tìm người khác ra tay thay.” Lê Phi Phàm nói.

Hoắc Uẩn Khải: “Cậu muốn chết lắm à?”

“Tôi mà muốn chết thì cần gì phải nói nhảm với anh nhiều như vậy?”

Hiển nhiên Hoắc Uẩn Khải không muốn nói nhảm nhiều với anh.

Hắn đặt ly xuống, tiện tay rút một quyển sách trên giá trong im lặng.

Lê Phi Phàm cũng không biết bản thân làm sao nữa. Khác với hôm ở bệnh viện, có lẽ do đã bước vào không gian riêng tư của Hoắc Uẩn Khải nên đột nhiên ham muốn giao lưu của anh mới cao lên.

Đây chính là Hoắc Uẩn Khải, là người nắm trong tay quyền sống chết của anh.

Hắn cũng là cấp trên, là lãnh đạo, là đồng bọn hợp tác trong tương lai, là túi tiền to của anh.

Cuộc sống nằm không cũng ra tiền trong tương lai đều phải dựa vào vị này. Hoắc Uẩn Khải không ngẩng đầu lên, hắn lật qua một trang giấy rồi nói: “Ánh mắt cậu nhìn tôi như đang nhìn một mâm thức ăn, còn tiếp tục nhìn tôi chằm chằm thì đêm nay ngay cả sàn nhà cậu cũng không có.”

“Sao có thể.” Lê Phi Phàm liếc qua tóc của hắn: “Anh không sấy tóc sao? Vẫn còn ẩm ướt.”

“Không sấy.”

“Tôi có thể cố gắng chút sức lực.”

Cuối cùng Hoắc Uẩn Khải cũng ngẩng đầu khỏi những trang sách, hắn nhìn anh: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Từng chút từng chút một thâm nhập vào cuộc sống của anh, sau đó khiến anh không thể rời khỏi tôi.” Lê Phi Phàm nói: “Bắt đầu từ cuộc sống hằng ngày của anh, bưng trà rót nước, quan tâm hằng ngày, lúc nào tôi cũng sẽ để ý.”

“Đó là việc của bảo mẫu.”

“Tôi không chê vất vả.”

“Giả vờ thế đủ rồi, cắt đi tắm rửa rồi tự nằm dưới đất mà ngủ đi.”

Lê Phi Phàm quay người bĩu môi đứng lên, anh rẽ mái tóc thành hai nửa làm lộ ra cái ót, đi chân trần vào phòng tắm.

Hoắc Uẩn Khải liếc mắt nhìn bóng dáng anh một cái, sau đó lại cúi đầu đọc quyển sách trong tay.

Nửa tiếng sau, Lê Phi Phàm đã tắm xong.

Tóc của anh dài hơn tóc của Hoắc Uẩn Khải nên ướt nhiều hơn, anh vừa mở cửa vừa hỏi: “Tôi quên mang theo dao cạo râu, tôi sử dụng cái trong phòng tắm được không?”

Hoắc Uẩn Khải vẫn giữ nguyên tư thế lúc anh đi vào.

Hắn ngẩng đầu nhíu mày nhìn anh: “Trong ngăn kéo có cái mới.”

“À.” Lê Phi Phàm đóng cửa rầm một cái.

Mười phút sau, anh lại đi ra.

Tóc sấy khô, cảm sạch sẽ, vừa đi vừa thoa kem dưỡng da dành cho nam ở trên mặt.

Anh chế giễu: “Tiết trời thành phố Thịnh Kinh khô thật, bây giờ mới tháng mấy, dùng sữa rửa mặt rồi mà vẫn cứ khô như xi măng trét tường.”

Hoắc Uẩn Khải đã chuyển từ ghế sofa lên giường.

Hắn nói: “Có thể là sản phẩm của cậu có vấn đề.”

Lê Phi Phàm đi qua kéo chăn nệm từ trong ngăn tủ ném xuống đất, động tác như đang tức giận. Anh nói: “Tôi còn cách nào đâu, người đàn ông muốn anh duy trì được sắc đẹp lại không chịu tiêu tiền cho anh, đúng là chả được cái nét gì.”

Hoắc Uẩn Khải liếc mắt nhìn anh rồi ném gói đầu qua.

Lê Phi Phàm nhìn gói đầu dưới chân mình thì hết chỗ nói.

“Anh thật sự định để tôi ngủ trên mặt đất?”

Hoắc Uẩn Khải không ngẩng đầu lên: “Ừm.”

Lê Phi Phàm: “.... Xem như anh giỏi.”

Đời này Lê đại thiếu gia chưa từng phải nhịn nhục như vậy.

Một giờ sau, trong phòng chỉ còn ánh trăng mờ hồ ở ngoài cửa sổ chiếu vào.

Lê Phi Phàm: “Ngủ chưa?”

Không tiếng động.

Lê Phi Phàm: “Tôi nghe nói những người có thân phận như anh đều không để ai đến gần? Anh để tôi ở cùng một phòng mà không sợ tôi được người khác phái tới nằm vùng sao?”

Lê Phi Phàm: “Có lẽ trong tay tôi có nhiệm vụ ám sát gì đó?”

Vẫn không có tiếng động.

Lê Phi Phàm: “Cần phục vụ không Nhị gia, loại phục vụ tới bến ấy. Tôi cam tâm tình nguyện, nói đến cùng anh vẫn được lời.”

Lê Phi Phàm: “Một người đàn ông như anh phải thủ thân như ngọc thế làm gì?”

Lê Phi Phàm: “Bây giờ nếu tôi bò lên giường chắc anh sẽ không có ý kiến nhỉ.”

Cuối cùng.

“Nói xong?” Hoắc Uẩn Khải lên tiếng.

Lê Phi Phàm: “....Chưa.”

Hoắc Uẩn Khải: “Không chịu yên đúng không.”

Lê Phi Phàm cắn răng: “Bởi vì sàn nhà thật sự mẹ nó quá cứng!”

Hoắc Uẩn Khải: “Sô pha to đùng ở kia, tôi nên khen cậu nghe lời hay là nói cậu ngốc?”

Lê Phi Phàm: “...”

Hoắc Uẩn Khải: “Lên đó nằm nhớ mang theo não.”

“Tôi mà nghe thấy một câu nào nữa thì cậu khỏi cần ám sát, cứ tự sát đi.”

Chương 14

Coi như Lê Phi Phàm đã hoàn toàn hiểu được quy tắc phải ăn sáng vào lúc sáu rưỡi sáng của nhà họ Hoắc.

Không giống với lúc còn ở Ngọc Kinh Viên còn có chị Lan dung túng cho anh ngủ nướng, bên này vừa đúng giờ là đã có người gọi điện thoại đến phòng thông báo. Lúc Lê Phi Phàm nửa sống nửa chết bò dậy nghe điện thoại thì đã không còn thấy bóng dáng của Hoắc Uẩn Khải nữa.

Anh thềm mắng một tiếng biến thái, sau đó vẫn phải bò dậy.

Hết cách rồi, người đứng dưới mái hiên buộc phải cúi đầu thôi.

Trên bàn ăn sáng có rất nhiều người nhưng thật ra mọi người vẫn chưa tới đủ, trừ Diêu Chiêu Hồng và Hoắc Thất thì Lê Phi Phàm chẳng quen ai.

Nhưng bọn họ ngồi ở bàn chính, cách anh xa đến một trăm lẻ tám ngàn dặm. Xung quanh Lê Phi Phàm đều là mấy người trẻ tuổi, anh có thể cảm giác được ánh mắt của họ dường như vô tình mà quét tới trên mặt mình. Cảm giác vô hình trung trở thành tiêu điểm cũng không khiến Lê Phi Phàm cảm thấy quá khó chịu.

Nhưng có một việc anh tương đối hài lòng.

Đó là không có ai nói chuyện cả.

Lê Phi Phàm thấy chắc đây là điều anh thích nhất trong mớ quy tắc của nhà họ Hoắc.

Không ngờ sau khi ăn điểm tâm xong anh lại đụng phải Hoắc Thất.

Lúc ấy Lê Phi Phàm vừa mới trở lại trong viện.

"Sao cậu lại tới đây?" Lê Phi Phàm hỏi. Nhất là khi thấy màu tóc đen đã nhuộm trở lại của Hoắc Thất, quần áo thì miễn cưỡng coi như là nghiêm chỉnh, anh không khỏi nói: "Cậu bị cái gì kị©h tñí©h hả, hay là đột nhiên nổi hứng muốn cải tà quy chính?"

"Tôi... tôi đâu có tới tìm anh!"

Lê Phi Phàm xoay người đột ngột làm Hoắc Thất sợ hết hồn, cậu ta khó khăn ngừng bước lại.

Lê Phi Phàm khó hiểu: "Tôi cũng đâu có nói là cậu tới tìm tôi, mà tiếc thật, chú hai của cậu không có ở đây, mới sớm ra đã đi đâu rồi ấy." Hoắc Thất khô cần ồ một tiếng.

Lê Phi Phàm không phải người mù, không có lý nào anh không nhận ra mới nói chuyện có một lát mà tên nhóc này đã liếc trộm mình mấy lần rồi.

Lê Phi Phàm đi tới chiếc bàn đá bên cạnh vườn hoa ngồi xuống, ra hiệu cho cậu qua đó.

Hoắc Thất nhìn như không quá tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn gượng gạo bước qua.

Có người làm bưng trà lên.

Lê Phi Phàm cũng lười vạch trần mấy mảnh khốe vụng về kia của Hoắc Thất, anh vừa rót trà cho cậu vừa nói: "Nói đi, cậu sẽ không vô duyên vô cớ đến tìm tôi vào sáng sớm như vậy. Sao thế? Mấy người gặp ở quán bar lại tới gây sự với cậu à? Còn nữa, hôm nay đâu phải cuối tuần, sao không đi học?"

"Không có phiền phức gì cả." Hoắc Thất dùng một tay bưng ly: "Mấy hôm nay nhà có tiệc nên không cần đi học."

Lê Phi Phàm gật đầu, anh cũng không vội kêu Hoắc Thất giải thích rõ, chỉ

nhàn nhã ngồi trên ghế đá quan sát chung quanh.

Viện tử này của Hoắc Uẩn Khải khá lớn, hôm qua anh không nhìn kỹ, diện tích nơi này ít nhất gấp mấy lần Ngọc Kinh Viên nơi Lê Phi Phàm ở. Có lẽ do sắp tới tiệc sinh nhật của mẹ hắn, âm thanh hồi hả bận rộn của mọi người vang lên không dứt.

Gia tộc này quả thực rất khác biệt, tuy trong nhà nhiều người nhưng lại có tổ chức. Không người giúp việc nào bàn tán về chuyện của gia đình chủ, ai làm việc nấy, vừa nhìn là biết được đào tạo chuyên nghiệp.

Cuối cùng Hoắc Thất cũng lên tiếng, chẳng qua cậu không nói tới cái khác mà chỉ cau mày hỏi anh: "Sao tôi thấy anh cứ liên tục sờ cổ vậy, khó chịu sao?"

Lê Phi Phàm thuận miệng trả lời: "À, không có gì, tướng ngữ của chú hai nhà cậu quá bá đạo, tối hôm qua tôi có hơi sai cổ."

Nếu Lê Phi Phàm tinh ý thêm một chút sẽ phát hiện lúc Hoắc Thất nghe được câu này, khóe miệng cậu hơi giật giật, nhìn có vẻ xấu hổ.

"Anh..." Hoắc Thất chần chờ, thấy Lê Phi Phàm nhìn qua mới hỏi: "Muốn ở lại đây sao?"

Lê Phi Phàm nhướn mày: "Sao lại hỏi vậy?"

"Tôi, tôi chỉ muốn nói là với cái thân phận này của anh mà ở lại đây thì sẽ gặp rất nhiều phiền phức. Nếu anh không muốn ở lại đây, tôi có thể..."

Hoắc Thất còn chưa nói xong, ngoài cửa đã truyền đến tiếng vang.

Mấy lời còn sót lại của Hoắc Thất nghẹn lại nơi cổ họng, sắc mặt đỏ bừng một cách đáng ngờ.

Là Hoắc Uẩn Khải.

Hắn cũng tới một mình, bên cạnh còn Trì Cận, Thành Dư Nam và một người

đàn ông lạ mặt. Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, lúc đi vòng qua một bụi cây cao trong vườn, nhìn thấy Lê Phi Phàm và Hoắc Thất mới đột nhiên ngừng lại.

Hoắc Thất không biết đã đứng lên từ khi nào.

Cậu ngoan ngoãn cúi đầu chào: "Chú hai."

Sau đó lại chào hỏi những người khác.

Ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải quét qua Lê Phi Phàm vẫn ngồi bất động, cuối cùng mới nhìn tới Hoắc Thất, gật đầu nói: "Ừ, tìm chú có việc gì sao?"

"Không có gì." Hoắc Thất lập tức nói: "Cháu không có việc gì cả, chỉ là tùy tiện qua thăm một chút thôi."

Trì Cận lập tức trêu chọc: "Tôi nói nè Hoắc Thất, cậu đã ở nước ngoài mấy năm rồi mà sao vẫn còn sợ chú hai của cậu như vậy, Uẩn Khải cũng đâu có ăn thịt người." Anh ta vừa nói vừa khoác vai Hoắc Thất, cái tay còn lại thì vỗ vỗ ngực cậu: "Khai thật đi, thằng nhóc cậu có bạn gái bên ngoài chưa?"

Hoắc Thất ngẩng đầu nhìn Hoắc Uẩn Khải. Sau đó mới nói: "Anh Cận, em không có."

"Sao lại gọi là anh." Người đàn ông lạ mặt đi theo họ lúc này mới lên tiếng, cười nói: "Cậu kêu Hoắc nhị gia là chú hai mà lại gọi chúng tôi là anh, vậy không phải bỗng dưng chúng tôi thấp hơn hẳn một bậc sao. Không được, sau này cậu cũng phải gọi chúng tôi là chú."

Trì Cận đạp tới: "Tôi còn chưa tới ba mươi tuổi mà Hoắc Thất đã sắp hai mươi rồi, chú cái chó gì chứ."

Thành Dư Nam: "Cũng đúng, chú hai Uẩn Khải này cũng không lớn hơn Hoắc Thất bao nhiêu."

"Chẳng qua chỉ là tuổi tác mà thôi." Hoắc Thất bị mỗi người một câu trêu

gheo nên cũng thả lỏng một chút, cười ngượng nói: "Lúc chú hai bằng tuổi tôi đã xử lý thành thạo mọi chuyện trong nhà rồi, lúc chú mười lăm tuổi đã bắt đầu..."

"Này, này, dừng lại." Trì Cận lập tức bịt kín miệng cậu: "Bây giờ chúng tôi không muốn nghe cậu nhắc tới công tích vĩ đại của chú hai cậu, hẳn phi phàm thế nào chúng tôi còn biết rõ hơn cậu."

Hoắc Thất không nói nữa. Có Hoắc Uẩn Khải ở đây, cậu ta cẩn trọng hơn rất nhiều, không có chút kiêu căng phách lối nào của tiểu thiếu gia Hoắc gia. Hoắc Thất còn hiểu chuyện nói: "Vậy anh Cận, các anh cứ nói chuyện đi, em đi trước."

Sau đó cậu gật đầu với Hoắc Uẩn Khải: "Chú hai, cháu đi trước."

Hoắc Uẩn Khải ừ một tiếng, cậu mới đi.

Hoắc Thất mới khuất khỏi ngõ rẽ, Trì Cận đã lẩm bẩm: "Sao tôi cứ cảm thấy Hoắc Thất không giống trước đây nhỉ?"

Người đàn ông lạ mặt nói: "Có chút khác, trước đây không phải nó thích đi theo chúng ta chơi sao, nhất là theo chú hai của nó, tuy sợ nhưng vẫn thích bám theo. Hôm nay lại giống như chạy trốn vậy, làm chuyện gì trái lương tâm hả."

Trì Cận nói với Hoắc Uẩn Khải: "Không phải là nó gây chuyện gì bên ngoài đấy chứ? Cậu là chú hai của người ta mà không biết quan tâm một chút sao?"

Hoắc Uẩn Khải đột nhiên nhìn qua Lê Phi Phàm, sau đó mới nói: "Nó lớn rồi, không phải con nít nữa."

Đề tài kết thúc, hiện trường nháy mắt yên tĩnh làm nổi bật cảm giác tồn tại của Lê Phi Phàm.

Từ lúc bọn họ xuất hiện, Lê Phi Phàm đã không nói chuyện nữa.

Anh lười biếng ngồi trước mặt họ, vẻ mặt có chút uể oải do dậy sớm. Thấy ánh mắt mấy người kia đổ dồn lên người mình, anh mới lên tiếng chào hỏi: "Sớm."

"Sớm." Trì Cận nói: "Lại gặp nhau rồi, Phi Phàm."

Lê Phi Phàm cảm thấy thiết lập tính cách quan tâm Hoắc Uẩn Khải của mình không cho phép chào hỏi qua loa như vậy, anh giả vờ hỏi một câu tượng trưng: "Mọi người đã ăn sáng chưa? Phòng bếp nhỏ có đồ ăn, tôi cho người chuẩn bị đồ ăn cho mọi người nhé?"

Ai ngờ chỉ thuận miệng hỏi một câu mà Hoắc Uẩn Khải lại đáp: "Đơn giản chút là được, cậu cho người đem đến thư phòng, chúng tôi có chuyện cần bàn."

Lê Phi Phàm: "..."

Hoắc Uẩn Khải: "Sao vậy?"

"Không có gì." Lê Phi Phàm nghiêng răng phun ra mấy chữ này.

Anh vẫn không quên hôm qua ai đó đã nói cái gì mà bưng trà rót nước, phục vụ ăn uống sinh hoạt thường ngày đều là công việc của bảo mẫu, ai ngờ cho hắn bậc thang mà người này còn leo xuống thật.

Không chỉ có mình Lê Phi Phàm phỉ nhổ trong lòng mà những người khác cũng khá ngạc nhiên.

Nói là thư phòng nhưng thật ra là một phòng khách lớn kiểu không gian mở, chẳng qua là dùng một tấm bình phong lớn để ngăn cách với một căn phòng hoàn chỉnh khác.

Sau khi nhóm Trì Cận ngồi xuống bèn nói với Hoắc Uẩn Khải: "Cậu có còn nhớ bình thường cậu không thích nhất là để những người không thân cận làm giúp mấy việc này không? Theo tôi thấy, Lê Phi Phàm này có bản lĩnh, hợp khẩu vị của cậu đúng không?"

Hoắc Uẩn Khải cầm Ipad lên đặt ở giữa nhóm người.

"Nếu các cậu muốn để bụng đói thì tôi cũng không có ý kiến gì." Hấn nói.

"Chán quá mà."

Hoắc Uẩn Khải không nói tiếp đề tài này nữa, hấn mở Ipad ra bắt đầu bàn chính sự.

Lúc Lê Phi Phàm dẫn người gõ cửa đưa điểm tâm vào thì họ đang họp tới chỗ quan trọng, anh để cho người làm bày thức ăn lên bàn xong thì muốn rời đi. Lê Phi Phàm còn chưa kịp xoay người thì giọng nói của Hoắc Uẩn Khải đã vang lên từ phía sau.

"Không cần đi ra ngoài." Hấn nói: "Qua đây."

Lê Phi Phàm quay đầu: "Hả?"

Hoắc Uẩn Khải ngẩng đầu nhìn anh.

Lê Phi Phàm xác định hấn đang nói với mình, mặc dù anh không hiểu lắm nhưng vẫn nghe lời đi qua. Hoắc Uẩn Khải cũng không nói có chuyện gì, hấn chỉ ra hiệu cho anh ngồi xuống rồi tiếp tục nói vấn đề ban nãy. Đám người Trì Cận còn thấy kinh ngạc nhiều hơn cả Lê Phi Phàm, nhưng mấy người này đều rất tinh ý, Hoắc Uẩn Khải đã lên tiếng rồi thì bọn họ cũng sẽ không phản bác.

Cứ như vậy, Lê Phi Phàm ngồi nghe bọn họ bàn chính sự cả buổi sáng.

Những cái khác thì anh nghe không hiểu lắm, nhưng cũng biết đại khái hạng mục đầu tư Vịnh Nam Long mà họ đang nói là cái gì, số tiền đầu tư lớn đến mức anh phải há hốc miệng. Trong tiểu thuyết viết, về sau nhà họ Hoắc gần như nắm được mạch máu kinh tế của cả thành phố Thịnh Kinh, lúc đó anh chỉ cảm thấy phóng đại hơi quá, nhưng đến lúc chính tai nghe, anh mới thấy chuyện này hình như cũng rất bình thường.

Điểm tâm vẫn để đó.

Lê Phi Phàm thấy cuộc nói chuyện sắp kết thúc, anh đang định mở miệng thì cái điện thoại màu đen trên bàn đột nhiên rung lên.

Hoắc Uẩn Khải đang nghiêng đầu nói với chuyện gì đó với một mình Trì Cận.

Thấy điện thoại rung, hắn chỉ liếc nhìn nó một cái, sau đó sai Lê Phi Phàm: "Cậu nghe điện thoại, nói tôi đang bận."

"Ồ."

Lê Phi Phàm chợt cảm thấy hôm nay mình đang thay thế vị trí của Cao Thăng, anh cầm điện thoại di động, phát hiện cái tên hiện lên lại là Thư Dịch Khinh.

Thư Dịch Khinh, Lê Phi Phàm cảm thấy nếu không phải đột nhiên nhìn thấy cái tên này thì suýt nữa anh đã quên luôn cậu ta.

Hoắc Uẩn Khải không thể nhận điện thoại, Lê Phi Phàm theo phản xạ nhìn về phía nam hai Thành Dư Nam.

Đúng lúc anh phát hiện Thành Dư Nam cũng đang nhìn mình.

Lê Phi Phàm chỉ có thể thúc đẩy tuyến truyện chính, dĩ nhiên anh sẽ không vô cơ cho bất kỳ nam phụ nào cơ hội, ngón tay trượt đến nút nghe.

"Anh hai." Điện thoại truyền tới giọng của Thư Dịch Khinh.

Lê Phi Phàm đứng dậy khỏi ghế salon, vừa đi tới bên cửa sổ vừa nói: "Là tôi, Lê Phi Phàm."

Phía đối diện lập tức im lặng.

Lê Phi Phàm nói: "Hắn đang bận, cậu có việc gì thì một lát nữa có thể gọi lại."

Anh đang định cúp máy, đối phương lập tức nói: "Chờ chút!"

"Có chuyện gì?" Lê Phi Phàm hỏi.

Giọng nói của Thư Dịch Khinh cách ống nghe có chút mơ hồ, giọng điệu không tốt lắm, cậu ta nói: "Bây giờ anh gọi anh hai của tôi nghe điện thoại."

Lê Phi Phàm: "Tôi đã nói, không tiện."

Thư Dịch Khinh: "Anh cố ý đúng không, anh ấy sẽ không vui khi anh lấy điện thoại của mình. Tôi biết, anh chỉ muốn nhắm vào tôi. Có lẽ anh sẽ xóa hết toàn bộ nhật ký cuộc gọi, nhưng tôi sẽ còn gọi tới, tôi không quan tâm chút thủ đoạn này của anh đâu."

Lê Phi Phàm nghe mà buồn cười.

Nghe cũng giống chuyện mà nguyên thân sẽ làm, kết quả tuyệt đối sẽ chọc giận Hoắc Uẩn Khải.

Nhưng nghe lời này từ miệng của Thư Dịch Khinh lại có cảm giác cực kỳ tức cười.

Lê Phi Phàm nói: "Đúng vậy, tôi cố ý đó. Lần sau cậu lại gọi cho hắn nha, tôi cúp đây."

Lê Phi Phàm nói xong bèn cúp máy.

Lúc anh xoay người lại, nụ cười trên môi vẫn chưa biến mất, ai ngờ mấy người kia đã bàn bạc xong xuôi, tất cả đều nhìn về phía mình.

Lê Phi Phàm ngừng một lát rồi buông tay xuống bước tới.

"Xong rồi à? Ăn cơm đi, nhìn tôi làm gì?"

Thành Dư Nam nhìn anh: "Là ai gọi vậy?"

"À, là Thư Dịch Khinh." Lê Phi Phàm thẳng thắn.

Anh không để điện thoại lên bàn mà trực tiếp bỏ vào túi áo phụng trước ngực Hoắc Uẩn Khải, xong xuôi còn thuận tay vỗ một cái. Bằng mắt thường cũng có thể thấy được nụ cười trên sự đau khổ của kẻ khác trong mắt Lê Phi Phàm, nhưng giọng điệu của anh lại rất vô tội: "Nhị gia, là anh để tôi nhận điện thoại, đừng có trách tôi."

Chương 15

Lê Phi Phàm cho là Hoắc Uẩn Khải sẽ gọi lại cho Thư Dịch Khinh trước, ai ngờ cậu ta quá thiếu kiên nhẫn, bọn họ vừa mới bắt đầu ăn cơm mà cuộc gọi thứ hai đã đến.

Hoắc Uẩn Khải đứng nghe điện thoại bên cửa sổ .

Thư Dịch Khinh nghe thấy giọng hấn qua điện thoại bèn ngừng một lát, sau đó mới nói: "Anh hai? Mới vừa rồi..."

"Đang họp." Hoắc Uẩn Khải nói: "Cậu gọi cho tôi có chuyện gì không?"

"Không có gì, chỉ là em nhớ sinh nhật của dì sắp đến nên muốn gọi điện thoại hỏi anh một chút thôi." Thư Dịch Khinh đang ở nước ngoài, cậu ta sẽ không quên lý do vì sao lần trước lên về nước rồi lại phải rời đi ngay.

Tức giận chỉ là một phần, mà cậu ta sống ở nước ngoài cũng không vui chút nào.

Thư Dịch Khinh tự thuyết phục bản thân rằng mình đã quen dựa dẫm vào Hoắc Uẩn Khải, trên đời này chẳng có gì là không thể nói với anh hai, cậu ta cũng khẳng định là anh hai sẽ đứng về phía mình. Nhưng từ sau khi cậu ta gặp Lê Phi Phàm, tất cả những gì vốn tưởng là đúng đều phải đặt một dấu chấm hỏi phía sau.

Điều này làm cậu ta lo âu, trần trọc khó ngủ.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Thư Dịch Khinh đã hiểu ra: Cậu ta thích Hoắc Uẩn Khải, thậm chí đã bắt đầu thích hấn từ lâu.

Thư Dịch Khinh biết rõ mẹ của Hoắc Uẩn Khải không thích mình, nhưng cuối cùng vẫn lấy cớ này để gọi cho hắn.

Chẳng qua lúc nghe thấy giọng Lê Phi Phàm, trong đầu cậu ta lập tức hiện lên dáng vẻ của anh vào đêm đầu tiên hai người gặp nhau.

Cảm giác bị đe dọa lập tức bóp chặt lấy trái tim khiến cậu ta cảm thấy khó thở vô cùng.

"Em muốn về nước." Thư Dịch Khinh đột nhiên nói.

Không đợi Hoắc Uẩn Khải đáp lại, cậu ta đã vội nói: "Anh hai, em không hề tùy hứng, lần này em đã cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới ra quyết định." Hoắc Uẩn Khải đổi tay nghe điện thoại, hơi nhíu mày.

"Bây giờ chưa phải lúc." Hắn nói.

"Tại sao?" Thư Dịch Khinh đột nhiên nóng nảy chất vấn: "Có phải cái tên Lê Phi Phàm đó đã nói gì không?"

Hoắc Uẩn Khải ngừng một lát: "Không liên quan tới cậu ấy."

"Không, nhất định là có liên quan!" Từ nhỏ đến lớn Thư Dịch Khinh chưa bao giờ trải qua cảm giác thất bại mãnh liệt như vậy, tuy cậu ta không hiểu lý do nhưng lại quen thói có gì nói đó. "Cái tên Lê Phi Phàm kia vừa nhìn đã biết không phải kẻ đơn giản, anh ta ở bên anh chắc chắn là có mục đích khác. Anh hai, em không muốn nói xấu anh ta, anh cũng biết em không phải loại người như vậy, nhưng anh ta không có nói với anh việc anh ta cố ý cúp điện thoại của em đúng không, người như vậy..."

Tại Hoắc Uẩn Khải thì nghe Thư Dịch Khinh kể chuyện bị người ta cố ý cúp máy, nhưng ánh mắt hắn lại nhìn về "kẻ không đơn giản" trong miệng cậu ta.

Đương nhiên Thư Dịch Khinh không biết là người kia còn chẳng thèm dùng tới loại thủ đoạn nhỏ sau lưng như thế này.

Lúc này Lê Phi Phàm đang ngồi sòng vai với Trì Cận bên bàn, cả hai đều đang nói tới vụ đầu tư.

Mới sáng ra đã thấy cảnh động tay một cái là kiếm được hơn trăm triệu của những người này, Lê Phi Phàm đã nảy ra một ý tưởng. Anh tinh ý mà cũng không tham vọng đụng tay vào hạng mục quan trọng, nhưng Hoắc Uẩn Khải dám để cho anh dự thính, điều này chứng tỏ hẳn không ngại cho anh biết những chuyện này.

Trước mắt, trong tay Lê Phi Phàm không có nhiều tiền nên Trì Cận là đối tượng thích hợp nhất.

Địa vị nhà họ Trì không thấp, trong số bạn bè của Hoắc Uẩn Khải, anh ta là người ít dính líu tới Thư Dịch Kinh nhất.

Và cũng là lựa chọn tốt nhất để thử nghiệm.

"Tôi đầu tư hai triệu." Lê Phi Phàm nói: "Đây là toàn bộ vốn liếng mà tôi có, nhưng anh cứ yên tâm, nếu có thua lỗ thì cứ tính cho tôi."

Trì Cận cũng tò mò: "Sao cậu lại muốn đầu tư với tôi?"

"Tôi tin anh." Lê Phi Phàm cười: "Hơn nữa, tuy tôi cũng không quá đau lòng khi tiêu tiền của Nhị gia, nhưng nếu tự mình kiếm được tiền tiêu vật thì chẳng phải càng an tâm hơn sao."

Tới đây, ánh mắt của Trì Cận nhìn anh đã thay đổi.

Lê Phi Phàm biết trong mắt bọn họ, anh đơn giản chỉ là một món phụ kiện. Giá trị con người anh hoàn toàn phụ thuộc vào việc anh còn giá trị lợi dụng hay không. Theo một nghĩa nào đó mà nói thì anh giống như một món đồ, một khi hết giá trị lợi dụng là có thể vứt đi.

Nhưng bây giờ món trang sức đó lại bắt đầu có khuynh hướng phá vỡ tầng xiềng xích này.

Điều này hẳn sẽ khiến cho Trì Cận nghi ngờ.

Anh ta nói: "Vậy cậu hoàn toàn có thể đi theo Uẩn Khải, chỉ cần cậu ta tùy tiện chỉ điểm một chút thôi, cậu còn sợ không kiếm được tiền sao?"

Lê Phi Phàm biết hai triệu chỉ là một cột mốc giới hạn đối với người có thân phận như Trì Cận, nếu nhiều hơn chút thì sẽ bị chê là quá tham vọng, còn nếu ít hơn chút thì người ta sẽ xem thường mình. Anh vẫn đủ sự tinh tế trong việc nắm bắt tâm tư của người khác.

Lê Phi Phàm không hề bị làm khó với câu hỏi này, anh nói thẳng: "Vậy có khác gì trực tiếp xin tiền hắn đâu? Anh biết đó, đàn ông mà, thời gian lâu dài thì đâu ai chịu nổi kẻ xin tiền mình mỗi ngày chứ."

Lê Phi Phàm không thèm nói nhỏ lại, hiển nhiên anh cũng không sợ Hoắc Uẩn Khải sẽ nghe thấy.

Anh còn cố ý nói: "Tôi sợ có ngày nào đó mà mình xin nhiều lên sẽ bị ai đó đá, tới lúc đó chẳng phải tôi sẽ ra đường ăn xin sao."
Bộ dáng kiêu "Đúng rồi đó, tôi đặc biệt nói cho Hoắc Uẩn Khải anh nghe đó" của anh khiến Trì Cận bị chọc cười.

Là người trong cuộc, giờ phút này Trì Cận không thể không thừa nhận rằng Lê Phi Phàm vừa thú vị mà cũng vừa to gan.

Anh ta quen biết Hoắc Uẩn Khải nhiều năm nhưng chưa thấy ai dám nói mấy lời này trước mặt hắn.

Nhưng Trì Cận vẫn quan tâm đến thể diện của Hoắc nhị gia: "Cái này à, tôi đảm bảo hắn không phải là loại người như vậy."

Lê Phi Phàm liếc mắt khinh thường. Dĩ nhiên hắn không phải người như vậy, hắn chỉ trực tiếp **giết** người luôn thôi.

"Đồng ý hợp tác?" Anh giơ nắm tay về phía Trì Cận.

Trì Cận cũng giơ nắm tay cụng vào tay anh: "Được, chỉ cần cậu tin tôi."

Ở bên này, Lê Phi Phàm đã tự đảm phán xong một vụ làm ăn của bản thân. Anh không chỉ lấy tiền của Hoắc Uẩn Khải để làm tiền vốn mà còn thuận tiện bôi xấu hẳn một phen trước mặt nhóm bạn. Bên kia, Hoắc Uẩn Khải vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chắc chắn hẳn đã nghe thấy lời Lê Phi Phàm vừa nói, chẳng qua không có phản ứng gì mà thôi.

Hoắc Uẩn Khải nói với điện thoại: "Khi quyết định bất kỳ chuyện gì, cậu cũng nên nghĩ tới hậu quả một chút. Dịch Khinh, cậu không còn là trẻ con, không cần lo lắng tới những chuyện không cần thiết. Tôi đã sắp xếp người ở nước ngoài rồi, cậu cứ an tâm đi học đi."

"Anh hai!" Thư Dịch Khinh lớn tiếng.

Hoắc Uẩn Khải cúp máy.

Không ai để ý vài phút sau, điện thoại của Thành Dư Nam nhận được một tin nhắn từ Thư Dịch Khinh.

Tin nhắn nói: "Anh Dư Nam, anh giúp em một chút, cũng là giúp anh hai."

Hoắc Uẩn Khải không có ý kiến gì về việc Lê Phi Phàm hợp tác với Trì Cận. Có lẽ đối với hắn, đây chỉ là chuyện nhỏ có cũng được, không có cũng chẳng sao mà thôi.

Đến xế chiều hôm đó, quản gia của nhà họ Hoắc đột nhiên tìm tới nói phu nhân cho người đến nhà tổ lấy một tấm lụa đỏ, nghe đâu đó là vật rất cần thiết cho lễ cúng giỗ tổ truyền thống. Nhưng hôm sau chính là tiệc sinh nhật phu nhân, trong nhà quá bận rộn nên muốn nhờ anh giúp đỡ một tay.

Lê Phi Phàm lại nghĩ: Nhà họ Hoắc nhiều người như vậy, làm gì có chuyện phải tìm anh giúp. Nhưng sau đó anh nghĩ lại, chẳng lẽ bây giờ "mẹ chồng" mới kịp phản ứng nên muốn làm gì đó để khảo nghiệm anh?

Nhất là khi anh gặp được Thành Dư Nam ở cửa, mọi nghi ngờ mới bị xóa bỏ hoàn toàn.

Thành Dư Nam nói: "Sợ cậu không biết đường, chúng ta cùng đi đi."

"Được." Lê Phi Phàm trực tiếp lên xe.

Trong sách không đề cập đến căn nhà tổ này, nhưng thật ra đường khá dễ tìm. Ra khỏi cổng lớn nhà họ Hoắc, đi thêm khoảng mấy trăm mét rồi men theo ngã ba lên sườn núi. Đường đi là quốc lộ rộng rãi, chỉ có chút quanh co

Hôm nay Thành Dư Nam nói nhiều hơn bình thường. Anh ta lái xe, Lê Phi Phàm ngồi ở ghế phó lái.

Thành Dư Nam giải thích với anh: "Nhà tổ của nhà họ Hoắc từ lâu đã không còn ai ở. Thế hệ của lão thái gia đã chuyển tới đây cỡ hơn ba mươi năm, chẳng qua bên kia vẫn có người định kỳ đến quét dọn, việc cúng giỗ tổ hàng năm của nhà họ Hoắc cũng sẽ tổ chức ở đó."

Lê Phi Phàm gật đầu: "Thì ra là vậy."

Thành Dư Nam nhìn anh, đột nhiên hỏi: "Cậu định ở lại nhà họ Hoắc mãi sao?"

"Anh thấy sao?" Lê Phi Phàm chống cùi chỏ tay phải lên cửa kính xe, nghiêng đầu nhìn Thành Dư Nam: "Không phải anh hiểu rất rõ lý do tôi phải ở lại nhà họ Hoắc sao?"

Thành Dư Nam nhìn thẳng phía trước: "Chính bởi vì tôi hiểu rõ nên mới thấy hiện tại cậu hơi quá đáng."

Lê Phi Phàm cau mày.

Thành Dư Nam: "Là bạn của Uẩn Khải, tôi hiểu cậu ta là kiểu người gì, cũng biết hạng người nào thích hợp với cậu ta nhất. Cho nên cậu chỉ cần làm tốt việc cần làm là được, nếu cậu lỡ làm tổn thương người không nên tổn

thương, vậy thì hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn so với cậu nghĩ rất nhiều.”
Đây là lần đầu tiên Lê Phi Phàm nghiêm túc nhìn người tên Thành Dư Nam này.

Là một trong những vai nam phụ quan trọng, ngoại hình của anh ta chắc chắn là xuất sắc, trên người còn mang theo loại khí chất dịu dàng, phù hợp với thiết lập yêu thâm của anh ta.

Mặc dù không biết tại sao anh ta lại nói với mình chuyện này, nhưng Lê Phi Phàm vẫn nghe ra được ẩn ý trong đó.

Anh bật cười: "Anh đang uy hiếp tôi sao?"

"Không phải." Thành Dư Nam nhìn anh: "Chỉ là nhắc nhở mà thôi."

Lê Phi Phàm gật đầu: "Nếu là nhắc nhở, vậy tôi cũng không ngại nói cho anh biết là điều đó vô dụng, tôi biết rõ tôi đang làm gì hơn cả anh. Tôi cũng tốt bụng nhắc nhở một câu: đừng biến mình thành tình thánh, muốn giành nhưng không dám giành chính là kẻ hèn nhất."

Xe đột nhiên nghiêng về phía trước rồi thẳng gấp.
Thành Dư Nam siết chặt tay lái, nghiêng đầu nhìn anh.

"Cậu không biết gì cả." Anh ta nói.

Lê Phi Phàm nhìn ánh mắt u ám của anh ta mà không nói nên lời: "Dĩ nhiên tôi không biết, cũng không có hứng thú muốn biết."

Thiết lập của Thành Dư Nam là kiểu thích cho đi, nếu thích người nào rồi thì sẽ thích người đó tới chết. Không thể không nói kiểu yêu mà không thể nói này rất đau khổ, nhưng hình như anh ta lại thích cái loại cảm giác cho đi tất cả nhưng không được coi trọng này.

Với tình yêu đơn phương, yên lặng thích một người chính là giai đoạn vui vẻ

nhất, nhưng một khi được đáp lại thì cảm giác vui sướng ấy sẽ giảm dần cho đến khi không còn thích nữa.

Cho nên cái kết buồn bực mà chết của Thành Dư Nam là kết quả tất yếu do chính tính cách của anh ta tạo nên.

Nhưng theo Lê Phi Phàm thấy, điều này hoàn toàn không cần thiết. Thành Dư Nam dừng lại nửa phút, sau đó lại cho xe chạy về phía trước.

Lúc tới nhà tổ đã là gần bốn giờ chiều.

Lê Phi Phàm cũng không bắt ngờ khi nhìn thấy cánh cổng lớn làm hoàn toàn bằng gỗ của nhà tổ. Nơi này được bảo tồn rất tốt, xung quanh được quét dọn rất sạch sẽ. Khu vực này có tầm nhìn rất tốt, hai cánh cửa gỗ lớn bị khóa lại, cảnh sắc chung quanh có vẻ tĩnh mịch thanh u, quả là một nơi rất đẹp.

Thành Dư Nam dừng xe, anh ta vừa cởi dây an toàn vừa nói: "Mấy thứ nhỏ nhỏ như điện thoại di động, chìa khóa này nọ cứ để trên xe đi, lát nữa đỡ phải mất công tìm, chắc chỉ ở một lúc là có thể đi ra rồi."

Lê Phi Phàm cũng không nghĩ nhiều, anh để đồ lại trên ghế.

Thật ra tầm lượ đồ kia không quá khó tìm, nó ở ngay trong từ đường của nhà họ Hoắc.

Đây là lần đầu Lê Phi Phàm tận mắt nhìn thấy từ đường của một gia tộc lớn, bên trong có tới mấy hàng bài vị xếp từ cao xuống thấp, nhìn rất trang nghiêm.

Lê Phi Phàm không nhìn kỹ, anh đang chuẩn bị xoay người lại tìm đồ thì chợt phát hiện ánh sáng sau lưng dần tối lại.

Cánh cửa gỗ cũ kỹ phát ra tiếng cọt két, sau đó là âm thanh cửa bị khóa.

Lê Phi Phàm: "..."

Anh đã nhận ra Thành Dư Nam có gì đó sai sai, đây rõ ràng là hành động đã được tính toán trước, chỉ tại anh sơ suất nên mới sập bẫy.

Lê Phi Phàm đi tới lay lay cánh cửa.

Anh không vội, thậm chí cũng không tức giận.

"Mở cửa."

"Thành Dư Nam, anh có bị điên không?"

"Có phải đóng phim đâu chứ, cậu chờ tôi tới đây rồi nhốt lại để làm gì?"

Thành Dư Nam vẫn chưa đi, anh ta đứng ngoài cửa trả lời: "Cậu yên tâm ở lại đây, qua ngày mai tôi sẽ đích thân tới xin lỗi cậu."

"Không phải." Lê Phi Phàm không hiểu: "Anh nhốt tôi lại có tác dụng gì chứ?"

"Cậu không nên nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì của nhà họ Hoắc, Hoắc nhị gia cũng không phải là người mà cậu nên nghĩ đến. Nếu cậu đã không nghe lời tôi nói, vậy tôi chỉ đành dùng cách này để ngăn cản cậu thôi."

Thành Dư Nam không thể vô duyên vô cớ mà nhằm vào anh được.

Lê Phi Phàm suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Là Thư Dịch Khinh bảo anh làm vậy sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Thành Dư Nam thành thật phản bác lại: "Cậu ấy không biết gì cả, Dịch Khinh là người đơn thuần không biết tính kế ai, đây là suy nghĩ của riêng tôi mà thôi."

Một ngụm máu kẹt lại trong cổ họng Lê Phi Phàm.

Anh thật sự không ngờ hào quang nhân vật chính của Thư Dịch Khinh mạnh tới vậy, cách xa cả vạn dặm mà còn có thể hại anh một vố.

Hơn nữa, đáng lẽ bản thân anh mới là người đi gây sự, vậy mà chưa kịp làm

gì đã để người khác tính kế hại mình trước.

"Thành Dư Nam, nếu hôm nay anh dám nhốt tôi một đêm thì anh chết chắc rồi."

Lê Phi Phàm đập cửa một cái, mắng: "Ngu ngốc."

Chương 16

Bữa tiệc sinh nhật của bà chủ nhà họ Hoắc tất nhiên không phải là chuyện nhỏ. Sau mấy ngày bận rộn, một ngày trước hôm diễn ra tiệc chiêu đãi chính thức đã có vô số khách khứa nườm nượp ra vào nhà chính. Chạng vạng, Diêu Chiêu Hồng đang nói chuyện với một số người quen cũ trong đại sảnh thì có một loạt tiếng động âm ỉ truyền đến từ cửa.

Kèm theo đó là một giọng nói lớn: “Con trai về muộn, chúc mừng dì!”

Hoắc Kính- con trai cả nhà họ Hoắc xem như chính thức lộ diện.

Hoắc Kính do vợ cả của Hoắc Khôi sinh ra, năm nay đã gần 40.

Ông ta có hai phần tương tự với con trai Hoắc Thất, dáng người được bảo dưỡng cẩn thận, dưới cằm để ít râu, khi cười lộ lên có loại mị lực của đàn ông trung niên trưởng thành. Nhưng giữa mày của ông ta có vết nhăn sâu khiến người khác cảm thấy rờn rợn không sao nói rõ được.

Ông ta đi thẳng về phía trước dưới ánh mắt của tất cả khách mời rồi khom lưng ôm Diêu Chiêu Hồng một cái, sau đó mới đứng lên nói: “Thật là không khéo, hai ngày trước bận một dự án hàng hải, hôm nay vất vả lắm mới rảnh nên tranh thủ trở về.” Nói xong, ông ta đặt một cái hộp gỗ đàn hương lên trên bàn, nói với Diêu Chiêu Hồng: “Đây là quà.”

“Một bữa tiệc sinh nhật mà thôi, sao lại phải gấp rút trở về.” Diêu Chiêu Hồng cười nhạt mở chiếc hộp gỗ đàn hương, có một chiếc vòng tay ngọc lục bảo được đặt ở bên trong. Đây là đồ tốt không thể tranh được trong các buổi đấu giá, bà dừng một chút rồi đóng hộp lại, chậm rãi gật đầu nói: “Lão đại thật có lòng.”

Hoắc Kính mỉm cười gật đầu: “Dì thích thì tốt.”

Hình ảnh này mới nhìn có vẻ mẹ hiền con thảo, nhưng trên thực tế lại không hề hài hòa.

Ai cũng biết đôi mẹ con này không có quan hệ huyết thống. Năm đó khi Hoắc Khôi mất, có không ít người nhà họ Hoắc muốn leo lên vị trí của ông. Hoắc Kính là con cả, vốn dĩ là người có hi vọng kế thừa vị trí chủ nhà nhất.

Nhưng vị con cả này lại nói tài đức của mình không xứng với vị trí đó, dứt khoát đề nghị mẹ kế Diêu Chiếu Hồng tạm thời nắm quyền chủ nhà. Năm đó, tiết mục phối hợp của đôi mẹ con này làm nhiều người phải bàn tán xôn xao.

Một nguyên nhân khác khiến người ngoài nói Diêu Chiếu Hồng là nhân vật tàn nhẫn là tin đồn rằng quan hệ mẹ kế con riêng này có chút mờ ám.

Đây cũng là lý do quan trọng dẫn tới việc bà và con ruột rơi vào tình trạng như nước với lửa.

Rốt cuộc sự thật ra sao, không có ai quan tâm.

Người ngoài chỉ biết hiện giờ Hoắc Uẩn Khải để người khác gọi hần một tiếng Nhị gia.

Trong mắt người khác, bất kể là mối quan hệ anh- em trai hay mối quan hệ mẹ- con thì nhìn chung đều là một vở kịch hay.

Hoắc Kính cũng không làm mọi người thất vọng.

Ông ta vừa mới ngồi xuống đã nhìn một vòng rồi hỏi: “Uẩn Khải đâu? Tại sao trong một ngày quan trọng như vậy lại không thấy người em trai này của tôi nhỉ?”

Không cần Diêu Chiếu Hồng mở miệng, người của ông ta ở bên cạnh đã tiếp lời.

“Ngài có điều không biết, lần đầu tiên Nhị gia phá lệ mang theo người mới trở về, e là đang bận bịu rồi.”

“Ồ?” Hoắc Kính tò mò: “Người mới như thế nào? Từ nhỏ tôi chưa từng thấy nó thân thiết với ai, thật là hiếm có.”

Nói xong ông ta quay sang hỏi Diêu Chiêu Hồng: “Dì đã gặp chưa?”

“Gặp rồi.” Diêu Chiêu Hồng lạnh nhạt nói: “Cũng không tệ lắm.”

Hoắc Kính cười ha ha: “Nếu dì đã nói không tệ thì chắc chắn không sai được. Lão nhị cũng không mấy khi để ý ai, nếu như vậy, kêu người ra đây tôi xem thử.” Ông ta vung tay lên kêu người bên cạnh: “Đi, đi kêu Nhị gia dẫn người ra cho mọi người nhìn một cái.”

Lời này nói ra thật nhẹ nhàng nhưng lại không hề đúng mực.

Ai cũng biết Lê Phi Phàm không danh không phận đi theo Hoắc nhị gia, lời của Hoắc Kính nghe như hứng thú với Lê Phi Phàm, nhưng thực tế lại giống như giáng một tát vào mặt Hoắc Uẩn Khải.

Người bị sai đi liên tiếp nhìn về phía Diêu Chiêu Hồng, bà chỉ rữ mắt uống trà, không tỏ vẻ gì.

Ngón cái đeo nhẫn ban chỉ xanh của Hoắc Kính chậm rãi gõ nhẹ hai cái trên bàn, ông ta mở miệng nói: “Xem ra anh cả như tôi không đủ quan tâm tới em trai, nếu vậy...”

“Anh cả.” Một âm thanh truyền đến từ cửa.
Hoắc Uẩn Khải khoác áo gió đi từ cửa vào.

Một đám người đi theo sau lưng hắn, tới trước cửa thì không tiến thêm nữa.

Hoắc Uẩn Khải đi thẳng đến chiếc ghế đối diện Hoắc Kính rồi ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, hắn nhìn Hoắc Kính rồi nghiêng đầu vẫy tay nói với người phía sau: “Đi đổi cho anh cả một tách trà Long Tĩnh. Hôm lâu tình cờ gặp lão Tiết ở quán bar nên được cho ít trà mới, anh cả ném thử chứ?”

Hoắc Kính vừa nghe lời này, mặt ông ta lập tức lạnh đi hai phần.

“Lão Tiết là người không thể dùng.” Dù sao cũng đã một đồng tuổi, Hoắc Kính đành cố giữ vẻ bình tĩnh: “Xét thấy lai lịch của ông ta không tầm thường nên tôi mới để cho ông ta ở lại. Tôi đã nghe qua chuyện của quán bar, là do ông ta không đúng mực.”

Hoắc Uẩn Khải cười nhạt: “Tôi còn tưởng anh cả có hứng thú với chuyện cá nhân của tôi chứ.”

“Chỉ là hiểu lầm thôi.” Hoắc Kính nói: “Giao tình giữa nhà họ Thư và nhà họ Hoắc còn đó, trước kia tôi vẫn luôn nghĩ cậu chỉ có hứng thú với tên nhóc của nhà họ Thư kia, xem ra tôi đã nghĩ sai rồi?”

Hoắc Uẩn Khải nhìn thẳng vào Hoắc Kính: “Không ai là không thể thay thế, anh cả hẳn còn hiểu rõ đạo lý này hơn tôi chứ.”

Hoắc Kính im lặng nhìn hắn rồi đột nhiên cười to hai tiếng.

Ông ta đứng lên đi đến bên cạnh Hoắc Uẩn Khải, vỗ bờ vai của hắn.

“Xem ra cậu đã nghĩ kỹ rồi.” Ông ta nói: “Như vậy mới đúng chứ. Nếu cậu thật sự thích loại hình này thì nơi nào mà chẳng có. Nhưng lần này cậu lại dẫn từ nhà tới, xem ra cậu rất thích người đó. Khi nào cho tôi gặp, coi như để người anh cả này kiểm tra giúp cậu.”

Hoắc Uẩn Khải hạ chân xuống, chậm rãi đứng dậy.

“Anh cả.” Hắn trịnh trọng gọi lên cái xưng hô này, nhưng ai cũng có thể nhìn ra trong cặp mắt kia không hề có ý cười, chỉ có sự cảnh cáo, lạnh lùng và áp lực mạnh mẽ không hề thua kém đối phương.

“Người của tôi, khuyên anh không cần bao đồng.”

Hoắc Kính nhấc bàn tay đang khoác trên vai của hắn ra, thái độ vẫn vờ như em thuận anh hòa.

Chỉ có chiếc nhẫn ban chỉ trên ngón cái của Hoắc Kính vang lên tiếng cọt xát rất nhỏ vì dùng sức quá mức, chứng tỏ vị anh cả này không hề bình tĩnh khi đứng trước cậu em trai tuy nhỏ tuổi nhưng đã có sức uy hiếp này.

Ông ta ghé sát bên tai Hoắc Uẩn Khải, thấp giọng nói: “Thấy mà như vậy, tao càng cảm thấy hứng thú, mà nói nên làm gì bây giờ?”

“Vậy anh có thể thử xem sao.” Hoắc Uẩn Khải liếc nhìn ông ta một cái rồi nói.

Nửa giờ sau, Hoắc Uẩn Khải về sân của mình.
“Người đâu rồi?” Hấn hỏi.

Hấn đứng trong bóng tối ngoài sân, bộ dáng cau mày làm những đường nét sắc sảo nhìn càng sắc bén.

Lão quản gia ấp úng không đáp mà chỉ hay nhìn về hướng phía sau Trì Cận.

Hoắc Uẩn Khải là kẻ tinh ý, hấn lập tức cố định ánh mắt lên người Thành Dư Nam.

Thành Dư Nam thấy Hoắc Uẩn Khải nhìn qua bèn dứt khoát thừa nhận:
“Được rồi, cậu đừng hỏi lão quản gia nữa, là chủ ý của tôi.” Anh ta giải thích ngắn gọn đầu đuôi, sau đó nói tiếp: “Cậu cũng thấy phương pháp của chúng ta có hiệu quả, tôi cảm thấy mục tiêu bây giờ của Hoắc Kính đã dời khỏi Dịch Khinh, giữ Lê Phi Phàm lại cũng không còn tác dụng gì nữa.”

Thành Dư Nam vừa mới nói xong, Hoắc Uẩn Khải liền đá vào đầu gối anh ta.

“Hoắc nhị!” Trì Cận lập tức hô lên, khó khăn lắm mới kịp đỡ Thành Dư Nam đang lảo đảo suýt ngã ra đất.

Thật ra lúc Trì Cận nghe xong cũng hơi khiếp sợ, anh ta kéo Thành Dư Nam dậy, sau đó tức giận nói: “Cậu làm sao vậy? Chuyện này mà cậu cũng dám làm?!”

Thành Dư Nam nhìn thoáng qua Hoắc Uẩn Khải.

Sau đó anh ta nói: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi, Dịch Khinh nói thật sự không sai, tên Lê Phi Phàm kia khó đối phó hơn so với tưởng tượng của chúng ta. Bây giờ mà không ra tay, khả năng tương lai sẽ...”

“Khả năng thế nào?” Hoắc Uẩn Khải ngắt lời anh ta. Lúc này áo khoác đã rơi trên mặt đất, hắn duỗi tay kéo nút thắt trên cổ áo, vừa chỉ vào Thành Dư Nam vừa nói: “Thư Dịch Khinh không có đầu óc thì cậu cũng không có à? Tự mình suy nghĩ kỹ lại đi.”

Hoắc Uẩn Khải khom lưng nhặt áo khoác lên, nói với quản gia: “Chuẩn bị xe.”

“Bây giờ đã khuya.” Thành Dư Nam nói.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh ta một cái: “Xem ra cậu cũng biết bây giờ đã khuya.”
Hắn lập tức đi ra ngoài.

Thành Dư Nam phía sau nhụt chí ngồi thụp xuống tại chỗ.

Trì Cận đứng bên cạnh im lặng một lúc lâu.

“Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?” Anh ta nghĩ mãi không ra: “Chuyện này mà cũng làm được, chẳng ra đâu vào đâu.”

Thành Dư Nam bực bội vuốt tóc rồi đứng lên.

Anh ta nói: “Đừng hỏi, tôi cũng biết có hơi ngốc, nhưng Dịch Khinh đã cầu xin tôi, tôi cũng không có cách nào.”

“Tĩnh lại đi.” Trì Cận vỗ bả vai Thành Dư Nam, nhìn hướng Hoắc Uẩn Khải rời đi rồi nói: “Cậu cho rằng Hoắc nhị đi tìm kiếm một người như Lê Phi Phàm là bởi cậu ta thật sự thích Thư Dịch Khinh sao? Tôi cảm thấy chưa chắc. Hiện tại tôi thấy cậu ta giống như đang lợi dụng Lê Phi Phàm hơn.”

Nhưng nếu lần sau cậu lại làm ra chuyện như vậy, tôi nghĩ không chỉ đá một cái như này là xong đâu.”

“Đi thôi.” Trì Cận vỗ cánh tay anh ta rồi nói.

Vẻ mặt Thành Dư Nam bực bội: “Đi đâu?”

“Đi theo chứ sao.” Trì Cận nói: “Nếu cậu không muốn chặt đứt tình cảm nhiều năm giữa chúng ta và Hoắc nhị chỉ vì một Thư Dịch Khinh thì trong chuyện hôm nay, tôi cảm thấy cậu nên đi xin lỗi.”

Thành Dư Nam xoa chân mày, chân thành nói: “Thật ra tôi chưa bao giờ muốn cho cậu ta biết tình cảm của tôi với Dịch Khinh.”

“Cậu nghĩ là cậu ta không biết chắc?” Trì Cận nói: “Do suy nghĩ của cậu quá cứng nhắc mà thôi, tôi cảm thấy cậu ta không hề quan tâm chút nào.”

Thành Dư Nam hết nói nổi.

Bên nhà tổ của nhà họ Hoắc.

Tối buổi tối Lê Phi Phàm mới biết nơi này yên tĩnh tới mức nào, yên tĩnh tới mức anh có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang bên ngoài, cả tiếng gió thổi qua ngọn cây vang lên từng tiếng xào xạc. Tất cả âm thanh đan xen trong hoàn cảnh đó khiến cho con người ta ớn lạnh và sợ hãi khó tả. Lê đại thiếu gia không sợ trời không sợ đất.

Chỉ sợ ma.

Chuyện này phải trách ông anh trai lúc nhỏ hay bày trò đùa dai dọa anh. Sau này khi đầu tư vào lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, anh mới nhận ra rằng người trong giới này còn mê tín nhiều hơn các ngành khác. Chuyện này đã gián tiếp khiến anh nửa tin nửa ngờ đối với chuyện quỷ thần.

Sau khi Lê Phi Phàm xác định nơi này không có lối ra khác, theo sắc trời càng tối dần thì cảm giác tê dại trên da đầu cũng xuất hiện.

Từ đường không có gì ngoài một vài ngọn nến, nếu thắp lên thì phải đối mặt với từng hàng bài vị chứ không chỉ là đối diện với sức tưởng tượng và áp lực tâm lý của mình nữa.

Cuối cùng anh vẫn thắp nến lên.

Lê Phi Phàm đặt hai cây nến trên nền xi măng rồi ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ ở góc phía dưới bài vị, anh tự thôi miên bản thân lần thứ một trăm linh tám.

Sau đó ma xui quỷ khiến bắt đầu ngược lên trò chuyện với các vị tổ tiên.

“Quấy rầy rồi, thật sự tôi không phải cố ý.”

“Suy cho cùng phải trách mấy người nhà họ Hoắc các vị, nếu không tại Hoắc Uẩn Khải thì sao sẽ xảy ra chuyện này.”

“Hoắc Uẩn Khải sẽ phát triển nhà họ Hoắc rất tốt, coi như tôi tiết lộ trước cho mấy người. Nếu mấy người có thể nghe thấy thì báo mộng cho hắn, bảo hắn là sau này có được ở bên trúc mã của mình rồi thì nhân từ với tôi một chút. Không cần cho tôi nhiều tiền dưỡng lão, chỉ cần không giết người là được, chứ không thì quá đáng lắm đó?”

Trời đã rất khuya, Lê Phi Phàm mơ màng dựa vào góc bàn, anh thật sự có hơi buồn ngủ.

Sau đó anh lại nói: “Quên đi, nếu các người có thể báo mộng, cảm phiền nói cho hắn biết bây giờ tôi đang ở đâu.

Chết tiệt, cốt truyện quỷ quái gì thế này không biết, rõ ràng không có trong sách mà.”

Không biết có phải ảo giác hay không, anh vừa nói xong lời này đã nghe thấy được vài tiếng động.

Trong tình huống như này, bất cứ âm thanh gì cũng sẽ khiến người ta cảm giác bất an, Lê Phi Phàm gần như giật mình một cái đã tỉnh táo lại. Anh đứng lên sờ đàng sau cánh cửa, thuận tay lấy ra một cây gậy gỗ rồi nắm chặt trong tay.

Đầu tiên là tiếng xích khóa, sau đó cánh cửa kéo kẹt một tiếng rồi mở ra.

Đồng thời cả khoảng sân ngoài từ đường được thấp sáng rực rỡ.

Lê Phi Phàm cầm gậy gỗ, mắt bị ánh sáng chói vào phát đau, anh bèn nghiêng đầu nhắm mắt lại.

Sau đó anh nhìn thấy Hoắc Uẩn Khải.

Dường như báo mộng trở thành sự thật, hần thoạt nhìn có chút vội vàng, áo khoác vắt ngang khuỷu tay, vẻ mặt cau có đứng bên kia.

Lê Phi Phàm không biết mình trông như thế nào: Tóc hơi loạn, áo sơ mi lỏng lẻo dính không ít tro tàn, ánh đèn hắt lên khuôn mặt tái nhợt của anh, thân hình cao gầy quay lưng với từng hàng bài vị như đang đứng trước dòng chảy lịch sử mấy trăm năm nhà họ Hoắc.

Mấy giây tiếp theo, cảnh tượng này hoàn toàn bị phá hư.

Bởi vì mọi người trơ mắt nhìn anh dẫm lên ngạch cửa, chân còn chưa kịp bước ra ngoài, gậy gộc trong tay đã bay ra trước.

Lê Phi Phàm đỏ mắt nháy vọt qua hai tầng thềm đá rồi vọt xuống.

Anh lập tức lên gối đập vào vùng bụng trên của Thành Dư Nam.

Trong tiếng “Đạch” của Trì Cận, anh đá người kia ngã ra đất.

“Tôi XX nhà cậu!” Lê Phi Phàm đấm một quyền vào cằm người kia. Thấy đối phương rên lên vì đau, anh nghiêng răng túm cổ áo người ta rồi nhanh chóng bổ thêm cú đấm thứ hai: “Tôi đã nói trước, mẹ nó hôm nay anh xong đời rồi!”

Lê Phi Phàm có thể cảm giác được người xung quanh đang kéo mình ra, nhưng anh đã thật sự bị chọc giận.

Thậm chí Lê Phi Phàm còn không nhớ rõ mình đã ngồi trên người đối phương mà đấm bao nhiêu cú.

Cho đến khi có một cánh tay vòng qua eo anh xách lên.

Sức của cánh tay này quá lớn, Lê Phi Phàm cúi đầu nhìn thoáng qua. Anh thấy rất quen mắt, hình như cánh tay này đã ngăn một cái tát giúp anh cách đây không lâu.

“Buông ra!” Lê Phi Phàm cố gỡ tay người kia ra, còn nhân tiện đá vào đùi Thành Dư Nam một cái.

Giây tiếp theo anh bị người đó kéo người xoay lại, đồng thời một bàn tay ấn sau cổ anh.

Anh bị bắt vùi vào trong áo sơ mi đen mang theo hơi thở quen thuộc. Hoắc Uẩn Khải vuốt nhẹ hai cái sau ót anh như đang trấn an thú cưng đang kích động: “Được rồi, bình tĩnh một chút.”

Chương 17

Đã tối muộn rồi mà còn có không ít người tới.

Ngoại trừ Trì Cận và Thành Dư Nam, mười phút sau ngay cả Khâu Hương, Cao Thăng cũng đến. Nhất là Khâu Hổ còn đưa theo hai xe vệ sĩ, một đám người đông nghịt chấp tay sau lưng vây quanh mảnh đất trống trước từ đường nhà họ Hoắc, hình ảnh quá chấn động thị giác.

Lúc này Lê Phi Phàm mới thật sự tỉnh táo lại.

Anh cầm khăn tay Khâu Hương đưa cho mình ra sức lau vết máu trên cằm.

“Đều ở đây, rất tốt.” Anh nhìn một vòng nói: “Không ngờ một nhân vật nhỏ như tôi lại khiến các vị huy động nhiều nhân lực như thế.”

Lê Phi Phàm trả khăn tay lại cho Khâu Hương, chuyển sang hướng Hoắc Uẩn Khải.

“Nhị gia.” Dưới ngọn đèn, lần đầu tiên đôi mắt của Lê Phi Phàm lạnh lùng như thế, không còn là bộ dáng giả vờ đánh Thái cực với người khác, cũng không phải tư thái thấp hèn khi đối mặt Hoắc Uẩn Khải. Anh nói: “Cái khác tôi không hỏi, tôi chỉ hỏi một câu, chuyện hôm nay rốt cuộc nên tính sổ như thế nào?”

Lúc này Khâu Hương tiến lên, nhíu mày nói: “Lê Phi Phàm!

Sao cậu lại nói với Nhị gia như vậy.”

“Chị Hương à.” Lê Phi Phàm quay đầu lại nhìn Khâu Hương, nói: “Có phải chị cũng cảm thấy với thân phận của em, sao lại dám ngông cuồng như thế?” Tiếp theo anh cười lạnh hai tiếng: “Tôi rõ ràng bản thân ở trong mắt

các người tốt cùng là cái gì, nhưng điều đó không có nghĩa ai chà đạp tôi thì tôi đều phải chịu. Hôm nay tôi cũng nói luôn, Lê Phi Phàm tôi không nhận được cơn tức này.”

Khâu Hương nhìn anh với vẻ khó xử.

Lê Phi Phàm hiểu cô, nhưng không có nghĩa anh đồng ý với quan điểm của cô.

Thấy Cao Thăng vươn tay kéo Khâu Hương về, Lê Phi Phàm lại nhìn về hướng Hoắc Uẩn Khải lần nữa.

Hoắc Uẩn Khải đứng ở đó, Lê Phi Phàm không ngờ thân phận hán như vậy mà lại tới đây tìm anh lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, chuyện này gần như không có khả năng xảy ra trong nguyên tác. Nếu Lê Phi Phàm là người tự biết đủ thì có lẽ anh sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Nhưng anh biết bây giờ bản thân không còn đường lùi nữa.

Lùi một bước là phải lui thêm nhiều bước nữa.

Anh nói: “Mấy người thấy tôi đang chuyện bé xé ra to cũng được, cảm thấy tôi nổi điên cũng được, hôm nay có **giết** tôi thì tôi cũng không ý kiến, nhưng tôi muốn biết lập trường của mấy người.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh một cái thật sâu, đột nhiên ra dấu tay gọi anh qua.

Lê Phi Phàm lập tức bước đến trước mặt hắn.

Hoắc Uẩn Khải nhìn một bên khác, ra hiệu: “Thành Dư Nam, giải thích đi.”

Hiện trường lặng như tờ.

Thái độ của Hoắc Uẩn Khải có tác dụng hơn nắm đấm của Lê Phi Phàm.

Mặc kệ những người ở hiện trường đang nghĩ gì, mặc kệ Thành Dư Nam mặt mũi bầm tím, khoe miệng và mũi đầy máu vô cùng đủ chặt vật, nhưng khi Hoắc Uẩn Khải lên tiếng, anh ta không hề phản kháng mà chỉ lau vết máu đông trên tay rồi đi tới.

“Tôi rất xin lỗi.” Anh ta hơi cúi đầu về phía Lê Phi Phàm: “Chuyện này là tôi không đúng.”

“Rất xin lỗi.”

Lê Phi Phàm chống lại tầm mắt của Hoắc Uẩn Khải rồi lại nhìn về phía Thành Dư Nam.

Anh chưa nói không sao, cũng không tỏ vẻ thông cảm.

Chỉ ừ một tiếng tỏ vẻ mình nghe được.

“Tôi không cảm thấy một câu xin lỗi vô thưởng vô phạt có tác dụng gì, cũng sẽ không cảm thấy bản thân không xứng nhận lời xin lỗi này.” Giọng của Lê Phi Phàm vừa đủ để mọi người ở đây đều nghe thấy: “Xem như chuyện hôm nay tôi đã giải quyết xong, không phải do tôi rộng lượng mà là những người đứng ở đây không phải anh em bạn bè của Nhị gia thì cũng là người một nhà của anh ấy.”

“Các người coi Lê Phi Phàm tôi là con kiến cũng được, là kẻ bỉ ổi mượn cơ hội để thượng vị cũng được, sống hay chết chỉ cần một câu của Nhị gia. Không cần biết các người có nhìn được hay không, thích nói lời xấu xa tục tĩu cũng có thể nói trước mặt tôi, thích trải đường xóa bỏ chướng ngại thay ai thì cứ thoải mái giở thủ đoạn trước mặt tôi. Thuyết phục được Nhị gia đá tôi đi là bản lĩnh của các người, giở thủ đoạn sau lưng, đó là tiểu nhân.”

“Tôi nói xong rồi.” Lê Phi Phàm nâng giọng: “Chị Hương, tiễn em một đoạn, quay về ngủ.”

Nói xong, anh sải bước, không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

Xe riêng của Khâu Hương là siêu xe màu vàng, Lê Phi Phàm chống má ngồi ở ghế phó lái, gió đêm thổi nhẹ nhàng qua mũi xe mang theo cảm giác mát

lạnh.

“Sao lại để tôi đưa cậu về?” Khâu Hương vừa lái xe vừa hỏi anh.

Lê Phi Phàm nhàn nhạt: “Bởi vì chị rất thẳng thắn, nếu chị không thích em thì sẽ trực tiếp mắng em.”

“Xuống địa ngục đi.”

“Em còn biết chị cũng không thích Thư Dịch Khinh.” Lê Phi Phàm động đậy tìm tư thế nằm thoải mái, thở ra một hơi: “Chỉ bằng điểm này, em cảm thấy tìm chị là thích hợp nhất.”

Khâu Hương không nói lời nào.

“Sao lại không đợi Nhị gia cùng đi?” Cô lại hỏi.

Lê Phi Phàm nghiêng đầu nhìn qua: “Chị nghiêm túc đấy à? Em vừa mắng bạn của anh ấy là tiểu nhân, còn lấy danh nghĩa của anh ấy nói một tràng giang đại hải. Em vẫn biết thân biết phận lắm, Nhị gia có thể tạm thời tha thứ cho em nhưng không có khả năng để em được voi đòi tiên.

Cái cần nói đã nói xong, em ở lại đợi bị tính sổ chắc?”

Khâu Hương ngập ngừng nửa ngày mới thốt ra: “Cậu...”

“Chị cũng thấy em nói rất đúng.”

“Tôi cảm thấy mạch não của cậu rất kỳ cục.” Khâu Hương không khách sáo với anh chút nào, cô nói: “Nhị gia không phải là người như vậy. Cậu cảm thấy nếu cậu ta muốn tính sổ thật thì sẽ để Thành Dư Nam công khai xin lỗi cậu như vậy sao?”

“Điều này chứng minh em còn có ích.” Lê Phi Phàm tỉnh táo nói: “Hơn nữa chuyện này vốn là Thành Dư Nam sai trước, hôm nay chị thử đổi Thành Dư

Nam thành Thư Dịch Khinh xem.”

Khâu Hương dừng một lúc, sau đó nói: “Tôi sẽ không bình luận gì thêm.”

“Xem đi, chị cũng biết cùng người mà không cùng mệnh mà.”

“Ý của tôi là, hình như Nhị gia đối xử với cậu... tốt hơn so với tưởng tượng của bọn tôi.”

“Vậy về sau nhớ rõ phải tôn trọng em một chút.”

“Cút.”

Do tối hôm trước Lê Phi Phàm gần như không ngủ, lúc nằm lên sô pha lại không ngừng suy nghĩ lung tung nên lúc trời gần sáng, anh mới miễn cưỡng nhắm mắt.

Kết quả vừa muốn đi ngủ, Hoắc Uẩn Khải đột nhiên mở cửa bước vào.

Lê Phi Phàm lại tỉnh.

Anh làm bộ như không biết, cũng không tính đứng dậy chào hỏi hần.

Anh nghe thấy Hoắc Uẩn Khải vào phòng tắm, nghe thấy âm thanh dép lê của hần đi lại trong phòng.

Sau đó dừng ở bên cạnh sô pha.

Lê Phi Phàm: “....”

Anh hé nửa mắt đối diện với ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải, sắc trời ngoài cửa sổ vẫn chưa sáng, cặp mắt kia như xuyên qua sương mù và đêm tối, kìm chặt anh tại chỗ không thể nhúc nhích.

Hoắc Uẩn Khải: “Không giả vờ nữa?”

“Tôi thật sự rất muốn ngủ.” Lê Phi Phàm nằm ngửa nói: “Nhưng khi tôi

nhắm mắt lại, không biết là tổ tông mấy trăm năm trước nhà anh ngồi ở đầu giường tôi, chưa hù chết tôi là tốt rồi.”

Hoắc Uẩn Khải: “Còn có thể nói giỡn, xem ra cũng không sợ lắm.”

“Đương nhiên rồi, nếu tôi bị hù chết thật thì anh phải tìm người mới, vậy phiền lắm.”

Hoắc Uẩn Khải im lặng lắc đầu giống như hết cách với anh.

Hắn xoay người, vừa đi vào phòng quần áo vừa nói: “Ngủ trên giường.”

Lê Phi Phàm nghe vậy bèn tỉnh táo một chút, anh bực chán xoay người nằm sấp xuống, nhìn bóng lưng hắn nói: “Cuối cùng anh đã nghĩ thông rồi hả, đây là cảm thấy nuôi một người mà không ngủ thì phí nên quyết định xuống tay với tôi?”

Hoắc Uẩn Khải lấy một bộ quần áo mới từ trong tủ ở phòng quần áo, hắn nghiêng đầu nhìn anh một cái, sau đó nói: “Cậu cảm thấy có thể?”

“Không thể.” Lê Phi Phàm rất hiểu chuyện.

Anh thấy Hoắc Uẩn Khải ngẩng đầu cởi cúc áo dưới ngọn đèn bèn nói tiếp: “Nhưng anh cũng đừng không phòng bị với tôi như vậy, dám trực tiếp cởi đồ như thế đúng là không coi tôi ra gì mà.”

Giây tiếp theo, phòng quần áo hoàn toàn đóng chặt.

Lê Phi Phàm: “...”

Hai phút sau, Hoắc Uẩn Khải mặc một bộ vest chỉnh tề đi ra, trên mặt hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi của việc suốt đêm không ngủ.

Hắn không bật đèn phòng, chỉ thuận tay lấy một chiếc đồng hồ vừa đeo vừa xem giờ: “Hôm nay cậu không cần qua ăn sáng, tôi sẽ cho người đem đồ ăn tới lúc tám giờ.”

Đừng dậy quá muộn, cả ngày hôm nay tôi bận, có việc cứ tìm Cao Thăng.”

Lê Phi Phàm không nằm nữa, anh bọc chăn ngồi dậy.

Thấy động tác của Hoắc Uẩn Khải, rốt cuộc anh mới hiểu ra người này vốn không tính nghĩ ngợi.

Lê Phi Phàm nhíu mày: “Anh không ngủ chút nào mà vẫn chịu được à?”

Hoắc Uẩn Khải đeo xong đồng hồ bèn ngẩng đầu nhìn anh.

“Không phải chính cậu nói cùng người không cùng mệnh à.”

Hai giây sau Lê Phi Phàm mới phản ứng lại, anh không biết nói gì: “Khâu Hương là nữ thuộc hạ trung thành của thế kỷ sao? Tốc độ truyền lời của bác gái hàng xóm cũng không nhanh bằng chị ấy.”

“Cậu cũng nói ‘không hổ là người của tôi’.”

Lê Phi Phàm cười xùy, sau đó anh đột nhiên nghiêm mặt: “Nhị gia, nói thật đi. Có phải hôm nay tôi rất quá đáng hay không?”

Hoắc Uẩn Khải im lặng nhìn anh.

Qua vài giây, hắn đi tới.

Hoắc Uẩn Khải ngồi ở sô pha cạnh bàn trà, tầm mắt đặt ngang hàng với Lê Phi Phàm, một chân dài duỗi về phía bên này, tay đặt ở giữa.

“Cậu cảm thấy sao?” Hắn hỏi.

“Theo lý thì có vẻ tôi không có tư cách so đo loại chuyện này.” Lê Phi Phàm nhìn hắn: “Đó là anh em của anh, người được che chở chính là người anh quan tâm, người hiểu rõ chuyện giữa chúng ta nên nuốt chuyện này vào bụng.”

Hoắc Uẩn Khải gật đầu: “Nhưng cậu không làm thế.”

“Phải.” Lê Phi Phàm nói: “Tôi không chỉ không làm thế, tôi còn thấy mình chẳng quá đáng chút nào.”

“Vậy sao còn muốn hỏi tôi?”

“Tôi muốn biết điểm giới hạn của anh ở đâu.” Lê Phi Phàm trùm chần nghiêng người về phía trước, bất chấp tư thế của mình thoạt nhìn có bao nhiêu kỳ quái, anh nói: “Tôi không ngốc, hôm nay dám nói như vậy không hẳn chỉ là dựa vào uy của anh, có thêm mười Thành Dư Nam tôi cũng không quan tâm, nhưng tôi cũng không muốn bị anh đá ra khỏi ván cờ trong lúc mơ màng. Gia, trước khi chọc giận anh thì tôi phải cân nhắc kỹ.”

Hoắc Uẩn Khải thu chân, khuỷu tay đặt lên đầu gối, nghiêng người đối diện anh.

Ánh sáng trong phòng mờ ảo nhưng hai người hoàn toàn có thể nhìn rõ biểu cảm của nhau.

Hoắc Uẩn Khải: “Biết sao hôm nay giúp cậu không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi không vô lý như cậu nghĩ.” Tầm mắt sắc bén của Hoắc Uẩn Khải quét qua ngũ quan của Lê Phi Phàm: “Đừng thử tôi, tự làm tốt bổn phận của cậu là được rồi.”

Hoắc Uẩn Khải đứng lên, lấy góc độ từ trên cao nhìn xuống Lê Phi Phàm.

“Cậu chỉ cần nhớ kỹ, từ nay về sau phía sau cậu dán ba chữ Hoắc Uẩn Khải này.”

“Tôi cho cậu quyền hạn, tự mình biết chừng mực.”

Lê Phi Phàm mất nửa phút để tiêu hóa tin tức, lượng thông tin Hoắc Uẩn Khải nói ra hôm nay khiến anh nhận ra bản thân có nhiều quyền hạn hơn hẳn so với những lần chủ động giao dịch với hắn trước đây.

Tuy không hiểu vì sao nhưng trong khoảnh khắc Hoắc Uẩn Khải chuẩn bị bước đi, Lê Phi Phàm lại kẹp lấy đùi của đối phương.

Đúng là từ “kẹp” kia, dùng chân của anh kẹp lấy đùi hắn.

Anh không còn vẻ ủ rũ bị quở dọa nửa đêm, ngược lại ánh mắt tỏa sáng, ngón chân sạch sẽ vừa cọ vừa mò dần lên trên: “Nhị gia chủ động đưa đùi cho tôi ôm, không phải do tôi cầu xin anh cho tôi ôm đâu đấy.”
Hoắc Uẩn Khải rũ mắt nhìn chân anh.

Lê Phi Phàm còn cố ý cọ lên trên một chút.

Áo ngủ của anh hơi loạn, chân dài để trần, hiện tại đôi chân đang kẹp lấy đùi hắn nhìn qua vừa dài thẳng vừa trắng đến mức phản chiếu được ánh sáng.

“Đẹp không?” Anh khoe ra: “Vừa mới cạo, mịn lắm, anh sờ một cái đi.”

Hoắc Uẩn Khải liếc qua mặt anh: “Lê Phi Phàm.”

“Sao.”

“Cậu nói xem.”

Trong giọng nói đã có ý cảnh cáo.

Lúc này Lê Phi Phàm đang đắm chìm trong việc bản thân là một con chim hoàng yến, nhưng bây giờ ít nhất anh là một con chim được dát vàng.

Anh thuận miệng nói: “Cái này gọi là có đi có lại, đừng có nặng nề như vậy.” Anh phát hiện cơ đùi Hoắc Uẩn Khải hơi căng chặt thì vui vẻ, lập tức tự đặt cho người này thiết lập tính cách “thủ thân như ngọc” rồi tiếp tục nói: “Cùng lắm thì sau này anh cứ nói thẳng với người kia là tôi chủ động quyến rũ anh, anh kiên định giống như Định Hải Thần Châm...”

Lời nói kẹt trong cổ họng không phát ra được, bởi vì anh phát hiện mình

bay lên trên không trung.

Lê Phi Phàm bị ném đi.

Anh bị ném thẳng lên chiếc giường cách đó hai mét.

Lê Phi Phàm nháy mắt ngơ người.

Hoắc Uẩn Khải nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Lê Phi Phàm: “Nếu cậu không định bù lại...”

Lê Phi Phàm đã thuộc lòng kịch bản, anh lập tức thuận miệng trích lời của bá tống: “Anh sẽ khiến tôi không xuống giường được?”

“Khiến cậu không nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.”

Hoắc Uẩn Khải liếc nhìn anh một cái: “Ngoan ngoãn ở yên đi.”

Sau đó cửa phòng đóng rầm một tiếng.

Chương 18

Trong đình nghỉ mát nhà họ Hoắc, Trì Cận đưa văn kiện trong tay qua, dáng vẻ bưng bưng hứng thú: “Sau đó thì sao, hết rồi?”

Lê Phi Phàm ngồi ở phía đối diện, anh đưa tay nhận lấy văn kiện, tay kia đồng thời tháo cúc áo bên eo.

Anh mặc một bộ vest 3 mảnh, người khác mặc vest thì cả người toát lên chính khí, tới lượt anh mặc thì dù có cài hết cúc áo vẫn có nét phóng túng.

Lê Phi Phàm mở nắp bút máy, cười tự giễu nói: “Đóng sầm cửa có tính không? Nhị gia là người thế nào chứ, tôi nghĩ mình có cởi hết đồ đứng trước mặt, hẳn cũng sẽ không thêm phản ứng.”

Trì Cận sững sốt nửa giây rồi cười phá lên.

Anh ta nói: “Tôi thấy... rất kinh ngạc.”

Lúc này đang là buổi sáng.

Hôm nay nhà họ Hoắc náo nhiệt lạ thường.

Trì Cận không thích tham gia cuộc vui, chỉ đến xã giao cho phải phép. Lê Phi Phàm tự biết thân phận mình đặc biệt nên chẳng muốn tới để khiến người khác ngọt ngào. Cho nên sáng nay, hiếm khi hai người bọn họ lại gặp ở sân sau khi đang tìm một chỗ thanh tịnh. Chuyện của Thành Dư Nam vừa xảy ra nên Trì Cận thức thời không nhắc tới nửa từ.

Ngoại trừ việc ký xác nhận hợp đồng đầu tư đã hứa trước đó, anh ta chỉ nói

chuyện phiếm với Lê Phi Phàm.

“Tôi không ngờ cậu thật sự dám trêu cậu ta?” Trì Cận ngạc nhiên nhìn anh: “Tôi còn tưởng rằng bây giờ hai người ở riêng sẽ giống chuột gặp phải mèo, cậu trốn cậu ta còn không kịp chứ.”

“Việc đó không cần thiết.” Chữ ký của Lê Phi Phàm rất sống động, anh cúi đầu nói: “Có sợ không thì phải xem ý hiểu của mỗi người. Tuy chúng ta không thể gọi là bạn nhưng cũng đã quen biết được một thời gian rồi, tôi không ngại thừa nhận thất bại trước mặt anh.” Anh đẩy văn kiện về, dừng một chút: “À, đương nhiên tôi dám khẳng định sức quyến rũ của mình rất cao.”

“Tôi cảm thấy cậu rất thú vị, ý tôi là “cậu” của bây giờ.” Trì Cận thừa nhận. Anh ta mở văn kiện, thấy cây bút máy xinh đẹp kia thì nuối tiếc.

Trì Cận cười nói về chủ đề vừa rồi: “Gặp cản trở ở trên tay Hoắc nhị gia thì chẳng có gì mất mặt, cậu ta vốn là người như vậy, cả trai lẫn gái thi nhau nhào lên nhưng chưa thấy cậu ta đối xử đặc biệt với ai.”

“Lời này của anh nghe như đang chế nhạo tôi.”

Trì Cận giơ tay: “Tôi thề là không có ý đó, đừng thấy chúng tôi quen Hoắc nhị gia đã lâu, có đôi khi chúng tôi cũng sợ cậu ta lắm. Ý tôi là cậu đừng đùa quá trớn, xem như là lời nhắc nhở hữu nghị nhân lần đầu chúng ta hợp tác.”

Trì Cận vẫy vẫy tập văn kiện với anh.

Lê Phi Phàm cảm kích, gật đầu nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không cưỡng ép, tôi biết anh ta không thích tôi.”

Trì Cận im lặng một lúc rồi chặc một tiếng: “Lối suy nghĩ này của cậu rất khác biệt.”

“Cảm ơn, tôi đã nghe ra rồi, lời này mới là mĩa mai.”

Bầu không khí giữa hai người rất thoải mái.

Mãi cho đến gần mười giờ, đột nhiên có người đến tìm Lê Phi Phàm.

Nghe nói Hoắc Uẩn Khải tìm anh.

Lê Phi Phàm nhớ rạng sáng nay Hoắc Uẩn Khải nói hán bận cả ngày, sao lúc này lại đột nhiên tới tìm anh.

Phục vụ không dẫn anh qua sảnh chính mà lại dẫn anh đến một cái sân xa lạ.

Nó còn lớn hơn chỗ Hoắc Uẩn Khải ở.

“Đây là đâu?” Lê Phi Phàm nhíu mày hỏi người dẫn đường.

Lúc này Lê Phi Phàm đã thấy có gì đó không đúng, do vừa mới trải qua chuyện Thành Dư Nam nên dù đang ở trong nhà họ Hoắc, anh vẫn cực kỳ cảnh giác. Không ngờ người dẫn đường lại dám thừa nhận, anh ta đưa anh tới một chỗ ở gần sảnh chính rồi khom người ngoài cửa: “Xin lỗi ngài Lê, tôi cũng chỉ nghe lệnh làm việc, ngài đứng ở đây chờ là được.” Nói xong đã đi thẳng.

Lại còn đóng luôn cửa.

Lê Phi Phàm cạn lời, hai ngày liên tiếp gặp chuyện như vậy khiến anh nghi ngờ liệu có phải người của thế giới này đều thần kinh hay không.

Nhưng Lê Phi Phàm nhanh chóng phát hiện lần này hình như không có ai nhốt anh lại.

Bởi vì anh nghe thấy tiếng động trong sảnh phụ.

Hơn nữa âm thanh còn không nhỏ.

Anh tới thật đúng lúc, hiển nhiên bên trong đã tới giai đoạn cao trào, tiếng

thở gấp của nam nữ đan xen mới đầu có chút đè nén, dần dần trở nên cao vút, hơn nữa bình phong giữa phòng lờ mờ trong suốt, bóng dáng cơ thể quần lấy nhau lọt vào tầm nhìn khiến anh đau cả mắt.

Tiếng nói chuyện cũng nghe rất rõ.

Hình như người phụ nữ nghe thấy tiếng động nên có chút kháng cự: “Có, có người... có người đi vào.”

“Sợ cái gì.” Giọng của người đàn ông rất trưởng thành, lại mang theo sự tàn nhẫn và thô tục trắng trợn: “Khắp sảnh toàn là người, hay để tôi ôm cô ra ngoài nhìn?”

Người phụ nữ kia cũng không vừa, cô ta nghe lời này xong, không chỉ không phản kháng mà còn phát ra âm thanh rên rỉ dính nị.

Người đàn ông không kiêng dè gì, rõ ràng ông ta biết trong phòng có người nhưng động tác chẳng cố kỵ chút nào.

Ông ta chỉ lo phát tiết, dù là lời nói hay hành động đều tùy ý, không quan tâm có ai nghe thấy hay không.

Ví dụ như: “Mụ đàn bà Diêu Chiêu Hồng kia hôm nay nở mày nở mặt thật, nếu bà ta biết người của mình đang nằm dưới thân tôi ngay trong bữa tiệc sinh nhật của mình, không biết vẻ mặt sẽ như thế nào.”

Sau đó còn nói: “Không phải cô thích Hoắc Uẩn Khải sao?”

Nói xem tôi lợi hại hay nó lợi hại.”

“Ai nói.” Người phụ nữ giận dữ: “Đương nhiên là ngài lợi hại, ai chẳng biết Nhị gia không thích phụ nữ.”

“Đẻo miệng đấy.”

“Thoải mái không?”

“Đồ phóng túng.”

Lê Phi Phàm còn nghi ngờ mình nghe thấy tiếng đánh, tiếng rên rĩ của người phụ nữ mơ hồ lộ ra sự đau đớn.

Sau đó âm thanh yếu đi, có thể thấy được mức độ kịch liệt.

Anh đứng hẳn một tiếng, bên trong mới xem như hoàn toàn kết thúc.

Lê Phi Phàm ngồi ở ngoài phòng nghe đến chết lặng mới nhìn thấy một người phụ nữ vừa cài cúc vừa vội vàng chạy ra.

Có hơi quen mắt, lúc trước quả thật từng thấy cô ta bên cạnh Diêu Chiêu Hồng.

Đối phương thấy anh ngồi bên ngoài cũng hoảng sợ, đứng như trời trồng tại chỗ.

Tận đến khi bên trong truyền ra một câu: “Cô đi trước đi, đừng lo.”

Lúc này, người phụ nữ mới cúi đầu nhanh chóng rời đi.

Người đàn ông quần áo không ngay ngắn, thậm chí nút áo còn chưa cài, mồ hôi đầm đìa trực tiếp đi ra. Ông ta rút một chiếc khăn mặt ở giá bên cạnh, lúc quay đầu đối diện với Lê Phi Phàm thì dừng một chút, sau đó mới tiếp tục động tác.

“Cậu rất thành thật.” Ông ta nói.

Lê Phi Phàm ngồi mân mê một tách trà nhỏ làm bằng gốm sứ màu xanh trắng trên bàn, anh cười nói: “Đại gia cho mời, tôi lại không muốn làm phiền chuyện tốt của ngài, đương nhiên phải chờ ở chỗ này.”

Hoắc Kính đang cài hai cúc áo bên dưới, nghe vậy bèn quay đầu nheo mắt.

“Nhận ra tôi?”

“Không khó đoán.”

Hoắc Kính cười hừ một tiếng: “Hết cách, tôi có lòng bảo em trai giới thiệu cậu, nó lại không bằng lòng. Đúng lúc biết hôm nay cậu rảnh nên tôi đành phải người mời cậu tới.”

Ông ta nói xong bèn ngồi xuống đối diện Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm: “Lời này nghiêm trọng quá, thật ra ngài chỉ cần nói một tiếng, tôi tự đến được.”

“Khó trách lọt được vào mắt nó.” Hoắc Kính đánh giá Lê Phi Phàm: “Có chút thú vị.”

Lê Phi Phàm nhướng mày: “Cảm ơn.”

Thật ra lúc này trong lòng Lê Phi Phàm thầm phỉ nhổ.

Phần diễn của Hoắc Kính trong cốt truyện gốc không nhiều, ông ta là chương ngại vật khá lớn trên con đường sự nghiệp của Hoắc Uẩn Khải. Tổng cộng chỉ có vài câu ngắn ngủi kể về cuộc đời của người con trai trưởng này trong cuộc đấu tranh của nhà họ Hoắc: Lòng muông dạ thú, cảm thấy Thư Dịch Khinh là nhược điểm của Hoắc Uẩn Khải nên đã xuống tay vài lần nhưng không có kết quả. Về sau con trai ruột của mình còn yêu Thư Dịch Khinh nên người thừa kế xếp hạng đầu của nhà họ Hoắc đã dốc hết sức xúi giục con trai gây sự.

Nói tóm lại, tranh đấu cả cuộc đời nhưng vẫn không có cảm giác tồn tại.

Nhưng hiện tại Lê Phi Phàm không chỉ thấy một màn phim xuân cung sống động của ông chú này mà có vẻ anh còn biết ông ta có chút ham mê biến thái trong truyện tình dục. Quan trọng hơn là hình như anh đã thành công kéo sự chú ý từ nhân vật chính Thư Dịch Khinh lên người mình.

Lê Phi Phàm nguyên gốc quá mức thất bại, có thể nói cậu ta là người công

cụ trong số những người công cụ, tồn tại chỉ để gây rối và thúc đẩy mạch truyện chính.

Giờ đây có vẻ anh đã thể thân thành công, cũng hoàn toàn trở thành bia ngắm như Hoắc Uẩn Khải mong muốn.

Mẹ nó.

Lê Phi Phàm còn chưa mở miệng, Hoắc Kính đã đột ngột nói: “Đi theo tôi, thế nào?”

Trong mắt người đàn ông gần năm mươi tuổi mang theo ý cười, nhưng ý cười kia lại lạnh như băng, giống như đôi mắt của rắn độc đang rình mồi.

Lê Phi Phàm hơi khựng lại rồi giả bộ như không bị ảnh hưởng.

“Đại gia nói đùa.” Anh nhìn thẳng lại: “Tôi còn tưởng vị vừa rồi ở bên trong khiến ngài rất hài lòng.”

“Một người phụ nữ mà thôi.” Hoắc Kính nói: “Không phải cậu cũng giống vậy sao? Hoắc Uẩn Khải coi cậu là gì, cậu là người rõ nhất. Thư Dịch Khinh kia là như thế nào thì chắc cậu không cần tôi nhắc nhở đâu nhỉ.”

Lúc này Hoắc Kính vẫn còn thăm dò, hình như ông ta đã thoát ly hẳn thiết lập được đề cập trong sách, Lê Phi Phàm chợt hiểu ra trận tranh đấu ở nhà họ Hoắc có lẽ còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của anh.

Người ngồi ở vị trí nào thì sẽ mưu cầu quyền lợi ở chức vị đó.

Lê Phi Phàm vừa nghĩ tới chuyện đòi Hoắc Uẩn Khải phí bịt miệng, vừa cố gắng làm tròn bốn phận che chở cho bảo bối nhỏ nhà người ta.

Anh nở một nụ cười không sơ hở: “Trước kia có lẽ là vậy, những cái khác tôi không có, nhưng mà có tự tin. Hiện tại người theo Nhị gia là tôi, tôi tự tin rằng sau này bên cạnh anh ấy vẫn có tôi.”

Hoắc Kính nhìn chằm chằm anh nửa phút, ánh mắt sâu thẳm hiện lên mấy

phần hứng thú.

“Hôm nay gọi cậu đến là vì muốn xác định lần này nó có nghiêm túc hay không.” Ông ta nói: “Vấn đề tôi còn đang nghi ngờ, nhưng sau khi gặp cậu tôi đã xác định được.”

Lê Phi Phàm gật đầu: “Lúc gặp tôi, mọi người cũng nói vậy.”

“Ba mươi triệu.” Hoắc Kính nói: “Quà gặp mặt, chỉ cần cậu bằng lòng, tôi bảo đảm cậu ở bên cạnh tôi sẽ nhận được nhiều thứ hơn so với khi ở bên nó.”

Lê Phi Phàm chợt đứng lên.

“E là khiến ngài phải thất vọng rồi.”

Lê Phi Phàm chống tay lên bàn nhìn Hoắc Kính, khóe miệng anh chậm rãi cong lên: “Ngài nên đi tìm người bên cạnh Nhị gia để hỏi thăm, tôi yêu anh ấy, nghìn vàng cũng không đổi.”

Nói xong Lê Phi Phàm đứng thẳng dậy mở cửa ra.

Sau đó anh quay đầu lại: “À suýt quên, một câu cuối cùng: Cảm ơn ngài hôm nay không xem tôi như người ngoài, nhưng lần sau ngài có mời thì tôi hy vọng sẽ được gặp ngài ở một nơi bình thường một chút.”

Gần nửa tiếng sau, Lê Phi Phàm tìm được Hoắc Uẩn Khải đang dùng bữa ở đình giữa hồ.

Vị gia này mượn tiệc sinh nhật của mẹ mình để mời khách ăn cơm đàm đạo. Không gian ở đây khá kín đáo, có không quá mười người tham gia, tất cả đều là các nhân vật nòng cốt. Mà vị gia còn lại thì vừa đùa giỡn phụ nữ vừa nghĩ xem nên xuống tay với tân sủng của em trai thế nào.

Lê Phi Phàm rất muốn cảm khái về sự chênh lệch này, không cần đoán cũng biết kết quả.

Lê Phi Phàm vẫn biết thân biết phận nên căn bản không tính đến tham gia.

Nhưng anh còn chưa kịp rời đi thì cửa đã mở từ bên trong.

Khâu Hồ nói Nhị gia bảo anh đi vào.

Lê Phi Phàm bước vào dưới ánh nhìn của mọi người.

“Hoắc Kính tìm cậu?” Hoắc Uẩn Khải ngồi ở chủ vị chờ anh đến gần rồi nói thẳng.

Lê Phi Phàm kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng, ở trong nhà này thì làm gì có chuyện có thể giấu được hắn.

“Ngồi đi.” Hoắc Uẩn Khải chỉ vào vị trí trống bên cạnh, ý bảo anh đi qua.

Lê Phi Phàm nghe lời ngồi xuống, anh nhìn các món ăn tinh xảo ở trước mặt mình, vẻ mặt một lời khó nói hết.

Anh nghiêng người hạ giọng: “Hay là tôi đi trước nhé? Tôi nhìn ông ta lên giường với một người phụ nữ nửa ngày trời, nói thật bây giờ tôi rất muốn nôn.”

Hoắc Uẩn Khải liếc anh một cái, sau đó cầm khăn ăn màu trắng trước mặt gỡ ra giúp anh.

“Ăn đã.” Hắn nói.

Chỉ với hai chữ ngắn ngủi, Lê Phi Phàm đã nghe ra một tia lệ khí không dễ phát hiện ở bên trong.

Chương 19

Từ buổi trưa Lê Phi Phàm đã không thấy Hoắc Uẩn Khải.

Thay vào đó, Cao Thăng đi theo anh.

“Anh theo tôi làm gì?” Lê Phi Phàm hoàn toàn không hiểu.

Anh đi qua hành lang nổi sảnh trước và sân sau, thấy người giúp việc đi qua vội vàng cúi đầu với mình, anh cau mày, quay sang nói với Cao Thăng: “Tôi lại không phải thiếu nữ mới lớn, không cần làm như vậy.”

“Đây là ý của Nhị gia, tôi cũng hết cách rồi.”

Câu nói của Cao Thăng làm anh cạn lời.

Có lẽ vì vẻ mặt anh quá vô ngữ, Cao Thăng nói thêm: “

Nhị gia nghĩ cậu quá dễ bị lừa nên hôm nay tạm thời để tôi trông chừng cậu.”

Được rồi, anh thừa nhận, đầu tiên là bị Dư Thành Nam lừa đến nhà tổ nhốt, hôm sau lại bị người của Hoắc Kính lừa đến xem phim sex trực tiếp sống động cả buổi sáng. Tuy nhiên, Lê Phi Phàm: “ Không cần nói thẳng thế. Anh không phải là trợ lý hàng đầu hả? Sao một chút kỹ xảo nói chuyện anh cũng không có vậy?”

Cao Thăng liếc nhìn anh, “Tôi có thể thay đổi.”

“ Không cần.” Lê Phi Phàm xem thường: “ Anh đã lỡ cơ hội tốt nhất để lấy lòng tôi. “

Lê Phi Phàm dừng lại dưới mái hiên, ôm tay dựa vào cột nhà, nhìn vào trong sân.

Lúc này là khoảng hai giờ chiều, khách khứa đã tản dần.

Trời mưa nhỏ, hạt rơi tí tách tí tách ướt sân, những người giúp việc có nhiệm vụ quét dọn mang theo bàn ghế vội vã băng qua con đường lát đá, mây đen phủ kín khoảng không, trong không khí có mùi khản trương khác thường.

Lê Phi Phàm nhìn một hồi, cũng không có nhìn tiếp, chỉ bình tĩnh hỏi: “Nhị gia không chỉ bảo anh trông chừng tôi thôi nhỉ, tiệc sinh nhật này có kế hoạch gì đúng không?”

Cao Thăng chậm rãi tiến lên, đứng song song với anh nhìn vào sân.

Thấy anh ta không nói, Lê Phi Phàm nhìn sang, “Không tiện nói? Hay là anh thấy không thể nói cho tôi?”

Lê Phi Phàm không mù cũng không ngốc.

Hoắc Uẩn Khải sẽ không vô duyên vô cớ gặp những người đó vào buổi trưa, mặc dù không nghe ra được gì trong bữa tiệc, nhưng anh vẫn linh cảm được. Thật ra thì điểm mấu chốt nằm trên người Cao Thăng, nếu muốn ngăn anh bị lừa thì tùy tiện tìm vệ sĩ nào chẳng được. Nhưng đó lại là Cao Thăng, sao lại để một người luôn bên cạnh Hoắc Uẩn Khải đi theo anh?

Cao Thăng quay đầu, nhìn vào mắt Lê Phi Phàm, “ Nhị gia không cho tôi nói với cậu, tôi không thể nói.”

“ Hiểu được.” Lê Phi Phàm nhìn những giọt nước đọng trên mái hiên, “ Chẳng qua là liên quan đến tranh đấu của nhà họ Hoắc. Tôi còn biết là có dính líu tới con cả của nhà họ Hoắc, Hoắc Kính.” Lê Phi Phàm thu lại tầm mắt, “ Các anh hẳn đã lên kế hoạch. Không khéo chính là Hoắc Kính gặp riêng tôi. Các anh không chắc tôi có thực sự thỏa thuận hay hợp tác với Hoắc Kính hay không, vì vậy anh đến xem tôi, đảm bảo rằng tôi không có bất kỳ hành động nào.”

Cao Thăng đẩy kính trên sống mũi.

“ Cậu giống như sẽ vì lợi ích mà mà chọn người hợp tác, hơn nữa cậu cũng có năng lực này.”

Lê Phi Phàm cười cười, “Đây là khen tôi à?”

“ Ờ.” Cao Thăng nói, “Nhưng đó chỉ là ý kiến cá nhân của tôi thôi. Tôi nói trước, suy đoán của cậu cũng không phải ý của Nhị gia”.

“Ừm?”

“Ý ban đầu của Nhị gia là việc Hoắc Kính gặp cậu chỉ là để thử. Ông ta không đơn giản như cậu nghĩ, nên tôi sẽ đích thân đi theo cậu đến khi mọi việc kết thúc.” Cao Thăng thở dài một hơi, nói: “ Dựa trên những lần tôi tiếp xúc với Hoắc Kính thì ông ta là kẻ điên. Cho nên cậu xem, tôi và cậu mới thật sự có cùng suy nghĩ, chứ không phải Nhị gia.”

Lê Phi Phàm nhướng mày bất ngờ.

Cho dù trước đó anh đã chủ động thảo luận điều kiện với Hoắc Uẩn Khải và hắn cũng nói chỉ cần anh không đi quá giới hạn, hắn sẽ cho anh quyền lợi tương ứng. Nhưng trong nhận thức của Lê Phi Phàm, mặc dù họ có vẻ khá hòa thuận và thân thiết hơn, nhưng họ vẫn nên đề phòng lẫn nhau. Bởi vì Lê Phi Phàm biết rất rõ một mối quan hệ bắt đầu từ sự lợi dụng sẽ chỉ có 2 kết cục.

Một, anh không làm bất cứ điều gì khác thường, hoàn thành nhiệm vụ của nhân vật trong sách. Cuối cùng, họ sẽ kết thúc trong hoà bình.

Hai, anh khiến Hoắc Uẩn Khải nghi ngờ, đụng phải dây điện cao thế, sau đó anh sẽ có cùng kết cục với nguyên thân.

Cho nên, ngay cả sau khi Hoắc Uẩn Khải nói những điều như vậy, anh cũng chưa bao giờ nghĩ rằng việc hắn đề phòng mình là không đúng.

Nhưng những lời nói của Cao Thăng vẫn khiến anh ngạc nhiên.

Đột nhiên anh nhớ ra những gì Hoắc Uẩn Khải nói đêm đó, “Tôi không phải là người vô lý như cậu nghĩ.”

“Cậu cười cái gì vậy?” Cao Thăng đột nhiên hỏi anh.

Lê Phi Phàm nhìn sang: “Không có gì, đại khái là tôi thấy mình chưa hiểu anh ấy lắm.”

Cao Thăng: “Kỳ thực tôi cũng rất ngạc nhiên, Nhị gia thế mà tin cậu.”

“Mặt tôi không uy tín à?”

“Mặt cậu có tướng hồng hạnh xuất tường.”

(* Hồng hạnh xuất tường: **ngḡoại tình** Hồng hạnh là chỉ người đẹp, xuất tường là **ngḡoại tình**.

Hồng hạnh xuất tường là người đẹp **ngḡoại tình**.)

“ **Ngḡoại tình** cùng Hoắc Kính? Cao Thăng, anh đang vũ nhục tôi. Tôi báo cho anh biết, sớm muộn gì tôi cũng sẽ đá anh xuống khỏi vị trí trợ lý đặc biệt.”

Sau khi khách ban ngày đi hết, cũng không còn nhiều người ở lại nhà tổ của nhà họ Hoắc.

Lúc ăn tối, người trong sân có thể gom đủ chừng bảy tám bàn, trong đó có ít nhất một nửa là người nhà họ Hoắc.

Đây là lần đầu tiên Lê Phi Phàm nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Diêu Chiêu Hồng dẫn đầu một nhóm người vái lạy bài vị tổ tiên dựng ở đây. Nhìn như giống một gia tộc vào những năm 1900.

Phía sau Diêu Chiêu Hồng chỉ có hai vị trí .

Nó được để lại cho Hoắc Kính và Hoắc Uẩn Khải.

Với tư cách là con dòng chính, họ là hai người duy nhất phải đích thân đến mộ của cố gia chủ để dâng hương.

Những người ở lại ai cũng có thể thấy rằng nhà họ Hoắc đã đến mức ngay vỏ bọc bình yên cũng không thể duy trì được nữa. Các phe phái được phân chia rõ ràng, trong lời nói cũng ẩn chứa dao găm.

Không rõ mọi thứ bắt đầu hỗn loạn từ khi nào.

Ban đầu, người giúp việc bên cạnh Diêu Chiếu Hồng làm đồ tách trà, Diêu Chiếu Hồng nổi giận không rõ lý do muốn đuổi việc người kia. Sau đó có người phát hiện cô giúp việc đó đã ở bên Diêu Chiếu Hồng nhiều năm. Người bên dưới xì xào cho rằng Diêu Chiếu Hồng vô nhân tính, đối phương ra sức xin lỗi, suýt chút quỳ xuống bà cũng không tha. Lê Phi Phàm đứng trong góc cách Diêu Chiếu Hồng không xa.

Anh thấy rõ cô giúp việc đó tình cờ là người đã gian dối với Hoắc Kính.

Chưa kịp định thần, người phụ nữ này đột nhiên nổi điên, hất tung hai người đang kéo tay kéo mình ra, bắt chợt chạy tới đẩy mạnh Diêu Chiếu Hồng.

Hướng đó tình cờ đối diện với chỗ của Lê Phi Phàm, anh vô thức đỡ bà dậy trong những tiếng kính hô.

“Ngài không sao chứ?” Lê Phi Phàm cau mày hỏi.

Diêu Chiếu Hồng đứng vững, bà có chút ngạc nhiên khi thấy Lê Phi Phàm.

“Không sao.” Bà nói sau đó.

Khi Lê Phi Phàm đến gần hơn, anh nhận ra rằng Diêu Chiếu Hồng thực sự gầy hơn nhiều so với những gì anh tưởng tượng, người phụ nữ luôn uy nghiêm trông có vẻ vô tâm, nhưng xương sống sau lưng lại gầy đến cộm đau tay người.

Lê Phi Phàm không biết lý do, anh cứ đứng sau lưng đỡ bà như thế. Đường như ban đầu Cao Thăng muốn ngăn anh lại, nhưng sau khi nhìn thấy hành động của anh, anh ta dừng lại hai giây rồi yên lặng lùi lại.

Người phụ nữ bị mang ra sân đột nhiên hét lên: “ Diêu Chiếu Hồng!”

Vẻ mặt ả méo mó: “Bà già xấu xa! Đừng tưởng rằng tôi không biết tại sao hôm nay bà lại đột nhiên làm khó tôi.

Ai cũng biết bà là người không có chùng mực! Đồ điểm gian dứu với con riêng, bà ... Chát!” “

Người phụ nữ bất ngờ bị tát.

Là Hoắc Kính.

Không biết sao lễ dâng hương còn chưa xong mà cậu cả đã về đây rồi. Có người đã đặt một chiếc ghế dựa ở phía trước đám người, ông ta hùng hổ bước lên.

“ Đã liên lụy tới mẹ rồi.” Vẻ mặt ông ta cung kính cúi đầu trước Diêu Chiếu Hồng, nói: “ Là con trai làm liên lụy mẹ, lát nữa sẽ đích thân xin lỗi ngài.” Lê Phi Phàm đứng bên cạnh Diêu Chiếu Hồng, anh có thể cảm nhận được sự bình tĩnh của bà.

Đầu tiên, anh chưa bao giờ nghĩ Diêu Chiếu Hồng sẽ trừng phạt người phụ nữ bên ngoài kia vì Hoắc Kính, cũng không nghĩ với tính tình kiêu ngạo của bà có liên quan gì đến Hoắc Kính.

Lúc này, dường như bà đã rơi vào một cái bẫy đã được thiết kế sẵn.

Bị nói thẳng mặt có quan hệ không rõ ràng với con riêng, bị chỉ vào mũi nói không có chùng mực.

Dù vậy, Lê Phi Phàm đứng bên cạnh cũng không hề nhận ra một tia run rẩy

của bà.

Bà chỉ đứng đó, giống như đã cầm cự trong nhiều năm, và vì lý do nào đó mà bà vẫn có thể tiếp tục.

Lê Phi Phàm nhìn Hoắc Kính đứng bên dưới, ánh mắt nhìn người khác của ông ta đã không còn trắng trợn và âm trầm như vào ban sáng. Ông ta trông có vẻ đáng tin hơn, ngay cả nếp nhăn nơi khóe mắt khi cúi đầu cũng lộ rõ vẻ tham vọng hiếu thắng của ông ta.

Lê Phi Phàm nhìn ông ta xoay người lại, nói với người bên dưới: “Mẹ đã quản lý nhà họ Hoắc nhiều năm, các người cũng biết nhà họ Hoắc là như thế nào mới có thể yên ổn lại trong mưa gió, hôm nay, nếu bát nước bần này dội lên người ngài, Hoắc Kính tôi sẽ là người đầu tiên không đồng ý!”

Đúng là chúa tể tự biên tự diễn, Lê Phi Phàm nghĩ thầm.

Quả nhiên, xung quanh dậy lên tiếng ồn ào.

“Chúng quy những tin đồn như vậy không có lợi cho sự ổn định của nhà họ Hoắc.”

“Đúng, đúng, tôi thấy việc nhà họ Hoắc đổi chủ chỉ là vấn đề thời gian, nhân cơ hội này giải quyết ổn thỏa luôn đi.”

“Hoắc Đại gia danh chính ngôn thuận, tôi đồng ý.”

“Năm đó mặc dù sau khi chết gia chủ cũng chưa quyết định người thừa kế, nhưng mấy năm nay cơ nghiệp nhà họ Hoắc ngày càng vững chắc, tôi cũng ủng hộ Hoắc Đại gia lên tiếp quản.”

Các ý kiến có xu thế nghiêng về một phía.

Nhưng không phải không có ai ở đây ủng hộ Hoắc Uẩn Khải.

Lập tức, có người lớn tiếng quát: “Ai không biết nhà họ Hoắc mấy năm nay

căn bản là do Nhị gia quản lý, dựa vào đâu các ông được quyết định!”

“Tôi thấy có vài người muốn nhân cơ hội này nâng bản thân mình lên!”

“Chúng tôi sẽ không đồng ý!”

“Ừ! Không đồng ý!”

Lúc hai bên tranh cãi gay gắt nhất, âm thanh càng lúc càng lớn, đột nhiên có người chỉ vào Lê Phi Phàm nói: “

Người kia! Tôi biết cậu ta! Là người bên cạnh Nhị gia, Lê Phi Phàm!”

“Người ở trong Ngọc Kinh Viên? Nhị gia càng ngày càng không ra gì, quả thực không để những lão già này vào mắt.”

Ngọn giáo đột nhiên nhắm vào Lê Phi Phàm.

Mọi câu khó nghe đều đến.

Một trong những ông lão râu bạc phơ trông lớn tuổi nhất chấp tay sau lưng, đứng ra.

Hiện trường dần dần yên tĩnh, thậm chí Diêu Chiêu Hồng còn kính cẩn gọi: “Lão Lương.”

Lão Lương vượt râu, dừng vài giây rồi nhìn Diêu Chiêu Hồng nói: “ Tôi ở nhà họ Hoắc mấy chục năm, đã qua hai đời gia chủ. Hôm nay, tôi sẽ nói vài câu công lý. Loại chuyện này có phải là thật hay không thì đều tổn hại danh tiếng của cô, hiển nhiên không còn thích hợp phụ trách nhà họ Hoắc, năng lực của Nhị gia chúng tôi đều thấy rõ, nhưng gia chủ tương lai của nhà họ Hoắc không thể thích đàn ông. Ở điểm này, Hoắc Đại gia thích hợp hơn.”

Giữa những giọng nói phản đối, ánh mắt như dao sắc của ông lão nhìn thẳng vào Lê Phi Phàm.

Ông lão chỉ gậy vào anh, nói: “Tuy nhiên, nếu Nhị gia bằng lòng xử lý người

này thì chúng tôi không còn gì để nói, sẽ tiến cử Nhị gia thượng vị.”
Hiện trường lặng ngắt như tờ.

Lê Phi Phàm đột nhiên nhìn vào mắt Hoắc Kính, đối phương hướng anh nở nụ cười, “ngạc nhiên sao?”

Xem ra đã chuẩn bị từ trước.

Lê Phi Phàm không ngờ rằng trọng điểm của chuyện lớn như vậy cuối cùng lại rơi vào mình.

Nghe vừa hoang đường vừa vô lý, nhưng anh biết trong cuộc chiến này, bản thân mình và Diêu Chiêu Hồng chỉ là công cụ gây áp lực cho những người ủng hộ Hoắc Uẩn Khải mà thôi.

Thân phận của anh không quan trọng.

Nhưng nó quả thực là một bước đột phá.

Lê Phi Phàm có thể cảm nhận bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình của Diêu Chiêu Hồng đang dần siết chặt, rõ ràng đây không phải là điều bà dự đoán.

Lê Phi Phàm dùng ánh mắt biểu thị không có việc gì.

Sau đó anh đi ra ngoài, lướt qua Hoắc Kính, đi tới trước mặt ông lão.
“Không biết ngài muốn xử lý tôi thế nào?” Lê Phi Phàm hơi cong môi, “Ha là để tôi nói thay ngài?”

Lê Phi Phàm hoàn toàn không giống một người đang bị nhắm vào, anh bắt lấy cây gậy ông lão vung lên vì giận, đứng thẳng lên và cao giọng: “Hay là nói về việc hôm nay các vị tự biên tự diễn ra sao đi, sao lại nghĩ đến việc lợi dụng một người giúp việc. Hoặc là nói, mỗi vị ai cũng đầy miệng là thanh danh, đạo đức, trên thực tế lại muốn mượn việc này bôi nhọ nữ chủ nhân của nhà họ Hoắc, dùng thủ đoạn xấu xa mà cướp đoạt quyền lực?”

“Bắt cậu ta lại!” Hoắc Kính quát lớn.

Ngay lập tức, một nhóm người vây lấy Lê Phi Phàm.

Nhưng trước khi họ có thể đến gần, tất cả đều bị chặn lại.

So với lần ở nhà tổ, quy mô lần này lớn hơn nhiều, hai lớp vệ sĩ mặc đồ đen xông qua cửa, bao vây tất cả những người trong sân. Hoắc Uẩn Khải từ ngoài cửa đi vào.

Ánh mắt hắn chuyển từ Lê Phi Phàm sang Diêu Chiêu Hồng đứng trong góc, rồi quay lại chỗ Lê Phi Phàm.

Cuối cùng nhìn lướt qua Cao Thăng, đối phương im lặng cúi đầu không nói gì.

Lê Phi Phàm không để ý chi tiết này, anh chỉ thấy sống lưng của Diêu Chiêu Hồng đột ngột thả lỏng xuống sau khi Hoắc Uẩn Khải xuất hiện.

“Nhị gia, đây là ý gì?”

“Đúng vậy, làm gì thế?”

“Có chuyện gì thì từ từ nói”

Hoắc Uẩn Khải bước tới.

Khuôn mặt hắn lạnh lùng, thiếu đi sự bình thản, giữa màn đêm đang dần buông xuống trông càng thêm sắc bén.

Hắn ném xấp tài liệu trên tay xuống đất.

“Các vị xem đi.”

“Nếu các vị rất hứng thú với việc nhà tôi. Vậy xem kỹ vào.”

“Dù sao đây cũng là lần cuối các vị đứng ở đây.”

Chương 20

"Lần cuối cùng đứng đây là có ý gì?"

"Hoắc Khôi không phải chỉ có mỗi cậu là con trai, nhà họ Hoắc cũng không phải chỉ có mỗi nhánh này của cậu."

"Mấy lão già chúng tôi dù gì cũng đã đi theo nhà họ Hoắc chiến đấu suốt mười mấy hai mươi năm rồi, há lại để cho cậu tùy tiện nói vài câu là có thể quyết định mọi chuyện được."

Hoắc Uẩn Khải dường như hoàn toàn không nghe thấy mấy lời này.

Hắn tiến lên đi vòng ra sau cái ghế ban đầu của Hoắc Kính, một tay xách nó đặt sang bên cạnh, sau đó nhấc chân về phía trước ngồi xuống.

"Tôi đã nói, các vị cứ xem trước đã." Hắn nâng cằm về phía xấp văn kiện đang tung bay trên mặt đất.

Cuối cùng cũng có người chân chờ đi nhặt lên.

Hai phút sau, những người vốn cực lực ủng hộ Hoắc Kính đều tái mặt.

Vung tờ giấy trong tay về phía Hoắc Kính, tức giận nói: "Chuyện này là sao?"

"Có phải Hoắc Đại gia nên cho chúng tôi một lời giải thích hay không?"

Hoắc Kính liếc nhìn Hoắc Uẩn Khải, đi xuống giật lấy tờ giấy.

Ông ta nhìn sơ qua đã biết là chuyện gì đang xảy ra, trong mắt đột nhiên cuộn cuộn lửa giận, sắc mặt đen lại. Bỗng nghĩ tới điều gì đó, ông ta xoay

người đá một cước lên ngực người phụ nữ chật vật trên mặt đất: "Là cô!"

"Cậu cả! Cậu cả!" Người phụ nữ bò về phía trước, nắm lấy ống quần của Hoắc Kính mà khóc nói: "Tôi không biết gì cả, chuyện này không liên quan tới tôi. Là bọn họ, là bọn họ đã lên kế hoạch từ trước! Tôi... Tôi chỉ..."

Hoắc Kính không nghe giải thích, ông ta cúi đầu hung hăng bóp cổ cô ta cho đến khi sắc mặt của cô ả trở nên tím tái, hai mắt trợn trắng.

"Anh cả định giết người ở nhà sao?"

Hoắc Uẩn Khải ngồi trên ghế, nhìn lướt qua người phụ nữ bị Hoắc Kính ném ra đang ôm cổ điên cuồng ho khan, sau đó hẩn nhìn vào mắt Hoắc Kính nói: "Cô ta chỉ là một người phụ nữ vô tri bị lợi dụng, chẳng biết là đã theo anh năm hay sáu năm rồi? Chính cô ta cũng không biết đã tiết lộ cho anh bao nhiêu bí mật. Về phần những chuyện anh đã làm mấy năm nay, anh hứa sẽ chia tiền cho các cổ đông lớn của tập đoàn nhưng lại vụ **инг** **тяом** nuốt tiền đi đánh bạc, có bao nhiêu nam nữ bị anh chơi đến mức không chết cũng tàn phế, đã vậy anh còn dùng mọi thủ đoạn để moi sạch tài sản của nhà họ Hoắc, tôi cũng không thể liệt kê giúp anh hết được."

Hoắc Uẩn Khải thả lỏng người, ngồi tựa vào ghế.

Hẩn nhìn Hoắc Kính, tiếp tục chậm rãi nói: "Anh cả, có lẽ mười năm trước anh cảm thấy phụ nữ có thể trở thành vũ khí trong tay anh, là con cờ giúp anh nắm giữ nhà họ Hoắc. Vậy anh nên nghĩ tới một ngày nào đó mình cũng sẽ bị hủy trong tay phụ nữ, cho dù người phụ nữ ấy thoát nhìn có vẻ không quan trọng."

Hoắc Uẩn Khải không hề tỏ vẻ vui mừng vì đã hoàn toàn khống chế được tình hình, ngược lại lộ ra khí chất vững chãi như đã vượt qua núi non biển cả trùng điệp, lẫn vào đó là chút tàn nhẫn khó có thể nhìn rõ.

Thời khắc ấy, đột nhiên Lê Phi Phàm có chút hiểu hẩn.

Mẹ ruột đang ở trong hoàn cảnh khó xử.

Một gia tộc căn cơ phức tạp, một người anh cả sớm thành niên lòng muông

dạ thú đầy tham vọng, vô số người của chi thứ chỉ chực chờ cơ hội cắn một miếng.

Hôm nay Hoắc Nhị gia đứng đây chứng tỏ rằng hắn đã qua cái tuổi có thể thoải mái bộc lộ cảm xúc của mình từ lâu.

"Quả nhiên là tao đã xem thường mày." Hoắc Kính hiện đã thất thế, ông ta lộ ra nụ cười tàn nhẫn không thềm che giấu, nhìn Hoắc Uẩn Khải nói: "Chiêu rút củi dưới đáy nồi của mày chơi rất đẹp. Trình độ diễn xuất của mẹ con hai người mấy năm nay cũng rất hay. Tốt, rất tốt, chúng ta cứ chờ xem." Hoắc Kính phải sớm rời khỏi sân khấu của vở kịch bức quyền mà một tay ông ta bày ra.

Để lại một đám người vốn ủng hộ Hoắc Kính còn đang trở mắt nhìn nhau.

Không ai biết tại sao mọi chuyện đột nhiên biến thành tình hình hiện tại.

Hoắc Uẩn Khải lên tiếng: "Đã xem kịch xong rồi, các vị có muốn nói gì không?"

"Nhị gia, chúng tôi cũng bị che mắt, hoàn toàn không biết gì cả."

"Đúng vậy, không ai ngờ mấy năm nay Hoắc Đại gia lại làm nhiều chuyện gây bất lợi cho tập đoàn như vậy."

"Dù sao cũng không gây ra hậu quả nghiêm trọng hơn, tôi thấy chuyện này cứ cho qua như vậy đi, tốt cho tất cả mọi người."

Những người ban đầu lớn tiếng ủng hộ Hoắc Kính đều rít tán thành, còn những người ban đầu ủng hộ Hoắc Uẩn Khải thì đều tràn đầy căm phẫn.

Hoắc Uẩn Khải chờ tiếng huyên náo hoàn toàn yên tĩnh lại mới gật đầu nói: "Tôi hiểu ý các vị. Như vậy đi, bất kể là năm đó đi theo lão thái gia hay là đi theo cha tôi, tất cả mọi người đều xem như có công lao. Sau này vấn đề dưỡng lão của các vị sẽ hoàn toàn do tập đoàn chịu trách nhiệm, bao gồm cả họ hàng trực hệ của các vị cũng sẽ được hưởng chính sách ưu đãi nhất

định.”

Những lời này vừa nói ra, phía dưới lập tức bùng nổ.

"Lời này của Nhị gia là có ý gì? Là ép mấy lão già chúng tôi từ chức sao?"

"Cái gì mà chính sách cho người thân, muốn nhỏ tận gốc chúng tôi sao?"

"Nhị gia vẫn chưa ngồi vững mà đã muốn một tay che trời sao?"

"Lão Lương, ông phải đứng ra nói vài lời công bằng đi."

Hoắc Uẩn Khải tùy ý để tiếng nghị luận của đám người sôi trào, tầm mắt của hắn nhìn về phía lão Lương bị mọi người đẩy ra. Ông lão đã lớn tuổi, từ khi Hoắc Kính rời đi đều không nói câu nào.

Sắc mặt của ông lão hiện giờ vô cùng khó coi.

Với tư cách là người đại diện, ông lão đi lên phía trước, hai tay nắm chặt cây gậy của mình.

"Cho dù Hoắc Kính có làm sai." Lão Lương nói: "Nhưng Nhị gia làm việc cũng quá cực đoan rồi."

"Vậy sao?" Hoắc Uẩn Khải nghiêm nghị nói: "Lúc các vị luôn miệng chửi bới phu nhân của nhà họ Hoắc không cảm thấy; lúc nhận lợi ích từ chỗ Hoắc Kính mà không để ý đến lợi ích của tập đoàn không cảm thấy; lúc phát hiện tất cả lợi ích đã hứa chẳng qua chỉ là lời nói suông vô căn cứ, lập tức quay đầu nói mình vô tội cũng không cảm thấy, bây giờ mới cảm thấy tôi làm việc quá cực đoan?"

Hoắc Uẩn Khải đứng lên, đến gần ông lão thấp giọng nói: "Lão Lương à, ông lớn tuổi rồi, nên về nhà dưỡng lão thì tốt hơn."

Ông lão tức giận đến mức cả người đều phát run.

Ông lão dùng gậy chỉ hấn: "Hoắc Uẩn Khải, cậu còn trẻ nhưng lòng dạ quá độc ác."

"Vậy sao? Tôi còn nghĩ mình đã nể tình các vị gắn bó nhiều năm với nhà họ Hoắc rồi chứ." Hoắc Uẩn Khải nhìn đám người phía dưới: "Nếu không thì các vị sẽ biết rõ cuộc Hoắc Uẩn Khải tôi còn ác được bao nhiêu nữa."

"Khâu Hồ." Hoắc Uẩn Khải lên tiếng: "Đưa các vị đây ra ngoài đi."

Khâu Hồ vừa nghe lệnh bèn lập tức hành động.

Lúc này, trong sân mới thật sự trở nên hỗn loạn.

Những nguyên lão này cũng không hiểu hành gì, ban đầu hợp mưu diễn một màn cùng Hoắc Kính đã mang theo một đám côn đồ đến đây, bây giờ bọn họ lập tức hất bàn đá ghế, hiện trường toàn tiếng thét chói tai pha tạp tiếng chửi bới thô tục hỗn loạn.

Tuy nhóm Khâu Hồ đã được đào tạo bài bản nhưng cũng khó mà ngăn được tình cảnh lộn xộn thái quá này.

Lúc có người xách cái ghế từ phía sau xông thẳng tới chỗ Hoắc Uẩn Khải, Lê Phi Phàm đang đứng kế bên hấn.

Anh không nghĩ nhiều, lập tức giơ tay lên giúp hấn cản lại.

Chiếc ghế gỗ bị đập chia năm xẻ bảy cắt qua mu bàn tay anh vạch ra một vết máu.

Khi Hoắc Uẩn Khải quay đầu lại bèn cau chặt mày kéo anh lại.

Đồng thời đá một cước ra.

Người kia bị đá văng đến chỗ của đội vệ sĩ, sau đó nhanh chóng bị khống chế.

"Cậu điên rồi hả, sao lại dùng tay đỡ." Hoắc Uẩn Khải quay đầu lại nhìn anh,

sắc mặt không tốt lắm.

Lê Phi Phàm xoa xoa cánh tay rồi nâng tay lên nhìn lướt qua vết thương.

"Cũng chưa tới mức điên." Lê Phi Phàm cảm khái nói: "Chỉ là không ngờ gia tộc lớn như các người lúc đoạt quyền cũng sẽ đơn giản thô bạo như vậy, thật kì quái." "

Hoắc Uẩn Khải im lặng nhìn anh.

Quả thật Lê Phi Phàm chưa từng nghĩ tới cuộc chiến tranh quyền của nhà họ Hoắc lại xảy ra sớm như vậy. Trong nguyên tác, phải một năm sau Hoắc Uẩn Khải mới chính thức quản lý nhà họ Hoắc, khi đó mọi chuyện cơ bản đều đã được chuẩn bị kỹ. Nói thật, trước khi Hoắc Uẩn Khải xuất hiện, anh vẫn nghĩ đây chỉ là một tình tiết nhỏ do Hoắc Kính gây ra hoặc là một lần xung đột tương đối lớn trong cuộc tranh giành quyền lực ở nhà họ Hoắc mà thôi.

Nhưng sự thật lại vượt xa tưởng tượng của anh.

Lê Phi Phàm thật sự không hiểu vì sao Hoắc Uẩn Khải lại hành động sớm như vậy.

Mà nhìn cục diện thế này chắc cũng không phải mới lên kế hoạch gần đây.

Lúc sân được dọn dẹp, phía xa xa có một vũng máu đỏ sẫm không biết là của ai. Hạt mưa rơi xuống hòa tan máu, chúng chảy theo khe hở của phiến đá đến chỗ bùn đất ven đường.

Trong không khí thoang thoảng mùi tanh, là một loại mùi đặc trưng khi trời mưa.

Lê Phi Phàm nhìn Hoắc Uẩn Khải yên lặng đứng đó, không biết hiện giờ hắn đang nghĩ gì.

"Chắc sắp tới sẽ có nhiều rắc rối lắm nhỉ?" Lê Phi Phàm hỏi.

Thật ra những biến động ở giai đoạn sau mới là thời kỳ khó khăn nhất, lúc đó vừa cần ổn định cục diện vừa cần ổn định lòng người, càng hướng chi là cơ nghiệp lớn như nhà họ Hoắc.

Qua hai giây, Hoắc Uẩn Khải mới đáp: "Không sao."

"Đưa tay đây." Sau đó hắn xoay người nói.

Lê Phi Phàm tùy ý nâng tay lên: "Chỉ trầy da chút thôi."

Hoắc Uẩn Khải không nói gì, hắn lấy một cái khăn tay màu xanh xám không biết lấy từ đâu buộc vào tay anh.

Tay của Hoắc Uẩn Khải rộng và ấm hơn tay Lê Phi Phàm.

Anh nhìn động tác của hắn, đột nhiên nói: "Sớm biết vậy tôi đã giả vờ đồng ý với Hoắc Kính rồi, ông ta hứa cho tôi ba mươi triệu."

"Muốn lừa tiền từ trong tay ông ta." Hoắc Uẩn Khải ngẩng đầu liếc anh: "Cậu ngại mạng mình quá dài à."

"Cho nên tôi vẫn tiếc mạng đấy chứ." Lê Phi Phàm nhướng mày: "Tôi thể hiện lòng trung thành với anh ở trước mặt ông ta đấy, cảm động không?"

Động tác băng bó của Hoắc Uẩn Khải vẫn không dừng lại.

"Cao Thăng." Hắn lên tiếng.

Cao Thăng không biết từ góc nào đột nhiên xuất hiện: "Nhị gia."

"Cho cậu ta ba mươi triệu."

"Vâng."

Lê Phi Phàm bắt lấy cánh tay Hoắc Uẩn Khải, đầu óc vẫn chưa thoát khỏi đề tài vừa rồi, miệng đã há ra trước vì quá kinh ngạc: "Là tôi nghe lầm hay là

Cao Thăng nghe lầm vậy?"

Cao Thăng làm một động tác đẩy mắt kính mang tính biểu tượng: "Tôi tốt nghiệp ngành tài chính."

Lại nhấn mạnh: "Đặc biệt nhạy cảm với các con số."

Lê Phi Phàm: "...Anh có thể im miệng."

Một nét cười không dễ thấy xẹt qua mắt của Hoắc Uẩn Khải.

"Không muốn à?" Hấn nói.

"Đừng, tôi sợ cầm tiền rồi sẽ tổn thọ."

Hoắc Uẩn Khải nhượng mảy, tựa hồ rất thành khẩn: "Nhà họ Hoắc không thiếu chút tiền này."

"Thôi đi." Lê Phi Phàm buông hấn ra, liếc mắt nói: "Anh có ý đồ chiều tôi sinh hư rõ ràng như vậy."

Anh trở tay vuốt lại mái tóc tán loạn trước đó, mở miệng nói: "Làm người quan trọng nhất vẫn là phải tự biết mình, nhiều lắm tôi cũng chỉ được xem như hạng vô danh tiểu tốt dưới tay ngài thôi, có lẽ là có ích một chút, nhưng quan trọng hơn là không gây sự thêm phiền. Nếu hôm nay tôi biết hết từ đầu đến cuối và còn tham gia vào kế hoạch này, chỉ sợ tôi không dám cầm ba mươi triệu. Nếu chỉ vì tôi đứng về phía mẹ anh, nhân tiện vô tình bị thương mà được nhận số tiền đó thì tôi sợ sẽ áy náy chết mất."

Lê Phi Phàm định thả tay xuống.

Anh đi tới trước người Hoắc Uẩn Khải, giơ tay lên chỉnh giúp áo khoác dưới ánh nhìn của hấn.

"Tôi vẫn hiểu cái gì nên lấy, cái gì không nên lấy, đừng có hù dọa tôi như vậy nữa."

"Năm triệu đi."

Lê Phi Phàm chuyển tầm nhìn từ mu bàn tay mình đến đôi mắt của Hoắc Uẩn Khải, hơi cong khóe miệng nói khẽ: "Nhị gia thương tôi, sẵn lòng cho phí an ủi sao?"

Chương 21

Lê Phi Phàm nhận thức rất rõ vị trí của mình, ngay cả Khâu Hương khi gặp anh cũng phải nói: "Nghe nói Nhị gia cho em ba mươi triệu nhưng em từ chối? Thật không ngờ tư tưởng giác ngộ của em cao như vậy."

Lê Phi Phàm thu dọn những thứ muốn mang về Ngọc Kinh Viên: "Là Cao Thăng nói hả, có phải hiện tại người bên cạnh Nhị gia đều biết hết rồi không?"

"Đúng vậy."

"Vậy thật đúng là phải cảm ơn anh ta."

Rõ ràng là Khâu Hương tới đây làm việc, giữa đường thì gặp rồi đi chung với anh.

Cô không hổ là người phụ nữ đi theo Hoắc Uẩn Khải lâu nhất, cũng là người có địa vị cao nhất, chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhìn thấu anh đang ám chỉ gì. Cô cười đầy ẩn ý: "Đúng là phải cảm ơn cậu ta. Lần này đụng vào Hoắc Kính cũng coi như là trận chiến đầu tiên trên con đường nắm quyền của Nhị gia, mà cái tên Lê Phi Phàm của em bây giờ đã được xếp lên hàng đầu rồi đấy. Hơn nữa, nhờ Cao Thăng mà hiện tại không ai không biết là em yêu Nhị gia chứ không phải yêu tiền của cậu ta. Tuy cái danh này có hơi khiêm tốn nhưng giá trị chẳng thấp hơn ba mươi triệu của em đâu."

Lê Phi Phàm: "Là anh ta chịu cho em thể diện."

"Là do cậu ta tinh ý. Mấy năm nay cậu ta đi theo Nhị gia có nể mặt ai đâu." Khâu Hương không kiêng nể nói: "Đây là do thấy em đã khác trước nên cố ý làm vậy để khiến em nợ cậu ta ơn nghĩa thôi."

Lê Phi Phàm: "Vậy anh ta đã đánh giá em quá cao rồi, đâu ai chắc chắn được chuyện sau này chứ."

Khâu Hương liếc nhìn anh, nói: "Nhưng chị nghĩ ba mươi triệu không phải một con số nhỏ đối với em, em cũng biết Nhị gia sẽ không nói suông."

"Chị thấy em không giống người sẽ từ chối à?"

"Chị thấy rõ ràng là em yêu tiền hơn."

Lê Phi Phàm cười ra tiếng: "Chị hiểu em thật."

Khâu Hương liếc nhìn anh.

Lê Phi Phàm nhìn đoạn đường bọn họ đã đi, rõ ràng nơi này đã lệch khỏi nơi Khâu Hương định đi khá xa. Anh ngẫm hiểu, cười nói: "Chị đặc biệt chọn đi đường vòng chỉ để nhắc em, phần ân tình này em nhất định sẽ nhận." Khâu Hương dừng lại trừng anh: "Em cho là trên mặt mình có dát vàng hả. Chị chỉ tới nói cho em biết là đừng có tính kế Nhị gia, cậu ta không chấp nhận bất cứ sự lừa dối nào đâu."

Lê Phi Phàm gật đầu cười: "Chị yên tâm, em cũng không dám tính kế lên đầu anh ấy đâu."

"Có lấy ba mươi triệu hay không đều chỉ là thử lòng, em lấy năm triệu xem như tình thú vậy."

Dường như Khâu Hương đã cạ lời: "... Năm triệu xem như tình thú, suy cho cùng còn không phải là vì em ham tiền sao?"

Lê Phi Phàm nhún vai: "Ai kêu Nhị gia sẵn lòng cưng chiều em chứ."

Khâu Hương: "..."

Sau khi tạm biệt Khâu Hương, Lê Phi Phàm đi ra cổng, chiếc xe nhà họ Hoắc chuẩn bị đã chờ sẵn ở ngoài. Nhưng Lê Phi Phàm lại nhìn thấy một

người mà anh không ngờ tới đang đứng cạnh chiếc xe.

"Phu nhân?" Lê Phi Phàm đưa đồ trong tay cho tài xế, kinh ngạc: "Ngài tìm tôi có chuyện gì không?"

"Có thể đi dạo với tôi chút không?" Người phụ nữ khép khăn choàng lại rồi nói.

Sau trận mưa đêm qua, trong rừng đầy mùi ẩm ướt của lá cây bị ngâm nước.

Thời tiết mát mẻ, gió hiu hiu.

Bọn họ chậm rãi đi dọc theo con đường mòn dẫn từ cửa sau của nhà họ Hoắc lên núi. Lê Phi Phàm phát hiện, còn chưa được một ngày mà khí chất lạnh lùng của người phụ nữ này đã nhạt đi rất nhiều, ngược lại dung mạo tinh tế ôn nhu của bà lại hiện ra rõ hơn.

"Ngài là người miền Nam sao?" Lê Phi Phàm mở lời trước.

Diêu Chiêu Hồng hơi bất ngờ: "Cậu nhìn ra được sao?"

"Cũng khá rõ ràng."

Lúc này bọn họ đã đi đến giữa sườn dốc thoải, Diêu Chiêu Hồng dừng lại, nhìn xuống dưới sườn núi nói: "Đúng vậy, tôi tới Thịnh Kinh đã gần bốn mươi năm, đã không còn nhớ rõ dáng vẻ của quê hương nữa." Bà vừa nói vừa quay đầu nhìn Lê Phi Phàm: "Có phải cậu cảm thấy tôi với nó không giống nhau lắm không?"

"Dáng môi khá giống." Lê Phi Phàm nhìn sang, nghiêm túc nói.

Diêu Chiêu Hồng cười cười: "Thật ra thì nó cũng không giống cha mà càng giống ông nội của nó hơn." Bà chỉ vào đỉnh núi phía xa, nói: "Cậu thấy chỗ đó không? Lúc nó khoảng năm sáu tuổi đã suýt ngã khỏi đó, là anh cả Hoắc Kính của nó dẫn nó lên."

Lê Phi Phàm nhìn mà trong lòng phát lạnh.

Giờ phút này, Diêu Chiếu Hồng như đang bị mắc kẹt trong ký ức, bà nhìn xa xăm nói: "Lúc nó còn nhỏ, tôi chỉ mong nó có thể bình an lớn lên, ít nhất là có thể sống sót. Trong mấy năm nó sống với ông nội, tôi còn thấy sau này nó lười biếng một chút cũng không sao, nhưng nó lại không chịu thua kém. Không chịu thua kém đồng nghĩa với việc phải đấu đá, phải đi tranh cướp. Tôi biết là do nó thấy tôi sống quá khó khăn, cũng do ông nội đã đặt nhiều kỳ vọng vào nó. Những năm qua, tôi đã quên mất hình dáng của mình trước kia, cũng nhìn nó đi từng bước một để có ngày hôm nay." Lê Phi Phàm không ngờ Diêu Chiếu Hồng sẽ nói với anh những việc này.

Dù biết là vô dụng nhưng anh cũng chỉ có thể an ủi: "Sau này sẽ tốt thôi."

"Chúng tôi đã lạnh nhạt với nhau quá nhiều năm rồi."

Diêu Chiếu Hồng đột nhiên nhìn về phía Lê Phi Phàm, nói: "Nhưng xem như tôi không nhìn lầm cậu."

Lê Phi Phàm lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn: "Tôi?"

Diêu Chiếu Hồng khôi phục hình tượng nữ chủ nhân nhà họ Hoắc, nghiêm mặt nói: "Cậu cũng khá quyết đoán. Mặc dù Hoắc Kính không còn quyền hành nhưng thế lực hấn ta chôn giấu nhiều năm cũng đủ để quấy cho không ai được yên. Việc bây giờ tôi có thể làm không nhiều, mấy cậu đi theo nó làm việc thì cũng nên cẩn thận một chút."

Lê Phi Phàm: "Được."

"Mặt khác." Ánh mắt Diêu Chiếu Hồng đảo qua mặt Lê Phi Phàm: "Thân phận của cậu không giống người khác, lại là người thân cận bên gối của nó, có một số việc người khác không tiện nói thì cậu nhắc nhở nó nhiều hơn chút."

Lê Phi Phàm nhất thời bị bầu không khí "bị mẹ chồng đích thân gọi tới dạy dỗ" làm bối rối không chịu nổi.

Nhưng anh vẫn phải bỏ qua sự hiểu lầm này để tiếp tục chủ đề. Anh chần chừ hỏi: "Nhắc nhở cái gì ạ?"

"Cái này còn cần tôi dạy cậu sao?" Diêu Chiếu Hồng thản nhiên liếc anh một cái: "Thư Dịch Khinh kia, cậu chẳng kém cậu ta chỗ nào, lẽ nào còn sợ đấu không lại cậu ta?"

Lê Phi Phàm: "..."

Là anh sơ suất. Quả nhiên người phụ nữ có thể sống tới cuối cùng của nhà họ Hoắc không phải là người bình thường.

Anh nghĩ thầm: không phải do tôi không đấu lại một Thư Dịch Khinh, mà là tôi không thể đấu lại cốt truyện của thế giới này.

Cho dù đụng ai cũng không thể đụng tới Thư Dịch Khinh biết không, cậu ta mới là nhân vật chính thực sự.

Diêu Chiếu Hồng cau mày: "Nhà họ Thư hiện tại càng ngày càng không ra sao, cứ như thể bọn họ sợ người khác không biết mấy hành động nhỏ kia của mình không bằng.

Nếu tôi đoán không lầm, lần này Hoắc Kính xảy ra chuyện, nhà họ Thư thế nào cũng sẽ hối thúc Thư Dịch Khinh về nước cầu tình. Cái khác không nói, nhưng Nhị gia của các cậu chỉ có cái này là không nhẫn tâm được."

Lê Phi Phàm: "Chuyện này sao có thể cưỡng cầu được, là do Nhị gia có tình cảm với cậu ta."

Diêu Chiếu Hồng lộ vẻ không tán thành: "Tình cảm gì chứ, do nó nể mặt lão thái gia thôi. Năm đó nhà họ Thư đã cứu mạng của ông cụ nên mới giữ mối quan hệ, mà nó lại được lão thái gia nuôi dạy nhiều năm, thế mới khiến nó không thể ra tay quyết tuyệt được. Nó rất thương ông bà, mà Thư Dịch Khinh đúng thật là không giống với hai người anh của cậu ta. Nhưng dù sao nhà họ Thư cũng không phải là nhà họ Thư của ngày trước, cậu cần phải thường xuyên nhắc nó điều này. Lúc cần thiết thì có thể không cần nể mặt

Thư Dịch Khinh, nếu nó có ý kiến gì thì bảo nó tới tìm tôi.”
Đầu của Lê Phi Phàm chọt to như cái đầu.

Anh nhủ thầm: Ngài đây là sợ con trai ngài không vắn đầu tôi xuống sao.

Nhân vật chính là nhân vật chính, kể cả bây giờ chưa có tình cảm nhưng cậu ta vẫn là một nửa định mệnh của Hoắc Uẩn Khải, nhà họ Thư chẳng qua chỉ là một viên đá lót trên con đường tình cảm của họ mà thôi. Coi như anh chen ngang làm lớn chuyện này lên, nhưng kiểu gì họ cũng sẽ nói rõ với nhau trong tương lai, vậy lúc đó kết cục của anh sẽ thế nào đây?

“Mẹ nam chính góp một phần sức trên con đường pháo hôi nham hiểm của tôi” là cảm giác gì?

Cảm giác chính là: Lê Phi Phàm ngoan ngoãn, biết nghe lời dạy bảo gặt đầu: "Ngài cứ yên tâm, tôi sẽ nhắc nhở Nhị gia."

Mặc dù một màn này khá giống cảnh bà mẹ chồng ác độc hợp tác với tình nhân độc ác hãm hại vai chính, nhưng anh biết làm sao bây giờ?
Đương nhiên vẫn phải dõ dằn mẹ chồng trước.

Trong nguyên tác, Diêu Chiếu Hồng đúng là một bà mẹ chồng độc ác, sau này mối quan hệ giữa bà và Hoắc Uẩn Khải cũng càng ngày càng xấu đi.

Nhưng Lê Phi Phàm biết, thật ra thì sự xa cách của mẹ con họ không đơn giản như trong sách miêu tả, nguyên nhân đằng sau khiến mối quan hệ của họ trở nên căng thẳng không hẳn chỉ vì Thư Dịch Khinh.

Nhiều năm cách lòng, muốn phục hồi mối quan hệ này không phải là chuyện một sớm một chiều.

Đó là còn chưa kể Diêu Chiếu Hồng còn rơi vào tình cảnh khá khó nói khi ngăn cản nhân vật chính đến với nhau, mọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn.

"Trở về thôi." Diêu Chiếu Hồng nói.

"Tôi đỡ ngài." Lê Phi Phàm đưa tay tới.

Diêu Chiêu Hồng khoác tay anh, hai người cùng đi xuống sườn núi. Bà hơi thở dài: "Nó là người nặng tình nhất, cậu để ý chút là biết."

Lê Phi Phàm chỉ đành cười nói: "Tôi biết rồi."

Cuối cùng cũng từ nhà tổ về lại Ngọc Kinh Viên, Lê Phi Phàm cảm giác như đã qua cả một thế kỷ.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà có quá nhiều chuyện liên tục xảy ra khiến người ta thấy choáng ngợp.

Anh vừa uống canh gà vừa ngâm mình trong bể nước nóng lớn nhất trong vườn suốt hai tiếng đồng hồ, đến lúc bọc chăn nằm trên giường mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Nói sao thì đây cũng là nơi anh ở từ lúc mới xuyên qua, dù thời gian ở chưa lâu nhưng tình cảm dành cho nó vẫn đặc biệt.

Cho đến nửa đêm anh bị chị Lan đánh thức.

Lúc ấy đầu óc anh vẫn chưa kịp phản ứng. Thấy chị Lan vừa mặc áo khoác vừa bật đèn đầu giường hộ mình, anh vẫn còn hỏi: "Hôm nay trời sáng nhanh vậy sao? Em cảm giác em chỉ vừa mới ngủ thôi mà."

Chị Lan quay đầu lại nói: "Vẫn chưa sáng, Nhị gia tới rồi, mau dậy đi."

Lê Phi Phàm: "..."

Phải nói kiểu quan niệm phong kiến như "chủ nhà về thì cho dù đã ngủ cũng phải dậy đón tiếp" này khiến anh thấy rất bất lực. Hơn nữa, mấy ngày nay nhà họ Hoắc quá loạn, Lê Phi Phàm nghĩ phải trong một khoảng thời gian dài anh sẽ không gặp hẳn.

Nhưng ngay đêm đầu tiên anh về, người ta cũng đã về.

"Bây giờ là mấy giờ rồi?" Lê Phi Phàm hỏi.

Chị Lan: "Hai giờ sáng."

Lê Phi Phàm cạ lời: "Anh ta có về vào giờ này thì cũng nên về Hành Vu Uyển trước kia anh ta ở mà ngủ chứ. Hơn nửa đêm, chị kéo em dậy làm gì?"

Chị Lan vỗ anh: "Nhị gia bận đến tận giờ này. Sau bữa tiệc thì nhà bếp lớn trong vườn đã không còn ai rồi, chỉ có bên này của chúng ta là còn nấu nướng nên chú Phúc nhờ giúp. Dù gì thì em cũng là chủ nhân của khu này, còn không mau dậy đi."

Lê Phi Phàm thật sự rất muốn mắng một câu "bị điên rồi", nhưng anh vùi đầu trong chăn mấy phút xong thì vẫn đứng dậy.

Anh không thay đồ, cứ mặc đồ ngủ bằng lụa rồi xỏ dép lê đi xuống lầu.

Đang bước trên cầu thang, chợt anh thấy được người đàn ông đang khom lưng bước vào cửa. Hấn toát lên hơi thở nặng nề, lúc ngẩng đầu nhìn thấy anh thì có hơi bất ngờ.

Hai phút sau, Lê Phi Phàm đứng sau lưng hắn.

Anh vừa giúp hắn cởi áo khoác ngoài vừa nói: "Tôi chưa rửa mặt thay đồ mà đã xuống gặp anh, hình như hơi không phù hợp với thiết lập ngày đêm chờ anh tới, thành thật xin lỗi nhé."

Hoắc Uẩn Khải bắt lặc đầu, nói với chị Lan: "Sau này đừng đánh thức cậu ta vào nửa đêm nữa."

"Vậy còn ra thể thống gì." Chị Lan không tán thành.

Trọng điểm mà Lê Phi Phàm chú ý tới lại khác, anh hỏi: "Sau này?"

"Ban đầu khi mua khu vườn này là đã quy hoạch trước rồi." Hoắc Uẩn Khải

vừa xắn tay áo vừa đi tới bên bàn ăn: "Sau này nhà tổ dần dần sẽ được dời về bên này."

Lê Phi Phàm còn chưa kịp kinh ngạc đã nói: "Người khác nghĩ anh mua nơi này chỉ để nuôi tôi, vậy tôi chịu cái danh đó quá oan ức rồi đấy?"

Đã muộn lắm rồi nên Hoắc Uẩn Khải cũng không đặc biệt muốn ăn cái gì.

Thật ra hắn chỉ ăn một chén mì đơn giản.

Hắn kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn Lê Phi Phàm: "Cậu có thể ở nơi rộng cỡ nào chứ?"

"Ít ra thì nghe có vẻ anh khá tốt với tôi." Lê Phi Phàm kéo ghế đối diện hắn, đưa tay chống cằm: "Tôi muốn dọn ra ngoài ở, anh cứ tùy tiện đổi một chỗ khác nuôi tôi là được."

"Lý do?"

"Tôi không muốn mỗi ngày mới sáu rưỡi sáng đã phải dậy ăn sáng."

Lê Phi Phàm đang nằm sấp nên có vài sợi tóc dính trên mặt, mí mắt hơi đỏ khiến cho vẻ mặt của anh có vẻ như đang trách móc.
Hoắc Uẩn Khải ngẩng đầu: "Chỉ vì chuyện này?"

"Ừ."

"Dậy sớm khó như vậy sao?"

"Ừ!"

"Vậy không cần dậy."

Ban đầu Lê Phi Phàm vẫn chưa kịp phản ứng, hai giây sau: "Được hả?"

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh: "Nếu tôi nói không thể thì chẳng phải oán khí của

cậu sẽ lên tận trời luôn sao.”

Chương 22

Thật ra đối với Lê Phi Phàm, tin tức sau này Hoắc Uẩn Khải có thể hoặc thậm chí chắc chắn sẽ ở lại Ngọc Kinh Viên lâu dài cũng không ảnh hưởng quá nhiều. Đặc biệt khi nghe chính miệng hắn nói quy tắc của nhà chính không phải là không thể phá, Lê Phi Phàm cảm thấy bên ngoài có đồn anh là hồ ly tinh quyến rũ Hoắc Nhị gia lòng lầy, khiến hắn phải ở lại Ngọc Kinh Viên hàng đêm sinh ca thì anh vẫn có thể tươi cười tặng lại cho người ta một câu “ngài quá khen”.

Tối hôm đó, cả đêm anh ngủ ngon không mộng mị.

Sáng sớm vừa dậy đã thấy chú Phúc đang sai bảo người dọn đồ.

Lê Phi Phàm tỏ vẻ muốn giúp khiến chú Phúc sợ tới mức liên tục xoa tay, cuối cùng chỉ để anh bê hai cây xương rồng cảnh to bằng lòng bàn tay, Lê Phi Phàm không nói nên lời một lúc lâu.

"Chú Phúc, cái này để ở đâu?" Lê Phi Phàm hỏi.

Đây là lần đầu Lê Phi Phàm bước vào Hành Vu Uyển, bởi vì cả khu vườn thật sự quá rộng.

Nếu nói nơi anh sống xem như tao nhã, thì bên này hoàn toàn xứng với hai chữ khí thế. Hành Vu Uyển là sân chính trong Ngọc Kinh Viên, vị trí cũng là tốt nhất, bên trong tổng cộng được chia thành là tám sân lớn nhỏ, bao gồm một tòa thư viện hiện đại, một lầu riêng để thưởng cảnh, vân vân,...

Chú Phúc đứng từ xa nói lớn: "Cứ đặt tạm ở trong phòng đi, vẫn chưa sắp xếp xong đâu."

Lê Phi Phàm nhìn cánh cửa đang rộng mở trước mắt, bước vào.

Gian phòng này sạch sẽ ngăn nắp hơn những nơi khác một chút, Lê Phi Phàm nhìn thoáng qua liền chú ý đến mấy bức tranh chữ được treo trên tường.

"Thích không?" Đột nhiên có người lên tiếng.

Lê Phi Phàm bị dọa sợ hết hồn, nghiêng đầu nhìn bèn phát hiện ra Hoắc Uẩn Khải đang ở bên trong.
Hắn đang khom người viết gì đó trên một chiếc bàn dài.

"Sao anh lại ở đây? Hôm nay không bận sao?" Lê Phi Phàm thông dong đi qua.

Hoắc Uẩn Khải ngẩng đầu nhìn anh: "Cũng tạm."

Lê Phi Phàm tới gần mới phát hiện hắn đang viết một bức thư pháp.

"Chữ của Nhị gia không tệ nhỉ." Lê Phi Phàm thuận miệng khen: "Không chỉ có nét chữ cứng cáp mạnh mẽ mà kết cấu và bố cục cũng liền mạch, nhìn như mâu thuẫn nhưng thật ra lại rất hài hòa."

Lần này, Hoắc Uẩn Khải nhìn anh lâu hơn bình thường một chút.

"Trước đây đã từng luyện với ông nội." Hắn gác bút lông, cầm lấy cái khăn sạch đặt bên cạnh lau tay, nói: "Nhưng hiện tại tôi tin cậu thật sự có nghiên cứu thư pháp chứ không phải chỉ nói suông."

Lê Phi Phàm nhớ tới hội triển lãm tranh quốc gia hai người đã bỏ lỡ.

Anh thở dài: "Thật thì không thể giả, mà giả cũng không thể biến thành thật được."

Lê Phi Phàm tiện tay đặt hai chậu xương rồng lên bàn của hắn nói: "Nè, cho anh đó, ngăn bức xạ."

"Ở đây không có thiết bị điện tử." Hoắc Uẩn Khải nói: "Hơn nữa không có

căn cứ khoa học nào có thể chứng minh được xương rồng có thể ngăn bức xạ.”

"Anh không cần thì tôi cần."

Lê Phi Phàm đảo mắt rồi lại cầm hai chậu xương rồng lớn bằng bàn tay lên.

Hoắc Uẩn Khải không so đo với anh, khi Lê Phi Phàm muốn đi ra ngoài, hần thuận miệng nói: "Mấy bức tranh trên tường chính là bộ sưu tập do Hội trưởng Hiệp hội Thư Họa mà tôi đã từng đưa danh thiếp cho cậu cất giữ, thích thì tự lấy đi."

"Cho tôi sao?" Lê Phi Phàm hỏi.

Hoắc Uẩn Khải ngẩng đầu: "Xem như là không phí phạm của trời."

"Không cần." Lê Phi Phàm giật giật khóe môi, nói: "Mặc dù có thể chứng minh được quả thực tôi có thiên phú nghệ thuật, nhưng bây giờ tôi đã hết duyên với loại thú vui tao nhã này rồi, đời này tôi chỉ muốn làm giàu thôi." Anh không để ý vẻ mặt của Hoắc Uẩn Khải, xoay người rời khỏi.

Sau đó Lê Phi Phàm lại dành ra một ngày ở bên ngoài.

Nhà họ Hoắc thì bận chuyển nhà, còn anh thì bận kiếm tiền.

Lúc trước bỏ ra hai triệu đầu tư ở chỗ Trì Cận, mặc dù biết sẽ không bị lừa nhưng chung quy thời gian chờ hồi vốn rất dài. Kiếp trước tuy anh đầu tư phần lớn là ở mảng điện ảnh và truyền hình nhưng cũng có nghiên cứu chút ít những lĩnh vực khác.

Thoải mái xài tiền của Hoắc Uẩn Khải cũng được, nhưng đó chẳng phải kế lâu dài.

Có một câu mà Khâu Hương đã nói rất nhiều lần.

Anh yêu tiền, rất nhiều tiền.

Nhưng tiền có khả năng sinh thêm tiền thì mới gọi là tiền, chứ chỉ giữ chút tài chính cố định mà chờ thời cơ từ trên trời rơi xuống thì chẳng khác nào đang nói chuyện viển vông.

Con phố có quán bar lần trước vào ban ngày có rất nhiều người, Lê Phi Phàm đổi địa điểm bước vào một quán bar khác cũng khá sạch sẽ.

Không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Hoắc Thất thiếu gia đang ngồi ở quầy bar uống rượu giải sầu.

Lê Phi Phàm tiến tới quầy bar, búng ngón tay nói với bartender: "Nào, pha cho thiếu gia của chúng ta một ly "Hôm nay tôi đã trưởng thành" để kỷ niệm cậu ấy tròn mười tám tuổi đi."

Đây cũng không phải lần đầu bartender gặp Lê Phi Phàm, cười nói: "Ở đây chúng tôi không có loại rượu này đâu."

Hoắc Thất vốn định bảo người rút đi, nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy Lê Phi Phàm thì cực kỳ sửng sốt.

"Sao anh lại tới đây?" Cậu khàn giọng lẩm bẩm hỏi.

Lê Phi Phàm nhướng mi: "Xem ra vẫn chưa uống đến mức say mềm, nếu tôi không tới sao có thể thấy được bộ dáng suy sút của thái tử gia đây."
"Có phải đến anh cũng cảm thấy tôi rất nực cười không?"

Cậu cầm nửa ly rượu màu vàng cam lên, một hơi uống cạn. Mái tóc lúc trước đã nhuộm đen nay lại rối tung lên, trông đáng thương như một chú chó hoang bị bỏ rơi.

"Sao lại đi một mình?"

"Ai cần anh lo!"

"Cậu nghĩ tôi muốn lo cho cậu sao?" Lê Phi Phàm vừa nói vừa muốn đi.

Ai ngờ Hoắc Thất lại kéo tay anh: "Không cho đi!"

Lê Phi Phàm nhúc đầu.

Hoắc Thất hít một hơi rồi tự nói: "Tôi thực sự không hiểu.

Bao nhiêu năm qua, đầu tiên là ông ta ném tôi qua nước ngoài không thêm quan tâm, những người phụ nữ kia vừa nịnh nọt lấy lòng tôi lại vừa nói xấu tôi trước mặt ông ta.

Ông ta tin họ, còn đóng băng thẻ của tôi, quát mắng tôi, tôi có thật là con trai ruột của ông ta không vậy?"

Nói cả buổi, thì ra là bị ảnh hưởng từ sự hỗn loạn lần này của nhà họ Hoắc. Trong sách, quả thật không ít lần Hoắc Kính đã đầu độc đứa con trai ruột này, nếu không thì sau này cậu cũng sẽ không vạn vẹo thành một thái tử gia lòng dạ thâm độc.

Lê Phi Phàm biết Hoắc Uẩn Khải vẫn rất nhân từ đối với "độc đinh" còn sót lại của dòng chính nhà họ Hoắc. Dù cho cậu ta đã làm ra nhiều chuyện không hay trong số những tình địch của hắn, nhưng lại vẫn sống sót tới cùng, nói không chừng là do hắn nể tình chung huyết thống.

Giờ phút này, Lê Phi Phàm đành phải kiên nhẫn ngồi xuống nhìn Hoắc Thất: "Cậu lại bị ba mắng sao?" Anh hỏi.

Hoắc Thất gục đầu lên tay như bị đả kích rất mạnh, lảm bảm: "Không, ông ta không những không mắng tôi mà còn đột nhiên đối xử rất tốt với tôi nữa."

Lê Phi Phàm cầm lấy chai rượu trước mặt, tự rót cho mình một ly. "Vậy cậu còn ở đây khóc lóc làm gì nữa?"

"Ông ta nói nhà họ Hoắc sau này là của tôi, bảo tôi đi tranh đoạt nó, tranh với chú Hai." Hoắc Thất vừa nói xong thì hai mắt đỏ lên: "Tôi vừa thấy cuộc

đời mình tươi sáng hơn chút thì ông ta lại phá hỏng tất cả.”

Lê Phi Phàm hơi sững sốt, vừa thấy buồn cười lại vừa thấy Hoắc Thất quá đáng thương.

Lê Phi Phàm hỏi cậu: "Cậu có nói với chú Hai cậu chuyện này chưa?"

"Nói cho chú Hai sao?" Hiển nhiên Hoắc Thất không hiểu, cậu hỏi: "Tôi biết quan hệ giữa chú ấy với ba tôi... ý tôi là Hoắc Kính, còn tệ hơn là kẻ thù nữa, tôi biết hết, không phải cái gì tôi cũng không biết đâu."

Cậu vừa nói vừa muốn lấy rượu.

Lê Phi Phàm chặn ngang, lấy chai rượu qua để trên bàn, thở dài.

"Nhóc quý, có nhớ lần trước tôi nói với cậu như thế nào không?"
Hoắc Thất ngờ nghệch: "Cái gì?"

"Trong tương lai, cậu sẽ phải đối mặt với càng nhiều tình huống khó khăn hơn, càng phức tạp hơn." Lê Phi Phàm nhìn gương mặt non nớt đằng sau vẻ giả vờ chín chắn của Hoắc Thất: "Cậu đừng tùy tiện cảm thấy đời mình đã kết thúc, sau này còn nhiều chuyện tệ hơn mà."

Gương mặt Hoắc Thất còn khó coi hơn cả khóc.

"Sao anh lại như vậy chứ." Cậu nổi giận quát lớn.

Lê Phi Phàm nhìn bartender trong quầy bar đã chú ý tới bên này, ra hiệu cho đối phương không có gì, đưa tay kéo Hoắc Thất lên.

"Anh làm gì vậy?!" Hoắc Thất uống đến mức đầu óc choáng váng, muốn hét anh ra.

Lê Phi Phàm cắn răng nắm chặt cánh tay cậu: "Nếu tôi không quen cậu thì bây giờ đã ném cậu vào bồn cầu nhà vệ sinh rồi biết không."

Anh vốn không phải là người có nhiều kiên nhẫn, nhưng nghĩ cái tên này về sau tự hại mình lắm thì lại cảm thấy không nỡ, dù sao cậu cũng chỉ là một đứa nhóc.

"Đứng vững!" Lê Phi Phàm kéo người đứng lên.

Quần áo trước ngực Hoắc Thất bị kéo đến lộn xộn, cậu loạng choạng đứng lên, còn nhìn anh bằng ánh mắt cực kỳ tủ thân.

Lê Phi Phàm đỡ trán: "Hôm nay gặp cậu coi như tôi xui xẻo."

Lê Phi Phàm cầm thẻ mở cửa một phòng đưa Hoắc Thất đi vào, đỡ cậu vào nhà vệ sinh nôn hai lần, sau đó trở lại nhấn chuông gọi phục vụ mang nước đến.

"Cậu tỉnh táo lại chút được không?" Lê Phi Phàm ném áo khoác, vỗ vỗ mặt Hoắc Thất.

Hai mắt Hoắc Thất nhìn chằm chằm trần nhà, mặt và cổ đỏ sẫm, cả người nồng nặc mùi rượu.

Khoảng nửa phút sau, cuối cùng cậu cũng nhớ ra, quay đầu hỏi anh: "Sao anh lại tới đây?"

"Tôi tới bàn công việc."

Hoắc Thất không tin: "Anh có chuyện gì mà bàn chứ?"

"Tôi dự định sẽ mua lại con phố này." Trong ánh mắt "Anh đang nói vớ vẩn gì vậy" của Hoắc Thất, anh thở mạnh: "Tất cả các cửa hàng trống đều dùng cho kế hoạch đầu tư, mục tiêu cuối cùng trong tương lai sẽ là mua lại con phố này."

Hoắc Thất nửa nằm trên ghế sofa như một tên bại liệt, nghe vậy cũng không quên châm chọc: "Anh có biết muốn mua lại một quán bar ở đây tốn bao nhiêu tiền không? Anh định cạy két sắt của chú Hai tôi hả?"

"Két sắt của anh ấy để đâu vậy?"

"Anh điên à?"

"Là cậu điên rồi mới nghĩ tôi sẽ đi cạy két sắt của anh ấy."

Lê Phi Phàm không muốn nói chuyện với ma men, anh định thu xếp cho người này ổn định rồi sẽ đi ngay, nhưng không biết nghĩ tới cái gì mà đột nhiên lại ngồi xuống.

Hoắc Thất bị anh nhìn chăm chăm đến mức nổi da gà, khó hiểu hỏi: "Anh nhìn tôi như vậy làm gì?"

Lê Phi Phàm nói: "Nếu cậu không muốn nghe lời ba cậu, cũng không định nói với chú Hai cậu, vậy có muốn thử đi theo tôi không?"

"Theo anh?"

"Cậu không cần để ý đến những chuyện khác, chỉ cần nói cậu có đồng ý hay không thôi."

"Sao anh lại tìm tôi?"

"Bởi vì tôi chợt nhớ ra sớm muộn gì thì cậu cũng sẽ phải nhảy vào hồ lửa, mà cái thân phận thái tử gia của cậu xem như vẫn còn có chút tác dụng nên tôi mới nổi lòng thương giúp cậu một lần." Lê Phi Phàm nhìn tên nhóc đang mặt ủ mày chau, nghĩ tới việc sau này tuy cậu kém xa Hoắc Uẩn Khải nhưng vẫn có thể kiên trì thời gian dài, xem ra cũng có chút bản lĩnh: "Tôi đã cho cậu cơ hội rồi, có muốn hay không thì nói một câu."

"Anh nói nghe thật dễ dàng, tôi lại thấy không đáng tin lắm."

Lê Phi Phàm cười giễu, nhìn Hoắc Thất nói: "Cậu có đồng ý không."

"Được!" Không biết có phải do rượu hay không, Hoắc Thất lộ vẻ anh hùng: "Tôi đồng ý."

Lê Phi Phàm không nói gì, trong lòng lại nghĩ, chỉ lần này thôi.

Nếu thật sự có thể cứu tên nhóc này thì cũng coi như bản thân tích đức, dù sao có nhiều người thích Thư Dịch Khinh như vậy, không cần thiết phải chôn vùi cả tương lai của tên nhóc này.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy vào từ bên ngoài.

"Xin chào, xin hỏi ngài muốn..."

Lê Phi Phàm ngược mắt nhìn người vừa bước vào, cảm thấy cả thế giới như yên tĩnh lại.

Thư Dịch Khinh.

Anh không nhận được cảm khái, đây là gì hả?

Đây là định mệnh.

— — Trên người Thư Dịch Khinh mặc bộ quần áo màu đỏ rượu của bồi bàn, thân là nhân vật chính của cuốn sách, cho dù là mặc bộ quần áo này, anh vẫn có thể thấy rõ vóc người mảnh khảnh và làn da trắng mềm dưới ánh đèn của cậu ta.

Ánh đèn trong phòng riêng rất tối, cậu ta đứng đó, nhìn có vẻ như gầy hơn lần gặp trước không ít.

Đến cả cảm cũng nhọn hơn.

Hiển nhiên Thư Dịch Khinh cũng không ngờ sẽ gặp anh.

Cả người lập tức cứng đờ tại chỗ.

Nhân vật chính vốn đang du học ở nước ngoài đột nhiên xuất hiện ở một quán bar trong nước, còn làm bồi bàn, nhưng thật ra Lê Phi Phàm cũng không bất ngờ lắm. Dù sao nhà họ Hoắc đã đổi chủ trước thời hạn, thậm

chí Diêu Chiếu Hồng còn dự đoán nhà họ Thư sẽ cho Thư Dịch Khinh về sớm, nhưng cho dù có sa sút đến đâu thì cũng không đến mức để con trai út được cưng chiều nhất đi làm bồi bàn ở quán bar, vừa nghe đã thấy không hợp lý.

Thư Dịch Khinh bày ra vẻ khó chịu, nhìn Lê Phi Phàm hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Lê Phi Phàm ngạc nhiên: "Câu này phải để tôi hỏi cậu mới đúng chứ?"

Ánh mắt Thư Dịch Khinh di chuyển từ mặt Lê Phi Phàm sang bên cạnh anh, sau đó cậu ta đột nhiên biến sắc.

"Lê Phi Phàm, anh làm gì cũng phải có giới hạn thôi!" Cậu ta trợn mắt nhìn Lê Phi Phàm, ánh mắt hiện vẻ lo lắng thật lòng, bỏ cái khay trong tay xuống, chạy tới đỡ Hoắc Thất đang ngồi trên ghế sofa: "Tiểu Thất, tiểu Thất, cậu có sao không?"

"Cậu là ai vậy?" Hoắc Thất hoang mang nhìn người đang kéo mình.

Cậu ta không nhìn thấy mặt người nọ, chỉ thấy đối phương mặc quần áo bồi bàn.

Hoắc tiểu thiếu gia đã chán ngấy với loại người xu nịnh bợ đỡ này, những người nịnh bợ cậu thì có mấy ai là thật lòng đâu chứ.

Cậu đẩy người kia ngã xuống đất, không vui nói: "Đừng có đụng vào tôi!" Thư Dịch Khinh đụng vào góc bàn, nhưng vẫn kiên nhẫn đứng lên đỡ cậu.

"Tôi là Thư Dịch Khinh. Cậu uống say rồi, không thể ở đây, tôi đỡ cậu ra ngoài."

Thư Dịch Khinh, Hoắc Thất vừa nghe tới cái tên này thì lập tức khựng lại.

Cậu hỏi: "Thư Dịch Khinh?"

"Ừ." Thư Dịch Khinh đứng trước mặt cậu, nhẹ giọng nói: "Cậu có còn nhớ

khi còn nhỏ chúng ta đã từng gặp nhau không? Nhưng sau đó cậu ra nước ngoài, chúng ta không gặp nhau nhiều năm rồi.”

Hoắc Thất lẩm bẩm: "Thư Dịch Khinh."

Cậu hơi thất thần nhìn khuôn mặt ở trước mặt mình.

Lại hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

"Cậu đừng để ý chuyện này." Thư Dịch Khinh khựng lại trong chốc lát, sau đó lại nghiêm nghị đứng lên: "Cậu không được nói cho chú Hai cậu biết tôi ở đây, chắc cậu cũng biết chuyện trong nhà đúng không, cậu phải giữ bí mật chuyện hôm nay cậu gặp tôi."

Hiển nhiên Hoắc Thất vẫn còn mơ màng, ngây ngốc ồ một tiếng.

Lê Phi Phàm ngồi trong góc sofa, tư thế có vẻ không tập trung lắm, nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ bàng quang lạnh lùng.

Bây giờ thì anh đã biết tại sao Thư Dịch Khinh lại xuất hiện ở đây rồi.

Có lẽ tuyến cốt truyện phụ đã bắt đầu từ đây, hiện tại nhà họ Hoắc đang hỗn loạn, Hoắc Thất đang chìm trong mờ mịt chán chường lại bị đả kích không nhỏ từ cha mình, sau đó trùng hợp gặp nhân vật chính Thư Dịch Khinh.

Khi còn nhỏ đã quen biết, hiện tại vừa gặp đã yêu.

Lê Phi Phàm rất muốn vỗ tay.

Bất kể thời gian trôi qua sớm ra sao, các sự kiện có thay đổi như thế nào thì kết quả cuối cùng vẫn dựa trên cốt truyện ban đầu.

Hơn nữa, mức độ máu chó cũng không thấp hơn bản gốc, sự xuất hiện của Thư Dịch Khinh ngoại trừ thúc đẩy tuyến tình cảm với Hoắc Thất ra, thì một câu "giữ bí mật" ngăn ngửi cũng đã tiết lộ không ít tin tức.

Có vẻ như nhân vật chính thiện lương chân thành của chúng ta có xích mích

với người nhà, không biết đã về nước lúc nào, hiện tại gian nan kiếm sống một mình vẫn không chịu để cho nhân vật chính còn lại biết. Hình như cái này không giống với chuyện “Thư Dịch Khinh hiểu lầm Hoắc Uẩn Khải hại gia đình mình” như trong nguyên tác viết.

Giờ không còn hiểu lầm thì chuyện tình cảm sau đó càng dễ đoán.

Duy chỉ có độ ác cảm của Thư Dịch Khinh đối với anh là còn cao hơn cả trong nguyên tác.

Phải biết Lê Phi Phàm nguyên gốc là một người qua đường rảnh rỗi thì sẽ đi gây rối, mà Thư Dịch Khinh không bao giờ thật sự đặt cậu ta vào mắt. Tiểu thiếu gia cả đời chẳng mấy tiếp xúc với những góc tối, có bị cậu ta làm tổn thương thì cũng chẳng đến mức lấy ân báo oán. Từ tận đáy lòng, Thư Dịch Khinh vẫn cảm thấy Lê Phi Phàm là một kẻ đáng thương. Nhưng bây giờ thì không.

Cậu ta cảm thấy Lê Phi Phàm là một kẻ tội ác tày trời.

Sau khi dọn dò Hoắc Thất xong, cậu ta đứng đó nhìn Lê Phi Phàm, cau mày nói: "Tôi không cần biết anh đã dùng thủ đoạn gì, cũng không biết anh đã nói gì với anh hai mà khiến cho anh ấy tin tưởng anh đến vậy, đến mức ngay cả khi nhà họ Hoắc xảy ra chuyện lớn mà vẫn dẫn anh theo."

Nhưng anh tuyệt đối không được ra tay với Hoắc Thất, sao anh có thể đưa cậu ấy tới đây? Đã vậy còn ở riêng với cậu ấy trong phòng, anh muốn làm gì?"

Lê Phi Phàm nhìn Hoắc Thất đang bị mấy lời này làm cho ngây người.

Anh miễn cưỡng nói: "Thật ra thì tôi cũng rất tò mò tôi có thể làm gì cậu ấy."

"Không phải." Rốt cuộc Hoắc Thất cũng định thần lại, cậu vội đứng lên, hơi choáng nên lão đảo một chút nhưng mồm miệng vẫn coi như rõ ràng: "Không liên quan tới anh ấy, là do tôi tự tới, hơn nữa anh ấy cũng sẽ không làm gì tôi cả."

Hoắc Thất còn định nói “anh ta chỉ dọa nhét tôi vào bồn cầu”, nhưng thấy quá mất mặt nên không nói nữa.

Thư Dịch Khinh cau mày, vẻ mặt không thể tin được, kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn khiến người ta thương xót, đến cả Lê Phi Phàm cũng thấy mềm lòng.

Hoắc Thất cũng ngẩn người, hỏi cậu ta: "Cậu sao vậy?"

"Đến cả cậu cũng bênh vực anh ta một cách vô lý vậy sao?" Thư Dịch Khinh chỉ vào Lê Phi Phàm, nói với Hoắc Thất: "Anh ta không có ý tốt, tại sao các người lại dễ dàng tin lời anh ta như vậy."

Hoắc Thất cau mày: "Rốt cuộc là cậu đang nói gì vậy?"

Thư Dịch Khinh gật đầu, như thể đang tức giận: "Được thôi, tôi không nói nữa, nhưng tôi sẽ không để cậu cứ sa đọa như vậy. Tôi sẽ gọi cho chú Hai của cậu, lúc anh ấy tới thì cậu đừng nói là đã gặp tôi, còn nữa, quán bar không phải là nơi tốt lành gì, sau này đừng tùy tiện vào."

Thư Dịch Khinh vừa nói vừa liếc Lê Phi Phàm, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Có vẻ như Hoắc Thất muốn đuổi theo, nhưng mới đi được hai bước đã đột ngột dừng lại.

Cậu quay đầu nhìn Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm nhướn mày nhìn cậu: "Sao không đi?"

"Đi làm gì?" Hoắc Thất ngây ngốc hỏi Lê Phi Phàm cũng rất ngạc nhiên: "Cậu ta nói đều là vì tốt cho cậu mà, cậu không cảm động sao? Hơn nữa, người ta đã nói là quán bar không phải nơi tốt, kêu cậu sau này bớt tới đây lại."

Hoắc Thất cũng cảm thấy là lạ, cậu cảm giác như có một sợi dây vô hình đang dẫn dắt mình. Nhìn Thư Dịch Khinh quay đầu rời đi, cậu nghĩ mình nên xấu hổ hoặc khó chịu rồi đuổi theo cậu ta.

Nhưng không biết tại sao lại không thể nhắc chân, trong lòng cậu không hề muốn làm vậy.

Có lẽ do mình đã uống quá nhiều, Hoắc Thất dứt khoát nghe theo con tim, đặt mông ngồi xuống giường. Nhất là khi nhìn thấy Lê Phi Phàm đang biếng nhác nằm trên sofa, ánh mắt như đang xem kịch khiến cậu thấy không thoải mái chút nào, giọng điệu như có lẫn cả gai nhọn.

Cậu cười nhạt nói: "Chưa nói tới việc hiện tại tôi đã trưởng thành, lúc tôi ở nước ngoài, mười bốn tuổi đã bắt đầu đi quán bar chơi rồi, tôi thấy ở đây rất vui."

Cậu nói xong còn chưa thỏa mãn, liếc nhìn Lê Phi Phàm nói: "Không phải anh cũng ở đây sao, quản tôi nhiều như vậy làm gì!"

"Này, tôi cũng không muốn để ý tới cậu đâu." Lê Phi Phàm thanh minh: "Tôi chỉ thấy cậu lôi kéo tôi khóc lóc mà thôi."

"Mẹ nó, ai nói tôi khóc!"

"Cậu chửi tục một câu nữa thử xem?"

Hoắc Thất lôi một cái gối qua đập anh.

Lê Phi Phàm thấy Hoắc Thất tức giận giống y như cá nóc thì lại cảm thấy buồn cười.

Hoắc Thất không đuổi theo Thư Dịch Khinh đã nhắc nhở anh một điều: sự biến hóa trong hành động của Hoắc Thất không có gì không ổn, mà là sau khi các mốc thời gian loạn hết thì chỉ còn một mình Thư Dịch Khinh là còn sống trong nguyên tác.

Dường như cậu ta đang cố chấp với một điều gì đó nên mới tức giận khi Hoắc Thất không nghe lời.

Lê Phi Phàm nói: "Thôi, cậu không muốn đi cũng tốt."

"Cái gì tốt?"

"Cậu không cần để ý, tôi khuyên thật cậu một câu, đừng có cứ nhìn chăm chăm vào người của chú Hai cậu, coi chừng có ngày anh ta nổi cáu móc mắt cậu đó."

Hoắc Thất nhanh chóng thu hồi tầm mắt như bị bỏng.

Cậu đỏ mặt mắng anh: "Anh bị điên à, ai thèm nhìn chăm chăm vào người của chú ấy chứ."

Lê Phi Phàm khó hiểu nhìn cậu.

"Tôi nhắc nhở là để cậu còn biết mà tự thu xếp cho tốt."

Lê Phi Phàm không muốn chấp nhận với trẻ vị thành niên đang trong thời kỳ phản nghịch, anh đứng lên nói: "Mượn rượu giải sầu đủ rồi thì về nhà sớm chút, tôi còn có việc, không ở đây hầu cậu tiếp được."

"Tôi không về đâu." Hoắc Thất lộ vẻ mặt khó xử.

"Thiếu gia muốn bỏ nhà đi bụi sao?" Lê Phi Phàm thấy cậu trợn mắt nhìn mình, suy nghĩ một hồi rồi nói: "Khách sạn năm sao bên cạnh đó, cậu biết chỗ mà đúng không, ông chủ nể mặt chú Hai cậu nên đã cho tôi một tấm thẻ VIP, có thể vào ở miễn phí. Nếu cậu cảm thấy không có chỗ nào để về thì cứ qua đó ở một thời gian đi."

Lê Phi Phàm móc một tấm thẻ từ trong bóp ra, ném lên người cậu: "Cậu không phải trẻ con nữa."

"Đừng có tự làm mình mất mặt mỗi ngày nữa."

Hoắc Thất cầm tấm thẻ trước ngực lên, giơ về phía đèn nhìn.

"Sao phải miễn phí?" Cậu thành thật hỏi: "Cũng đâu phải là không đủ tiền"

trả tiền phòng.”

Lê Phi Phàm rất muốn đập lên mặt thái tử gia một cái: "Thẻ của cậu bị đóng băng thì tiền đâu ra, đừng bảo tôi cho cậu tiền, tôi không có tiền đâu!" Hoắc Thất lại tức đến mức trợn mắt trừng anh.

Lúc đó, Hoắc Uẩn Khải vừa nhận được tin.

Đầu tiên, chưa tính tới việc nhà họ Hoắc loạn cỡ nào sau khi đổi chủ, tin tức ấy đã đủ gây ảnh hưởng không nhỏ tới Thịnh Kinh. Hơn nữa, Hoắc Uẩn Khải vừa mới nắm quyền nhà họ Hoắc đã truyền ra tin tức hẳn muốn dời nhà, đây cũng không phải chuyện nhỏ.

Nơi ở của một nhân vật trung tâm trong một gia tộc lớn thường đại diện cho quyền lực và địa vị của người đó.

Vì vậy mà trong khoảng thời gian này, mọi người bên cạnh Hoắc Uẩn Khải đều bận như con quay.

Nhưng trong đó lại có một người khác hẳn.

Lê Phi Phàm.

Trong mắt mọi người, sau biến cố nhà họ Hoắc, địa vị của anh cũng đã khác trước, nhưng thực tế thân phận của anh khá đặc biệt, mà anh cũng không có ý định nhúng tay vào chuyện nhà họ Hoắc. Cứ vài ngày là anh lại vắng mặt, Hoắc Uẩn Khải không quan tâm, những người khác trong nhà cũng đã quen.

Lúc này, Hoắc Uẩn Khải đang bàn chuyện công việc với mọi người.

Sắc mặt Cao Thăng hơi khác thường.

"Có chuyện gì thì cứ nói đi." Hoắc Uẩn Khải vừa sửa sang lại văn kiện trên bàn vừa nói.

Cao Thăng bước lên.

Thật ra anh ta cũng đang do dự không biết nên nói chuyện này ra sao. Thân là trợ lý, anh ta cho rằng mình là người hiểu rõ Hoắc Uẩn Khải nhất, nhưng từ lúc Lê Phi Phàm rơi xuống nước, anh ta bắt đầu cảm thấy có rất nhiều chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát.

Hoắc Uẩn Khải nhìn vẻ do dự của anh ta, cười một tiếng: "Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến cậu lộ ra vẻ mặt này?"

"Tôi mới nhận được điện thoại, nói Hoắc Thất thiếu gia uống say ở quán bar."

"Ừ, còn gì nữa?"

"Người của chúng ta điều tra được, người gọi điện là Thư Dịch Khinh thiếu gia, cậu ấy... hình như... đang đi làm ở quán bar đó."

Câu cuối cùng, Cao Thăng nói được hai chữ thì phải dừng lại một chút quan sát biểu tình của Hoắc Uẩn Khải.

Hoắc Uẩn Khải ngẩng đầu nhìn Cao Thăng, sau đó hỏi: "Cậu ta thế nào rồi?"

Cao Thăng rất cẩn thận, anh ta đã điều tra rõ mọi việc từ lâu: "Tôi đã tìm người hỏi thăm quản lý của quán bar đó, cậu ấy đi làm chưa lâu, tuy chưa quen nhưng có thể kiên trì được."

Đương nhiên Cao Thăng vẫn cố hết sức nói dễ nghe chút.

Trên thực tế, chỉ cần nghĩ một chút thì biết, một tiểu thiếu gia được chiều từ nhỏ bây giờ lại tự mình kiếm sống, rõ là vào nhà hàng làm phục vụ vẫn tốt hơn quán bar, nhưng ai ngờ cậu ta vừa đi làm đã chọn chỗ như vậy. Hơn nữa, Cao Thăng thừa biết lần này Hoắc Uẩn Khải không hề có ý định làm gì nhà họ Thư, cũng không định biện hộ gì hết.

Kết quả thì sao? Người ta đã tự trở về rồi.

Trở về thì thôi đi, còn chạy tới quán bar làm bồi bàn, không quen việc thì vẫn phải chịu đựng.

Cao Thăng nghe được tin này thì chỉ thấy không thể tưởng tượng được, cảm giác như hình tượng thiếu gia trong ấn tượng đột nhiên sụp đổ, hiện tại nghe mà chua xót khó có thể giải thích được.

Mà đó còn là chuyện thực sự không cần thiết.

Hoắc Uẩn Khải cũng không tỏ thái độ gì, hắn chỉ hỏi: "Cậu ta tự gọi tới?"

"Cậu ấy nhờ người khác gọi giúp, hắn là không muốn chúng ta biết."

Hoắc Uẩn Khải: "Hoắc Thất đâu?"

"Ở khách sạn, cậu ấy không sao."

Hoắc Uẩn Khải ừ một tiếng rồi không nói gì nữa, cũng không nói phải làm gì tiếp theo.

Cao Thăng lưỡng lự một lúc, sau đó chần chừ hỏi: "Bên phía quán bar kia, có cần phải cho người đi chào hỏi chút không ạ?"

Hoắc Uẩn Khải dừng một chút, nói: "Không cần để ý."

Cao Thăng nhất thời không biết nói gì, đang định đi ra ngoài thì đột nhiên nghĩ tới cái gì đó.

"Cái đó..."

"Còn có việc gì?"

"Khách sạn chỗ Hoắc Thất thiếu gia ở, là dùng giấy tờ tùy thân của Lê Phi Phàm để thuê phòng."

Sau khi nói câu này, Cao Thăng mở to mắt nhìn đầu bút trong tay Hoắc Uẩn Khải dừng một chút.

Hoắc Uẩn Khải lại ngẩng đầu lên, nhíu mày lại: "Cậu ta qua đó làm gì?"

Cao Thăng lắc đầu, thành thật nói: "Lúc trước thấy cậu ta tán gẫu với cấp dưới của Khâu Hồ, hình như là bàn chuyện đầu tư làm ăn, mấy ngày qua đều ở khu vực đó, có lẽ là tình cờ gặp nhau."

Cây bút trong tay Hoắc Uẩn Khải chậm rãi gõ nhẹ lên bàn.
Cao Thăng nói: "Tôi gọi cho cậu ấy."

"Bây giờ các cậu thân với nhau lắm à?"

Không hiểu sao Cao Thăng đột nhiên rùng mình trước câu hỏi này, anh ta nghiêm túc lắc đầu: "Không thân, Lê Phi Phàm thân với Khâu Hương hơn, hai ngày trước còn lừa được một cái túi hàng hiệu của cô ấy, sau đó Khâu Hương đã mắng cậu ấy suốt một giờ trước mặt mười mấy cấp dưới của Khâu Hồ."

Hoắc Uẩn Khải không nói nên lời.

Cuối cùng Hoắc Uẩn Khải nói: "Cứ để cậu ta chơi mệt xong bảo về sớm chút."

"Vâng."

Hôm đó, Lê Phi Phàm bị trễ giờ vì gặp Hoắc Thất, nhưng lúc nhìn thấy tin nhắn cậu gửi thì anh lại nở nụ cười. Bởi vì vị thiếu gia này không chỉ cảm ơn anh mà còn nói tuy vụ làm ăn của anh nghe không đáng tin, nhưng cậu nhất định sẽ làm hết sức mình.

Thái tử gia hàng thật giá thật của nhà họ Hoắc— Chưa nói đến sức lao động miễn phí này, chỉ cần bày cái danh hào đó ra làm bằng hiệu là đã thu được hiệu quả đáng kinh ngạc rồi.

Lê Phi Phàm chỉ trả lời lại một câu.

— — Cậu làm người cho tốt, coi như không uống phí công sức của tôi.

Mới vừa gửi tin đi thì điện thoại đã vang lên ting ting, không cần đoán cũng biết chắc chắn vị thiếu gia này lại nhảy dựng lên rồi.

Hôm nay Lê Phi Phàm trở về Ngọc Kinh Viên trễ hơn thường ngày.

Bình thường chị Lan sẽ chờ anh, nhưng hôm nay vừa bước vào, anh lập tức sững sờ khi thấy người đang ngồi bên trong.

"Nhị gia?" Lê Phi Phàm khó hiểu: "Sao anh lại ở đây?"

Tuy Hoắc Uẩn Khải có nói muốn dọn về bên này, nhưng hẳn thường bận rộn đi sớm về khuya, cơ bản là rất khó gặp. Hơn nữa, nơi ở riêng của hẳn cũng cách nơi này hơi xa, sẽ không vô cớ mà tới đây.

Lúc này, Hoắc Uẩn Khải không mặc áo khoác, hẳn ngồi tựa vào sô pha màu trắng trong phòng, trong tay đang cầm một quyển tạp chí quy hoạch xây dựng thành phố.

Cuốn tạp chí đó là của Lê Phi Phàm, anh vừa nhìn sơ là đã nhận ra.

Hoắc Uẩn Khải ngẩng đầu liếc nhìn anh, sau đó lại thu hồi tầm mắt, nhẹ giọng hỏi: "Dạo này bận lắm sao?"

"Tôi sao mà bận bằng anh được." Lê Phi Phàm cởi áo khoác, để lộ áo sơ mi hơi nhăn nhúm bên trong. Anh tiện tay ném quần áo lên ghế sô pha, đặt mông ngồi xuống bên cạnh, nhìn tạp chí trong tay hẳn: "Anh đang xem gì đó?"

Hoắc Uẩn Khải quay đầu nhìn anh, ánh mắt đặt lên phần cổ lộ ra, cuối cùng mới nhìn mặt anh.

"Cậu uống rượu?" Hoắc Uẩn Khải cau mày hỏi.

Lê Phi Phàm vừa gật đầu vừa đáp: "Uống một chút."

Ánh mắt Hoắc Uẩn Khải không thể hiện cảm xúc gì, giọng nói cũng đều đều: "Bệnh tim đập nhanh nên kiêng rượu và thuốc lá, bây giờ không sợ chết nữa sao?"

Nếu Hoắc Uẩn Khải không nhắc thì suýt chút anh cũng quên mất chuyện này.

Lê Phi Phàm xoa trán, tùy ý nói: "Lần đó chỉ là tai nạn thôi, lâu vậy rồi, tôi cũng không thấy có vấn đề gì." Anh vừa nói vừa nhích lại gần Hoắc Uẩn Khải, mái tóc tán loạn cọ tới cánh tay người ta cũng không biết, anh nhìn sơ đồ quy hoạch thành phố rồi hỏi hắn: "Tôi nghe Khâu Hương nói nhà họ Hoắc có tham gia vào hạng mục này?"

"Là hạng mục của chính phủ." Hoắc Uẩn Khải nhìn anh: "Có hứng thú sao?"

"Tôi nào có gan lớn như vậy." Lê Phi Phàm nằm trở lại, nói: "Chỉ là chuyện này có liên quan tới vụ làm ăn mà tôi đang chuẩn bị thôi."

Một giây sau, Lê Phi Phàm vừa nói vừa cọ chân mình lên đầu gối Hoắc Uẩn Khải: "Nhưng nếu Nhị gia bắt cần tiết lộ vài thông tin liên quan..."

Ánh mắt Hoắc Uẩn Khải lướt nhanh qua bắp chân được quần tây bao bọc, sau đó hắn đưa tay gạt xuống.

"Ngồi đằng hoàng." Hắn nói.

Lê Phi Phàm chán nản thu chân, sau đó nghe Hoắc Uẩn Khải nói: "Tuần sau chính thức tới tập đoàn báo danh."

"Tôi?" Lê Phi Phàm nghi ngờ.

Hoắc Uẩn Khải đóng tạp chí, để qua một bên: "Tôi không quan tâm cậu làm gì bên ngoài, về phần những khoản đầu tư lộn xộn kia của cậu, nếu cậu có tinh lực thì cứ làm, nhưng tập đoàn sẽ sắp xếp cho cậu một vị trí, tuần sau nhớ đừng đi trễ."

Lê Phi Phàm không ngờ hẳn lại làm thật.

Anh choáng váng mắt một lúc.

Anh mở to mắt: "Chín giờ sáng đến năm giờ chiều?"

"Tùy chức vị, tùy vào phòng nhân sự, nội bộ tập toàn sẽ đánh giá dựa trên năng lực của bản thân cậu."

Lê Phi Phàm không biết nói gì nữa: "Quá nghiêm túc nói việc công(*) rồi đấy. Tôi không thể chịu được cuộc sống đơn điệu lặp đi lặp lại như vậy đâu. Nói thật, tôi sẽ điên mất. Chẳng lẽ tôi không phải là bảo bối của anh sao, với thân phận này của tôi, đáng lý ra anh nên tìm tám người mười người tới hầu hạ tôi mới đúng, chứ sao lại còn ép tôi làm nô lệ của công ty? Đầu năm nay muốn làm **mười** nhân nhỏ cũng khó khăn vậy sao?"

(*)Làm đúng theo việc công, không phải việc riêng tư, không được nói về tình cảm cá nhân.

Anh nói một câu thật dài, nhưng Hoắc Uẩn Khải chỉ ngồi im: "Phải đi, đây là ý của mẹ."

"À, ra là ý của mẹ chồng." Lê Phi Phàm lưỡng lự.

Hiển nhiên Hoắc Uẩn Khải đã quen với cái kiểu nói chuyện này của anh.

Nhưng Lê Phi Phàm thì khác, nếu đã là ý của Diêu Chiêu Hồng, vậy anh khó mà không nghĩ tới cuộc trò chuyện hôm đó, càng không thể không nhớ tới Thư Dịch Khinh.

"Này, Nhị gia." Lê Phi Phàm lấy chân đụng đụng hẳn.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh.

Lê Phi Phàm bình tĩnh nói: "Hôm nay tôi gặp Thư Dịch Khinh."

Anh thấy Hoắc Uẩn Khải không có phản ứng gì, lại nhấn mạnh: "Là Thư

Dịch Khanh đó. Ở trong quán bar, có vẻ gầy đi rất nhiều...”

Lê Phi Phàm không thể nói tiếp được, bởi vì cảm xúc trong ánh mắt Hoắc Uẩn Khải không thay đổi chút nào.

Lê Phi Phàm nháy mắt đã hiểu ra: "Anh biết rồi đúng không?"

Hoắc Uẩn Khải đáp: "Biết rồi."

Lê Phi Phàm đang hăng hái chọt chán nản, thậm chí may mà mình chủ động khai báo. Cũng phải, lúc nào hẳn chẳng để ý hành tung của Thư Dịch Khanh.

Anh hoàn toàn có lý do nghi ngờ lý do Hoắc Uẩn Khải vẫn ở đây thế này là vì chuyện đó.

Anh nhún vai nói: "Được rồi, dù sao tôi cũng đã nói, những việc khác không liên quan tới tôi."

Cho tới nay, phản ứng đầu tiên của Lê Phi Phàm khi nhắc tới Thư Dịch Khanh là phủi sạch quan hệ, chỉ mong không dính dáng gì tới cậu ta. Dù sao anh biết gì thì nói vậy, chỉ cần Hoắc Uẩn Khải không tóm được nhược điểm của anh, hẳn sẽ không có gì để nói.

Hoắc Uẩn Khải không còn gì để nói với thái độ thiếu điều giơ tay thề của anh, hẳn ung dung đổi chủ đề: "Hoắc Thất sao rồi?"

"Cậu ấy?" Lê Phi Phàm không nghĩ nhiều, Hoắc Uẩn Khải có thể biết được tin tức của Thư Dịch Khanh thì biết cả tin của Hoắc Thất cũng không có gì lạ, anh nói thẳng: "Không sao, hôm nay cậu ấy cũng đã gặp Thư Dịch Khanh, nhưng mà uống say quá nên không làm gì cả."

Lê Phi Phàm nói xong thì phát hiện Hoắc Uẩn Khải đang nhìn mình chăm chăm.

Ánh mắt kia thật sự rất quái lạ, anh tưởng Hoắc Uẩn Khải không tin, còn nói: "Thật đó, tôi bảo đảm, tôi đích thân đưa cậu ấy tới khách sạn, sau đó nhìn người nằm xuống rồi mới đi."

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh suốt nửa phút.

Thấy Lê Phi Phàm đang phân vân không biết có nên nói giúp Hoắc Thất lần nữa không, Hoắc Uẩn Khải bèn nói: "Lần sau chuyện của Hoắc Thất cứ gọi cho tài xế, sẽ có người xử lý."

"Được." Lê Phi Phàm đáp: "Tôi biết rồi."

Thấy Hoắc Uẩn Khải không nói gì nữa, anh lập tức đứng lên.

Chuyện gặp Thư Dịch Khinh tới đây coi như Hoắc Uẩn Khải đã cho qua, anh xoay xoay cái cổ đau nhức, nhìn quanh phòng rồi bắt đầu la to: "Chị Lan! Chị Lan! Chị đâu rồi?"

Chị Lan vội đi vào, lúc thấy Hoắc Uẩn Khải còn ở đây bèn hơi chần chừ một chút, sau đó mới trừng Lê Phi Phàm: "Đột nhiên la to vậy làm gì?"

"Bởi vì em sắp chết đói rồi." Lê Phi Phàm vòng tay qua ôm cổ chị Lan, không đếm xỉa đến những người khác, nói: "Nhị gia vừa tới, trong mắt chị đã không có em nữa, sao chị lại như vậy chứ?"

Chị Lan bị anh ôm cổ lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, liên tục nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải đang ngồi đó, vỗ vỗ vào cánh tay Lê Phi Phàm.

Thấp giọng nói: "Em đang nghĩ gì vậy hả? Lúc này không ở bên Nhị gia nhiều chút, cơ hội khó có được như vậy mà cũng không biết nắm chặt nữa." "Mặc kệ anh ta." Lê Phi Phàm tiếp tục ôm lấy chị: "Em còn chưa ăn tối đâu, em chết đói mà chị không đau lòng sao."

"Được được được." Chị Lan không lay chuyển được anh: "Dọn cơm cho em ngay đây!"

Ở trước mặt chị Lan, Lê Phi Phàm luôn bày ra vẻ mặt dày vô sỉ, làm nũng xong mới nhớ tới hỏi Hoắc Uẩn Khải một câu.

"Anh ăn cơm chưa? Có muốn ăn cùng tôi không?"

Năm phút sau, bọn họ ngồi cùng bàn ăn.

Lê Phi Phàm không ngờ Hoắc Uẩn Khải vẫn chưa ăn cơm.

Đúng là hắn quan tâm tới Thư Dịch Khinh thật.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng anh sẽ không chủ động nói ra, hai người bèn yên lặng dùng bữa. Trong phòng sáng sủa và ấm áp, phòng ăn mang theo nét cổ kính hòa hợp với khí chất đàn ông trưởng thành của người ngồi đối diện.

Hoắc Uẩn Khải ngồi đó, Lê Phi Phàm cũng ngẩn ngơ, trông hai người cứ như đã sống với nhau rất nhiều năm.
Hoắc Uẩn Khải ăn không nhiều, gác đũa xuống cũng không vội đi.

Lê Phi Phàm lại uống thêm nửa chén canh nhỏ nữa mới bỏ chén xuống.

Chị Lan vừa cho người thu dọn vừa nói: "Giường ở trên lầu đã được trải xong rồi, chú Phúc cũng đưa quần áo sáng mai để Nhị gia thay tới. Muộn lắm rồi, hai người ăn xong thì lên lầu nghỉ ngơi sớm chút đi."

Lê Phi Phàm nhìn Hoắc Uẩn Khải một cái: "Nhị gia không ở lại đây đâu."

Trong tình huống cả hai người họ không biết gì cả, những người bên cạnh lại cho rằng chuyện tối nay Hoắc Uẩn Khải ngủ lại đây rất bình thường và đúng lý hợp tình.

Nhưng hôm nay Lê Phi Phàm vừa gặp Thư Dịch Khinh, thần kinh của anh có hơi nhạy cảm.

Không đi tìm người ta, trái lại còn do thám thông tin từ chỗ của anh.

Đây không phải là một tín hiệu tốt đối với Lê Phi Phàm.
Thậm chí Lê Phi Phàm đã nghĩ ra được một cái cớ giúp hắn, đêm hôm khuya khoắt lại đẩy hắn ra khỏi sân.

"Nhị gia thấy tôi dễ bị sai khiến vậy sao, tôi không muốn một cái chức vụ tùy tiện nào đó." Ở trước mặt chú Phúc và tất cả mọi người, anh dán mặt vào ngực Hoắc Uẩn Khải, lấy ngón tay chọc chọc ngực hắn, nói: "Trợ lý Tổng giám đốc, có thể tự do ra vào phòng làm việc, nếu anh không đồng ý thì sau này đừng tới chỗ này của tôi nữa."

Sau đó, "cạch" một tiếng đóng cửa lại.

Trong đầu nghĩ, mẹ nó mình thật là quá chu đáo.

Chương 23

Không biết có phải do miệng quạ của Hoắc Uẩn Khải nhắc tới chuyện lúc trước anh phải nhập viện vì tim đập nhanh hay không mà tối đó, quả thật là Lê Phi Phàm có cảm giác tim mình hơi khó chịu. Dường như cảm giác ấy không phải vì cơ thể có vấn đề gì, đơn giản chỉ là không thở nổi.

Thuốc bác sĩ kê vẫn còn để đầu giường.

Anh ngồi dậy nuốt hai viên thuốc.

Nhưng Lê Phi Phàm lại nằm mơ, lần này anh biết rõ mình đang mơ, chỉ là không thể nào tỉnh lại được.

Hơn nữa, trong mơ, anh không thấy ba mẹ mình, cũng không thấy anh trai.

Anh mơ thấy một nơi xa lạ.

Một con hẻm nhỏ lát đá, chiều rộng chừng đủ cho hai người đi song song, rác nhựa ngổn ngang chất thành đống trong góc tường, có vài người mặc quần áo đầu bếp màu trắng xách thùng đi ra từ một cái cửa nhỏ ven đường, họ đang không ngừng nói chuyện, dường như sắp tiếp đũa ai đó, trông rất phần khởi.

Cảnh tượng lại thay đổi trong chớp mắt.

Đó là bên trong một phòng riêng, cốc chén trong phòng rất bừa bộn.

Lê Phi Phàm có cảm giác góc nhìn của mình hiện tại là của một khán giả, nhưng mà tất cả cảnh tượng đều méo mó không rõ ràng. Anh thấy có hai người đàn ông mặc đồ vest màu đen ngã dưới gầm bàn, thấy cả con dao trên ngực họ và máu chảy lênh láng đầy đất.

Cuối cùng, Lê Phi Phàm hoảng hốt dời tầm mắt khỏi hai gương mặt có vẻ xa lạ nhưng lại mơ hồ lộ ra cảm giác quen thuộc, mặt đối mặt với hai cấp dưới của Khâu Hồ, anh nghe được tim mình đập rất nhanh.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.

Sau đó, theo bản năng, Lê Phi Phàm nhìn về phía cánh cửa đang đóng.

Đúng như linh cảm trong lòng, giọng Hoắc Uẩn Khải đang nói chuyện với người khác cùng lúc vang lên ngoài cửa.

Lê Phi Phàm còn chưa kịp hét lên "Đừng mở cửa" thì đã có người vặn tay nắm mở cửa ra.

Một tiếng vang thật lớn.

Lê Phi Phàm nghe thấy tiếng nổ ầm ầm bên tai, sóng nhiệt chân thực đến mức anh phải nhắm hai mắt lại theo bản năng.

Sau đó anh bất chợt bừng tỉnh, từ trên giường bật dậy.

Trong phòng hơi tối, Lê Phi Phàm nghe thấy tiếng bản thân thở dốc dồn dập. Anh đưa tay túm lấy phần áo trước ngực, tim đập nhanh đến mức anh thấy hơi choáng váng do thiếu máu.

Lê Phi Phàm phát hiện phản ứng của cơ thể mình hiện tại rất giống với hôm ở trên xe của Hoắc Uẩn Khải.

Ý nghĩ đầu tiên là, mẹ nó, không phải cơ thể này của nguyên thân có bệnh tim thật đấy chứ?

Lúc trước bác sĩ nói có thể là liên quan đến cảm xúc, nhưng dạo gần đây Lê Phi Phàm không thức khuya cũng không hút thuốc lá, phải nói là đỡ hơn nhiều so với đoạn thời gian trước, không lý nào lại xảy ra vấn đề được. Anh đưa tay lên lau vàng trán ướt đẫm mồ hôi, cả người lạnh ngắt.

Sau đó Lê Phi Phàm lại nghĩ tới giấc mơ kia.

Giấc mộng quá chân thực, thật đến nỗi cho dù hiện tại đã tỉnh lại nhưng anh vẫn có thể nhớ rõ mỗi một chi tiết trong mơ.

Trong bóng tối, anh không nhận được cau mày.

Cũng may là giấc mơ đã qua, thuốc bác sĩ kê vẫn còn nên anh cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hai ngày sau, Hoắc Thất vẫn luôn liên lạc với anh, lúc Lê Phi Phàm nói muốn dẫn cậu theo, anh vốn cho là vị thiếu gia này chỉ có thể hào hứng cùng lắm ba phút thôi, cũng không trông mong cậu có thể làm gì đó thật. Không ngờ Hoắc Thất còn nghiêm túc hơn so với tưởng tượng của anh, đưa ra câu hỏi tương quan cũng rất chuyên nghiệp.

Cho dù trước đây nhìn Hoắc Thất có vẻ không đáng tin lắm, nhưng dù sao cũng là người do nhà họ Hoắc bồi dưỡng, từ nhỏ đã tiếp xúc với những tài nguyên tốt nhất mà người thường có nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Theo lời của bản thân Hoắc Thất thì là: "Trước đây là do tôi không muốn cố gắng, nhưng giờ tôi đã quyết định rồi, tôi không cần phải dựa dẫm vào nhà họ Hoắc, tôi sẽ khiến tất cả bọn họ phải nhìn tôi với ánh mắt khác xưa."

"Vùng dậy đi thiếu niên." Lê Phi Phàm bật cười: "Tôi chờ tới ngày cậu bay cao."

Hoắc Thất: "Tôi cảm thấy anh không tin tưởng tôi."

"Tin chứ, sao lại không tin cho được." Hôm nay Lê Phi Phàm cũng định ra ngoài, lúc anh đi tới cửa mới phát hiện ví của mình bị rơi ở phòng ngủ, vừa xoay người trở về vừa nói chuyện điện thoại với Hoắc Thất: "Nhưng điều đầu tiên là cậu đã nghĩ ra chỗ ở chưa? Hay cậu muốn nằm vất vưởng mãi ở khách sạn để bắt đầu kiếp sống phản công của mình?"

"Tôi sẽ về nhà, dù sao ba tôi... Hoắc Kính cũng không có ở nhà."
"Nhưng sớm muộn cũng phải gặp mà?"

"Ông ta muốn đi Úc, trong thời gian ngắn sẽ không trở về, ngày mai cất cánh."

Lê Phi Phàm ngừng lại chốc lát: "Nước Úc? Định cư sao?"

"Không biết." Lúc Hoắc Thất nhắc tới ba ngữ khí không vui: "Dù sao tôi cũng chỉ nghe người khác nói vậy."

Lê Phi Phàm hơi ngạc nhiên, Hoắc Kính là nhân vật mấu chốt trên con đường trở nên xấu xa hiểm độc của Hoắc Thất, dựa theo tính cách, dù cho hiện tại Hoắc Kính đang thất thế ở nhà họ Hoắc, ông ta cũng không nên rời xa quốc nội.

Lựa chọn yên lặng ngủ đông sau đó chờ cơ hội phản công mới là phong cách của Hoắc Kính.

"Được rồi." Nhưng Lê Phi Phàm cũng không có ý định bàn chuyện này với Hoắc Thất, anh nói: "Vậy cứ thế đi, tôi đã xem xét xong mấy hạng mục đang có trong tay rồi, tôi gửi cho cậu, cậu có thể xem trước một chút." Hoắc Thất không cúp máy, dường như cậu đang do dự gì đó, sau đó hỏi: "Tại sao anh lại giúp tôi?"

Lê Phi Phàm có thể tưởng tượng ra được bộ dáng cậu đang nằm ườn trên giường, tay vò vò chăn, thuận miệng nói: "Biết làm sao giờ, anh Lê của cậu vừa đẹp người vừa tốt bụng, không thể để người bạn nhỏ kiêu ngạo lại sa đọa trốn trong chăn khóc thầm được."

"Mẹ nó anh..." Mấy câu chửi tục đã tới bên miệng khó khăn lắm Hoắc Thất mới nuốt vào được, có lẽ là do nhớ tới mỗi lần cậu chửi tục đều bị Lê Phi Phàm đe dọa, cuối cùng cậu quay qua mĩa mai anh: "Đôi lúc tôi thấy anh còn trẻ con hơn tôi."

"Tôi xem như cậu đang khen ngoại hình tôi trẻ trung."

"Không muốn nói với anh nữa, cúp đây."

Lê Phi Phàm thấy Hoắc Thất thô lỗ cúp máy, cười giễu, nhìn điện thoại lẩm bẩm quả nhiên là con nít.

Anh cất điện thoại di động, đi trở về phòng thì gặp chú Phúc vội vã đi ra.

"Chú Phúc đang đi đâu vậy?" Lê Phi Phàm hỏi.

Chú Phúc thấy anh, đưa túi văn kiện đang cầm trên tay cho anh xem, nói: "Sáng nay Nhị gia để quên ở phòng sách nên cho người tới lấy, tôi đang định đưa đi."

Lê Phi Phàm gật đầu, tránh ra nhường đường.

Chú Phúc đi qua, Lê Phi Phàm lại đột nhiên lên tiếng.

"Chú Phúc."

Chú Phúc quay đầu nhìn anh: "Có chuyện gì sao?"

Lê Phi Phàm dừng lại chút, vẫn mở miệng hỏi: "Mấy ngày gần đây Nhị gia đang bận gì vậy?"

Thật ra anh cũng biết mình không nên hỏi chú Phúc câu này, thân phận gia chủ của nhà họ Hoắc kiêng kỵ nhất điều gì? Chính là người bên cạnh hỏi thăm hành động của họ. Nhất là với thân phận này của anh, hỏi như vậy sẽ khiến lão quản gia nghĩ anh vượt quá khuôn phép.

Nhưng điều bất ngờ là, chú Phúc không nghĩ nhiều như anh tưởng.

"Nhớ cậu ấy sao?" Lão quản gia còn lộ ra nụ cười hiểu rõ, đến cả vết chân chim nơi đuôi mắt cũng rõ hơn bình thường, nhìn anh nói: "Tối hôm đó cậu đẩy cậu ấy ra ngoài cậu ấy cũng không tức giận, đừng lo. Có điều thỉnh thoảng đùa giỡn một chút thì được, nhưng cậu phải học cách kiềm chế cảm xúc trước đã, tính tình Nhị gia ít nói, có vài chuyện sẽ không chủ động nói ra."

Lê Phi Phàm lộ ra vẻ mặt xấu hổ: "... Chú, cháu không nói tới việc này."

"Tôi không để ý chuyện của mấy người trẻ tuổi các cậu đâu."

Chú Phúc bày ra vẻ mặt cái gì cũng hiểu khiến anh nghẹn lời.

Chẳng qua lúc ấy Lê Phi Phàm chỉ thuận miệng mượn một cái cớ, chính anh cũng đã quên mất, ai ngờ người khác lại tưởng thật, hơn nữa còn cho rằng anh giận đối tượng hai ngày.

Lá gan anh có bao lớn đâu chứ, cũng không phải chán sống.

Có lẽ chú Phúc thấy được sắc mặt kỳ lạ của Lê Phi Phàm, tưởng anh đang ngượng ngùng nên rất sẵn sóc mà bỏ qua vấn đề này.

Chú Phúc nói: "Mấy ngày nay Nhị gia vẫn đang bận chuyện sáp nhập, cụ thể thì tôi không rõ lắm, chỉ là cậu ấy vẫn luôn ở bên tập đoàn đến nửa đêm vẫn chưa hết bận."

Lê Phi Phàm cảm thấy quả nhiên là vừa rồi mình đã suy nghĩ nhiều, vẫn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm.

Chú Phúc lại nói thêm: "Chẳng qua hình như chiều nay có hẹn bàn công việc với người ta, địa điểm là ở Lầu Mẫu Đơn, còn khoảng một tiếng nữa..."

"Lầu Mẫu Đơn?" Giọng Lê Phi Phàm đột nhiên không đúng lắm, cau mày: "Chú chắc chắn nơi đó gọi là Lầu Mẫu Đơn sao?"

Chú Phúc bất ngờ nhìn anh, giải thích: "Lầu Mẫu Đơn là nhà hàng lâu đời đã được truyền thừa cả trăm năm rồi, có một khoảng thời gian việc kinh doanh không tốt, hai mươi năm trước cha của Nhị gia, cũng chính là lão gia chủ Hoắc Khôi đích thân đề cử khai trương lại lần nữa, suy cho cùng cũng có liên hệ sâu xa với nhà họ Hoắc."

Thật ra thì Lê Phi Phàm cũng không để ý chú Phúc nói gì.

Anh chỉ để ý tới một tin, thì ra địa điểm Lầu Mẫu Đơn là có thật.

Con hẻm nhỏ trong mộng kia lại xuất hiện trong đầu anh lần nữa.

Vậy chắc hẳn phía sau bếp có một cánh cửa nhỏ.

Nội dung cuộc trò chuyện của mấy người đầu bếp đi ra từ cánh cửa đó hiện lên rõ ràng.

"Hôm nay phải để cho đầu bếp Trương trở tài rồi, dù thế nào đi nữa cũng không thể làm mất uy tín của Lầu Mầu Đơn được."

"Sao có thể, trước đây, nhà hàng chúng ta chính là nơi tổ chức tiệc theo tiêu chuẩn quốc yển đó."

Có người hỏi: "Hôm nay chính xác có những ai tới vậy?"

Người bên cạnh thở dài: "Những người khác không quan tâm, nói cho cậu biết trong đó có một người, họ Hoắc."

Lê Phi Phàm không biết mình nên kinh sợ hay gì, giấc mơ thành hiện thực, hay nói cách khác, đây có lẽ là linh cảm về sự việc sắp xảy ra. Nếu là trước đây Lê Phi Phàm sẽ cho rằng đây là chuyện hoang đường, nhưng hiện giờ anh đã trải nghiệm cả chuyện xuyên sách rồi, có vài chuyện xảy ra khiến anh không thể không tin.

Phản ứng đầu tiên của Lê Phi Phàm là phải ngăn cản.

Thứ nhất, Lê Phi Phàm không nhớ rõ trong sách có đoạn cốt truyện này hay không, thứ hai là, lỡ như chuyện này thật sự xảy ra thì sao?

Dù chỉ có tỷ lệ là một phần vạn đi chăng nữa.

Nhưng đó cũng là mạng người.

Lúc này, Lê Phi Phàm không về nữa, anh cầm lấy túi văn kiện trong tay chú Phúc, nói: "Hay là như vậy đi chú Phúc, sẵn tiện cháu đang có việc muốn

tìm Nhị gia, cái này để cháu tự đưa cho anh ấy đi.”

Chú Phúc cũng không có ý kiến gì, nói thẳng: "Được, vậy cậu Lê cứ đi đi, xe đang chờ ngoài cổng đó."

"Được."

Người về lấy văn kiện là một cấp dưới của Khâu Hồ, thấy anh đi ra thì kêu một tiếng cậu Lê, sau đó đưa tay cầm lấy văn kiện trong tay anh. Lê Phi Phàm đưa cho người kia rồi tiến lên mở cửa xe, ngồi vào.

"Đừng nói gì hết, lái xe đi, nhanh chút."

Đối phương hơi sững sốt, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Lê Phi Phàm thì thành thật im lặng, ngồi vào ghế lái.

Lúc này, Lầu Mầu Đơn đã ngừng dịch vụ đặt phòng trước, dù vị trí của nhà hàng không quá sầm uất nhưng vì có danh tiếng nên việc làm ăn luôn rất tốt, cũng có rất nhiều khách quen.

Nhưng hôm nay khách hàng đều bị từ chối khéo.

Thật ra nhân viên cũng không biết vì sao, chỉ biết là hôm nay cả nhà hàng đã được bao trọn, có khách quan trọng tới.

Khoảng hai giờ mười lăm phút chiều, có mấy chiếc xe dừng lại ở khoảng đất trống bên ngoài nhà hàng, một đoàn người đi vào.

Hoắc Uẩn Khải đi đầu tiên.

Áo măng-tô dài đến đầu gối, vai rộng lưng rộng, bộ âu phục màu đen bên trong càng tôn lên dáng người cao ráo và đôi chân dài của hắn. Những người phục vụ có mặt đều phải há hốc mồm khi thấy vị gia chủ trẻ tuổi vừa mới nhậm chức này của nhà họ Hoắc, sau đó lại rít cú đầu xuống nhưng

vẫn lén nhìn lên.

"Ngài tới rồi." Ông chủ nhà hàng đã gần năm mươi tuổi, có vẻ như quen biết hẳn, đích thân nghênh đón.

Hoắc Uẩn Khải đi theo đối phương vào bên trong, nói: "Cứ như mọi khi, không cần phải chuẩn bị thêm những thứ khác."

Ông chủ gật đầu đáp lại: "Chỗ cũ, đã sắp xếp xong."

Có người đi theo phía sau mở miệng khen.

"Quả nhiên chỗ mà Nhị gia chọn rất tốt."

"Đúng vậy, tôi nghe nói Vịt om gừng và Cá sóc chiên xù ở Lầu Mẫu Đơn là nổi tiếng nhất, nếu hôm nay không nhờ Nhị gia thì e là chúng ta cũng không có phúc được hưởng phần lộc ăn này rồi."

Hoắc Uẩn Khải quay đầu nhìn lướt qua người đàn ông trung niên vừa mới nói chuyện.

Hắn tùy ý nói: "Năm đó các vị đi theo cha tôi, hẹn ở Lầu Mẫu Đơn là thích hợp nhất. Nếu nói do phúc của tôi thì hơi quá lời rồi, nếu các vị có hứng thú, nơi này luôn hoan nghênh."

Người đàn ông trung niên cười ha ha, luôn miệng nói được.

Trong lúc những người khác không chú ý, ông ta liếc nhìn sang một người đàn ông trung niên khác, trong mắt cả hai đều thoáng hiện lên vẻ hung ác.

Hoắc Uẩn Khải lại đột nhiên lên tiếng.

"Chú Dữu."

Người đàn ông trung niên ngẩn ra: "Hả?"

Hoắc Uẩn Khải nhướng mi: "Chú sao vậy? Căng thẳng sao?"

"Đâu, đâu có." Người đàn ông trung niên lập tức nói: "Tôi không có căng thẳng gì cả, Nhị gia kêu tôi có việc gì không?"

Lúc này, nhóm người bọn họ đã lên tới lầu hai, đi dọc theo hành lang hình vòng tới phòng riêng đã đặt trước.

Hoắc Uẩn Khải không ngừng bước, vừa đi vừa nói: "Sau khi lão Lương về dưỡng lão, trong những người luôn đi theo ông ấy thì địa vị của chú cao nhất, tôi nghe nói lão Lương có ý định cho chú thay thế vị trí của ông ấy, chú thấy sao?"

Người đàn ông được gọi là chú Dữu đi phía sau Hoắc Uẩn Khải nói: "Tôi nghe theo ý của Nhị gia."

"Ồ?" Hoắc Uẩn Khải dừng lại trước cửa, xoay người lại: "Kinh nghiệm của chú không ít, bản thân chú không có ý kiến gì sao?"

"Tôi không có ý kiến gì cả." Người đàn ông nở một nụ cười mang theo sự ngượng ngùng hiếm thấy ở một người đàn ông trung niên, ông ta khoát tay nói: "Lão Lương tự mình rút lui, Nhị gia chịu chữa cho mấy người chúng tôi một con đường như vậy, chúng tôi đã rất cảm kích rồi, còn dám ý kiến gì nữa."

Ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải quét qua gương mặt của từng người một, có vài người cũng gật đầu theo.

Hắn đẩy cánh cửa trước mặt ra: "Nếu không có ý kiến gì, vậy đi thôi."

Đây là cánh cửa đầu tiên từ hành lang đến phòng riêng, qua thêm một cái sảnh, vẫn còn cánh cửa thứ hai nữa.

Cửa được làm từ chất liệu cách âm, Hoắc Uẩn Khải tiến lên nắm lấy tay nắm cửa bằng kim loại, dưới hai ánh nhìn căng thẳng kia, hắn tạm dừng động tác. Hoắc Uẩn Khải tỏ vẻ đột nhiên nhớ tới gì đó, bỗng nhiên hỏi: "Nghe nói anh cả đặt vé ngày mai bay đi Úc?"

Người đàn ông trung niên cảm thấy tim mình đã nhảy lên tới cổ họng rồi.

Ông ta nuốt nước bọt một cái mới khó khăn mở miệng.

"Đúng vậy, sáu giờ sáng cất cánh."

"Là sáng sớm sao." Hoắc Uẩn Khải gật đầu nói.

Giọng điệu chứa ẩn ý: "Có điều chú Dữu cứ yên tâm, tôi nghĩ cho dù sớm hơn nữa thì chú vẫn có cơ hội đi tiến anh ấy."

Một giây sau, Hoắc Uẩn Khải xoay tay nắm cửa, đột nhiên lại có một bàn tay khác đặt lên tay hắn.

Ngón tay kia thon dài mảnh khảnh, không những chụp vào mu bàn tay Hoắc Uẩn Khải mà còn chạm vào cổ tay, luồn tay đan chặt vào mười ngón của hắn.

Tất cả mọi người đều nhìn vào chàng trai nghe đồn là được Nhị gia cực kỳ cưng chiều đột nhiên xuất hiện ở đây.

Dáng vẻ anh vội vàng xông đến như vừa nhận được tin liền chạy tới, trên mặt còn mang vẻ tức giận, giống như không phục nhưng không thể không thỏa hiệp.

Anh nói: "Em sai rồi."

"Hai ngày rồi anh cũng không để ý tới em, còn không phải là muốn em xin lỗi sao, em sai rồi được chưa?"

Trông Lê Phi Phàm không có vẻ như là bị lạnh nhạt mà đến xin lỗi, càng giống như bị ép buộc, hết cách nên mới phải đến, dáng vẻ rõ ràng là kiểu thích làm theo ý mình, cố tình gây sự tại thời điểm mấu chốt. Anh cũng mặc kệ những người khác, giây tiếp theo, dường như sợ Hoắc Uẩn Khải tức giận, anh khẩn cấp kề sát rồi ôm cổ Hoắc Uẩn Khải, nói nhỏ gì đó vào tai hắn khiến nhân viên của nhà hàng đang nhìn lên cũng phải đỏ mặt. Lê Phi Phàm không biết tình huống hiện tại, chỉ có thể làm như vậy.

Lúc ôm Hoắc Uẩn Khải anh mới phát hiện bàn tay mình vừa nóng vừa ướt.

Anh cũng không rảnh để ý rốt cuộc Hoắc Uẩn Khải có chê hay không, chỉ nói một câu: "Đừng mở cửa, có vấn đề."

Chương 24

Lê Phi Phàm vừa mới nói xong thì cảm giác có một bàn tay quấn quanh eo mình, bỗng nhiên siết chặt.

Anh đụng vào lồng ngực Hoắc Uẩn Khải, vừa kinh ngạc ngẩng đầu liền đối diện đôi mắt thâm trầm như mực của đối phương.

Hoắc Uẩn Khải thấy Lê Phi Phàm không nói gì bèn buông bàn tay đang siết chặt ra, trong ánh mắt khiếp sợ của Lê Phi Phàm, hắn lại nắm tay nắm cửa lần nữa, nhún một cái.

Cạch cạch, cửa mở.

Cả thế giới yên tĩnh, không có chuyện gì xảy ra.

Cả hiện trường im lặng, không biết trong lòng ai càng kinh hãi, nhưng dường như Hoắc Uẩn Khải hoàn toàn không chú ý đến biến hóa xung quanh, hắn ôm eo Lê Phi Phàm không buông, đứng cạnh cửa nói với những người khác: “Thật ngại quá, tôi phải xử lý chút chuyện nhà, bữa này tôi mời, lần sau có cơ hội lại tụ hội với các vị.”

Người không hiểu tình huống ra sao đều mở miệng.

“Nhị gia tự nhiên, tự nhiên.”

“Chúng tôi tự vào là được.”

“Đúng đúng đúng, ngài cứ bận việc của ngài trước.”

Tầm mắt những người này đều lướt nhìn qua mặt Lê Phi Phàm, có ánh nhìn mập mờ trong lòng hiểu rõ, cũng người tỏ vẻ chế giễu xem kịch vui, nhưng

bọn họ đều nhất trí cho rằng quả nhiên Nhị gia bị tiểu yêu tinh này mê hoặc.

Giây tiếp theo lại nghe Hoắc Uẩn Khai nói: “Khâu Hổ.”

Vệ sĩ cao lớn đứng bên cạnh đi lên phía trước.

Hoắc Uẩn Khai: “Cậu dẫn mấy người chú Dữu sang căn phòng thuê bên cạnh tiếp đãi, tôi xong chuyện sẽ qua.”

Khâu Hổ vung tay lên, bốn năm bảo tiêu đứng ở cửa đi tới trước mặt mấy người được gọi là chú Dữu, bày ra tư thế mời. Điều này khiến mọi người có cảm giác không đúng lắm, về phía chú Dữu, bộ dáng giả vờ thành thoi sớm đã biến mất, lúc này ông ta nhìn chằm chằm cánh cửa đang rộng mở kia, mồ hôi lạnh ứa ra, hai mắt đăm đăm.

Những người còn lại mặc kệ trong lòng sóng to gió lớn như thế nào đều thông minh lựa chọn làm bộ như không thấy gì.

Cả căn phòng nhanh chóng yên tĩnh lại, khôi phục sự yên lặng.

Lê Phi Phàm trơ mắt nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt, mọi lời nói đều kẹt ở cổ họng.

Một khắc kia Hoắc Uẩn Khai mở cửa anh liền biết, mọi chuyện đều trong dự đoán của hắn.

Trong phòng không có một đồng bùa bãi đầy đất, hai người kia vốn nằm trong vũng máu nhưng Lê Phi Phàm lại tận mắt nhìn thấy bọn họ bình an vô sự đi theo phía sau Khâu Hổ, mà bom gài ở cửa phòng lại biến mất một cách vô lý.

Không có máu tươi, càng không có nổ mạnh.

Lê Phi Phàm nghĩ thầm điều duy nhất khiến Hoắc Uẩn Khai cảm thấy ngoài ý muốn, chắc là bản thân anh đến.

Điều khiến Lê Phi Phàm cảm thấy ngoài dự kiến là chính mình không bị giam lại, không bị tra xét, không bị chất vấn.

Mẫu Đơn Lầu là một nhà hàng ba tầng, vị trí ban đầu của bọn họ là ở tầng hai.

Tầng thứ ba càng giống như không gian tư nhân, Hoắc Uẩn Khải thoạt nhìn quá quen thuộc với nơi này, hắn dẫn Lê Phi Phàm vào một căn phòng hoa lệ, phủ kín thảm nhiều màu sắc và hoa văn, vừa bảo anh ngồi trước, tâm trạng còn rất tốt, tự mình rót cho anh một ly nước.

“Đây là sản nghiệp của Nhị gia?” Mặc dù Lê Phi Phàm đang hỏi nhưng ngữ khí giống như một câu trần thuật khẳng định.

Lê Phi Phàm vốn định đi ra ngoài bàn công việc, cho nên quần áo gọn gàng nghiêm chỉnh. Chẳng qua để diễn một màn dưới lầu vừa rồi càng chân thật, anh đã vút áo khoác ngoài xe.

Anh kéo vạt áo trong quần ra, xắn nửa tay áo để lộ nửa cánh tay.

Hiện tại Lê Phi Phàm ngồi trong một không gian vừa kín đáo vừa mờ ám phong tình, cho dù là vẻ mặt bình thường, khí chất lại hữu ý vô tình tương đồng với căn phòng này.

Hoắc Uẩn Khải thì khác, nếu Lê Phi Phàm là điểm điểm sắc nhất của ngọn lửa đỏ, vậy hắn chính là phần lớn màu lam sẫm còn lại.

Một người loá mắt, một người vững vàng.

Hoắc Uẩn Khải ung dung đặt chiếc ly vào trong tay Lê Phi Phàm, trả lời vấn đề vừa rồi của anh.

“Đúng, năm năm trước thuộc về danh nghĩa của tôi, không nhiều người biết.”

Lê Phi Phàm vuốt ve chiếc ly, nở nụ cười: “Vậy xem ra tôi làm điều thừa.”

“Cậu không biết tình huống, phản ứng được như vậy đã khá hơn người bình

thường rất nhiều.” Hoắc Uẩn Khải giống như không vội vàng tiến vào trọng điểm của cuộc trò chuyện, ngược lại hỏi mấy vấn đề râu ria: “Lạnh không?”

Lê Phi Phàm có chút thất thần: “Cái gì?”

Hoắc Uẩn Khải đứng nhìn anh: “Lúc nãy thấy cậu chảy mồ hôi, thời tiết này gió thổi dễ bị cảm lạnh.”

“Không có việc gì.” Lê Phi Phàm nói xong mới nhận ra phía sau lưng có cảm giác lạnh lẽo, tâm trạng nhấp nhô, cho dù gan lớn nhưng đây là lần đầu tiên anh phải đối mặt với trường hợp như này.

Dù là ai đi chăng nữa, biết trước một khi bàn tay đẩy vào, bom ở sau cửa có thể nổ bất cứ lúc nào, ai cũng sẽ sợ hãi.

Lê Phi Phàm cũng không ngoại lệ.

Nhưng nỗi sợ này đến bất chợt.

Lê Phi Phàm còn chưa kịp định thần, hơi thở quen thuộc đã bao phủ.

Áo khoác ngoài vốn ở trên người Hoắc Uẩn Khải được khoác lên vai anh, Lê Phi Phàm vươn tay muốn kéo ra lại bị hấn giữ chặt tay.

“Mặc đi.” Hấn nói.

Cho đến giờ phút này, Lê Phi Phàm vẫn không biết Hoắc Uẩn Khải đánh giá mình như thế nào, thấy hấn vẫn không mở miệng.

“Tôi cho rằng chắc Nhị gia có rất nhiều điều muốn hỏi tôi.”
Lê Phi Phàm nói.

Hoắc Uẩn Khải ngò vào phía đối diện, nhìn anh một cái: “Nếu cậu cảm thấy có thể nói, vậy nói đi.”

“Nếu không thể nói thì sao?”

“VẬY KHÔNG NÓI.”

Lê Phi Phàm phát hiện người này quả thật cực kỳ hiểu rõ nhân tâm.

Hoắc Uẩn Khải không bao giờ ép buộc người khác, nhưng lại có năng lực khiến người khác tự hù chết mình trước.

Không có chuyện gì xảy ra ngoài dự tính, vậy chắc chắn trong lòng Hoắc Uẩn Khải sẽ chôn vùi hạt giống hoài nghi, nghi ngờ tại sao Lê Phi Phàm có thông tin này, ai là người đã tiết lộ tin tức cho anh.

Chẳng qua việc này Lê Phi Phàm không có gì phải giấu diếm.

Ước chừng là trong lòng không có quỷ, cho nên anh rất thẳng thắn.

“Thật ra cũng không có gì không thể nói, tôi đã nói từ lần trước rơi xuống nước được thần tiên báo mộng, tôi chính là quý nhân của Nhị gia, được ông trời chỉ dẫn.” Trong ánh nhìn của Hoắc Uẩn Khải, anh nhấc tay tỏ vẻ: “Đừng nhìn tôi, tôi biết ngay cả lời nói vô căn cứ còn đáng tin hơn những lời này, nhưng cho dù anh nghiêm hình tra tấn tôi tôi cũng chỉ có thể nói với anh như vậy.”

“Thần tiên báo mộng.” Hoắc Uẩn Khải gật gật đầu, không nhìn ra được cảm xúc gì trên mặt.

Hai tay hắn nắm chặt nhau đặt trước đầu gối, làm như có thật: “VẬY CẬU BẢO THẦN TIÊN GIÚP THÊM MỘT LẦN CHO TÔI XEM.”

Lần này đổi lại Lê Phi Phàm sửng sốt.

Thật ra anh đã chuẩn bị tinh thần trước sự tức giận của Hoắc Uẩn Khải.

Dù sao đây không phải việc nhỏ, đây là chuyện lớn liên quan đến mạng người.

Thậm chí đừng nói là tức giận, hẳn rất có khả năng không nói một lời mà thẳng tay xử lý anh.

Điều duy nhất Lê Phi Phàm không dự đoán được là Hoắc Uẩn Khải sẽ tiếp lời.

Cho nên anh tạm dừng nửa phút, đành phải mở miệng: “Vây thần tiên báo mộng cũng có khả năng không hề đáng tin, anh thấy đấy, hôm nay cuối cùng cũng không xảy ra chuyện, cho nên quý thần nói cũng không cần để trong lòng.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh nửa phút.

“Lần sau nhớ nói với tôi.” Hắn nói.

“Hửm?”

“Lần sau nếu gặp tình huống giống như hôm nay, liên hệ với tôi trước.” Mặc kệ Hoắc Uẩn Khải tin hay không tin, quả thật bộ dáng của hắn không phải tức giận, thậm chí giống như đang cố ý nhấn mạnh chuyện này với anh, cuối cùng nói: “Đừng tùy tiện tự chạy đến.”

Lê Phi Phàm: “...À”

Cứ như vậy?

Lúc Lê Phi Phàm rời khỏi lầu ba còn có chút hoài nghi.

Anh vừa rời đi trong phòng lại có thêm một người.

Không biết Khâu Hổ vào lúc nào, vị này chính là người đứng đầu hệ thống an ninh nhà họ Hoắc, đánh giá đầu tiên của người khác về anh ta là mạnh, thân thủ vô cùng tốt, ít lời, đối lập với em gái Khâu Hương của anh ta, thậm chí có vẻ trông thô kệch.

Nhưng ít người biết, Khâu Hổ được rèn luyện trong trung tâm đặc chiến được xưng là khủng bố nhất.

Thắm vấn, theo dõi, cận chiến đều là lĩnh vực anh ta quen thuộc.

Càng đừng nói đến những thuộc hạ của anh ta, mỗi người đều có một sở trường riêng.

Người đưa anh ta ra ngoài là Hoắc Uẩn Khải, từ trước đến nay anh ta chỉ tuân theo mệnh lệnh của hắn.

Lúc này anh ta xuất hiện bên cạnh Hoắc Uẩn Khải, xoay người thấp giọng nói một câu: “Đã nôn ra hết, trước mắt những người chúng ta giám thị đều là con tốt của Hoắc Kính có thể dùng được, không có cá lọt lưới.”

Hoắc Uẩn Khải ngồi ở vị trí trên, xoay xoay chiếc cúc áo màu trắng trên tay.

“Hoắc Kính đâu?” Hắn hỏi.

Khâu Hồ: “Vẫn còn ở trong thành phố, tin tức đã đi Úc là giả, hôm nay nếu như bọn họ đắc thủ, chắc chắn ông ta sẽ xuất hiện đầu tiên.”

Hoắc Uẩn Khải gật gật đầu, nhàn nhạt nói: “Trông chừng ông ta, qua ngày hôm nay tôi sẽ khiến ông ta muốn ra cũng không ra được.”

“Vâng.”

Khâu Hồ đã đi theo Hoắc Uẩn Khải một thời gian dài, đương nhiên cũng chú ý cúc áo trong bàn tay hắn.

Cúc áo kia thoát nhìn giống như vô tình bị rơi, nhưng trong đầu Khâu Hồ lại hiện ra người tuyệt đối không nên xuất hiện ở hiện trường.

Khâu Hồ nói: “Muốn giám sát người đó không?”

“Không cần.” Hoắc Uẩn Khải nói: “Điều tra, tra những người cậu ta từng tiếp xúc gần đây, điều tra cẩn thận, chuyện không bình thường cũng không thể bỏ qua.”

Khâu Hồ đáp vâng một tiếng, lại dừng một chút.

“Có vấn đề gì?” Hoắc Uẩn Khải hỏi.

Khâu Hồ: “Nhị gia, có rất nhiều cách và thủ đoạn để điều tra, chúng ta...”

"Cậu ta không có vấn đề." Hoắc Uẩn Khải nói thẳng, trước mắt hắn hiện lên sườn mặt của thiếu niên dán sát lại, lòng bàn tay vẫn dư âm cảm xúc ảm áp quuyền luyến. Hắn nhìn chiếc cúc áo, giống như có thể nhìn ra sự lo lắng trong đôi mắt đơn thuần chân thật kia, chậm rãi nói: “Nhớ kỹ, tra với mục đích bảo vệ là chính, không cần nghi ngờ.”

Khâu Hồ cúi đầu: “Hiểu rõ.”

Bên kia, Lê Phi Phàm đoán được Hoắc Uẩn Khải hẳn sẽ không tin lời mình nói dễ dàng như vậy, nhưng anh quả thật không có lý do nào hợp lý hơn, cũng không nghĩ tới việc nói qua loa lấy lệ. Rốt cuộc anh cũng không xác định mình diễn kịch có qua mắt được Hoắc Uẩn Khải hay không, cho nên chuyện nhìn qua giả tạo cũng sẽ không có sơ hở hay điểm yếu để người khác nghi ngờ.

Nhưng Lê Phi Phàm không ngờ tới, khi đi xuống lầu không cẩn thận nghe thấy mấy nhân viên công tác ghé tai nhau nói nhỏ, hơn nữa có vẻ nhân vật chính lại là mình.

“Lúc đó anh thấy rõ gì không?”

“Thấy rõ, lúc đó tôi thấy cậu ta xông tới ôm lấy Nhị gia, trước bao nhiêu con mắt của đám đông, Nhị gia không những không đẩy cậu ta ra, mà còn ôm lại nữa.”

“Trời, thật hay giả, đó chính là đàn ông...”

“Đàn ông thì đã sao, kẻ có tiền thích chơi đùa nhiều kiểu.”

"Chẳng phải người ta nói Hoắc nhị gia cực kỳ đáng sợ sao? Gần đây tôi có nghe thấy tin đồn, nói là hắn ta vừa lên nắm quyền liền tiến hành thanh tẩy nhà họ Hoắc, tôi có người họ hàng quen biết với quản sự nhà họ Hoắc, nghe nói bây giờ nguyên lão nhà họ Hoắc người nào cũng cảm thấy bất an,

nghe đến tên hẳn đều e ngại.”

“Đó là đối với người khác, đối với người trên giường có thể giống nhau sao?”

“Cũng đúng, người kia hôm nay thoát nhìn thật sự được coi trọng, cũng không biết cậu ta có thể đắc ý được bao lâu.”

“Tôi thấy không được lâu dài, anh cứ coi thử một đoạn thời gian nữa, loại người dám đến làm loạn lúc người ta đang làm chính sự này, lúc đầu còn mới mẻ, hai lần thì coi như là tình thú, lần thứ ba thứ tư chính là không có đầu óc không biết điều.”

“Hãy chờ xem, sớm muộn gì cũng trở mặt.”

Lê Phi Phàm nghe vậy thì tấm tắc cảm thán, anh cũng không biết tương lai của mình khiến nhiều người quan tâm như vậy.

Nhưng người ngoài đơn giản chỉ là ngắm hoa trong sương.

Anh nghĩ nếu tương lai mình biến mất từ bên người Hoắc Uẩn Khải, vậy nhất định không phải vì ghét bỏ công phu trên giường, chắc chắn là Hoắc Uẩn Khải cảm thấy có lẽ mình bị thần tiên hạ cổ, đầu óc không tỉnh táo.

Nói đến đây Lê Phi Phàm cũng cảm thấy cạn lời.

Theo lý mà nói, rõ ràng hôm nay có vấn đề, nhưng mặc kệ anh xuất hiện hay không xuất hiện cũng không có chuyện gì xảy ra.

Vậy trong mơ điều anh thấy là sao?

Thẳng cho đến khi Lê Phi Phàm thấy Thư Dịch Khinh vội vàng bước xuống từ một chiếc taxi.

Tức khắc anh có loại cảm giác hoá ra là vậy.

Quả nhiên chuyện gì vượt qua lẽ thường đều có liên quan đến nhân vật chính.

Lê Phi Phàm đột nhiên nhớ đến một đoạn nhỏ trong cốt truyện ban đầu.

Đó là khi nhà họ Thư xảy ra chuyện, đúng là lúc Thư Dịch Khinh hiểu lầm Hoắc Uẩn Khải sâu nhất, hai người gần như không liên lạc không giao thoa gì với nhau. Nhưng cốt truyện luôn diễn biến tiếp, chắc chắn không có khả năng giằng co mãi như vậy.

Sau đó còn có Cao Thăng ra tay, vô ý lộ ra tình tiết Hoắc Uẩn Khải bị tập kích, sau đó bị thương.

Trong sách không có nội dung cụ thể vụ tập kích này, phải biết rằng để thúc đẩy tuyến tình cảm phát triển, chỉ cần kết quả bị thương là được. Sau đó, dù trong lòng Thư Dịch Khinh không chịu được chuyện Hoắc Uẩn Khải đối phó với nhà họ Thư, nhưng cậu ta vẫn không nhịn được lo lắng bởi Hoắc Uẩn Khải bị thương.

Cho nên, cậu ta đến.

Cậu ta đến.

Cuối cùng Lê Phi Phàm cũng nhận ra điều mình thấy là gì.
Hẳn chính là tình tiết trống trong sách chưa bổ sung thêm.

Hiện tại có tình tiết này, nhưng bởi Hoắc Uẩn Khải không phải là người dễ dàng gặp chuyện không may, cho nên sớm có chuẩn bị giải quyết phiền phức.

Nhưng cho dù quá trình xảy ra như thế nào, thoạt nhìn kết quả này đều không thay đổi.

Chỉ thấy vẻ mặt Thư Dịch Khinh hốt hoảng, trên người cậu ta vẫn mặc bộ quần áo phục vụ màu đỏ rượu mà Lê Phi Phàm thấy cậu ta mặc lần trước, xuống xe trực tiếp đi về hướng cửa.

Cậu ta giữ chặt một người hỏi: “Anh hai ở đâu? Anh ấy ở đâu?”

“Anh ấy không bị gì chứ? Có bị thương nặng không?”

“Nói đi! Người đang ở đâu!”

Thoạt nhìn Thư Dịch Khinh gấp đến điên rồi, xung quanh không ít người đều nhìn về hướng cậu ta.

Lê Phi Phàm nghĩ những người này hôm nay xem diễn quá đã, lúc trước có tình nhân nhỏ là anh tới khóc lóc la lối xin lỗi, lúc sau lại có chính chủ lo lắng rơi nước mắt đến hiện trường.

“Này, Thư Dịch Khinh.” Lê Phi Phàm mở miệng.

Thư Dịch Khinh vẻ mặt sốt ruột lo lắng, đang túm người khác chợt quay đầu lại.

Lê Phi Phàm chỉ trên đầu: “Lầu ba.”

Thư Dịch Khinh sửng sốt.

Lê Phi Phàm: “Nhìn tôi làm gì, lầu ba.”

Lê Phi Phàm cảm thấy mình quả là tận tình tận nghĩa, đến cuối cùng còn phải đẩy thuyền cho tình yêu của người khác.

Trên thực tế, Thư Dịch Khinh khiếp sợ nhìn anh, hoặc là nói nhìn quần áo của anh.

Cao Thăng nhận được tin tức muộn nên đến sau, cũng đứng ở cửa.

Đó là đầu tháng tư, hai bên cửa Mẫu Đơn Lầu có vài cánh hoa đào kiêu diễm nở rộ.

Mọi người xung quanh nhìn thấy chiếc áo khoác ngoài rộng lớn, rõ ràng

không phải là của người thanh niên xinh đẹp đứng bên cạnh cây hoa đào trước cửa dưới Mẫu Đơn Lầu kia.

Sau đó không biết nhân sĩ nào cảm kích tiết lộ, người tới ngày đó đúng là tiểu thiếu gia nhà họ Thư Thư Dịch Khinh.

Mà vị tiểu thiếu gia này và Nhị gia là thanh mai trúc mã có tình cảm sâu đậm, nhưng lại bị hai bên gia tộc phản đối không thể ở bên nhau, Lê Phi Phàm kia là vật thay thế hàng thật giá thật, Thư Dịch Khinh mới là tình yêu đích thực của Nhị gia.

Lại có tin đồn tân sủng mới của Nhị gia cũng không phải dạng vừa, mở miệng khiêu khích khiến tiểu thiếu gia tức đến mức phát khóc.

Có người lập tức nói: “Vậy thì cậu ta thảm rồi, dù được nuông chiều đến mức nào gặp chân ái cũng phải chịu thua thôi.”

"Cậu ta bị đá rồi phải không?"

"Chịu đủ giáo huấn mới biết có một số người không thể đắc tội à?"

Sau đó lại có người nói: “Không đúng, sao tôi lại nghe nói tình nhân nhỏ và Hoắc nhị gia đêm đó tình cảm mãnh liệt, chân ái bắt gặp sụp đổ khóc rống ở hiện trường.”

"Một đêm tình cảm mãnh liệt?"

“Có người tận mắt nhìn thấy!”

“Thật sự!”

Chương 25

Tin đồn suy cho cùng cũng chỉ là tin đồn, một truyền mười, mười truyền trăm người, càng truyền càng tam sao thất bản.

Nhưng nó vẫn gây ra chút ảnh hưởng nhỏ.

Trước khi nhà họ Thư gặp nạn, cho dù Lê Phi Phàm chỉ có tác dụng làm lá chắn để che chắn tai mắt của người khác, nhưng anh vẫn là tân sủng hàng thật giá thật bên cạnh Hoắc Nhị gia. Nhưng bây giờ, hàng thật đã về nước, lại còn nói rằng sẽ không bao giờ rời đi nữa, lời đồn rằng anh là kẻ thể thân nghe càng có vẻ hợp lý.

"Cậu không lo lắng sao?" Khâu Hương bước tới, ném khăn mặt lên mặt anh.

Lê Phi Phàm đưa tay bắt lấy, nhướn mày: "Sao em lại phải lo lắng?"

Khâu Hương giấu cợt: "Không phải mọi người đều đồn là cậu sắp thất sủng rồi à, cậu không suy tính về tương lai của mình một chút sao?"

"Suy nghĩ thì có ích gì." Lê Phi Phàm thản nhiên nói: "Dù sao ngoại giới đều đồn em là người của Hoắc Nhị gia, những chuyện khác anh ta sẽ tự quyết định."

Bọn họ đang ở thành phố Lâm Hải, ngay cạnh Thịnh Kinh, lúc này đang nằm trên ghế dài trên bãi cát dọc bờ biển, ở phía sau là một khách sạn năm sao.

Hoắc Uẩn Khải đến đây có công chuyện, còn Lê Phi Phàm tới chỉ để làm màu.

Bây giờ tất cả mọi người đều biết anh được mời vào làm việc tại Hoắc thị,

tuy rằng chưa biết chức vụ là gì, nhưng mấy người Cao Thăng đã tự động thêm anh vào danh sách đi chung.

Lê Phi Phàm bị ép buộc mới bắt đầu đi đến đây.

Hôm nay là một ngày nắng hiếm hoi, bầu trời trong xanh, gió mát lành dễ chịu.

Buổi chiều vừa lúc ra ngoài liền gặp Khâu Hương, bọn họ cùng nhau đi xuống lầu.

Khâu Hương mặc một bộ bikini nóng bỏng, khoe ra đường cong hoàn mỹ.

Nhưng hiển nhiên Khâu Hương không hề coi Lê Phi Phàm là một người đàn ông, cô ngồi trên chiếc ghế ngay trước mặt anh thoa kem chống nắng, một bên liếc nhìn anh đang nằm chết dí trên ghế.

Khâu Hương đá chân anh: "Cậu mất chí tiến thủ từ khi nào vậy?"

"Tiến lên phía trước là cái gì?" Lê Phi Phàm nghiêng đầu nhìn cô: "Đầu đá với Thư Dịch Khinh à? Không thể để em sống nhàn hạ thêm vài năm nữa sao?"

"Nhìn bộ dạng hèn nhát của cậu kìa." Khâu Hương ném lọ kem chống nắng đã hết về phía anh.

Lê Phi Phàm thoải mái nheo mắt trong gió, khoe miệng giương lên, chậm rãi nói: "Chuyện này chẳng liên quan gì đến hèn nhát. Chị xem hôm nay trời xanh như vậy, bây giờ em có thể nằm ở đây phơi nắng ăn không ngồi rồi thoải mái như vậy, là nhờ cái gì?" Lê Phi Phàm nghiêng đầu nhìn qua, không đợi Khâu Hương trả lời đã mở miệng nói: "Đó là bởi vì em biết lúc nào tốt nhất là không nên làm mấy chuyện dư thừa."

Khâu Hương dừng động tác lại.

Lê Phi Phàm: "Chị thấy Nhị gia là người có thể thao túng được sao?"

Khâu Hương liếc anh một cái, thản nhiên nói: "Không thể."

"Chị cũng biết mà." Lê Phi Phàm nằm lại: "Vậy nên chị nên học em, năng lực công tác của chị mạnh, có thực lực, có tham vọng, đừng để một tên nhãi nhép làm ảnh hưởng tiền đồ của mình."

Trong sách viết Khâu Hương làm việc rất cực đoan, đặc biệt là đối với Thư Dịch Khinh.

Làm việc cực đoan sẽ khó tránh khỏi sai lầm, nếu vậy việc Khâu Hương bị đuổi khỏi bộ phận trung tâm chỉ là vấn đề thời gian.

Tất nhiên Khâu Hương hiểu được ý nhắc nhở trong lời nói của Lê Phi Phàm.

Cô liếc xéo anh một cái, nói: "Chị không nghĩ là vì mẹ của Thư Dịch Khinh bị bệnh nên muốn đến giải sầu, nói một cách mỹ miều là vì lo lắng Nhị gia bị tập kích, trên thực tế lý do vì sao cậu ta đuổi theo đến tận đây mọi người đều biết."

Lê Phi Phàm thấy điểm này rất khó hiểu.

"Nếu không phải biết rõ chị không có ý gì với Nhị gia, em còn tưởng là chị coi Thư Dịch Khinh là tình địch rồi đấy."

"Cậu ta không đáng để chị phải bận tâm." Khâu Hương cau mày: "Chủ yếu là do nhà họ Thư không biết xấu hổ, lần này Hoắc Kính chết chắc rồi, hôm nào người nhà họ Thư cũng đến nhà cũ tìm phu nhân để nhận lỗi, nói đi nói lại chuyện tình cảm giữa hai nhà năm đó sâu đậm như nào. Nhưng tình cảm của thế hệ trước sao có thể kéo dài cả đời, đúng là một đám không biết xấu hổ."

Lê Phi Phàm không dám chọc vào vị nữ vương đang đá này.

Khâu Hương không thích Thư Dịch Khinh, suy cho cùng là vì cô đi theo bên người Hoắc Uẩn Khải, hiểu rõ hoàn cảnh nhà họ Thư như thế nào. Nhưng cô không hề biết rằng, nhà họ Thư chỉ là một cái gai giữa hai nhân vật chính, sớm muộn cũng sẽ bị Hoắc Uẩn Khải giải quyết.

Nhưng Khâu Hương ở trong câu chuyện này, không những phải chịu khổ

mà còn chẳng đạt được ích lợi gì.

Chuyện người nhà họ Thư đến xin lỗi, Lê Phi Phàm biết.

Thư Dịch Khinh về nước, việc lên đi làm thêm bị phát hiện, người nhà họ Thư liền tự động đưa cậu ta đến xin lỗi.

Thư Khinh Dịch, vị tiểu thiếu gia luôn được sủng ái chỉ xếp sau vinh quang của cả đại gia tộc, dù cậu ta không hề tình nguyện, cũng không thể lay chuyển được quyết định của cha mẹ, của người anh trai từ nhỏ tới lớn vẫn luôn nuông chiều cậu ta.

Vốn Lê Phi Phàm còn nghĩ sau vụ này, lòng tự trọng của Thư Dịch Khinh sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Thử nghĩ xem, một người được nuông chiều hết mực lại thà một mình chạy ra ngoài mưu sinh, không muốn bản thân bị kẹt ở giữa hai phe. Cho nên khi mọi việc xảy ra, người luôn tỏa sáng như Thư Khinh Dịch cũng phải chịu đả kích nặng nề.

Nhưng không ngờ, cậu ta lại kiên cường hơn anh nghĩ.

Chỉ bị bệnh một trận.

Có cơ sở tình cảm trước đây, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để bọn họ ở bên nhau, hâm nóng tình cảm.

Cho nên Lê Phi Phàm cũng chẳng biết tại sao mình lại đi cùng.

Có chút quá đáng.

Lê Phi Phàm nói: "Đừng nói là em không nhắc chị, nhà họ Thư là nhà họ Thư, cậu ta là cậu ta, chị đừng kiếm chuyện đấy."

Trong sách Khâu Hương cũng được coi như nhân vật phản diện, cô không ưa Thư Dịch Khinh.

Nhưng nếu thực sự động đến Thư Dịch Khinh, Lê Phi Phàm sợ cô sẽ có kết cục bi thảm giống như trong sách nên anh không ngừng nhắc khéo cô.

Khâu Hương lườm anh một cái: "Em nghĩ chị là ai, chị chỉ không ngờ tới cậu ta lại tỉnh ra, biết người nhà không đáng tin cậy liền vội vàng dính lấy Nhị gia."

Nhân vật chính muốn bồi dưỡng tình cảm, đám người không liên quan đến nhân vật chính cũng phải vội vàng theo.

Lê Phi Phàm nhìn theo tầm mắt Khâu Hương.

Anh thấy bên trong một quán cà phê lộ thiên, Hoắc Uẩn Khải đang ngồi cùng mấy người quen bên Lâm Hải.

Thư Dịch Khinh cũng ở đó, ngồi ngoan ngoãn bên cạnh như một sinh viên đại học trắng trẻo trong sáng.

Lê Phi Phàm tin sự lo lắng của Thư Dịch Khinh không phải là diễn kịch.

Dù sao thì tính cách cậu ta vốn đã như vậy, lúc ở Lầu Mẫu Đơn ai cũng nhận ra cậu ta thật lòng lo lắng cho Hoắc Uẩn Khải.

Lê Phi Phàm nhớ lại điều này, thu hồi tầm mắt, hỏi Khâu Hương: "Em vẫn không hiểu sao hôm đó cậu ta biết được chuyện ở Lầu Mẫu Đơn, Cao Thăng nói, nửa chữ anh ta cũng chưa hề hé ra."

Nhân vật mấu chốt là Cao Thăng không xuất hiện, nhưng Thư Dịch Khinh vẫn biết.

"Để tìm ra người Hoắc Kính lưu lại, người của chúng ta đã nhả ra tin tức giả là Nhị gia bị thương." Khâu Hương cầm lấy một chiếc kính râm lớn đeo lên: "Cậu ta vẫn luôn chú ý Nhị gia, nghe được tin này cũng không có gì lạ."

Lê Phi Phàm không còn lời nào để nói.

Những ngày sau đó anh không tới, nhưng nghe nói Thư Dịch Khinh cũng không gặp được Hoắc Uẩn Khải.

Bởi vì người nhà họ Thư nhận được tin tức, đã vội vàng đến đón người về.

Khâu Hương nhìn anh: "Cậu cam lòng à?"

"Cái gì?"

Khâu Hương chỉ về phía sau: "Cam lòng chỉ ngồi nhìn như vậy."

"Em đâu có gì mà không cam lòng."

Khâu Hương nhìn anh: "Chỉ mong cậu không phải khẩu thị tâm phi*."

(*Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đằng trong lòng nghĩ một nẻo)

Lê Phi Phàm cười cười: "Em nói rồi, Nhị gia không phải người sẽ dễ bị thao túng, hơn nữa em cũng không thể quản quá nhiều chuyện."

Nghịch thiên sửa mệnh vân vân mây mây gì đó bỏ đi, anh cũng chỉ làm những gì mình có thể làm.

Khâu Hương dứt khoát lưu loát đứng lên, nói: "Được rồi, chị cũng lười nói với em, đi, đi chơi chút?"

"Chị thật sự muốn đùa với em à?" Lê Phi Phàm nhướn mày nhìn sóng biển.

Hai mươi phút sau, bờ biển vang lên tiếng huýt sáo và tiếng la hét chói tai đầy phấn khích.

Mọi người đều nhìn thấy một đôi tuấn nam mỹ nữ đứng trên ván lướt sóng, điểm quan trọng là dáng người nhan sắc hai người không những nổi bật, mà kỹ thuật lướt sóng cũng vô cùng xuất sắc, đều tuyệt vời không phân cao thấp.

Khâu Hương là em gái của Khâu Hồ, thể thao mạo hiểm luôn là sở thích

hàng đầu của cô.

Thật ra Lê Phi Phàm không có hứng thú theo đuổi bộ môn mạo hiểm kì©hí©hí, nhưng anh học lướt sóng từ rất sớm, trước kia đã từng theo một người bạn ở nước ngoài đi học.

Lê Phi Phàm đã lâu chưa thử lại, nhưng anh nhanh chóng tìm thấy cảm giác quen thuộc, đắm chìm giữa từng đợt sóng biển.

Trên bờ nơi xa xa cũng có thể nghe thấy những âm thanh nô nức ngoài biển.

Thư Dịch Khinh không thể hòa nhập vào chủ đề mà Hoắc Uẩn Khải và những người khác đang nói, chỉ yên tĩnh ngồi một bên.

Trên bàn là một miếng bánh chocolate, là loại mà từ nhỏ cậu ta vẫn luôn thích ăn, giống y đúc trong trí nhớ.

Thời điểm đó Hoắc Uẩn Khải và Trì Cận đã bắt đầu xử lý sự nghiệp gia tộc, cả ngày bận rộn học tập những thứ mà Thư Dịch Khinh không thể hiểu, nhưng nếu cậu ta tới, trên bàn sẽ luôn đặt một miếng bánh ngọt mà cậu ta thích như vậy.

Ban đầu là do anh Dư Nam chu đáo, mỗi lần đều nhắc anh hai chuẩn bị.

Thư Dịch Khinh nhìn thấy bánh ngọt, mỉm cười.

Bọn họ nói những thứ quá mức chuyên nghiệp, cậu ta nghe không hiểu, cũng không hứng thú. Nhưng Thư Dịch Khinh đã sống một mình khoảng thời gian trước, cậu ta hiểu ra những điều này không hề dễ dàng.

Cho nên khi Thư Dịch Khinh yên lặng ngồi bên cạnh nhìn Hoắc Uẩn Khải, mới phát hiện ra bản thân đã bỏ lỡ rất nhiều.

May mắn thay vẫn chưa quá muộn, cậu ta nghĩ.

Thư Dịch Khinh vẫn luôn chìm đắm trong suy nghĩ riêng mình, nên lúc nghe thấy tiếng cười vang và tiếng huýt sáo bên ngoài, liền hỏi nhân viên bên

cạnh: "Bên kia đang làm gì?"

"Có người đang lướt sóng." Nhân viên hỏi gì đáp nấy, cực kỳ thân thiện với người nam sinh đẹp thoát nhìn có chút yếu ớt này, nói: "Biển ở thành phố của chúng tôi là nơi có môi trường tốt nhất toàn quốc, có rất nhiều người thích đến đây chơi những thể thao dưới nước, nếu cậu hứng thú cũng có thể thử xem."

Thư Dịch Khinh cũng muốn đến xem, cậu ta nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải.

Thư Dịch Khinh muốn từ từ dung nhập vào cuộc sống của anh ấy, muốn làm những chuyện trước kia bọn họ chưa từng làm.

Gần đây Thư Dịch Khinh dần dần ý thức được, chính mình không biết từ khi nào không dám cư xử tùy hứng trước mặt anh ấy như trước kia nữa, cũng không giống như hồi nhỏ muốn thứ gì thì nhất định phải lấy cho bằng được.

Thư Dịch Khinh cũng không rõ là do mình không dám, hay là do Hoắc Uẩn Khải không biết từ khi nào đã thu hồi quyền lợi đó.

Lần này cậu ta cầu xin Hoắc Uẩn Khải dẫn mình theo, nhưng không ngờ Lê Phi Phàm cũng ở đó.

Nhưng dường như anh không thích những dịp như này nên mắt hút cả ngày, điều này khiến tâm trạng Thư Dịch Khinh vô cùng tốt.

Cho đến khi cậu ta nghe thấy người bên cạnh đột nhiên nói: "Người đang lướt sóng đó là Lê Phi Phàm?"

Tim Thư Dịch Khinh trùng xuống, cậu ta nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải theo bản năng.

Những người hiện tại ngồi đây đều là người đã biết Hoắc Uẩn Khải từ lâu, trước đó cũng đã biết Lê Phi Phàm.

Một người nói: "Không ngờ kỹ thuật lướt sóng của cậu ta cũng rất tốt."

Cũng có người trêu chọc: "Không ngờ Hoắc Nhị gia lại giấu kín nhân tài như vậy, ở Thịnh Kinh không có núi cũng chẳng có sông, ngài nên dẫn cậu ta đến nơi này của chúng tôi thăm thú nhiều hơn."

Hoắc Uẩn Khải ngồi ghé dựa, tầm mắt hướng về phía xa.

Cho dù ở khoảng cách xa như vậy, ánh mặt trời chiếu vào người họ, sự tự do và phóng khoáng tỏa sáng như thiêu đốt đôi mắt người nhìn.

Hoắc Uẩn Khải thu hồi tầm mắt, cười cười: "Cậu ta học khá tạp, lúc yên tĩnh vì vẽ tranh cũng có thể tự nhốt mình trong phòng một buổi chiều, chạy ra ngoài thì chẳng ra bộ dáng gì."

Thư Dịch Khinh vừa nghe lời này bèn mắt đi hứng thú ra ngoài biển, ngay cả miếng bánh ngọt trước mặt cũng trở nên vô vị.

Lại là Lê Phi Phàm, vẫn luôn là Lê Phi Phàm.

Ngọc Kinh Viên có mặt anh ta, trong điện thoại cũng có, cả nhà chính nhà họ Hoắc cũng có, đến cả khi cậu ta muốn một mình cùng anh hai đến đây, anh ta cũng có mặt.

Trong khoảng thời gian này, anh ta như một con ruồi bọ phiền toái luôn vo ve bên tai Thư Dịch Khinh, khiến cậu ta trở nên bất bình thường, khiến cậu ta chỉ muốn hét to hỏi tất cả mọi người rốt cuộc là vì sao?

"Vị khách này, ngài không sao chứ?" Nhân viên tạp vụ bên cạnh lo lắng hỏi.

Thư Dịch Khinh dừng một chút mới phát hiện mình vô thức nắm chặt cái đĩa trên bàn trong lòng bàn tay.

Đầu nhọn cắm vào lòng bàn tay, thấm ra từng giọt máu.

"Không sao." Cậu ta tùy tiện lấy khăn giấy trên bàn lau qua.

Trong đôi mắt Thư Dịch Khinh là sự lạnh lùng mà chính cậu ta cũng không

nhận ra.

Thư Dịch Khanh đứng lên, đi đến bên cạnh Hoắc Uẩn Khải: "Anh hai."

Hoắc Uẩn Khải nhìn Thư Dịch Khanh, cậu ta hơi dừng một chút, nói: "Em cảm thấy không khỏe, muốn về phòng nghỉ ngơi."

Hoắc Uẩn Khải đặt chiếc thìa xuống cạnh ly cà phê, tầm mắt khẽ liếc qua bàn tay cậu ta.

Thư Dịch Khanh vội vàng giấu tay ra phía sau.

Hoắc Uẩn Khải mở miệng nói: "Để tôi gọi người đưa cậu về phòng."

"Cảm ơn anh hai."

Ở bên kia Lê Phi Phàm chơi mệt rồi, nghịch nước suốt hai giờ đồng hồ mới tạm biệt Khâu Hương, chân trần giẫm lên bờ cát, anh vừa nhiệt tình trò chuyện với đám người vừa mới quen, vừa chậm rãi trở về.

Chiếc ván lướt sóng kẹp dưới nách, gió thổi khiến bộ đồ ướt sũng dán chặt vào người, lộ ra phần eo bụng cơ bắp thon gầy. Lê Phi Phàm tùy ý ngẩng đầu đưa tay vén tóc, thi thoảng lại cúi đầu lắc lắc, khiến những người bên cạnh vừa oán hận vừa cười to.

Anh vẫn luôn biết cách nhanh chóng hòa nhập với mọi người.

Tầm mắt của mọi người xung quanh, cả trai lẫn gái đa số đều dán lên người anh.

Khi bước đến bậc thềm đá, thấy ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải nhìn về phía mình, Lê Phi Phàm mới nhận ra đám người này vẫn chưa giải tán, liền giải thích với những người bên cạnh hai ba câu rồi sải chân bước lên thềm đá.

"Nhị gia." Anh cất lời.

Vận động trong biển hai giờ đồng hồ khiến cả người Lê Phi Phàm trông vô

cùng thoải mái thư giãn.

Nhưng dường như anh không phát hiện điều đó.

Người bên cạnh trêu chọc: "Có phải trong mắt cậu chỉ có Nhị gia nhà cậu hay không, mấy người chúng tôi ngồi lù lù ở đây mà cậu không thấy."

Mọi người đều còn trẻ, bầu không khí nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Lê Phi Phàm đã nhận ra Thư Dịch Kinh không còn ở đây.

Vì vậy, anh đi vòng qua ghế của Hoắc Uẩn Khải, làm như không có gì mà ngồi lên tay vịn, mở miệng nói: "Không chỉ trong mắt của tôi có Nhị gia, mà trong tim trong phổi trong đầu tôi cũng đều nghĩ đến Nhị gia."

"Sóng biển đánh vào miệng cậu rồi à?"

"Có chua hay không?"

Lê Phi Phàm cúi đầu hỏi: "Nhị gia, có chua không?"

Hoắc Uẩn Khải vòng tay qua người Lê Phi Phàm, lấy quần áo bên kia đưa cho anh.

"Mặc vào."

"Tôi không lạnh." Lê Phi Phàm nói.

Tầm mắt Hoắc Uẩn Khải đảo qua người anh: "Cậu nghĩ tôi đưa cậu để chắn gió à?"

(Khum phải chắn gió mà là che body mlem mlem á mọi người ?????)

Chương 26

Nhận thấy tầm mắt Hoắc Uẩn Khải, Lê Phi Phàm cúi đầu nhìn qua cả người mình, phản ứng đầu tiên là: "Dáng người tôi không tốt à?"

Không phải Lê Phi Phàm không hiểu ý của Hoắc Uẩn Khải, đưa quần áo cho anh vì anh mặc đồ màu trắng, khi ướt sẽ gần như trong suốt. Nhưng đây là bãi biển, liếc mắt nhìn về phía xa một cái sẽ thấy cả một đám đàn ông đều để trần, ít nhất nãy giờ anh còn mặc áo.

Hoắc Uẩn Khải không cần đoán cũng biết anh đang nghĩ gì.

Hắn hờ hàng liếc nhìn Lê Phi Phàm một cái, lại nói lần nữa: "Mặc vào."

"Được rồi, coi như anh bá đạo." Lê Phi Phàm vừa lèm bèm vừa nhận lấy quần áo rồi mặc vào, sau đó mở miệng nói: "Người khác hâm mộ tôi không đều không phải là vì anh sao, rốt cuộc anh có một nhân tài tuyệt thế như tôi, đâu thể để anh mất mặt được."

Lời này vừa nói xong, người ngồi bên cạnh đều cười.

"Chơi vui không?" Hoắc Uẩn Khải không bày tỏ gì về thái độ tự tin này của anh, hỏi.

Lê Phi Phàm gật đầu: "Cũng không tệ lắm."

Hoắc Uẩn Khải thấy mặt mày anh đều toát lên vẻ thoải mái thư giãn, nhìn về phía bờ biển phía xa nói: "Buổi tối còn tổ chức lửa trại nữa, hàng năm chỉ có một dịp này, nếu cậu rảnh rồi có thể tự mình đi dạo."

"Trùng hợp vậy sao?" Lê Phi Phàm nói xong liền hiểu Hoắc Uẩn Khải muốn nói gì: "Thời điểm quý báu này tôi nhất định sẽ không làm phiền."

Anh nghĩ thăm buổi tối tuyệt đối sẽ không quấy rầy Hoắc Uẩn Khải.

Mời tận hình hưởng thụ thế giới của hai người hiếm khi có được này đi.

Một trong số những người ngồi đối diện bọn họ là ông chủ của khách sạn này, ông ta cười nói: "Lần đầu tiên cậu tới thì không nên bỏ qua, ở đó ban đêm sẽ rất náo nhiệt, chúng tôi cũng quen rồi."

"Đúng vậy, nhắc đến mới nhớ, mỗi lần Hoắc Nhị gia đến đều là thời điểm này."

"Tôi vẫn còn nhớ rõ, vài năm trước ngài đã đến đây cùng với mấy người Trì Cận, lúc đó chỉ tầm hai mươi tuổi, còn có hứng thú tham gia cuộc vui, bây giờ cũng không có tâm trạng nữa rồi."

Trước đây đã đến một lần, bây giờ quay lại còn đặc biệt chọn vào thời điểm này.

Lê Phi Phàm không thể không nghĩ ngợi, có phải nơi này đối với hắn và Thư Dịch Khinh có ý nghĩa kỷ niệm đặc biệt gì hay không.

Dựa vào tình hình bây giờ mà suy đoán, có lẽ bây giờ khúc mắc hiểu lầm giữa Hoắc Uẩn Khải với Thư Dịch Khinh chính là mình.

Tiếp theo sẽ có các nhân tố bên ngoài tác động khiến bọn họ xích lại gần nhau, tình cảm dễ dàng thăng tiến.

Lê Phi Phàm lo Khâu Hương sẽ nhân dịp này gây rắc rối.

Nếu cô có hành động gì đó, bây giờ chưa thấy ảnh hưởng, nhưng nếu cái nhìn của Hoắc Uẩn Khải về Khâu Hương thay đổi, tương lai sẽ trở thành tai họa ngầm.

Cho nên Lê Phi Phàm lập tức nói: "Vậy buổi tối tôi sẽ đi cùng chị Khâu Hương."

"Tối nay cô ấy có việc bận." Hoắc Uẩn Khải nói.

Lê Phi Phàm nhìn về phía hắn: "Buổi tối anh tìm cô ấy làm gì?"

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh, không nói lời nào.

Lê Phi Phàm lập tức nói: "Được rồi, là tôi nhiều lời, tôi không nên xen vào chuyện của anh."

Sau đó còn nói: "Nhưng không phải anh hơi hà khắc với cấp dưới của mình sao, tối đến rồi còn nô dịch cô ấy."

"Vậy tôi chuyển cô ta xuống làm cấp dưới của cậu nhé?"

Hoắc Uẩn Khải thản nhiên nhìn anh.

Lê Phi Phàm: ".....Anh, anh muốn cô ấy đến lột da rút gân tôi sao, quá ác độc."

Hoắc Uẩn Khải vỗ lưng anh, nhíu mày: "Muốn ngồi thì tìm một cái ghế khác mà ngồi, không có chuyện gì thì nói ít một chút."

"Tôi không ngồi gần anh là được rồi." Lê Phi Phàm đứng dậy khỏi tay vịn ghế dựa của hắn: "Mấy anh nói chuyện tiếp đi, tôi về tắm trước."

Anh đứng dậy lượn một vòng rồi dứt khoát rời đi.

Mặt trời sắp xuống núi, quán cà phê cách khách sạn rất gần, bóng lưng anh nhanh chóng biến mất.

Hoắc Uẩn Khải thu hồi tầm mắt, chợt nghe người bên cạnh cười hỏi: "Tôi hỏi này Hoắc Nhị, cậu kiếm đâu ra người như này vậy, lần đầu tiên tôi thấy có người dám cãi nhau với cậu."

Hoắc Uẩn Khải dựa vào ghế tựa, không biết nghĩ đến cái gì: "Tôi cũng rất muốn hỏi rốt cuộc cậu ta từ đâu đến."

"Lời này có ý gì?"

Có người cười to: "Không phải là cậu ấy không muốn nói sao, còn hỏi làm gì."

Lê Phi Phàm vừa trở về phòng bên vọt vào phòng tắm, lần đi công tác này anh lại có phòng riêng, không phải ở chung với Hoắc Uẩn Khải.

Anh tắm rửa xong, lúc đi ra ngoài đã là năm giờ chiều.

Rèm cửa được kéo ra, ánh tà chiều như lửa đỏ từ từ chìm xuống dưới biển.

Xa xa, lửa trại đã đến giai đoạn chuẩn bị bắt đầu, từng tốp người kết bạn với nhau đi về phía đó.

Một màn này làm anh nhớ tới quê hương của mình, thành phố nơi anh lớn lên.

Anh rất ít khi nhớ về quá khứ, như trong mơ anh trai anh nói vậy— anh ở nơi nào cũng có thể sống tốt. Nhưng vào lúc này, trong lòng anh chợt hoảng hốt.

Anh không biết liệu bản thân thật sự sống ở nơi này, hay tất cả chỉ là một giấc mơ.

Lúc tỉnh lại, cha mẹ vẫn còn ở bên cạnh, tuy rằng họ thường xuyên phàn nàn anh đủ kiểu, nhưng đó đều là lời quan tâm chân thành, có anh trai chiều chuộng, có bạn bè thân thiết.

Anh nghĩ, mai sau lúc come out sẽ gây ra nhiều gió tanh mưa máu, nhưng rồi cha mẹ sẽ tha thứ cho anh. Còn nếu anh không gặp được người mình thích thì sẽ sống một mình cả đời, sau đó sẽ nuôi nấng con của anh trai. Nếu có thể gặp được người hợp ý, chắc bọn họ sẽ cùng tản bộ bên bờ biển dưới ánh chiều tà như vậy.

Anh đang thả hồn suy tư thì Trì Cận gọi video tới, làm anh quay về với hiện tại.

Câu đầu tiên anh ta đã hỏi: "Nghe nói các cậu đến thành phố Lâm Hải à?"

"Việc này sao anh không hỏi Nhị gia, anh đến hỏi tôi làm gì?" Lê Phi Phàm ném máy tính bảng xuống giường, xoay người tìm quần áo mặc để buổi tối đi ra ngoài.

Hình như Trì Cận đang ở nhà, phía sau có treo một bức tranh.

Anh ta ngồi trên sofa, nói: "Cậu ta không trả lời tin nhắn. Lần nào liên hệ cũng khó ơ là khó."

"Anh ta có ở đây." Lê Phi Phàm cầm áo sơ mi, đầu cũng chẳng thèm ngoảnh lại. Đột nhiên anh quay về phía Trì Cận, nói: "Anh gọi điện riêng cho tôi, có phải là vì đã làm lỗ hết tiền của tôi không?"

Trì Cận nhìn người trong video, phì cười: "Không lỗ, yên tâm một trăm lần đi."

"Tốt nhất là đừng có lỗ." Lê Phi Phàm ném quần áo, xoay người lên giường: "Tôi cũng không bảo là không được phép lỗ, chủ yếu là phần lớn tiền của tôi đã đem đi đầu tư rồi. Tiền tôi để ở chỗ anh là phần vốn gốc, nếu tiền của tôi bị Hoắc Thất kia làm lỗ hết, tôi sẽ dựa vào anh mà ăn cơm."

"Cậu thôi đi, sao Hoắc Nhị gia có thể bỏ đói cậu."

Trì Cận cũng biết chuyện lần này anh giúp đỡ Hoắc Thất: "Nhưng mà cậu cũng tốt bụng quá, Hoắc Thất trong mắt chúng tôi chỉ là một đứa nít ranh vất mũi chưa sạch, cậu cứ để nó hoành hành vậy à."

"Đừng có nhìn người bằng nửa con mắt thế." Lê Phi Phàm nói "Về sau cậu ta rất giỏi đó."

Trì Cận không nói gì, dù sao chuyện này đã đến tai Hoắc Uẩn Khải. Hắn chưa tỏ thái độ, bọn họ còn nói gì được.

Trì Cận tìm anh cũng là vì chuyện đầu tư, hai bên đi đến kết luận sau một hồi bàn bạc.

Lúc sắp kết thúc video call, Trì Cận đột nhiên hỏi : "Tình huống bên Dịch Khinh thế nào rồi?"

"Cái gì?" Lê Phi Phàm nhíu mày hỏi.

Anh tưởng mình nghe nhầm.

Trì Cận nhìn sắc mặt người trên màn hình hơi lạ, anh ta ho khan một tiếng rồi tiếp tục nói: "Không biết Dịch Khinh có đi cùng với cậu không, nghe nói hai ngày nay cậu ta bệnh nặng, thuận miệng hỏi một câu."

Lê Phi Phàm không biết nói gì.

"Tôi nói này anh Trì, anh có biết tôi là ai không?"

"Biết, Lê Phi Phàm."

"Không, tôi là Lê Phi Phàm của Nhị gia nhà mấy người, anh còn dám hỏi Thư Dịch Khinh thế nào? Để tôi nói cho anh biết, cậu ta đã chết, hóa thành tro, ngay cả cận cũng chẳng còn chừa lại. Phía đầu bên kia truyền ra một câu "cái gì", thoát nhìn đã bị Lê Phi Phàm chọc giận không nhẹ.

Lê Phi Phàm ngồi trên giường: "Là anh à."

Thấy Thành Dư Nam xuất hiện trên màn hình, đây là lần đầu tiên Lê Phi Phàm thấy anh ta sau vụ lần đó.

Thoạt nhìn anh ta giống như đi từ phòng khác ra, vừa lúc nghe thấy lời Lê Phi Phàm nói.

Anh ta đứng ở phía sau sô pha, nhìn Lê Phi Phàm.

Trì Cận quay đầu: "Sao cậu lại ra ngoài?"

Thành Dư Nam nhíu mày: "Hỏi cậu ta làm gì? Cậu ta làm gì nói được lời nào tử tế?"

Trì Cận trả lời: "Như nhau thôi, không phải vì nể cậu là bạn tôi thì tôi thêm hỏi hộ chắc?"

"Hai người." Lê Phi Phàm ngắt lời "Quan tâm tôi một chút được không? Nơi này còn có một người sống sờ sờ này."

Trì Cận nhìn về hướng Lê Phi Phàm, nói: "Phi Phàm cậu đừng hiểu lầm, chủ yếu là do Dịch Khinh lớn lên từ nhỏ với chúng tôi, Dư Nam có chút lo lắng, nhưng cũng không thể hỏi thăm phía Hoắc Nhị gia, không có ý gì khác." Lê Phi Phàm: "Cho nên anh cảm thấy trong những người đến đây, nếu hỏi tôi, xuất phát từ thân phận tình địch, tôi sẽ không nói cho Nhị gia chuyện Thành Dư Nam quan tâm Thư Dịch Khinh đúng không?"

Trì Cận xấu hổ gật đầu.

Lê Phi Phàm chắt đứt luôn ý đồ của Trì Cận.

Anh khoanh tay trước ngực: "Dựa vào cái gì mà anh cho rằng tôi sẽ nói cho hai người?"

Trì Cận bắt đắ dĩ nhìn: "Không vì gì cả, trực giác của tôi nói rằng cậu không phải người như vậy."

"Cảm ơn anh." Lê Phi Phàm nói "Nhưng bây giờ tôi cũng không định nói."

Anh cũng chẳng phải thánh nhân vĩ đại gì, chuyện của anh và Dư Thành Nam dù sao cũng qua rồi, giờ có gặp nhau cũng chẳng còn gì để nói.

Thành Dư Nam lạnh lùng nhìn anh, vết thương xanh xanh tím tím trên mặt do bị Lê Phi Phàm đánh lần trước đã không còn nhìn ra dấu vết. Trì Cận bị kẹp giữa hai bên.

Anh ta lập tức đặt tay lên ngực nói lời tạm biệt với Lê Phi Phàm: "Tôi sai rồi,

đều là lỗi của tôi được chưa, tôi sẽ không chập mạch lắm miệng hỏi vậy nữa, hai người đừng như thế.”

Lê Phi Phàm nhìn Thành Dư Nam cười nhạt.

Anh biết Thành Dư Nam trong sách là người như vậy.

Một trái tim yêu Thư Dịch Khinh hết mực, chỉ cần nhìn thấy Thư Dịch Khinh là sẽ cam tâm trả giá hết cả.

Anh ta cũng không muốn cướp người về tay, nhưng lại không nhịn được mà quan tâm người nọ, lúc nào cũng muốn biết tình hình hiện tại của người kia, nghe nói người kia bị bệnh, lòng sẽ nóng như lửa đốt.

Lê Phi Phàm thật muốn vỗ tay cho sự thủy chung ấy.

Anh cũng cảm thấy một màn này rất tức cười.

"Được rồi, Thư Dịch Khinh rất khỏe, khỏe đến không thể khỏe hơn, tối nay chắc cậu ta sẽ ở chung với Nhị gia đấy."

Lê Phi Phàm nhìn bản mặt tái mét của Thành Dư Nam mà cảm thấy hài lòng.

Cuối cùng anh nói với Trì Cận: "Anh thật giỏi khi nghĩ đến việc hỏi tôi, tốt nhất là đừng có lần sau."

Sau đó bụm một cái tắt máy tính bảng.

"Người nào cũng như dở hơi." Anh phàn nàn.

Bên kia, Thành Dư Nam lạnh mặt nhìn màn hình tối đen, cả phòng khách lâm vào sự im lặng quỷ dị.

Trì Cận quay đầu nhìn về phía bạn tốt, nói: "Vừa nãy đầu óc tôi có vấn đề, nhưng có phải cậu có thành kiến với Lê Phi Phàm hơi quá rồi không? Dù sao vụ lần trước cũng là cậu không đúng."

"Tôi không phủ nhận điểm này." Thành Dư Nam nhíu mày: "Nhưng cậu cảm thấy giữa cậu ta và Dịch Khinh, ai mới là người chịu thiệt.?"

"Đừng lo cho Thư Dịch Khinh nữa, lần trước cậu bị đánh chưa đủ à?"

Nghĩ đến chuyện này, Thành Dư Nam đen mặt. Thân thủ của Lê Phi Phàm tốt vô cùng, nắm đấm chủ yếu nện vào mặt, vì thế một thời gian dài anh ta không dám ra ngoài.

Nhưng anh ta cũng thấy có chút kỳ lạ, nhíu mày hỏi Trì Cận: "Cậu thân với cậu ta như vậy từ khi nào?"

"Thân?" Trì Cận ngây người: "Chắc do tính tình của cậu ta hòa nhã."

Thành Dư Nam: "Mắng người khác là cặn bã cũng là tính tình hòa nhã mà cậu nói?"

Trì Cận đứng dậy, vỗ vai Thành Dư Nam nói: "Lúc Dịch Khinh về nước cậu nhịn được mà không đi tìm, về phần Lê Phi Phàm, tôi thấy có lẽ cậu sẽ có ấn tượng mới về cậu ta."

Thành Dư Nam thản nhiên nói: "Không thể nào."

Bên kia, lúc chạng vạng, Lê Phi Phàm mở cửa đi ra ngoài.

Trên đường đi, có mấy người quen lúc lướt sóng buổi chiều biết anh định tham gia lửa trại bên nhiệt tình mời anh đi cùng.

Lê Phi Phàm cũng không từ chối.
Tiệc lửa trại vô cùng náo nhiệt.

Rất nhiều người vây quanh đồng lửa nhảy múa cùng nhau, có người ca hát, có người uống rượu.

Lê Phi Phàm cầm trong tay bình gốm nhỏ chứa rượu trái cây, vị ngọt vừa đủ, không dễ say. Anh trực tiếp ngồi dưới đất với vài người mới quen, uống đến quên trời quên đất.

Có rất nhiều người đến bắt chuyện, cả đàn ông và phụ nữ.

Cùng ngồi với anh có rất nhiều nữ sinh, nhìn anh trêu chọc nói: "Phi Phàm, vận đào hoa của anh hơi bị mạnh đó? Anh uống ít một chút, không cẩn thận say rồi bị yêu tinh nào đó bắt mất."

Đám người cười khúc khích.

Lê Phi Phàm ngược đôi mắt ửng đỏ xinh đẹp lên: "Vậy sao? Bình thường người khác đều máng tôi là yêu tinh."

"Đệch, cậu nói thế tôi mới thấy quả thật có chút giống."

"Thế sao vị yêu tinh này tối nay vẫn chưa tìm được đối tượng cho riêng mình?"

Lê Phi Phàm đưa tay lên vò mái tóc đã bị gió thổi loạn.

"Hết cách rồi, nhìn quá tầm thường, tôi đã gặp được người đẹp nhất nên không ai so được với người đó cả."

Lúc này còn có người nói: "Đẹp vậy sao, có thể cho bọn tôi xem được không?"

"Đúng!"

"Không được." Lê Phi Phàm lắc đầu "Người đó là hoa đã có chủ, tôi cũng không dám ra tay, không thể cho mọi người xem được."

Bỗng từ phía sau, Lê Phi Phàm cảm thấy có người ngồi xổm xuống bên cạnh mình.

Bên người anh đều là tiếng hét chói tai và tiếng ồ lên bất ngờ, chớp mũi Lê Phi Phàm truyền đến một hương vị sang trọng mà xa lạ, dễ khiến người ta liên tưởng đến mùi rượu mạnh và điệu Tango trong đêm đen.

Người đến rất tuấn tú, nhưng chỉ là vẻ bề ngoài.

Hoàn toàn khác với sự trầm tĩnh hiền hòa nhưng lạnh lùng của Hoắc Uẩn Khải, người này cũng rất cao, ngũ quan lập thể, tuổi không vượt quá ba mươi. Quần áo và đồng hồ trên người nhìn như đơn giản, thật ra giá trị lại rất xa xỉ.

Khí chất áp bức nhưng lại thu hút sự chú ý của người khác.

Hắn quỳ một chân xuống nhích lại gần, cười nói: "Cậu rất giống một người mà tôi quen."

Lê Phi Phàm vẫn duy trì tư thế chống tay ra sau, nghiêng đầu nhìn qua.

"Tuy rằng cái cơ của anh đã cũ rích rồi, nhưng vì anh đẹp nên tôi sẽ bỏ qua."

Anh nói xong lại lạnh lùng bổ sung một câu: "Nhưng tôi không chơi tình một đêm."

Người đàn ông cúi đầu cười cười, rồi lại ngẩng lên.

"Tôi cũng không." Hắn nói.

Lê Phi Phàm cảm thấy thái độ người này rất kỳ quái, thoạt nhìn có vẻ tốt tính, nhưng lại có một cảm giác không nói lên lời.

Lúc này phía xa truyền đến một hồi tiếng động, có một đoàn người dọc theo bờ biển đi về phía này.

Tiệc tối đã sắp sang phần sau, mọi người chơi đùa vốn không để ý gì nhiều, Lê Phi Phàm liếc một cái là biết sao mọi người lại cả kinh như vậy. Vì nhóm Hoắc Uẩn Khải tới.

Trừ mấy người lúc chiều ở quán cà phê, đám người còn lại Lê Phi Phàm không biết, nhưng bọn họ có thể cùng ăn cùng ngồi với Hoắc Uẩn Khải thì sao có thể là người thương. Một đường bước tới, Lê Phi Phàm thấy không ít người gật đầu chào họ.

Không phải ông chủ thì là phú nhị đại, lại còn nhiều như thế.

Thanh âm ở hiện trường dần nhỏ đi.

Thậm chí Lê Phi Phàm còn thấy Thư Dịch Khích đi phía sau bọn họ một mét.

Hẹn hò tập thể đấy à?

Anh còn chưa kịp thu hồi ánh mắt đã thấy Hoắc Uẩn Khải đang nhìn mình.

Anh vừa phát tay chào, sau đó bỗng thấy ánh mắt Hoắc Uẩn Khải lạnh như kết băng.

Lê Phi Phàm: "..."

Giây tiếp theo, anh trở mắt nhìn Hoắc Uẩn Khải bước đến trước người đang ngồi cạnh Lê Phi Phàm, nhìn từ trên cao xuống.

"Đứng lên." Hấn nhíu mày nói.

Lê Phi Phàm ngửa đầu nhìn hấn, ờ một tiếng rồi đứng lên.

Cùng lúc đó, người đàn ông ngồi bên cạnh anh cũng đứng lên.

"Ngài Hoắc." Hấn nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải, liếc Lê Phi Phàm bằng ánh mắt nghiền ngẫm.

Sắc mặt Hoắc Uẩn Khải lại lạnh thêm một chút, hấn bắt tay người nọ: "Ông chủ Tần."

Ông chủ Tần? Họ Tần!

Lê Phi Phàm ngậy người.

"Tần Bách Dạ?" Anh ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa cười với anh như đắm mình trong gió xuân.

Cái tên này vừa thốt ra, hai người đồng thời nhìn về phía anh.

Anh thành thật nói: "Tôi thề, tôi không có chút quan hệ nào với hắn."

Chương 27

Tức thì, trong đầu Lê Phi Phàm chỉ còn lại một suy nghĩ là phải tránh người này xa một chút.

Tần Bách Dạ là ai cơ chứ, là tình địch nguy hiểm nhất trong cuộc đời của Hoắc Uẩn Khải, là kẻ có thực lực mạnh mẽ nhất trong dàn hậu cung của Thư Dịch Khinh, là nam hai và cũng là người có nhiều đất diễn nhất. Tuy rằng cuối cùng hấn táng gia bại sản, thua trắng trong tay của Hoắc Uẩn Khải, nhưng điều khủng khiếp hơn chính là — Tần Bách Dạ là một kẻ điên.

Trái với Thành Dư Nam luôn lặng yên đợi chờ, Tần Bách Dạ lại chơi trò cường thủ hào đoạt.

Trong lòng độc giả, bối cảnh gia đình của hấn đã đủ để giải thích cho tất cả hành vi điên cuồng sau này: cha mẹ chết sớm, gia sản bị đoạt, ăn nhờ ở đậu nhà một người chú trong gia tộc, chịu đựng ngược đãi và tra tấn. Hấn vừa ần nhẫn vừa am hiểu nguy trang, sau khi lớn lên đã đoạt lại tài sản rồi trở thành người đứng đầu nhà họ Tần khiến ai cũng nể sợ.

Gốc rễ của mọi ân oán trong các mối làm ăn của những gia tộc có lịch sử hàng trăm năm như nhà họ Tần và nhà họ Hoắc đã tồn tại từ lâu, hơn nữa mục đích ban đầu lúc hấn ta tiếp cận Thư Dịch Khinh vốn đã không tốt.

Giống như cuộc chiến giữa những con thú đực, vì để đả kích Hoắc Uẩn Khải, hấn ta có thể vừa làm tổn thương Thư Dịch Khinh vừa nghĩ tới việc giết cậu ta, cuối cùng lại không tìm được mà yêu đối phương.

Hấn ta lừa gạt người khác bằng những lời lẽ dịu dàng, khi chân tướng bại lộ thì lại bắt đầu điên cuồng.

Du© vọng muốn phá hủy và muốn yêu thương đồng thời xuất hiện trên người hắn ta.

Độc giả hét to “em chịu được”.

Nhưng Lê Phi Phàm chỉ muốn tránh càng xa càng tốt.

Kẻ kia không chỉ là kẻ thù trên thương trường của Hoắc Uẩn Khải mà còn là tình địch của hắn.

Chỉ cần Lê Phi Phàm có chút đầu óc thì chắc chắn anh sẽ không chạy đến trước mặt Hoắc Uẩn Khải để dính phải chuyện xúi quẩy này, càng đừng nói đến việc dây dưa với Tần Bách Dạ.

Nhưng anh đã quên mất, lẽ ra mình không nên biết Tần Bách Dạ.

Nhưng anh lại lỡ thốt ra tên của đối phương.

Đây gọi là không đánh đã khai.

Tần Bách Dạ có vẻ hứng thú, hắn ta nhìn anh nói: “Không ngờ cậu lại nhận ra tôi đấy?”

Lê Phi Phàm vừa mừng mình không tỉnh táo vừa dịch sang bên cạnh Hoắc Uẩn Khải, nói: “Dù sao nhà họ Tần cũng là danh gia vọng tộc ở Thịnh Kinh, ảnh chụp của ngài Tần chiếm đến tận nửa trang nhất các đầu báo hàng ngày, ai mà không biết.”

Dường như Tần Bách Dạ đã chấp nhận lời giải thích này.

Hoắc Uẩn Khải liếc nhìn Lê Phi Phàm, phát hiện sau khi anh làm chuyện mờ ám thì dịch về phía mình, vẻ lạnh lùng trên mặt hắn thoáng dịu đi một chút.

Lê Phi Phàm nói xong bèn lập tức thở phào nhẹ nhõm vì phản ứng nhanh nhạy của mình.

Thật ra anh không đọc báo, nhưng anh nhớ rõ là ở trong sách, tác phong của Tần Bách Dạ khác hoàn toàn với kiểu khiêm tốn của Hoắc Uẩn Khải,

trên báo hoặc tạp chí thường xuyên có tin tức về hắn ta. Gần như giới truyền thông ở Thịnh Kinh đã chứng kiến quá trình hắn ta từng bước đoạt lại mọi thứ như thế nào, có được vị trí hôm nay ra sao.

Hắn ta không thèm để ý đến cái nhìn của người ngoài, thậm chí còn muốn cho họ tận mắt chứng kiến tất cả.

Tần Bách Dạ mỉm cười, chuyển hướng sang nói với Hoắc Uẩn Khải: “Trùng hợp thật đấy, tôi mới về nước chưa được một tuần, không ngờ lại gặp được Hoắc nhị gia ở thành phố Lâm Hải này.”

Hoắc Uẩn Khải: “Ông chủ Tần bận trăm công nghìn việc, tới đây chắc hẳn không phải để nghỉ phép đâu nhỉ.”

“Như nhau mà thôi.”

Chỉ mỗi hai câu nói ngắn ngủi, Lê Phi Phàm như đã nhìn thấy cả ám khí và những mũi tên vô hình bay qua lại giữa hai người họ.

Không hổ là hai vị tổng công trong sách, oan gia ngõ hẹp, trâu bò đánh nhau thì kiêu gì cũng có ruồi muỗi chết.

Ví dụ như bản thân anh.

Tần Bách Dạ nhìn Lê Phi Phàm rồi nói với Hoắc Uẩn Khải: “Tôi không ngờ chỉ mới hai tháng ngắn ngủi không ở trong nước, bên cạnh Hoắc nhị gia đã xuất hiện một nhân vật xuất sắc như này đấy.”

Lê Phi Phàm trả lời thay Hoắc Uẩn Khải.

“Ông chủ Tần quá khen, thời gian tôi ở cạnh nhị gia quả thật không lâu, nhưng tôi nghĩ về sau chắc hẳn chúng ta vẫn phải thường xuyên gặp mặt.”
Cả người Lê Phi Phàm đều lộ ra hơi thở cùng chung kẻ thù.

Chỉ thiếu điều nói với Hoắc Uẩn Khải: Kẻ thù của anh chính là kẻ thù của tôi.

Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa của tôi đều sẽ không dính dáng gì đến tên

họ Tần kia!

Thấy thái độ của anh, Tần Bách Dạ nở nụ cười giả tạo.

Hắn ta cười khế: “Ai cũng nói nhị gia dùng người thì coi trọng nhất là sự trung thành, xem ra lời này không phải giả.”

Nghe thấy lời này, Lê Phi Phàm chột thở hắt một hơi.

Vừa nãy trên bãi biển, Tần Bách Dạ không mời mà đến, rất khó để biết liệu có phải hắn ta đã điều tra trước rồi cố ý tiếp cận mình không. Dù sao hiện giờ anh đã trở thành một nhân vật có cảm giác tồn tại cao thay vì Thư Dịch Khinh.

Cứ nghĩ đến việc có thể mình sẽ giống như Thư Dịch Khinh, Lê Phi Phàm lại cảm thấy ớn lạnh. Nếu hắn ta chuyển mục tiêu sang mình thật, có khi anh sẽ nôn ra cả búng máu mắt.

Xem ra việc thể hiện lòng trung thành vẫn có ích, ít nhất Tần Bách Dạ sẽ không mập mờ tán tỉnh mình, sẽ không nghĩ cách lừa gạt tiếp cận anh. Hắn ta chỉ coi anh là một kẻ đối nghịch đứng cùng chiến tuyến với Hoắc Uẩn Khải mà thôi.

Lê Phi Phàm không thấy sợ hãi khi bị đối phó trực tiếp như vậy, dù sao vào lúc nguy cấp thì ôm đùi Hoắc Uẩn Khải vẫn rất có ích.

Chỉ có tình yêu của Tần Bách Dạ là quá sức chịu đựng với người bình thường. Ngoài miệng nói yêu em, nhưng thật ra trong lòng là muốn giết em, tâm cơ thâm sâu khó lường.

Lê Phi Phàm nghĩ tốt hơn hết là nên tỏ thái độ ngay từ đầu: Nói không sai, tôi là người của Hoắc Uẩn Khải, anh giết chết tôi đi.

Bầu không khí rất quái dị.

Có một giọng nói truyền đến từ đám người phía sau: “Anh Tần?”

Thư Dịch Khinh chen qua đám người, từ từ bước đến.
Cậu ta vừa mới bệnh nên sắc mặt không tốt lắm, thoạt nhìn có chút tiều tụy.

Lúc thấy Tần Bách Dạ, cậu ta lập tức lộ vẻ kinh ngạc và vui sướng: “Thật sự là anh sao? Anh về nước khi nào thế?”

Tần Bách Dạ xoay người, biểu cảm trên mặt đã sớm thu lại, chỉ còn sự điềm đạm vô hại.

“Chào Tiểu Thư, thật trùng hợp.” Hấn ta nói.

Nói xong còn duỗi tay xoa đầu đối phương, diễn xuất vô cùng hoàn hảo:
“Sao sắc mặt khó coi vậy, bị bệnh sao?”

Lê Phi Phàm đứng tại chỗ nhìn Hoắc Uẩn Khải.

Hoắc Uẩn Khải quay đầu nhìn cậu: “Có việc gì sao?”

Vẻ mặt Lê Phi Phàm đều là: Ừm... Xấu hổ thay anh.jpg Lê Phi Phàm đã đọc truyện nên anh biết thật ra Thư Dịch Khinh đã quen biết Tần Bách Dạ ở nước ngoài, thậm chí nói là “quen biết” cũng không đúng, phải nói Tần Bách Dạ cố tình sắp xếp để gặp thì đúng hơn.
Từ đầu đến cuối, Thư Dịch Khinh không hề biết Tần Bách Dạ là ai.

Trong mắt cậu ta, Tần Bách Dạ là người có thể tin tưởng như hai người anh trong gia đình vậy. Tần Bách Dạ cố ý xây dựng bầu không khí, hấn ta sẽ lắng nghe Thư Dịch Khinh kể những rắc rối nhỏ, quan tâm đến cảm xúc của cậu ta ở mọi nơi, sẽ giúp cậu ta giải quyết những khó khăn trong cuộc sống.

Cho đến khi chân tướng được phơi bày.

Thư Dịch Khinh khóc lóc nói không thể tin được. Lúc Lê Phi Phàm nguyên gốc cố ý đẩy Thư Dịch Khinh vào hiểm cảnh, cậu ta bị thương, trên mặt đầy

máu nhưng vẫn cầm tay Tần Bách Dạ hỏi “Sau này anh đừng gạt em được không? Em vẫn luôn coi anh như anh trai.” Sự thuần khiết đó đã khiến sự cứng rắn trong trái tim của Tần Bách Dạ sụp đổ.

Lê Phi Phàm nhìn mà quần quéo thay Thư Dịch Khinh luôn.

Thư Dịch Khinh hoàn toàn không biết bản thân mình đang ở trong tình cảnh gì, cậu ta còn đang trả lời câu hỏi của Tần Bách Dạ, miễn cưỡng cười nói: “Thật ra không có gì, em chỉ bị sốt bình thường thôi, không có khẩu vị lắm.”

Tần Bách Dạ là người duy nhất gọi Thư Dịch Khinh là Tiểu Thư, quả thật giống hệt như một người anh trai tốt quan tâm cậu ta từng li từng tí.

Hắn ta nhíu mày phản bác: “Bị ốm mà sao không ăn uống hẳn hoi, sức đề kháng của cơ thể kém đi, không khỏi bệnh nhanh được đâu.”

Trên mặt Thư Dịch Khinh ngập tràn sự cảm động vì được quan tâm, giờ phút này cậu ta mới chợt nhớ đến gì đó.

Cậu ta kéo tay áo Tần Bách Dạ nói: “Anh Tần, để em giới thiệu cho anh một người.”

Thư Dịch Khinh quay đầu nhìn về Hoắc Uẩn Khải, sau đó bày ra vẻ lạnh nhạt khi nhìn đến Lê Phi Phàm ở bên cạnh hắn. Giây tiếp theo cậu ta lại cười tươi, đi đến bên cạnh Hoắc Uẩn Khải rồi nói với Tần Bách Dạ: “Đây là anh hai em - Hoắc Uẩn Khải. Anh hai, đây là một người bạn em gặp được khi đi du học nước ngoài, họ Tần. Anh ấy vẫn luôn chăm sóc cho em.” Hai người đàn ông lại nhìn nhau lần nữa.

Lê Phi Phàm đứng ở bên cạnh che mặt.

Anh thầm nghĩ cảnh này tuyệt thật đấy.

Kỹ năng diễn xuất của Tần Bách Dạ quá đỉnh, hắn ta còn cười hỏi Thư Dịch Khinh: “Đây là anh ruột của em à?”

“Đương nhiên! Không phải rồi.” Thư Dịch Khinh đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa thẹn thùng: “Bọn em cùng nhau lớn lên.”

“Ồ, thanh mai trúc mã.” Tần Bách Dạ cười trêu ghẹo.

Thư Dịch Khinh lại càng ngượng ngùng.

Hoắc Uẩn Khải bị hai người làm lơ, đương nhiên hẳn không có ý định phối hợp diễn màn kịch này: “Chúng tôi biết nhau.”

Vẻ mặt Thư Dịch Khinh nháy mắt cứng lại.

Cậu ta bất ngờ nhìn hai người họ, nhất thời không biết nói gì cho hợp.

Lê Phi Phàm định đổ thêm dầu vào lửa, anh đứng bên cạnh Hoắc Uẩn Khải, nói với Tần Bách Dạ đang ở đối diện: “Đúng vậy, không ngờ ông chủ Tần không chỉ có tài kinh doanh mà còn có tài diễn xuất.”

Vẻ mặt anh hiện rõ vẻ châm biếm, gương mặt như được lửa trại đỏ rực trên bờ cát tô điểm, thoát trông rất hoạt bát sinh động.

Kết quả Tần Bách Dạ còn chưa phản ứng lại, Hoắc Uẩn Khải đã đi trước một bước, túm cổ áo anh kéo trở về.

“Yên lặng chút đi.” Hoắc Uẩn Khải nói.

Lê Phi Phàm: “Ồ.”

Ánh mắt của Tần Bách Dạ liếc qua, Hoắc Uẩn Khải âm thầm dịch sang bên cạnh một chút, đối mắt với Tần Bách Dạ.

Cuối cùng Thư Dịch Khinh cũng nhận ra bầu không khí giữa hai người có gì đó không đúng, cậu ta hơi sụp mắt xuống.

Mười phút sau, Hoắc Uẩn Khải dẫn người về.

Thư Dịch Khinh lại không chạy theo ngay như thường lệ.

Cậu ta nhìn Lê Phi Phàm bị kéo đi xềnh xệch bèn nghĩ đến việc hai ngày nay mình thường xuyên lẻo đẹo theo sau Hoắc Uẩn Khải, nhưng đối phương chưa bao giờ phản ứng lại cậu ta.

Anh hai trong trí nhớ của Thư Dịch Khinh hiếm khi đối xử lạnh nhạt, thậm chí mất bình tĩnh hay nổi cáu với cậu ta.

Nhưng cách anh hai đối xử với Lê Phi Phàm thì khác. Từ lúc Lê Phi Phàm xuất hiện, anh ta luôn thoải mái trước mặt anh hai, mồm mép cao siêu, không hề sợ làm xấu mặt anh hai. Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như anh hai chưa bao giờ thực sự nổi cáu với anh ta.

Thư Dịch Khinh đứng trong làn gió, chậm rãi hỏi: "Anh Tần, anh nói xem có phải anh ta rất giỏi không?"

"Ý em là Lê Phi Phàm?" Tần Bách Dạ khẽ cong môi, ngó nhìn bóng lưng phía xa xa nhưng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thư Dịch Khinh: "Trên thế giới này, em muốn thứ gì thì đều phải dựa vào nỗ lực của mình để cướp về."

Thư Dịch Khinh quay qua nhìn hắn ta, hai mắt đỏ ửng lên.

"Tranh giành có chắc chắn lấy được không?"

"Em thích hắn phải không?" Ánh mắt Tần Bách Dạ vừa thương yêu vừa thương hại, hắn ta xoa đầu cậu ta, nói: "Tuy anh chưa dạy em được nhiều thứ, nhưng có một chuyện anh có thể nói cho em biết. Đúng thế. Nếu em đủ thích một thứ gì đó, hãy cứ cướp nó về, bởi vì nếu không tranh giành thì ngay cả giả thiết "liệu em có lấy được nó không" cũng sẽ không còn."

Thư Dịch Khinh vô thức nắm chặt hai bàn tay.

"Có phải em đang nghĩ điều này sẽ khiến em không còn là chính mình nữa, đúng chứ?" Tần Bách Dạ hỏi.

Thư Dịch Khinh thần thờ nhìn hắn, chợt cảm thấy hắn ta như đang đi guốc trong bụng mình.

Tần Bách Dạ cười khở đáp: "Em quá ngây thơ."

"Anh tiếp cận em là có mục đích đúng không?" Thư Dịch Khinh nói: "Anh hai nói rằng hai người biết nhau."

Tần Bách Dạ nhướn mày: "Thật ra em thông minh hơn những gì anh nghĩ đấy."

"Xem ra đúng là như vậy." Thư Dịch Khinh chậm rãi nói, giọng điệu chất chứa đầy ưu tư, nhưng cậu ta nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Tần Bách Dạ: "Nhưng em vẫn cảm ơn anh vì đã sẵn lòng nói cho em biết những điều này, chúng ta vẫn là bạn bè chứ? "

Tần Bách Dạ khẽ gật đầu: "Đương nhiên rồi, anh sẽ bảo vệ em, anh nói lời sẽ luôn giữ lời."

Thư Dịch Khinh từng cho rằng Tần Bách Dạ nói những lời này chỉ để an ủi mình, nhưng giờ nghe lại, có vẻ hắn ta khá nghiêm túc.

"Tại sao anh lại sẵn sàng bảo vệ em?" Cậu ta mở to mắt hỏi.

Tần Bách Dạ bỗng thất thần, sau đó hắn ta nở nụ cười: "Vì anh nói được làm được. Việc trước đây không thể nhưng bây giờ có thể thì làm, thế thôi."

Tuy rằng nghe có chút kỳ quái nhưng Thư Dịch Khinh lại nở nụ cười: "Ừm, em nghĩ em đã biết nên làm gì rồi."

Tần Bách Dạ nhìn Thư Dịch Khinh trước mắt mình..

Trước đây hắn ta định nghĩa cậu ấm nhà họ Thư được Hoắc Uẩn Khải đưa ra nước ngoài là "một người đơn thuần vô tri, không hiểu việc đời, ngây thơ như một tờ giấy trắng". Hắn ta không hiểu nổi sao một người như Hoắc Uẩn Khải lại thích cậu ta, tận đến khi hắn ta tận mắt gặp Lê Phi Phàm.

Hắn ta nghĩ phán đoán của mình đã sai.

Tuy rằng tình thế không được như mong đợi, nhưng hẳn ta rất muốn biết cái tên Lê Phi Phàm dám giơ nanh múa vuốt với mình sẽ có biểu cảm gì khi bị hẳn ta giẫm đạp dưới chân.

Còn Hoắc Uẩn Khải sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Trong màn đêm, khoe miệng hẳn ta khế cong lên.

Lê Phi Phàm cũng không biết mình đã gây ra phiền phức gì, anh đang hơi choáng đầu, bị gió thổi thì càng thêm chóng mặt. Nhưng mà Hoắc Uẩn Khải lại không phải người sẵn sóc, hẳn còn xách cổ áo lôi anh đi.

“Anh làm gì thế?” Lê Phi Phàm định gạt ra: “Đang xách chó con đấy à.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn dáng vẻ cau có của anh: “Cậu thích uống rượu đến vậy cơ à?”

“Chỉ là một chút rượu hoa quả.” Hoắc Uẩn Khải vừa mới buông tay, Lê Phi Phàm lập tức nhào ra ngoài. Anh dùng chân trần giẫm lên cát, kéo lại vạt áo, nhìn Hoắc Uẩn Khải đang đen mặt rồi hỏi: “Anh còn giận sao?”

“Cậu nghĩ sao?” Hoắc Uẩn Khải hỏi ngược lại.

Hai người họ đang đứng trên ven bờ cát, sắp sửa lên hẳn trên mặt đất.

Trên đầu hai người là một mạng lưới của những bông hoa nhỏ màu tím, chúng che khuất ánh sáng của những ngọn đèn đường bên bờ biển khiến khung cảnh trở nên mờ mờ ảo ảo.

Lê Phi Phàm không nhìn rõ sắc mặt của hẳn, anh bèn híp mắt chòm người về phía trước mà nhìn.

“Giận thật à?” Lê Phi Phàm sắp sửa dán sát mặt vào đến nơi. Cảm thấy trước mắt rung lắc, anh dứt khoát vươn tay ôm lấy mặt Hoắc Uẩn Khải, nghiêm túc nói: “Anh nghe tôi khuyên một câu, tuy Tần Bách Dạ là một đối

thủ mạnh, nhưng anh tuyệt đối là người chiến thắng cuối cùng, chúng ta không chấp với hắn ta.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn khuôn mặt ửng đỏ trước mặt.

Hắn hơi nheo mắt lại, hỏi anh: “Cậu có biết mình đang nói gì hay không?”

“Biết chứ.” Lê Phi Phàm nói: “Tôi còn biết giờ phút này anh vô cùng tức giận vì bị cướp người, nhưng anh cũng không thể giận cá chém thớt lên đầu tôi được đúng không.”

“Cậu say rồi.” Hoắc Uẩn Khải kéo tay anh xuống, Lê Phi Phàm lảo đảo ngã vào người hắn.

Anh thuận thế bám lấy, cánh tay trực tiếp vòng lên cổ Hoắc Uẩn Khải. Hoắc Uẩn Khải hơi hơi ngửa ra sau né tránh, nói với anh: “Đừng lên cơn điên.”

“Tôi rất tỉnh đây nhé.” Lê Phi Phàm nhìn cái cằm trước mặt nói.

Hoắc Uẩn Khải thở dài, hỏi anh: “Tại sao cậu lại biết Tần Bách Dạ?”

Lê Phi Phàm ngoài miệng nói mình tỉnh, nhưng quả thật anh cũng cảm thấy có chút lằng lằng.

Trong lòng anh thầm nhủ không biết lúc trước thằng ngốc nào nói với mình rượu trái cây không say, không ngờ sau khi ngấm rồi lại mạnh như vậy.

Nhưng anh chưa say đến mức đầu óc không tỉnh táo.

Anh khựng lại một chút: “Chẳng phải trên mạng đều có hết sao.”

“Vẫn còn bịa chuyện?”

“Tôi đâu có.”

“Cậu có biết lúc cậu nói dối sẽ cố ý mở to mắt hơn không?”

Lê Phi Phàm nói một cách hợp tình hợp lý: “Đó là vì để anh thấy rõ tôi không chột dạ!”

Dường như Hoắc Uẩn Khải không muốn tiếp tục nói về chủ đề này với anh: “Được rồi, về khách sạn.”

Trong đầu Lê Phi Phàm vẫn đang nghĩ việc mình bị tra hỏi là vì tâm trạng Hoắc Uẩn Khải không tốt. “Làm thế nào để đỡ ông chủ” trở thành ưu tiên hàng đầu, anh khẽ vỗ lưng Hoắc Uẩn Khải coi như an ủi, sau đó nói: “Tôi biết anh không vui, nhưng anh xem xem. Anh bị cướp người, nhưng ngay sau đó có thể quay về khách sạn ôm tôi ngủ, chẳng phải anh vẫn thắng còn gì.”

“Lê Phi Phàm.” Hần lại gọi đầy đủ tên anh một lần nữa.

Lê Phi Phàm tiếp tục vỗ: “Được rồi, xoa xoa nè, không tức giận nữa.”

Giây tiếp theo anh đã bị tóm gáy kéo ngược về sau.

Tự mình dưng lên không được, nói chuyện ôn tồn nhã nhặn cũng không xong.

Lê Phi Phàm bị buộc phải nâng cằm lên, hơi men khiến anh lớn gan hơn, vẻ mặt như cạ lời: “Thôi đủ rồi đấy, anh khó đỡ quá đi.”

Chương 28

Nghe đồn gần đây tình nhân nhỏ tên Lê Phi Phàm hay được nhị gia nhà họ Hoắc dẫn theo đã chọc giận hẳn trong lần tới thành phố Lâm Hải.

Có người tận mắt nhìn thấy, trước khi về Thịnh Kinh một ngày, anh bị ném lại một mình ở khách sạn, hôm sau vị thanh mai trúc mã nhà họ Thư lại đi máy bay quay về cùng Nhị gia.

Việc này xem như đã xác nhận tin đồn anh bị thất sủng.

Nhưng đến thứ hai đầu tuần, mọi người lại phát hiện tình nhân nhỏ này vẫn đi làm.

Hơn nữa không chỉ mình anh, ngay cả thiếu gia nhà họ Thư cũng theo chân đến cao ốc công ty Hoắc thị.

Mới sáng sớm đã có tin giật gân như vậy, mọi người đều ồ lên, trong mắt ai nấy lộ ra vẻ hóng hớt.

Cao ốc của tập đoàn Hoắc thị nằm ở trung tâm thành phố Thịnh Kinh, tòa nhà cao hơn sáu mươi tầng là một trong những kiến trúc tiêu biểu của thành phố. Hoắc Uẩn Khải đã tiếp xúc với việc của gia tộc nhiều năm nên biến cố xảy ra ở nhà họ Hoắc trước đó không lay động được căn cơ của Hoắc thị, mọi người càng thấy nó giống với việc “thanh lý môn hộ” hơn.

“Trợ lý Cao.” Thư ký phụ trách hành chính của văn phòng tổng giám đốc là một cô gái năm nay mới hai lăm tuổi, sáng sớm đã ngăn Cao Thăng đang vội vàng làm việc, dè dặt hỏi: “Hai vị hôm nay tới đều phải sắp xếp sao?”

Bước chân của Cao Thăng khẽ khựng lại một chút: “Đều đến rồi à?”

“Tới rồi.” Thư ký chỉ vào căn phòng có cửa kính trong suốt cách đó không xa: “Ở bên kia kia.”

Cao Thăng nhìn lướt qua bên kia, lại cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay rồi nói: “Bên tôi giờ đang bận rất nhiều việc. Vậy đi, chức vụ của bọn họ đã xác định rồi, cô đi đến phòng nhân sự để giải quyết thủ tục nhận chức cho bọn họ đi.”

Thư ký gật đầu, hai giây sau lại do dự.

“Trợ lý Cao, tôi có thể hỏi anh chuyện này được không?”

Cao Thăng cúi đầu ký một tập tài liệu người bên cạnh đưa tới, đầu cũng không buồn ngẩng: “Nói đi.”

Thư ký trẻ tuổi lặng lẽ ghé lại gần: “Anh tiết lộ ý của bên trên cho chúng tôi với, mọi người đều rất muốn biết.”

Cao Thăng ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô nàng một cái.

“Mọi người đều muốn biết?”

Thư ký vội vã gật đầu.

“Tôi thấy mọi người đều không muốn làm việc nữa mới đúng.” Cao Thăng gõ tập tài liệu lên đầu cô nàng, mở miệng nói: “Đừng cứ suốt ngày đòi nghe ngóng ý của bên trên nữa, làm tốt việc của mình đi!”

“Ồ.” Cô gái không tình nguyện xoa đầu rời đi.

Thư ký hành chính tới phòng nhân sự, nhất thời cảm thấy Cao Thăng nói có đạo lý.

Một trợ lý tổng giám đốc, một giám đốc điều hành, cách phân chia công việc càng nhìn càng thấy khó nói Trưởng phòng nhân sự là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, cô ấy đích thân phụ trách việc này, đưa tài liệu nhận chức cho cô gái nhỏ: “Mấy năm nay quan hệ giữa Hoắc thị và nhà họ Thư

sâu vô cùng, hiện tại muốn thắt chặt quan hệ hay là hoàn toàn cắt đứt hợp đồng đều không dễ dàng. Nhà họ Thư đưa con đến đây, nói là làm giám đốc điều hành, mọi người có thể nịnh bợ, nhưng không được sai vặt hiểu không?”

“Biết rồi ạ.” thư ký hành chính nhỏ ôm tài liệu trước ngực: “Em có biết về Thư Dịch Khinh, nghe nói là thiếu gia nhà giàu được lớn lên trong sự chiều chuộng, hơn nữa chẳng phải gần đây có tin Hoắc tổng muốn liên hôn với nhà họ Thư sao, em thấy tám phần là để bồi dưỡng tình cảm rồi.”

Nữ trưởng phòng nhân sự cười nhạo cô nàng: “Quá ngây thơ.”

Nói rồi lại chỉ chỉ một tập tài liệu khác trong tay.

“Nhìn cái này đi.”

Thư ký nhớ ra gì đó: “Ồ, nhóm trợ lý tổng giám đốc của tập đoàn chúng ta đã đầy rồi mà, sao vẫn còn nhét thêm Lê Phi Phàm này vào.”

“Hoắc tổng đích thân ra lệnh đấy.”

Miệng thư ký nháy mắt há thành chữ O.

Trưởng phòng nhân sự cầm tài liệu gõ lên bàn: “Tuy trợ lý tổng giám đốc không có thực quyền nhưng lại là vị trí ở bên cạnh ông chủ, chẳng phải bên ngoài đều nói người bên gối Hoắc tổng sắp đổi rồi sao, tôi thấy không hẳn. Vị này mới thật sự là người không đắc tội nổi này.”

Sắc mặt thư ký hơi tái lại, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Cô nói thầm: “Em vẫn luôn cho rằng Hoắc tổng của chúng ta là kiểu người không gần cả nam sắc lẫn nữ sắc, không ngờ đối tượng liên hôn đã đến đây mà còn dám ngang nhiên để người mình bao nuôi ở cạnh ...”

Nữ trưởng phòng nói: “Tin tức liên hôn là do nhà họ Thư tự tung ra đấy, hai năm trở lại đây nhà họ Thư có xu hướng sa sút hẳn, chuyện này cũng rất khó nói.”

“Nhưng từ xưa đến nay những người được bao nuôi ở bên ngoài đều bị người đời phỉ nhổ.”

Nữ trưởng phòng liếc mắt một cái: “Người hiện tại ở Ngọc Kinh Viên mới là chính cung, nghĩ kỹ mà xem, cô thấy một người có quan hệ liên hôn mơ hồ hay là một người đã trèo lên giường mạnh hơn.”

Thư ký che miệng lại.

“Giới đến vậy sao?”

“Nhìn bề ngoài là thấy cậu ta không dễ chọc rồi.”

Lê Phi Phàm cũng không ngờ việc mình bị kéo đi làm đã gây ra hiệu ứng kép chỉ bởi vì Thư Dịch Khinh cũng có đi.

Từ thành phố Lâm Hải về, anh vẫn chưa gặp được Hoắc Uẩn Khải, nhưng người này còn nhớ rõ tìm người nhắc chị Lan gọi anh dậy sớm, đúng là biến thái. Thậm chí Lê Phi Phàm còn nghi ngờ liệu có phải buổi tối hôm ở thành phố Lâm Hải, thái độ của mình không tốt nên hắn mới cố tình trả thù không.

Anh ngồi trong một căn phòng có cửa kính trong suốt ở tầng ba mươi, toàn thân thả lỏng dựa lên ghế, vắt chân lên bàn hội nghị nhắm mắt nghỉ ngơi. Quan trọng là hôm nay anh mặc một bộ vest đỏ như lửa, tóc tai lộn xộn, không giống đến nhận chức mà giống như một con hồ ly đến văn phòng chỉ để quang minh chính đại ngủ bù.

Lại còn là một con hồ ly rất kiêu ngạo.

Thư Dịch Khinh thì ngược lại, mặc vest trắng đen chỉnh tề, điển hình của thiếu gia quý tộc bước nhằm vào phòng làm việc phồn hoa hiện đại.

Cách cánh cửa kính cũng có thể nghe thấy tiếng đi lại không ngừng ở bên ngoài, tiếng người nói chuyện, xen lẫn vài tiếng chuông điện thoại.

Lê Phi Phàm đã quá quen thuộc với cảnh này.

Trước kia mặc dù do anh trai quản lý công ty, nhưng anh vào phòng làm việc của anh ấy như vào nhà mình.

Sau đó anh lại tự đầu tư vào công ty điện ảnh và truyền hình kia, tuy quy mô không lớn nhưng tốt xấu gì cũng cũng có bộ máy vận hành, chức năng đầy đủ. Chỉ là anh rất ít khi ngồi yên ổn ngồi trong phòng làm việc, chẳng thà bảo anh vào phòng làm việc của anh trai ngủ còn hơn.

Khoảng thời gian này anh không ở Ngọc Kinh Viên thì sẽ ở nhà chính của nhà họ Hoắc.

Bỗng bước vào một môi trường như vậy, rốt cuộc anh mới thấy mình đang sống ở hiện đại.

Đương nhiên nếu đối diện không phải là Thư Dịch Khinh thì càng tốt.

Bọn họ nhìn nhau không nói gì, sau khi ngồi được nửa tiếng, rốt cuộc Thư Dịch Khinh cũng mở miệng.

Cậu ta nói: “Tại sao anh lại ở đây?”

“Cậu hỏi tôi á?” Lê Phi Phàm nhướn mày: “Lý do cậu ở đây cũng là lý do tôi ở đây.”

Từ việc chạm mặt Thư Dịch Khinh hôm nay là anh đã đoán ra.

Chỉ mới đi một chuyến đến thành phố Lâm Hải, tin tức anh sắp bị đuổi đã được lan truyền rộng rãi, ngay sau đó là tin tức hai nhà Hoắc Thư liên hôn.

Hiện giờ tin tức truyền khắp cao ốc Hoắc thị, Thư Dịch Khinh lại đột nhiên tới nơi này, vậy chỉ có thể có một khả năng.

Nhà họ Thư đang âm thầm giở trò.

Bàn tay đặt trên bàn của Thư Dịch Khinh khế siết lại, cậu ta nhíu mày nhìn

Lê Phi Phàm ở đối diện: “Anh biết tôi quyết định ở lại trong nước, hơn nữa còn vào Hoắc thị nên ngồi không yên nữa đúng không?”

“Đúng thế.” Lê Phi Phàm ngáp một cái: “Tôi cố tình đến đây chọc sau lưng cậu đó.”

“Lê Phi Phàm!” Cậu ta bỗng đứng lên.

Lê Phi Phàm cũng không còn kiên nhẫn, nhìn cậu ta: “Tôi nói này Thư thiếu gia, cậu bị gì vậy?”

“Được lắm.” Thư Dịch Khinh khẽ gật đầu: “Nếu anh đã muốn tranh thì tôi sẽ quang minh chính đại tranh với anh, giờ tôi đã suy nghĩ rõ ràng rồi. Tôi vào Hoắc thị chỉ vì để giúp đỡ cho sự nghiệp của anh hai, nhưng tôi phải nói rõ với anh, nếu sau này anh lại dùng những thủ đoạn ngầm nữa, tôi sẽ không khách khí với anh đâu.”

Quả thật Lê Phi Phàm không ngờ nhân vật chính Thư Dịch Khinh phản kích mà cũng phải nghiêm túc đến vậy.

Bé thụ ngây thơ trải qua việc gia tộc sụp đổ rồi cuộc đời đã cứng cõi lên, không hiểu lầm, không giấu diếm, đối mặt với một nhân vật phản diện ác độc như anh cũng không loại bỏ ngay lập tức mà lại chạy đến công ty nam chính công so bì với anh xem ai là người thắng cuối cùng?

Lê Phi Phàm bật cười: “Tôi nói này, cậu thật sự không biết hay là giả vờ không biết đấy?”

“Cái gì?” Thư Dịch Khinh nhíu mày.

Lê Phi Phàm cười chế nhạo nói: “Cậu cao thượng như vậy, sao không thấy cậu nhảy ra nói tin tức liên hôn là giả?”

Đừng nói với tôi cậu bị giấu kín kẽ nên không hề biết chuyện.”

Ở trong truyện gốc, nhà họ Thư lòng tham không đáy phản bội nhà họ Hoắc, khoảng thời gian trước lại có tin đồn Hoắc Uẩn Khải và Thư Dịch Khinh không thể ở bên nhau vì nguyên nhân gia tộc. Hiện giờ bỗng lại xuất

hiện tin tức liên hôn, điều này rất vô lý.

Thư Dịch Khinh quả thật trưởng thành hơn không ít.

Cậu ta tỏ ra vô cùng bình tĩnh: “Không phải suy nghĩ của ai cũng hẹp hòi như anh, hàn gắn lại quan hệ gia tộc đối với hai nhà chúng tôi mà nói chỉ có trăm lợi không hại.”

“Ồ.” Lê Phi Phàm lạnh nhạt nói: “VẬY nên mới có trò cười liên hôn này đây hả. Cậu cảm thấy với học lực cao của bản thân, từ nhỏ đã được nghe quen tai muốn đánh bại một kẻ tiểu nhân xuất thân thấp kém, chỉ biết giở thủ đoạn như tôi là chuyện dễ như trở bàn tay. Cuối cùng cậu còn có thể dựa vào nỗ lực của bản thân, quang minh chính đại đứng bên cạnh Hoắc Uẩn Khải đúng không?”

Thư Dịch Khinh nói: “Đúng thế, để mọi người nhìn rõ bản chất của anh chỉ là vấn đề thời gian thôi, tôi sẽ chứng minh với mọi người, anh tuyệt đối không phải là người thích hợp với anh hai.”

Lê Phi Phàm nghe mà ê hết cả răng.

“Tùy cậu thôi, cố lên, tôi xem trọng cậu đấy nhé.”

Sắc mặt Thư Dịch Khinh xanh mét.

Lê Phi Phàm vốn không hề muốn đi làm.

Bây giờ lại có thêm một Thư Dịch Khinh chướng mắt, anh lại càng không muốn.

Anh biết việc hàn gắn quan hệ gia tộc là không thể, đó chỉ là phía Thư Dịch Khinh đơn phương tình nguyện mà thôi.

Hai người anh trai của nhà họ Thư sẽ không dừng lại ở đó, với tư cách là một chướng ngại lớn giữa nhân vật chính, sao có thể hàn gắn được vết nứt chỉ vì liên hôn.

Đúng lúc này, có người gõ cửa kính mấy cái rồi đẩy cửa vào.

Hai phút sau, Lê Phi Phàm nhìn tài liệu nhận chức trên tay mình, vẻ mặt khó nói nên lời.

Sắc mặt Thư Dịch Khinh càng khó coi hơn, hỏi cô gái trẻ tuổi: “Phòng nhân sự của các người sắp xếp thế nào vậy, sao lại cho anh ta làm chức vụ trợ lý tổng giám đốc?”

Cô gái trẻ tuổi trông rất gượng gạo.

Cô nàng lấp bắp nói: “Đây, đây là quyết định của bên trên.”

Không ai nghĩ rằng Hoắc Uẩn Khải lại nhúng tay vào vấn đề nhân viên nhận chức, dù sao Thư Dịch Khinh làm đúng theo quy trình. Cho nên cậu ta nói: “Trợ lý Cao đâu? Anh ta đi đâu rồi?”

“Trợ lý Cao đang bận.”

Thư Dịch Khinh nghi ngờ đã có người động tay động chân, lúc nhìn về phía Lê Phi Phàm giọng điệu của cậu ta chắc nịch, trừng anh như thể anh làm chuyện đại nghịch bất đạo: “Anh lại dám mua chuộc Cao Thăng ư?”

Lê Phi Phàm tựa người vào cửa, nhếch miệng nói: “Có khi là do nhị gia tự mình quyết định cũng nên.”

“Không thể nào.” Thư Dịch Khinh khẳng định chắc nịch: “Anh hai không phải người không có nguyên tắc như vậy, mà người có thể trực tiếp sắp xếp anh lên vị trí trợ lý tổng giám đốc, hơn nữa còn có quan hệ với anh, ngoại trừ Cao Thăng ra thì không có người thứ hai. Lê Phi Phàm, anh làm vậy là đang tự tìm chết.”

“Sao có thể chứ.” Lê Phi Phàm nhìn cô gái đứng một bên cúi thấp đầu, nhưng rõ ràng lại đang dựng thẳng lông tai hóng chuyện, lạnh nhạt nói: “Tôi cảm thấy chỉ cần có thể thượng vị, chút thủ đoạn ấy thì tính gì.”

“Tốt nhất là anh nên biết điểm dừng.” Thư Dịch Khinh trừng mắt nhìn anh: “Cao Thăng là ai chứ? Anh tính sai rồi, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép anh làm ra bất cứ chuyện gì tổn hại đến hình tượng của Hoắc thị, lôi kéo người bên cạnh anh hai, thậm chí còn muốn hại anh hai đâu!”

Lê Phi Phàm xác định mình phải đọc lại quyển “Hồng sí”

này một lần nữa.

Phải xem hẳn hoi về Thư Dịch Khinh mới được.

Với tư cách là nhân vật chính xuyên suốt cả bộ truyện, Thư Dịch Khinh giống như ánh sáng thế gian sưởi ấm hết người đàn ông này đến người đàn ông khác. Hiện giờ việc thay đổi Hoắc Thất đã bị thất bại giữa đường, anh mặt dày tự cảm thấy Hoắc Thất bị bản thân mình ảnh hưởng, nhưng dù gì lúc đó Thư Dịch Khinh vẫn còn là cậu nhóc ngây thơ, giống như một con rối bị chỉ huy hơn. Nhưng giờ đây Thư Dịch Khinh lại một lòng muốn vào Hoắc thị, có vẻ như cậu ta thật sự muốn tập trung vào nam chính công. Đương nhiên việc này không thành vấn đề, thậm chí cậu ta vẫn luôn cố gắng đi đúng tuyến của nhân vật chính.

Nhưng đồng thời cậu ta cũng từ một thiếu gia đơn thuần biến thành một phiên bản nam của Đố Lạ Lạ* nơi công sở vậy.

*Đố Lạ Lạ: nhân vật chính trong cuốn “Đố Lạ Lạ thăng chức ký” của tác giả Lý Khả xuất bản năm 2007

Lê Phi Phàm bị những lời lẽ chính nghĩa như vậy nhắc nhở, chính anh cũng cảm thấy mình không nên làm như vậy.

Tiếc là Lê Phi Phàm lại muốn như vậy.

Chính nghĩa cứ vĩnh viễn để lại cho nhân vật chính đi.

Lê Phi Phàm nở nụ cười biếng nhác: “Không phải cậu muốn quang minh chính đại đấu với tôi sao? Nhưng mà tôi không muốn chút nào cả.”

Anh đứng thẳng người, nói tiếp: “Cậu cứ từ từ cố gắng, tranh thủ sớm ngày lên tầng sáu mươi chín, tôi dùng chút thủ đoạn nhỏ lên trước, thật ngại quá đi.”

Tầng sáu mươi chín chính là văn phòng tổng giám đốc của Hoắc thị.

Lê Phi Phàm khẽ vỗ bả vai run run của cô gái dưới ánh mắt lạnh lùng của Thư Dịch Khinh.

“Làm phiền cô dẫn đường giúp tôi.”

Cô gái không hề ngẩng đầu lên, nhưng đôi môi mím lại tỏ rõ sự phẫn khích của cô nàng khi được hóng chuyện ở ngay hiện trường.

“Mời đi bên này ạ.” Cô gái ra hiệu.

Ở tầng sáu mươi chín, Lê Phi Phàm gặp phải Cao Thăng vừa mới đi từ trong văn phòng ra, anh không khỏi trợn trắng mắt liếc nhìn anh ta một cái.

Cao Thăng sờ mũi: “Đánh nhau rồi à?”

“Đương nhiên là không rồi, người ta cho rằng tôi mua chuộc anh đấy.” Lê Phi Phàm tức giận nói: “Nhị gia muốn sắp xếp người ta vào công ty cũng không nói trước với tôi một câu, lại còn để cậu ta lải nhải nửa tiếng đồng hồ với tôi, tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi.”

Cao Thăng đứng cạnh anh nói: “Chắc cậu còn chưa biết chuyện Tần Bách Dạ nhúng tay vào nhà họ Thư nhỉ?”

“Tần Bách Dạ?” Lê Phi Phàm nhíu mày: “Hắn quản chuyện vợ vẫn này làm gì?”

“Nhị gia vốn không muốn làm gì nhà họ Thư, nhưng nhà họ Tần nhúng tay vào khiến mọi chuyện bắt đầu phức tạp, bây giờ nhà họ Thư lại sắp xếp người vào công ty, nhị gia trực tiếp giao việc này cho tôi xử lý.” Hiện giờ Cao Thăng khá thành thật với Lê Phi Phàm: “Tôi có thể tiết lộ cho cậu việc Thư Dịch Khinh tiến vào Hoắc thị, rõ ràng nhị gia không muốn quản, nhưng

chúng tôi đều cảm thấy Tần Bách Dạ còn chiêu chưa dùng nên đành sắp xếp cho cậu ta ở yên đây.”

Lê Phi Phàm nghi ngờ liệu có phải thế giới đang cố thúc đẩy tuyến tình cảm của hai nhân vật chính không.

Lại thêm một Tần Bách Dạ kéo hai nhân vật chính lại gần nhau nữa. Nhưng việc này không ngăn được ánh mắt chết chóc của Lê Phi Phàm: “Mấy người không muốn quản, cho nên mới sáng sớm đã để mình tôi ở đó rồi chạy biến đi mất hả?”

“Tôi đang bận thật mà.” Cao Thăng nở nụ cười.

Lê Phi Phàm chế giễu: “Bạn đếch gì, nếu còn tính kể tôi nữa thì lần sau tôi cho anh biết mặt.”

Lê Phi Phàm oán giận Cao Thăng xong lại nhú mày.

“Vậy chuyện chức vụ của tôi là thế nào? Anh còn chê Thư Dịch Khinh chưa đủ hận tôi thấu xương sao?”

Cao Thăng lập tức lắc đầu, chỉ vào cánh cửa đang đóng ở bên trong nói: “Việc này không liên quan đến tôi, ý của nhị gia.”

“Hử? Thật sự là do anh ta quyết định à?”

Cao Thăng nhìn anh: “Không phải chính cậu gào khóc muốn làm sao? Nhị gia đồng ý rồi, cho nên tôi chỉ đành tuyên chuyển công tác của một người trong nhóm trợ lý ban đầu đi. Cậu cố gắng làm việc nhé, vì cậu mà tôi cũng chẳng dễ dàng gì đâu.”

Lê Phi Phàm: “...”

Rốt cuộc anh cũng nhớ ra lời bịa đặt mình thuận miệng nói ra tối hôm đó rồi.

Vậy nên anh tự làm tự chịu?

Mẹ kiếp.

Chương 29

Tầng 69 là biểu tượng quyền lực của cả Hoắc thị. Trừ Hoắc Uẩn Khải thì còn có một đội trợ lý dưới quyền Cao Thăng và một đội thư ký dưới quyền Khâu Hương, tạo thành thế nam nữ cùng hỗ trợ lẫn nhau chưa từng có ở nơi khác.

Cấp dưới của Khâu Hương đều là người đẹp eo nhỏ chân dài, chọn đại một người cũng là tinh anh trên có thể chạy nghiệp vụ, dưới có thể lên bàn tiệc.

Mà làm trợ lý đặc biệt như Cao Thăng, đội nhóm dưới quyền sẽ phụ trách mọi chuyện vặt vãnh khác.

Vốn dĩ như vậy rất cân bằng, nhưng từ khi Lê Phi Phàm đến, cục diện đã thay đổi theo hướng kỳ lạ.

Bề ngoài anh là một trong những trợ lý của Hoắc Uẩn Khải, nhưng ai mà không biết mối quan hệ giữa anh và hấn chứ.

Cao Thăng dám nói với Lê Phi Phàm rằng anh đã chiếm vị trí của người khác đơn giản là để nhắc nhở: dù anh có được thăng chức thì vẫn không thể thoát khỏi sự thật anh vào đây nhờ đi cửa sau.

Nơi nào cũng có quy tắc của nó, vào được không có nghĩa là ở lại được.

“Nhị gia không thích trợ lý nữ, yêu cầu cũng cao. Có thể làm trợ lý ở Hoắc thị, đặc biệt là trợ lý của Nhị gia thì phải có trình độ cao, công việc cần làm rất phức tạp.” Cao Thăng vừa giới thiệu ngắn gọn về khu vực làm việc cho anh vừa nói: “Nhưng cậu vừa mới tới, nhiệm vụ chính vẫn là học hỏi và quan sát nhiều hơn, chủ yếu là giúp đỡ người khác làm việc.”

Lê Phi Phàm đi bên cạnh anh ta, dứt tay trong túi quần nói: “Ví dụ như?”

Cao Thăng chỉ vào một người ngồi sau bàn làm việc: “Trợ lý Cát.”

Người được gọi là trợ lý Cát đứng lên nhìn về phía bên này.

“Cát Tùng phụ trách phương tiện đi lại cũng như sinh hoạt của Nhị gia trong công ty, chủ yếu vẫn là sinh hoạt hằng ngày, cậu bắt đầu từ đây trước.” Cao Thăng vừa nói với anh vừa quay sang dặn Cát Tùng: “Cậu dẫn cậu ấy theo, chủ yếu là giải thích một số việc cần chú ý, những trợ lý khác mới vào nên làm gì thì để cậu ta làm giống vậy là được.”

Lê Phi Phàm nhìn về phía Cát Tùng— tuổi chừng hơn hai mươi, cao khoảng 1m7, mày rậm mắt to, nhìn rất có tinh thần.

“Xin chào.” Lê Phi Phàm vươn tay với người đó.

Cát Tùng nhìn chằm chằm chàng trai xinh đẹp quá mức trước mặt mấy giây mới vươn người duỗi tay về phía anh, nói: “Xin chào, xin chào.”

Cao Thăng nói với Cát Tùng: “Cậu là đứa nhóc thông minh lanh lợi nhất trong văn phòng, hãy chăm sóc cậu ấy thật tốt. Nếu Lê Phi Phàm phạm lỗi trước mặt nhị gia, tôi sẽ là người đầu tiên tới tìm cậu.”

“Dạ?” Cát Tùng há to miệng, mặt mày nhăn nhó.

Lê Phi Phàm nhìn tầng 69 còn chưa nổi mười người bèn hiểu Cao Thăng đang cho anh một đường lui, anh cười nhẹ nói với Cát Tùng: “Đừng nghe Cao Thăng hù dọa, nếu thật sự xảy ra chuyện, anh ta là người đầu tiên không chạy được.”

Cao Thăng: “Cậu cứ thích chọc ngoáy tôi như vậy hả?”

Sự quen thuộc giữa Lê Phi Phàm và Cao Thăng khiến bầu không khí gượng gạo lúc anh mới đến được làm dịu bớt.

Anh nhanh chóng chào hỏi mọi người trong văn phòng rồi xác nhận chỗ ngồi của mình.

Tất cả trợ lý đều ở phòng ngoài.

Vị trí mà Cao Thăng đặt cho anh trùng hợp quay lưng về phía cửa văn phòng của Hoắc Uẩn Khải. Lê Phi Phàm kéo ghế nhìn thoáng qua phía sau, nói với Cao Thăng: “Anh chẳng cho tôi chút cơ hội nào để lười biếng.”

“Người đầu tiên Nhị gia nhìn thấy khi đi ra chính là cậu.”

Cao Thăng nói: “Tôi cho rằng cậu sẽ rất vui.”

“Vậy tôi cảm ơn anh quá.”

Cao Thăng nhìn thời gian rồi nói: “Lát nữa tôi còn có việc, những gì có thể làm cũng chỉ được như vậy, sau này cậu phải dựa vào chính mình.”

“Vậy anh đi đi.” Lê Phi Phàm ném mảnh giấy vụn trên bàn vào thùng rác dưới chân, thuận miệng nói: “Anh cũng biết tôi không quá xem trọng công việc này mà.”

Mặc kệ Hoắc Uẩn Khải đưa anh lên vì lý do gì, có lẽ hẳn cũng không thật sự cảm thấy anh có thể làm trợ lý.

Lê Phi Phàm không có ý định tiếp xúc với công việc kinh doanh quan trọng của Hoắc thị. Nếu bắt buộc phải có thân phận để ở lại bên cạnh Hoắc Uẩn Khải trong khoảng thời gian này thì dù là trợ lý hay gì khác đều không quan trọng.

Trước kia anh từng coi hẳn là ông chủ của mình, bây giờ xem như hẳn đã trở thành ông chủ hàng thật giá thật.

Trước kia thì dĩ nhiên hầu hạ trong nhà, hiện tại cũng như vậy, chỉ khác là ở bên ngoài mà thôi.

Anh có rất nhiều kinh nghiệm.

Cao Thăng rời khỏi rồi, Lê Phi Phàm mới ngồi xuống.

“Đi in xấp tài liệu này.” Một chồng tài liệu dày ít nhất bằng chiều cao của chiếc đĩa nện trước mặt anh. “Trong vòng hôm nay phải phân loại rồi đóng thành quyển, đưa cho tôi trước khi tan sở.”

Lê Phi Phàm nâng mắt nhìn qua.

Người đứng trước mặt anh không phải Cát Tùng mà là một người khác.

Lê Phi Phàm vừa mới nhận ra hắn, đây là người duy nhất không thèm nhìn anh khi anh chào hỏi. Có vẻ hắn cũng trạc tuổi với Cao Thăng, nhưng Cao Thăng thính thoảng còn biết cách giả bộ, không như người này cứ xụ mặt, trông cực kỳ nghiêm túc.

Đặc biệt là ánh mắt nhìn anh lúc này tràn ngập sự khinh thường và bất mãn.

Lê Phi Phàm vươn tay lật xem chồng tài liệu trước mặt.

“Gấp lắm hả?” Anh hỏi.

Đối phương nói: “Đương nhiên là rất gấp.”

Lê Phi Phàm nhướn mày, tiện tay rút ra một tờ trong đó, dựa người vào ghế nói: “Báo cáo điều tra thị trường mười năm trước, vội vã lấy ra để sửa cũ thành mới hay là dùng để làm nghiên cứu so sánh?” Lê Phi Phàm tiếp tục lật ra sau: “Điều tra hiện trạng năm đó đã không còn phù hợp, giờ không khác gì một tờ giấy vụn. Anh quăng cho tôi một đống rác như vậy là đang xem tôi như máy xử lý rác hay đơn giản chỉ để mắng tôi?”

Vị trí của Cát Tùng ở sát bên Lê Phi Phàm.

Cậu lập tức kéo ghế qua, giật nhẹ tay áo anh.

“Có chuyện gì?” Lê Phi Phàm nhìn sang.

Cát Tùng dè dặt nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh anh, nhỏ giọng nói: “Cậu đừng tranh luận nữa, đây là trợ lý Đới Vĩ, chức vị của hắn chỉ ở dưới trợ lý Cao thôi.”

Đới Vĩ nhìn chằm chằm Cát Tùng, cười lạnh nói: “Cát Tùng, tôi thấy cậu cũng là người hiền lành trẻ tuổi không phân biệt được tốt xấu, nịnh bợ người khác cũng phải xem đối phương là cái mặt hàng gì.”

Sắc mặt Cát Tùng biến đổi: “Trợ lý Đới, anh làm gì vậy?”

Nói chuyện khó nghe quá rồi đó.”

“Cậu cảm thấy khó nghe thì đừng có xen mồm vào.” Đới Vĩ chuyển hướng sang Lê Phi Phàm cười nói: “Không sai, đúng là tôi ném cho cậu một đồng rác, nếu đưa cậu một vài tài liệu quan trọng thì cậu có hiểu được không? Tôi không quản được vì sao trợ lý Cao sắp xếp cậu vào đây, tôi cũng mặc kệ quan hệ giữa cậu và Hoắc tổng. Chỉ cần là người có mưu đồ đen tối bước vào đây bằng đường ngang ngõ tắt là tôi đều đối xử như vậy.”
Những người khác trong văn phòng đều nhìn về bên này.

Lê Phi Phàm ném tài liệu lên bàn.

Anh đứng lên, hai tay chống trên bàn, cúi người nhìn về phía trước: “Trợ lý Đới có ý kiến với tôi?”

Đới Vĩ càng nhìn gương mặt kia càng không vừa mắt, khinh bỉ nói: “Mặt mũi như vậy sao không học mấy tình nhân bị bao dưỡng bên ngoài mà rèn luyện kỹ năng trên giường đi? Nếu cậu dựa vào cái này để đi lên thì chắc là quen tay hay làm lắm, chạy tới chỗ này khoe mẽ cái gì.”

Toàn bộ văn phòng lặng yên như tờ, bởi vì lời này không chỉ khó nghe mà còn là một sự xúc phạm trắng trợn.

Có lẽ Lê Phi Phàm đã quen với thân phận của mình, lời khó nghe hơn cũng từng nghe nên ngày đầu tiên đi làm bị sỉ nhục nhân cách cũng không làm anh đổi sắc mặt.

Thậm chí anh còn có tâm trạng mà mỉm cười.

“Không sai, đúng là tôi muốn khoe mẽ với người như anh đó.” Lê Phi Phàm đi lên phía trước, đôi mắt xinh đẹp ánh lên vẻ khiêu khích, anh cười nói: “Biết tại sao không? Bởi vì tôi sẽ không vùi đầu làm việc để anh rửa mắt mà nhìn, cũng sẽ không cảm thấy mắt mặt vì những gì anh nói. Dù sao gương mặt này do cha mẹ ban cho, nếu ai cũng giống nhau thì sao mà thấy được cảnh anh tức giận dậm chân với loại người như tôi. Anh rất cao quý mà, đúng không?”

Khuôn mặt của Cát Tùng ở bên cạnh ghen đỏ bừng.

Mấy chỗ khác cũng truyền đến âm thanh kìm nén không dám cười ra tiếng.

Cả khuôn mặt Đới Vĩ đen thui.

“Nhìn cái gì mà nhìn!” Hấn quát lớn qua bên đó.

Sau đó nói với Lê Phi Phàm: “Được! Để tôi xem cậu có thể uy phong được bao lâu.”

Sau khi Đới Vĩ đen mặt bỏ đi, Cát Tùng mới ghé qua.
“Lá gan cậu lớn thật.” Cậu nói.

Lê Phi Phàm nhìn qua: “Các cậu rất sợ hấn?”

Cát Tùng: “Thật ra không phải là sợ, nhưng trừ việc tính tình Đới Vĩ không tốt thì năng lực của hấn khá cao, không thì cũng chẳng ngồi được vào vị trí như hôm nay. Hôm nay cậu đắc tội hấn, sợ sau này phải khổ rồi.”

Lê Phi Phàm mỉm cười không để ý.

“Người có suy nghĩ giống hấn không hề ít.” Lê Phi Phàm nói: “Chỉ là người thông minh sẽ không nói thẳng mặt mà thôi.”

Cát Tùng xấu hổ giật nhẹ khóe miệng, lại lén lút nhìn về phía anh.

“Chuyện đó... cậu sẽ nói với Hoắc tổng hả?”

Lê Phi Phàm phát hiện có nhiều người trong công ty gọi người kia là Hoắc tổng hoặc là sếp, nhưng anh không để ý lắm, chỉ thuận miệng hỏi: “Kể cho hần cái gì? Có người mắng tôi hả?”

“Đúng vậy.”

Lê Phi Phàm nhìn về phía cậu: “Có phải cậu cũng lo nhờ mà đắc tội tôi, tôi sẽ nói Nhị gia đuổi cậu không.”

Tuy Cát Tùng không muốn thừa nhận, nhưng cuối cùng vẫn thuận theo ý nghĩ của mình gật đầu.

“Có thể.” Lê Phi Phàm nói.

“Hả?”

“Tôi không những thổi gió bên gối hần hàng ngày, tôi còn lấy một cuốn sổ nhỏ ghi lại từng cái một. Hôm nay ghi một cái, ngày mai ghi thêm một cái, sau đó thay hết những người không thuận theo tôi trong công ty này.”

Khuôn mặt Lê Phi Phàm lộ vẻ nghiêm túc: “Cuối cùng thâm nhập vào bên trong tập đoàn, chiếm lấy vị trí thứ hai trong Hoắc thị. Nếu tôi giỏi hơn thì còn có thể thế chỗ của Nhị gia, cậu tin không?”

Vẻ mặt Cát Tùng chuyển từ khiếp sợ tới không nói nên lời rồi lại đến sọc đen đầy đầu.

“Cậu khác hẳn với tưởng tượng của tôi.” Cậu ta nói.

Lê Phi Phàm nhướn mày: “Không giống chỗ nào? Chẳng lẽ điều đó không phù hợp với hình tượng tình nhân nhỏ ác độc hả.”

“Bởi vì miệng cậu nói vậy nhưng vẻ mặt lại thiếu điều viết mấy chữ ‘ngu chết đi được’. Hơn nữa tôi phát hiện cậu nói rất nhiều, miệng còn đọc nữa.”

Lê Phi Phàm đẩy chồng tài liệu mà Đới Vĩ ném cho mình sang một bên.

“Cảm ơn đánh giá chân thành của cậu.” Lê Phi Phàm nói: “Tôi biết tôi chỉ là trợ lý chứ không phải tổ tông. Còn Hoắc tổng kia của cậu, nếu tôi mách lẻo chỉ vì chuyện này thì hẳn sẽ không đuổi các cậu, ngược lại sẽ đuổi tôi trước.”

Cát Tùng yên lặng: “... Cũng đúng, Hoắc tổng công tư phân minh, ai cũng sợ ngài ấy.”

“Đúng vậy, tôi khổ hơn các cậu nhiều.”

Lê Phi Phàm nói rồi đứng lên rời khỏi vị trí.
“Đi đâu đấy?”

Lê Phi Phàm nhướn mày: “Điều thứ nhất trong trách nhiệm của trợ lý là tri kỷ đưa cà phê cho ông chủ.”

Cát Tùng: “...” Tưởng bảo là sợ?

Năm phút sau, mọi người nhìn anh ung dung gõ vang cửa văn phòng tổng tài.

Phía sau là một tràng âm thanh xì xầm.

“Cát Tùng, hai người mới nói gì vậy?”

“Cậu ấy nói đi đưa cà phê cho ông chủ.”

“Hôm nay mới ngày đầu tiên, quả nhiên là hồ ly tinh!”

“Các người đoán cậu ta sẽ nói cái gì với ông chủ ở bên trong?”

“Tôi đoán Đới Vĩ tiêu rồi.”

“Tôi nghĩ là không đâu, tình nhân nhỏ thông minh sẽ không làm khó dễ người khác ngay ngày đi làm đầu tiên.”

“Vậy anh đoán bao lâu cậu ta sẽ ra ngoài?”

“Mười phút?”

“Nửa giờ?”

“Tôi đánh cuộc nửa ngày.”

Lê Phi Phàm không nghe thấy nhưng cũng đoán được phản ứng của mọi người.

Nhưng không ai thấy anh vừa mới vào cửa đã tự mình bưng cà phê lên uống trước, vừa uống vừa đi tới bên cạnh bàn làm việc.

Văn phòng của Hoắc Uẩn Khải lớn, hiệu quả cách âm cũng rất tốt. Từ cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy thành phố xe cộ tấp nập và các tòa nhà đô thị. Lê Phi Phàm dẫm lên tấm thảm màu đen dưới chân, đi đến trước bàn mới dừng lại.

Hoắc Uẩn Khải cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu đen ngồi trước máy tính.

Hắn ngẩng đầu liếc anh một cái rồi thu hồi ánh mắt, không định mở miệng.

Lê Phi Phàm tiến lên nhìn máy tính của hắn, tất cả đều là đồ thị cổ phiếu.

Anh nhàm chán quay trở về, mở miệng hỏi: “Anh để tôi làm việc này thật à?”

Cuối cùng Hoắc Uẩn Khải dừng việc đang làm lại rồi nhìn về phía anh, hắn phát hiện anh đang uống cà phê bèn lắc đầu, hỏi: “Không muốn làm? Gặp rắc rối rồi?”

“Rắc rối thì có, nhưng anh biết tôi không để bụng.” Lê Phi Phàm kéo cái ghế trước mặt hắn rồi ngồi xuống: “Chỉ là cảm thấy ảnh hưởng không tốt.”

Hoắc Uẩn Khải buông chuột máy tính rồi ngồi dựa vào ghế.

“Cậu không thèm để ý rắc rối mà để ý tới ảnh hưởng à?”

“Đừng nói như tôi không có lương tâm như vậy.” Lê Phi Phàm nói: “Ít nhất tôi thật lòng thật dạ không muốn Hoắc thị xảy ra chuyện. Tôi đang dựa vào anh, đương nhiên là hy vọng anh được tốt, anh tốt thì tôi mới tốt được, không phải sao?”

Trong mắt Hoắc Uẩn Khải mang theo ý cười, hắn gật đầu nói: “Hiểu rồi.”

“Anh hiểu cái gì?”

“Cậu không cần nhọc lòng những thứ khác, chỉ cần làm trợ lý cho tốt là được.”

Lê Phi Phàm biết việc làm trợ lý này về cơ bản xem như ván đã đóng thuyền. Nếu Hoắc Uẩn Khải đã không để ý tới những ảnh hưởng không tốt khi anh ở lại tầng 69 thì cứ như vậy thôi, dù sao anh đã cảnh báo rồi. Chân Lê Phi Phàm ở phía dưới đá giày da của Hoắc Uẩn Khải.

“Nhị gia, tôi hỏi anh chuyện này?”

Hoắc Uẩn Khải liếc anh một cái, thu chân về: “Muốn hỏi thì hỏi, đừng làm mấy động tác dư thừa.”

“Ồ.” Lê Phi Phàm cũng thu chân lại.

Anh đặt ly cà phê trong tay xuống bàn, nghiêng người về phía trước: “Về Thư Dịch Khinh, anh cho tôi thêm chút chỉ dẫn đi.”

“Chỉ dẫn cái gì?” Hoắc Uẩn Khải giương mắt hỏi anh.

Lê Phi Phàm: “Anh xem, bây giờ tôi tới tập đoàn đi làm theo yêu cầu của anh, nhìn kiểu gì thì tôi cũng vừa là trợ lý vừa là “người đó” của anh, vốn không có vấn đề gì. Nhưng bây giờ thiếu gia nhà họ Thư tới, tôi thừa nhận

trước đó thái độ của tôi với cậu ta không tốt nên người ta mới có ác cảm lớn với tôi. Giờ mọi người ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, anh không gợi ý chút thì tôi cũng không biết làm thế nào mới ổn..”

Hoắc Uẩn Khải đan hai tay đặt trên bụng, nhìn anh: “Cậu muốn làm như thế nào?”

“Tôi muốn làm thế nào không quan trọng.” Lê Phi Phàm nói: “Quan trọng là Nhị gia.”

Lê Phi Phàm nhìn Hoắc Uẩn Khải, hôm nay là lần đầu tiên anh thấy bộ dáng ngồi trong văn phòng của hắn. Khác với Hoắc nhị gia uy nghiêm không lùi bước trước mặt các trưởng lão nhà họ Hoắc, hôm nay mọi người đều gọi Hoắc tổng khiến hắn thoát nhìn trầm tĩnh hơn hai phần.

Có lẽ bây giờ nhà họ Hoắc ngày càng vững vàng nên tất cả thủ đoạn sấm rền gió cuốn đều biến thành sự kín đáo và cẩn thận tỉ mỉ trong văn phòng.

Lê Phi Phàm còn sợ đối mặt với Hoắc Uẩn Khải như vậy hơn, kể trên vạn người như hắn rất khó bị nhìn thấu.

Lê Phi Phàm thu lại hai phần thoải mái, anh nghiêm túc nói: “Tôi không thích Thư Dịch Khinh, cực kỳ không thích.

Nhưng tôi hiểu rõ, nếu không phải ban đầu do Nhị gia muốn bảo vệ cậu ta thì cũng sẽ không có tôi ở đây hôm nay. Bây giờ tôi không thể thoát được, Tần Bách Dạ lại còn chặn ngang. Tôi đoán hắn muốn dựa vào Thư Dịch Khinh để đối phó Hoắc thị, nhưng Thư Dịch Khinh càng muốn đối phó với tôi hơn. Cậu ta không biết tâm tư của Tần Bách Dạ, chỉ nghĩ tới anh thôi. Nhưng mà Nhị gia, anh phải nói thì tôi mới biết được nên tiếp tục bảo vệ cậu ta như thế nào.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh một hồi lâu.

Lê Phi Phàm trước mắt thật khác với người vuốt ve mặt hắn trên bờ cát vào buổi tối hôm đó, nhưng cũng lại có chút giống nhau.

Anh tỉnh táo tới nỗi người ta phải giật mình.

Như thế mỗi thời mỗi khắc đều có một sợi dây thắt chặt lấy anh, nhắc nhở thân phận, nghĩa vụ và ý nghĩa tồn tại của anh.

Trước kia Hoắc Uẩn Khải không có cảm giác gì, nhưng bây giờ hắn lại có chút bực bội.

Hắn nên vừa lòng với người biết tự khắc chế như vậy. Lê Phi Phàm thể hiện cá tính như thế, nhưng theo thời gian, hắn nhận ra tư tưởng của Lê Phi Phàm giống như một thanh kiếm.

Mặc kệ Lê Phi Phàm nói như vậy xuất phát từ lập trường gì, nói chung đều không phải xuất phát từ tin tưởng. Anh đã đưa chuôi kiếm của mình vào tay Hoắc Uẩn Khải, nếu hắn không dùng đúng cách, Lê Phi Phàm sẽ thua.

Lê Phi Phàm không biết tại sao Hoắc Uẩn Khải đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Anh lập tức nói: “Anh yên tâm, dù tôi không thích cậu ta thì cũng không làm hại cậu ta, tôi chỉ muốn hỏi xem mình phải làm gì? Lấy thân phận trợ lý của anh hỗ trợ vị trí của cậu ta ở tập đoàn? Hay là tôi gặp Tần Bách Dạ, yêu cầu hắn chuyển dời lực chú ý từ Thư Dịch Khinh sang người khác?”

Giọng điệu Hoắc Uẩn Khải trở nên nặng nề: “Cậu muốn tiếp xúc với Tần Bách Dạ?”

“Nếu anh đồng ý thì không thành vấn đề, nhưng tiền đề là anh phải bảo vệ tôi trước khi tôi bị hắn giết chết.”

“Cậu câm miệng.” Hoắc Uẩn Khải tức giận đến mức gân xanh trên trán nảy lên hai lần, hắn nhíu mày: “Còn bảo tôi bảo vệ cậu, xem ra cậu không sợ chết.”

Lê Phi Phàm biết ở giai đoạn này, Hoắc Uẩn Khải chỉ có tình nghĩa với Thư Dịch Khinh chứ chưa gọi là tình yêu. Có thể hắn không ghét anh như ghét Lê Phi Phàm nguyên bản, thậm chí ấn tượng của hắn về anh cũng không tệ.

Nhưng bây giờ Tần Bách Dạ xuất hiện và tìm tới Thư Dịch Khinh, Lê Phi Phàm đoán tâm trạng của hắn sẽ không tốt nổi.

Nhưng anh vẫn có chút cạ lời: “Mắc gì nổi giận với tôi.”

Hoắc Uẩn Khải liếc nhìn anh: “Từ từ đã, cậu không phải làm gì cả, tôi tự có sắp xếp.”

“Ồ.”

“Đi ra ngoài đi.”

“Ồ.”

Lê Phi Phàm đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

Đi được hai bước thì bị gọi lại.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh, lại nhìn bên ngoài, nhíu mày: “Vừa mới tới, đừng để bản thân chịu thiệt.”

“Biết rồi, ai có thể khiến tôi chịu thiệt chứ.”

Chương 30

Khi Lê Phi Phàm ra khỏi văn phòng, toàn bộ gian ngoài nháy mắt rơi vào yên tĩnh.

Cát Tùng được sắp xếp hướng dẫn anh, cũng là người duy nhất giao tiếp với anh. Giữa trưa cậu gọi cơm hộp cho Lê Phi Phàm, liệt kê công việc cần làm, giới thiệu cho anh tình hình cơ bản của tập đoàn. Mặc dù những người khác không nhiệt tình như Đới Vĩ, nhưng ít nhất mặt ngoài vẫn bình thường, nói chung còn không được coi là sơ giao.

Vừa chướng mắt anh, vừa không dám chọc vào anh.

Họ kiêng kỵ thân phận của anh nên dứt khoát lựa chọn giữ khoảng cách.

Đây mới là ở tầng 69.

“Cậu đừng để trong lòng nhé.” Trưa hôm sau, Cát Tùng không gọi cơm hộp mà dẫn anh đi nhà ăn tầng 16. Hai người gặp phải hai đồng nghiệp bộ phận khác vừa nhìn thấy Lê Phi Phàm đã ngoảnh mặt vội vàng rời đi. Cát Tùng xấu hổ nói với Lê Phi Phàm: “Do họ chưa quen cậu lắm.”

Lê Phi Phàm bật cười: “Không cần phải an ủi tôi, tôi không cảm thấy gì.”

“Thật vậy à?” Cát Tùng thấy anh cười thì nhẹ nhõm hẳn.

Cậu dắt anh tìm một chỗ gần cửa sổ, bảo anh ngồi xuống rồi nói: “Hai ngày nay tiếp xúc với cậu, tôi cảm thấy con người cậu khá tốt, không giống lời đồn của người ta cho lắm.”

“Lời đồn gì vậy?” Lê Phi Phàm hỏi.

Cát Tùng gãi tóc, buông khay xuống rồi nói: “Họ nói cậu có thủ đoạn đặc biệt, tâm cơ thâm sâu, còn nói...”

“Ồ? Tiếp tục đi.”

Cát Tùng rụt cổ nói: “Còn nói Hoắc tổng muốn liên hôn, vốn dĩ cậu đã bị Hoắc tổng vứt bỏ rồi, sau đó dùng thủ đoạn bỉ ổi mới quay lại rồi chạy tới làm việc ở Hoắc thị, mắng cậu là yêu tinh nam.”

Mới nhìn Lê Phi Phàm đúng là không thấy có tiềm chất của trợ lý.

Anh không phải người toàn diện như Cao Thăng, cũng không khiêm tốn như Cát Tùng, ngay cả Đới Vĩ cũng là người có năng lực làm việc rất cao. Nhưng Lê Phi Phàm thì khác, thoạt nhìn anh không có chí tiến thủ, ấn tượng đầu tiên khi gặp anh đều rơi vào gương mặt nổi bật quá mức, sau đó là cá tính và khí chất phóng khoáng.

Ví dụ chuyện giữa anh và Đới Vĩ.

Đới Vĩ đang ở tầng 69, tuy bộ phận hần phụ trách không tiếp xúc trực tiếp với Hoắc Uẩn Khải nhưng cấp dưới muốn đi lên cơ bản đều phải trải qua tay hần. Chỉ cần hần tùy tiện nói mấy câu rồi truyền đạt xuống dưới là đã có thể ảnh hưởng tới cuộc sống đi làm của Lê Phi Phàm.

Hiển nhiên đắc tội Đới Vĩ không phải là điều gì hay ho.

Bây giờ họ ngồi ở chỗ này, ánh mắt của người xung quanh bắn tới làm Cát Tùng cảm thấy như bị kim chích vào lưng. Nhìn Lê Phi Phàm đối diện, Cát Tùng thấy trên người anh có một cảm giác tách rời với bên ngoài, giống như hoàn toàn không phát hiện bản thân là trung tâm của mọi ánh nhìn.

Hoặc có thể nói anh thật sự không thêm để ý.

Nghe thấy bản thân bị Hoắc tổng vứt bỏ, lại còn mặt dày một hai phải tới Hoắc thị đi làm mà vẫn có thể cười nổi.

Hơn nữa cười rất vui sướng.

“Cậu không ngại sao?” Cát Tùng hỏi.

Lê Phi Phàm dựa vào ghế, thuận miệng nói: “Để ý cái gì?”

Người ta nói tôi là yêu tinh nam? Hôm nào mà họ không sợ hoặc không mắng tôi nữa thì chắc hôm đó tôi cũng sắp bị đuổi rồi.”

Cát Tùng: “...”

Không biết phản bác như thế nào, mà thấy có lý nữa chứ???

Lối vào nhà ăn cách đó không xa truyền đến động tĩnh.

Lê Phi Phàm liếc nhìn Thư Dịch Khinh ở giữa đám đông.

Vị tiểu thiếu gia nhà họ Thư này mới vào hai ngày mà đã có vẻ sống không tệ. Tuy rằng giám đốc điều hành không có quyền lực gì lớn, nhưng nhìn cảnh bảy tám người vây quanh cậu ta cùng bước vào là hiểu nhân duyên khá tốt.

Thư Dịch Khinh cũng thấy anh, cậu ta dừng dừng thu hồi ánh mắt.

Ánh mắt coi thường như đang nói dù hai người cùng tiến vào Hoắc thị nhưng nhìn tình hình trước mắt là biết cậu ta đã thắng anh.

Lê Phi Phàm nhìn rõ mồn một, anh có chút buồn cười.

Thư Dịch Khinh thật sự đã tiến bộ.

Khác hẳn Thư Dịch Khinh ngây ngô, chỉ hành động dựa theo bản tính thiện lương lúc đầu, người trước mắt ít nhất đã lên phiên bản nâng cấp 2.0.

Cát Tùng cũng thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng nói với Lê Phi Phàm: “Tôi nghe nói khi cậu ta đến đã hào phóng tặng quà có giá trị cho từng người trong bộ phận, còn mời mọi người ăn cơm. Bây giờ rất nhiều người đều khen cậu ta không giở tính thiếu gia, là người khiêm tốn dễ gần.”

Lê Phi Phàm nhìn ánh mắt ám chỉ của Cát Tùng.

“Đừng nhìn tôi, tôi sẽ không mời các cậu ăn cơm đâu.”

Cát Tùng tủi thân: “... Tại sao?”

“Tôi không có tiền.”

Cát Tùng: “...”

Tủi thân lập tức biến thành đồng cảm.

Lê Phi Phàm giương mắt: “Biểu cảm của cậu như vậy là sao?”

Cát Tùng nhỏ giọng nói: “Cậu không dễ dàng gì, tôi không biết ngay cả một chút tiền mà Hoắc tổng cũng không chịu cho cậu.”

Lê Phi Phàm không phản bác, mặc kệ cậu hiểu lầm Hoắc Uẩn Khải.

Dù sao cũng không ai dám khua môi múa mép trước mặt hắn, hắn sẽ không biết đâu.

Sau bữa trưa, họ cùng nhau trở về văn phòng. Lê Phi Phàm vừa bước vào thì phát hiện Thư Dịch Khinh đã đi lên đây từ lúc nào. Cậu ta đang đứng trước bàn làm việc của Đới Vĩ, thảo luận gì đó với hắn.

Đới Vĩ phát hiện anh và Cát Tùng trở về, khịt mũi hừ lạnh một tiếng.

Hắn quay đầu nói với Thư Dịch Khinh, âm thanh phóng đại hai phần: “Tôi cảm thấy đề xuất này của cậu rất tốt, không hổ là du học sinh ở đại học hàng đầu, vừa mới tới mà ngày hôm sau đã hoàn thành một kế hoạch xuất sắc như vậy, người bình thường rất khó làm được.”

Thư Dịch Khinh hơi xấu hổ mỉm cười.

“Trợ lý Đới quá khen, đây là một chút đề xuất nhỏ, vừa vặn liên quan đến lĩnh vực sở trường của tôi, chỉ muốn nói ra để mọi người tham khảo mà thôi.”

Đới Vĩ đứng lên, trịnh trọng nói: “Tập đoàn vốn dĩ cần thu nạp thêm nhân tài, chúng tôi luôn hoan nghênh những người trẻ ưu tú như cậu tham gia. Hơn nữa tôi nghe nói cậu đã hoàn thành bài nghiên cứu hồi năm thứ hai một cách xuất sắc, chúng tôi đánh giá xong mới quyết định để cậu làm ở vị trí trước mắt, cậu rất xứng đáng.”

Người ở trong văn phòng đều nhìn trộm Lê Phi Phàm.

Lời này của Đới Vĩ ít nhiều có phần cố ý, ngay cả vụ Thư Dịch Khinh làm bài luận ở trường hồi năm hai cũng lấy ra khen, chẳng qua hẳn đang muốn so sánh cậu ta với Lê Phi Phàm, cố tình làm anh thấy xấu hổ mà thôi. Nhưng mọi người chỉ thấy Lê Phi Phàm trở về vị trí của mình.

Anh kéo ghế ra rồi ngồi xuống, sau đó khom lưng lấy chăn mỏng từ ngăn tủ dưới chân đắp lên người, hiển nhiên đang định ngủ trưa.

Thư Dịch Khinh lơ đãng nhìn qua bên này, cũng không có ý định tiếp tục nói chuyện với Đới Vĩ.

Cậu ta hỏi: “Trợ lý Đới, anh hai... Không phải, Hoắc tổng đang ở văn phòng à? Tôi có chút việc muốn tìm anh ấy.”

“Hoắc tổng?” Đới Vĩ sửng sốt, lúc này mới nhớ tới lời đồn trong công ty “Hoắc thị muốn liên hôn với nhà họ Thư”, trong lòng lập tức hơi khó chịu nhưng vẫn nói: “Hoắc tổng không ở văn phòng, ngài ấy đi ra ngoài họp rồi.

Nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ đích thân giao phần đề xuất kế hoạch này của cậu cho văn phòng của Hoắc tổng.”

Thư Dịch Khinh chưa gặp được người, vẻ mặt hơi miễn cưỡng. Thái độ ôm mục đích khác mà đến của cậu ta quá rõ ràng, Đới Vĩ vừa mới khen xong mà cũng có chút không nhịn được.

Hắn không ưa Lê Phi Phàm là bởi cảm thấy lai lịch của anh không chính đáng, tốt xấu gì Thư Dịch Khinh cũng trải qua phân đoạn phỏng vấn. Hơn nữa hắn cũng biết bản đề xuất kế hoạch này chỉ vừa đủ, không xuất sắc bao nhiêu, nhưng dĩ nhiên hắn càng vừa lòng với người nỗ lực tiến tới như vậy hơn Lê Phi Phàm .

Nhưng mục đích của Thư Dịch Khinh rõ ràng không chỉ là vì công tác.

Nghĩ đến điều này, khóe miệng Đới Vĩ giật nhẹ hai cái.

Hắn nói thẳng: “Trong thời gian công tác mà muốn gặp Hoắc tổng thì phải có sự đồng ý của nhóm thư ký, không được tự ý tìm Hoắc tổng. Nếu không phải tới để nói chuyện công việc, cậu có thể tự liên hệ với Hoắc tổng.” Không ai thấy cách đó không xa, Lê Phi Phàm đang nhắm mắt dưỡng thần hơi nhếch khóe miệng.

Trình độ của Đới Vĩ tương đương với Cao Thăng, nhưng lý do hắn không thể đảm nhận vị trí của Cao Thăng là do EQ thấp và quá thẳng tính, luật ra luật, nhiều lúc tầng 69 rất cần có người như vậy.

Nhưng thái độ của hắn với Thư Dịch Khinh như vậy khó tránh khỏi có chút drama.

Quả nhiên Thư Dịch Khinh suýt không duy trì được ý cười trên mặt vì câu nói này.

Thiếu gia được cưng chiều từ nhỏ, mọi người xung quanh đều nâng niu dỗ dành, cho dù bây giờ cậu ta vào Hoắc thị làm việc chỉ vì tức giận thì cũng không phải chịu khổ cực gì mấy.

Bất ngờ gặp được người như Đới Vĩ, sợ là có chút choáng ngợp.

Không phải Thư Dịch Khinh vào Hoắc Thị mà không có chút phân vân nào. Một khi trở thành quan hệ cấp trên cấp dưới thì sẽ có sự thay đổi rất lớn so với quan hệ trước kia. Trước kia cậu ta có thể tự do ra vào Ngọc Kinh Viên là dựa vào tình nghĩa lúc nhỏ, có việc thì chỉ cần gọi một cuộc điện thoại cho

anh hai, nhưng tình cảnh bây giờ khiến cậu ta cảm thấy giữa họ có sự phân tầng xa cách rõ rệt.

Việc đó càng gia tăng sự khó khăn khi tới gần hẳn.

Cậu ta không thể tùy tiện gọi điện, muốn gặp hẳn cũng bị người khác ngăn ngoài cửa.

Thư Dịch Khinh cảm thấy khó mà chịu đựng nổi.

Nhưng lúc nhìn về phía Lê Phi Phàm, cậu ta lại nghĩ mình đã đúng.

Một người như vậy sao có thể ở lại Hoắc thị, cậu ta thấy mình làm tốt hơn anh nhiều. Bởi vì cậu ta sinh ra đã ưu tú hơn người, không có lý do để bại dưới tay anh.

“Về phần đề xuất kế hoạch kia phải làm phiền trợ lý Đới rồi.” Thư Dịch Khinh miễn cưỡng cười.

Đới Vĩ gật đầu: “Yên tâm.”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

Mấy thư ký vây quanh năm sáu người đàn ông cao lớn.

Một cô thư ký vừa chạy vừa nói: “Mấy vị, mấy vị thật sự không thể tự tiện xông vào văn phòng Hoắc tổng!”

“Hôm nay Hoắc tổng không tới.”

“Làm ơn dừng lại!”

Đi phía trước là một người đàn ông cao lớn trong chiếc áo thun vàng nhăn nhúm, để đầu đinh, cơ bắp ở cánh tay và bắp đùi khoa trương phồng lên, vẻ mặt hùng hổ.

Hắn ta đẩy cửa kính ra rồi dẫn người xông vào, bên trong phát ra tiếng ồn ào và tiếng thét chói tai sợ hãi.

Ánh mắt người đàn ông quét qua toàn bộ đại sảnh văn phòng, tay đẩy cô thư ký đang kéo hần ta xuống đất.

“Hoặc Uẩn Khải đâu? Kêu hần lăn ra đây!”

Mọi người trong văn phòng tập trung lại rồi đối diện với đám người này.

Lê Phi Phàm là người cuối cùng bước tới, anh đi vòng qua cái bàn để kéo cô thư ký bị ngã xuống đất lên.

“Cô không sao chứ?” Anh hỏi.

Cô thư ký đứng lên dựa theo lực kéo của anh, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì.”

“Đây là mấy người nào?” Lê Phi Phàm hỏi.

Cô thư ký nhíu mày: “Là mấy người do công ty đối thủ cạnh tranh trong vụ sáp nhập tập đoàn lần này tìm tới, cố ý gây chuyện. Không chỉ tới gây rối một lần hai lần, mà mấy ngày hôm nay còn mượn người, ương bướng muốn xông vào, sợ là.....”

“Tôi biết rồi, tránh xa một chút.” Lê Phi Phàm đẩy người qua bên cạnh rồi nhắc nhở: “Đi gọi bảo vệ tới.”

Cô thư ký gật đầu, chạy ra ngoài gọi người.

Mà lúc này trong văn phòng, hai nhóm người đối mặt với nhau. Rõ ràng Thư Dịch Khinh bị cảnh tượng trước mắt này dọa, nơm nớp lo sợ nhưng vẫn lựa chọn tiến tới, nhíu mày hỏi: “Các người là ai? Vì sao chạy tới đây gây rối?”

“Thế mày là ai?” Người đàn ông đằng trước quan sát cậu ta từ trên xuống dưới.

Thư Dịch Khinh: “Tôi là Thư Dịch Khinh của nhà họ Thư ở Thịnh Kinh, các

người có chuyện gì có thể nói với tôi, nhưng không được gây rối ở chỗ này.” Người đàn ông cao lớn nhìn cậu ta, vuốt cằm cười lưu manh: “Họ Thư à, vừa lúc tao nghe bên ngoài đồn hai nhà Hoắc - Thư liên hôn, chắc mày là đối tượng liên hôn của hắn nhỉ. Tao thấy gương mặt này của mày không tệ, để xem tao bắt mày đi thì Hoắc Uẩn Khải còn làm rùa đen rút đầu được nữa không!”

Người đàn ông nói xong bèn duỗi tay tóm lấy cậu ta, đại khái là Thư thiếu gia chưa gặp qua loại du côn thế này, sắc mặt tái mét tại chỗ.

Người đàn ông còn muốn tiến tới phía trước, chợt phát hiện có người nắm lấy cổ tay mình.

Hắn nhìn hướng lên trên theo đôi tay đẹp đẽ kia.

“Gây rối thì gây rối, giờ trò lưu manh cái gì.”

Lê Phi Phàm tức giận nói: “Nhân tiện khuyên mấy người một câu: đừng động tới cậu ta.”

Lê Phi Phàm thầm phỉ nhổ trong lòng. Tuồng kịch của Đới Vĩ và Thư Dịch Khinh vừa xong thì đã có lưu manh xông vào Hoắc thị gây rối, mà còn là một đám cùng xông vào.

Chẳng biết có phải Thư Dịch Khinh tự mang hiệu ứng dây chuyền không, nhưng anh cũng biết là nơi nào có nhân vật chính, nơi đó sẽ xảy ra chuyện.

Quả nhiên người đàn ông xem Thư Dịch Khinh thành mục tiêu bắt đi.

Hắn nhìn Lê Phi Phàm nói: “Mẹ nó, mày xen vào việc người khác làm gì! Hôm nay ông đây cứ thích động vào thì sao?”

Vậy mi tiêu chắc rồi, Lê Phi Phàm nghĩ.

Tất nhiên anh không thể nói như vậy: “Không phải xen vào mà là bốn phận. Hôm nay các người muốn gây chuyện, nếu có thể vượt qua Lê Phi Phàm tôi thì coi như tôi thua, nhưng các người dám động thủ, tôi bảo đảm chuyện

lành lặn đi ra khỏi tòa nhà này đã là điều xa xỉ, muốn thử không?”

Lê Phi Phàm bắt đắ dĩ đứng ở phía trước.

Đám Cát Tùng như thấy được một người đáng tin cậy, lập tức đứng phía sau anh.

Ngay cả Đới Vĩ cũng phải nhìn anh vài lần.

Lê Phi Phàm không cường tráng, cánh tay không thô to, ánh mắt cũng không hung ác.

Nhưng anh đứng ở chỗ đó, gương mặt kiêu ngạo, không biết khiêm tốn lúc trước giờ lại trở thành một viên thuốc an thần cho mọi người trong văn phòng.

Như thể chuyện vượt qua anh để xông vào cánh cửa phía sau là rất khó.

Không ngờ Thư Dịch Khinh đột nhiên tiến đến.

“Không phải muốn bắt tôi sao? Tìm tôi là được rồi.”

Rõ ràng cậu ta rất sợ hãi nhưng vẫn cố mạnh miệng: “Không liên quan tới những người khác... A!”

Thư Dịch Khinh thét một tiếng chói tai, bởi vì người đàn ông tóm lấy cậu ta xô lên bàn làm việc không nương tay chút nào, trông như một đám tội phạm không đặt pháp luật vào mắt.

Một màn này xảy ra khiến khung cảnh hoàn toàn hỗn loạn.

Lê Phi Phàm ghét tậ xấu của Thư Dịch Khinh, thấy bộ dáng kinh sợ của cậu ta vì bị người khác ấn trên bàn bèn thẳm mắng một tiếng rồi tiến lên hai ba bước.

Anh kéo cổ áo của người đàn ông ra rồi vung một đắ.

“Trốn xa một chút!” Anh quay đầu lại rống với Thư Dịch Khinh.

Trong số những người ở đây, chỉ có Lê Phi Phàm biết đám đá.

Xung đột đã xảy ra... chỉ có thể dùng bạo lực.

Thư Dịch Khinh nắm lấy quần áo nhìn về phía anh, bên trong ánh mắt có choáng váng, sợ hãi, còn có mơ hồ không cam lòng. Lê Phi Phàm không biết người này bị dọa choáng hay thế nào, nói vậy rồi mà cũng không biết di chuyển.

Cửa kính phía sau bị ai đó đập vỡ, anh đành phải dùng thân mình chắn mảnh vỡ cho cậu ta.

Tiếng ồn quá lớn, khung cảnh trở nên yên tĩnh.

Mười mấy bảo vệ tới muện đứng trên đất đầy mảnh pha lê.

Mấy người đàn ông bị dùi cui đập ngã xuống đất.

“Phi Phàm, cậu không sao chứ?!” Lúc này Cát Tùng chạy tới tóm lấy cánh tay anh, lo lắng nhìn lên gương mặt anh.

Lê Phi Phàm chạm mu bàn tay lên xương gò má đau nhói, thấy có vết máu.

Cát Tùng kéo tay anh: “Cậu đừng chạm vào, bị xước rồi.”

Sau đó mọi người nhìn thấy có một vết máu ngay vị trí xương gò má phía dưới đôi mắt của Lê Phi Phàm. Anh vừa lau miệng vết thương vừa đi đến trước mặt người đàn ông đang bị bảo vệ ấn trên mặt đất.

Anh khụy một chân xuống, nắm lấy tóc người đàn ông kéo lên, giọng điệu cực kỳ không tốt.

“Tôi muốn hỏi tên ngu xuẩn nào mướn các người tới.”

“Không phải đã nói nếu dám ra tay thì hôm nay không thể đi ra ngoài lành lặn à? Hử?”

Nhóm bảo vệ trước mặt này không phải là người của Khâu Hồ, Khâu Hồ luôn đi theo Hoắc Uẩn Khải, hắn ở đâu, vệ sĩ sẽ ở đó. Bảo vệ phát hiện Lê Phi Phàm đang là người khổng chế hiện trường.

Anh ta trực tiếp hỏi anh: “Kế tiếp làm sao bây giờ?”

Lê Phi Phàm cúi tiết, thời gian nghỉ trưa tốt đẹp bị phá thành như vậy.

“Làm sao bây giờ? Cho chúng một bài học rồi ném đến trước mặt chủ nhân của chúng.”

Bảo vệ: “... Không, không báo cảnh sát sao?”

“Còn báo cảnh sát?” Lê Phi Phàm ném một ánh mắt lạnh lùng qua: “Để cho loại người thế này vào đây được, từ lúc thông báo đến khi mấy người lên tới đây mất ít nhất hơn mười phút, dựa vào tốc độ phản ứng này thì người gác cửa còn nhanh hơn so với mấy người.”

Nhân viên bảo vệ muốn khóc.

Việc hôm nay thật sự là do họ.

Tự nhiên bị người khác dạy một bài học, cũng không biết người thanh niên đang nổi trận lôi đình với mình là ai.

Thanh niên tuần tú, khí chất nổi bật, trên mặt còn vết máu đang chảy đang giương mắt trừng người khác, bộ dáng vừa hoang dã vừa hung dữ.

“Báo cảnh sát đi.” Cuối cùng Lê Phi Phàm buông người trong tay xuống rồi đứng lên.

Anh xoay người nhìn mặt đất hỗn loạn, rồi thấy người trong văn phòng nhìn anh chằm chằm.

Anh cạ lời: “Nhìn tôi làm gì?”

“Ở đây chờ Hoắc tổng về xử lý hay là chờ hắn trở về dạy mấy người cách xử lý?”

“Không biết làm đúng không?”

Ba câu hỏi liên tiếp của anh làm cho cả văn phòng nháy mắt bận rộn lên.

Mười phút sau, Lê Phi Phàm ngồi trên bậc thang, trong tay cầm cái gương nhỏ của cô thư ký đưa cho, một tay khác cầm tăm bông chấm lên mặt của mình.

Nước sát trùng bôi lên hơi xót.

Anh vừa cắn đầu lọc thuốc vừa mắng: “Đồ ngốc.”

Sau đó tàn thuốc rơi xuống đầu gối.

Anh vừa phui ống quần vừa mắng tiếp: “Đệt.”

Trông dáng vẻ có chút luống cuống.

Cánh cửa hành lang phía sau bị người nào đó đẩy ra, anh tưởng là Cát Tùng, đầu cũng không quay lại đã mở miệng nói: “Xử lý xong rồi à? Điều tra cho rõ những người đó, Nhị gia trở về chắc chắn sẽ hỏi tới. Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, mọi người sẽ bị mắng vì chuyện hôm nay, chuẩn bị tâm lý đi là vừa.”

“Cậu cũng biết sẽ bị mắng à?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, Lê Phi Phàm còn chưa kịp quay đầu lại đã bị người nọ tóm lên.

Anh cầm tăm bông trên tay, mắt nhìn người đàn ông đang đen mặt.

“Nhị gia.” Hắn làm anh trở tay không kịp.

Nhìn dáng vẻ Hoắc Uẩn Khải giống như vừa mới trở về, hấn nhíu mày yên lặng ném điều thuốc trong miệng anh đi, sau đó tầm mắt đảo một vòng trên mặt anh.

Ngón cái chậm rãi lướt qua trước mắt anh.

Có hơi ngứa, Lê Phi Phàm bất giác cọ vào tay hấn.

Anh không hề nhận ra Hoắc Uẩn Khải hơi dừng lại, sắc mặt dịu đi một chút.

“Đau không?” Hấn nhíu mày hỏi.

Lê Phi Phàm lắc đầu, lại nhíu mày soi gương.

“Gương mặt của tôi suýt bị hủy.” Anh quay mặt đi: “Anh lấy cho tôi thuốc mỡ xóa sẹo được không?”

Hoắc Uẩn Khải néo cằm anh, nhìn thấy gương mặt kia thì hơi dùng sức. “Bây giờ cậu chỉ muốn nói với tôi cái này?” Hấn hỏi với giọng điệu không tốt lắm.

Lê Phi Phàm suy nghĩ: “Có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng tôi cảm thấy nhan sắc của tôi quan trọng hơn.”

Chương 31

Vẫn là văn phòng của Hoắc Uẩn Khải.

Hắn cởi áo khoác, ngồi vắt chéo chân trên sofa, lấy gói thuốc bên cạnh xé mở rồi dùng tăm bông nhúng vào nước thuốc, gọi Lê Phi Phàm: “Lại đây.”

“Tôi đã khử trùng rồi.” Lê Phi Phàm miễn cưỡng đáp lời.

Hoắc Uẩn Khải liếc anh một cái: “Cậu chăm có hai cái thì có tác dụng gì, không phải vừa rồi sĩ diện lắm sao?”

Lê Phi Phàm không tình nguyện đi qua, ngồi xồm trước mặt Hoắc Uẩn Khải.

Anh càu nhàu: “Nước thuốc này có phẩm màu, bôi trên mặt khó coi chết đi được.”

Hoắc Uẩn Khải không thèm so đo: “Cái này không hoạt hóa, sẽ không đau.”

Động tác Hoắc Uẩn Khải tương đối nhẹ, Lê Phi Phàm cũng không cảm nhận được gì, thỉnh thoảng mới cảm giác ngón tay Hoắc Uẩn Khải vô ý chạm nhẹ mặt anh, mang đến một chút cảm xúc ấm áp.

Lê Phi Phàm ngửa đầu nhìn cằm Hoắc Uẩn Khải.

Không giống đêm ở bờ biển tối lửa tắt đèn chỉ mơ hồ thấy đường nét khuôn mặt tuần tú kia, lúc này nhìn ở khoảng cách gần, Lê Phi Phàm nghĩ Chúa sáng thế vẫn thiên vị người nào đó, một chút tỳ vết cũng tìm không ra.

Hoắc Uẩn Khải giúp anh bôi thuốc, rũa mắt hỏi: “Nhìn cái gì?”

“Nhìn anh đẹp trai.”

“Ồ, tôi còn tưởng cậu cảm thấy người đẹp nhất trên đời này là bản thân.”

Lê Phi Phàm cướp tấm bông trên tay hắn, ném vào thùng rác màu đen bên cạnh, sau đó nói: “Đúng vậy, nhưng điều đó không cản trở việc tôi cảm thấy anh cũng không tồi.”

Hoắc Uẩn Khải không để anh lộn xộn, hắn nắm cằm anh quay lại rồi dán băng cá nhân lên.

“Có muốn nói gì với tôi không?” Hoắc Uẩn Khải hỏi anh nhưng động tác vẫn không ngừng lại.

Lê Phi Phàm biết hắn bắt đầu tính sổ, giữa đầu tự hỏi hai giây rồi trả lời: “Ồ, rốt cuộc tòa nhà này thuê người ở công ty bảo vệ nào vậy? Tôi cảm thấy có thể suy xét đổi một công ty khác. Không biết công ty đối thủ là ai, nhưng nhìn tình hình hôm nay chắc sẽ không dùng tay, chúng ta vẫn nên nghĩ cách giải quyết dứt khoát cho xong. Còn có...”

“Còn có cái gì?”

“Hôm nay mọi người đều trở tay không kịp, nếu được, đừng truy cứu trách nhiệm có được không?”

Lê Phi Phàm dùng câu nghi vấn, thử nhìn Hoắc Uẩn Khải.

Hoắc Uẩn Khải liếc anh một cái rồi gật đầu: “Tốt lắm, tập đoàn, đồng nghiệp, ngay cả công ty bảo vệ cậu đều có thể nghĩ chu đáo như vậy, vậy cậu nói cho tôi biết vì sao muốn chặn hộ người ta?”

Hoắc Uẩn Khải đã xem camera giám sát.

Hắn cũng biết vì sao anh lại bị thương ở mặt.

Anh luôn miệng nói chán ghét Thư Dịch Khinh, nhưng vẫn che trước mặt cậu ta trước tiên.

Ánh mắt Hoắc Uẩn Khải nhìn anh có chút nghiêm nghị: “Có phải cậu đã quên ngày hôm qua tôi đã nói gì không?”

Không cần làm gì cả, chỉ cần ở yên là được rồi, cậu coi lời tôi như gió thoảng mây bay đấy à?”

Lê Phi Phàm vẫn duy trì tư thế ngồi xổm ngựa đầu nhìn hấn, anh duỗi tay sờ vào vị trí đã được dán băng trên mặt.

“Đợi chút, anh để tôi suy nghĩ chút đã.” Lê Phi Phàm nói.

Lời của Hoắc Uẩn Khải làm đầu óc anh hơi rối. Lê Phi Phàm ngồi xổm cũng mệt mỏi, lại lười đứng lên nên dứt khoát ngồi xuống thảm bên chân Hoắc Uẩn Khải, xoay người dựa lưng vào sofa bên cạnh hấn.

Anh gấp một chân, một chân khác duỗi thẳng chống lên bàn trà phía trước, ngả đầu lên sofa.

Cả quá trình, suy nghĩ trong đầu anh đã xoay chuyển hàng ngàn lần. Dựa theo cốt truyện gốc, giữa các nhân vật chính sẽ xuất hiện các loại hiểu lầm, sau đó sẽ có các sự kiện bất ngờ khiến tình cảm thăng tiến. Hiện giờ chưa xảy ra vụ hiểu lầm liên quan tới gia tộc, Thư Dịch Khinh vẫn tiến vào Hoắc thị vì nhà họ Thư và Tần Bách Dạ .

Anh phát hiện mình thật sự đã làm điều thừa rồi.

Trước đó anh nghĩ thân phận này của bản thân là phải bảo vệ cho Thư Dịch Khinh, như vậy Hoắc Uẩn Khải sẽ không nói gì được, cho dù tương lai có thoát khỏi thân phận chim hoàng yến thì hấn cũng không nắm được nhược điểm của anh.

Anh đã bị thương thay cho Thư Dịch Khinh rồi, Hoắc Uẩn Khải làm sao vậy?

Lê Phi Phàm như hiểu ra điều gì: Chỉ cần anh không gây chuyện, không ngầm làm hại Thư Dịch Khinh thì cậu ta có gặp chuyện cũng sẽ có Hoắc

Uẩn Khải giúp giải quyết, nếu không được thì còn có nam hai nam ba tới xử lý hộ.

Hoắc Uẩn Khải kêu anh đừng nhúng tay, anh không động vào là được đúng không?

Anh nghiêng đầu qua: “Gia.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn về phía anh.

Lê Phi Phàm nói: “Nếu, ừm, tôi nói là nếu, hôm nay Thư Dịch Khinh bị mấy tên lưu manh kia đánh, hoặc là bị bắt đi, mà tôi có mặt nhưng không giúp cậu ta, anh có tính sổ với tôi không?”

“Tiền đề giúp đỡ người khác là bảo đảm an toàn cho bản thân.” Về mặt Hoắc Uẩn Khải lạnh lùng: “Cậu không có nghĩa vụ đó, bất kể là hôm nay cậu cứu Thư Dịch Khinh hay ai trong văn phòng cũng thế.”

“Tôi sai rồi.”

“Ồ?”

“Tôi bảo đảm lần sau sẽ không xen vào việc người khác.”

Ngại quá, cản trở không gian phát huy của anh rồi.

Lê Phi Phàm chỉ có thể tận lực đền bù, anh ngửa đầu nói: “Có vẻ Thư Dịch Khinh rất sợ hãi, tôi thấy mặt cậu ta trắng như bức tường.”

Lê Phi Phàm thật sự không nói nên lời, dưới góc độ nhìn nhận của anh, bản tính thuần túy ngây thơ của Thư Dịch Khinh hoàn toàn dựa trên sự bao dung và hy sinh của người xung quanh. Thân là nhân vật chính của quyển sách cầu huyết như “Hồng Sí”, chỉ cần có liên quan tới cậu ta là chắc chắn sẽ không ngừng gặp rắc rối.

Cậu ta chính là một “rác rưởi sống”, là thiên địch của Lê Phi Phàm.

Hoắc Uẩn Khải nghe vậy bèn hỏi: “Cho nên?”

“Anh không đi dõ dành à?”

Hoắc Uẩn Khải nói: “Tôi cảm thấy cậu đang hiểu lầm mối quan hệ của tôi và Thư Dịch Khinh. Cho dù tôi đưa cậu ta xuất ngoại hay là hôm nay để cậu ta tiến vào Hoắc thị, chúng tôi không phải kiểu quan hệ mà cậu ta cứ bị dọa thì tôi phải đi dõ dành.”

Lê Phi Phàm: “...”

Hoắc Uẩn Khải: “Nhìn tôi làm gì?”

“Quả nhiên, tác giả không gạt tôi.”

Tuyển tình cảm của nhân vật chính trong “Hồng Sí” rất cứng nhắc, toàn bộ cuốn sách được kể bằng góc nhìn đa chiều. Lê Phi Phàm cố lẩm mới viết ra mấy kiểu tình tiết sinh ly tử biệt, kể mạnh tối cao có cảm tình với đóa hoa trắng thiện lương.

Lời Hoắc Uẩn Khải nói lúc này càng chứng thực rõ ràng.

Hắn duỗi tay sờ lên trán Lê Phi Phàm, nhíu mày: “Nói mê sảng gì đấy.”

“Đáng tiếc.”

Đáng tiếc anh không thể tự thoát khỏi thân phận chim hoàng yến này.

Mặc kệ Hoắc Uẩn Khải có thích Thư Dịch Khinh hay không, kết cục cuối cùng vẫn là ở bên người ta.

Cho nên anh chỉ có thể tận lực làm những gì có thể làm, ví dụ như thái độ đối với Thư Dịch Khinh. Anh ghét người này là một chuyện, nhưng ở trong mắt những người khác thì không hẳn. Cho nên hôm nay anh lựa chọn giúp cậu ta, bởi vì anh không biết nếu không giúp thì có hậu quả gì không.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải nói anh không có nghĩa vụ kia, ít nhiều vẫn giúp anh

an tâm phần nào.

Chúng mình trong khoảng thời gian này anh làm việc cũng không tệ lắm.

Đúng lúc này cửa văn phòng bị người nào đó gõ vang.

Khâu Hương đi giày cao gót tiến vào.

Trước tiên cô chào một tiếng với Hoắc Uẩn Khải, sau đó nhìn về phía Lê Phi Phàm hỏi: “Em không sao chứ?”

“Chị Hương.” Lê Phi Phàm vuốt mặt oán giận: “Em mắt mặt quá.”

Khâu Hương nhìn anh cười lạnh hai tiếng: “Ai bảo em thể hiện.”

Nói xong thì ném một cái bình nhỏ vào ngực anh, nói: “Đây là sản phẩm xóa sẹo, nhớ bôi nó một lần mỗi sáng và tối.”

“Biết ngay chị vẫn là người đáng tin cậy.” Lê Phi Phàm nói.

Khâu Hương: “Nhị gia tìm cho em đây.”

Lê Phi Phàm dừng một hồi, sau đó lại trợn trắng mắt: “Vốn dĩ nhị gia coi trọng em là vì gương mặt này, hiện tại em cũng được coi như tài sản cá nhân của hắn, phí chút tâm tư này cũng là điều nên làm mà.”

“Kiểu gì cậu cũng nói được.” Hoắc Uẩn Khải tóm lấy anh: “Đừng ngồi dưới đất.”

Khâu Hương tiến vào nhất định là có sự việc quan trọng muốn nói, Lê Phi Phàm đứng lên định đi ra ngoài.

Kết quả Hoắc Uẩn Khải nói: “Cứ ở lại chỗ này đi, về sau không cần đến tập đoàn điếm danh mỗi ngày, có việc thì đi theo tôi, không cần làm việc đúng giờ.”

Khâu Hương kinh ngạc nhìn thoáng qua Hoắc Uẩn Khải.

Lê Phi Phàm cũng sửng sốt: “Không phải kêu tôi làm trợ lý sao?”

“Trợ lý cá nhân.” Hoắc Uẩn Khải nhìn anh: “Chỉ cần chăm sóc tôi, tôi ở đâu thì cậu ở đó.”

Lê Phi Phàm: “...”

Tuy Hoắc Uẩn Khải có vài trợ lý, nhưng nhiệm vụ của mỗi người được phân công lại khác nhau. Ngay cả trợ lý đặc biệt thường xuyên cùng vào cùng ra như Cao Thăng cũng chỉ tiếp xúc nhiều ở phương diện công tác, phương diện sinh hoạt cá nhân thì rất ít chạm đến.

Cho nên nói đúng ra, Hoắc Uẩn Khải không có trợ lý cá nhân.

Hắn là người coi trọng riêng tư, không muốn có người can thiệp quá nhiều vào sinh hoạt của mình.

Phương diện sinh hoạt chủ yếu dựa vào chú Phúc.

Nhưng bây giờ, Lê Phi Phàm nói: “Việc này không ổn lắm nhỉ?”

“Vốn dĩ hai ngày này là để cậu thích ứng với công việc hằng ngày ở tập đoàn.” Hoắc Uẩn Khải không cảm thấy mình đã ra một mệnh lệnh to lớn, hắn nói: “Cứ làm vậy đi.”

Chuyện này tương đương với việc cùng hắn đến công ty, cùng hắn ra ngoài, cùng hắn trở về.

Ngoài công việc ra thì anh còn phải hiểu biết thói quen sinh hoạt hàng ngày của Hoắc Uẩn Khải.

Còn gì là tình nhân nhỏ chỉ cần hưởng thụ nữa, anh đây là đang bị cuộc sống bóp chặt cổ.

Hiển nhiên những người khác không cảm thấy như thế.

Sau khi trải qua một trận náo loạn trong văn phòng, ánh mắt Cát Tùng

thầm lộ ra vẻ sùng bái với anh. Đới Vĩ không tìm anh để gây sự, hẳn nghe nói Lê Phi Phàm sẽ làm trợ lý cá nhân của Hoắc tổng nhưng lại không mắng anh là hồ ly tinh nữa.

Lúc trước chỉ nói đùa một câu muốn làm trợ lý cá nhân cho hẳn, ai ngờ Hoắc Uẩn Khải hiện thực hóa thay anh luôn. Hơn nữa hẳn còn tăng cường an ninh, đưa công ty đối thủ ra toà án, tất cả chỉ vồn vện trong vòng nửa ngày.

Trong lòng mọi người điên cuồng thét chói tai, Hoắc tổng chiều yêu tinh nhỏ quá đi!

Không còn lời đồn anh bị Hoắc Uẩn Khải vứt bỏ, không khí trong văn phòng trở nên hài hòa hẳn. Đồng nghiệp bộ phận khác còn chủ động chào anh một tiếng trợ lý Lê, ngay cả bác gái canteen thấy anh cũng múc thêm mấy muỗng cơm.

Lê Phi Phàm được ưu ái một lần nữa.
Quá đột ngột.

Nhưng vào buổi tối, Lê Phi Phàm lại bị mắng một hồi ở Ngọc Kinh Viên.

Chị Lan mắng anh.

Nhất là khi chị biết anh bị thương là do Thư Dịch Khinh thì ánh mắt nhìn anh càng thêm tiếc hận.

Chị vừa cẩn thận tháo băng dán trên mặt anh, vừa nhíu mày nhìn vết xước nói: “Ban ngày đi ra ngoài còn tốt, thế mà giờ lại bị thương trên mặt, còn bị thương ở vị trí dễ thấy như vậy, lưu lại sẹo thì sao.”

“Không sâu lắm mà.” Lê Phi Phàm bị ấn ngồi cạnh bàn, bảy tám người hầu vây quanh nhìn anh như nhìn con khỉ.

Giấy giụa mãi mà không thoát được, anh đành phải an ủi: “Nhị gia đã tìm thuốc rồi, hiệu quả rất tốt.”

Từ lần trước Hoắc Uẩn Khải tới đây ăn cơm lúc nửa đêm, người ở viện này dần nhiều lên.

Hắn không dùng bữa ở bên kia mà đến tối sẽ trở về đây.
Chú Phúc dứt khoát sắp xếp vài người sang bên này luôn.

Có một cô bé chưa tới mười lăm tuổi là con gái thím Lưu ở phòng bếp lớn bên kia, tên là Thịnh Hòa. Chị Lan rất thích cô bé, cuối tuần sẽ kêu cô bé tới đây chơi. Cô bé lanh lợi lại giỏi ăn nói, Lê Phi Phàm tiếp xúc vài lần cũng rất thích, cô bé cũng hay chạy qua bên này.

Thịnh Hòa dựa gần chị Lan, áp sát vào mặt anh.

Cô bé cười hì hì nói: “Phàm Phàm, băng dán trên mặt cậu khí thế lắm nha.”

“Đừng gọi bừa.” Lê Phi Phàm chụp đầu cô bé: “Gọi anh.”

Thịnh Hòa: “Tôi không gọi á, cứ lớn hơn là bắt gọi anh, không có gì mới mẻ hết.”

Lê Phi Phàm: “VẬY KÊU CHA.”

Nói xong thì ăn một cái tát của chị Lan.

“Không biết lựa lời.” Chị Lan trừng anh.

Lê Phi Phàm tủi thân xoa vai mình: “Em không kết hôn sinh con, muốn nhận miễn phí một đứa con gái lớn như vậy thì có làm sao đâu?”
“Em mới bao lớn mà muốn làm cha người ta.”

Thịnh Hòa: “Đúng vậy!”

Lê Phi Phàm: “Con gái.”

“Không chịu.”

“Con gái.”

“Không chịu.”

Khi hai người ồn ào nhốn nháo bên này, ngoài cửa có người kêu một tiếng:
“Nhị gia.”

Giây tiếp theo Hoắc Uẩn Khải đã tiến vào.

Thấy trong phòng đầy người, hắn cũng sửng sốt một chút, sau đó nhấc chân đi về phía Lê Phi Phàm bị ẩn ở bên trong, .

Một vòng người vây quanh tự động tản ra, ngay cả cô bé vô pháp vô thiên như Thịnh Hòa thấy Hoắc Uẩn Khải cũng tự động im lặng, trốn bên cạnh những người lớn khác. Chị Lan vẫn đứng ở đằng kia, thời trẻ chị hầu hạ lão phu nhân, giờ nhìn Hoắc Uẩn Khải vẫn như nhìn một tiểu bối.

Thấy Hoắc Uẩn Khải tiến lên xem vết thương trên gò má Lê Phi Phàm, lần đầu tiên giọng điệu của chị mang theo sự không đồng ý và trách cứ: “Nhị gia trăm công ngàn việc, có mấy lời tôi không nên nói, nhưng Phi Phàm vẫn là người của ngài, ban ngày ban mặt mà người có thể bị thương như vậy, lần này là mặt, lần sau lỡ như là tính mạng luôn thì sao.”

Biểu cảm của Lê Phi Phàm cứng lại, anh kéo tay áo chị Lan: “Chị Lan, chị nói nghiêm trọng quá rồi.”

Trong mắt chị Lan, có lẽ mặt anh bị thương là do người ta cố ý hại, hơn nữa lần này lại dính tới Thư Dịch Khinh, chị Lan đã ghét cậu ta thì chớ.

Một vết cắt dài bằng nửa ngón tay, vết thương này đối với Lê Phi Phàm thật sự không là gì, chẳng qua nhìn hơi bất mắt tí thôi. Nhưng sự quan tâm của chị Lan thì khác, chị rất giống người nhà của Lê Phi Phàm.

Nhưng anh cũng không hy vọng chị Lan tranh chấp với Hoắc nhị gia được

chị coi sóc từ nhỏ tới lớn chỉ vì anh.

Mặt Hoắc Uẩn Khải không tỏ vẻ gì, ngược lại bình thản nói: “Là tôi sơ suất.”

Lê Phi Phàm: “...”

Sắc mặt chị Lan hòa hoãn: “Nhị gia ngồi một lát đi, tôi kêu người đi chuẩn bị cơm chiều.”

Chị Lan nói xong bèn đưa thuốc trong tay cho Lê Phi Phàm, nhỏ giọng nói với anh: “Nhị gia vẫn để ý đến cậu, nói chuyện cho tử tế.”

Lê Phi Phàm cầm thuốc nhìn Hoắc Uẩn Khải: “...”

“Đưa cho tôi.” Hoắc Uẩn Khải lấy thuốc từ trong tay anh, ngồi xuống bên cạnh.

Lê Phi Phàm cũng không phản đối, nghiêng người đối mặt với hắn, hỏi: “Sao trẻ vậy rồi mà nhị gia còn tới đây?”

“Đến xem.”

Hắn cũng chưa nói xem cái gì, chỉ quét mắt nhìn cửa, nói: “Nơi này của cậu bây giờ có vẻ rất náo nhiệt.”

“Chủ yếu là vì có con nít thôi.”

“Thích con nít à?” Hoắc Uẩn Khải hỏi.

Lê Phi Phàm không biết vì sao chủ đề trò chuyện của họ lại chuyển tới vấn đề này, nhưng vẫn thành thật nói: “Không thích, nhỏ nhắn hoặc lớn nhắn thì còn được, chứ cái độ tuổi dở dở ương ương thì tôi chỉ muốn đá văng nó.”

Hoắc Uẩn Khải không nói chuyện, chuyên chú đổi thuốc cho anh.

Vết thương trên mặt anh nhìn thì dài nhưng thực ra không sâu, chỉ có một đoạn ở giữa nhìn sâu hơn một chút.

Hoắc Uẩn Khải nhanh chóng đổi xong thuốc, vừa đóng nắp vừa nói: “Bên Hoắc Thất gần đây chuẩn bị đẩy mạnh hạng mục kia, cậu trì hoãn nó một chút.”

“Hả?” Lê Phi Phàm ngẩn ra: “Có vấn đề gì sao?”

Đây là một trong những thứ anh xem trọng trước đó.

Hoắc Uẩn Khải liếc anh một cái: “Bản thân thì không có vấn đề gì, nhưng công ty bất động sản họ ủy thác là “Hoàn Trình”.”

Lê Phi Phàm nháy mắt đã hiểu, nhíu mày: “Có quan hệ với đám người gây rối hôm nay.”

“Chưa công khai hợp tác nên có rất ít người biết đến.”

Hoắc Uẩn Khải thấy anh nhíu chặt mày bèn nói tiếp: “Nhưng tôi có thể nói cho cậu một tin tức, cậu có thể suy xét bất động sản ở trung tâm thành phố Long Hi. Chỉ cần làm được điều đó, không tới ba tháng, toàn bộ khó khăn tài chính trước mắt của cậu đều có thể được giải quyết.”

Lê Phi Phàm ngẩng đầu nhìn hắn.

Tất nhiên, anh sẽ không nghi ngờ tính xác thực của tin tức mà Hoắc Uẩn Khải nói.

Trên thực tế, loại tin tức này có tiền cũng không lấy được.

Điều khiến anh ngạc nhiên là Hoắc Uẩn Khải nắm rõ mọi động tác của anh trong lòng bàn tay. Thực ra chuyện này không có gì đáng ngạc nhiên, Lê Phi Phàm khó hiểu là không biết động tĩnh của mình có cái gì đáng giá khiến hắn chú ý như vậy.

“Tại sao lại giúp tôi?” Lê Phi Phàm hỏi.

Hoắc Uẩn Khải: “Cậu cảm thấy tại sao?”

Lê Phi Phàm: “Bồi thường tai nạn lao động?”

“Khoản bồi thường này đủ để trả cho vô số cái mặt của cậu.” Lời này của Hoắc Uẩn Khải ít nhiều có phần tổn thương, sau đó mới nói: “Tôi đã nói là tôi có thể cho cậu bất cứ quyền lợi gì trong phạm vi cho phép. Hoàn Trình xảy ra chuyện chỉ là vấn đề sớm muộn, cho nên vài lần gây rối trước đó tôi đều bỏ qua, bây giờ nhân tiện tiết lộ cho cậu là bởi vì cậu cần biết.”

Lê Phi Phàm sờ mặt mình, anh bị tin tức này làm choáng váng.

Phải biết rằng lời nói của Hoắc Uẩn Khải không bao giờ phóng đại, hẳn dám khẳng định nếu anh xuống tay trong vòng ba tháng thì vấn đề tài chính có thể giải quyết. Lê Phi Phàm tính thử khoản số vốn còn dùng được trước mắt, sau đó tính ra con số cuối cùng kinh người nếu thắng lợi.

Lê Phi Phàm chưa từng trải nghiệm cảm giác tiền từ trên trời rớt xuống như vậy.

Lại được trải nghiệm niềm vui khi làm **thủ** nhân nhỏ của đại lão lần nữa.

Lê Phi Phàm không giấu được nụ cười trên mặt, xoay người đối mặt với hắn: “Nhị gia à, tôi phải làm thế nào để báo đáp anh đây? Chỉ cần anh muốn, núi đao biển lửa cũng không thành vấn đề.”

Hoắc Uẩn Khải liếc anh: “Tiền tiêu vật thôi, không cần báo đáp.”
“Tiền tiêu vật?”

“Không phải cậu nói với bên ngoài rằng tôi không cho cậu nổi tiền mời cơm sao?”

Lê Phi Phàm cắn răng: “... Cát Tùng.”

Giây tiếp theo lại thay đổi sắc mặt.

“Bọn họ nói bậy thôi.”

Hai tay Lê Phi Phàm chống giữa hai chân, ngược lên nhìn Hoắc Uẩn Khải,

nhẹ giọng nói: “Sao mà họ biết được Nhị gia anh tốt thế nào, chỉ có tôi biết thôi. Nhị gia thật tốt, tốt nhất, cực kỳ tốt với tôi.”

Hoắc Uẩn Khải đẩy anh ra.

Lúc này bên ngoài truyền đến một tiếng thét thất thanh.

Lê Phi Phàm nghe ra là giọng của Thịnh Hòa, sắc mặt chợt đổi, đứng lên chạy ra bên ngoài.

Viện này của anh có hai lối vào, không gian rất lớn, trong viện có các hòn non bộ.

Cô gái nhỏ ôm eo chị Lan ngồi trong sân, khóc đến thở hổn hển. Cô bé vừa chỉ tay về phía mương nước chảy nhỏ ở đằng kia, vừa vùi mặt vào vòng tay của chị Lan mà khàn giọng hét lên: “Bên kia! Có người! Bên kia có người chết!”

Sắc mặt Lê Phi Phàm nháy mắt trắng bệch, nhắc chân muốn chạy về bên đó.

Giây tiếp theo một bàn tay từ phía sau duỗi tới tóm lấy anh.

“Đừng nhúc nhích.” Sắc mặt Hoắc Uẩn Khải tối sầm lại, kéo Lê Phi Phàm đến phía sau bắt anh đứng yên tại đó, tự mình đi lên trước.

Phía trước đã có người nâng một người đàn ông mặc bộ đồ trắng lên mặt cỏ, tiếp theo lật người đó lại, là một con rối không có khuôn mặt.

Mọi người chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Lê Phi Phàm đã thấy mấy chữ đỏ như máu trên quần áo từ xa.

Toàn bộ người của Hoắc thị đều không thể chết tử tế.

Thời thế đổi thay, gia tộc trăm năm vừa mới đổi chủ, khu vườn mới xây mà đã bị người khác vút thú như vậy vào.

Lê Phi Phàm vừa cảm thấy không thể tưởng tượng, vừa nhịn không được nhớ tới tối hôm đó Thành Dư Nam nhốt anh vào từ đường nhà họ Hoắc. Cảm giác lạnh lẽo bò dọc sống lưng, ớn lạnh từng cơn. Hoắc Uẩn Khải quay đầu nhìn một vòng trong viện, không nhìn ra cảm xúc trên mặt.

Đến khi ánh mắt hần đảo qua Lê Phi Phàm mới nói với chị Lan: “Tìm người sửa sang lại một chút, đêm nay không ai ở lại.”

Chương 32

Toàn bộ mọi nơi trong Ngọc Kinh Viên đều đã được quét tước sạch sẽ, ngoại trừ chỗ Lê Phi Phàm đang ở thì cũng chỉ còn lại nhà chính Hành Vân Uyển của Hoắc Uẩn Khải.

Đến ban đêm mà còn đột nhiên xảy ra loại chuyện này, mọi người đành phải dọn qua ở tạm.

Chị Lan không chịu dọn phòng cho anh.

“Ở một mình cái gì.” Lý do của chị Lan hết sức hợp lý: “Việc chia phòng lúc tuổi còn trẻ thế này không tốt cho việc bồi dưỡng tình cảm.”

Trên trán Lê Phi Phàm hiện mấy vạch đen: “Không phải trước đây chị còn muốn em tỉnh táo một chút sao? Nói những người bên cạnh Nhị gia cuối cùng sẽ không có gì tốt, bây giờ chị lại đẩy em lên, chị không lo lắng đến lúc đó em sẽ không có kết cục tốt sao?”

“Cái miệng quạ đen này.” Chị Lan liếc anh: “Lâu như vậy rồi, coi như chị đã hiểu. Cậu và cậu ấy đã trải qua rất nhiều chuyện, ngay cả phu nhân cũng không có ý kiến với cậu, bây giờ cậu lại là trợ lý của Nhị gia, chị ngăn cản còn có ích gì nữa, tự nhiên tăng thêm cản trở cho các cậu làm gì.”
Lê Phi Phàm không muốn hiểu suy nghĩ của Chị Lan.

“Em muốn ở một mình.”

“Tại sao?”

Lê Phi Phàm bị nghẹn.

Bởi vì người nào đó không phải bắt anh ngủ dưới sàn nhà thì cũng là ngủ trên sofa, anh muốn ngủ trên giường có gì sai sao?

Nhưng rõ ràng là anh không thể nói thẳng ra như thế với Chị Lan, đành phải nói: “VẬY chị nhìn tối nay xem, mấy người phong kiến mê tín đều tới hết, bây giờ Nhị gia chưa thể quay về vì còn xử lý chuyện này, muộn thế này em sợ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của anh ấy.”

Nhắc tới chuyện này, cả khuôn mặt chị Lan trầm xuống.

Chị nhíu mày nói: “Gia tộc càng lâu thì càng kiêng kị loại chuyện này. Khi ông cụ bà cụ bên kia còn sống cũng đã từng xảy ra, người ngoài cứ nói chúng tim đập nhanh của cụ bà chữa không hết là do bị người nguyên rửa, cho nên Nhị gia ghét nhất là mấy chuyện ma quỷ này. Đêm nay sợ là viện trước sẽ có nhiều người không ngủ được, cậu cứ ở phòng của Nhị gia đi, sáng mai chị sẽ kêu người hầm mấy chén canh thuốc an thần ăn cho bổ. E là con bé Thịnh Hòa đã bị dọa không nhẹ, cậu cũng nên uống đi.”
Lê Phi Phàm không ngờ đây lại không phải là lần đầu tiên.

Còn liên quan với cụ bà nhà họ Hoắc đã qua đời.

Nhưng điều làm Lê Phi Phàm bất ngờ chính là, Hoắc Uẩn Khải rất ghét nhắc đến mấy chuyện quỷ thần như vậy, mà trước kia mình còn nói về thần tiên báo mộng trước mặt hắn, thế mà hắn cũng không trở mặt với mình.

Nhón nháo cả đêm, Lê Phi Phàm không muốn dây dưa chuyện ngủ chỗ nào.

Anh chỉ đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, em sẽ ngủ lại đây, chị cũng đi nghỉ ngơi nhanh đi, cũng không còn sớm nữa.”

“Đêm nay chị và thím Lưu sẽ ngủ cùng Thịnh Hòa” Chị Lan lo lắng nhìn thoáng qua: “Cậu ở một mình không thành vấn đề chứ?”

Lê Phi Phàm bật cười: “Em thì có thể có vấn đề gì.”

“Sắc mặt cậu không được tốt lắm.” Chị Lan vươn tay vén tóc hai bên sườn mặt cho anh, nhíu mày nhìn anh nói: “Cậu vừa bị thương ở bên ngoài, trong nhà cũng không yên ổn, chuyện này còn tình cờ xảy ra trong viện của cậu, nói không chừng chính là nhằm vào cậu, cho nên chị không an tâm lắm.” “Rõ ràng là nhằm vào nhà họ Hoắc.” Lê Phi Phàm không nghi ngờ chuyện này.

Chỉ có thể nói, những đồ kia vút ở chỗ anh có lẽ là do cảm giác tồn tại của anh dạo gần đây quá mạnh. Hơn nữa chỗ anh ở tuy rằng đông đúc hơn một chút so với trước kia, nhưng nơi này rất cuộc cũng không nhỏ, lại không giống Hoắc Uẩn Khải luôn có người đi theo, không phải quản gia cũng là vệ sĩ, càng tiện để ra tay.

Tên đó có thể đảm bảo con rối sẽ bị phát hiện khi Hoắc Uẩn Khải tới đây đã đủ để chứng minh là nhằm vào nhà họ Hoắc.

Anh cùng lắm chỉ bị liên lụy mà thôi.

Lê Phi Phàm thúc giục Chị Lan: “Thôi, không nghĩ nữa, mau đi ngủ đi.”

“Được rồi.” Chị Lan vỗ cánh tay anh một cái: “Cậu cũng đi ngủ sớm một chút, đừng chờ Nhị gia, đêm nay chưa chắc cậu ấy đã có thời gian trở về đâu.”

“Em biết rồi.”

Lê Phi Phàm đứng bên mép giường trong phòng Hoắc Uẩn Khải, tự hỏi bản thân mình rất cuộc nên ngủ trên giường tốt hơn, hay là tự giác đi tới sofa ngủ thì tốt hơn.

Cách bố trí của căn phòng này không khác biệt lắm so với phòng Lê Phi Phàm đã ở tại nhà cũ, gian phòng rất lớn.

Tuy Hoắc Uẩn Khải chuyển đến đây cũng không lâu, nhưng có lẽ dạo gần đây hẳn hay ở lại bên này nên trong phòng có lưu lại mùi hương độc nhất vô nhị trên người hắn.

Sở dĩ đêm nay anh không đi theo Hoắc Uẩn Khải nhìn xem chuyện này điều tra đến đâu là bởi anh thật sự không hợp với mấy thứ này, thứ hai là do anh cảm thấy việc này có thể liên quan tới mâu thuẫn nội bộ gia tộc, để Hoắc Uẩn Khải tự mình xử lý thì hơn.

Hai phút sau, Lê Phi Phàm dứt khoát xốc chăn lên giường. Nếu Hoắc Uẩn Khải trở về thì anh đứng lên lần nữa là được.

Lê Phi Phàm nghĩ vậy trước khi chìm vào giấc ngủ.

Sau đó anh đã thành công trải nghiệm cảm giác bị bóng đè.

Cảm giác không giống với hai lần nằm mơ trước, lần này đầu óc anh cực kì tỉnh táo, có thể nhớ những gì đã xảy ra trong sân vào buổi tối. Nghĩ đến bây giờ anh đang ngủ trên giường Hoắc Uẩn Khải, thậm chí anh còn có thể cảm nhận được trọng lượng của chăn bông đang đè lên người mình.

Nhưng anh không thể động đậy nổi.

Thân thể nặng như chì, ngay cả sức giơ tay lên cũng không có.

Mở to mắt cũng trở thành một việc bất khả thi.

Hơn nữa anh lại được chứng kiến một cảnh tượng.

Cảnh tượng rất giống hiện trường vụ nổ nhà hàng được nhìn thấy trước đó, thời gian dường như đã về khuya.

Dựa vào vài ngọn đèn neon treo rải rác ở góc đường mới có thể nhận ra đây là một khu phố cũ, ánh đèn đường mờ ảo, con đường bị xe tải chạy đến nút ra còn chưa kịp tu sửa một lần, ở bên trong còn đọng lại vài vũng bùn nhỏ.

Cánh cửa ven đường nhấp nháy với tấm biển màu đỏ sẫm có ghi dòng chữ: “Tiệm uốn tóc chị Lệ”.

Sau đó Lê Phi Phàm lập tức nghe được tiếng kêu đau.

Ngay tại hẻm nhỏ bên cạnh tiệm uốn tóc.

Hình ảnh thay đổi theo góc nhìn của Lê Phi Phàm, anh thấy một bóng người đang nằm úp sấp xuống trong con ngõ nhỏ tối đen như mực.

Là một người đàn ông, không nhìn thấy mặt.

Nhưng Lê Phi Phàm có thể thấy thân thể anh ta đang run rẩy, thấy được vết máu đỏ sẫm dưới gáy anh ta.

Anh ta cố gắng đi tới phía trước, thế nhưng không vào bên trong tiệm được. Hình ảnh lại thay đổi, trời vừa sáng.

Xe cảnh sát và xe cứu thương ngừng ngay đầu ngõ.

Bác sĩ mặc áo blouse trắng nâng cáng cứu thương từ bên trong đi ra, người trên cáng được phủ một tấm vải trắng, hiển nhiên đã chết.

Tiếng nói chuyện rành mạch truyền đến tai anh.

“Thi thể đã lạnh trước khi bị người phát hiện, cứu không kịp nữa.”

“Tuổi còn rất trẻ, thoát nhìn cũng không phải dạng người lưu manh gì, sao có thể gặp chuyện không may ngay chỗ này chứ.”

“Liên hệ người nhà đi.”

Lê Phi Phàm nhìn bác sĩ nâng cáng cứu thương đi ngang qua người mình, tầm mắt anh đặt trên tấm vải trắng.

Trong nháy mắt tiếp theo, một bàn tay bởi vì xóc nảy mà rơi xuống phía dưới tấm vải trắng.

Quả thật là một bàn tay còn rất trẻ, trên ngón tay cái còn đeo một chiếc nhẫn với trang trí đơn giản khiến đôi bàn tay dính máu kia thoát nhìn cực kì chói mắt.

Giây tiếp theo có người vỗ trên vai anh một cái, Lê Phi Phàm quay đầu lại, sau đó giật mình một cái mở to mắt.

Anh tỉnh.

“Gặp ác mộng sao? Sao lại ra nhiều mồ hôi thế?”

Lê Phi Phàm hồn hển một hơi mới phát hiện người đang ấn vai mình là Hoắc Uẩn Khải.

Dường như hắn vừa mới vào phòng, áo khoác vút phía cuối giường, ngoài cửa sổ vẫn còn chìm trong bóng đêm.

Hoắc Uẩn Khải thấy anh mở mắt liền đi qua rồi bật chiếc đèn nhỏ đầu giường lên, cả căn phòng lập tức chìm trong ánh sáng ấm áp.

Lê Phi Phàm nâng cánh tay mềm oặt như di chứng của sốt cao đặt lên trán.

“Anh đã trở về.” Giọng anh có chút khàn: “Mấy giờ rồi?”

Nghe thấy giọng của Lê Phi Phàm, Hoắc Uẩn Khải nhíu mày ôm bả vai anh, đỡ người ngồi dậy: “Mới hơn một giờ thôi, vừa tiến vào đã thấy cậu có gì đó không ổn.”

“Là do bị con rối hồi tối dọa sao?” Nói rồi Hoắc Uẩn Khải duỗi tay捏éo gáy anh.

Lê Phi Phàm nương theo đó, tựa trán anh lên bả vai hắn, gian nan nuốt nước miếng nói: “Cũng không hẳn, chuyện đêm nay làm tôi rất muốn quay về dương gian.”

Con rối cổ xưa, giấc mơ quái dị.

Không có người bình thường nào sẽ gặp mấy chuyện này.

Một Lê Phi Phàm không bao giờ cúi đầu lại đột nhiên để lộ cái cổ yếu ớt rồi áp vào người khiến Hoắc Uẩn Khải có chút khó chịu. Hắn néo cổ anh muốn làm người ngẩng đầu lên, nhú mày hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái à?”

Lê Phi Phàm cũng không cậy mạnh: “Trái tim hơi khó chịu.”

Sắc mặt Hoắc Uẩn Khải thay đổi.

“Sao không nói sớm, thuốc để đâu?” Hắn nghiêm nghị nói.

Lê Phi Phàm: “Ở trong viện cũ, không cầm qua đây.”

“Chờ, tôi lập tức cho người đi lấy.”

Hoắc Uẩn Khải lột cái gối sau lưng anh rồi mới đứng dậy đi ra ngoài.

Lê Phi Phàm nhìn bóng lưng hắn biến mất ở cửa, qua hai giây sau mới chịu thu hồi ánh mắt.

Anh ần ần ngực, phát hiện dường như thời gian cách giữa hai lần phát bệnh tim lại rút ngắn đi, mà lần nào cũng liên quan tới việc nằm mơ. Lê Phi Phàm bắt đầu không xác định được là do cảnh trong mơ kích thích nên trái tim mới không thoải mái, hay là do tim đập nhanh mới dẫn tới cảnh tượng trong mơ xuất hiện.

Tóm lại cái nào cũng khiến anh muốn mắng chửi người.

Là một người xuyên sách đến, anh không có ý định thay đổi thế giới, cũng không muốn gây cản trở cho cốt truyện.

Mục đích của anh chỉ là thay đổi kết cục nhân vật của mình mà thôi.

Trước mắt xem ra đã có hiệu quả, miễn là anh duy trì được cách nhìn hiện tại của Hoắc Uẩn Khải đối với mình thì về sau hắn sẽ không tàn nhẫn với anh, anh vẫn có lòng tin lắm.

Nhưng mà anh cũng không rõ vì sao mình lại nằm mơ.

Hơn nữa từ đầu tới cuối, trong sách không hề đề cập đến việc Lê Phi Phàm bị tim đập nhanh.

Lê Phi Phàm còn chưa thoát khỏi nghi hoặc này thì Hoắc Uẩn Khải đã cầm thuốc trở lại. Trong khay, trừ bỏ lọ thuốc nhỏ màu trắng còn có thêm một ly nước ấm.

“Uống thuốc trước đã.” Hoắc Uẩn Khải đặt khay trên đầu giường.

Lê Phi Phàm cầm lấy hai viên thuốc rồi nuốt vào chung với nước.

Hoắc Uẩn Khải thấy anh uống xong bèn lấy ly thủy tinh trong tay anh đặt bên cạnh, hắn nói: “Ngày mai sẽ để bác sĩ kiểm tra cho cậu lần nữa.”

Thật ra Lê Phi Phàm đoán có khám cũng không ra được gì.

Nhưng anh cũng không có ý định đùa với thân thể mình nên lập tức gạt đầu.

“À, chuyện tối nay điều tra đến đâu rồi?” Lê Phi Phàm chợt nhớ tới, dựa vào đầu giường hỏi hắn.

Hoắc Uẩn Khải nhìn thoáng qua sắc mặt của anh, sau đó nói: “Đã điều tra xong, là một người hầu già của đại phu nhân nhà họ Hoắc trước kia, có lẽ bà ta thấy mình sắp chết già, trước khi chết cũng không quên thay chủ nhân mình giã giũa một lần cuối cùng.”

Lời này của Hoắc Uẩn Khải dù ít hay nhiều cũng ẩn chứa một chút tàn nhẫn.

“Đại phu nhân?” Lê Phi Phàm nhớ lại: “Đó chẳng phải là người vợ đầu tiên của cha anh, là mẹ ruột của Hoắc Kính, là bà ruột của Hoắc Thất sao?”

“Là bà ta.”

“Cũng không đúng, không phải trên con rối viết là toàn bộ nhà họ Hoắc sao? Không lẽ người hầu này lại đi nguyên rửa cả con trai, rồi con trai của

con trai chủ nhân luôn sao, chủ nhân của bà ta sẽ không đội mồ sống dậy chứ?”

Lê Phi Phàm uống thuốc xong, lúc này cũng tỉnh lại không ít. Hoắc Uẩn Khải thấy anh như vậy, hỏi: “Không sợ sao?”

“Tôi... Thật ra cũng không sợ đến thế.” Lê Phi Phàm xấu hổ gãi cằm: “Đó là vì không nghĩ tới vũng nước của người nhà giàu mấy anh sâu như thế, còn có cả những thứ này.”

Hoắc Uẩn Khải vừa kéo chăn cho anh vừa giải thích: “Cha tôi kết hôn vô cùng sớm, là liên hôn với mẹ Hoắc Kính, quan hệ coi như không nóng không lạnh. Sau này ông ta phát hiện thật ra đại phu nhân thích một người khác nên bắt đầu cặp kè ở bên ngoài, hai người làm âm ỉ rất khó coi. Vài năm sau, người đàn ông mà đại phu nhân thích chợt bệnh chết, từ đó về sau bà ta có chút điên điên khùng khùng, luôn nghĩ là nhà họ Hoắc hại cả đời bà ta.

Bà ta còn đưa bài vị của tên đàn ông ấy vào trong phòng riêng của mình, ngày nào cũng mời đại sư tụng kinh.”
Lê Phi Phàm càng nghe càng đàn ra.

Anh khô cần nói: “Thật là cầu huyết.”

Không chỉ có cuốn sách gốc cầu huyết, ngay cả chuyện của thế hệ trước cũng ngoằn ngoèo ly kỳ như thế.

Hoắc Uẩn Khải: “Cho nên bà ta sẽ không để bụng con trai của mình, càng đừng nói cháu trai.”

“Vậy người ở bên ngoài nói nguyên rửa cụ bà nhà họ Hoắc, cũng là bà ta làm sao?”

“Bà ta quả thật có làm qua việc này.” Hoắc Uẩn Khải nói: “Nhưng vấn đề là bà cụ lúc còn trẻ đã có bệnh, tuổi càng lớn thì càng khó chịu hơn, cho nên lời nguyên rửa cũng chỉ đơn thuần là nói bậy.”

Lê Phi Phàm gật gật đầu: “Vậy thì bà hầu già này trung thành đấy, mặc dù là ngu trung.”

“Người cũng không còn sống được bao lâu, tôi sẽ không đưa bà ta tới cục cảnh sát.”

Lê Phi Phàm không lạ gì cách xử lý của hắn, anh lại nghĩ tới một chuyện: “Người hầu già này không phải nên ở lại nhà cũ sao? Sao lại tới Ngọc Kinh Viên làm gì?”

“Vì con trai của người hầu già kia chính là thợ trồng hoa trong vườn được chú Phúc tìm tới.” Hoắc Uẩn Khải không giải thích nhiều với anh, chỉ nói: “Về sau sẽ không còn xuất hiện loại chuyện này nữa.”

Lê Phi Phàm cảm nhận được sự an ủi rõ ràng.

Anh cố gượng nói: “Tôi không để ý.”

“Ừ, không để ý.”

Lê Phi Phàm: “...”

Anh đoán lúc này mình bị ác mộng làm cho sợ tới mức phải uống thuốc tim đập nhanh, e là hình tượng sợ ma quỷ ấy đã khắc sâu trong đầu Hoắc Uẩn Khải.

Quá mất mặt.

Anh ho khan một tiếng, nhìn xung quanh: “Đêm nay anh ngủ ở đâu?”

“Ở đâu cũng được, qua phòng bên cạnh đi.”

“Thôi bỏ đi, đều đã trễ thế này.” Lê Phi Phàm gọi hắn lại: “Phòng bên cạnh chưa dọn dẹp, nếu anh có thể chịu đựng nằm chung với tôi trên một chiếc giường thì cứ ngủ tại đây đi, dù sao đều là hai người đàn ông, sợ cái gì.” Hoắc Uẩn Khải nhìn anh một cái, vút lại cái áo khoác mới cầm lên, xem ra là

đồng ý.

Lê Phi Phàm mới toát ra một thân mồ hôi lạnh, đang định đi tắm thì đã bị Hoắc Uẩn Khải ngăn cản.

“Cứ ngủ đi, tắm nửa đêm rất dễ bị cảm.”

Cho nên anh lại bỏ ý định này.

Khác với lúc trước, ngoài miệng Lê Phi Phàm cứ đùa Hoắc Uẩn Khải, kêu hắn ngủ với mình, đến khi hai người thực sự nằm chung trên một cái giường thì anh mới phát hiện cảm giác tồn tại của Hoắc Uẩn Khải rất mạnh.

Lê Phi Phàm ở chung phòng với hắn không phải lần một lần hai, anh biết hắn ngủ khá yên tĩnh. Nhưng nằm chung một chiếc chăn bông, cho dù khoảng cách giữa hai người còn nhét thêm được một người thì Lê Phi Phàm vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của Hoắc Uẩn Khải.

Cảm giác về sự hiện diện vô hình ấy lúc đèn tắt cứ như một cái bàn chải nhỏ cào loạn trong lòng anh.

Lê Phi Phàm cảm thấy rất kỳ quái, trước kia anh không phải chưa từng nằm chung với anh trai, nhưng cảm giác hoàn toàn không giống vậy.

Trong bóng tối, Hoắc Uẩn Khải đột nhiên mở miệng: “Nhích tới nhích lui, là còn đang suy nghĩ chuyện buổi tối sao?”

Lê Phi Phàm cũng không biết bản thân mình luôn động đậy.

Anh lập tức nói: “Không, tôi đang nghĩ chắc thận của anh tốt lắm.”

Không khí đột nhiên yên tĩnh vài giây.

Cuối cùng Hoắc Uẩn Khải nói: “Thận của tôi có được hay không cậu không cần quan tâm, ngược lại một người vừa nằm mơ đã đổ mồ hôi đầm đìa thì

biết ngay là thân thể bị suy nhược. Ngủ đi, đừng lộn xộn nữa.”

Lê Phi Phàm: “...Ừm.”

Mẹ nó, có người đàn ông nào sẵn lòng bị người ta nhận xét là yếu chứ.

Lê Phi Phàm cũng cho rằng mình sẽ ngủ không được, nhưng anh lại mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ nhanh chóng.
Mà không còn nằm mơ lung tung nữa.

Ngày hôm sau tỉnh lại, anh không thấy bóng dáng Hoắc Uẩn Khải trong phòng.

Anh xuống lầu ăn cơm sáng, tình cờ gặp phải Thịnh Hòa đang buồn bã ỉu xiu, nghĩ đến đêm qua cô gái nhỏ này bị dọa thét chói tai, vừa nghĩ đã thấy tội nghiệp: “Con gái, con còn sợ không? Hôm nay đưa con đi ra ngoài hít thở gió, chịu không?”

Thịnh Hòa uể oải nhìn anh một cái, thế mà còn phối hợp với anh.

“Không được đâu cha, hôm nay Nhị gia đã dặn dò cha phải đi gặp bác sĩ mà.”

Lê Phi Phàm suýt quên việc này.

Anh cứ nghĩ mình sẽ tới bệnh viện giống như trước kia, kết quả chưa đến nửa giờ đồng hồ, một ông lão mặc đồ trắng đã vào nhà.

Ông mang theo hòm thuốc đi vào, miệng cười tủm tỉm.

Thấy anh liền nói: “Nhị gia đích thân mời tôi đến khám bệnh tại nhà, tôi còn tưởng là trường bồi lớn tuổi nhà ai, không ngờ người bệnh lại là một thiếu niên trẻ tuổi mặt mũi không tồi.”

Chị Lan cũng tiến vào, theo sau còn có Trì Cận và Thành Dư Nam.

Có vẻ hai người này tới tìm Hoắc Uẩn Khải, Trì Cận thấy Lê Phi Phàm cũng

nói: “Lúc trước sao lại không biết cậu bị bệnh thế, ngay cả ông Chúc cũng mời tới.”

Chị Lan giải thích cho anh: “Ông Chúc là bác sĩ gia đình của cụ bà trước đây.”

Khó trách người này nhắc tới Hoắc Uẩn Khải giống như nhắc tới một đứa trẻ.

“Chào ngài.” Lê Phi Phàm gật đầu với ông: “Làm phiền ngài rồi.”

“Không phiền không phiền.” Ông lão xoa tay nói: “Năm đó bà cụ Hoắc phải khổ sở chịu căn bệnh này, y thuật của tôi cũng có giới hạn, nhiều lắm chỉ có thể làm thân thể bà chuyển biến tốt hơn một ít, từ đầu đến cuối vẫn không có biện pháp diệt trừ tận gốc. Nhị gia hiện giờ tín nhiệm tôi, cũng là vinh hạnh của tôi.”

Chị Lan mời ông bác sĩ già vào trong phòng ngồi.

Chị xúc động nói: “Ngài đã về hưu nhiều năm, tôi thật sự không ngờ Nhị gia sẽ mời ngài đến đây.”

Trong tiếng cười của ông Chúc tràn đầy năng lượng.

“Có thể ra cửa đi dạo một chút cũng khá tốt.”

Chị Lan dẫn người vào trước, Lê Phi Phàm còn vẫn còn đứng tại chỗ.

Trì Cận nhìn anh từ trên xuống dưới, chần chờ hỏi: “Bệnh của cậu có nghiêm trọng quá không?”

“Cảm ơn, tối hôm qua sống ở cõi âm, hy vọng là không nghiêm trọng lắm.”

Trì Cận dở khóc dở cười: “Chuyện đêm qua bọn tôi cũng có nghe nói, mẹ tôi thân là nữ chủ nhân của một công ty mà còn cầu Thần bái Phật mỗi ngày đấy, loại chuyện này của nhà họ Hoắc thấy nhiều nhưng không thể trách.”

Lê Phi Phàm không muốn tiếp tục cái đề tài này, anh nhìn hai người bọn họ:
“Sao các anh lại tới đây?”
“Có việc cần tìm Uẩn Khải.” Trì Cận nói.

Thành Dư Nam theo sau anh ta, trưng ra một bộ mặt vô cảm. Có lẽ cuộc điện thoại lần trước không vui vẻ gì, không ai muốn chào hỏi đối phương trước.

“Anh đi hỏi chú Phúc đi, buổi sáng tới giờ tôi còn chưa gặp.” Lê Phi Phàm nói.

Trì Cận gật đầu: “Vậy bọn tôi đi trước đây.”

Trì Cận nói xong, Thành Dư Nam lập tức xoay người đi trước, bàn tay vốn để bên hông của anh ta chợt lóe qua trước mắt Lê Phi Phàm.

“Chờ đã!” Lê Phi Phàm đột nhiên lên tiếng.

Hai người đồng thời dừng lại nhìn anh.

Lê Phi Phàm cau mày chỉ vào người Thành Dư Nam: “Anh giơ tay lên cho tôi xem.”

Thành Dư Nam nhú mày liếc qua anh một cái, nhưng đôi tay vẫn nghe theo giơ lên.

Một chiếc nhẫn bạc màu trắng sáng vừa vặn nằm trên ngón cái.

Trong lòng Lê Phi Phàm cuộn cuộn sóng to gió lớn, nhưng anh vẫn bình tĩnh hỏi một câu: “Chiếc nhẫn này từ đâu ra thế?”

“Cái này à, không đáng bao nhiêu tiền.” Trì Cận trực tiếp thay Thành Dư Nam trả lời: “Bọn tôi mua nó ở một quầy hàng ven đường vài năm trước lúc ra nước ngoài. Là Dịch Khinh mua, vậy mà cậu ta lại đeo chiếc nhẫn nát như vậy tới tận bây giờ.”

Mấy người chúng tôi, nghe lời này Lê Phi Phàm liền biết đã có ai.

Chiếc nhẫn có liên quan đến Thư Dịch Khinh, tất nhiên Thành Dư Nam sẽ rất coi trọng, không tồn tại khả năng bị đổi cho ai.

Nhưng Thành Dư Nam không nên chết sớm như vậy chứ.

Lê Phi Phàm mải nghĩ, vụ nổ mạnh lần trước Hoắc Uẩn Khải cũng không có việc gì, nói không chừng lần này cũng chỉ là hình ảnh sai lầm gì đó thôi.

Thành Dư Nam thấy sắc mặt anh không đúng bèn nhíu mày hỏi anh: “Có chuyện gì sao?”

Lê Phi Phàm lắc đầu.

“Không có gì.”

Ngập ngừng hai giây, lương tâm hơi bứt rứt: “Gần đây cố đừng có đi vào góc nào một mình, không an toàn.”

Hai người đối diện: “...”

Lê Phi Phàm: “Quên đi, coi như tôi chưa nói gì hết!”

Anh cảm thấy bản thân mình hiện tại cứ âm phủ làm sao ấy.

Cứ như thần côn (*) vậy.

(*) Thần côn: Những người giả mình có phép thuật hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác.

Chương 33

Ông Chúc là một vị bác sĩ Đông y cực kì truyền thống, ông biết bắt mạch, còn biết châm cứu.

Lê Phi Phàm ngồi bên bàn nhìn một loạt ngân châm dài ngắn không giống nhau bên kia, anh lập tức cảm thấy mình thật sự không thể cười nổi nữa. Anh miễn cưỡng nhếch khóe miệng nói: “Tôi cảm thấy hiện tại mình còn khá ổn, nếu không thì ngài cứ tùy tiện viết cho tôi hai đơn thuốc, tôi uống thử rồi lại nói sau ha?”

Ông lão ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh một cái, cười đáp: “Người trẻ tuổi nên đừng cảm chút đi.”

Lê Phi Phàm: “...Tôi rất dũng cảm.”

“Châm cứu bằng ngân châm không đau lắm đâu.” Ông lão bị vẻ mặt của anh chọc cười, vừa rút một cây ngân châm dài cỡ nửa bàn tay ra, vừa nói: “Tình huống của cậu không giống bà cụ Hoắc năm đó, không có bất cứ biến chứng gì, nó chủ yếu liên quan đến áp lực tinh thần và cảm xúc của bản thân cậu. Cho nên điều trị bằng phương pháp châm cứu của Trung y sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Chị Lan bên cạnh nghe được bèn nghiêm mặt lại.

Chị lập tức nói: “Vậy tình huống sau này của cậu ấy sẽ nặng hơn sao?”

“Nếu cô đã hỏi thì tôi phải nói thật là không thể bảo đảm sẽ không nặng thêm.” Lão Chúc vừa ấn huyệt vị trên tay Lê Phi Phàm, vừa nhìn Lê Phi Phàm thông qua chiếc kính lão sắp rớt đến chóp mũi, giọng điệu có điều ẩn ý: “Một khi đề cập đến vấn đề tâm lý, cho dù bác sĩ có giỏi cỡ nào cũng chỉ có thể trị phần ngọn, không chữa được tận gốc.”

Khí huyết không đủ, lo lắng, uất ức đè nén, đau buồn trong thời gian dài, suy nghĩ quá độ hay cảm xúc quá kích động cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với tâm lý của một người. Tuổi cậu còn trẻ như vậy phải biết thông suốt, nhìn rõ sự việc.”

Lê Phi Phàm xấu hổ.

Đặc biệt khi thấy Thịnh Hòa nhìn anh như thể anh sắp chết, đôi mắt chị Lan cũng đỏ hoe, anh lập tức xoay người nhìn chị Lan nói với giọng bất đắc dĩ: “Chị Lan, chị làm gì vậy, chị xem em có giống một người sẽ lo lắng, phiền muộn không?”

Nói xong lại nhìn ông lão trước mặt: “Ông Chúc, tuy bác sĩ đều có thói quen ba phần nguy hiểm nói thành bảy phần, nhưng ông dọa người như thế không tốt đâu, cơ thể tôi thế nào tôi tự biết.”

Trung y hay Tây y đều kết luận giống nhau, điều này chứng minh nó vẫn rất có lý.

Nhưng sự tồn tại bản thân anh thì không hẳn vậy.

Anh xuyên vào đây, tuy cũng đau đầu vì tình huống của bản thân, nhưng anh không cảm thấy đây là chuyện lớn lao gì.

Anh có thể thoải mái chấp nhận sự thật rằng mình là một người đàn ông mà phải dựa vào một tên đàn ông khác, có thể坦然 đối mặt với biết bao phiền toái mà thân phận này mang lại, đối phó với những việc không đâu vào đâu liên tục ập tới.

Trong mắt Lê đại thiếu gia, cho dù chỉ còn một ngày thì vẫn phải tiếp tục sống.

“Thế thì cậu suy nghĩ nặng nề quá rồi.” Chị Lan không hài lòng nhìn anh. Sau đó chị nhíu chặt mày, tiếp tục nói: “Nếu cậu vẫn tiếp tục như vậy, chị sẽ nói cho Nhị gia ngay lập tức, từ nay về sau cậu đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài, cứ ở lại hoa viên này cùng đám già trẻ lớn bé bọn tôi cho tốt đi.”

Lê Phi Phàm nhúc đầu: “Sao em có thể cứ sống thế được?”

Em chưa làm gì mà, đúng không?”

“Cậu chưa làm gì, thế sao chị chẳng bao giờ thấy cậu ngồi yên.” Chị Lan tức giận nói: “Trước đây Nhị gia không cho cậu tới công ty, chính cậu cũng nói mình sẽ ngoan ngoãn ở nhà bao nhiêu lần, hiện giờ lại đi đến đó, công ty Nhị gia bận, cậu cũng chạy theo. Nhị gia đợi cậu ở trong phòng, cậu còn đi chơi với Hoắc Thất. Cậu nói xem cậu đã làm được chuyện tốt gì rồi.”

Tự nhiên anh bị dạy dỗ một trận.

Lê Phi Phàm không thể giải thích nhịp tim anh tăng nhanh không phải bởi vì mệt nhọc, càng không phải bởi vì cảm xúc của mình có vấn đề. Mặc dù anh cũng không hiểu ra sao, nhưng tóm lại anh là một người bình thường.

Anh đành phải nói với chị Lan: “Thứ quan trọng nhất của một người đàn ông không phải là sự nghiệp hay sao.”

“Vậy cậu cũng phải sống mới lo sự nghiệp được.”

“Nghiêm trọng, nghiêm trọng lắm.” Ngay cả ông Chúc cũng nói giúp, ông nói với chị Lan: “Mỗi ngày ở trong phòng quả thật không có lợi trong việc hồi phục, giữ cho thể xác và tinh thần thoải mái là điều quan trọng nhất.”

Lê Phi Phàm kéo tay chị Lan: “Được rồi, đừng tức giận, tức giận sẽ nhanh già.”

“Chị thấy cậu vẫn nghĩ không ai trị được cậu.”

“Không thể nào, chị Lan mà trị thì chỉ có chuẩn.”

“Cậu cứ làm nhắm đi.”

Một tiếng sau, ông Chúc được chú Phúc dẫn vào phòng làm việc của Hoắc Uẩn Khải, Lê Phi Phàm không hề hay biết.
Hoắc Uẩn Khải cho anh nghỉ phép hai ngày để nghỉ ngơi.

Lê Phi Phàm không cần theo hẳn tới công ty, hơn nữa anh cũng không phụ trách cái gì, không đi cũng không sao.

Ngoài ra, trong mắt nhiều người lớn tuổi, viện lúc trước anh ở ít nhiều cũng dính vận xui. Chú Phúc nói sẽ tìm người xây lại sau khi đã dọn dẹp kỹ lưỡng, tạm thời sẽ không để ai ở đấy, anh cũng không thể dọn về ở.

Nhưng viện chính Hành Vân Uyển có rất nhiều phòng.

Sau khi anh nói mình muốn ở phòng riêng, hẳn lập tức kêu người dọn dẹp phòng bên cạnh cho anh.

Kể từ đây, trong mắt những người khác, Lê Phi Phàm đã hoàn toàn lọt vào mắt xanh của Nhị gia nhà họ Hoắc. Suy cho cùng thì khu vườn lớn như vậy, ngay từ đầu Hoắc Uẩn Khải không cho anh chuyển đến sống một mình, nhưng sau khi dời đến, anh vẫn cứ sống một mình, dù cho anh có đi theo Hoắc Uẩn Khải ra ra vào vào bao lần cũng khiến người ta có cảm giác hẳn đang nuôi một món đồ chơi bên người.
Ngọc Kinh Viên hiện giờ không còn giống Ngọc Kinh Viên lúc ban đầu nữa.

Nó là biểu tượng, là trung tâm của nhà họ Hoắc.

Mỗi ngày Hành Vân Uyển tiếp không biết bao nhiêu chính trị gia và doanh nhân vào cửa thăm hỏi, tuy đa số đều đã bị ngăn lại, nhưng không phải ai cũng chịu nổi cảnh người ra vào tấp nập này.

Giờ đây người muốn dựa hơi Lê Phi Phàm để vào cửa nhà họ Hoắc cũng tăng lên không ít.

Hơn nữa bọn họ nịnh bợ lấy lòng khắp nơi, mở miệng một cái là gọi cậu Lê.

Nhưng chỉ cần đóng cửa lại, khu vườn này dù có bao nhiêu người đi nữa

cũng chỉ có một chủ nhân duy nhất.

Lê Phi Phàm có gà mờ cũng không coi bản thân mình là chính chủ, nhưng có người nịnh bợ anh cũng nghe, tặng quà anh cũng dám nhận.

Nghỉ bệnh đến ngày hôm sau, anh nhận được một món quà lớn.

Buổi tối Hoắc Uẩn Khải trở về, anh ôm thứ đồ kia để trước mặt hẳn.
“Tỳ Hưu sao?” Hoắc Uẩn Khải cười áσ khoác, liếc mắt nhìn thứ trên bàn một cái: “Ở đâu vậy?”

“Cục trưởng Trương của Cục Đường sắt tặng đây.”

Lê Phi Phàm thổi vài hạt bụi trên con Tỳ Hưu ngọc kia, ngồi tựa vào cái ghế bên bàn rồi nhìn Hoắc Uẩn Khải: “Ông ta muốn mở đường đến Ba Lĩnh, nhưng phải nhờ đến anh.”

“Nhờ tôi sao?” Hoắc Uẩn Khải cười khẩy một tiếng, treo quần áo lên rồi quay đầu nhìn: “Tôi thấy là nhờ cậu thì đúng hơn.”

Lê Phi Phàm ấn hẳn ngồi xuống, bản thân thì đứng đằng sau hẳn, nói: “Tôi biết hạng mục này sẽ thành công. Anh nhìn xem, Cục trưởng Trương nào biết Nhị gia trước nay luôn ủng hộ những chuyện ích nước lợi dân này, anh làm chuyện tốt nhưng lại giấu tên. Món quà này là ông ta nơm nớp lo sợ mà đưa đến, tôi cứ tiện tay nhận lấy vậy. Đợi xong việc, trong lòng ông ta sẽ nhớ kỹ lòng tốt của anh, một công đôi việc.”

Hoắc Uẩn Khải ngoảnh đầu lại liếc anh: “Thật không?”

“Không phải sao?” Lê Phi Phàm nói.

Hoắc Uẩn Khải không trả lời anh mà quay đầu nhìn đồ vật trên bàn.

“Thích cái này sao?” Hấn hást cầm hỏi.

Nói đến thứ này, Lê Phi Phàm lập tức nở nụ cười: “Phải nói là món quà này của ông ta đưa đến cũng đúng lúc lắm, hình như Hoắc Thất bên kia chuẩn

bị thành lập công ty, tuy còn chưa trang hoàng xong, nhưng món đồ chơi này có thể chiêu tài đó, tôi nghĩ đặt trên bàn cũng không tồi.”

Hoắc Uẩn Khải: “Nếu cậu thích nó thế sao không mua đi.”

“Không mua.” Lê Phi Phàm vỗ đầu vật trang trí một cái: “Nó to như vậy, lại là đá Điện Hoàng không chứa một chút tạp chất, vàng cũng không so được. Ánh mắt tôi độc lắm, vào thời cổ đại chỉ có Hoàng đế mới có thể dùng, món đồ chơi này dù ra giá cao cũng không có ai bán, là một món đồ hiếm lạ.” Hoắc Uẩn Khải nhướng mày nhìn anh: “Cậu cũng nghiên cứu về ngọc sao?”

“Ha ha, có một chút.” Tất nhiên Lê Phi Phàm sẽ không nói cho Hoắc Uẩn Khải, khi anh chưa bỏ vốn đầu tư vào điện ảnh đã từng đi theo một người trong nghề học qua chút ít, từng thấy qua không ít ngọc thạch, giờ gặp lại thì cứ có cảm giác ngứa ngáy.

Lê Phi Phàm đặt tay lên bả vai Hoắc Uẩn Khải, ngón trỏ với ngón giữa bắt chước theo người tí hon dọc theo ngực hắn đi xuống: “Cho nên, Nhị gia, ngài xem thứ này, ông ta...”

Hoắc Uẩn Khải đè tay anh lại, giọng điệu bất đắc dĩ: “Cậu muốn lấy lòng tôi thì lần sau thay đổi cách khác đi.”

“Đổi cách nào?” Lê Phi Phàm gãi lòng bàn tay Hoắc Uẩn Khải, phát hiện hắn cứng đờ trong nháy mắt, anh cúi người, ghé vào bên tai hắn thì thào nói: “Tôi mất tận ba trăm năm mới thành tinh, thứ mà tôi tu luyện chính là thuật quyến rũ. Giờ đây Nhị gia lại không cho tôi dùng, tôi sợ sẽ không sống được.”

“Lê Phi Phàm!”

Lê Phi Phàm ghé lên vai hắn cười ra tiếng.

Đợi anh cười đủ rồi mới nói: “Vậy tôi ôm nó đi nha.”

“Thích thì mang đi, tùy cậu.”

“Biết Nhị gia là người hào phóng mà.” Lê Phi Phàm vừa lòng ôm đồ đi, đi được nửa đường lại quay đầu: “Gia, chờ một ngày nào đó tôi phát tài rồi sẽ tặng quà hiếu kính ngài.”

Hoắc Uẩn Khải: “... Cút nhanh.”

Ngày hôm sau vừa khéo là cuối tuần, Lê Phi Phàm ôm đồ đi tìm Hoắc Thất.

Không gặp mới một thời gian ngắn mà tên này đã thay đổi rất nhiều. Tóc ngắn hơn, ăn mặc chảnh chu như sinh viên mới bước chân vào xã hội, cả người toát ra hơi thở thanh xuân.

Đây là lần đầu tiên Lê Phi Phàm tới văn phòng của Hoắc Thất.

Thật ra không gian cũng không nhỏ, ít nhất cũng phải hai trăm mét vuông, chỉ có điều xung quanh có hơi vắng vẻ.

“Thứ này anh lấy từ đâu ra đấy?” Hoắc Thất đi theo sau anh, mở vật trong tay ra hỏi.

Lê Phi Phàm thuận miệng nói: “Tôi lừa được từ chỗ chú Hai cậu đấy.”

Hoắc Thất nhìn anh với vẻ mặt một lời khó nói hết.

Tầng bọn họ đang đứng là tầng thứ mười bảy, tất cả vẫn còn là phiêu thô, dưới chân để vài tấm ván gỗ và đóng đá cát. Lê Phi Phàm mãi nhìn trên đỉnh đầu, không cẩn thận dẫm phải một tấm ván gỗ, lập tức lảo đảo một cái.

“Không sao chứ?!” Hoắc Thất muốn duỗi tay giữ anh lại.

Lê Phi Phàm cố gắng đứng vững, xoa tay với cậu: “Không sao.”

Hoắc Thất ôm đồ đi theo anh vào bên trong, qua một lát lại hỏi: “Nghe nói anh bị bệnh?”

“Cậu nghe ai nói?” Lê Phi Phàm quay đầu lại.

Hoắc Thất: “Anh có nghe được trọng điểm không vậy, anh quan tâm tôi nghe ai nói làm gì.”

“Tôi phát hiện thằng nhóc cậu gần đây có chút hung hăng nhé.” Lê Phi Phàm bước hai bước tới chỗ cậu, giơ tay lên như muốn đánh cậu.

Hoắc Thất lập tức nâng cánh tay lên chắn.

Lê Phi Phàm bị dáng vẻ túng quẫn của cậu làm cho tức cười, anh nói: “Yên tâm, không đánh cậu đâu.” Anh nhìn xung quanh một vòng rồi nói: “Bản thân tôi cũng không nghĩ cậu có thể làm tới bước này. Hoắc Thất, cậu được đấy.”

Hoắc Thất đỏ bừng mặt.

Thấy anh nhìn khắp nơi, cậu hơi gắt: “Tự nhiên lại nói mấy lời này làm gì, buồn nôn chết đi được.”

“Tôi buồn nôn sao?” Lê Phi Phàm không còn gì để nói: “Cậu đây là muốn tôi mắng cậu đúng không.”

“Đừng chuyển chủ đề, anh còn chưa trả lời tôi đâu.”

Lê Phi Phàm lại bị đưa về chủ đề cũ, anh nhặt một cái đinh sắt bị rỉ sét trên mặt đất, nhắc nhở: “Cẩn thận dưới chân. Tôi không sao, bệnh cũ thôi.”

Hoắc Thất chợt đứng im không nói.

Hai giây sau, cậu đi tới trước mặt Lê Phi Phàm.

“Sao vậy?” Lê Phi Phàm khó hiểu nhìn cậu.

Hoắc Thất nhíu mày: “Có phải anh sống không được tốt không?”

“Hả?”

“Tôi hỏi anh có phải anh sống không được tốt không!”

Ánh mắt Hoắc Thất trở nên nghiêm túc: “Thân thể anh không thoải mái nhưng chú Hai tôi lại mặc kệ anh đúng không, ở Ngọc Kinh Viên có phải tất cả mọi người đều làm khó anh không, anh nói thật cho tôi biết đi.”

Lê Phi Phàm: “Cậu đang quan tâm tôi sao?”

“Ai thèm quan tâm anh!”

Lê Phi Phàm nhăn nhó: Ừm... Trẻ nhỏ thật khó dỗ.

Sau đó anh nói: “Tôi đang rất khỏe, ngài không cần nhọc lòng đâu.”

“Anh còn lừa tôi.” Hoắc Thất túm chặt cánh tay anh: “Anh thật sự cho rằng tôi là đứa trẻ lên ba không hiểu gì đúng không? Thoạt nhìn anh sống rất vui vẻ, nhưng sau lưng, sau lưng chắc chắn luôn buồn phiền đau khổ.”

“Cậu chủ à.” Lê Phi Phàm giơ tay sờ trán cậu một cái: “Cậu tìm đâu ra cái kịch bản khổ tình này thế? Đừng có tự tưởng tượng nữa.”

Hoắc Thất lườm anh.

Lê Phi Phàm thở dài: “Không ai bắt nạt tôi cả, tôi được ăn no mặc ấm, thân thể khỏe mạnh, tinh thần sáng khoái.”

“Đồ lừa đảo!”

“Rốt cuộc thì tôi đã lừa cậu chỗ nào?”

“Nếu không phải sống không tốt, thế sao anh phải tự mình kiếm tiền?”

Lê Phi Phàm bị kết luận này của cậu làm cho dở khóc dở cười, mở miệng nói: “Tôi không biết từ nhỏ Thái Tử cậu đã sống cuộc sống sung túc đầy đủ

thể nào, nhưng tôi cần phải nói cho cậu biết, trong mắt người thường, có thể tự mình nuôi sống bản thân là yêu cầu tồn tại cơ bản và quan trọng nhất, mà sự nghiệp thành công là mục đích cuối cùng của tinh thần và vật chất, có hiểu không?”

Hoắc Thất lắc đầu: “Không hiểu.”

“Không hiểu thì đừng hiểu.”

“Vậy chú Hai đối xử với anh, chú ấy...”

“Anh ấy yêu tôi, cực nuông chiều tôi.” Lê Phi Phàm nói: “Trên thế giới nhiều người như vậy, anh ấy chỉ cưng chiều mỗi tôi.”

Hoắc Thất bĩu môi nhìn anh, Lê Phi Phàm nhìn mà muốn đánh.

Cuối cùng Hoắc Thất nói: “Tóm lại anh yên tâm, tôi sẽ thay anh kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền.”

“Cái gì vậy.” Lê Phi Phàm nghiêm túc nhìn cậu nói: “Hoắc Thất cậu nghe rõ cho tôi, lúc trước tôi tới tìm cậu không hề có bất cứ toan tính thiệt hơn gì, tất cả những nỗ lực cậu bỏ ra bây giờ, tất cả những giá trị cậu nhận lại đều sẽ quay về với cậu. Trước mắt chúng ta đang ở thế đôi bên cùng có lợi, nhưng cậu kiếm tiền không phải vì tôi, tôi sẽ không lấy thứ không thuộc về mình. Hơn nữa nếu trong tương lai có một ngày tôi phát hiện những chuyện cậu làm vượt qua giới hạn của tôi, hoặc là uy hiếp đến tôi, tôi sẽ đá văng cậu đi không chút do dự.”

Hoắc Thất nghe xong giận dữ liếc anh, cuối cùng hỏi một câu: “Thế giới hạn của anh là gì?”

“Ví dụ như.” Lê Phi Phàm nghĩ một lát, sau đó mới nói: “Vì người đàn ông nào đó mà mang toàn bộ công ty đi đánh cược chẳng hạn, hay ví dụ như lấy trứng chọi đá đi đấu với chú Hai của cậu, kết quả động tới lợi ích của tôi, đại khái chính là như vậy.”

Hoắc Thất nhìn chăm chăm anh: “Nếu người đàn ông đó là anh thì sao?”

“Dùng tiền của tôi tiêu trên người tôi sao? Vậy mà cậu cũng nghĩ ra cho được.” Lê Phi Phàm chỉ vào người cậu: “Cậu dám động đến tiền của tôi, tôi sẽ không để yên cho cậu.”

Thoạt nhìn Hoắc Thất bị tức không nhẹ, lông ngực phập phồng lên xuống mấy lần.

Cuối cùng cậu nói: “Anh chỉ biết đến tiền!”

Lê Phi Phàm nhướn mày: “Đúng vậy, tiền nắm trong tay mới là tiền thật, chờ sau này cậu bị xã hội đánh cho bầm dập mới hiểu được.”
“Tôi không muốn hiểu!”

“Sao mỗi lần gặp tôi cậu đều câu gắt thế hả.”

Hoắc Thất suyt nửa trầm cảm luôn.

Cậu ta ngồi xồm ở góc tường giật dỗi.

Lê Phi Phàm vòng qua người cậu, đi đến một chỗ chưa gắn cửa sổ, tay anh đề lên bệ xi măng bên cạnh, thò đầu ra nhìn xuống.

Chỗ này khá cao nên Lê Phi Phàm liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy phố bar lúc trước bọn họ đến cách không xa lắm. Hiện tại anh có hai cửa hàng bán lẻ, chỉ có điều còn chưa cho thuê, cũng chưa đưa vào sử dụng.

Sau đó anh chuyển mắt, ngay lập tức chú ý tới con phố sau lưng.

Mấy chữ “Tiệm làm tóc chị Lệ” ban ngày vẫn chưa sáng đèn, nhìn từ đằng xa là thấy được dấu vết cũ kĩ cùng với nét chữ loang lổ trên đó, ấy thế mà lại rất hòa hợp với đường phố vắng vẻ xung quanh.

Lê Phi Phàm sửng sốt vì sự trùng hợp này, không chỉ có cửa tiệm cắt tóc đó, mà ngay cả con hẻm nhỏ bên cạnh tiệm nhìn từ góc độ này cũng giống hệt

như giấc mộng của anh.
Anh cho rằng nơi mà anh mơ rất hẻo lánh.

Nhưng ai có thể ngờ lại có một con hẻm cũ kỹ nằm ngay bên kia quán bar trên con phố nhộn nhịp như vậy.

Lê Phi Phàm ngẩn người nhìn về phía bên đó.

“Anh đang nhìn gì vậy?” Hoắc Thất thấy anh đứng lặng hồi lâu không có động tĩnh gì, cuối cùng vẫn chủ động đi tới chỗ anh.

Lê Phi Phàm liếc nhìn cậu một cái, chỉ tay sang bên kia nói: “Nếu không nhìn từ trên cao thì không biết hai bên chênh lệch lớn như vậy.”

“Anh nói bên kia sao.” Hiện tại Hoắc Thất đã làm nhiều việc nên rất rõ khu vực này, cậu nói: “Thật ra nơi đó đã được quyết định phá bỏ rồi chuyển đi từ lâu, nói là muốn xây dựng công viên hay cái gì đó, nhưng nghe nói là kinh phí phá dỡ và di dời chưa thương lượng được, hơn nữa khá nhiều cư dân cũ không muốn rời đi nên đành trì hoãn.
Bình thường cũng không ai đến đó.”

Lê Phi Phàm không quan tâm cái này lắm.

Tình cờ anh lại phát hiện nơi này, dù ít hay nhiều trong lòng vẫn có chút nghi hoặc.

Anh không thể coi như chưa thấy gì.

Hoắc Thất nhìn anh: “Anh không sao chứ? Anh còn chưa hết giận tôi sao, làm gì mà nghiêm túc thế?”

“Không có gì.” Lê Phi Phàm thu lại ánh mắt: “Đi thôi.”

Biết nơi đó thì đã sao, anh cũng không biết nó có phải là thật hay không, cho dù nó là thật đi chăng nữa, anh cũng không biết cụ thể là buổi tối ngày nào.

Hoắc Thất nhìn chằm chằm anh chuẩn bị xuống lầu.

Tới lối vào cầu thang, đột nhiên Lê Phi Phàm dừng chân.

“Cậu có số điện thoại của Thành Dư Nam không?”

“Hả?”

“Thành Dư Nam, cậu có số điện thoại của anh ta không?”

Hoắc Thất khó hiểu, lấy điện thoại ra: “Có, sao vậy?”

“Gọi điện thoại cho anh ta, hỏi anh ta tối nay đi đâu? Cậu cứ nói lâu lắm rồi chưa gặp anh ta, muốn hẹn anh ta đi ăn cơm, xem anh ta có thời gian không.”

Hoắc Thất: “Thế sao anh không tự mình hỏi đi? Hơn nữa yêu cầu này của anh thật khó hiểu.”

“Tôi và anh ta có thù oán với nhau mà, mỗi lần gặp anh ta tôi lại tức.” Thái độ của Lê Phi Phàm không hề hoà nhã, anh nói: “Cậu có gọi không thì bảo.”

“Gọi gọi gọi, gọi liền đây.”

Hoắc Thất gọi một cuộc điện thoại cho Thành Dư Nam, chuông vang không đến hai tiếng đã có người bắt máy.

“Hoắc Thất? Có chuyện gì sao?” Là giọng của Thành Dư Nam.

Tên nhóc này không biết diễn kịch, há mồm liền nói: “Lê Phi Phàm hỏi tối nay anh có thời gian không, anh ta muốn hẹn anh ăn một bữa cơm.”

Lê Phi Phàm: “...”

Thành Dư Nam bên kia: “...”

Qua hai giây, giọng nói bên kia đã thay đổi.

“Ở đâu?” Giọng ai đó đều đều vang lên.

Là Hoắc Uẩn Khải.

Ai biết hẳn lại đang ở chung với Thành Dư Nam chứ.

Hoắc Thất nhìn Lê Phi Phàm một cái, thành thật chào: “Chú Hai.”

Lê Phi Phàm cầm điện thoại.

“Ở bên ngoài.” Anh nói.

Có vẻ Hoắc Uẩn Khải đang vội, có thể nghe thấy tiếng trang giấy lật qua lật lại, hẳn hỏi: “Có chuyện muốn nói với Dư Nam sao?”

Lê Phi Phàm lúng túng một giây: “Không có.”

“Vậy thì buổi tối về nhà ăn, tôi kêu người đi đón cậu.”

Lê Phi Phàm đá hòn đá nhỏ dưới chân: “Ờ.”

Chương 34

Một cuộc điện thoại đã khiến cho Lê Phi Phàm nhận ra hai sự thật từ tận đáy lòng.

Một, Hoắc Thất là một tên ngốc. Hai, có người thật sự không thể bắt chó đi cày.

Cũng may hôm đó Hoắc Uẩn Khải không truy cứu vì sao anh lại tìm Thành Dư Nam, Lê Phi Phàm cứ tưởng chuyện này đã xong.

Ngày đầu tiên trở lại bên cạnh hắn làm việc lại, anh mới phát hiện đã hai ngày hắn không đến công ty, tập đoàn đã xảy ra không ít chuyện.

Đầu tiên là nhóm người trước kia đến gây rối đã bị kết án.

“Hoàn Trình” tuyên bố phá sản, gây chấn động dư luận rất lớn.

Lê Phi Phàm nghe được tin tức này thì vui mừng hồi lâu, dù sao anh cũng đã nhận được tin từ trước, ví tiền đã bắt đầu phồng to lên.

Chín rưỡi sáng, Cao Thăng tới tìm anh.

“Tôi cảm thấy vẫn nên hỏi ý cậu về chuyện này.”

Trong hành lang phòng trà nước trên tầng 69, Lê Phi Phàm tựa vào cạnh máy pha cà phê, nhấp một ngụm cà phê trong tay rồi mới lên tiếng: “Sao không đi tìm Nhị gia mà lại kêu tôi nghĩ cách cho anh?”

Cao Thăng đẩy mắt kính nhìn anh: “Tôi thấy cậu hiểu rõ có nên nói cho Nhị gia biết chuyện này không hơn cả tôi, tôi không muốn mạo hiểm.”

Lê Phi Phàm cạn lời: “Anh hãm hại tôi đến nghiện rồi à, xảy ra chuyện gì đều đổ hết lên đầu tôi, còn anh chẳng bị sao hết.”

Chuyện Cao Thặng tìm mình khiến Lê Phi Phàm hơi đau đầu.

Bởi vì anh lại ngửi thấy mùi máu chó thoang thoảng đầu đây.

Còn chuyện Hoàn Trình phá sản.

Công ty đối thủ của Hoắc Thị sụp đổ, có biết bao nhiêu người trong ngành vỗ tay hoan hô.

Nhưng Hoàn Trình cũng là một công ty uy tín suốt mấy chục năm, trước khi phá sản vẫn luôn phồn thịnh quang vinh, nhưng bây giờ lại bị vạch trần không ít hành vi phạm pháp bản thủ. Trốn thuế, chèn ép công nhân cấp thấp, ngăn chặn đơn tố giác, vân vân.

Vốn nó chẳng liên quan gì tới bọn họ, nhưng không may là Thư Hoài Hữu, anh hai ruột của Thư Dịch Khinh, cũng chính là cậu hai của nhà họ Thư cũng tham dự trong đó, xem ra tội cũng không nhỏ.

Lê Phi Phàm đã sớm biết nhà họ Thư là gánh nặng của Thư Dịch Khinh, nhưng khi chuyện xảy ra thật cũng khiến anh phải cảm thán. Không hổ là một thế giới xoay quanh vai chính, chuyện quăng tám sào không chạm tới cũng có thể tìm lý do để liên lụy tới cậu ta.

Một người là anh hai ruột, một người là anh hai họ Hoắc.

Sợ là lần này Thư Dịch Khinh phải khó xử rồi.

Cao Thặng nhíu mày: “Cậu không rõ chân tướng, Thư Hoài Hữu quá đáng hơn cả con trưởng nhà họ Thư, trước đây từng bị thất lạc, sau khi tìm được về đã bị người nhà chiều hư. Mười mấy tuổi đã trở thành khách quen ở trại giam của Cục Cảnh Sát, chẳng qua sau này đỡ hơn, còn kinh doanh sản nghiệp trong nhà với anh cả. Anh ta cứng chiều Thư Dịch Khinh là thật, nhưng không ngờ lại có liên quan đến Hoàn Trình. Anh ta đánh một nhân viên đến bại liệt, hiện giờ vẫn còn đang nằm viện, còn bản thân đã bỏ trốn

rồi. Ít nhất giờ trốn không thoát tội cố ý gây thương tích.”
Giọng điệu lúc Cao Thăng nhắc đến nhà họ Thư chủ yếu là bất mãn.

Lê Phi Phàm thản nhiên nói: “Vậy anh cũng đã biết đối phương cố ý phạm tội, còn tìm tôi làm gì?”

“Thư Dịch Khinh tìm tôi.” Cao Thăng trông cũng có vẻ đau đầu: “Cậu ta nói sẽ khuyên anh trai tự thú, nhưng tôi đoán anh trai cậu ta mà trốn đi trong thời điểm máu chót này, hơn phân nửa là gặp chuyện phiền toái, không chừng đồng chứng cứ phạm tội của Hoàn Trình còn có vài cái có tên của anh ta.”

Lê Phi Phàm nhìn ra cửa sổ.

Là một ngày nhiều mây.

Nghe nói Thư Dịch Khinh không đi làm, không biết có phải vì chuyện này không.

Anh thu hồi tầm mắt, gật đầu: “Thư Dịch Khinh muốn tìm Nhị gia giúp đỡ, nhưng anh cảm thấy chưa chắc Nhị gia sẽ giúp, lại không thể ra vẻ như mình không biết chuyện nên mới đến tìm tôi.”

Cao Thăng gật đầu: “Hay là cậu đi hỏi Nhị gia đi?”

“Hỏi anh ấy có muốn nhúng tay vào chuyện này hay không?”

“Đúng thế.”

“Sao anh không đi chết đi.”

Lê Phi Phàm nói với giọng điệu như đang hỏi sao anh chưa ăn cơm vậy.

Cao Thăng: “Cậu là trợ lý riêng, càng thích hợp hơn tôi.”

“Tôi còn là cục cưng trong nhà của Nhị gia đó.” Lê Phi Phàm trợn mắt:
“Anh bảo tôi đi hỏi anh ấy có muốn giúp đỡ anh trai tình địch của tôi không

á. Chưa kể với tình tình của Nhị gia, chắc hẳn anh ấy sẽ không ra tay, mà cho dù có ra tay thật đi nữa, anh cảm thấy tôi sẽ vui lắm à? Nói thật đi Cao Thăng, chính anh cũng cảm thấy Nhị gia sẽ không quan tâm mà đúng không?”

Trong sách, Hoắc Uẩn Khải rất có nguyên tắc. Mặc dù từ đầu, xuất phát từ tình nghĩa nên hẳn muốn che chở cho nhà họ Thư, nhưng đến cuối nhà họ Thư vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh sụp đổ. Nếu Hoắc Uẩn Khải thật sự muốn giúp, hẳn có thể không cứu nổi sao? Nhưng cuối cùng sau khi nhà họ Thư xảy ra chuyện, hẳn mới cởi bỏ hiểu lầm với Thư Dịch Khinh. Cao Thăng quay người lại đứng sóng vai với anh.

“Vậy không nói?”

Lê Phi Phàm gật đầu: “Không nói.”

Cao Thăng: “Được, nếu sau này truy cứu trách nhiệm, tôi sẽ nói do cậu ghen tuông nên giấu giếm không báo.”

Lê Phi Phàm: “Anh nham hiểm hơn nữa xem?”

Cao Thăng: “Theo như tôi thấy, Nhị gia sẽ không trách cậu đâu, gần đây ngài ấy đối xử với cậu không tệ.”

Lê Phi Phàm: “Cút, hôm nay tôi không nghe thấy gì cả, chuyện này không liên quan đến tôi.”

Tình nhân nhỏ của Hoắc Uẩn Khải cùng với đặc trợ dám âm mưu giấu giếm thỉnh cầu của Thư Dịch Khinh, đúng là ác độc mà.

Lê Phi Phàm có thể lý giải chính mình, nhưng anh không hiểu từ khi nào Cao Thăng cũng trở thành một trong số đó.

Phải biết rằng vị trợ lý này vốn chính là dầu bôi trơn trước ống loa của vai chính.

Lê Phi Phàm mặc kệ liệu chuyện này có liên quan tới anh không, Cao Thăng muốn kéo anh xuống nước đơn giản vì thấy bây giờ anh dám nói chuyện thoải mái trước mặt Hoắc Uẩn Khải, nhưng thật sự là anh không thể nhúng tay được.

Suy cho cùng, một là Thư Dịch Khinh có thể lay chuyển Cao Thăng, hoặc là cậu ta trực tiếp đến cầu xin Hoắc Uẩn Khải.

Tất cả đều phải xem bản lĩnh của Thư Dịch Khinh.

Dù sao thì anh cũng sẽ không dính líu tới.

“Phi Phàm.” Ngay lúc này thư ký văn phòng thò đầu vào.

Lê Phi Phàm và Cao Thăng cùng nhau nhìn qua.

“Có chuyện gì sao?” Lê Phi Phàm hỏi.

Thư ký cười nói: “Không có gì, chỉ nhắc nhở cậu nên đưa cà phê cho Hoắc tổng.”

“Đã biết.” Lê Phi Phàm nói.

Anh vừa đi, Cao Thăng ở phía sau nói với thư ký: “Mấy người cũng thật là, cái việc nhỏ này các người không tự làm được sao? Còn chạy đến tìm cậu ta.”

“Trợ lý Cao.” Thư ký cười tủm tỉm nói: “Hết cách rồi, hiện tại mọi người đều biết Lê đại mỹ nhân vừa xinh đẹp vừa tốt bụng, từ khi cậu ta tới mọi người đều thích làm phiền cậu ta.”

Cao Thăng cạn lời: “Nói thẳng ra là mấy người sợ phải đối mặt với Hoắc tổng chứ gì.”

“Đúng là bọn tôi sợ Hoắc tổng, nhưng mỗi lần Phi Phàm ở trong văn phòng, bầu không khí đều nhẹ đi không ít, anh không thấy vậy sao?”

Cao Thăng ngừng lại hai giây, cuối cùng không phản bác mà còn gật đầu.

“Có lẽ là do cậu ta rất giỏi tự khiến bản thân dễ chịu.” Cao Thăng nói.

Đối mặt với ai cũng vậy.

Cho nên khi Đới Vĩ làm khó dễ anh cũng không để ở trong mắt, đồng nghiệp xa lánh anh cũng không để ở trong lòng, cho nên mới có thể hòa nhập vào tập thể này trong thời gian ngắn như vậy, khiến người ta coi trọng, tín nhiệm anh từ tận đáy lòng.

Bao gồm cả Hoắc Uẩn Khải.

Là một trợ lý đặc biệt, vì sao hôm nay anh ta lại nghĩ đến việc đi tìm Lê Phi Phàm, bản thân anh ta cũng tự hỏi chuyện này. Ông chủ của anh ta từ đầu đến cuối vẫn là Hoắc Uẩn Khải.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu anh ta thấy Hoắc Uẩn Khải có xú xiu hoài nghi hay là không tín tưởng Lê Phi Phàm, mình sẽ đến tìm anh sao? Đáp án đương nhiên là không.

Nếu là trước kia, Hoắc Uẩn Khải có quan tâm đến chuyện của Thư Dịch Khinh hay không, anh ta vẫn sẽ báo cáo với hắn.

Nhưng bây giờ anh ta lại quyết định mặc kệ.

Hơn nữa còn chắc chắn sẽ không bị trách phạt vì điều đó.

Đây là nhận thức lớn nhất của Cao Thăng sau khi có sự tồn tại của Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm đã thay đổi rất nhiều thứ, tuy rằng dường như chính anh cũng không biết điều đó.

Lê Phi Phàm hoàn toàn không biết vị trợ lý đặc biệt hoàn mỹ này lại đánh

giá anh cao như vậy.

Sau hai ngày làm trợ lý riêng của Hoắc Uẩn Khải, anh đã hiểu ra. Thật ra, Hoắc Uẩn Khải là một người rất đơn giản.

Ngoài đánh giá “tâm tư khó dò” mà Lê Phi Phàm đưa ra ngay lúc đầu, sinh hoạt của hắn đơn giản đến mức có thể nói là nhạt nhẽo.

Thật ra có rất nhiều việc hắn không cần người khác hỗ trợ.

Ví dụ về quần áo thì trừ những bộ được đặt may riêng, hắn chỉ mặc một nhãn hiệu cố định. Hắn cũng không kén ăn, không có cuộc sống chơi bời về đêm gì, không phải đi làm thì là đi xử lý chuyện trong nhà, có thể nói là cực kỳ bận rộn.

Lê Phi Phàm khó tin được sinh hoạt của một người lại giống một nhà sư khổ hạnh đến vậy.

“Sao tạp chí của anh không phải kinh tế tài chính thì chính là tin tức xã hội vậy.” Lê Phi Phàm đưa cà phê vào nhưng không rời đi.

Anh đứng phía sau kệ sách của Hoắc Uẩn Khải, mở miệng nói: “Nhị gia, anh không có ham muốn sao? Ví dụ như trộm cắp giữ hai quyển tạp chí 18+ gì đó.”

Hoắc Uẩn Khải ngồi trên ghế làm việc, thuận miệng đối phó anh: “Cậu còn không biết lựa lời nữa thì lập tức ra ngoài.”

“Đây mới là chủ đề bình thường của nam giới mà?” Lê Phi Phàm liếc mắt nhìn hắn một cái, xác định hiện tại hắn không bận gì bèn kéo ghế ngồi bên kệ sách: “Tôi thấy anh bận rộn cả một ngày, anh cũng nên thả lỏng một chút đi.”

Hoắc Uẩn Khải xoay ghế dựa qua nhìn anh.

Hoắc Nhị gia mặc một bộ vest thẳng thớm, tay đan vào nhau đặt trên bụng.

Hắn nói: “Nếu cậu thấy chán thì chúng ta nói chuyện sao cậu lại hẹn Thành Dư Nam ăn cơm đi?”

Lê Phi Phàm sững sốt, anh cho rằng chuyện này đã qua đi.

Lê Phi Phàm lập tức nói: “Là Hoắc Thất hẹn, không liên quan đến tôi.”

“Chắc chứ?”

“Chắc chắn mà.”

Hoắc Uẩn Khải gật đầu.

“Cậu chắc là không biết, Hoắc Thất sẽ không bao giờ mời mấy người bọn tôi đi ăn cơm, có việc muốn nhờ cũng sẽ không mượn cớ mời đi ăn. Mà cậu, lần trước cậu đánh nhau với Dư Nam nên tôi đoán cậu sẽ không có chuyện gì cần nhờ cậu ta, cậu không phải kiểu sẽ chủ động giảng hòa, hơn nữa cậu cũng không lý do làm thế. Cậu giải thích một chút sao lại kêu Hoắc Thất gọi cho cậu ta.”

Lê Phi Phàm dựa vào kệ sách, toát cả mồ hôi lạnh.

Cảm giác rùng mình chạy dọc theo sống lưng, chậm rãi leo đến cổ.

Nhìn vào ánh mắt Hoắc Uẩn Khải, trong giây lát, anh cảm thấy bản thân như bị nhìn thấu không sót chút gì.

Hắn quá nhạy bén.

Càng không giống Hoắc Thất chỉ cần tùy tiện lừa gạt hai câu là tin ngay.

“Thế anh cảm thấy vì sao?” Lê Phi Phàm giả vờ bình tĩnh hỏi.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh chăm chăm: “Có phải cậu nghe được chuyện gì hay không? Đúng lúc có liên quan đến Thành Dư Nam.”

Lê Phi Phàm nghe hắn nhắc tới, trái tim trùng xuống một cái, lại nói người

bình thường nào sẽ liên tưởng tới loại chuyện hoang đường như xuyên sách cơ chứ. Nếu anh có thể tìm được quy luật, biết được nhân quả chuyện của Thành Dư Nam thì nói thẳng cho Hoắc Uẩn Khải cũng không có gì. Mấu chốt là cái gì anh cũng không có.

Anh chỉ thấy Thành Dư Nam sẽ xảy ra chuyện.

Hơn nữa cảnh tiệm ăn nổ tung lần trước đã bị anh bịa một lần rồi, nếu lại bịa một lần nữa, anh không dám chắc phản ứng của Hoắc Uẩn Khải sẽ thế nào.

Nếu kết quả Thành Dư Nam không có chuyện gì, anh giải thích với hắn như thế nào đây.

“Không.” Lê Phi Phàm chỉ có thể lắc đầu: “Gọi điện cho Thành Dư Nam là chủ ý của tôi, nhớ lại lần trước đánh anh ta hơi dữ nên tôi nhờ Hoắc Thất hỏi thăm tình hình hộ.”

“Cậu tìm cứ qua loa quá.”

Hoắc Uẩn Khải chỉ nói một câu như vậy, dường như không có ý truy tra đến cùng.

Cuối cùng hắn nhìn anh, nói thêm một câu: “Đừng tự làm liều. Tôi nói rồi, có chuyện gì xảy ra phải nói với tôi trước, nhớ kỹ điều này.”

Hắn nói xong bèn xoay người lại, đầu óc Lê Phi Phàm còn mơ hồ mà anh đã nắm chặt tay vịn ghế dựa của hắn.

Anh khom lưng chống lên hai tay vịn như đang quây Hoắc Uẩn Khải bên trong.

“Nhị gia.” Anh hạ giọng nói.

Tóc được chải ngược lên làm lộ rõ khuôn mặt ấy, càng nhìn gần càng thấy ngũ quan chẳng có chỗ nào có thể bắt lỗi.

Anh đối mặt với Hoắc Uẩn Khải, ngừng lại hai giây rồi nói: “Nếu tôi nói...”

“Hoắc tổng.” Đúng lúc lại có người gõ cửa.

Hai người đồng thời nhìn sang, lúc Lê Phi Phàm đi vào không đóng chặt cửa, thư ký lập tức che miệng mở to mắt.

“Làm phiền rồi.” Giây tiếp theo, cánh cửa đóng “sầm” một tiếng.

Lê Phi Phàm thu hồi tầm mắt.

Sự gián đoạn này làm lời vừa mới đến bên miệng lập tức phải nuốt trở về, đầu óc cũng tỉnh táo không ít.

Anh suýt nói thẳng cảnh trong mơ ra.

Hoắc Uẩn Khải giỏi thôi miên thật, cái gì mà kêu phải nói trước với hắn, anh mà nói về cảnh trong mơ thì tới lúc đó, có khi chỉ vì một câu nói mà tự đưa mình vào bệnh viện tâm thần mất.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh: “Tiếp tục đi, vừa nãy cậu muốn nói cái gì?”

Lê Phi Phàm liếm môi.

Nhất thời không nói được câu kia.

Anh hơi rũ mắt, trong lúc vô ý nhìn xuống giữa hai chân Hoắc Uẩn Khải, sau đó ngẩng đầu nói: “Cũng không có gì, chỉ muốn nói chỗ tôi có mấy quyển tạp chí người mẫu nam, bọn họ chỉ mặc quần lót, có muốn xem không?” (=))

“Cậu cảm thấy sao?” Giọng Hoắc Uẩn Khải có vẻ nguy hiểm.

Lê Phi Phàm căng da đầu: “Nhịn lâu sẽ không tốt.”

Hoắc Uẩn Khải túm cà vạt Lê Phi Phàm kéo anh lại, tầm mắt từ đôi mắt anh

đảo qua cái mũi và đôi môi, cuối cùng đảo qua cái eo có vẻ rất mềm dẻo đang bị bắt khom xuống của anh, hấn nhướng mày: “Hình như gần đây cậu rất quan tâm tới vấn đề này của tôi?”

Lê Phi Phàm thấy hơi khó thở, anh hơi ngẩng cổ lên.
Anh nói bằng giọng ngây thơ: “Tôi quan tâm tới nó cũng là quan tâm tới cuộc sống sinh hoạt sau này thôi.”

Hoắc Uẩn Khải thấy cổ anh hiện ra vết đỏ, lập tức nới lỏng tay nhưng không hoàn toàn buông ra.

“Dạo gần đây cậu thêm lắm à?” Hấn hỏi.

Cái mặt già của Lê Phi Phàm đỏ lên, nghiêng răng: “Tôi đang nói anh đó!”

Hoắc Uẩn Khải như không nghe lọt lời anh nói, ánh mắt hấn như dính vào hầu kết của Lê Phi Phàm, thậm chí còn dùng ngón cái ấn ấn trên đó một chút.

Động tác này quá ái muội, Lê Phi Phàm không khống chế được mà nuốt nước miếng, hầu kết dưới tay hấn lên xuống vài lần.

Hoắc Uẩn Khải ngược mắt liếc anh một cái, tay di chuyển từ hầu kết đi xuống, dừng lại trên xương quai xanh của anh.

Hết trượt trái trượt phải lại dọc theo xương quai xanh ấn hai lần.
Động tác rất nhỏ, kích thích rất lớn.

Lê Phi Phàm nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mắt, thừa nhận bản thân mình đúng là một tên mê cái đẹp.

Cho dù biết vai chính của thế giới này sẽ không thuộc về mình, nhưng anh là một gay bẩm sinh, ít nhiều vẫn có chút thêm nhỏ dãi với người đẹp trai.

Anh cắn chặt quai hàm, mềm mại kêu: “Gia.”

Hoắc Uẩn Khải ngừng lại động tác trên tay, nhìn anh.

Lê Phi Phàm cúi đầu liếc bản thân rồi lại nhìn Hoắc Uẩn Khải: “Anh còn làm nữa tôi sẽ có phản ứng đó.”

Anh không rõ hành động của Hoắc Uẩn Khải thể hiện điều gì, là biết rõ anh đang nói dối nên muốn cảnh cáo anh, hay đang uy hiếp vì anh không chịu nói cho hắn sự thật, hoặc chỉ vì thấy anh đang tán tỉnh hắn nên muốn dạy anh một bài học.

Anh cũng không biết Hoắc Uẩn Khải lại thành thạo trong chuyện này. Trước kia hắn phớt lờ mọi lời ngon tiếng ngọt, mọi cử chỉ nhỏ nhặt của anh, vậy mà không ngờ một khi hắn ra tay thì lại khác xa với hình tượng “vì vai chính thủ thân như ngọc” đến thế.

Hoắc Uẩn Khải thậm chí còn liếc xuống nhìn một cái, đáy mắt đen như mực, bình tĩnh nói: “Chưa đâu.”

Lê Phi Phàm: “...”

Mẹ kiếp, còn chưa có.

“Nếu cứng lên thật thì phiền lắm.” Lê Phi Phàm tiếp tục nói.

Hoắc Uẩn Khải nhướn mày: “Sợ sao?”

Lê Phi Phàm ghé sát vào hắn, mềm giọng nói: “Không đâu, cực kỳ muốn đấy chứ, Nhị gia thương em đi.”

Văn phòng là của anh, để xem ai mặt dày hơn.

Lê Phi Phàm vừa dứt lời đã bị hắn lôi cà vạt kéo tới phía trước.

Hoắc Uẩn Khải đưa tay ra sau ôm eo anh, cắn vào tai anh rồi nói: “Cậu dám nói thêm một câu nữa xem, hôm nay đừng hòng ra khỏi văn phòng này.” Lê Phi Phàm không hiểu chuyện gì nhưng anh nghe ra hắn đang nghiêm

túc.

Hai ngày qua, chuyện Thành Dư Nam vẫn luôn xoay chuyển trong đầu anh, dẫn tới phản ứng đầu tiên khi nghe thấy mấy lời này là “lẽ nào Thành Dư Nam phải chết sớm”, sau đó lại nghĩ chẳng lẽ anh cũng phải chết sớm sao?

Trêu người quá đà nên bị kim chủ giết chết? Vứt xác xuống tòa nhà cao tầng, hay là nhét vào thùng rác? Chặt xác giấu trong tủ lạnh cũng có thể lắm.

Lê Phi Phàm lập tức vừa chống bả vai hấn vừa ôm cổ hấn.

“Nói giỡn mà thôi.” Lê Phi Phàm nói: “Tôi tôn thờ tình yêu Plato, từ thân đến tâm đều lộ ra hai chữ thuần khiết, trời đất chứng giám, trăng sao tỏ rõ, anh chạm vào trái tim của tôi xem.”

Nói rồi anh còn kéo tay Hoắc Uẩn Khải ấn ngực trước của mình.

Hoắc Uẩn Khải ngược mắt nhìn anh: “Đó là dạ dày.”

Chương 35

Hôm đó, Lê Phi Phàm bước ra khỏi văn phòng của Hoắc Uẩn Khải đã phải đón nhận vô số ánh nhìn lộ liễu.

Trợ lý riêng dám quyền rũ ông chủ, ban ngày tuyên dâm trong phòng làm việc, loại người này ở trong bất cứ công ty nào cũng sẽ trở thành đối tượng bị người trong công ty khinh thường, chèn ép, bị xem là hồ ly tinh quyền rũ ông chủ.

Nhưng có vẻ như ngay từ đầu mọi người đã áp đặt những định kiến như thế lên anh, nên ánh mắt họ nhìn anh ngoại trừ sự khâm phục, thì đều là trêu ghẹo.

Theo lời một nữ thư ký nói, cô đã làm ở Hoắc thị từ khi mới tốt nghiệp đại học, mấy năm qua số nam nữ muốn tiếp cận Hoắc tổng nhiều như cá diếc qua sông, nhưng người có thể bình yên vô sự đi ra thì cô chỉ gặp mỗi người họ Lê này thôi.

Lê Phi Phàm cảm thấy vô cùng oan uổng.

Anh nói: “Tôi không làm gì cả, thậm chí đến cả ngón út của Hoắc tổng của các cô tôi cũng chưa chạm vào nữa.”

“Ai thèm tin anh.” Mấy người phụ nữ hóng chuyện nhân lúc đang trong giờ nghỉ trưa chạy đến chỗ anh, nói: “Bọn tôi đều tận mắt thấy, anh vươn tay ép Hoắc tổng vào ghế dựa, suýt là ngồi lên đùi ngài ấy, thế mà ngài ấy lại không đẩy anh ra. Anh có biết trước đây Hoắc Tổng thanh tâm quả dục như thế nào không, tôi không thể tin vào mắt mình đó.”

“Đúng thế, đúng thế.” Lê Phi Phàm nhớ đến bộ dạng người nào đó kéo cà vạt mình.

Anh nghiêm túc nói: “Các cô như vậy là hiểu sai về sếp mình rồi, cần nỗ lực thêm.”

“Anh biến đi.”

“Ngoại trừ kỹ thuật quyền rũ, tội này cũng tự nhận nhan sắc không bằng anh, nhưng anh vẫn có thể truyền thụ kinh nghiệm làm hài lòng ông chủ cho bọn tôi, nói ra thì ngại chứ mỗi lần đi vào văn phòng của Hoắc tổng, bắp chân tôi đều run lấy bầy.”

“Có ai không thể đâu.”

Lê Phi Phàm làm gì có kinh nghiệm.

Anh bị nhóm người này làm phiền đến không chịu được.

Vừa hay thấy Khâu Hương cầm văn kiện đi ngang qua, anh giơ tay: “Chị Hương!”

Ban đầu, ý định của anh là muốn cô dạy dỗ lại cấp dưới của mình.

Ai ngờ mấy ngày không gặp, Khâu Hương vừa liếc mắt nhìn anh đã lập tức chế nhạo: “Chị thấy em đúng là càng sống càng thụt lùi, cứ quần lấy nhóm đàn bà con gái làm gì thế? Nếu em quyết tâm từ nay chỉ thích phụ nữ thôi, chị có thể giới thiệu vài người cho.”

Đừng bao giờ cãi nhau với phụ nữ, đặc biệt là nữ cường nhân, Lê Phi Phàm nói không lại Khâu Hương bèn quay đầu bảo với nhóm người trước mặt:

“Nghe thấy chưa? Chị Hương của các cô đang muốn nói các cô đừng chỉ có suốt ngày tùm tùm lại với nhau hóng hớt, không có việc gì làm thì học cách làm một trợ lý tốt đi, đừng có hóng chuyện, phải một lòng hướng về Đới đại nhân.”

Những người khác nghe vậy đều bật cười.

Kết quả vừa quay đầu thì thấy Đới Vĩ trùng hợp đi ngang qua.

Tất cả những người có mặt: “...”

Đới đại nhân - hay còn gọi là đại nhân đầu gối, là biệt danh có từ rất lâu của Đới Vĩ, rất phù hợp với con người thực tế, luôn cố gắng phấn đấu làm việc nhưng lại có EQ thấp đến đáng thương.

Lê Phi Phàm mới biết hai ngày trước.

Vừa biết một cái là anh đã dám rêu rao trước mặt mọi người.

Đới Vĩ liếc mắt nhìn sang, nhưng cuối cùng chỉ hừ một tiếng đanh thép rồi đi luôn.

Khâu Hương gõ vào vách ngăn trước mặt Lê Phi Phàm, nói: “Em cẩn thận một tí, hiện tại Đới Vĩ không tính sổ với em là vì nể mặt em. Nếu một ngày em chọc người ta quá trớn, bị người ta trở tay nắm thóp thì lúc đó muốn khóc cũng chẳng có chỗ khóc đâu.”

Lê Phi Phàm dở khóc dở cười: “Em có chê hần đâu, em đang khen hần mà.”

Khâu Hương liếc anh: “Tóm lại nhớ kỹ, trong mắt người bình thường, hần là một người ngay thẳng, có thể lên được tầng 69 này chắc chắn không tầm thường. Nhị gia giữ lại hần là có lý do, em đừng xen vào là được.”

Lúc này, những người xung quanh đã giải tán.

Lê Phi Phàm dịch người về phía trước, khuỷu tay đặt lên bàn, ngược nhìn Khâu Hương.

Anh thấp giọng nói: “Ý chị là, Đới Vĩ có vấn đề?”

“Chị không có nói thế.” Khâu Hương liếc mắt nhìn anh.

Miệng thì nói không, nhưng ánh mắt đã chứng minh hết thảy.

Cuối cùng Khâu Hương để lại cho anh một câu: “Dính líu đến hần thì em chỉ

bị thiệt thôi.”

“Em biết rồi.” Lê Phi Phàm nhướn mày cười nói: “Cảm ơn chị Hương!”

Khâu Hương cầm văn kiện trong tay đập anh: “Ở công ty không được gọi chị!”

Lê Phi Phàm né tránh: “Rồi rồi, giám đốc Khâu giám đốc Khâu!”

Mấy cái quy tắc văn phòng này anh chẳng còn lạ gì nữa, dù sao lúc trước anh cũng từng là lãnh đạo, bây giờ cũng đã có sự nghiệp của riêng mình, trong lòng tự biết nặng nhẹ thế nào.

Nhưng khi anh làm trợ lý, ít nhiều vẫn có sự khác biệt.

Ai cũng nhìn ra một trợ lý không nên như vậy.

Đúng là chỉ hướng Đông anh sẽ không đi hướng Tây, kêu anh rót nước anh sẽ không đi bưng chén, hầu như không thể bắt lỗi sai nào trên người anh, nhưng nếu nói về phần ngoan ngoãn cung kính thì tuyệt đối không thể tìm thấy cảm giác ấy ở anh.

Suy cho cùng, giữa thân phận “trợ lý riêng” và “tình nhân nhỏ của Hoắc Nhị gia”, rõ ràng là anh hợp với cái sau hơn.

Nhưng người của Hoắc tổng không có ý kiến gì, những người khác càng không tiện xen vào.

Mà đối với giấc mơ mấy ngày trước, Lê Phi Phàm vẫn không thấy có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy nó sẽ xảy ra.

Anh suýt quên mất điều này.

Hôm nay Trì Cận liên hệ với anh vì chuyện công việc, trong lúc sơ ý có nhắc đến Thành Dư Nam.

“Từ hôm qua tôi đã không liên lạc được với cậu ta.” Giọng điệu anh ta như chỉ vô tình nhắc đến, còn nói với anh: “Cậu yên tâm, tôi kể với cậu chuyện

này không phải có ý gì khác. Tôi chỉ là nhớ ra bữa đó cậu ta nói với tôi là cậu muốn mời cơm, đừng nói cậu ta, đến cả tôi còn kinh ngạc suýt rớt cả cằm.”

Nhắc đến chuyện này, Lê Phi Phàm lập tức bực bội: “Tôi không mời anh ta ăn cơm!”

Nhưng anh vẫn bắt được trọng điểm trong lời nói của Trì Cận.

Sau đó hỏi một câu: “Anh nói từ ngày hôm qua đã không liên lạc được với anh ta?”

Lê Phi Phàm nói lời này khi anh đang ngồi trong phòng mình.

Lúc Hoắc Uẩn Khải quay về Ngọc Kinh Viên sẽ ở trong thư phòng đến tận khuya, tuy phòng của bọn họ gần nhau nhưng hầu như không quấy rầy nhau, việc ai nấy làm.

Đến bây giờ anh vẫn chưa phát hiện, bản thân đã ngồi thẳng trên sô pha trong vô thức.

Trì Cận không hiểu sao tự nhiên anh lại quan tâm chuyện này làm gì: “Đúng vậy, mà cậu ta cũng đâu phải con nít mà sợ lạc, chắc là do điện thoại hết pin thôi.”

Không đúng, Lê Phi Phàm nghĩ.

Anh có một dự cảm mãnh liệt là đã có chuyện gì đó xảy ra.

Ngày hôm qua không liên lạc được, nghĩa là đã ra ngoài một ngày một đêm. Nếu theo như giấc mơ, Thành Dư Nam sẽ gặp chuyện vào ban đêm, nhưng sáng hôm nay vẫn chưa thấy tin tức tử vong của anh ta, vậy thì nhất định không phải là đêm qua.

Không liên lạc được, lại không phải tối qua, thế thì chỉ có khả năng là tối hôm nay.

Lê Phi Phàm giơ tay nhìn thời gian, 8 giờ tối.

“Có chuyện gì thế? Sao tự nhiên im lặng vậy.” Trì Cận hỏi.

Lê Phi Phàm: “Anh không liên lạc được với anh ta. Thế có biết dạo gần đây anh ta đang bận làm gì không? Hay là có chuyện gì bất thường xảy ra không?”

“Hả?” Trì Cận không ngờ anh đột nhiên hỏi như thế.

Lê Phi Phàm: “Anh đừng vội trả lời, thử cẩn thận nhớ lại xem.”

Trì Cận ngừng hai giây rồi nói: “Hình như không có gì chuyện bất thường nào hết.”

Lê Phi Phàm nhớ tới độ máu chó của quyển sách này, anh hỏi tiếp: “Thu Dịch Khinh đâu? Gần đây không thấy cậu ta đi làm.”

“Cậu nói đến đây làm tôi nhớ ra một chuyện.” Trì Cận: “Chắc cậu cũng biết mấy bữa nay, nhà họ Thu gặp chuyện lớn, Hoắc Nhị quyết định mặc kệ. Hôm đó, Dịch Khinh gọi điện cho Dư Nam, khóc rất nhiều.” Trì Cận hơi xấu hổ nói: “Chuyện là... Tôi tình cờ nghe thấy Dịch Khinh nói có người phát hiện Cao Thăng đến tìm cậu, nhưng cậu không cho cậu ta nói cho Hoắc Nhị biết, có thật không?”

Lê Phi Phàm đỡ trán, nghĩ thầm “tôi biết ngay mà”.

Anh lại phải mang tiếng oan.

Anh không nghĩ Cao Thăng bán đứng mình, suy cho cùng trong văn phòng tai vách mạch rừng, chẳng có gì là bí mật.

Hơn nữa, tiểu thuyết máu chó mà không có tình tiết như này thì không phải là tiểu thuyết máu chó chân chính.

Dưới chân có quá nhiều bẫy, một bước không cẩn thận là sẽ ngã xuống.

Hiện tại Hoắc Uẩn Khải chọn mặc kệ, Thư Dịch Khinh lại cho rằng anh chõ mũi vào gậy khó dễ nên quay đầu tìm Thành Dư Nam. Nếu cứ tiếp tục tiến triển như thế này, Thành Dư Nam sẽ chết sớm hơn so với kết cục trong nguyên tác. Tuy Lê Phi Phàm cảm thấy mình không có trách nhiệm gì trong việc này, nhưng một khi hiệu ứng cánh bướm xảy ra thì vai phụ sẽ phải bỏ mạng để cốt truyện đúng hướng, Lê Phi Phàm không thể chấp nhận sự thật này.

Tuy anh và Thành Dư Nam có thù cũ, nhưng anh ta đã từng bị mình đè ra đánh cho cả mặt đầy máu, máu rất nóng, không hề lạnh.

Là màu đỏ, không phải máu xanh của người ngoài hành tinh, càng không có cảm giác giống như người trong sách.

Là người sống sờ sờ.

Lê Phi Phàm thừa nhận mình chỉ là người thường, anh sống ở đây thay Lê Phi Phàm trong nguyên tác, anh không thể mặc kệ được.

Anh không thể tùy tiện sắp xếp một tai nạn xe cộ, đầu độc, bắt cóc người khác giống như Lê Phi Phàm nguyên bản. Đối với anh, đó là phạm pháp. Những người khác bị số phận an bài, không thể thấy rõ tiến triển và kết cục, nhưng anh thì không.

Nếu như nhắm mắt làm ngơ những thay đổi bất thường, bản thân anh sẽ chẳng khác gì một cái xác không hồn.

Nếu vậy thì anh khỏi cần xuyên sách, cứ chết luôn hôm xảy ra tai nạn cho rồi.

Lê Phi Phàm ngắt máy, cầm theo áo khoác và điện thoại ra khỏi phòng.

Anh không tìm Hoắc Uẩn Khải mà tìm chú Phúc.

“Muộn thế này mà cậu còn muốn ra ngoài?” Chú Phúc nhíu mày: “Lại có việc gì sao?”

Lê Phi Phàm cười nói: “Cũng không có gì, cháu chợt nhớ ra Hoắc Thất có một hợp đồng cần ký tên, nó rất quan trọng, cháu phải qua xử lý một chuyện.” Anh dừng một lát, sau đó đưa cho Phúc một địa chỉ, tiếp tục nói: “Có khả năng cháu sẽ về khá trễ, nếu qua 12 giờ mà cháu còn chưa về, chú hãy báo với Nhị gia, để anh ấy bảo Khâu Hồ đến chỗ này đón cháu.”

Phúc quản gia nhìn anh rồi nhìn tờ địa chỉ trong tay, cuối cùng gật đầu: “Được, đi đường nhớ chú ý an toàn.”

“Vâng.”

Lê Phi Phàm cũng không dám hoàn toàn dấn thân vào nguy hiểm, dù sao anh cũng không biết Thành Dư Nam đã gặp phải chuyện gì nên mới cho chú Phúc một thời hạn. Anh tự nhủ chỉ ghé qua cái hẻm nhỏ đó để xác nhận chút xíu, nếu không có người thì thôi, còn nếu mà có thật thì anh sẽ gọi 120.

Anh không phải chúa cứu thế, chỉ làm được đến đó thôi.

Nếu như kết cục của Thành Dư Nam vẫn là cái chết, thì đó là do trời muốn đưa anh ta về.

Lúc Lê Phi Phàm đến phố bar, nơi này đang trong thời gian nhộn nhịp nhất.

Đám người đi thành tốp hai tốp ba, ăn mặc mát mẻ.

Muốn đi tới chỗ như ở trong mơ, Lê Phi Phàm bắt buộc phải đi ngang qua phố bar này, nhưng anh mới bước đến cửa quán bar từng đụng phải Hoắc Thất thì đã đâm trúng một người.

“Xin lỗi.” Người đâm trúng anh vội vàng nói một câu rồi đi luôn.

Lê Phi Phàm nhíu mày: “Thư Dịch Khinh?”

Người đó lập tức dừng bước, xoay người nhìn lại.

Thư Dịch Khinh trước mắt Lê Phi Phàm hiện tại khác hẳn so với người trong

ấn tượng của anh. Cậu ta mặc một chiếc áo khoác bình thường, đội mũ lưỡi trai màu đen, dưới vành mũ là đôi mắt sâu thẳm như chất chứa rất nhiều điều khó giải thích bên trong, ai nhìn cậu ta cũng sẽ không còn cảm thấy đây là người chưa trải sự đời nữa.

Hai người cùng vào Hoắc thị chưa được bao lâu mà anh đã thấy cậu ta thay đổi nhiều.

Thư Dịch Khinh nhìn thấy anh bèn cười lạnh một tiếng.

“Lê Phi Phàm? Sao thế? Đến đây chế nhạo tôi à?”

Lê Phi Phàm lạnh lùng quan sát cậu ta, lưỡi dây dưa nên hỏi thẳng: “Thành Dư Nam đâu?”

“Anh còn dám tìm anh Dư Nam?” Thư Dịch Khinh như nghe thấy điều gì đó không thể tin được, trừng mắt nhìn anh: “Anh nghĩ đủ cách để khiến tôi không liên lạc được với anh hai, anh đạt được mục đích rồi đấy. Bây giờ nhìn tụi tôi bị bức đến mức phải trốn chui trốn lủi ở nơi này, có phải anh đắc ý lắm đúng không? Tôi nói cho anh biết, anh Dư Nam mãi mãi đứng về phía tôi, anh đừng hòng dùng mấy thủ đoạn bẩn thỉu đấy.”

Mặc dù đã thay đổi rất nhiều, nhưng cái thói tự bỏ não vẫn y như ngày nào. Lê Phi Phàm nhìn biển hiệu quán bar.

Lúc trước Thư Dịch Khinh từng tới nơi này, nếu cậu ta không lôi anh hai yêu dấu của cậu ta đến đây, rước họa vào thân thì về phần tình, chắc vẫn còn tha thứ được.

Hơn nữa, theo lời của Thư Dịch Khinh, Thành Dư Nam tự nguyện giúp đỡ nên chắc sẽ không xảy ra chuyện gì hết.

Lê Phi Phàm nhìn cậu ta là thấy phiền: “Tuỳ cậu, nói với Thành Dư Nam là hôm nay đừng sang phố bên kia.”

“Ý anh là gì?” Thư Dịch Khinh cảnh giác nhìn anh: “Anh biết anh hai tôi đang trốn ở bên kia đúng không? Lê Phi Phàm, anh tính giở trò gì nữa, nói

cho rõ xem nào!”

Thư Dịch Khinh ngang ngược tóm lấy anh, bị anh hất tay ra.

Cậu ta lùi về sau hai bước thì được người đằng sau giữ lại.

Thành Dư Nam đứng ở đấy, sắc mặt phức tạp nhìn Lê Phi Phàm.

“Anh Dư Nam.” Thư Dịch Khinh vội vàng tóm lấy tay áo Thành Dư Nam, nóng nảy nói: “Anh hai em bị mấy người kia phát hiện, chắc chắn là tại anh ta! Là cái tên Lê Phi Phàm này, anh ta đã cấu kết với đám người kia để giết anh hai em!”

Thành Dư Nam nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh nhạt của Lê Phi Phàm, hai tay nắm lấy bả vai Thư Dịch Khinh.

“Dịch Khinh, em bình tĩnh lại đi.” Anh ta kéo cậu ta đứng sang một bên rồi nhả mồm nói: “Ở đây lắm tai nhiều mắt, em đừng ăn nói lung tung. Còn nữa, không phải ban đầu em nói với anh là em sẽ khuyên anh hai em đi đâu thú à, nhưng bây giờ thì sao? Em biết rõ hẳn ta không chỉ phạm tội đánh người đơn giản như thế, những người kia muốn bịt miệng anh ta, em còn không hiểu hay sao?”

Lúc này nhìn Thư Dịch Khinh cực kỳ bất lực.

Cậu ta há miệng thở dốc, nhìn như sắp khóc, lí nhí nói: “Nhưng anh hai nói không muốn đi tù, từ nhỏ anh ấy đối xử với em rất tốt, anh ấy thật sự... rất tốt với em, em không nỡ.”

“Đối xử tốt với em là em có thể trơ mắt nhìn anh ta phạm pháp à?” Thành Dư Nam không hề mềm lòng trước sự đau khổ của Thư Dịch Khinh: “Dịch Khinh, lúc trước em không như thế, em còn nhớ không? Khi thấy một đứa bé ăn xin ngoài đường thì em thấy thương, nhưng lần này thì sao? Người bị hại bây giờ còn đang nằm liệt trên giường bệnh, trong nhà còn có ba đứa con nhỏ. Thư Hoài Hữu dám làm loại chuyện này thì anh ta phải tự gánh

chịu hậu quả.”

Thư Dịch Khinh lập tức bùng nổ, đẩy Thành Dư Nam ra.

“Em không nghe! Vì sao em cứ nhất định phải làm người tốt chứ!” Cậu ta hét lên: “Em chỉ muốn bảo vệ người em quan tâm thôi mà, em chẳng làm sai điều gì hết!”

Thành Dư Nam: “Thư Dịch Khinh!”

Thư Dịch Khinh trợn mắt nhìn Lê Phi Phàm một cái rồi quay đầu bỏ chạy.

Lê Phi Phàm chứng kiến toàn bộ câu chuyện, còn tưởng Thành Dư Nam mù quáng bảo vệ, không ngờ lại là đến khuyên can.

Lê Phi Phàm cảm thấy mình chả khác nào tên ngốc, uổng công chạy đến đây một chuyến.

Anh đứng yên tại chỗ, nhìn về hướng Thư Dịch Khinh bỏ chạy.

“Anh đừng đuổi theo.” Lê Phi Phàm nói.

Thư Dịch Khinh dù sao vẫn là nhân vật chính, sẽ chẳng gặp chuyện gì được, nhưng hôm nay Thành Dư Nam mà đuổi theo thì chắc chắn sẽ lành ít dữ nhiều.

Sắc mặt Thành Dư Nam trông tiêu tụy hơn so với lần cuối anh gặp anh ta, có vẻ đã vất vả không ít.

Giờ đây anh ta đứng đực tại chỗ, nhìn thế nào cũng thấy hơi thảm, anh ta khẽ liếc nhìn Lê Phi Phàm: “Sao cậu lại ở đây?”

“Không phải Thư Dịch Khinh đã nói rồi sao, tôi hợp tác với đám côn đồ, muốn đánh chết Thư Hoài Hữu.”

Thành Dư Nam vờ như không nghe thấy anh đang nói gì, chỉ nói: “Đó là một đám du côn chuyên đi đánh người, ai cũng có tiền án đầy mình, tôi phải đi xem em ấy.”

Dứt lời, anh ta toan rời đi thì bị Lê Phi Phàm tóm lại.

Lê Phi Phàm nhú mày nhìn anh ta: “Đã bảo anh đừng đuổi theo rồi mà, không nghe hiểu tiếng người à?”

“Sự cố ở từ đường Hoắc gia lần trước, một lần nữa xin lỗi cậu.” Thành Dư Nam nhìn anh, tự dưng thốt ra câu này, sau đó nói: “Về chuyện tối nay, mong cậu hãy vờ như chưa thấy, Dịch Khinh chỉ là... Nhất thời hồ đồ, có nói mấy lời không hay thì cậu cũng đừng để bụng.”

Thành Dư Nam nói xong, lập tức chạy theo hướng Thư Dịch Khinh rời đi.

Lê Phi Phàm ngăn không được, nghiến răng chửi thề: “Đệt!”

Anh xoay người bỏ đi.

Đi chưa tới 10 mét liền từ từ ngừng lại.

Mười phút sau, Lê Phi Phàm chạy sang con phố bên cạnh, xung quanh lập tức trở nên im ắng.

Con đường trước mắt không một bóng người, hai bên đường là hàng loạt căn nhà đã đóng cửa, đa số nhìn như không có người ở.

Đứng ở đầu phố, Lê Phi Phàm nhìn thấy biển hiệu “tiệm cắt tóc chị Lệ”, nương theo ánh đèn đường mờ ảo, anh đã tìm ra con đường cái cũ kỹ, càng khó tin hơn là bên vỉa hè còn đọng lại mấy vũng nước nhỏ, giống y hệt trong giấc mơ của anh.

Không phải lúc nào trời cũng đổ mưa, mấy vũng nước kia chứng minh ban ngày nó không bị mặt trời làm cho bốc hơi, thời gian một ngày không dài cũng không ngắn, vừa hay trúng vào đêm nay.

Lúc này Lê Phi Phàm mới thật sự cảm thấy sợ hãi, nếu như việc Hoắc Uẩn Khải xảy ra chuyện chỉ là trùng hợp thì hôm nay anh đã dám chắc mình có thể nhìn thấy trước một số hình ảnh tương lai.

Về những vấn đề nguy hiểm, hoặc liên quan đến tính mạng.

Đây chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Nhưng quan trọng là chính bản thân anh cũng hết nói nổi, dù biết nhưng cuối cùng vẫn lết xác đến đây.

Lê Phi Phàm dừng hai giây, nhắc chân bước tiếp.

Khi đi đến cửa “tiệm cắt tóc chị Lệ”, anh nghe thấy tiếng động phát ra từ một con hẻm nhỏ.

Tiếng bước chân hỗn loạn, một giọng nói trầm đục của người đàn ông xa lạ vang lên: “Con mẹ nó cậu đừng vác anh ta theo! Đám côn đồ vừa mới chạy trốn đó sẽ quay lại sớm thôi! Mang theo anh ta thì chúng ta sẽ không thoát được đâu!”

Sau đó là giọng của Thư Dịch Khinh.

Âm thanh mang theo tiếng nức nở: “Anh Dư Nam, em xin lỗi, thật sự rất xin lỗi.”

“Đợi đến khi bọn em an toàn sẽ lập tức cứu anh, anh hãy gắng gượng nhé!”

Lúc Lê Phi Phàm đến đầu hẻm, hai bóng người ở trong đã biến mất, mà người đang nằm sõng soài trên đất kia, đến cả tư thế cũng giống như trong mơ của anh y như đúc.

Chỉ là lúc này đầu anh ta chưa chảy máu lênh láng, dấu hiệu hấp hối vì mất máu quá nhiều chưa xuất hiện.

Thành Dư Nam không chờ được đến khi Thư Dịch Khinh đến cứu viện mà chết ở hẻm nhỏ.

Lê Phi Phàm còn cho rằng khi Thư Dịch Khinh gặp nạn, không phải là nhân vật chính thì cũng là nhân vật phụ sẽ cứu cậu ta, chỉ khác ở chỗ là Thành Dư Nam từ trầm cảm mà chết đổi thành hy sinh ở chỗ này.

Nhưng anh không ngờ Thư Dịch Khinh vì muốn cứu người anh hai cố chấp của cậu ta mà chọn vứt bỏ Thành Dư Nam bị thương nghiêm trọng ở con hẻm này.

Lê Phi Phàm vừa ấn nút gọi 120, vừa đi đến bên cạnh anh ta.

Anh ngồi xổm xuống: “Chết chưa?”

“Lê Phi Phàm.” Thành Dư Nam thê mà vẫn lên tiếng được, bàn tay ở trên mặt đất hơi cuộn lại, giọng nói khàn khàn, gần như không nghe thấy: “Sao cậu vẫn chưa đi?”

Lê Phi Phàm không thể xác định anh ta bị thương nặng đến mức nào nên không chạm vào.

Anh bình tĩnh nói: “Tôi muốn xem thử màn anh hùng cứu mỹ nhân sẽ chấn động lòng người như thế nào, đáng tiếc đã lỡ mất rồi, đến đây chỉ thấy một con quỳ xui xẻo nằm bẹp trên đất.”

Thành Dư Nam bật cười, ho mạnh hai tiếng.

Anh ta nói: “Tôi không ngờ vào khoảnh khắc mình sắp chết, người ở bên cạnh tôi lại là cậu, đã thế còn cảm thấy không tệ nữa chứ.”

“Đừng có làm tôi buồn nôn.” Lê Phi Phàm tức giận nói: “Tôi nói cho anh biết, Nhị gia không muốn tôi xen vào việc người khác. Hôm nay tôi đã lỡ nhúng tay vào chuyện này rồi, thế mà anh lại dám chết. Nếu như không lấy lại công bằng cho tôi được thì anh đừng xuống suối vàng nữa, xuống địa ngục đi.”

Chương 36

Ánh đèn mập mờ của con hẻm nhỏ cộng thêm tính mạng đang bị đe dọa khiến cho Lê Phi Phàm không thương tích gì cũng cảm thấy thời gian trôi quá chậm. Bản đồ thành phố hiện lên trong đầu anh, bệnh viện gần nơi này nhất cũng phải mất ít nhất nửa tiếng đồng hồ mới tới nơi.

Lúc này, Thành Dư Nam đột nhiên túm lấy ống quần anh, dùng chút hơi tàn nói: “Cậu đi đi, Thư Hữu Hoài nói không sai, bọn chúng sẽ quay lại sớm thôi.”

Lê Phi Phàm cúi đầu nhìn bàn tay đầy máu kia, không đẩy ra.

Ở đầu hẻm vang lên mấy tiếng bước chân.

Lê Phi Phàm lạnh lùng nói: “Bây giờ anh mới nhắc thì đã muộn.”

Lê Phi Phàm ra hiệu cho Thành Dư Nam buông tay, anh lùi về góc tối gần sát tường, khẽ quỳ xuống cầm thanh sắt có vẻ từng dùng để đánh vào đầu Thành Dư Nam lên.

Thật ra khi nghe cuộc nói chuyện giữa Thư Dịch Khinh và anh hai của cậu ta, anh đã sớm đoán được rồi.

Nhưng đám người này không hề xuất hiện trong mơ.

Mục đích ban đầu của anh là quay lại xác nhận Thành Dư Nam có xảy ra chuyện gì không rồi chạy.

Nhưng với tình hình bây giờ, nếu anh chọn rời đi, bọn côn đồ vòng lại sẽ phát hiện ra Thành Dư Nam còn sống. Lúc ấy, bọn chúng có khả năng một là không làm, hai là làm đến cùng, chốt một cú chí mạng, khi đó Thành Dư

Nam mới thật sự không còn đường sống.

Giờ gọi cảnh sát cũng không kịp, anh nhất định phải chiếm quyền chủ động.

Một đám khoảng năm người tiến vào ngõ nhỏ.

Anh có thể nghe thấy tiếng thì thầm to nhỏ của bọn chúng.

“Tên kia chắc chưa chết đâu nhỉ?”

“Qua xem là biết.”

“Mợ nó, vốn chỉ muốn bắt thằng ngu Thư Hoài Hữu kia thôi, ai ngờ tự dưng lòi ra một thằng em chết tiệt. Hiện tại người chạy mất rồi, nếu như hai gậy hồi nãy của Lục Tử làm tên kia chết thật, chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn.”

“Cứ qua ngó thử đã, lỡ như tên đó mà chết thật thì chúng ta tuyệt đối không buông tha cho hai người kia. Đừng để đến lúc tiền đã không lấy được còn phải ngồi tù, không làm được thì sẽ bị xử bắn cả lũ đấy.”

Đúng là mấy tên liều lĩnh.

Da đầu Lê Phi Phàm run lên.

Nếu biết trước mình sẽ gặp phải tình huống như thế, anh thà không chọn cái quyết định sai lầm ngay từ trong trứng nước này còn hơn. Nhưng giờ đã lỡ nhúng tay vào rồi, chỉ có tiến hoặc lùi, không có lựa chọn thứ hai.

Anh nín thở, lúc những bóng người dần đến gần, anh vọt ra khỏi tường giống như con báo nhanh nhẹn, âm thanh ống thép đập vào xương vang lên giòn giã, sau đó là hai tiếng hét thảm thiết âm trời.

Lê Phi Phàm khom lưng lẩn một vòng trên đất, lợi dụng điểm mù, dùng ống thép kẹp cổ một tên gần nhất rồi kéo ra ngoài.

“Đứng im!” Lê Phi Phàm ngồi trên mặt đất.

Trên người anh dính không ít bụi bẩn, cổ tình để gương mặt bị mình siết cổ đến tím tái trong ngực lộ dưới ánh đèn đầu hẻm.

Hai tên nằm trên mặt đất ôm chân rên rĩ.

Chỉ còn lại hai tên có thể đứng đàng hoàng.

Bọn chúng muốn đến gần cái người đã đột nhiên tập kích mình, nhưng bị dáng vẻ khó thở đến mức mặt mũi đỏ bừng, hai chân không ngừng đập loạn xạ của tên đồng bọn ép phải đứng yên.

Gân xanh trên thái dương anh nổi lên, lực siết cổ gã đàn ông tăng gấp đôi.

Thấy tên này sắp trợn mắt trắng đến nơi, lúc này anh mới nhìn về phía những tên đối diện, khẽ nhếch môi cười nói: “Các anh, tôi biết các anh không phải người dễ chọc, tôi cũng không muốn xen vào chuyện của người khác. Nhưng nếu các anh dám tiến lên phía trước một bước, tôi không nghĩ mình sẽ không dám giết hẳn ta đâu.”

Dứt lời, anh càng siết cổ tên đó chặt hơn.

Nghe thấy xương cổ của gã đàn ông phát ra một âm thanh rất nhỏ, tiếng ho khục khặc từ trong cổ họng hẳn ta chọc vào dây thần kinh của mọi người.

Người đứng đối diện với gương mặt nửa sáng nửa tối của Lê Phi Phàm nhìn anh không khác nào một ác quỷ.

“Rốt cuộc mày là ai?!” Tên đối diện nói: “Mau thả người của bọn tao ra!”

“Thả hẳn ta ra thì hôm nay các anh sẽ buông tha cho tôi à?”

Lê Phi Phàm nói: “Bữa nay coi như tôi xui xẻo, đầu tiên là đụng phải con quỷ đen đuôi bị các anh đánh chết tươi, sau đó còn lỡ chạm mặt các anh. Tôi đã báo cảnh sát rồi, bây giờ các anh có hai lựa chọn: Một là giết quách tôi luôn, công trên lưng hai mạng người rồi bị cảnh sát gô cổ, hai là kéo mấy tên đồng bọn mình đầy thương tích của các anh, chạy trốn khỏi đây. Tôi đoán các anh biết cách để chạy thoát thân, giờ mà chạy nhanh thì có lẽ còn

kịp đấy.”

Hai tên đối diện liếc nhau.

Lê Phi Phàm đã nói ra hai điểm quan trọng.

Thành Dư Nam đã chết, bọn chúng đã cõng trên lưng tội giết người.

Cảnh sát đang trên đường đến đây.

Nếu bọn chúng không muốn bị bắt thì chạy là lựa chọn duy nhất.

Mọi chuyện giống như dự đoán của Lê Phi Phàm trước đó, hai tên kia quyết định đỡ đồng bọn của mình dậy, sau đó nhìn anh.

Ai ngờ thừa dịp anh thả lỏng, tên trước ngực bỗng nhiên huých khuỷu tay vào ngực anh, khiến anh đau đớn kêu lên một tiếng, lực tay giảm mạnh.

Vài tên còn đồ nhân cơ hội này, hét lên: “Đánh chết nó!”

“Đánh chết nó xong chúng ta vẫn kịp chạy thoát!”

“Nhanh lên!”

Lê Phi Phàm lập tức thả tên trước mặt ra, nghiêng đầu tránh một gậy, sau đó lẩn qua chỗ khác, quét một chân khiến tên cầm gậy kia ngã lăn quay. Nhưng giây tiếp theo lại bị tên khác ở đằng sau ôm chặt eo, anh ngẩng đầu húc một cú thật mạnh, đồng thời nâng hai chân muốn đá bay tên phía trước và đẩy ngã tên phía sau.

Thế nhưng mấy tên này đều là những kẻ lì đòn, vậy mà vẫn không chịu buông tay.

Tên ở đằng sau liều mạng ôm chặt lấy anh, hét với đồng bọn: “Mau!”

Lê Phi Phàm nhìn một tên cầm thanh sắt định đánh mạnh vào đầu mình, cố hết sức xoay cả người cùng cái tên đang ôm mình ra sau.

Anh cảm thấy mình bị đánh đến trời đất đảo lộn, tuy tránh thoát rất nhiều đòn tấn công nhưng vẫn ăn không ít khổ.

Cũng may là chưa đánh vào chỗ hiểm.

Đến khi bị một tên đá vào đầu gối bắt quỵ xuống, anh cảm thấy có thể hôm nay xác mình sẽ lạnh ở chỗ này.

Nhưng sau đó đột nhiên có một ánh đèn xe chiếu tới.

Toàn bộ con hẻm đều sáng lên, Lê Phi Phàm khẽ nheo mắt lại, anh có thể cảm thấy đám côn đồ xung quanh mình đều quay đầu bỏ chạy. Đến lúc anh thích ứng được thì phát hiện người đến đây không phải xe cứu thương hoặc cảnh sát.

Cho dù ngược sáng nên không thấy rõ mặt, nhưng bóng dáng kia không hề xa lạ.

Hoắc Uẩn Khải mặc áo khoác xuống xe, Khâu Hổ ở phía sau mang người bao vây con hẻm.

Lê Phi Phàm cúi đầu nhìn đồng hồ vỡ nát trên tay, nó vẫn hoạt động, kim giờ nói rõ lúc này còn chưa tới 12 giờ đêm.

Đám người Khâu Hổ hành động rất nhanh, đi đến trước mặt anh nhỏ giọng gọi: “Cậu Lê.”

Cùng lúc đó, mấy vệ sĩ được huấn luyện đã đỡ Thành Dư Nam ở trong hẻm ra.

Hoắc Uẩn Khải đứng ở đầu hẻm, khi Thành Dư Nam được đưa ra, hắn duỗi tay xem xét đầu anh ta, sau đó ra hiệu cho Khâu Hổ đưa người đi bệnh viện.

Lê Phi Phàm không có người đỡ, anh bị đèn xe chiếu thẳng vào, giống như con thú hoang không có chỗ ẩn nấp.

Anh đã sớm đắp áo khoác cho Thành Dư Nam, trên người chỉ còn độc một chiếc áo sơ mi vào quần tây. Giờ phút này anh nửa quỳ trên mặt đất, cơ thể cong thành hình giọt nước đẹp đẽ, vài sợi tóc lộn xộn bết dính bụi bẩn và mồ hôi, thậm chí còn có vết máu dính lên sườn mắt, anh khẽ thở dốc một tiếng.

Tận đến khi một đôi giày da màu đen xuất hiện trước mặt.

Lê Phi Phàm không ngẩng đầu, cười nói: “Nhị gia, anh đã cứu tôi.”

“Cậu đã cứu Thành Dư Nam.” Giọng của Hoắc Uẩn Khải không nghe ra bất cứ cảm xúc nào.

Giống như chỉ đang trần thuật.

Lê Phi Phàm ngẩng đầu, vươn tay về phía Hoắc Uẩn Khải, cười gượng: “Đỡ tôi dậy với, đi không nổi nữa rồi.”

Sau đó Hoắc Uẩn Khải khom lưng ôm eo anh, nâng người dậy.

Thật ra hẳn không ôm ngang anh hay làm những động tác tương tự, chỉ vòng qua người anh, đỡ anh lên.

Hoắc Uẩn Khải liếc nhìn anh một cái, tầm mắt chuyển về phía mấy tên bị vệ sĩ đè dưới đất, dừng lại cần cổ tím đen của một tên trong số đó mấy giây.

Lê Phi Phàm chú ý đến ánh mắt của hắn, bàn tay quàng qua cổ hắn hơi cuộn lại.

Lúc ấy tình hình quá khẩn cấp, anh không có lựa chọn nào khác, nhưng sau khi ngấm lại, cái cảm giác nắm trong tay một mạng người khiến anh phải rùng mình. Anh không ngờ có một ngày dưới hoàn cảnh như này, bản thân có thể bình tĩnh phân tích lợi và hại, ra tay quyết đoán đến thế. Nhưng nếu ngay từ đầu anh không phản ứng như vậy thì có khi còn chẳng chống cự được đến bây giờ.

Đừng nói đến Thành Dư Nam, chính anh cũng sẽ bị chôn cùng.

Hiện tại đã thoát hiểm, Lê Phi Phàm mới cảm thấy mình không còn sức nhắc nổi tay. Anh tạm thời không muốn nghĩ đến việc Thành Dư Nam có sống được không, vết thương trên đầu thế nào, không muốn nghĩ vì sao Hoắc Uẩn Khải lại ở đây, càng không muốn nghĩ đến việc mình phải giải thích với hắn như thế nào.

Anh dồn hết trọng lượng cơ thể lên người kia, để bản thân được nghỉ ngơi một lát.

Hoắc Uẩn Khải tăng lực tay vòng qua eo anh, đỡ anh quay người.

“Trở về.” Hắn lên tiếng.

Mọi người bắt đầu rút lui.

Từ khi xuất hiện cho đến lúc lên xe, hắn chỉ nói đúng hai câu.

Một câu là “cậu đã cứu Thành Dư Nam”, câu còn lại là “trở về”.

Lê Phi Phàm yên vị trên xe, Khâu Hổ là người có nhiều kinh nghiệm đối với mấy vết thương ngoài da, sau khi xác định xương cốt anh không bị tổn thương gì thì đưa cho anh một hộp sơ cứu.

Lê Phi Phàm dùng răng cắn tay áo xắn lên, để lộ một mảng da bị rách ở cùi chỏ do chà vào tường xi măng, sau một hồi vật lộn, anh phát hiện mình không thuận tay.

“Giúp tôi bôi thuốc với.” Cuối cùng Lê Phi Phàm đành phải nhờ một người trên xe.

Tất cả mọi người đi theo Hoắc Nhị gia đêm nay đều biết hắn đang tức giận.

Cảm xúc vô hình nhưng lại tràn ngập từng góc ngách trong không khí, ngay cả người đưa hộp sơ cứu vừa nãy cũng im thin thít, từ đầu đến cuối không dám hó hé một câu.

Nhưng Lê Phi Phàm thì khác, anh tự nhiên nâng cánh tay lên, thậm chí còn nghiêng đầu nói: “Anh chầm nhẹ thôi, cùi chỏ của tôi bị xước hết rồi, không biết tên ngốc nào đã đá tôi vào tường nữa.”

Lúc này Hoắc Uẩn Khải mới động đậy.

Nhưng hắn không giúp Lê Phi Phàm bôi thuốc, trái lại túm lấy cánh tay anh, kéo người về phía này.

Lê Phi Phàm bị bắt lại gần Hoắc Uẩn Khải, sau đó anh bị hắn khống chế, xoay người ép lên ghế dài.

Lê Phi Phàm không kịp phòng bị, nhưng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Anh không định phản kháng, thậm chí còn nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm của Hoắc Uẩn Khải, trêu đùa: “Nhị gia biết tôi vừa đánh một trận với đám côn đồ, bây giờ máu nóng vẫn chưa hạ, đúng không?”

Anh nhìn chằm chằm vào mắt Hoắc Uẩn Khải, sau đó bị hắn giữ lấy cái chân đang có ý đồ lộn xộn.

Cái xe này có to đến đâu thì không gian bên trong vẫn có hạn, Lê Phi Phàm vươn tay quàng qua cổ Hoắc Uẩn Khải.

Anh khế trách: “Coi chừng ngã bây giờ.”

“Một nhóm năm người cậu không sợ, giờ lại sợ ngã xuống.” Hoắc Uẩn Khải lên tiếng.

Nói xong, hắn kéo tay Lê Phi Phàm xuống, đè trước ngực của anh. Lần đầu tiên trong đêm nay, đôi mắt ấy hiện lên một cảm xúc rõ ràng: đó là lửa giận.

Trong đầu Hoắc Uẩn Khải thoáng hiện ra cảnh tượng mà hắn nhìn thấy lúc ở trong xe.

Lê Phi Phàm bị một tên đá vào đầu gối, khụy xuống trên mặt đất, chỉ cần chậm mấy giây thôi, người tên Lê Phi Phàm có khả năng sẽ biến mất trên cõi đời này.

Anh sẽ bị cái hẻm tối đen như mực kia nuốt chửng hoàn toàn.

Hắn quan tâm Lê Phi Phàm sao?

Trong nháy mắt, hắn thừa nhận mình có để ý.

Hơn nữa còn để ý nhiều hơn so với tưởng tượng.

Ánh mắt hắn lướt qua vết sẹo dưới mắt Lê Phi Phàm.

Nó đang dần nhạt đi.

Chỉ có cặp mắt luôn mang theo ý cười giả lả kia là vẫn như cũ, nhất là khi Lê Phi Phàm muốn che giấu điều gì đó, nó càng trở nên khó nắm bắt hơn. Dưới tình cảnh chật vật như vậy, anh vẫn không cam chịu yếu thế.

Hoắc Uẩn Khải vươn tay vuốt khoé mắt Lê Phi Phàm, khiến cho làn da của anh đỏ ửng lên.

“Rốt cuộc là công việc quan trọng đến mức nào mà có thể khiến cậu đêm hôm khuya khoắt chạy ra ngoài vậy?”

Hửm?”

Tuy tư thế chất vấn không đúng lắm, nhưng nói là chất vấn cũng không sai.

Lê Phi Phàm đi theo Hoắc Uẩn Khải chưa lâu, nhưng khi nào hắn thật sự nổi giận, khi nào chỉ giả vờ giận thì anh lại rất rõ ràng.

Anh biết chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không cho qua dễ dàng như thế.

Lê Phi Phàm giãy giụa một chút: “Anh bỏ tay ra cái đã.”

“Tôi đang hỏi cậu đấy, thành thật trả lời nhanh.”

“Anh hung dữ quá đấy.”

“Lê Phi Phàm!”

Tư thế này quá bất lợi cho thế yếu, Lê Phi Phàm bắt đắc dĩ nói: “Anh cũng biết là trong hoàn cảnh ấy tôi đâu còn cách khác, tôi chỉ là trùng hợp đến đây thôi. Hoắc Thất mới mở văn phòng cách đây không xa, tôi băng ngang qua phố bar bên kia, vừa hay gặp Thành Dư Nam.”

Lời này không giả, nhưng Lê Phi Phàm không chắc Hoắc Uẩn Khải sẽ tin.

Quả nhiên, Hoắc Uẩn Khải lạnh lùng nói: “Khi cậu gặp Thành Dư Nam, lúc đó cậu ta đang làm gì?”

“Anh ta...” Lê Phi Phàm phân vân, không biết nên kể hết từ đầu đến đuôi hay không, bởi nếu làm vậy thì nghe như anh đang bôi nhọ Thư Dịch Khinh.

Kệ đi, để xem tới lúc đó Thành Dư Nam nói thế nào.

Lê Phi Phàm nói: “Tôi đụng phải anh ta khi anh ta đang bên cạnh Thư Dịch Khinh, hình như họ đang gặp rắc rối, tôi thấy bọn họ chạy đến chỗ đó nên cũng đi theo để ngó một tí. Nhưng thực tế thì anh cũng thấy rồi đấy, lúc tôi tới nơi thì Thành Dư Nam đã nằm chết dí trên đất rồi, sau đó tôi đụng trúng đám kia. Đó là toàn bộ quá trình, những chuyện còn lại thì tôi không rõ lắm.”

Đây cũng không phải nói dối, anh chỉ lược bỏ một số tình tiết thôi. Nhưng Hoắc Uẩn Khải nào phải loại người dễ qua mặt như vậy.

Hắn cười lạnh một tiếng: “Cậu có thể dùng xe ở nhà, kêu đại một người nào đó đưa đi, nhưng cậu lại chỉ đích danh Khâu Hồ, chứng tỏ trong lòng có băn khoăn. Trì Cận không liên lạc được với Thành Dư Nam, còn cậu xuất hiện ở con hẻm nhỏ đó cứu cậu ta, chẳng lẽ không thấy những chuyện này quá bất hợp lý sao?”

Người này đúng thật là, luôn luôn soi được mọi lỗ hổng, một cái cũng không buông tha.

“Đó chỉ là sự trùng hợp thôi.”

“Bịa tiếp đi, để tôi xem cậu có thể lừa tôi đến bao giờ.”

Có vẻ những lời này chưa đủ thuyết phục lắm.

Lê Phi Phàm bỗng dừng chuyển đề tài: “Nhị gia, sao anh lại đến đó?”

Hoắc Uẩn Khải không nói gì, lạnh lùng nhìn anh.

Lê Phi Phàm tiếp tục: “Tôi dặn chú Phúc là sau 12 giờ mà tôi chưa về thì mới thông báo với anh, để anh cho người đến tìm tôi. Thế sao anh lại đến sớm vậy? Không ngờ anh để ý tôi nhiều đến vậy, tôi vô cùng cảm động.” Không có tác dụng.

“Anh có biết Thư Dịch Khinh đang bị người khác trả thù không?”

“Hiện tại cậu ta đang gặp nguy hiểm.”

Người nào đó vẫn thờ ơ.

Hai người giằng co trong chốc lát.

Mấy giây sau, Lê Phi Phàm dứt khoát lật người lại, cưỡi lên trên người Hoắc Uẩn Khải.

Tay anh bị hấn kìm chặt ở đằng sau lưng nên chỉ có thể nằm sấp trên người hấn.

Cả người Lê Phi Phàm mềm nhũn vô lực, anh nói với hấn: “Tôi đã bị như thế này rồi, anh còn bắt tôi phải nhìn sắc mặt anh.”

“Tôi không phải là bảo bối của lòng anh nữa rồi đúng không.”

Hoắc Uẩn Khải bị ép ngẩng đầu: “Đừng có giả vờ đáng thương.”

Lê Phi Phàm nhận ra hắn không chịu nổi trò này bèn được nước lấn tới.

Giọng điệu mờ ám của anh vang bên tai hắn: “Không bằng Nhị gia đổi cách tra tấn khác đi, dùng đồ của anh đánh tôi một cách dồn dập, tôi đảm bảo mình sẽ khai sạch sành sanh, anh thấy thế nào?”

Hoắc Uẩn Khải túm lấy cổ anh kéo ra sau.

Đôi mắt hắn đảo qua đôi môi nhợt nhạt của Lê Phi Phàm, lạnh mặt nói: “Tôi thấy hình như cậu không bị thương nặng lắm.”

“Còn phải xem người đánh là ai.” Lê Phi Phàm nói xong, cố ý dịch lại gần hắn.

Trước khi Hoắc Uẩn Khải kịp tức giận, anh nhanh chóng lui về sau.

Hoắc Uẩn Khải nhìn bộ dáng cợt nhả không sợ chết của anh, vươn tay ra: “Đưa thuốc cho tôi.”

“Biết ngay là anh mạnh miệng mềm lòng mà.” Lê Phi Phàm đưa hộp sơ cứu cho hắn.

Hoắc Uẩn Khải lạnh nhạt nói: “Còn miệng cậu thì không, cái gì cũng dám nói.”

Hắn mở hộp sơ cứu ra, cầm tấm bông tẩm thuốc.

Sau đó ngược mắt nhìn anh: “Hãy nhớ kỹ rằng cậu đang nợ tôi.”

“Phải thanh toán rõ ràng đấy.”

Chương 37

Ban đêm, Khâu Hồ đứng trong thư phòng của Hoắc Uẩn Khải, vừa đưa văn kiện trong tay cho hắn vừa nói: “Đây là những tư liệu có liên quan đến cậu Lê mà tôi điều tra được, chúng tôi cũng đã điều tra cả những nhân viên có tiếp xúc gần với cậu ấy ở nhà hàng nhưng không thấy có gì khác lạ.”

Hoắc Uẩn Khải đứng ở cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, hai giây sau hắn mới quay đầu lại, nhận lấy tư liệu tùy ý lật xem: “Không có gì lạ mới là khả nghi nhất.”

“Có cần điều tra nữa không?” Khâu Hồ hỏi.

Hoắc Uẩn Khải trầm ngâm hai giây: “Tạm thời không cần đào sâu thêm. Tìm hai người theo dõi cậu ta, đừng để xảy ra chuyện rồi tôi mới biết tin như tôi nay.”

Khâu Hồ gật đầu: “Được.”

Lúc này thiết bị truyền tin của Khâu Hồ bỗng vang lên, anh ta lấy ra xem.

Sau đó nói: “Nhị gia, cuộc phẫu thuật của cậu Thành Dư Nam đã diễn ra thành công, trước mắt đã không còn nguy hiểm tới tính mạng.”

Hoắc Uẩn Khải ừ một tiếng: “Biết rồi.”

Khâu Hồ nghiêm túc nói tiếp: “Ngài định xử lý mấy người bị bắt tội nay thế nào? Bọn họ có liên quan đến vụ phá sản của Hoàn Trình, bây giờ lại muốn mạng của anh em nhà họ Thư. Tuy chúng ta đã tra được nhà họ Tần có lén tham gia vào nhưng cậu Lê đã báo cảnh sát rồi, khó mà giải thích được với cảnh sát.”

“Chặt mỗi kẻ một ngón tay rồi thả đi, cảnh sát muốn tra thì cho bọn họ tra, bắt được những kẻ đó chỉ là vấn đề thời gian.”

Khâu Hồ chần chờ: “Vậy thì...Thư thiếu gia bên kia không được an toàn lắm.”

Hoắc Uẩn Khải lạnh nhạt liếc sang.

Khâu Hồ cup mắt, sửa miệng: “Sợ là cậu Lê cũng không an toàn.”

“Vậy thì nói với bọn họ rằng oan có đầu nợ có chủ, nếu không nhớ được lời này thì chặt mười ngón tay.”

Khâu Hồ nghiêm nghị đứng thẳng người: “Đã rõ.”

Hoắc Uẩn Khải rất ít khi làm như vậy.

Từ lúc còn trẻ hẳn đã xử lý công chuyện chu toàn, rất hiếm khi tự mình ra tay.

Nhưng sâu trong người hẳn vẫn chảy dòng máu của nhà họ Hoắc, Khâu Hồ đi theo hẳn mấy năm nay cũng đã gặp chuyện như vậy vài lần.

Một năm gần đây nhà họ Thư liên tiếp xảy ra bao nhiêu chuyện, mà lần này Thư Dịch Khinh bắt chấp tất cả để giúp Thư Hoài Hữu trốn thoát, còn làm liên lụy đến cả Thành Dư Nam và Lê Phi Phàm. Khâu Hồ biết, có lẽ đây là sự nhân từ cuối cùng mà Nhị gia dành cho Thư Dịch Khinh.

Cho nên mới xử lý chuyện đó mà không thêm kiêng dè ai như thế.

Còn Lê Phi Phàm, vị này đúng là không ra bài theo lẽ thường.

Nói anh là tình nhân nhỏ được Hoắc nhị gia bao dưỡng, anh lại không bám lấy hẳn, bây giờ còn có sự nghiệp của riêng mình. Anh ta biết tổng giá trị của các hạng mục đầu tư của Lê Phi Phàm đã gia tăng, đã vượt qua đa số những nhà tư bản nhỏ. Hơn nữa anh còn chẳng bao giờ thất bại khi ra mặt đòi hỏi Nhị gia.

Nói anh là trợ lý bên cạnh hẳn thì cũng không phải, bởi vì không phải ngày nào anh cũng đi theo Hoắc Uẩn Khải.

Đêm hôm khuya khoắt ra ngoài làm việc còn nhất được Thành Dư Nam hơi thở thoi thóp.

Một người như vậy có thể ép Thư Dịch Khinh từng được Hoắc Uẩn Khải quan tâm vào thế khó xử, phải nói là bản lĩnh và vận may của anh đều rất lớn.

Mà Nhị gia cũng quái lạ, vừa đi điều tra về anh lại vừa che chở anh khắp nơi.

Không cần biết Hoắc Uẩn Khải có tâm tư gì với Lê Phi Phàm, Khâu Hồ-phòng tuyến bảo vệ cuối cùng của Hoắc Uẩn Khải- đã tính toán xong xuôi, anh ta sẽ phải thuộc hạ giỏi theo dõi nhất của mình đi theo Lê Phi Phàm, quá hợp lý.

Tóm lại phải quan tâm đến người Nhị gia xem trọng.

Hoắc Uẩn Khải vừa ra khỏi phòng làm việc để về phòng ngủ thì chợt thấy phòng kế bên vẫn sáng đèn.

Trong một buổi tối hỗn loạn như vậy, Thành Dư Nam thì dạo một vòng quanh quỹ môn quan, Lê Phi Phàm lại mang thương tích trở về, không chỉ có chị Lan sốt ruột trắng cả mặt mà ngay cả chú Phúc quản gia cũng bóng gió nhắc nhở anh sau này không được ra ngoài một mình vào buổi tối như thế nữa.

“Chỉ là trùng hợp thôi.”

Lê Phi Phàm tựa ở đầu giường nhìn chị Lan mãi không đi ngủ, bất đắc dĩ nói: “Chị cứ nghĩ thế này đi, có lẽ Diêm Vương gia không muốn mạng của Thành Dư Nam nên không thu anh ta, vừa khéo hôm nay em lại ra ngoài nên mới gặp được. Kể cả hôm nay em có ra ngoài hay không thì kết quả vẫn như thế. Chị xem, tất cả đều là số mệnh rồi.”

“Số mệnh cái gì mà số mệnh!” Chị Lan chọc trán anh.

Chị quần áo choàng trên người, ngồi ở mép giường anh hạ giọng hỏi: “Chị nghe nói thật ra đám người kia muốn tìm người nhà họ Thư đúng không?” Lê Phi Phàm gật đầu, có chút bất ngờ: “Chị ở trong nhà cả ngày, sao lại biết được?”

“Chị cũng không biết nhiều.” Chị Lan tức giận nói: “Trước kia chị chỉ thấy cậu chủ nhỏ nhà họ Thư ngây thơ quá mức, chưa chắc đã thích hợp với nhà họ Hoắc. Từ khi cậu tới, tất cả mọi chuyện xảy ra với cậu đều liên quan đến Thư Dịch Khinh, bây giờ nhìn lại, đúng là âm hồn không tan mà.”

Lê Phi Phàm cười rung cả hai vai.

“Thư Dịch Khinh cảm thấy em là âm hồn không tan mới đúng chứ.”

Anh phá hủy tiền đồ sáng lạn, cuộc sống vô tư của cậu ta, khiến quầng thời gian huy hoàng cuối cùng của cậu ta xuất hiện một đống vật cản từ trên trời rơi xuống.

Lê Phi Phàm nghĩ, lúc cậu ta trốn đông trốn tây với Thư Hoài Hữu chắc cũng thấy cuộc đời này đầy bão tố lắm.

Anh cũng hiểu ra một chuyện từ vụ của Thành Dư Nam. Có nhiều chuyện, dù anh có vô tình hay cố ý thì nó vẫn sẽ thay đổi.

Hoắc Thất không nghe lời Hoắc Kính để đối phó chú hai của mình, Thành Dư Nam trời xui đất khiến được thay đổi kết cục, may là anh ta gặp anh nên mới có hy vọng sống sót. Anh không biết tất cả những người mình quen có đi đến cuối quyển sách này được không, nhưng mọi thứ đều có thể thay đổi.

Cho nên chỉ có mỗi anh sao?

Không thể chủ động thoát khỏi thân phận này, chẳng lẽ bởi vì anh là người xuyên sách?

Lê Phi Phàm hơi ngơ ngẩn.

Chị Lan đột nhiên đứng dậy gọi một tiếng: “Nhị gia.”

Lê Phi Phàm ngẩng đầu bèn thấy một người đang bước vào.

Hoắc Uẩn Khải đưa áo khoác trong tay cho chị Lan, chị nháy mắt ra hiệu với Lê Phi Phàm rồi chủ động lui ra.

Lê Phi Phàm tựa ở đầu giường, nhìn Hoắc Uẩn Khải nói: “Mỗi lúc như thế này, mọi người sẽ cho là anh đến đây để qua đêm với tôi, ai nấy đều ám chỉ muốn tôi phô hết kĩ năng, mà đâu ai ngờ Nhị gia của chúng ta lại là chính nhân quân tử, từ đầu tới chân viết bốn chữ “hiên ngang lắm liệt”.”

Hoắc Uẩn Khải ngồi xuống bên cạnh anh, nhẹ giọng nói: “Cậu có ý kiến với tôi?”

“Nào dám.”

“Trên đời này có cái gì cậu không dám.”

“Nhìn xem, rõ ràng anh mới là người có ý kiến với tôi, trên đường trở về mặt anh cứ xị ra.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh: “Tôi sai à?”

“Không, không, đều là lỗi của tôi.”

Cuộc đối thoại loạn tưng phèo, cãi nhau không ra cãi nhau, chủ đề cũng không có chủ đề.

Nhưng bọn họ đều hiểu rõ ý đối phương là gì.

Ánh mắt Hoắc Uẩn Khải nhìn qua tủ đầu giường, hấn bụng bát thuốc đen sì đặt trên mặt tủ đưa cho anh: “Đây là chén thuốc lúc trước Chúc lão sắc cho cậu, lúc ra ngoài cậu quên uống, tôi bảo phòng bếp hâm lại, để thêm lúc nữa là sẽ nguội mất.”

Lê Phi Phàm nhìn bát thuốc trước mặt, một mùi thuốc bắc đậm đặc phả vào mặt.

Anh ghét bỏ ngửa đầu về sau.

Hoắc Uẩn Khải lại bưng gần tới.

Miệng chén chạm vào môi anh, Lê Phi Phàm đưa tay chặn lại, thỏa hiệp nói: “Được rồi, để tôi tự uống.”

Anh vội nuốt hai ngụm xuống bụng, phải che miệng lại mới không nôn ra ngoài.

Hoắc Uẩn Khải rót cho anh một cốc nước, nhìn anh uống hết, sau đó nhận lấy cái cốc không để về chỗ cũ: “Thành Dư Nam thoát khỏi nguy hiểm rồi.”

Lê Phi Phàm hơi dừng lại: “Nhanh vậy sao?”

“Phẫu thuật hơn bốn tiếng, bây giờ là năm giờ sáng rồi.”

Lê Phi Phàm không nhận ra rằng đã qua một đêm.

Nhưng biết Thành Dư Nam đã giữ được tính mạng, anh cũng mừng cho anh ta.

Giống như Lê Phi Phàm đã nói với chị Lan vậy, tất cả đều là ý trời.

Bọn họ nhìn nhau nửa phút không nói gì.

Hoắc Uẩn Khải sờ sờ cánh tay đang băng bó của Lê Phi Phàm, đứng dậy nói: “Nghỉ ngơi đi.”

“Ừừừ.” Lê Phi Phàm đột nhiên mở miệng gọi hắn lại.

Hoắc Uẩn Khải quay đầu lại, Lê Phi Phàm dừng khoảng hai giây mới nói:

“Nhị gia, tôi thừa nhận chuyện của Thành Dư Nam là tôi chưa nói hết cho anh, bởi vì một vài điều tôi nói nghe như đang bịa ra vậy, nhưng tôi vẫn mong anh hiểu rằng tôi giấu anh không phải vì ích kỷ.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh chốc lát.

Trời mới rạng sáng, cả thế giới đều tĩnh lặng.

Kể cả căn phòng này.

Lê Phi Phàm đột nhiên nghiêm túc khiến Hoắc Uẩn Khải cũng phải nghiêm túc theo.

Chẳng ai biết trong đầu Hoắc Uẩn Khải đang nghĩ gì, hắn trầm ngâm: “Cậu từng nói?”

Hắn chợt nhớ ra: “Là đại tiên kia báo mộng cho cậu?”

Mặc dù Lê Phi Phàm đã thấy nhiều lần, nhưng anh vẫn phải kinh ngạc với tư duy nhạy bén của người này.

Lê Phi Phàm chậm rãi gật đầu: “Chị Lan nói anh không tin chuyện tâm linh, nói thật, trước kia tôi cũng chẳng tin mấy chuyện ấy, nhưng nếu tôi nói thấy Thành Dư Nam xảy ra chuyện như thế trong mơ thì anh có thấy buồn cười không?”

Mặt Hoắc Uẩn Khải không rõ cảm xúc, hắn chỉ hỏi: “Lần trước chuyện ở nhà hàng, cậu cũng biết trước?”

“Đúng thế.”

“Thế sao tự dưng lại muốn nói?” Hoắc Uẩn Khải hỏi.

Lê Phi Phàm tựa đầu vào tường, nhìn Hoắc Uẩn Khải rồi nói với giọng bình tĩnh: “Thật ra cũng không có gì, thứ nhất là tôi không muốn chúng ta nghi ngờ lẫn nhau, vì điều này vi phạm hợp đồng lúc đầu tôi đã kí với anh. Thứ hai là sau khi thấy Nhị gia, tôi đã suy nghĩ cẩn thận một chút, hơn nữa tôi

phát hiện ra mình không giỏi nói dối.

Mà trước nay tôi lại rất tin tưởng Nhị gia, kể cả đây là chuyện mà tôi vốn thấy không nên nói ra.”

Chuyện của Thành Dư Nam khiến anh phát hiện ra cốt truyện đã lệch khỏi hướng ban đầu.

Nhân vật không còn đi theo hướng cũ, kết cục cũng có khả năng thay đổi. Chẳng ai xác định được vai chính có thể bên nhau hay không, kể cả cốt truyện không đổi thì việc anh có thể thoát khỏi thân phận chim hoàng yến, thoát khỏi cái chết hay không cũng là một ẩn số.

Anh đã và đang tham gia vào cốt truyện, nếu theo tư duy ban đầu, xảy ra chuyện đột ngột như vậy thì anh chỉ có thể bị động chịu đòn.

Về phần vì sao anh lại lựa chọn không lừa gạt Hoắc Uẩn Khải mà là nói rõ ràng với hắn... Vì hắn là Hoắc Nhị gia. Anh tự coi mình là người xâm nhập nên không nhúng tay vào mọi thứ, chỉ cần đi theo Hoắc Uẩn Khải là có thể đạt được điều anh muốn, mà bản thân anh cũng sẽ không bị cuốn vào cuộc đấu đá ấy và chết như nguyên thân.

Nhưng thực tế, nhân vật này của anh mà không làm gì đã là một biến số lớn.

Anh có cảm giác ngày nào đó trong tương lai mà mình nói ra những lời hoang đường như “thế giới này thực ra là một quyển sách” thì chắc người duy nhất trên đời không cảm thấy anh bị điên sẽ là Hoắc Uẩn Khải. Quả nhiên, Hoắc Uẩn Khải không làm anh thất vọng.

Hắn không bảo Lê Phi Phàm bịa đặt cũng chẳng nói anh đầu óc có vấn đề.

Hắn chỉ đứng ở cửa nhìn chăm chú Lê Phi Phàm vài giây, sau đó nói: “Mặc dù những lời cậu nói không nằm trong suy đoán của tôi, nhưng cậu rất nghiêm túc nên tôi tin tưởng cậu.”

Lê Phi Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Uẩn Khải còn có thể suy một ra ba: “Lúc trước tim cậu đập nhanh là do gặp ác mộng, vì thế vấn đề nhịp tim nhanh thật ra là có liên quan đến những cảnh cậu có thể thấy trong mơ đúng không?”

Chỉ cần bạn để lộ một lỗ hổng trước mặt hắn, hắn cũng có thể đào xới hết ngọn nguồn của nó lên.

Lê Phi Phàm lười nói dối bèn gật đầu.

“Chắc là vậy?”

“Chắc là?”

Lê Phi Phàm xấu hổ: “Bởi vì thật sự tôi cũng không dám chắc về điều này.”
Hoắc Uẩn Khải gật gật đầu: “Biết rồi, ngủ đi.”

Nói xong hắn quay người đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Lê Phi Phàm lại ngồi thêm mười phút, thật ra trong đầu anh lại trống rỗng.

Giống như khi chia sẻ bí mật với người khác, thoải mái thì chưa thấy đâu, chỉ thấy sự hoài nghi trước nay bị đè nén dưới đáy lòng trồi lên, lại nhớ đến biểu cảm của Hoắc Uẩn Khải khi nói hai từ “đã biết” kia, anh cảm thấy dường như tất cả đều không phải chuyện lớn.

Anh cho rằng Hoắc Uẩn Khải mà biết chuyện thì sẽ có chút thay đổi gì đó.

Nhưng thực tế, không có gì thay đổi cả.

Bệnh nhân Lê Phi Phàm đi làm với hắn mà bận bù đầu.

Cao Thăng đi công tác, Khâu Hương tạm thời đang mở cuộc họp ở thành phố bên cạnh.

Lê Phi Phàm gần như thay thế vị trí của Cao Thăng, phải ôm đồm bao nhiêu là việc.

“Cho hỏi, tôi là con lừa à?” Giữa trưa, Lê Phi Phàm vừa tiếp khách thay Hoắc Uẩn Khải, nói đến nổi miệng lưỡi đều khô. Cát Tùng lại ôm một đống văn kiện để trước mặt anh, ra hiệu cho anh ký tên.

Lê Phi Phàm nới cà vạt ra một chút, phần nộ nói: “Sao lại yêu cầu tôi ký mấy loại văn kiện này?”

Cát Tùng trưng vẻ mặt vô tội: “Trước kia mấy văn kiện này đều do trợ lý Cao xử lý, bây giờ anh ấy không ở đây nên Hoắc tổng bảo phải tìm anh.”

“Má.” Lê Phi Phàm xắn tay áo lên, còn có thể thấy băng vải màu trắng mờ mờ quấn ở cánh tay. Anh vừa cầm văn kiện trên bàn vừa mở nắp bút: “Hôm nay tôi muốn rút lại lời lúc trước đã nói với Cao Thăng về thân phận trợ lý của anh ta, thật sự đây không phải việc mà con người có thể làm.”

Lúc đầu Cát Tùng còn dạy dỗ anh này kia.

Mà chưa trôi qua bao lâu, bây giờ cậu ta đã sợ như chim cú, im re không dám nói câu nào.

Lê Phi Phàm: “Bao giờ Cao Thăng trở về?”

Cát Tùng nhỏ giọng: “Anh ấy vừa mới đi, ít nhất cũng phải nửa tháng nữa mới về được.”

Lê Phi Phàm: “...”

Cứ tưởng anh ta từ chức rồi.

Đến tận buổi chiều, lúc đang ngồi trên xe rời khỏi công ty với Hoắc Uẩn Khải, ý nghĩ này vẫn quấn quanh trong đầu anh.

Kết quả chiếc xe lại rẽ vào bãi đỗ xe ở bệnh viện.

“Đến đây làm gì vậy?” Lê Phi Phàm vẫn chưa kịp phản ứng.

Hoắc Uẩn Khải đi vào bên trong bệnh viện: “Thành Dư Nam tỉnh rồi, người cậu cứu một mạng mà cậu cũng không có ý định đi thăm sao?”

Bước chân Lê Phi Phàm khựng lại.

Hoắc Uẩn Khải quay đầu: “Làm sao?”

“Hay là tôi không đi thì hơn.” Lê Phi Phàm nói có sách mách có chứng: “Tôi chẳng cần anh ta cảm ơn, tôi cứu anh ta vì không muốn mình cần rút lương tâm thôi, chẳng liên quan gì đến anh ta.”

Lê Phi Phàm vừa nói xong thì nhìn thấy một người đang lưỡng lự ở cửa bệnh viện.

Có lẽ do thấy anh nhìn quá chăm chú nên Hoắc Uẩn Khải cũng ngó về phía ấy.

Thư Dịch Khinh vừa quay đầu lại thì thấy bọn họ, ý nghĩ đầu tiên là muốn trốn đi, sau đó mới khựng lại, giả vờ ung dung bước tới.

Cậu ta không còn dáng vẻ giả tạo như lần Lê Phi Phàm gặp ở quán bar, mặc dù sắc mặt thoạt nhìn không tốt lắm, nhưng ngược lại trông càng thêm yếu ớt đáng thương.

“Anh hai.” Cậu ta đứng trước mặt Hoắc Uẩn Khải, nhỏ giọng gọi.

Hoắc Uẩn Khải: “Tới thăm Thành Dư Nam à?”

Thư Dịch Khinh nhỏ giọng vâng một tiếng, không ngẩng đầu lên.

Hoắc Uẩn Khải cũng chưa nói đến cái khác, chỉ nói: “Cậu nên cảm thấy may mắn vì Thư Hoài Hữu bị cảnh sát bắt, nếu không phải lúc ấy có Thành Dư Nam, kết cục như thế nào chính cậu biết rõ. Bây giờ cậu ta đã tỉnh, muốn thăm thì đi lên thăm, tầng 5 khu lưu trú.”

Có vẻ Thành Dư Nam chưa kể việc Thư Dịch Khinh bỏ anh ta lại và chạy mất.

Hoắc Uẩn Khải cũng chưa biết chuyện ấy.

Vành mắt Thư Dịch Khinh đỏ lên, cậu ta có chút hoảng loạn: “Em...Em thấy rất có lỗi, em sợ anh Dư Nam sẽ trách em...Anh hai...em, em còn chưa sẵn sàng, em sẽ đến thăm anh Dư Nam sau.”

Hoắc Uẩn Khải cau mày: “Cũng không biết nói cảm ơn cậu ta? Vì cậu mà suýt chút nữa cậu ta đã mất mạng, lần sau của cậu là muốn tham gia lễ truy điệu của cậu ta?”

Đôi mắt Thư Dịch Khinh càng đỏ hơn, tựa như đang sợ hãi.

Cậu ta nhỏ giọng nức nở: “Anh hai, em...em thực sự không cố ý.”

Hoắc Uẩn Khải nhíu chặt mày, không đáp lời Thư Dịch Khinh mà đi thẳng vào bệnh viện.

Cuối cùng Lê Phi Phàm vẫn quyết đoán chọn đi thăm Thành Dư Nam thay vì ở lại đây cùng Thư Dịch Khinh.

Thành Dư Nam nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt, Trì Cận đang ở cùng anh ta.

Người đã tỉnh nhưng chưa cử động được.

Biết được hai người đến thăm, Thành Dư Nam chớp chớp mắt, cố gắng nhìn về phía Lê Phi Phàm, mở miệng khàn giọng nói: “Lê Phi Phàm, cảm ơn, cũng cảm ơn vì anh đã đến thăm tôi.”

Lê Phi Phàm nhìn đầu của anh ta bị quấn băng như cái bánh chưng, mặt mũi cũng sưng vù.

Thoạt nhìn đáng thương hơn lúc bị đánh rất nhiều.

Lê Phi Phàm không nhận nổi lời cảm ơn này, anh nói: “Đừng cảm ơn tôi, hãy cảm ơn vì anh có mạng lớn ấy.”

“Lúc cậu đánh nhau với người ta, tôi cũng biết.” Thành Dư Nam nói chuyện có chút khó khăn, nhưng vẫn kiên trì nói: “Nếu không có cậu, tôi cũng chẳng sống được.”

Lê Phi Phàm nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải, ra hiệu hắn nói mấy câu.

Từ lúc vào phòng bệnh đến giờ, Hoắc Uẩn Khải chưa nói câu nào, lúc này hắn đang dựa bên cửa sổ, lơ đãng ánh mắt của anh. Trì Cận đứng cạnh đang nói một chút về tình huống của Thành Dư Nam cho hắn.

Đúng lúc ấy, Thư Dịch Khinh bước vào.

Cậu ta đứng ở cửa, thấy bên trong phòng có mấy ánh mắt bắn về phía này bèn khựng lại đôi chút, sau đó vẫn chậm rãi đi vào.

Cậu ta đứng ở mép giường của Thành Dư Nam, nhỏ giọng khóc: “Anh Dư Nam.”

Thành Dư Nam trước nay luôn chiều chuộng Thư Dịch Khinh lại chẳng phản ứng gì.

Trì Cận không rõ chuyện, anh ta nói với Thư Dịch Khinh: “Dư Nam vừa mới phẫu thuật xong, bây giờ vẫn chưa cử động được.”

Thư Dịch Khinh nhìn thoáng qua Trì Cận rồi lại nhìn về phía Thành Dư Nam.

“Thật xin lỗi, anh Dư Nam.” Thư Dịch Khinh nói với giọng nức nở: “Em thật sự muốn gọi điện cho anh, nhưng em và anh trai... Cũng may bọn em gặp cảnh sát giữa đường nên anh không bị làm sao.”

Thành Dư Nam nói bằng giọng khàn khàn: “Đúng vậy, anh không có việc gì.”

Sau đó nói tiếp: “Em về đi, lần sau không cần đến nữa.”

Thư Dịch Khinh nhìn Thành Dư Nam, tủi thân nói: “Anh Dư Nam...Em biết anh trách em.”

“Anh sẽ không trách em.” Thành Dư Nam nói: “Đó là sự lựa chọn của anh, nhưng anh cũng chỉ có thể giúp em đến đây thôi, em hiểu chứ?”

Thư Dịch Khinh khóc đến nỗi nước mắt tèm lem, thoát nhìn rất đau lòng.

Trì Cận trưng vẻ mặt không hiểu chuyện gì nhìn Lê Phi Phàm và Hoắc Uẩn Khải.

Có lẽ là do sắc mặt của Lê Phi Phàm quá bình tĩnh nên Hoắc Uẩn Khải cũng liếc anh một cái.

Thật ra trong lòng Lê Phi Phàm vô cùng bình tĩnh.

Trải qua một phen sinh tử trước mặt, mặc dù Thành Dư Nam không nói trắng ra nhưng cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Ít nhất Lê Phi Phàm đã không còn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay cái của anh ta nữa.

Thư Dịch Khinh khóc mãi.

Nhưng dường như hôm nay không có ai trong phòng bệnh muốn an ủi cậu ta, cuối cùng cậu ta phải ngừng khóc, cả người như chết lặng.

“Anh muốn đuổi em đi ư, anh Dư Nam?” Cậu ta ngơ ngác hỏi một câu.

Thành Dư Nam không nói gì.

Thư Dịch Khinh nhìn tất cả mọi người trong phòng, cuối cùng ánh mắt lại phóng thẳng đến chỗ Lê Phi Phàm.

Trong phút chốc, cậu ta như tìm được cái cớ để chất vấn về sự xa cách của

Thành Dư Nam. Cậu ta nhìn sang Lê Phi Phàm: “Anh Dư Nam, em nhớ rõ lúc trước anh bị anh ta đánh bầm tím mặt mày, mà bây giờ anh ta vẫn có thể đến đây, thì tại sao anh không thể tha thứ cho em?”

Dù Trì Cận chẳng hiểu đầu đuôi ra sao nhưng vẫn quyết đoán nói ra: “Cậu không biết rằng Lê Phi Phàm đã cứu Dư Nam sao?”

Thư Dịch Kinh chậm chạp quay người lại, tưởng mình nghe lầm: “Anh nói...Cái gì?”

Chương 38

"Tôi nói, đúng là Lê Phi Phàm đã kịp thời cứu Thành Dư Nam." Trì Cận lặp lại một lần rồi mới nói tiếp: "Cho nên cậu ấy tới bệnh viện thăm người bệnh cũng chẳng có gì không đúng, còn ân oán trước đây thì không cần thiết phải nhắc lại."

Thật ra Trì Cận nói lời này không có ý ám chỉ gì khác.

Chẳng qua nhắc tới xung đột lần trước của Thành Dư Nam và Lê Phi Phàm cũng chỉ để nhắc khéo Thư Dịch Khinh.

Thân là bạn tốt, nhìn thấy Thành Dư Nam giúp đỡ không công cho cậu ta nhiều lần, Trì Cận chỉ cảm thấy ông bạn của mình quá mức si tình.

Nhưng lần này suýt nữa Thành Dư Nam đã không còn mạng, Thư Dịch Khinh còn bày ra cái thái độ này, ít nhiều đã khiến Trì Cận có chút mất hứng.

Thư Dịch Khinh không phải không nghe hiểu, chỉ là cậu ta thấy khó chấp nhận.

Cậu ta nhìn Lê Phi Phàm: "Cho nên là anh đã báo cảnh sát?"

Lê Phi Phàm: "Đúng, thì đã làm sao?"

"Làm sao?" Thư Dịch Khinh như nghe thấy gì đó khó tin lắm, cậu ta trừng mắt nhìn Lê Phi Phàm: "Anh có biết là nếu anh không tìm cảnh sát, tôi đã sớm tìm được người cứu anh Dư Nam. Sao có thể trùng hợp đúng vào lúc anh tới quán bar gặp được tôi, biết anh của tôi đang ở đằng sau phố đó nên báo cảnh sát bắt anh ấy. Tất cả là do anh cố ý đúng không? Lê Phi Phàm, hiện giờ anh còn giả vờ làm người tốt cái gì nữa?"

Lê Phi Phàm nhíu mày nhìn Thư Dịch Khinh như nhìn một kẻ tâm thần.

Nhưng giọng điệu của anh vẫn bình thản: "Cậu có còn nhớ chính miệng cậu nói anh của cậu đang ở sau phố bar không đấy?"

"Ngoài ra việc tôi báo cảnh sát chẳng liên quan gì tới anh của cậu, tôi báo vì có khả năng Thành Dư Nam sắp chết."

Trọng điểm là thi thể của Thành Dư Nam ở trong mộng chính là ở con hẻm nhỏ đó, tới tận sáng mà vẫn không thấy Thư Dịch Khinh trở lại cứu người. "Nói dối, tất cả là tại anh!"

Thư Dịch Khinh nói xong bèn như phát điên mà xông lên định túm cổ áo anh.

Lê Phi Phàm bị một bàn tay kéo về đằng sau, không biết Hoắc Uẩn Khải đã tới từ lúc nào. Hắn nắm cổ tay Lê Phi Phàm, che ở phía trước người anh, nhíu mày nhìn Thư Dịch Khinh nói: "Điên đủ chưa? Nhìn xem cậu đang có dáng vẻ gì?"

"Anh hai!" Thư Dịch Khinh đỏ mắt.

Cậu ta chỉ vào Lê Phi Phàm đứng đằng sau hắn gào lên: "Anh ta có vấn đề!"

"Đủ rồi!" Thành Dư Nam đột nhiên lên tiếng.

Anh ta nằm trên giường, mặt hướng lên trần nhà, thoạt trông có chút chật vật.

Thành Dư Nam nhắm mắt lại rồi mới nói tiếp: "Em muốn bảo vệ anh trai của em, anh coi như em là người coi trọng tình thân, anh giúp em là chuyện anh không hối hận.

Nhưng em lại đẩy hết mọi tội lỗi lên đầu Lê Phi Phàm, Dịch Khinh, em đã quên lúc ấy người trốn khỏi đó là em rồi ư?"

Thư Dịch Khinh quay đầu lại, nắm lấy tay của Thành Dư Nam.

"Anh Dư Nam, em thật sự không định bỏ lại anh, lúc đó..."

lúc đó bọn họ sắp đến, em quá sợ hãi. Em thật sự, thật sự..."

Thành Dư Nam chậm rãi rút tay mình ra.

Anh ta bình tĩnh nghiêng đầu, nói: "Anh tin lúc đó em đang căng thẳng thật, cũng tin là em thật sự muốn quay lại cứu anh, anh sẽ không trách em chỉ vì vậy."

"Nhưng Dịch Khinh, con người phải trưởng thành, không ai sẽ mãi dậm chân tại chỗ."

"Em cũng nên thế."

Thành Dư Nam luôn giữ sự dịu dàng trước Thành Dư Nam, lúc này cũng như vậy.

Nhưng Lê Phi Phàm đoán những lời này sẽ là một cú sốc đối với Thư Dịch Khinh.

Sự tồn tại của Thành Dư Nam đối với Thư Dịch Khinh tuyệt đối không thể quan trọng như Hoắc Uẩn Khải hay Tần Bách Dạ, thậm chí ở phương diện nào đó, anh ta còn chưa bằng cả Hoắc Thất.

Nhưng anh ta lại giống như ngọn gió lướt qua tai, như dòng nước chảy qua tay.

Cậu ta sẽ thấy anh ta luôn ở đó, bất kể ở đâu hay lúc nào, dù gió dù mưa.

Chỉ cần Thư Dịch Khinh có việc, Thành Dư Nam sẽ là người đầu tiên xông pha.

Nhưng bây giờ, một người như vậy lại khuyên cậu ta phải lớn lên.

Cho dù anh ta không trách mắng gì, nhưng lời này đã đại biểu cho việc sau này anh ta sẽ không tiếp tục đồng hành với cậu ta nữa.

Sự mất mát trong lòng Thư Dịch Khinh có thể nói là còn nghiêm trọng hơn cả việc Hoắc Uẩn Khải đích thân nói không thích cậu ta.

Dường như Thư Dịch Khinh đã ý thức được chuyện này không còn cứu vãn được nữa.

Cậu ta đứng ngẩn ra tại chỗ ít nhất năm phút đồng hồ.

Không ai biết lúc đó cậu ta đang nghĩ gì, chỉ thấy cậu ta xoay người, bước từng bước ra bên ngoài.

Đến lúc cậu ta đã đi mất, Trì Cận mới mắng nhỏ một câu.

Sau đó anh ta nhìn Thành Dư Nam bằng ánh mắt không thể tin được: "Vừa rồi có phải cậu có ý là: Lúc ấy Thư Dịch Khinh chạy đi không phải là do bị đuổi, mà là cậu ấy biết rõ cậu bị thương nặng nhưng vẫn cố ý bỏ cậu lại không?"

Thành Dư Nam nhắm mắt không đáp.

Toàn thân đều toát lên hơi thở từng trái.

Trì Cận không đợi được đáp án bèn quay đầu nói với Hoắc Uẩn Khải: "Trước kia Thư Dịch Khinh không như thế, nếu không phải nể tình mấy người chúng ta lớn lên bên nhau từ nhỏ, đổi thành người khác thì chắc tôi đã đánh chết luôn rồi."

Lúc này Lê Phi Phàm đã buông tay Lê Phi Phàm ra.

Hắn bình tĩnh lên tiếng: "Trước kia cậu ta sống khá thuận buồm xuôi gió."

Cuộc sống quá thuận lợi đúng thật sẽ khiến một người ngây thơ, thành thật như một tấm gương, nhưng nếu bị cái gì tác động vào thì chỉ có thể vỡ tan tành.

Chuyện đã góp phần đánh vỡ mặt gương Thư Dịch Khinh ấy chính là đây.

Hoắc Uẩn Khải nhìn về phía Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm nhìn lại: "Sao thế?"

Hoắc Uẩn Khải nhìn đôi mắt của anh, sau hai giây mới cong môi đáp lại: "Không có gì."

Chỉ cần nghĩ lại là thấy trên người Lê Phi Phàm có rất nhiều chuyện bất thường xảy ra.

Ban đầu nhìn qua cứ tưởng Lê Phi Phàm ngụy trang, hành động và lời nói của anh hoàn toàn trái ngược, những thứ anh biết cũng không hề tương xứng với thân phận này chút nào.

Trên tài liệu về anh nói là trước khi anh tiến vào Ngọc Kinh Viên thì chưa có triệu chứng của việc hay đa nghi hay tìm đập nhanh.

Còn có những giấc mơ khó hiểu kia nữa.

Anh cứ như một mặt gương bị ngược.

Nhìn qua không có vấn đề gì, nhưng ngẫm lại thì chỗ nào cũng có vấn đề. Hôm nay sự bất thường và cố chấp của Thư Dịch Khinh đã khiến hắn thấy được một phần tảng băng chìm của thế giới vừa vụn vẹo vừa tràn ngập các quy tắc này.

Hắn đoán con hồ ly nhỏ này còn không ít thứ đang gạt mình.

Từ lúc ra khỏi bệnh viện, Lê Phi Phàm bèn thấy có gì đó không thích hợp.

Anh cảm thấy ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải nhìn mình như nhìn một miếng thịt trên thớt, hoặc là nhìn một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm.

Dường như hắn đang tự hỏi xem nên hạ dao ở chỗ nào mới được.

Lê Phi Phàm nhìn thấy ánh mắt kia đến lần thứ năm thì không nhịn được phải sờ mặt của mình, sau đó hỏi Hoắc Uẩn Khải: "Tôi nói này Nhị gia, từ lúc ra khỏi bệnh viện mới chưa tới hai tiếng, xin hỏi tôi có chỗ nào khiến anh bất mãn hả?"

Hoắc Uẩn Khải thản nhiên bấm ipad trên tay: "Vì sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì nhìn anh cứ như muốn giải phẫu tôi ấy."

"Là tự cậu chột dạ nên mới thấy ánh mắt tôi nhìn cậu có vấn đề."

Lê Phi Phàm: "...Anh đang trả đũa tôi thì có."

Anh nhớ tới chuyện mình kể cho hắn nghe về cảnh trong mơ liên quan tới Thành Dư Nam, lúc ấy không phản ứng gì, sao hôm nay nhìn thấy Thành Dư Nam thì lại nhớ tới?

Lê Phi Phàm bắt đầu hỏi hận: "Tôi không quen kiểu tính sổ sau thế này. Chuyện nằm mơ thì sao tôi có thể khống chế được, hơn nữa thật giả khó phân, ví dụ vụ nổ ở nhà hàng kia thật ra lại không xảy ra, anh đâu có chuyện gì đâu đúng không. Bên này Thành Dư Nam lại xảy ra chuyện, nhưng tôi cũng chẳng ngờ được bản thân mình lại dính vào rồi bị thương. Lại nói, tôi mới là nạn nhân đây nè, tôi đâu có muốn hai mắt tối sầm nằm ngất thẳng tới hừng đông đâu? Nếu ngày nào đó mà tôi bị suy nhược thần kinh, không tìm các anh đòi bồi thường thì tìm ai."

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh một cái: "Thói quen tổng kết rút kinh nghiệm của cậu không tệ, từ đầu tới đuôi tôi có nói cái gì à? Bản thân cậu không muốn nói cho tôi gì ư?"

Lê Phi Phàm: "Vậy anh đừng nhìn tôi nữa được không? Từ lúc lên xe anh đã nhìn tôi vài lần rồi, tôi đâu phải khúc gỗ không có cảm giác."

Hoắc Uẩn Khải ngoắc tay ra hiệu anh lại gần.

Lê Phi Phàm chần chờ, ghé sát vào: "Làm gì đấy?"

"Bây giờ nhìn thấy cái gì?" Hoắc Uẩn Khải nhìn anh hỏi.

Lê Phi Phàm: "Lông mi của anh dày thật đấy."

Hoắc Uẩn Khải gõ nhẹ ipad vào gáy anh: "Tôi thấy cậu nhàm chán quá nên thích nói đùa, ngồi yên đó, nửa giờ sau có cuộc họp, cậu nhớ ghi chép lại, chuẩn bị cẩn thận vào."

Lê Phi Phàm: "Tôi có thể từ chức không?"

"Không thể."

"Vì sao Cao Thăng còn chưa về vậy?"

"Bên kia nhiều việc, chắc phải mất một thời gian nữa."

"Tôi muốn tăng lương."

"Có thể."

Hào phóng thế?

Lê Phi Phàm lựa chọn câm miệng.

Nửa tháng sau đó là khoảng thời gian phức tạp nhất trong cuộc đời xuyên sách của Lê Phi Phàm.

Không có cốt truyện gì phát triển, Thư Dịch Kinh không từ chức nhưng cũng không đi làm, Lê Phi Phàm càng không mơ gì thêm.

Anh được thăng chức tăng lương, dậy sớm hơn gà ngủ muộn hơn chó nhưng không thấy tim đập nhanh lần nào, thế nên anh còn nghi ngờ không biết lần trước có phải mình suy nghĩ nhiều quá, thuốc của ông Chúc cũng có tác dụng đấy chứ.

Tình nhân nhỏ của sếp xả thân làm xã súc(*), trong mắt người khác là Hoắc

Uẩn Khải đang ngầm ý chỉ Lê Phi Phàm được hẳn coi trọng, nhưng trong mắt Lê Phi Phàm thì----- Nếu không phải anh còn chưa tích lũy được đủ tiền dưỡng lão thì anh đã dán luôn đơn từ chức lên mặt Hoắc Uẩn Khải rồi.

(*)Xã súc: 1 từ bắt nguồn từ tiếng Nhật, ý chỉ người xả thân làm việc bán mạng cho một tổ chức/ công ty, quên hẳn bản thân mình "Chín giờ sáng là lễ ký kết với công ty Chí Thành, mười một giờ có một cuộc phỏng vấn của tạp chí. Buổi chiều có vài cuộc họp video, ba giờ có cuộc gặp với Hoàng tổng, sáu giờ có một lễ mừng thọ."

Thư ký vội vàng báo cáo lịch trình hôm nay cho Hoắc Uẩn Khải.

Gần đây Lê Phi Phàm bị đồng hóa, lúc đi theo Hoắc Uẩn Khải còn hay trưng ra gương mặt lạnh lùng nghiêm túc.

Chủ yếu là quá nhiều việc, không làm mặt lạnh không được.

Hoắc Uẩn Khải chợt khựng lại: "Tiệc mừng thọ?"

Nữ thư ký lập tức đáp: "Tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của lão gia nhà họ Tưởng, một tuần trước ngài đã dặn để trống thời gian để đi dự."

"Biết rồi." Hoắc Uẩn Khải quay đầu nói với Lê Phi Phàm: "Buổi tối đi với tôi."

"Tôi cũng phải đi à?"

Hoắc Uẩn Khải: "Tối cậu có việc à?"

Lê Phi Phàm cũng không giấu: "Vốn tôi đã hẹn lãnh đạo bên nhà đầu tư Tề Duệ đi ăn cơm."

Thật ra cái mối quan hệ đó cũng là nhờ có Hoắc Uẩn Khải.

Ưu đãi khác khi đi theo hẳn chắc không có nhiều, nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ thiếu tài nguyên. Lê Phi Phàm không để ý bản thân kiếm lời ở giữa được bao nhiêu, nhưng chung quy là Hoắc Uẩn Khải đã ngầm đồng ý rồi. Hoắc Uẩn Khải cong môi: "Phó tổng của Tề Duệ cũng không khó tính lắm,

lùi hẹn đi. Nhà họ Tưởng và nhà họ Hoắc là chỗ quen biết nhiều năm, tiệc mừng thọ tối nay mẹ tôi cũng đi, bà đã chỉ rõ là muốn cậu cùng đi sang đó."

"VẬY À." Lê Phi Phàm gật đầu: "Thế thì được, chắc chắn mẹ chồng vẫn quan trọng hơn."

Anh nói lời này xong cũng không để ý mấy người đằng sau ngằm liếc lẫn nhau.

Tin tức lộ ra trong lời của anh quá nhiều.

Bình thường bọn họ đều chỉ làm việc ở tầng dưới, ít khi nào được lên trên tầng cao, một chút gió thổi cỏ lay trên này cũng là tin tức khổng lồ đối với họ.

Đợi Lê Phi Phàm và Hoắc Uẩn Khải vào thang máy đi lên tầng trên, nhóm người đằng sau mới bắt đầu tám chuyện.

"Trời đất ơi, tôi nghe nói Hoắc phu nhân là một người phụ nữ rất giỏi, trợ lý Lê lại gọi bà ấy như vậy? Hóa ra là mẹ chồng à? Má ơi."

"Cái gì mà Hoắc phu nhân, bây giờ Hoắc Nhị gia làm gia chủ, nên gọi là Hoắc lão phu nhân mới đúng."

"Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là trợ lý Lê đã được người nhà họ Hoắc tán thành mới đúng?"

"Được tất cả người trong gia tộc tán thành thì chắc là khó lắm, nhưng tôi thấy Hoắc tổng cũng chẳng thèm để ý cái này. Nghe nói mẹ của Hoắc tổng ngày xưa sống ở nhà họ Hoắc cũng đâu có dễ dàng gì, lúc trước chuyện đổi chủ ở nhà họ Hoắc, Lê Phi Phàm cũng có tham gia. Cậu ta chắc được coi là công thần khai quốc, quan hệ tốt với mẹ của Hoắc tổng thì đâu có gì lạ?"

Trong đó cũng có không ít người không tin, còn coi thường anh.

Ý tứ đại khái là: "Gia tộc lớn như nhà họ Hoắc thì sao có thể thật sự đồng ý cho một người đàn ông bước vào cửa."

Lại nói Lê Phi Phàm vốn chỉ là một con chim hoàng yến Hoắc Nhị gia nuôi ở bên ngoài, truyền ra bên ngoài cũng chẳng có tiếng thơm gì. Chẳng qua Lê Phi Phàm có bản lĩnh nên mới ngồi lên vị trí ngày hôm nay, thật sự muốn thượng vị thì còn khó hơn lên trời. Hơn nữa người nhà họ Hoắc cuối cùng vẫn sẽ cần một người thừa kế mà thôi."

"Đúng nhỉ, dù sao nhà họ Hoắc gia đại nghiệp đại."

Lại có người nói nhỏ: "Nhưng tôi nghe bên trên có người nói, gần đây vị trợ lý này mỗi buổi trưa đều nghỉ ngơi ở phòng của Hoắc tổng, hai người thân thiết ở nhà chưa đủ, tới công ty cũng vẫn như vậy, đúng là ân ái thật mà."

"Chỉ bằng năng lực có thể khiến Nhị gia lúc nào cũng không thể rời khỏi mình, cậu ta không hổ là người đàn ông được Hoắc nhị gia coi trọng."

"Tôi cá là Lê Phi Phàm này chắc là sẽ được ở bên Hoắc nhị gia dài lâu đây, cho dù sau này Hoắc tổng có kết hôn sinh con thì cũng sẽ không để cậu ta khổ, rốt cuộc thì ngài ấy thích cậu ta mà."

"Người ta vừa có tài vừa có sắc, đổi lại là tôi thì tôi cũng thích."

"Mơ đấy à, anh dám mơ tưởng đến người của Hoắc tổng, chán sống à." Lê Phi Phàm không hề biết từ trên xuống dưới tập đoàn đều thảo luận về truyền thuyết của mình.

Nhưng chuyện ngày nào anh cũng nghỉ ngơi ở văn phòng của Hoắc Uẩn Khải thì không phải giả.

Nhưng mà làm gì có chuyện ân ái.

Văn phòng của Hoắc Uẩn Khải có một gian phòng chuyên để nghỉ ngơi.

Không gian rất lớn, giường cũng vậy.

Lê Phi Phàm nằm trên đó.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo trắng dài, đeo kính bảo vệ màu xanh đang rút một ống máu từ tay của Lê Phi Phàm, sau đó anh ta đứng dậy thu dọn đồ đạc, nói với Hoắc Uẩn Khải bên cạnh: "Ngài Hoắc, tôi đã lấy được mẫu máu rồi, vậy ngày mai tôi không sang đây nữa, có kết quả thì tôi sẽ thông báo ngài trước."

"Vất vả." Hoắc Uẩn Khải gật đầu, để cho bác sĩ rời đi.

Lê Phi Phàm ngồi dậy từ trên giường, thả ống tay áo xuống: "Tôi thấy tôi cần ăn gan heo."

"Không phải trong nhà ngày nào cũng có à." Hoắc Uẩn Khải đưa quần áo cho anh.

Lê Phi Phàm mặc đồ lại rồi ngẩng đầu hỏi hần: "Người anh tìm có đáng tin không đấy? Trước đây tôi cảm giác anh định giải phẫu tôi quả thật có sai tí nào đâu, nhìn kiểu gì cũng thấy bản thân giống chuột bạch."

Hoắc Uẩn Khải: "Cả người và cả kỹ thuật của họ đều đáng tin, kết quả phân tích mà có vấn đề thì đó cũng là vấn đề của cậu."

Đây là cách mà Hoắc Uẩn Khải làm sau khi nghe Lê Phi Phàm kể về những giấc mơ.

Phương pháp cơ bản là dựa vào kết quả phân tích của khoa học kỹ thuật để xem xét những số liệu từ cơ thể, sau đó cho ra kết luận.

Tóm gọn lại là đang phân tích xem chứng tim đập nhanh của Lê Phi Phàm có liên quan gì tới cảnh trong mơ hay không.

Hoắc Uẩn Khải làm chuyện này dưới sự đồng ý của Lê Phi Phàm. Bởi vì bản thân anh cũng rất muốn biết.

Nhưng gần đây anh không mơ gì, cũng kiên trì uống thuốc.

Cho nên anh khá là nghi ngờ kết quả của lần kiểm tra này: "Từ lúc tôi nói cho anh là tôi không nằm mơ nữa, tim đập nhanh cũng không thấy, cứ hai tuần lại rút máu của tôi một lần sẽ có kết quả ư."

"Bọn họ có cách phân tích của bản thân, cậu không cần quan tâm cái này."

Lê Phi Phàm nhìn con người ngày nào cũng bận rộn nhưng vẫn rút thời gian để giám sát cả quá trình rút máu của mình.

Lê Phi Phàm đứng dậy khỏi giường, đi tới trước mặt Hoắc Uẩn Khải.

"Nhị gia." Lê Phi Phàm ngược lên: "Tôi có thể hỏi vì sao anh phải làm chuyện này không?"

Ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải quét qua gương mặt của Lê Phi Phàm: "Để chữa bệnh cho cậu."

Lê Phi Phàm giật mình: "Chỉ vì vậy à?"

Hoắc Uẩn Khải: "Không thì sao? Cậu cho rằng tôi sẽ ném cậu vào phòng thí nghiệm chỉ vì cậu có thể tiên tri qua giấc mơ à?"

"Ý anh là tôi không xứng đáng hả?"

Hoắc Uẩn Khải dò xét nhìn anh một cái: "Chờ có kết quả thì sẽ biết ngay nên xuống tay ở chỗ nào."

Lê Phi Phàm cũng không ngại nói cho Hoắc Uẩn Khải, thật ra chứng thực xong thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Cái này chỉ có thể chứng minh anh là một con người xui xẻo muốn chết thôi.

Chẳng lẽ nó có thể giúp anh xuyên về thế giới ban đầu của anh chắc?

Nhưng Hoắc Uẩn Khải làm chuyện này lại khiến anh thấy có chút ngoài ý muốn.

Lê Phi Phàm: "Bất kể ra sao, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ hờ ra một chút là nói anh không thương tôi nữa."

"Thế à?" Hoắc Uẩn Khải liếc anh một cái.

Lê Phi Phàm giơ tay: "Tôi thề đó."

Một tiếng nghỉ trưa chấm dứt, Lê Phi Phàm đứng dậy khỏi giường.

Anh nhìn thấy Hoắc Uẩn Khải đang đứng ở cửa.

Có lẽ là do anh vẫn còn chưa tỉnh táo sau giấc ngủ ngắn, vừa mở miệng ra đã nói: "Sao anh lại ở cửa phòng tôi?"

Nói xong mới chợt phản ứng lại đây là phòng của người ta: "Chuông báo hết giờ nghỉ chuẩn ghê nhỉ, quả nhiên anh không thương tôi."

Hoắc Uẩn Khải: "Còn nhớ rõ chuyện cậu bị lỡ thời gian nghỉ trưa, lúc đi ra khỏi phòng tôi thì bị người khác bắt gặp không?"

"Không nên để tôi lần nào cũng phải nhắc cậu, cứ tỉnh là lại trở mặt."

Hắn xoay người: "Đứng lên đi, đừng có dính giường."

Chương 39

Sáu giờ tối, đèn đuốc nhà họ Tưởng đã sáng trưng.

Nhà họ Tưởng ở Thịnh Kinh là gia tộc nổi tiếng ở cả hai lĩnh vực thương - chính, phu nhân nhà họ Tưởng và phu nhân nhà họ Hoắc - Diêu Chiêu Hồng - là đôi bạn thân từ thuở thiếu thời.

Lần này là đại thọ tám mươi tuổi của Tưởng lão gia, nghe nói Tưởng phu nhân đã tự tay lo liệu.

"Lần này cũng là nhờ có chị." Tưởng phu nhân kéo cánh tay của Diêu Chiêu Hồng lại, hai người cùng đi về phía tiền sảnh. Tưởng phu nhân nói: "Sạp hàng lớn như vậy, nếu không phải nhờ chị có nhiều kinh nghiệm, nghĩ cách giúp em thì lần này chỉ sợ là sẽ đầy người chờ xem trò cười, lúc đó em sẽ mất hết thể diện. "

"Đâu có khoa trương như vậy." Diêu Chiêu Hồng vỗ nhẹ mu bàn tay của Tưởng phu nhân.

Bà dịu dàng cười nói: "Dù sao bây giờ chị cũng rảnh rồi, thủ đoạn của em chị biết mà, sao mà mất mặt được."

Tưởng phu nhân không còn trẻ, khác với gia tộc lớn phần nhiều là đàn ông như nhà họ Hoắc, nhà họ Tưởng lại có rất nhiều phụ nữ.

Phụ nữ mà lục đục với nhau thì tự nhiên sẽ có rất nhiều chuyện, Tưởng phu nhân nói: "Bây giờ em thật sự rất hâm mộ chị có đứa con trai tốt như Uẩn Khải, tuy lúc còn trẻ chúng ta đều chịu không ít khổ sở, nhưng chị nhìn xem hiện tại đi? Giờ đây Uẩn Khải một tay nắm hết quyền lực, là Hoắc Nhị gia uy nghiêm không ai dám đối nghịch, lại là trụ cột có thể chống đỡ mọi việc. Em thì không giống chị, chồng suốt ngày chỉ biết thuyết giáo, y lại một phụ

nữ như em chồng đỡ, con trai cũng chẳng bớt lo, suốt ngày trêu hoa gheo nguyệt ở ngoài, không biết điểm dừng.”

Con trưởng độc đinh của nhà họ Tưởng là Tưởng Huân, đích thật là một người nổi danh phong lưu.

Nhưng cậu ta được cha mẹ yêu thương, trừ điểm phong lưu ra thì cũng không đến nỗi nào.

Chỉ là người mẹ đặt kỳ vọng quá cao vào con trai, lúc nhắc tới thì chỉ tiếc rên sất không thành thép mà oán giận hai câu.

Nói đến chuyện này, Tưởng phu nhân bèn hạ giọng hỏi Diêu Chiếu Hồng: "Đúng rồi, trước đây em nghe nói nhà họ Hoắc định làm thông gia với nhà họ Thư, thật hay giả vậy? "

Sắc mặt của Diêu Chiếu Hồng nhạt đi vài phần, cũng không giấu diếm: "Đương nhiên là giả rồi."

Tưởng phu nhân vỗ ngực: "Em biết chị không thể hồ đồ như vậy, hiện giờ thanh danh của nhà họ Thư coi như hỏng hết, con cả quá hiền, con thứ tác phong làm việc quái đản, giờ còn ngồi tù luôn. Còn con thứ ba tuy còn nhỏ, lại quen biết với Uẩn Khải nhà chị từ bé, cũng không nghe nói có chuyện gì xấu, nhưng nếu nhà chị có quan hệ với nhà đó thì đúng là sẽ không ngừng gặp rắc rối."

Diêu Chiếu Hồng gật gật đầu: "Ai nói không phải đâu.

Nhưng em cũng biết đứa con trai kia của chị, từ nhỏ đã được ông nội nuôi dưỡng, năm đó quan hệ giữa hai nhà Hoắc - Thư tốt như vậy, nói chung là nó cũng muốn giữ chút tình cảm thay ông lão. Nhưng giờ chị thấy, ý định này của nó đã nhạt phai rồi. "

Vừa nhắc tới chuyện này, ánh mắt của Tưởng phu nhân đã tỏa sáng.

Lúc này liền nói: "Nhà mẹ em có một cô bé mới tốt nghiệp tiến sĩ ở nước ngoài, về ngoài không tệ, chị xem Uẩn Khải có muốn gặp mặt không? Hơn nữa gia thế nhà mẹ của em chị cũng biết, không kém nhà họ Hoắc đâu, thế

nào hả?”

"Thôi bỏ đi." Diêu Chiếu Hồng nói: "Bên cạnh nó đã có người rồi."

Tưởng phu nhân ngạc nhiên: "Có người? Chị đừng nói chính là người mà Uẩn Khải nuôi ở bên ngoài? "

"Đêm nay cậu ta cũng có mặt."

Diêu Chiếu Hồng bình tĩnh nói: "Giờ Uẩn Khải đi đến đâu cũng đưa người theo đến đó, cùng ra cùng vào. Tuy chị là người làm mẹ nhưng cũng không muốn can thiệp nhiều vào chuyện này của con, mà giờ chị thấy có vẻ Uẩn Khải rất nghiêm túc."

Tưởng phu nhân khiếp sợ: "Chị thật sự không quan tâm à?"

“

Thông thường gia đình như bọn họ, người chỉ thích nam hoặc nữ cũng chẳng có gì lạ, nhưng nuôi ở bên cạnh thì khác.

Đầu tiên là không qua được cửa ải “gia thế”.

Hơn nữa, cứ cho là loại người đó mê hoặc được chính chủ thì cũng chẳng dám công khai trước mặt mọi người.

Trong mắt những phu nhân như bọn họ, nuôi ở bên ngoài là một chuyện, mang về nhà lại là một chuyện khác. Hơn nữa với địa vị của Diêu Chiếu Hồng, chắc là bà sẽ không cho phép con trai mình nghiêm túc với một người có thân phận như vậy.

Nhưng thái độ của Diêu Chiếu Hồng lại khá tế nhị.

Nhắc đến người bên cạnh con trai mình, thậm chí bà còn cười: "Trông nó không đứng đắn lắm, nhưng thực ra là một đứa trẻ không tề."

“Không đứng đắn đến cỡ nào mới có thể khiến con trai chị trốn không được thoát được chứ.” Tưởng phu nhân thốn thức: “Dù sao nếu cái của nợ nhà

em mà dám đưa mấy diễn viên ca sĩ kia về nhà, em sẽ đánh gãy chân nó.”

Hai vị phu nhân không hề biết rằng, hai người trong miệng họ đã sáp vào chung một chỗ rồi.

Đêm nay Lê Phi Phàm đến cùng với Hoắc Uẩn Khải.

Bây giờ những dịp anh xuất hiện ở chốn công cộng với Hoắc Uẩn Khải ngày càng nhiều. Ngay ở tiệc mừng thọ của nhà họ Hoắc, số người nhận ra anh cũng không phải là ít, vậy nên không mấy ai mắt mù mà hấp tấp động vào anh.

Nhưng lúc này, Lê Phi Phàm nhìn người trước mặt mà buồn cười.

Chàng trai tầm hai mươi tuổi có khuôn mặt thanh tú, đôi mắt phượng trong veo như nước ẩn tình, ai nhìn vào cũng thấy giống người tình trăm năm, lúc nào cũng như treo câu “Để nhìn như vậy nhưng lại ngồi một mình ở chỗ này uống rượu giải sầu, là đang có tâm sự gì sao?” bên miệng, quả thật là chiêu trò hơi nhàm chán.

Tướng Huân ăn tạp cả nam lẫn nữ.

Nhìn thấy người đẹp, cậu ta đều không nhịn được phải trêu chọc vài câu, rất hiếm khi thất bại.

Nhưng hôm nay cậu ta đã đụng phải một đóa hồng có gai.

Lê Phi Phàm chống khuỷu tay lên lan can, quay đầu lại nhìn cậu ta: “Tôi chỉ hơi buồn nôn nên ra ngoài hóng gió một chút, vốn đang nghĩ là do ăn quá nhiều ở tiệc, nhưng nhìn thấy cậu thì tôi đã tìm ra lý do rồi.”

Gương mặt của Tướng Huân vì giận mà lúc trắng lúc đỏ.

Nhưng cậu ta là một tên mặt dày, không để tâm lời người khác nói, còn tiến lên đứng dựa lan can cạnh anh.

Đây là cửa sổ đằng sau ở đại sảnh của nhà họ Tướng, từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ khu vườn rộng lớn phía sau biệt thự.

Tưởng Huân đoán anh không biết mình bèn liếc trộm một cái.

Càng nhìn càng thấy tim loạn nhịp.

Cậu ta chưa bao giờ thấy một người đẹp như vậy. Anh mặc một bộ vest tôn lên dáng người thon dài, mái tóc buộc lỏng hiện ra vẻ phóng khoáng. Quan trọng hơn cả là khuôn mặt, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ 'xinh đẹp', còn là kiểu đẹp lạ thường khiến cho kẻ đã chai mắt với những kiểu nam nữ khác nhau như cậu ta cũng thấy sáng cả mắt.

"Anh tên là gì?"

"Là con trai của nhà nào? Sao trước kia tôi chưa gặp qua nhỉ?"

"Chúng ta kết bạn đi."

"Không thì hai ta trao đổi số điện thoại cũng được, khi nào rảnh thì hẹn gặp một bữa."

Tưởng Huân cũng không thêm hỏi ý kiến của anh mà đã tự mình quyết định.

Lê Phi Phàm nhìn về phía đối phương, thật ra anh đã xem qua tài liệu giới thiệu về thành viên trong gia đình chủ nhà nên chỉ liếc cái là đã nhận ra đối phương.

Anh chỉ không ngờ rằng Tưởng Huân- người thật ra rất được coi trọng trong đám con cháu nhà họ Tưởng- lại có tính cách như vậy. Dù sao theo lời của nhị gia, Tưởng Huân là người thừa kế được ưu tiên hàng đầu của thế hệ sau.

Lê Phi Phàm không rõ lắm về năng lực của người này, nhưng anh liếc mắt một cái đã biết cậu ta là một con công đào hoa, là kiểu gặp người thì xoè đuôi ra quyến rũ.

Lê Phi Phàm nâng tay nhấp một ngụm sâm- panh, đáp lại: "Lê Phi Phàm."

"Không phải là con trai của nhà nào, mà là người của Hoắc nhị gia."

"Kết bạn thì được, nhưng nếu là loại bạn bè như cậu Tường thì e là tôi phải xin lỗi cậu rồi."

Sau đó anh thành công nhìn vẻ mặt Tường Huân chuyển từ vui mừng sang cứng đờ, đỏ bừng lên.

"Chết tiệt." Cậu ta cắn răng nhìn Lê Phi Phàm, vừa sừng sốt vừa như không ngờ: "Anh thật sự là người của Hoắc Uẩn Khải?"

Lê Phi Phàm nhướn mày: "Xem ra cậu cũng không lạ gì Hoắc nhị gia?"

"Ai mà không biết anh ta chứ." Tường Huân nhăn nhó nói: "Anh ta là cơn ác mộng của tất cả đám con cháu thế gia như chúng tôi đây. Lớn hơn có vài tuổi lại sớm kế thừa nhà họ Hoắc, ngày nào ba mẹ tôi cũng nhắc đến anh ta bên tai tôi, cmn cứ nhắc tới cái tên này là tôi lại toát mồ hôi lạnh."

Lê Phi Phàm tựa vào lan can cất tiếng cười lớn.

Theo hiểu biết của anh từ trước đến giờ, có người sợ hãi Hoắc Uẩn Khải, có người khâm phục và tôn trọng từ tận đáy lòng, cũng có những người oán hận nhưng không phải là đối thủ của hắn, cuối cùng cũng chỉ có thể cúi đầu chịu thua.

Nhưng hôm nay anh ngoài ý muốn nghe được quan điểm của Tường Huân, hóa ra Hoắc Uẩn Khải lại còn tồn tại kiểu con nhà người ta.

Buồn cười thật.

"Anh cười gì chứ?" Tường Huân cau mày nhìn anh.

Lê Phi Phàm cười chán rồi nói: "Không có gì, chỉ thấy cậu tích lũy khá nhiều oán hận với anh ấy mà thôi."

Tưởng Huân nhích lại gần anh, "Tôi nói nè, anh hồ đồ đến mức nào mới có thể ở cùng anh ta thế?"

Lê Phi Phàm cụp mắt xuống, liếc nhìn cậu ta: "Đi theo Nhị gia chẳng phải tốt lắm sao, bao nhiêu người mơ tưởng còn chưa có cơ hội kìa."

Tưởng Huân: "Anh không chê anh ta già cỗi à?"

"Tôi thấy Nhị gia nhà tôi như vậy là trưởng thành, chín chắn mới đúng."

"Đệt." Tưởng Huân nói: "Ông đây nổi hết cả da gà lên rồi này."

Thậm chí cậu ta còn cố ý duỗi cánh tay của mình ra cho anh xem.

Tưởng Huân rất giỏi ăn nói, tuy hai nhà Hoắc - Tưởng có quan hệ khá tốt, nhưng độ tuổi cậu ta lại xấp xỉ với Lê Phi Phàm, trái lại không mấy thân thiết với Hoắc Uẩn Khải. Có lẽ là do cậu ta hay trêu hoa gheo nguyệt, sau khi đụng phải bức tường thành Lê Phi Phàm thì cũng không thẹn quá hóa giận, ngược lại còn khoác lác đủ chuyện trên trời dưới đất với anh.

Còn khuyên anh cải tà quy chính đi theo cậu ta.

Có lúc lại khoe tuần trước cậu ta mới làm quen được một diễn viên trẻ rất xinh đẹp, chỉ gheo xiu là mặt đã đỏ ửng.

Lê Phi Phàm ở trong giới này đã lâu nhưng lại hiếm khi gặp được người như Tưởng Huân.

Trên người cậu ta vẫn còn giữ được sự chân thật hiếm thấy của thanh niên, song không phải là kiểu ngây thơ, ngược lại là kiểu người đã trải đời nhiều, hiểu đời nhưng lại giữ được sự chân thành hiếm có.

Đó là điểm mà hầu hết những người Lê Phi Phàm từng gặp từ trước đến giờ đều không có, rất giống với một người bạn mà anh từng quen ở kiếp trước.

Lê Phi Phàm bị cậu ta lôi kéo, dần cũng nói nhiều hơn, càng tán gẫu càng thấy tâm đầu ý hợp.

Đúng lúc họ đang nói chuyện hăng say, có người đến kéo rèm và đi ra ban công.

“Tưởng thiếu gia. ” Tổng cộng có năm người đến, cả nam và nữ.

Một cô gái xinh đẹp trong số đó nói: "Chúng tôi còn đang thắc mắc không biết Tưởng thiếu gia đã lên đi đâu rồi, ra là đang lén lút hẹn hò ở đây à." "Đừng nói xằng nói bậy." Bây giờ Tưởng Huân đã biết Lê Phi Phàm là ai nên nào dám xằng bậy trước mặt người khác.

Cậu ta khoác vai Lê Phi Phàm, khoe miệng khế nhếch lên: "Đây là anh em của tôi, từ nay về sau gọi là Lê thiếu gia biết chưa?"

Những người kia nhìn về phía Lê Phi Phàm, lập tức nói: "Lê thiếu gia."

Lê Phi Phàm bắt lực cười trừ nhưng vẫn gật đầu: "Xin chào mọi người."

Anh có thể nhìn ra rằng đám thanh niên này đều là con ông cháu cha.

Những người anh quen lúc theo chân Hoắc Uẩn Khải không phải là những người thành đạt ở độ tuổi 40, 50 thì cũng là những doanh nhân tầm 30 tuổi.

Nói không ngoa thì kể từ khi anh đến đây, đám thanh niên anh quen chỉ có nhóm bạn của Hoắc Thất. Hoắc Thất giờ đã không còn cao ngạo vì mình là thái tử nhà họ Hoắc nữa, đám phú nhị đại ngày đó không ưa gì cậu giờ lại chơi khá thân thiết.

Bọn họ đều gọi anh là anh Lê, giờ đám người này lại gọi thẳng anh là Lê thiếu gia luôn.

Thôi, dù sao bọn họ cũng không biết anh là ai.

Đám thanh niên này mà tụ họp với nhau thì dễ xảy ra chuyện lắm.

Ví dụ như hai phút sau ở vườn hoa lại xuất hiện thêm một nhóm thanh niên nữa, người cầm đầu mặc một bộ vest trắng, mái tóc dài che khuất mắt,

trông khá là u ám.

Cả nhóm đang đứng trên ban công, cách đó vài bước có cầu thang bằng đá dẫn thẳng ra vườn hoa.

Một chàng trai đứng cạnh Lê Phi Phàm dường như có thù cũ với những người ở bên dưới, anh ta chế nhạo: "Ôi chao, ai thế này? Đây chẳng phải là tứ thiếu gia nổi tiếng của Tần gia hay sao? Sao nào? Hôm nay không dắt đám chó nhà mày ra ngoài đi tiểu à, cũng không sợ chạy đến nhà người khác làm ô ứ nhà người ta à. "

"Tên họ Tề kia mày nói chuyện kiểu gì thế hả!"

Người đứng phía sau người mặc bộ vest trắng đó ra mặt lên tiếng trước.

Cậu ta chỉ tay về phía thanh niên đứng cạnh Lê Phi Phàm, tức giận nói: "Đừng tưởng rằng bọn tao không dám đánh mày, có bản lĩnh thì mày xuống đây!"

Chàng trai đứng cạnh Lê Phi Phàm cười lạnh: "Tao đang mắng bọn mày đấy, toàn một đám tay sai!"

"Cút xuống đây!"

"Mày có bản lĩnh sao mày không lên đây!"

Lê Phi Phàm nhìn đám người đang đấu võ mồm với nhau, sau đó nhìn Tưởng Huân đang nhàn nhã ngoáy lỗ tai, vẻ mặt cứ như đang nổi giáo cho giặc, anh bèn hỏi cậu ta: "Chuyện gì đây? Cậu không sợ bọn họ phá hỏng tiệc mừng thọ của ông cậu sao? "

Tưởng Huân liếc anh một cái, sau đó xoay người nhìn xuống phía dưới.

Trước tiên cậu ta đối mắt với chàng trai mặc vest trắng, sau đó mới giải thích với Lê Phi Phàm: "Vườn hoa này vốn chẳng có mấy ai đến, không phá được đâu. Hơn nữa, anh có biết Tần thiếu gia kia là ai không?"

Lê Phi Phàm lắc đầu: "Ai?"

"Chắc hẳn anh đã nghe nói về nhà họ Tần ở Thịnh Kinh rồi nhỉ, hiện giờ người đứng đầu nhà họ Tần là Tần Bách Dạ.

Còn đây là Tần Tiêu, con trai của chú Tần Bách Dạ."

Nghe thấy ba chữ Tần Bách Dạ, Lê Phi Phàm sửng sốt.

Đối thủ của Hoắc Uẩn Khải chính là Tần Bách Dạ, Lê Phi Phàm đọc truyện cũng chỉ biết có mỗi mình Tần Bách Dạ, sao mà biết được con trai của chú Tần Bách Dạ là ai chứ.

Tướng Huân tự nhủ thầm: "Tần Gia không có người nào là bình thường cả, sau khi Tần Bách Dạ lên nắm quyền thì thường xuyên tấn công người trong tộc. Thủ đoạn của hắn vừa hiểm độc vừa tàn nhẫn, độc ác, nhất là đối với nhà chú của mình, có thể xem là đuổi cùng giết tận.

Nhưng cho dù vậy, không một ai đứng ra bênh vực, bởi vì Tần Tiêu này cũng không tốt đẹp gì. Chúng tôi không đụng tới hắn ta là bởi vì hắn ta nuôi vài con chó ngao Tây Tạng. Trước đây bạn gái của Tiểu Tề đã bị mấy con chó ngao Tây Tạng mà hắn ta thả ra cắn hỏng mắt khuôn mặt, phải nằm viện cả tháng trời."

"Tiểu Tề" chắc là tên nhóc đang đứng bên cạnh Lê Phi Phàm.

Một cậu trai đứng phía sau không tham gia trận đấu khẩu, nghe xong lời của Tướng Huân thì bèn hạ giọng nói: "Nhưng mà tôi nghe nói Tần Bách Dạ đối xử với gia đình nhà chú như vậy không phải chỉ vì bọn họ từng ngược đãi hắn mà còn có liên quan đến một đứa con trai khác đã qua đời của cha mẹ Tần Bách Dạ."

Lê Phi Phàm quay đầu liếc nhìn cậu trai đó một cái.

"Thật hay giả thế?" Anh hỏi.

Tưởng Huân thản nhiên đáp lại: "Đúng là vậy, nhưng đó là chuyện cách đây hơn chục năm rồi, khi đó chúng ta mới có tí tuổi, phần lớn chỉ nghe từ bậc cha chú kể lại."

Cậu trai đằng sau gật đầu, "Đúng vậy, tôi cũng chỉ nghe mẹ kể lại. Dường như chuyện đó có liên quan đến Tần Tiêu lúc ấy vẫn còn nhỏ, nếu không thì Tần Bách Dạ sẽ không đối xử với hắn ta như vậy."

Lê Phi Phàm có chút tò mò, "Tần Bách Dạ đã làm gì Tần Tiêu?"

"Tôi cũng không biết nữa." Cậu trai kia lắc đầu, hạ giọng nói: "Nhưng tôi nghe nói nhiều năm trước Tần Tiêu đã bắt đầu bị suy nhược thần kinh, suốt ngày cứ sợ bóng sợ gió, từ đó tính cách cũng chuyển từ ương bướng sang u ám, nếu không thì nào có ai lại biến thái đến mức mỗi ngày đều mang vài con chó ngao Tây Tạng theo bên mình như vậy chứ."

Lê Phi Phàm quay đầu lại nhìn người đang đứng trong vườn, gương mặt bị tóc che khuất, chỉ lộ ra nửa con mắt.

Quả thật rất u ám, ánh mắt đó làm người ta nhớ đến những loài bò sát trong góc tối ẩm ướt. Lê Phi Phàm còn nhớ tới lần đụng độ với Tần Bách Dạ ở Lâm Hải trước đây, ít nhất người kia còn biết cách ngụy trang bản thân là người bình thường.

Cái gọi là hào môn, quả nhiên có nhiều góc khuất tối tăm mà người ngoài không thể nhìn thấy.

Lê Phi Phàm còn đang ngẩn người thì chợt phát hiện cậu trai bên cạnh đột nhiên vịn tay vào lan can, nhảy ra ngoài.

May mắn thay, ban công chỉ cách mặt đất hơn một mét, bên dưới là bồn hoa đầy ắp hoa cỏ.

Cùng lúc đó, thanh niên ở phía đối diện cũng di chuyển theo.

Ngựa non háu đá, hai bên đôi co hồi lâu, cuối cùng cũng bổ nhào vào nhau.

Lê Phi Phàm nhìn cục diện mắt kiểm soát trong vườn hoa rồi lại nhìn Tưởng

Huân bên cạnh cũng đang ngỡ người: "Cậu mặc kệ?"

"Đệt!" Tưởng Huân đột nhiên nhảy xuống hét lớn: "Thằng quái nào kêu bọn mày đánh nhau vậy hả! Dừng lại mau!"

Lê Phi Phàm trơ mắt nhìn cậu ta bị một người nào đó đánh tím cả mắt, ngã ngồi trên mặt đất.

Lê Phi Phàm dùng ánh mắt khó tả liếc nhìn cậu ta một cái, anh phát hiện ra rốt cuộc cũng có người ở phía trước chú ý tới động tĩnh ở đây mới nhảy xuống khỏi ban công, đưa tay kéo Tưởng Huân đang ngồi bệt trên mặt đất dậy.

"Con mẹ tụi mày ..." Tưởng Huân được kéo lên mà vẫn còn muốn chửi tiếp.

Nhìn thấy nhóm người từ phía xa lao tới, cả đám đột nhiên im như thóc.

Mà Tần Tiêu cũng ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Người đi tới là một người đàn ông trung niên, lúc thấy ông ấy bắt đầu nhéo tai Tưởng Huân, Lê Phi Phàm đoán rằng đây chính là người đứng đầu nhà họ Tưởng hiện tại, cha ruột của Tưởng Huân- Tưởng Châu Sơn.

"Ba, ba ơi, buông ra đi mà!" Tưởng Huân nhăn nhó, hoàn toàn mất đi phong thái vốn có của Tưởng thiếu gia.

Tưởng Châu Sơn không ngại làm xấu mặt con trai mình trước mặt nhiều người, ông ấy lớn tiếng nói: "Đồ khốn kiếp, sinh nhật lần thứ 80 của ông nội mày, mày không đi cùng tiếp khách mà còn dẫn người tới đây làm loạn, gây phiền phức cho tao. Hôm nay tao mà không cho mày một bài học thì đúng là không xứng mặt làm cha mày! "

Có vẻ nhà họ Tưởng này không phải kiểu hung dữ bình thường đâu.

Tưởng Huân hét lớn kêu oan.

Một nhóm người trung niên đi theo sau ông ấy lập tức nói đỡ: "Châu Sơn, ông cứ từ từ đừng nóng nảy, thằng nhỏ còn trẻ mà."

"Đúng vậy, làm gì có người trẻ tuổi nào mà không gây chuyện."

"Dùng lời nói là được, chỉ cần nói chuyện với nhau là được."

Lê Phi Phàm nhận ra đa phần đám người kia đều có ba mẹ đi cùng, thậm chí ngay cả Tần Tiêu cũng có một vị trưởng bối đứng bên cạnh, hiện trường không khác gì nhà trẻ quy mô lớn.

Cả đám đã đôi mươi nhưng giờ lại khá giống cuộc đánh lộn của đám trẻ lên ba.

Lê Phi Phàm có vẻ như bị tách biệt.

Tuy rằng lúc anh ở cùng với Hoắc Uẩn Khải trông không hề lạc loài, nhưng thật ra anh vẫn còn trẻ.

Đứng ở đây nhất định sẽ bị người khác hiểu lầm.

Sau khi Tưởng Châu Sơn dạy con xong, ông phát hiện thấy người thanh niên khôi ngô xuất chúng đang đứng cạnh con trai mình.

Ông ấy cảm thấy phong thái của con trai mình hoàn toàn không thể so với người này, nhưng sau khi nghĩ lại, ông ấy vẫn hỏi: "Vị này... Cậu đi cùng với thằng chó con nhà tôi, mạo muội hỏi cậu là con nhà ai vậy?"

Lê Phi Phàm thật sự muốn đỡ trán, trong lòng nhủ: không hổ là cha con, câu hỏi giống nhau y đúc.

Đúng lúc này.

"Nó là con cháu nhà tôi." Một giọng nữ vang lên.

Là Diêu Chiêu Hồng, bà đến cùng Tưởng phu nhân.

Tưởng phu nhân vừa trừng mắt nhìn con trai mình vừa tò mò nhìn Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm ngược lên, anh khẽ cười nhẹ, Hoắc phu nhân cũng nhìn anh khẽ cười.

Những người đứng bên cạnh đều không khỏi kinh ngạc: "Từ bao giờ nhà họ Hoắc lại có thêm một đứa con trai?"

"Chưa nghe bao giờ luôn? Là từ chi thứ hả?"

"Không phải đâu, ông nghĩ Diêu Chiếu Hồng ngốc à, ai đời lại đi tìm đối thủ cạnh tranh cho con trai bà ấy?"

"Đúng vậy, Nhị gia cũng sẽ không để yên đâu."

Đúng lúc này, có người hô lên ông cụ nhà họ Tưởng đến.

Mọi người cũng tự động nhường đường, chỉ thấy một ông lão mặc áo Tôn Trung Sơn(*) chậm rãi đi tới cùng một đám người, giọng nói vang dội: "Từ khi nào mà vườn sau lại náo nhiệt thế, việc của một đám thanh niên trẻ tuổi, người lớn tham gia vào làm gì."

Người xung quanh sôi nổi thưa vâng, ông cụ nói đúng lắm.

Ông lão nói với người đàn ông cao lớn bên cạnh: "Uẩn Khải à, cháu đi xem đi. Bọn nhóc ranh này chỉ có cháu mới trị được, cả đám thấy cháu là rụt vào như đám chuột."

Người có thể sai khiến Hoắc Nhị gia như thế này cũng chỉ có ông cụ của nhà họ Tưởng.

Hoắc Uẩn Khải nghe xong cũng gật đầu nói: "Ông đừng lo lắng, cứ giao cho cháu."

Hoắc Uẩn Khải ra hiệu cho những người bên cạnh dìu ông lão rồi mới bước tới.

Cả đám thanh niên vô thức rụt lại.

Hoắc Nhị gia đi đến giữa đám người, đầu tiên hắn chào hỏi vợ chồng Tưởng Châu Sơn đang đứng ở giữa, gọi Diêu Chiếu Hồng một tiếng mẹ, sau đó dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, hắn thản nhiên ôm lấy người trẻ tuổi vừa mới bị đồn là đứa con trai khác của nhà họ Hoắc.

Hắn như một con dã thú cỡ lớn cúi xuống cổ anh người, sau đó hỏi anh: "Lại uống rượu à?"

Lê Phi Phàm không chớp mắt, trả lời: "Không có."

Tưởng Huân mắt bầm tím đã chứng kiến anh uống hết một ly sâm-panh câm nín nhìn lên trời.

Chương 40

Chưa nói tới Tướng Huân đứng gần đó, những người khác có mặt ngay tại hiện trường cũng bị chấn động suýt rớt cả mắt khi chú ý tới động tác của Hoắc Uẩn Khải. Ánh mắt bọn họ nhìn Lê Phi Phàm từ tò mò ban đầu đã trở thành sự kiêng dè mơ hồ.

Cậu ta có quan hệ không tầm thường với Nhị gia nhà họ Hoắc, chỉ cần mắt họ không mù là có thể nhìn ra.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải không để ý chút nào, bàn tay đặt trên thắt lưng anh chợt siết chặt, nghiêng đầu thấp giọng nói ngay bên tai anh: “Tên lừa đảo.”

“Tôi không biết từ khi nào mà ngài lại cảm tình con chó vậy?” Lê Phi Phàm liếc mắt nhìn hắn một cái, không hiểu hiện tại người này quan tâm mình có uống rượu hay không để làm gì. Lê Phi Phàm không muốn vấn đề này bị hắn bám chặt không tha, anh hơi nghiêng đầu, dùng âm lượng y hệt để ghé vào tai hắn nói: “Anh có chú ý tới cái người mặc đồ vest trắng bên kia không?”

Hoắc Uẩn Khải lơ đãng nhìn lướt qua bên kia rồi quay đầu lại cho anh một ánh mắt dò hỏi.

Lê Phi Phàm: “Anh buông tôi ra, tôi sẽ nói cho anh biết một chuyện tôi mới nghe được, nó có liên quan đến đối thủ một mắt một còn của anh là nhà họ Tần đấy, thế nào?”

“Ha.” Hoắc Uẩn Khải nhìn anh: “Cậu đã có thói quen cò kè mặc cả rồi.”

Bộ dáng không coi ai ra gì của bọn họ đã khiến những người đang có mặt phải ngượng ngùng.

Thật ra chuyện này chỉ xảy ra trong vài giây, không ai nghe thấy cụ thể bọn họ đã nói gì, nhưng động tác cơ thể của hai người có vẻ khá thân mật và tự nhiên.

Nhất là mấy người trẻ tuổi kia.

Người có thể xuất hiện ở nhà họ Tưởng thì gia cảnh sẽ không quá kém, mặc kệ là bậc cha chú hay bạn cùng tuổi của bọn họ phóng túng ở bên ngoài thế nào cũng chưa từng có ai tận mắt nhìn thấy hai người đàn ông dám công khai thân mật trong cái giới này như thế. Nhưng dù sao đó cũng là Nhị gia nhà họ Hoắc.

Dường như cảnh này cũng chẳng có gì là không đúng.

Rốt cuộc Hoắc Uẩn Khải cũng buông anh ra.

Tất nhiên hẳn làm vậy không phải vì cái gọi là tin nóng trong miệng Lê Phi Phàm, điều đó cũng chẳng phải bí mật gì, Nhị gia nhà họ Hoắc mà muốn biết thì chỉ cần một giây. Hẳn vừa nhìn Tần Tiêu bên kia một cái, có vẻ anh ta cũng không biết.

Hắn buông Lê Phi Phàm ra bởi đây là nơi công cộng.

Vài phút sau, mọi người gần như đã tản đi hết.

Nói là để lại cho Hoắc Uẩn Khải xử lý, nhưng thật ra cũng đâu tới lượt hắn. Phần lớn mọi người đều đã đi theo cụ ông nhà họ Tưởng, còn đám thanh niên đang chịu áp lực cũng không quan tâm có bị cha mẹ quở trách hay không, lập tức xách mông theo sau bọn họ chuồn đi mất.

Hoắc Uẩn Khải nhanh chóng bị cuốn vào chuyện khác nên cũng phải rời đi. Chỉ còn lại Tưởng Huân và một vài người còn đứng tại chỗ.

Hoắc Uẩn Khải dặn dò Lê Phi Phàm: “Buổi tối hôm nay có khả năng tôi sẽ ở lại nhà họ Tưởng, ông cụ có việc muốn nói với tôi.”

Lê Phi Phàm gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Hoắc Uẩn Khải: “Nếu lại có chuyện như vậy xảy ra thì gọi người, không cần nhúng tay vào.”

Lê Phi Phàm tiếp tục gật đầu: “Biết rồi.”

Hoắc Uẩn Khải: “Còn có, đừng để tôi phát hiện cậu lại uống rượu.”

Lê Phi Phàm cạ lời: “Rốt cuộc anh được cụ ông nhà họ Tưởng tìm tới để xử lý mấy người đánh nhau hay là tìm tới để quản tôi?”

Hoắc Uẩn Khải bình tĩnh liếc anh một cái.

Lê Phi Phàm giơ tay: “Được rồi được rồi, tôi hứa.”

Hoắc Uẩn Khải dẫn người rời đi, để lại Lê Phi Phàm mắt to trừng mắt nhỏ với đám bạn cùng trang lứa lúc trước còn gọi anh là Lê thiếu ở đây. Lúc Hoắc Uẩn Khải còn ở đây, bọn họ không dám nói lời nào, bây giờ cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Huân cầm quả trứng trắng bóc đã lột vỏ mà mẹ anh ta đưa cho, vừa xoa xoa hai mắt vừa nhìn bóng lưng Hoắc Uẩn Khải rời đi, cảm khái nói với Lê Phi Phàm: “Thì ra Nhị gia tiếng tăm lẫy lừng của nhà họ Hoắc cũng đông dài như vậy.”

“Cậu ngại quãng mắt mình còn chưa đủ thâm đúng không?” Lê Phi Phàm nghiêng đầu hỏi anh ta.

Tưởng Huân đứng bên cạnh đụng bả vai anh một cái, cười bỉ ổi: “Cậu khai thật đi, có phải anh ta thích dáng vẻ này của cậu đúng không?”

Lê Phi Phàm đút tay vào túi, thuận miệng hỏi: “Bộ dạng gì?”

“Thân kiêu thể nhược đấy một cái là ngã đó.” Tưởng Huân có thể nghĩ ra bất cứ thứ gì liên quan tới “chuyện đó”, anh ta tiếp tục nói: “Tôi thấy hình

như cậu khá thuận buồm xuôi gió, ở trước mặt anh ta thì hẳn nhục chịu đựng, ngoan ngoãn cứ như là một con mèo hoang nhỏ.”

Lê Phi Phàm liếc xéo anh ta: “Nếu không biết cách nói chuyện thì câm miệng lại.”

Lê Phi Phàm bị tên nhóc Tưởng Huân này miêu tả đến mức gượng gạo.

Anh không quen ngộ nghịch với Hoắc Uẩn Khải là bởi vì trong tiềm thức biết Hoắc Uẩn Khải có thể khống chế số mệnh của nguyên thân. Muốn trở thành một con chim hoàng yến của hào môn đủ tư cách thì ít nhất công lực giả vờ mặt ngoài cũng phải được 80%.

Tới bây giờ, nếu để anh lựa chọn giữa làm một người tự do hay là chấp nhận thân phận hiện tại, chắc chắn anh sẽ lựa chọn tự do.

Chẳng qua sự không cam lòng, nhiệm vụ, sự bắt đắ dĩ đã theo chân Lê Phi Phàm suốt khoảng thời gian dài đi theo bên người Hoắc Uẩn Khải đã dần dần biến thành thói quen, tín nhiệm, sự chấp nhận.

Đó là sự ăn ý được hình thành nhờ sự đồng hành suốt cả quãng đường dài của hai người.

Lê Phi Phàm tin tưởng lựa chọn ban đầu của bản thân không sai.

Chỉ có điều, sau khi anh thẳng thắn chuyện mình nằm mơ với Hoắc Uẩn Khải, Lê Phi Phàm đã phát hiện một vài sự thay đổi.

Ví dụ lúc đầu, sự cường thế hay uy nghiêm của Hoắc Uẩn Khải rất ít khi dùng trên người anh, trước kia Lê Phi Phàm toàn cố tình ép sát từng bước mới thấy vẻ bực mình ấy của hắn. Nhưng giờ Lê Phi Phàm lại phát hiện sự kiên nhẫn của Hoắc Uẩn Khải đã không còn được như xưa.

Giống như mới nãy, anh uống có tí rượu mà hắn đã đến dọa dẫm anh.

Tưởng Huân không quan tâm tới lời của anh, anh ta tiếp tục nghiêng đầu nói: “Nói cậu là mèo hoang nên cậu ngượng à? Có gì đâu, cậu cào người thì cũng là cào ở trên giường, tôi mẹ nó sao nhìn thấy được.”

“Tôi mẹ nó có thể đập chết cậu đấy.” Lê Phi Phàm nhắc chân đá anh ta: “Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng có đặt cái suy nghĩ đấy lên trên người tôi. Nhị gia nhà bọn tôi ngây thơ lắm, cậu cho rằng ai cũng giống cậu sao, phóng túng quá thì cứ cẩn thận có ngày chết trên giường đấy.” Tưởng Huân loạng choạng né tránh, giẫy tiếp theo đã nhảy qua ôm cổ Lê Phi Phàm.

“Nói một chút đi, tôi tò mò lắm.”

Lê Phi Phàm nhìn anh ta, một lời khó nói hết: “Cậu tò mò cái gì?”

“Tò mò kỹ năng trên giường của Hoắc Uẩn Khải thế nào.”

Ngây thơ cái chó gì, có phải anh ta “không được” hay không?” Tưởng Huân càng nói càng hưng phấn, cứ như thể nói tới chủ đề này là có thể áp chế được cái người luôn đè nặng anh ta như Thái Sơn kia xuống, cứ một hai muốn Lê Phi Phàm phải miêu tả.

Lê Phi Phàm bị tên ngốc này quăn lầy không chịu được.

Quả nhiên anh ta giống y hệt Hoắc Thất, đầu tiên là bị gia đình đầu độc, sau này lại bị vai chính đầu độc, kiểu phú nhị đại dễ bị lừa như vậy mới là hiểm.

Tưởng Huân cũng chỉ cỡ tuổi như Lê Phi Phàm, đơn giản chính là kiểu người cái gì cũng biết nhưng không chuyên về cái gì. Lê Phi Phàm nào biết kỹ thuật trên giường của Nhị gia nhà anh thế nào, anh có được thử bao giờ đâu.

Anh gạt cánh tay Tưởng Huân từ trên vai mình xuống, thuận miệng đáp: “Không cần cậu bận tâm.”

“Cậu chột dạ!” Tưởng Huân như vừa nắm được thóp của Lê Phi Phàm: “Có phải tôi đoán đúng rồi đúng không?”

Lê Phi Phàm liếc anh ta: “Thế tự cậu đi thử đi?”

“Mẹ nó.” Cúc hoa Tưởng Huân căng thẳng: “Ông đây là một người đàn ông đứng đắn.”

Tưởng Huân vừa quấy rầy vừa sóng vai với anh rời khỏi vườn hoa. Khi bước tới chỗ ngoặt, Lê Phi Phàm đột nhiên quay đầu lại nhìn lướt đằng sau.

Sau đó anh nhìn thấy Tần Tiêu.

Tần Tiêu vốn đã rời đi ngay từ đầu, nhưng bây giờ hắn ta lại xuất hiện ở góc tường bên kia vườn hoa.

Chạm phải ánh mắt thình lình nhìn qua cửa Lê Phi Phàm, hắn ta cũng không né tránh, thậm chí còn lộ ra một nụ cười với anh.

Lê Phi Phàm lập tức cảm thấy sồn tóc gáy, anh không hiểu sao một thanh niên trẻ tuổi như vậy mà lại có đôi mắt đen kịt như đáy giếng sâu. Nụ cười ấy cũng rất khó hình dung, như thể hắn ta thấy thứ gì đó đã hấp dẫn, thân thiện đến làm lòng người kinh hãi.

Tưởng Huân phát hiện anh quay đầu lại.

“Cậu làm gì đấy?” Anh ta hỏi.

Lê Phi Phàm quay đầu lại: “Không có gì, nhìn thấy Tần Tiêu.”

“F*ck.” Tưởng Huân vừa nghe là lập tức định dẫn anh quay lại.

Lê Phi Phàm tóm chặt anh ta, cau mày hỏi: “Cậu còn định gây chuyện à? Chưa bị cha mẹ dạy dỗ đủ phải không?”

Tưởng Huân nghe xong bèn bình tĩnh lại, nói: “Ông đây chỉ tức giận chút thôi, tôi không thích cái kiểu âm thầm châm dầu vào lửa xấu xa của gã, xảy ra chuyện lại chẳng nói gì.”

“Ít tiếp xúc với hắn ta là được.”

Trực giác của Lê Phi Phàm nói không tiếp xúc với Tần Tiêu là tốt nhất.

Nhưng đôi khi bạn không muốn dính líu, không có nghĩa là đối phương sẽ không chủ động tìm tới cửa.

Đêm nay nhà họ Tưởng rất náo nhiệt, nửa đêm mà vẫn còn rất nhiều người.

Lê Phi Phàm rảnh rỗi nên cùng chơi vài trận mạt chược với các phu nhân trong nhóm Diêu Chiếu Hồng. Người gì không chỉ đẹp trai mà còn biết đồ người, cứ dúi bài đẹp vào tay từng người, tất cả các dì đều hận không thể nhận anh làm con nuôi.

Tưởng phu nhân càng nhìn anh càng vừa lòng, lập tức quay đầu nhỏ giọng nói với Diêu Chiếu Hồng: “Thảo nào chị không có ý kiến gì, đúng là một đứa nhóc thông minh.”

“Người thông minh tuy nhiều, nhưng cũng hiếm được người có tâm.” Diêu Chiếu Hồng cất giọng bình tĩnh: “Quan hệ của chị với Uẩn Khải em cũng biết, trước kia có quy định về nhà ăn cơm với gia đình vào tối thứ sáu mỗi tuần, một tháng mà nó về một lần đã không tệ, nhưng từ lúc thằng bé ở bên thì nó chưa vắng mặt buổi nào.”

Tưởng phu nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng không ngờ được còn có chuyện như vậy.

Ví dụ như Lê Phi Phàm đêm nay, việc anh cho bà Chu ăn được mấy con bài có quan trọng không?

Đối với bản thân Lê Phi Phàm thì không quan trọng chút nào.

Người đó chính là vợ của tổng giám đốc công ty mà nhà họ Hoắc hợp tác trong nửa cuối năm đây.

Muốn tốt cho chính anh hay muốn tốt cho Hoắc Uẩn Khải cũng như nhau.

Thật ra Diêu Chiếu Hồng cũng không thêm để ý.

Tính cách của một người không thể giả bộ mãi được.

Chuyện lúc trước sao mà con trai mình có thể tìm được người ta, có bị thiệt không, có thật lòng thật dạ không, chờ ngày nó nhận ra thì sẽ phải trả từng cái một.

Diêu Chiêu Hồng thấy ván bài đã kết thúc bèn nói với Lê Phi Phàm: “Được rồi, cậu cũng đừng chơi với bọn tôi ở đây nữa, nhàm chán lắm. Đi xem Uẩn Khải bên kia đã xong chưa. Tôi nghe nó nói gần đây cậu vẫn phải uống thuốc, nếu nó về quá muộn thì cậu đi ngủ sớm chút đi.”
Lê Phi Phàm bất chấp đám phu nhân giữ anh ở lại, anh cười rồi đứng lên.

“Được rồi, vậy con đi trước nhé.”

Anh thành công rời đi, Tưởng phu nhân ở phía sau hỏi: “Sao thằng bé lại phải uống thuốc thế? Sức khỏe không tốt à?”

“Tim đập nhanh.” Nói đến đây, Diêu Chiêu Hồng cũng hơi nhú mào lại: “Chị nghe quản gia trong nhà nói, ngay cả ông Chúc chữa bệnh cho cụ bà năm đó cũng được mời tới mà không có ích gì, hiện giờ Uẩn Khải đang cho cậu ta làm trắc nghiệm kiểm tra thân thể gì đó, chắc là vì bệnh này.”

Tưởng phu nhân thở dài: “Cái bệnh này có thể nặng mà cũng có thể nhẹ, hình như năm kia chồng em ở nước ngoài có quen một bác sĩ, có cơ hội em sẽ hỏi thăm cho chị.”

Diêu Chiêu Hồng: “Được rồi, nhờ em lưu ý thử một chút vậy.”

Lê Phi Phàm không biết mẹ chồng tiện miệng nhận bữa kia lại lo lắng cho sức khỏe của anh.

Rời khỏi sảnh lớn nơi anh chơi mạt chược, trên đường đi tới chỗ Hoắc Uẩn Khải, anh lại gặp Tần Tiêu.

Cũng không thể nói là “gặp” được, thoạt nhìn đối phương như cố ý chờ anh.

“Có chuyện gì không?” Lê Phi Phàm hỏi.

Đây là một lối đi nhỏ trong sân, bên cạnh còn có một cái cây lớn, cành lá tốt tươi che không ít ánh sáng.

Tần Tiêu đứng trước mặt anh: “Nói chuyện được không?”

“Tìm tôi nói chuyện sao?” Lê Phi Phàm cau mày: “Chúng ta thì có chuyện gì để nói.”

Thật ra Lê Phi Phàm đi tới gần mới nhận ra Tần Tiêu còn không cao bằng mình, bộ vest trên người hắn ta trông cứ lỏng lẻo, nhất là khi trời càng vào khuya, cảm giác biến thái càng tăng lên.

Giọng điệu của hắn ta cũng rất kỳ lạ, hoàn toàn không giống giọng của một chàng trai trẻ mà cứ thô ráp và sắc lẹm, nghe như âm thanh đầu nhọn của bút máy vạch trên trang giấy khiến người ta có cảm giác khó chịu.

Tần Tiêu nói: “Anh hợp tác với tôi đi.”

Trông hắn ta không giống với người dẫn theo một nhóm thanh niên trẻ tới gây sự với Tưởng Huân lúc chập tối.

Trước mắt anh, hắn ta không thèm che giấu sự u ám nơi đáy lòng và nhân cách xám xịt.

Con người mà hắn ta phơi bày trước mặt Lê Phi Phàm là một tên tâm cơ vặn vẹo và đầy mưu mô: “Tôi muốn Tần Bách Dạ thân bại danh liệt, dù sao nhà họ Hoắc sẽ vui khi thấy kết quả này mà, không phải sao?”

Lê Phi Phàm đứng đó, nhíu mày suy tư một hồi lâu.

“Chuyện này thì có liên quan gì tới tôi?” Lê Phi Phàm buồn cười: “Đúng là cậu hận Tần Bách Dạ thật, nhưng rõ ràng cậu không đủ bản lĩnh để đẩy

hắn ngã. Nếu cậu thật sự có khả năng thì đã có thể trực tiếp nói với Nhị gia. Tới tìm tôi là vì cậu không làm được, đúng không?”

Lê Phi Phàm vừa nói xong bèn cảm nhận được sự tức giận đang bị Tần Tiêu đè nén.

Nhưng lửa giận đã bị che khuất dưới đáy mắt hắn ta, cuối cùng hắn ta nhìn chằm chằm Lê Phi Phàm bằng đôi mắt đen kịt, cong môi nói: “Anh nói không sai, quả thật tôi không đủ khả năng để đẩy ngã Tần Bách Dạ, nhưng anh có hơn tôi chỗ nào đâu. Cảm giác ăn nhờ ở đậu, mặc người sắp xếp khó chịu lắm đúng không. Chỉ cần chúng ta bắt tay, anh hoàn toàn có thể trở mình ở nhà họ Hoắc.”

Lê Phi Phàm còn đang nghiêm túc tự hỏi.

Nhưng anh không tự hỏi tính khả thi trong lời của Tần Tiêu mà là tự hỏi rốt cuộc bản thân trong nguyên tác có gặp người này không.

Bởi vì cảm giác khi nhìn thấy Tần Tiêu rất giống cảm giác lúc ban đầu anh nhìn thấy Thư Dịch Khinh.

Chính là cảm giác một con rối cứ cố đi đúng tình tiết trong nguyên tác, chỉ sống trong thế giới của chính mình.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, đúng là anh chưa hề gặp người này.

Chẳng lẽ có cốt truyện ẩn sao?

Lê Phi Phàm hỏi: “Cậu nói tôi mặc người bài bố, ăn nhờ ở đậu người khác, nhưng cả thiên hạ đều biết tôi được Nhị gia coi trọng, tôi không có lý do gì phải đồng ý hợp tác chỉ vì cậu nói không thể giải thích được của cậu.”

Tần Tiêu không thể so bì với vai chính thụ đã lâu không thấy kia, chắc là cũng không bị ai bắt đi đâu nhỉ.

Tần Tiêu cong môi: “Nhưng anh sẵn lòng bị nhốt trong lồng giam của nhà họ Hoắc cả đời sao? Anh cũng đâu có muốn, có đúng không?”

Tần Tiêu thấy anh không nói chuyện, hẳn ta cứ tưởng đã biết được suy nghĩ của anh.

Ý cười trên mặt hẳn ta càng sâu thêm: “Tôi rất hiểu cảm giác này, nó khiến anh khó thở, anh liều mạng muốn thoát nhưng lại không thể thoát được. Nếu cùng hợp tác với tôi, anh có thể từ chỗ Hoắc Uẩn Khải nắm bắt không ít lỗ hổng trong việc làm ăn của nhà họ Tần. Không ai biết rõ nhược điểm của Tần Bách Dạ hơn tôi. Chỉ cần chúng ta hợp tác, Tần Bách Dạ bị lật đổ chỉ còn là chuyện sớm muộn.”

Lê Phi Phàm như đang được nhìn thấy một nhân vật phản diện mình đầy khí đen trong tiểu thuyết tu chân.

Miệng nói ta muốn chinh phục thiên hạ, mặt sức ảo tưởng tới chuyện mai sau.

Đầu tiên Lê Phi Phàm bị suy nghĩ của mình làm cho bật cười, sau đó anh mới nói với Tần Tiêu: “Xin lỗi nha, tôi không cảm thấy hứng thú với kế hoạch của cậu chút nào, tôi cũng sẽ không hợp tác với cậu.”

“Vì sao?” Tần Tiêu lập tức hỏi.

Lê Phi Phàm đã hết kiên nhẫn, anh nói thẳng: “Bởi vì những lợi ích mà cậu cho tôi không hấp dẫn chút nào.”

Nếu Nhị gia thật sự có cái lồng sắt để giam tôi, vậy thì cái lồng sắt đó cũng là làm từ vàng. Còn cậu có cái gì? Có lý tưởng thịnh thế, hay là cái ý nghĩ kỳ lạ của cậu?”

Tần Tiêu cắn răng: “Anh sẽ hối hận.”

“Thế thì đúng là tiếc thật đấy.”

Lê Phi Phàm không còn lời nào để nói, anh nghiêng người né sang bên cạnh định rời đi.

Cho dù có cốt truyện ẩn thì Tần Tiêu vẫn là một kẻ thua cuộc.

Tần Bách Dạ thua trong tay Hoắc Uẩn Khải là thật, nhưng từ đầu đến cuối, nguyên tác không hề đề cập đến Tần Tiêu.

Anh có điên mới bắt tay với hắn ta.

Lê Phi Phàm đi vòng qua chỗ khuất, vừa mới đi qua chỗ rẽ bên kia, anh đã thấy một người đàn ông cao lớn xoay người lại.

Người đó chính là Hoắc Uẩn Khải, bên cạnh hắn còn một người khác, Lê Phi Phàm nhìn một lần nữa mới nhận ra đó là Trì Cận.

“Anh tới từ khi nào?” Lê Phi Phàm tiến lên hỏi.

Trì Cận cười cười: “Tôi vốn phải đến tiệc mừng thọ của nhà họ Tưởng, chẳng qua có việc nên mới tới trễ chút.”

Lê Phi Phàm cũng không để ý lắm, anh chỉ thản nhiên ‘à’ một tiếng. Nơi bọn họ đứng khá gần chỗ góc tường Lê Phi Phàm vừa mới rời khỏi ban này.

Tại bãi cỏ cách đó không xa, có không ít người chen nhau đứng, hai ba người tụ thành một nhóm cầm chén rượu tán gẫu với nhau.

Hoắc Uẩn Khải đổi ly rượu vang đỏ cầm trong tay sang tay trái, vẫy tay ra hiệu cho anh đi sang.

Lê Phi Phàm lập tức tiến một bước tới bên người hắn, anh phát hiện bàn tay của Hoắc Uẩn Khải đã lấy ra một chiếc lá từ đằng sau cổ áo anh, đầu ngón tay vô tình cọ lên gáy khiến Lê Phi Phàm vô thức nghiêng đầu.

Lê Phi Phàm thấy hắn rút chiếc lá đi bèn hỏi: “Anh bên này hết bận rồi à?”

“Gần như thế.” Hoắc Uẩn Khải nói.

Lê Phi Phàm nhận ra hắn đang nhìn chằm chằm vào cổ mình, anh định hỏi có phải còn cái lá nào không thì Hoắc Uẩn Khải đã hỏi: “Thích vàng sao?”

Lê Phi Phàm sửng sốt, anh chợt hiểu ra có lẽ hẳn đã nghe thấy.

Anh lập tức cảnh giác nhìn hẳn: “Tôi vừa gặp phải một bệnh nhân tâm thần, anh đừng có điên, có là vàng thì ông đây cũng không chịu được.”

Chương 41

Thật ra Lê Phi Phàm không để tâm chuyện Tần Tiêu chủ động đến tìm mình cho lắm.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải nghe xong câu “Là vàng cũng sẽ không ở” của Lê Phi Phàm, hắn cũng bị phản ứng quá gay gắt của anh làm sững sốt, sau đó khóe miệng không khỏi nhếch lên nở một nụ cười nhẹ, mà đầu óc Lê Phi Phàm thì vẫn luôn quay cuồng.

Không phải mình điên thì là hắn điên, Lê Phi Phàm thầm nghĩ.

Tối hôm đó, nhà họ Tưởng sắp xếp cho họ một căn phòng.

“Ông lão nhà họ Tưởng tìm anh nói chuyện gì đó?” Lê Phi Phàm mở cửa vào trước, vừa mở vừa hỏi hắn.

Hoắc Uẩn Khải đi sau anh, trở tay đóng cửa lại: “Mấy năm trước nhà họ Tưởng đầu tư vào hai mỏ khoáng sản ở Liêu Thành, nhưng năm nay người con trai thứ ba của ông ấy được thăng chức và chuyển đến đúng Liêu Thành, để không ảnh hưởng đến tiền đồ của ông ta, nhà họ Tưởng muốn rút khỏi đó.”

Lê Phi Phàm không nắm rõ những chuyện này lắm.

Phạm vi những hạng mục nhà họ Hoắc tham gia rất lớn, ngoại trừ việc kinh doanh trong tập đoàn, phần lớn mọi việc trong gia tộc đều không thể tách rời với các gia tộc lớn ở Thịnh Kinh.

Lê Phi Phàm ở phía trước vừa đi vừa cởi **quần** áo của mình.

Caravat, áo khoác, tất.

Đi đến đâu cởi đến đó.

Thật ra bình thường ở những nơi khác anh sẽ không làm vậy đâu, chỉ khi ở phòng mình anh mới tùy ý vậy thôi, nhưng vì lúc này anh đang mải nghĩ những lời Hoắc Uẩn Khải nói với mình nên mới vô thức làm vậy.

Lê Phi Phàm cởi cúc cổ áo rồi quay người lại hỏi hấn: “Vậy nên ông Tưởng có ý gì, muốn anh giúp ông ấy một tay à?”

Anh vừa dứt lời thì lúng túng khi nhìn thấy thứ gì đó trong tay Hoắc Uẩn Khải.

Đó là cà vạt và quần áo anh vứt trên mặt đất.

Hoắc Uẩn Khải tiến lên vài bước, vắt quần áo của anh lên tay vịn ghế sofa, trả lời anh: “Không phải, chỉ có thể nói là trao đổi thông tin, dù sao khu mỏ cũng không nhỏ, bất cứ gia tộc nào muốn có nó cũng phải cân nhắc một hai, hơn nữa nhà họ Tần cũng đã nhìn chằm chằm miếng thịt béo bở này lâu rồi.”

“Nhà họ Tần?” Lê Phi phàm chỉ đành bỏ lơ động tác của hấn, coi như không nhìn thấy gì cả.

Anh ngồi lên ghế sofa rót cho mình một ly nước, lại rót thêm một ly nữa, vừa làm vừa cau mày nói: “Nhắc đến nhà họ Tần mới nhớ, cái tên Tần Tiêu rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Tôi thấy hấn ta làm việc trắng trợn như vậy, nhưng trước đây lại chưa nghe thấy tên người này bao giờ.”

Hoắc Uẩn Khải đi qua cúi người xuống lấy cốc nước đã được rót sẵn trong tay anh.

“Tôi cũng không biết rõ về Tần Tiêu này lắm.” Hoắc Uẩn Khải đứng đó, nhìn Lê Phi Phàm đang ngồi trên sofa: “Lúc Tần Bách Dạ trở mình vang danh khắp nơi, coi như hấn ta đã tiếp quản nhà họ Tần một cách chính

đáng, người ngoài cũng không để ý quá nhiều đến con trai của chú hấn ta.”
Lê Phi Phàm gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Hoắc Uẩn Khải nói tiếp: “Nhưng tôi nghe nói cái tên Tần Tiêu đó quả thật đã gây ra không ít rắc rối cho Tần Bách Dạ, cậu bớt tiếp xúc với cậu ta đi.”

“Tôi biết rồi.” Lê Phi Phàm nói.

Anh uống hết cốc nước, đứng dậy đi về phía giường, sau đó nằm nhoài ra giường, hai mắt nhắm chặt, cả người không thêm nhúc nhích.

Hoắc Uẩn Khải thấy anh không động đậy nữa: “Không tắm à?”

“Thôi không tắm đâu.” Giọng nói của Lê Phi Phàm nghe có chút buồn bực, quay đầu vào trong: “Mệt.”

Hiện giờ quả thật cũng đã muộn rồi.

Anh nằm trên giường không đến một phút đã bắt đầu mơ mơ màng màng, trong lúc mơ màng anh nghe thấy tiếng Hoắc Uẩn Khải mở cửa vào phòng tắm, nghe thấy tiếng bước chân đi quanh phòng của hấn. Khi tỉnh lại lần nữa thì anh thấy Hoắc Uẩn Khải luồn một tay vào nách anh định bế lên, mặt anh thì đối diện với lồng ngực hấn, có lẽ hấn muốn anh được nằm với tư thế thoải mái.

Rõ ràng là Hoắc Uẩn Khải đã tắm rửa xong, mùi thơm thoang thoảng trên người hấn xộc vào mũi anh, lại thêm động tác cúi người nên phần ngực bị lộ hấn ra một mảng lớn, ít nhiều cũng có chút chói mắt.

Lê Phi Phàm cụp mắt xuống là có thể lờ mờ nhìn thấy cơ bụng của hấn, đầu óc vẫn chưa kịp tỉnh táo thì miệng đã chạy trước: “Nhị gia, đáng người của anh cũng xịn quá nhỉ?”

Dứt lời anh bèn thò tay vào.

Nhưng móng vuốt vươn đến giữa đường thì bị giữ lại, Lê Phi Phàm ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hấn.

Hoắc Uẩn Khải cụp mắt xuống, nhàn nhã hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

“Sờ một tí.” Lê Phi Phàm chớp mắt.

Hoắc Uẩn Khải buông tay anh ra, thấy anh tỉnh lại rồi thì đứng dậy: “Tự sờ mình đi.”

“Sờ mình thì có gì hay chứ.” Lê Phi Phàm vừa phàn nàn vừa lăn một vòng trên giường, lăn đến chỗ muốn ngủ, khẽ ngáp một cái nhìn Hoắc Uẩn Khải đi vòng xuống cuối giường, uể oải nói: “Chúng ta thân thiết như vậy, sờ một tí anh cũng có mắt miếng thịt nào đâu.”

Hoắc Uẩn Khải vén chăn phía bên kia lên rồi ngồi xuống, cầm đồng hồ trên nóc tủ đầu giường liếc nhìn thời gian.

Sau khi xem xong hắn lại để về vị trí cũ, nhắc chân lên giường nằm.

“Ngủ đi.” Hắn tắt đèn đầu giường rồi nói.

“Không ngờ anh lại keo kiệt thế.” Lê Phi Phàm nhắm mắt lại nói: “Đổi lại là anh muốn sờ tôi thì tôi cũng chẳng nói gì đâu.”

Bầu không khí bỗng chốc yên lặng mất mấy giây.

Hoắc Uẩn Khải nói: “Cậu vẫn luôn như này à?”

“Gì cơ?”

“Ngủ không đủ và lúc mới tỉnh giấc, đầu óc không tỉnh táo.”

Lê Phi Phàm nghĩ một lúc: “Anh đang mắng tôi đầu óc có vấn đề à?”

“Ý tôi là muốn cậu nghĩ kỹ đã rồi hãy nói chuyện với tôi.”

Sau này khi Lê Phi Phàm nhớ lại buổi tối hôm nay, đầu óc đều trống rỗng, chỉ nhớ đến cơ thể dù nam hay nữ thấy rồi đều muốn lên giường cùng mà

mình nhìn thấy kia. Vì không để càng so sánh càng bi thương, anh còn cố tình đến phòng tập gym. Chỉ là hiệu quả vừa chậm lại vừa lâu, khiến anh rất khó chịu.

Điều duy nhất được coi như vui vẻ đó là cuối cùng Cao Thăng cũng trở về.

“Lần đầu tiên tôi thấy cậu nhìn tôi mà hai mắt phát sáng như vậy đấy.” Cao Thăng nói.

Tên nham hiểm đi công tác nửa tháng mà vẫn trông giống lưu manh giả danh tri thức này cầm cặp táp đến Ngọc Kinh Viên báo cáo tình hình cho Hoắc Uẩn Khải. Xong xuôi anh ta còn phải kéo lấy Lê Phi Phàm hỏi cảm tưởng của anh khi phải làm trợ lý lâm thời nửa tháng qua.

“Phát sáng cái gì, có mà anh mù ấy.”

Hôm nay là chủ nhật, Lê Phi Phàm tìm chú Phúc xin hai chiếc cần câu để ngồi trên bệ gỗ phía trước đình nghỉ mát.

Anh đưa một chiếc cần câu cho Cao Thăng: “Đừng nói là anh đến do thám xem liệu tôi có thật sự cướp lấy vị trí của anh không đấy? Yên tâm 120% đi, có cho không tôi cũng chẳng thèm.”

Cao Thăng mỉm cười, không phản bác lời anh nói, còn nghiêm túc ngồi xuống cùng anh.

Anh ta để cặp táp ở bên chân, nghiên cứu nửa ngày trời cũng không làm ra được trò trống gì với chiếc cần câu trên tay, bỗng nhớ ra điều gì đó: “Sao tôi nhớ đây là một ao sen, không nuôi cá mà nhỉ, cậu định câu gì vậy?”

Lê Phi Phàm tiện tay bốc một ít thức ăn cho cá từ trong hộp đựng bên cạnh rắc xuống ao, nhất thời một đám cá cảnh trắng trắng đỏ đỏ thi nhau lao lên mặt nước. Anh nói: “Trước đây quả thật không nuôi cá, nhưng chẳng phải giờ có rồi sao, Nhị gia cố ý sai người chọn mấy loài quý quý đấy. Là vì lần trước tôi nói với anh ta, ban đầu tôi bị rơi vào trong ao này, may là không có cá, nếu không có khi tôi đã táng thân trong bụng cá lâu rồi. Anh xem, vừa

nghe vậy xong anh ta lại đi nuôi một đồng cá như này, rõ ràng là đang cố ý nhằm vào tôi mà.”

Lê Phi Phàm nói rất thản nhiên, khiến Cao Thăng phải nhìn anh mấy lần. Đầu tiên, Hoắc Uẩn Khải không phải là một người nhàm chán như vậy, hai là nếu như thật sự như vậy, Lê Phi Phàm lại chẳng vớt hết đồng cá trong ao này lên ~~giết~~ luôn rồi ấy chứ.

Cao Thăng liếc nhìn đám cá dưới chân, nói: “Đây là cá Koi sẽ đem lại may mắn đến cho người nuôi trong truyền thuyết đấy hả, nếu như thật sự ăn cậu thì chẳng phải chúng là cá Piranha sao.”

Lê Phi Phàm khịt mũi không nói gì.

Mặc dù anh cũng không biết rõ tại sao Hoắc Uẩn Khải lại làm chuyện này, nhưng chắc không phải vì anh nói mình xui xẻo nên hắn mới nuôi một đám cá Koi để anh xua đuổi vận xui đâu nhỉ.

Cao Thăng nói tiếp: “Nhị gia có biết cậu muốn câu cá của ngài ấy lên ăn không?”

“Ai nói tôi muốn ăn?” Lê Phi Phàm trợn trắng mắt nhìn anh ta: “Anh trở về rồi, đúng lúc Nhị gia vẫn đang bận, không cho phép tôi thả lỏng bản thân hưởng thụ thú vui câu cá à?”

Hiện giờ là buổi chiều, thời tiết bắt đầu vào mùa hạ khiến nhiệt độ càng ngày càng cao.

Trong ao sen xanh rợp bóng lá, buổi chiều trông nhàn hạ thoải mái lạ thường.

Cao Thăng ngồi chơi cùng anh nửa ngày trời, cuối cùng nói cho anh biết một tin.

“Tôi nghe Nhị gia nói Tần Tiêu từng đến tìm cậu à?” Cao Thăng hỏi.

Lê Phi Phàm dựa vào ghế mơ màng muốn ngủ, hỏi ngược lại anh ta: “Từng

gặp nhau trong tiệc mừng thọ ở nhà họ Tưởng trước đó, sao vậy?”

“Hôm qua Thư Dịch Khinh nhập viện rồi.”

“Hả?”

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi Thành Dư Nam bị thương, Lê Phi Phàm nghe được tin về Thư Dịch Khinh, anh không biết tại sao Cao Thăng lại nhắc đến cậu ta.

Quả nhiên câu nói tiếp theo của Cao Thăng là: “Do Tần Tiêu làm đấy.”

“Chuyện này có liên quan gì đến Tần Tiêu?” Lê Phi Phàm hào hứng hẳn lên, không biết tại sao hai người này lại dính dáng đến nhau.

Cao Thăng nói: “Sau khi Thư Hoài Hữu bị bắt thì nhà họ Thư đã không ổn rồi, không biết tại sao Thư Dịch Khinh lại đến cầu cạnh nhà họ Tần. Trước đây cậu ta từng vào Hoắc thị, hiện giờ qua lại mật thiết với nhà họ Tần như vậy, trước sau gì cũng là một tai họa ngầm. Trước đó Nhị gia vẫn luôn dặn tôi chú ý một chút, kết quả là những chuyện khác không xảy ra, mà lại nghe nói hôm qua Thư Dịch Khinh đến nhà họ Tần bị Tần Tiêu thả chó dọa sợ mất mật, ngã từ cầu thang xuống bất tỉnh.”

Lê Phi Phàm: “...”

Anh quả thật lơ mờ nhớ ra được trong truyện có nhắc đến việc Thư Dịch Khinh rất sợ chó.

Nhưng bị dọa ngã ngã từ cầu thang xuống thì đúng là có chút thảm.

Tần Tiêu nhắm vào Thư Dịch Khinh cũng chẳng có gì lạ, dù sao hẳn ta cũng hận Tần Bách Dạ đến tận xương tủy, hiện giờ Thư Dịch Khinh và nam thứ qua lại mật thiết, bị liên lụy cũng là lẽ thường tình.

Tần Tiêu là một tên thần kinh, chỉ có điều không biết tuyến tình cảm của nhân vật chính và nam thứ phát triển đến đâu rồi.

“Tần Bách Dạ có thái độ gì?” Lê Phi Phàm hỏi.

Cao Thăng nói: “Nghe nói là rất tức giận, có người tận mắt nhìn thấy anh ta bế Thư Dịch Khinh đến bệnh viện, vẫn luôn ở đó đến khi cậu ta tỉnh lại.”

Dù Tần Bách Dạ có mấy phần thật lòng với Thư Dịch Khinh, thì ít nhất ngoài mặt hẳn vẫn làm tròn chức trách của xưng hô “anh Tần” này.

Lê Phi Phàm nhìn Cao Thăng với ánh mắt trêu chọc, nói: “Không ngờ anh đi công tác cách xa ngàn dặm mà tai mắt lại tinh thế đấy.”

“Đành chịu thôi, phải làm tròn bổn phận mà.”

Cuối cùng Cao Thăng nói với anh: “Cái tên Tần Tiêu đó Nhị gia bảo tôi điều tra rồi, cậu ta làm việc chẳng bao giờ có logic, chỉ dựa vào cảm tính, ra tay rất tàn nhẫn. Cậu ta tìm cậu nhưng cậu không đồng ý, có khi cậu ta sẽ ghi thù cũng nên. Thêm vào đó nếu để Tần Bách Dạ biết cậu có dây dưa đến Tần Tiêu, sợ là cậu sẽ bị lôi vào cuộc tranh đấu của nhà họ Tần, gặp phiền phức với cả hai bên. Thư Dịch Khinh chính là một ví dụ, cậu phải cẩn thận một chút.”

Lê Phi Phàm gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ chắc hẳn sẽ không liên quan gì đến mình đâu.

Thư Dịch Khinh dính phải chuyện xui xẻo này hoàn toàn là vì cậu ta là nhân vật chính.

Vốn dĩ cậu ta và Tần Bách Dạ có tuyến tình cảm, hiện giờ xuất hiện thêm một Tần Tiêu có tác dụng thúc đẩy tuyến tình cảm này phát triển, mà tuyến tình cảm chủ chốt giữa Hoắc Uẩn Khải và Thư Dịch Khinh hiện giờ khiến Lê Phi Phàm cảm thấy bị lệch nghiêm trọng.

Ngoại trừ lúc đầu Hoắc Uẩn Khải muốn nắm lấy nhà họ Thư, nhưng sau này mọi chuyện không ổn nên hẳn đã lựa chọn rút lui.

Lợi ích của việc hẳn không tham gia chính là Lê Phi Phàm cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Chỉ là không biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Lê Phi Phàm ngẩng đầu nhìn bầu trời, thất thần trong chốc lát.

Đúng lúc có một đám mây bay qua, che ngang mặt trời.
Nổi gió rồi.

“Hai người nhàn nhã thật đấy nhỉ.” Đúng lúc này, phía sau bọn họ có người đi tới.

Lê Phi Phàm quay đầu lại nhìn.

Là Trì Cận và Thành Dư Nam.

Lê Phi Phàm hơi bất ngờ nhìn Thành Dư Nam mới mọc một tầng chân tóc màu đen, nói với Trì Cận ở bên cạnh: “Hai hôm trước gặp anh ở nhà họ Tưởng, chẳng phải anh còn nói mấy hôm nữa anh ta mới xuất viện sao? Sao ra viện sớm vậy?”

“Vết thương gần lành hẳn rồi.” Thành Dư Nam tự mình trả lời, anh ta nói: “Dưỡng bệnh ở đâu cũng vậy.”

Lê Phi Phàm cũng không biết đầu óc mình liên tưởng kiểu gì.

Anh vừa mở miệng đã nói: “Anh vội ra viện như vậy, không phải là vì bệnh viện Thư Dịch Khinh đến lại vừa đúng là bệnh viện anh ở đấy chứ?”

Thành Dư Nam sững sốt, nhìn phản ứng của anh ta Lê Phi Phàm biết là mình đã đoán trúng rồi.
Quào, máu chó ghê.

Lê Phi Phàm cũng không hỏi là do anh ta không muốn gặp lại hay do sợ mình sẽ mềm lòng nữa.

Lần bị thương lần này của anh ta quả thật trông khá nghiêm trọng.

Lê Phi Phàm nhìn gương mặt gầy hóp lại của Thành Dư Nam, khế đá Cao Thăng ngồi bên cạnh nói: “Dịch sang bên kia đi, nhường chỗ cho người bệnh một tí.”

Cao Thăng trực tiếp đứng dậy chào hỏi, cười nói: “Mọi người ngồi đi, tôi cũng chuẩn bị về rồi.”

Lê Phi Phàm cười nhạo: “Không ở lại ăn cá à?”

“Cậu ăn một mình đi.” Cao Thăng cầm cặp táp của mình lên, bổ sung thêm một câu: “Nếu như cậu có thể câu được.”

Hai người còn lại là khách quen của Ngọc Kinh Viên, qua đêm ở đây cũng là chuyện bình thường.

Chú Phúc lúc nào cũng chuẩn bị sẵn phòng dành cho họ, chẳng qua hiện giờ người đến tìm Lê Phi Phàm cũng không ít, ví dụ như Hoắc Thất hay Tưởng Huân, chỉ cần có người đến, chú Phúc chắc chắn sẽ giữ họ lại qua đêm.

Lê Phi Phàm nhìn Thành Dư Nam ngồi xuống bên cạnh mình, thản nhiên hỏi: “Bác sĩ nói thế nào? Chắc không có di chứng gì đâu đúng không?”

“Tốt lắm, cảm ơn cậu.” Thành Dư Nam mỉm cười với anh.

Lê Phi Phàm khế hừ một tiếng: “Ê răng quá, mở miệng là cảm ơn, anh thế này tôi cũng cảm thấy không quen.”

Thành Dư Nam cúi đầu cười bất lực.

Lê Phi Phàm thấy Trì Cận đã cầm lấy cần câu Cao Thăng vừa dùng ban nãy, tự mình ngồi đó câu cá bèn hỏi: “Hai người không đi gặp Nhị gia à?”

“Chú Phúc nói có người ở nhà chính đến, cậu ta đang tiếp khách.” Trì Cận vừa nhìn đã biết là người có kinh nghiệm, động tác vô cùng thành thạo, vừa

làm vừa nói: “Bọn tôi không có chuyện quan trọng cần tìm cậu ta nên không làm phiền nữa, ngồi câu cá cùng cậu cũng được phết.”

Lê Phi Phàm trợn trắng mắt, lại chuyển sự chú ý về cần câu của mình. Một bệnh nhân thêm hai người nhàn rỗi, ba người ngồi nửa ngày trời bên bờ ao.

Lê Phi Phàm nghi ngờ những con cá này đã thành tinh hết rồi, chẳng câu nổi một con nào, nhưng thời tiết lại biến đổi nhanh đến lạ.

Cứ như thể giây trước mặt trời vừa bị mây che mất, giây sau gió lớn kèm theo mưa đã đập vào người.

Lê Phi Phàm và Trì Cận thu dọn đồ đạc trở lại đình nghỉ mát thì mưa lớn ập đến, mới chỉ mấy phút trời đã mưa như trút nước.

Từ đình nghỉ mát chạy đến hành lang phải đi qua một chiếc cầu gỗ ngoài trời dài tầm trăm mét.

Lê Phi Phàm ngồi xuống chiếc ghế đá trong đình, nói với Thành Dư Nam đang đứng ở phía đối diện: “Đừng nhìn nữa, với cái đầu anh hiện giờ cũng dám dính nước mưa à?”

Chờ mưa tạnh đi.”

“Một lát nữa chú Phúc sẽ bảo người mang ô đến.” Trì Cận ngồi xuống phía bên kia.

Thành Dư Nam vòng về, liếc nhìn quần áo trên người Lê Phi Phàm, lấy một chiếc khăn tay từ trên người mình ra đưa cho anh: “Lau đi, bị dính nước mưa rồi kìa.”

“Cảm ơn nhé.” Lê Phi Phàm cầm lấy khăn tay lau qua loa một lượt.

Sau khi lau xong anh nhìn chiếc khăn tay ẩm ướt này, khựng lại một giây rồi nói: “Chờ tôi giặt sạch rồi trả lại anh.”

“Không sao, vút đi cũng được.” Thành Dư Nam nói.

Lê Phi Phàm cảm thấy hiện giờ Thành Dư Nam không còn đáng ghét nữa rồi.

Cứ vẻ như từ khi anh ta chủ động cắt đứt dây dưa với Thư Dịch Khinh, Lê Phi Phàm cảm thấy tính cách thích ganh đua của anh ta cũng biến mất sạch sẽ. Thành Dư Nam trước mắt anh quả thật trông có chút ốm yếu, nhưng trên người anh ta có cảm giác ôn hòa hơn, không còn giống như chỉ giả trang mà càng trầm tĩnh hơn, là khí chất toát ra từ nội tâm của anh ta. Bọn họ ngồi không đến hai phút thì một bóng người xuất hiện ở hành lang đằng xa.

Hoắc Uẩn Khải che một chiếc ô đen, chiếc ô hơi nghiêng về phía trước che đi khuôn mặt hắn.

Lê Phi Phàm thấy hắn đi lên chiếc cầu trên trên hồ, thấy từng giọt mưa nhảy nhót trên ô và dưới chân hắn, rơi xuống mặt hồ và những lá sen mới nở xung quanh.

“Nhị gia dễ nhìn thật đấy.” Lê Phi Phàm thất thần cảm khái.

Trì Cận ở bên cạnh bị anh chọc cười: “Giờ cậu mới biết à.”

Tiếng bước chân xuyên qua màn mưa, âm thanh vọng lại càng ngày càng gần, cuối cùng đi đến đến nghỉ mát ở bên này.

Hoắc Uẩn Khải gập ô lại, như thể không bắt ngờ với việc Thành Dư Nam và Trì Cận xuất hiện ở đây, thản nhiên nói với Lê Phi Phàm: “Bảo cậu đi tiếp khách cậu không chịu, ngồi câu cá cả buổi chiều, cậu được mấy con rồi?” “Cuối tuần còn đi làm, tôi đâu phải là anh đâu.”

Lê Phi Phàm nói rồi dùng chân đẩy cái xô bên cạnh lên phía trước một tẹo: “Nhìn đi, chẳng có con nào cả, cá anh nuôi tôi nào dám động vào.”

Hoắc Uẩn Khải liếc nhìn cái xô trống rỗng, chậm rãi nói: “Học nghề không

giỏi, nhưng bản lĩnh đở tội của cậu thì đúng là ngày càng giỏi đấy.”

Chương 42

Trận mưa này kéo dài tận hai ngày.

Sáng sớm thức dậy là đã có thể nghe thấy tiếng nước mưa chảy lộp bộp trên mái ngói hiên nhà, Ngọc Kinh Viên ít có khách đến, yên tĩnh hiếm có.

Lê Phi Phàm ngồi đối diện với Thịnh Hòa ở hành lang trước cửa, hai người ngồi chơi cờ với nhau, cũng không phải là thể loại cao thâm gì, chỉ là cờ năm quân mà thôi.

Cô bé đi theo chị Lan đã lâu, cũng thích mặc sườn xám, chị Lan bèn bảo thợ may may riêng cho cô bé mấy kiểu sáng màu, khi mặc lên quả thật trông khá đoan trang và đẹp mắt.

Chỉ là tính tình cô bé này không tốt lắm.

“Sao anh lại đi lại nước cờ nữa rồi?” Thịnh Hòa trừng mắt nhìn Lê Phi Phàm, đặt lại quân cờ đen anh vừa cầm lên về vị trí cũ.

Lê Phi Phàm đã từng trải nghiệm kỹ năng khóc lóc của cô bé, không muốn chọc vào nên bèn nói: “Anh với Nhị gia chơi cờ, anh ấy cũng không nói gì anh, thôi nể tình em còn nhỏ tuổi, không chấp nhặt với em nữa.”
Thịnh Hòa nói với anh: “Anh đúng là một tay gà mờ.”

“Chẹp, học ở đâu đó, nói nghe như em có văn hóa lắm ý nhỉ?”

“Từng nghe thấy đó.” Thịnh Hòa cầm mấy viên cờ trong tay tung hứng, nhìn bàn cờ nói: “Chẳng phải hôm qua anh kéo Nhị gia chơi cờ cùng mình sao, tất cả mọi người trong sân đều nghe thấy Nhị gia nói anh như vậy đó.”

Lê Phi Phàm: “...”

Tổng cộng cũng chỉ có một lần như vậy thôi.

Lê Phi Phàm nói: “Đó là vì thời tiết không tốt nên anh kéo anh ấy đi **giết** thời gian thôi, còn nữa cụm “tay gà mờ”

không phải dùng như vậy, em bớt nói linh tinh cho anh đi.”

“Em thấy rõ ràng là anh đang rảnh quá mà.” Thịnh Hòa nói.

Lê Phi Phàm thật sự rất nhàn rỗi, không phải ngày nào Hoắc Uẩn Khải cũng đến tập đoàn, Cao Thăng vừa trở về thì trợ lý cá nhân như anh hết việc để làm.

Thêm vào đó, hai ngày nay Hoắc Uẩn Khải vẫn luôn ở nhà nên Lê Phi Phàm cũng không ra khỏi cửa.

Hoắc Uẩn Khải nói anh câu cá không giỏi, Lê Phi Phàm bèn bày bàn cờ ra chơi với hắn. Anh vẫn luôn thua, sau đó cố chấp chơi thêm mấy ván nữa, Hoắc Uẩn Khải lại nói anh chơi cờ như gà mờ, còn để tất cả mọi người đều nghe được.

Lê Phi Phàm nhìn Thịnh Hòa: “Em có biết thứ gì hiếm có nhất trên thế gian này không?”

“Thứ gì?” Thịnh Hòa hỏi.

Lê Phi Phàm nói: “Thứ hiếm có nhất chính là sự nhàn rỗi mà em nói, hiếm lắm mới trộm được nửa ngày nhàn nhã trong cuộc đời đấy. Hiện giờ em còn nhỏ, chờ đến khi lớn rồi, em sẽ nhận ra trên thế giới này những chuyện khiến em muộn phiền sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó em sẽ hiểu anh đang nói gì.”

Thịnh Hòa nói: “Ý của anh là anh không vui à?”

Lê Phi Phàm khẽ gõ trán cô bé: “Anh đang dạy em là người phải biết hưởng thụ. Ví dụ như em đừng có ngày nào cũng ngồi chơi cờ năm quân chán òm

này rồi tính toán thiệt hơn nữa, con gái phải dịu dàng một chút, cẩn thận sau này không gả đi được.”

Thịnh Hòa nắm một nắm cờ ném vào người anh.

Lê Phi Phàm thì nằm ngửa trên ghế bật cười.

Chị Lan và thím Lưu đi ngang qua, hai người nhìn nhau lắc đầu cười bất lực.

Thím Lưu đi thêm một đoạn nữa rồi nhỏ giọng nói với chị Lan: “Tôi nói này, sao tôi lại không thể hiểu nổi cậu Lê này nhỉ, tôi thấy hiện giờ Nhị gia đối xử với cậu ấy rất tốt, bên người cũng chẳng có ai nghiêm túc ngoài cậu ấy cả. Nếu như đổi lại là người khác, nói không chừng sẽ rất vui.

Nhưng tôi thấy kể từ khi Nhị gia vào ở trong Ngọc Kinh Viên cậu ấy vẫn luôn như vậy, dù Nhị gia có thái độ gì cậu ấy cũng rất thờ ơ.”

Chị Lan quay đầu lại nhìn.

Cậu thanh niên nằm trên ghế trêu chọc cô bé, nhưng thực ra nụ cười lại ngập tràn sự dịu dàng.

Người bây giờ và cái người lúc ban đầu mặc kệ hoàn cảnh xung quanh vẫn là cùng một người. Nhưng chỉ cần phát hiện ra địch ý, sự kiêu ngạo như đã thấm vào từng tấc trong xương tủy anh lại lộ ra, không chịu nhượng bộ và cũng sẽ không nhượng bộ. Ngoại hình hút mắt chỉ là một điểm nhấn, dù có hay không thì Lê Phi Phàm vẫn là Lê Phi Phàm.

Nhưng anh vẫn có chút thay đổi.

Có lẽ là vì thái độ của Nhị gia thay đổi, cũng có thể là vì người anh quen càng ngày càng nhiều, địa vị ở đây ngày càng vững vàng hơn.

Những lúc riêng tư, anh vẫn sẽ nở nụ cười ngọt ngào và dịu dàng như vậy.

Nhưng lúc này chị Lan lại thở dài, chị thu hồi lại tầm mắt, nói: “Chắc là cậu ấy chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rời khỏi đây bất cứ lúc nào rồi.”

“Rời khỏi đây á? Đi đâu?” Thím Lưu không có văn hóa, cả đời này làm giúp việc trong nhà họ Hoắc, già rồi cũng có nhà họ Hoắc phụ trách dưỡng lão, vậy nên thím Lưu không hiểu nổi tại sao trong hoàn cảnh này lại phải rời đi.

Thím Lưu nghĩ đến một khả năng, nhỏ giọng hỏi: “Ý cô là Nhị gia sẽ đuổi cậu ấy ra khỏi đây á? Không thể nào, trước đây có cái cậu Thư Dịch Khinh gì gì đó, quả thật mọi người còn lo lắng cho tương lai của cậu Lê, nhưng chẳng phải Hoắc phu nhân đích thân nói là không hề có chuyện liên hôn với nhà họ Thư rồi sao?”

Chị Lan mỉm cười bất lực: “Đương nhiên Nhị gia sẽ không đuổi cậu ấy ra khỏi đây, là tự cậu ấy đi.”

“Cậu Lê tự đi á? Tại sao cậu ấy lại muốn đi?”

Chị Lan nói: “Có lẽ là từ đáy lòng, cậu ấy cảm thấy mình không phải là người sẽ bị nhốt ở đây.”

Trước đây chị Lan từng lo lắng nên ngay từ đầu đã nói với Lê Phi Phàm là phải giữ vững sơ tâm.

Nhưng khi đi đến bước đường ngày hôm nay, chị nhận ra mình đã lo thừa rồi.

Anh rất thích hợp với nhà họ Hoắc, dù anh thể hiện ra mình ham tiền đến mấy, nhưng thật ra anh là một người rất khó bị danh lợi cám dỗ. Anh cũng rất khó bị cảm xúc và trái tim chi phối, ví như ngay từ đầu anh đã đặt mình ở vị trí nào thì dù hoàn cảnh và những người xung quanh có thay đổi, anh vẫn luôn giữ tỉnh táo.

Mọi người rất dễ có thiện cảm với anh.

Nhưng để bước vào trái tim của một người như vậy thì lại rất khó.

Thím Lưu lắc đầu: “Dù sao tôi cũng không hiểu, nhưng cô thử nhìn thái độ

của những người xung quanh cậu ấy xem, hoàn toàn là thái độ đối với một chủ nhân khác của Ngọc Kinh Viên. Cậu Lê thà ngồi đấu khẩu với con bé Thịnh Hòa cũng không chịu dính dáng đến vấn đề quyền lực.”

“Những thứ thật sự liên quan đến quyền lực của nhà họ Hoắc, Nhị gia có cho cậu ấy cũng sẽ không nhận.” Nói đến đây chị Lan cũng cảm thấy có chút khó chịu: “Cậu ấy hả, dùng quyền lợi của mình để đối phó với mấy người không đứng đắn nhưng còn cảm thấy vui nữa cơ.”

Nói đến đây thím Lưu cũng bật cười: “Hôm nay hình như lại có một người nữa đến hả?”

“Cũng chỉ có mấy người có mắt không trông mới làm ra những chuyện như vậy.”

Người mà chị Lan và thím Lưu nhắc tới, trên thực tế lúc Lê Phi Phàm đi theo Hoắc Uẩn Khải đã xử lý quen tay rồi.

Chỉ là vẫn luôn có kẻ muốn nhét người vào bên cạnh Hoắc Uẩn Khải.

Hiện nay Lê Phi Phàm rất nổi tiếng, ai cũng biết anh được Hoắc Nhị gia sủng ái, chỉ cần có anh ở đây, loại chuyện này rất ít khi xảy ra.

Mấy ngày này cũng chỉ có hai người chú ở dòng bên của nhà họ Hoắc, nghe nói là hồi còn trẻ đã di cư đến nước ngoài, là thương nhân Hoa kiều. Sau khi xuất ngoại mười mấy năm, cái đức hạnh kia ở trong xương vẫn không thay đổi, hiện giờ Hoắc Uẩn Khải đứng đầu nhà họ Hoắc, bọn họ muốn trở về thì chắc chắn phải lấy lòng hắn.

Chỉ có điều võ mông ngựa chẳng thành lại đi võ nhằm vó ngựa(*).

(*)Võ mông ngựa ý là nịnh nọt, nhưng võ nhằm vó ngựa ý là nịnh sai chỗ nên còn gây bực mình cho người được nịnh hơn Nhất quyết cứ cho rằng Lê Phi Phàm thổi gió bên tai làm hỏng chuyện của họ.

Hoắc Uẩn Khải đang uống trà trong phòng khách.

Hai người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh liếc nhìn nhau, có chút nóng

ruột.

Thấy Hoắc Uẩn Khải vẫn còn thản nhiên uống trà, một người không nhịn được nói: “Uẩn Khải à, đàn ông kiểu gì cũng phải thành gia lập thất, năm tháng bọn chú phần đầu vì Hoắc thị cùng bố của cháu vẫn còn như mới hôm qua, hiện giờ bố cháu đã qua đời lâu như vậy, bậc cha chú cũng cần lo lắng cho cháu thay ông ấy nhiều hơn.”

“Đúng thế.” Một người đàn ông trung niên khác nói: “Bọn chú vừa trở về đã nghe nói cháu bao nuôi một người đàn ông, chiều chuộng cậu ta lên tận trời để ai ai cũng biết, chuyện này sao có thể được.”

Hoắc Uẩn Khải chậm chậm đặt tách trà xuống, mỉm cười nói: “Cháu không ngờ là hai chú lại quan tâm đến đời sống cá nhân của cháu như vậy. Người trước đó quan tâm cháu như vậy là anh cả, hiện giờ anh ấy say xỉn cả ngày, không nghe ai khuyên cả, cháu cũng hết cách. Hai chú rảnh như vậy, chi bằng cũng đi khuyên anh ấy giúp cháu đi?”

Sắc mặt hai người đối diện nhất thời thay đổi.

Ai mà không biết Hoắc Kính bại trong tay Hoắc Uẩn Khải nên giờ đã trở thành một tên phế vật.

Những lời này rõ ràng là đang trách hai người họ lo chuyện bao đồng.

Hai người liếc nhìn nhau, một người tiếp tục nói: “À, thật ra bọn chú cũng biết hôm qua có chút đường đột, cô gái đó là người bên nhà mẹ đẻ của vợ chú, đàn bà ai nấy làm việc đều không thèm suy nghĩ. Uẩn Khải, cháu cũng đừng để trong lòng. Hôm nay ngoài việc đến xin lỗi cháu thì chú cũng có chuyện này muốn nhờ cháu giúp đỡ.”

Hoắc Uẩn Khải không có phản ứng gì, chỉ thản nhiên nói: “Chú cứ nói.”

“Là thế này.” Người đàn ông đó nói: “Con trai một người bạn cũ của chú năm nay vừa tốt nghiệp, lần này trở về nước cùng bọn chú là muốn ở lại đây luôn, đang cần tìm một công việc thích hợp. Nhưng tìm tới tìm lui vẫn không hài lòng, nên chú mới nghĩ xem là liệu Uẩn Khải có bằng lòng dẫn nó theo không. Đứa bé này vừa lanh lợi vừa có năng lực, cháu không cần phải

cho nó đái ngộ đặc biệt gì, cho nó một cơ hội là được.”

Đúng lúc này, Lê Phi Phàm sải bước từ ngoài cửa vào.

Vừa vào anh đã nói: “Hiện giờ người Nhị gia muốn dẫn dắt hóa ra đều trông thế này, ít nhất cũng phải ngang ngửa với tôi chứ, nếu không thì quả là không trọng dụng nhân tài.”

Lê Phi Phàm trực tiếp đi thẳng đến bên cạnh Hoắc Uẩn Khải ngồi xuống. Anh vắt chân nói với người ở phía sau: “Khâu Hổ, dẫn người vào đi chứ, để Nhị gia chúng ta ngắm thử xem.”

Khâu Hổ nhanh chóng dẫn một chàng trai vào.

Độ tuổi của chàng trai này không lớn lắm, dáng vẻ trông cũng tuấn tú.

Cậu ta khá là cứng cỏi, bị Khâu Hổ giữ chặt hai tay không giãy ra được nhưng vẫn không ngừng vắn vẹo, trong mắt đều là lửa giận.

Công bằng mà nói, đây là người chất lượng nhất trong số tất cả những người được đưa đến bên Hoắc Uẩn Khải mà Lê Phi Phàm gặp.

Anh mặc kệ hai người đàn ông trung niên đang tức giận trừng mắt nhìn mình, rót cho Hoắc Uẩn Khải một tách trà mới, nhướng mày nói: “Nhị gia xem xem cậu ta trông thế nào? Anh xem thử xem em có cần nhường chỗ cho người ta không?”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh với ánh mắt bất lực, nhưng giọng điệu vẫn bình thản: “Sao em lại đến đây?”

Lê Phi Phàm nhướng mày: “Em không đến thì chẳng lẽ cứ để những người này dâng người lên đến tận giường anh à?”

Cuối cùng cũng có một người đàn ông trung niên không nhịn nổi nữa, đứng dậy chỉ vào anh, cau mày nói: “Cậu chính là Lê Phi Phàm?!”

“Không biết phép tắc gì cả! Cậu coi đây là nơi nào!”

“Đương nhiên tôi biết đây là đâu.” Lê Phi Phàm hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là không biết các vị đây cật già lên mặt hay giấu đầu hở đuôi đây, không dưng được phụ nữ thì chuyển thành đàn ông, nói một cách hoa mỹ là con trai của bạn cũ, mấy người thật sự không để Lê Phi Phàm tôi vào trong mắt mà, coi tôi là gì hả? Mù hay gì?!”

Lê Phi Phàm nhắc chân đá văng chiếc ghế phía trước ra, trông có vẻ vô cùng tức giận.

Hai người đàn ông bị động tác của anh làm giật mình, hồi lâu không nói được lời nào, sau đó bị chọc tức đến mức đỏ mặt tía tai.

“Uẩn Khải!” Người đàn ông trung niên chỉ vào Lê Phi Phàm: “Cháu cứ để yên cho loại người không coi bề trên ra gì sao?”

“Ngại quá, hai chú.” Hoắc Uẩn Khải bình tĩnh uống trà: “Cháu quên mất không nói với hai người, tính khí của vị kia nhà cháu khá nóng này, hai chú thông cảm.”

“Cháu... Cháu...”

Hai người lắp bắp chữ “Cháu” nửa ngày trời cũng không nói được gì, sau cùng chỉ đành phất tay áo rời đi.

Lê Phi Phàm khịt mũi: “Chạy cũng nhanh đấy.”

Sau đó anh đứng dậy, bước từng bước đến trước mặt chàng trai trẻ tuổi kia.

Anh nâng cằm cậu ta lên, liếc trái ngó phải, mở miệng nói: “Cậu thật sự là con trai của bạn cũ gì gì đó của ông ta à, sao bọn họ lại tự mình chạy trước, mặc kệ cậu vậy?”

“Anh bỏ tôi ra!” Chàng trai hất cằm tránh khỏi anh: “Liên quan gì đến anh.” Tính khí cũng nóng nảy phết nhỉ.

Chẳng qua chú ngựa hoang hung dữ vừa thấy ánh mắt của người đàn ông đang ngồi im lặng ở phía sau bèn sừng sốt rồi cúi đầu xuống.

Lê Phi Phàm nhìn phản ứng của cậu ta rồi quay đầu lại nhìn Hoắc Uẩn Khải.

Khâu Hồ ném cậu ta xuống đất.

Hoắc Uẩn Khải nhìn người đang ngã ngồi dưới đất nói: “Khâu Dương đúng không? Quay về nói với Tần Bách Dạ, nếu còn có lần sau thì đừng trách tôi không khách khí.”

Lê Phi Phàm ngẩn ra.

Chàng trai dưới đất lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Uẩn Khải cười nói: “Xem ra Nhị gia đã điều tra tôi rõ ràng rồi nhỉ, nếu như ngài đã điều tra được rồi, thì ngài Tần cũng có một câu nói muốn nhờ tôi gửi cho ngài. Hiện giờ Thư Dịch Khinh rất an toàn, ngài ấy sẽ chăm sóc cậu Thư cẩn thận. Ngoài ra ngài Tần cũng có ấn tượng sâu sắc với cậu Lê dù mới chỉ gặp mặt một lần, nghe nói cậu Lê có liên lạc với Tần Tiêu, ngài ấy nhờ tôi chuyển lời rằng ngài hãy quản người của mình chặt vào, đừng để vừa mới đánh mất một người lại mất tiếp người thứ hai...”

Chàng trai còn chưa kịp nói hết thì đã bị đá mạnh vào người.

Hoắc Uẩn Khải hiềm khi bưng bưng sát khí như lúc này, hắn nói với người đang liên tục ho khan trên mặt đất: “Vậy thì cậu cũng có thể rút về nói rằng hắn ta uy hiếp nhằm người rồi. Lúc nào cũng nhìn chằm chằm người không nên nhìn, cẩn thận có ngày bị móc mắt ra.”

“Khâu Hồ, ném ra ngoài.”

“Vâng.”

Lê Phi Phàm nhìn cậu ta bị Khâu Hồ lôi đi, vẫn chưa kịp hoàn hồn lại từ khúc cua khét lẹt lúc nãy.

“Người của Tần Bách Dạ à?” Anh cau mày hỏi.

Hoắc Uẩn Khải vừa nghe đến tên người này đã nhăn chặt mày, nhất là những lời khiêu khích bảo hắn quấn chặt Lê Phi Phàm, hắn nhất thời có cảm giác tức giận khi người của mình bị người khác nhắm đến.

Hoắc Uẩn Khải không thể hiện cảm xúc ra trước mặt Lê Phi Phàm, chỉ nói với anh: “Chẳng phải đã nói cậu không cần nhúng tay vào sao, cậu không đến tôi cũng có thể nhanh chóng giải quyết.”

“Đành chịu thôi, mới sáng sớm Thịnh Hòa đã nói tôi rảnh rồi quá, có chuyện như vậy tôi phải đến tìm chút thú vui chứ.”

Lê Phi Phàm nhướn mày: “Chỉ là không ngờ người này lại là người của Tần Bách Dạ.”

Lê Phi Phàm thấy cảm xúc của Hoắc Uẩn Khải hơi đi xuống, anh nhìn hắn nói tiếp: “Chẳng qua quả thật trông cũng không đến nỗi nào. Ngoại hình như vậy cũng khá hiếm gặp, nếu ở trong hộp đêm cao cấp thì cũng thuộc loại hàng top đầu đấy.”

Hoắc Uẩn Khải nghe anh nói vậy thì nhướn mày: “Xem ra cậu Lê cũng biết nhiều phết nhỉ?”

Lê Phi Phàm lập tức phủ nhận: “Làm gì có chuyện đó, đừng đổ tội bừa bãi cho tôi.”

Cái danh tính tình hung dữ của Lê Phi Phàm cũng được truyền ra ngoài thông qua chuyện này.

Nói rằng anh hay ghen, chỉ cần phát hiện bên người Hoắc Uẩn Khải có người là sẽ có rất nhiều chiêu trò để xử đẹp người đó.

Có người nói rằng anh sai người đánh đập người ta tàn bạo, lại có người nói anh ném người đó vào một nơi sa đọa, còn có người nói anh hủy hoại khuôn mặt của người ta khiến người ta phải ra nước ngoài phẫu thuật thẩm mỹ.

Nói tóm lại anh là một nhân vật tàn nhẫn, không thể dây vào.

Lúc người đàn ông không thể dây vào này bị Hoắc Nhị gia sờ lên ngực, cả người không khỏi sửng sốt.

“Tôi nói này, ban ngày ban mặt anh định làm gì thế hả?”

Lê Phi Phàm cúi đầu nhìn Hoắc Uẩn Khải: “Giờ trò lưu manh à?”

Hoắc Uẩn Khải ngời đó bình tĩnh liếc anh một cái: “Vậy cậu có thể thử hô lên, gào khản cổ xem có ai đến không.”

Lê Phi Phàm cạ lời: “... Có thể đừng bắt thành linh như vậy được không? Khiến tôi chẳng có đất dụng võ gì cả, người đi quyến rũ người khác như tôi không cần thể diện nữa à?”

“Đừng nói nhảm nữa.”

Một bàn tay của Hoắc Uẩn Khải để trên ngực anh, cảm nhận tiếng tim đập nơi lồng ngực, khẽ ấn một lúc sau đó bỏ tay xuống: “Kết quả kiểm tra lần trước có rồi.”

“Hử?” Lê Phi Phàm sửng sốt, không ngờ hắn sẽ nói cái này: “Kết quả thế nào?”

Hoắc Uẩn Khải ngược mắt lên: “Số liệu cho thấy cơ thể cậu bình thường, vấn đề tâm lý và cảm xúc cũng không phải là nguyên nhân gốc rễ.”

Vậy nên quả nhiên giấc mơ mới là vấn đề mấu chốt.

Không phải cơ thể anh có bệnh tiềm ẩn, cũng không phải là cảm xúc của anh cực đoan.

Lê Phi Phàm bình tĩnh tiếp nhận, dù sao bây giờ chuyện huyền học với anh mà nói còn nhẹ nhàng hơn việc cơ thể vốn có vấn đề.

Lê Phi Phàm gật đầu: “Tốt lắm, chờ đến một ngày nào đó tôi sẽ ra đường

bày sạp xem bói để nuôi anh.”

Lê Phi Phàm thấy Hoắc Uẩn Khải vẫn luôn nhìn mình không nói gì.

“Sao thế?” Lê Phi Phàm hỏi.

Hoắc Uẩn Khải như thể đang suy nghĩ gì đó, nửa phút sau mới cau mày nói: “Vì chuyện ông Tưởng nhắc đến lần trước nên tôi phải đi Liêu Thành một tuần. Vốn còn lo cho sức khỏe của cậu nên không định dẫn cậu đi, nhưng giờ thì cậu về sắp xếp hành lý đi, ngày mai xuất phát.”

Lê Phi Phàm nhướn mày: “Vì Tần Bách Dạ à?”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh: “Nhớ kỹ một điều, hấn ta nguy hiểm hơn Tần Tiêu.”

Chương 43

Hành trình đến Liêu Thành lần này đã được sắp xếp xong.

Máy bay hạ cánh vào buổi chiều, đoàn người của Hoắc thị được lễ tân đưa vào một khách sạn năm sao. Chỉ có lúc nhận phòng, Hoắc Uẩn Khải bảo Cao Thăng nâng cấp phòng của Lê Phi Phàm thành phòng tổng thống bên cạnh hẳn.

Trực tiếp ở chung phòng không tốt hơn à, tất nhiên là Cao Thăng không dám nói như vậy, chỉ có thể kéo một mình Lê Phi Phàm ở đằng sau: “Nhị gia ngay từ đầu cũng không định đưa cậu theo, ngài ấy lâm thời thông báo với tôi, nhưng phải cho tôi biết, lần này cậu lấy thân phận gì theo tới?”

“Khác nhau ở chỗ nào?” Lê Phi Phàm hỏi.

Sàn của khách sạn sáng đến mức soi được gương, Hoắc Uẩn Khải cùng Trưởng bộ phận lễ tân đi phía trước, Cao Thăng và Lê Phi Phàm đi sau họ một bước, anh ta nghiêng đầu che miệng nói nhỏ với anh: “Khác biệt rất lớn đấy, cậu xem lần này đoàn đội của chúng ta gần hai mươi người, bao gồm cả Đới Vĩ, lại thêm đoàn đội bên đối tác. Nếu cậu là trợ lý, tôi sẽ dựa theo quy định của trợ lý mà sắp xếp lịch trình cho cậu để tránh đàm tiếu. Nhưng nếu cậu chỉ theo hầu Nhị gia thì cách giới thiệu cũng khác, cậu hiểu mà.” Lê Phi Phàm quay đầu nhìn đoàn đội phía sau, quả nhiên thấy Đới Vĩ cúi đầu vừa đi vừa chỉnh sửa tư liệu.

Anh đột nhiên nhớ tới những lời Khâu Hương nhắc nhở mình.

Anh thu hồi tầm mắt, liếc qua Cao Thăng, rồi mới trả lời: “Lần này tôi không phải tới đây công tác.”

Nói thật anh cũng không rõ mình tới đây làm gì.

Cao Thăng lộ vẻ mặt tôi biết mà, gật gật đầu nói: “Đã hiểu”

Quả thật Lê Phi Phàm lần này không được giao cho chuyện gì cả, mọi việc đều có người phụ trách riêng, anh lâm thời bị kéo đến, ngoại trừ đi theo Hoắc Uẩn Khải thì chẳng còn nhiệm vụ nào khác.

Nhưng trên thực tế, anh đã nghĩ quá đơn giản.

“Anh Lê, làm phiền anh giao báo cáo này cho Hoắc tổng.”

“Phi Phàm, cậu hỏi Hoắc tổng xem thời gian xuất phát cụ thể là khi nào, tôi đang tìm người kiểm tra.”

“Trợ lý Lê, cà phê của Hoắc tổng.”

“Trợ lý Lê, Hoắc tổng.....”

Lần thứ mười Lê Phi Phàm tiến vào phòng Hoắc Uẩn Khải trong một buổi chiều, bên trong đang diễn ra một hội nghị nhỏ.

Chỉ là không khí không tốt lắm.

Cao Thăng đứng trong góc nháy mắt ra hiệu với Lê Phi Phàm, anh liền đến cạnh Cao Thăng.

“Làm sao vậy?” Lê Phi Phàm hỏi.

Cao Thăng nâng cằm chỉ, nhỏ giọng nói với anh: “Có chuyện.”

Lê Phi Phàm nhìn sang phía đó.

Hoắc Uẩn Khải ngồi trên ghế sofa trước cửa sổ sát đất, khuôn mặt nhìn không ra tâm tình.

Ngược lại, Lê Phi Phàm thấy người đàn ông đang kích động nói bên cạnh

hắn hơi quen mắt, hình như là người mới dưới trướng Đới Vĩ. Lúc trước, Đới Vĩ đề bạt Thư Dịch Kinh nhưng không thành, người mới này đến chưa được một tháng, lúc này nhìn như sắp khóc, mở miệng nói: “Tôi thật sự không biết chuyện gì, tất cả tư liệu đúng là do tôi thu thập, chỉnh lý. Nhưng trợ lý Đới đã dặn tôi rằng kế hoạch này rất quan trọng nên tôi luôn cẩn thận mang theo, tuyệt đối không tiết lộ với ai.”

“Không phải do cậu thì là do trợ lý Đới à?” Có người mỉa mai một câu.

Mặt người mới lập tức trắng bệch, nói lắp: “Tôi..... Tôi không có ý này.”

“Không có ý này?” Lại có người cười gằn một tiếng nói: “Chúng ta ở Liêu Thành chưa đầy tám giờ, Tần thị đã biết giá thấp nhất của chúng ta, ngoại trừ Hoắc tổng, người có thể tiếp xúc đến phần văn kiện này cũng chỉ có trợ lý Đới.

Trợ lý Đới từ trước đến nay đều làm việc cẩn trọng, lần này lại cố ý mang người mới như cậu theo chính là muốn cho cậu cơ hội, người không biết còn tưởng rằng trợ lý Đới muốn tìm người đổ vỡ cho mình đấy.”

Sao lại là nhà họ Tần.

Lê Phi Phàm nghe xong nhíu mày.

Một ngày trước vừa có một Khâu Dương được đưa vào Ngọc Kinh Viên, hôm nay lại thêm Tần thị báo giá trước khiến cho Hoắc thị trở tay không kịp. Bên kia còn đang nháo nhào.

Lúc thường, Đới Vĩ cũng gây thù chuốc oán khá nhiều, lúc này có nhiều người nhìn như là chỉ trích người mới, trên thực tế lại đang nói bóng nói gió Đới Vĩ.

Đới Vĩ từ đầu tới đuôi đều không phản bác, hắn chỉ ngồi ở chỗ đó, hai tay đặt trên đầu gối, cúi đầu nói với Hoắc Uẩn Khải: “Hoắc tổng, là tôi phạm sai lầm trong công việc, tôi sẽ chấp nhận bất kỳ hình phạt nào.”

Lại có người trách móc nói: “Hiện tại truy trách có ích gì!

Chúng ta nhất định phải đưa ra điều kiện càng có lợi hơn Tần thị, hiện tại bọn họ đã đi trước một bước, nếu họ thuận lợi thì tất cả thành quả mà mọi người cố gắng trong bao lâu nay đều uổng phí!”

“ Đúng vậy!”

Hoắc Uẩn Khải vẫn chưa mở miệng, mọi người dần dần an tĩnh lại.

Mà người mới vừa bị gọi đến ngày cả đầu cũng không dám ngẩng, cứng đờ cả người.

Bởi vì dù chuyện này dù có kết quả ra sao, cậu ta cũng không thể tiếp tục làm việc tại Hoắc thị nữa.

Cuối cùng Hoắc Uẩn Khải mở miệng, chậm rãi nói: “Việc này không cần thảo luận thêm, tôi tự có quyết định, tan họp.”

Mọi người nhìn nhau, nhỏ giọng xì xào.

Nhưng ông chủ đã lên tiếng, ai dám chất vấn, họ lần lượt đứng dậy.

Người mới như cái xác không hồn theo đoàn người ra ngoài, lúc đi ngang qua Lê Phi Phàm đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt cậu ta lặng lẽ lướt Lê Phi Phàm, đây là trợ lý riêng của ông chủ, người mà cậu ta đã nghe danh từ khi chưa làm việc ở Hoắc thị. Trông anh rất đẹp, nghe nói năng lực cũng rất tốt.

Hôm nay cậu ta thấy không ít người nhờ Lê Phi Phàm, người trong đoàn lần này cũng luôn nói Hoắc tổng rất tin nhiệm người này.

Trong đầu người mới hiện lên một suy nghĩ ngẩn ngui, cậu ta nghĩ nếu mình cầu xin người này, chuyện này thật sự không liên quan tới cậu ta, anh có thể tin mình hay không.

Người mới đứng há hốc mồm, tiếng trợ lý Lê còn chưa kịp nói, đã nghe thấy tiếng văn kiện bị vút lên bàn ở sau lưng.

Người đã đi tới cửa đều có chút sững sốt.

Giọng nói của Hoắc Uẩn Khải truyền đến, có vẻ không vui, “Cao Thăng, thông báo với mọi người, từ hôm nay trở đi, nếu để tôi biết ai nhờ Lê Phi Phàm làm việc, làm một việc tính một việc, nếu không làm được công việc của mình thì cũng không cần làm, Hoắc thị không nuôi người rảnh rỗi.”

Không chỉ trong lòng Cao Thăng run lên, đa số người ở đây đều vô thức rùng mình một cái.

Người mới kia cúi đầu thật sâu rồi nhanh chóng rời khỏi.

Đến khi trong phòng hoàn toàn yên tĩnh lại, Lê Phi Phàm tự rót cho mình một cốc nước rồi ngồi xuống bên phải Hoắc Uẩn Khải.

Ngoài cửa sổ, màn đêm rủ xuống từ lâu, trong tầm mắt họ, thành phố này bên ngoài thật lộng lẫy trong ánh đèn.

Lê Phi Phàm uống một hớp nước rồi nói: “Anh biết tôi sẽ không quan tâm, hưởng chi chuyện này còn dính đến Đới Vĩ. Lấy quan hệ của tôi với hắn, lúc này tôi hắn phải thêm mắm thêm muối nói hắn “chiến công vĩ đại”, dù là đê bẹp một người mới vô tội cũng không ngại mới bình thường.”

“Vậy sao cậu không nói?” Hoắc Uẩn Khải nhìn anh.

Lê Phi Phàm cười cười, “Thế Nhị gia nổi nóng với ai?”

“Cậu nghĩ sao?” Hoắc Uẩn Khải nhìn hắn.

Lúc này trên mặt hắn cũng chẳng lộ ra chút nóng nảy khi tin tức quan trọng bị lộ, Lê Phi Phàm dựa vào ghế, không trực tiếp trả lời, mà là nói: “Chắc không phải vì Đới Vĩ, hắn là anh đã sớm đoán được chuyện này. Nói thật, từ hôm qua tôi đã cảm thấy anh dồn nén cảm xúc, nhưng anh lại không để lộ gì cả.” Lê Phi Phàm lắc đầu, “Dù sao tôi cũng đoán không chuẩn.”

Hoắc Uẩn Khải đứng dậy khỏi sô pha, đi đến trước cửa sổ sát đất.

Bọn họ một người ngồi một người đứng, trong chốc lát, không ai mở miệng.

Chừng nửa phút sau Hoắc Uẩn Khải xoay người nhìn Lê Phi Phàm, hấn nói: “ Không phải cậu đoán không chuẩn, chỉ là cậu không muốn đoán.”

Lê Phi Phàm theo ánh sáng trong căn phòng, nhìn vào mắt Hoắc Uẩn Khải.

Trong đó giống như cái gì cũng không có, lại giống như cái gì cũng có.

Trong nháy mắt đó, Lê Phi Phàm có dự cảm mà trước nay chưa từng có, Hoắc Uẩn Khải còn hiểu anh hơn so với những gì anh tưởng.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh, thản nhiên nói: “Tựa như cậu làm mình có vẻ thật quan trọng trong tập đoàn, thực tế lại chưa từng tiến vào, lại như cậu hiểu được chức trách của một trợ lý, chưa từng thật sự lừa dối, lại tựa như.....”

Hoắc Uẩn Khải đã trở lại đứng bên cạnh Lê Phi Phàm, hấn cúi người, hai tay chống ở tay ghế của ghế sô pha đơn mà Lê Phi Phàm đang ngồi, nhìn anh rồi thấp giọng nói: “Tựa như vừa rồi, cậu sẽ tránh đi tất cả đề tài mà cậu cảm thấy có nguy cơ, tôi nên nói cậu quá hiểu chuyện hay là nói cậu không để tâm, hửm?”

Tay Lê Phi Phàm còn cầm cốc nước, anh về phía, Hoắc Uẩn Khải.

“Tội danh anh vừa đổ cho tôi có phải hơi lớn rồi không?.”

Giọng điệu của Hoắc Uẩn Khải hơi trầm ngâm, hấn chậm rãi nói: “Vậy sao? Người như cậu, ở chỗ tôi có hai cách xử lý.”

“Cách gì?”

“Hoặc là tiếp tục giữ lại, hoặc là.....”

“Ngừng!” Hai giây sau, Lê Phi Phàm nhẹ giọng: “Nhị gia à.”

“Nói.”

“Tuy tư thế này của anh nhìn rất gợi cảm, nhưng tôi.....”

Sấp ngã khỏi ghế rồi!”

Ghê sofa này không biết làm bằng chất liệu gì mà rất trơn.

Lê Phi Phàm bị ép dựa vào lưng tựa, sau đó cơ thể vẫn luôn trượt xuống.

Anh vừa nói xong, cái tay không cầm cốc đã dứt khoát quàng lên cổ Hoắc Uẩn Khải, lực mạnh đến mức làm hắn nghiêng về phía trước, anh vẫn không buông tay, mượn lực ngồi dậy.

“Xin lỗi nha”. Lê Phi Phàm ngồi vững mới buông tay ra cười cười nói: “Gia, anh tiếp tục.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn chằm chằm anh mấy giây, sau đó cười một tiếng như là bị chọc giận quá mà cười, hắn gật đầu rồi nói: “Không rảnh, lần sau lại tiếp tục.”

Hoắc Uẩn Khải nói xong đã đứng dậy, hắn thu cảm xúc rất nhanh, sửa sang lại ống tay áo, từ trên cao nhìn xuống Lê Phi Phàm, “Đừng làm như không có xương sống, ghế lớn như thế còn không biết ngồi, về phòng cậu đi.” Lê Phi Phàm cười, đặt cốc lên bàn trà, “Đừng mà, đêm hôm khuya khoắt lại đuổi tôi đi, làm gì có kim chủ nào như anh.”

“Lại bắt đầu phải không?” Hoắc Uẩn Khải liếc hắn.

Lê Phi Phàm xem thường, “Lần trước đi công tác cùng anh, lúc về đã có người nói nửa đêm anh để mình tôi trong phòng, đồn tôi thất sủng, lần này lại thế, nói không chừng khi về tôi đã khó giữ được địa vị.”

Dường như anh đã lảng tránh được vấn đề vừa nãy.

Hoắc Uẩn Khải chỉ lo lấy quần áo từ trong tủ, thuận miệng hỏi: “Chính cậu uống say còn bắt tôi điên theo? Còn nữa cậu có địa vị gì?”

“Địa vị của tình nhân nhỏ đang được sủng của Hoắc Nhị gia.” Lê Phi Phàm nói: “Tôi mà khó giữ địa vị thì khẳng định là do anh ban tặng.”

Hoắc Uẩn Khải tiện tay ném quần áo lên giường, đứng ở mép giường ngẩng đầu cởi nút áo ở cổ, nói tiếp: “Lâu như vậy, tôi nghĩ là cậu rất tự tin với chính mình.”

Lê Phi Phàm chú ý tới động tác của hắn, nghi hoặc, “Giờ này anh còn muốn ra ngoài?”

“Đi xử lý chút chuyện.”

Lê Phi Phàm nhíu mày, một tay đặt trên tay ghế, hỏi hắn: “Lúc trước chị Hương có lén nhắc nhở tôi, Đới Vĩ có khả năng có vấn đề, người cầu kết cùng hắn thật sự là Tần Bách Dạ? Lần này việc anh mang theo hắn cũng đã lên kế hoạch từ trước phải không?”

Hoắc Uẩn Khải không trả lời vấn đề của anh, tay đã cởi đến cúc áo thứ tư, nhìn về phía anh, nhíu mày, “Thật sự muốn xem tôi thay?”

“Thay đi, anh vẫn chưa trả lời tôi đây.”

Một giây sau Hoắc Uẩn Khải cầm quần áo trên giường lên ném về phía anh.

Vừa vắn phủ trên mặt Lê Phi Phàm.

Hoắc Uẩn Khải nói với anh: “Nhắm mắt lại.”

Chương 44

Ngày hôm sau, Lê Phi Phàm bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Đương nhiên cuối cùng anh vẫn phải ngồi dậy khỏi giường, chải đầu rồi nghe điện thoại, “Tướng Huân?”

Tướng Huân vừa nghe giọng anh đã bảo: “Giọng anh nghe có chút yếu nha, Hoắc nhị gia sao lại không biết thương hương tiếc ngọc như vậy nhỉ? Đi Liêu Thành cũng phải đưa anh theo, hôm qua chiến đấu hăng hái đến mấy giờ?”

“Cậu ngứa da phải không, Tướng phu nhân đã nhờ tôi để ý đến nhất cử nhất động của cậu đấy.”

Tướng Huân cạ lời, “Mẹ tôi cũng thật là, thế mà còn muốn dụ dỗ anh làm tai mắt cho mình.”

Lê Phi Phàm vén chăn xuống giường, đi đến bên cửa sổ kéo rèm ra, ánh sáng chiếu vào làm anh hơi nheo mắt.

Anh quen Tướng Huân chưa lâu, nhưng lại cảm thấy cậu ta rất tâm đầu ý hợp với mình.

Quan hệ giữa họ được thành lập từ sau tiệc mừng thọ của Tướng lão gia. Mà cậu ta không giống đám người Hoắc Thất, Trì Cận, Thành Dư Nam. Lê Phi Phàm quen biết bọn họ là bởi vì bọn họ xuất hiện trong sách, ít nhiều đều có liên quan tới nhân vật chính.

Nhưng Tướng Huân hoàn toàn không có.

Cho nên, nói đúng ra, cậu ta xem như là người bạn duy nhất mà Lê Phi Phàm không chút băn khoăn chơi chung.

Không phải Lê Phi Phàm không chân thành khi chơi cùng những người khác, mà là vì trên người bọn họ đều có quá nhiều biến số.

Nhưng khi chơi với Tưởng Huân, anh sẽ không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì trong sách vốn không có người này.

“Chuyện gì?” Lê Phi Phàm hỏi.

Không biết Tưởng Huân đang ở đâu, xung quanh rất ồn ào.

Cậu ta cũng lớn tiếng nói: “Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ là ông cụ nhà tôi nói lần này các cậu đi là vị chuyện của quặng mỏ ở Liêu Thành à.”

“Đúng vậy.” Lê Phi Phàm đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, “Cục diện hiện tại là cạnh tranh từ nhiều bên, tôi không biết Nhị gia đã lấy được tin nội bộ gì từ ông cụ nhà cậu, nhưng có vẻ như chuyện của nhà họ Tần là tình thế bất buộc.”

“Đó là điều tôi muốn nói với anh.” Tưởng Huân trực tiếp đứng dậy đi tới nơi an tĩnh.

Lê Phi Phàm: “Ý cậu là Tần Bách Dạ?”

“Không, là Tần Tiêu.”

Tưởng Huân đứng ở hành lang khu giải trí, phát tay đuổi một cô gái đẹp trang điểm đậm đang muốn bắt chuyện đi, sau đó mới mở miệng nói với Lê Phi Phàm: “Nhà họ Tần hiện tại rất loạn, hình như là vì cái người họ Thư đó.”

Lê Phi Phàm nhíu mày, “Thư Dịch Khinh?”

“Chắc thế, tôi không rõ lắm. Tóm lại tôi nghe nói chính là Thư Dịch Khinh này gần đây đang dựa vào Tần Bách Dạ.

Tần Bách Dạ rất cứng chiều cậu ta, còn nghĩ cách giúp nhà họ Thư chuyển mình. Nhưng trước mắt lại bị mọi người trong nhà họ Tần phản đối, gây ra

rất nhiều rắc rối.”

Lê Phi Phàm im lặng trong chốc lát.

Không phải vì bất cứ điều gì khác, chỉ là anh có chút giật mình.

Hiện tại anh ở đây nên không bị nhân vật chính ảnh hưởng quá nhiều, nhưng quả nhiên cậu ta ở đâu thì nơi đó sẽ có phong ba.

Nhưng đối với việc Tần Bách Dạ muốn đứng ra bảo vệ nhà họ Thư, Lê Phi Phàm thấy hơi khó tin.

Trong sách, Tần Bách Dạ cũng không phải người tốt, ngay từ đầu hẳn chỉ tiếp cận Thư Dịch Khinh để lợi dụng, bây giờ cậu ta chủ động tìm kiếm sự bảo vệ, nói hẳn thuận nước đẩy thuyền còn có lý hơn. Nhưng nếu nói Tần Bách Dạ bị nhân vật chính mê hoặc đến không màng công việc, rõ ràng điều này không phù hợp với tính cách của hắn.

Lê Phi Phàm hỏi: “Vừa rồi cậu nói người cậu muốn nhắc tới là Tần Tiêu mà?”

“Không sai, chính là gã.” Tưởng Huân mở miệng nói: “Có lẽ gần đây Tần Tiêu bắt được ý muốn che chở Thư Dịch Khinh của Tần Bách Dạ mà gây bất hoà nội bộ, nổi điên lên đối nghịch với Tần Bách Dạ. Tôi cũng vừa mới biết, Tần Bách Dạ vừa đưa Thư Dịch Khinh đi Liêu Thành, Tần Tiêu đã theo ngay sau. Lần cạnh tranh này ông cụ rõ ràng thích vị kia nhà anh hơn, nhưng dù sao cũng liên lụy nhiều bên, nhà họ Tưởng chúng tôi có nhiều ràng buộc. Tôi gọi cho anh là để anh có thời gian nghĩ biện pháp phòng bị trước.”

Tần Bách Dạ không chỉ tới đây, mà còn đưa Thư Dịch Khinh theo.

Hiện tại theo lời Tưởng Huân nói, Tần Tiêu cũng theo tới.

Lê Phi Phàm nhìn mặt trời bên ngoài đã sắp lên đến giữa trời, ngũ khí rất bình thản nói: “Lời cậu nói tôi sẽ nói lại cho Nhị gia. Nhưng chắc cậu không biết, tôi không nhúng tay vào chuyện kinh doanh.”

“Lừa tôi à.” Tưởng Huân cười nhạo nói: “Đã lên giường với nhau rồi hai

người còn phân chia rõ ràng như vậy? Anh đừng nói với tôi là họ Hoắc kia để phòng anh nha.”

Lê Phi Phàm cong khóe miệng: “Cậu nghĩ nhiều rồi, chính tôi không muốn mà thôi.”

Tưởng Huân không lên tiếng một lúc.

Cuối cùng anh ta nói: “Quả nhiên, anh sáng suốt hơn tôi tưởng.”

Tưởng Huân biết rõ thân phận của anh là gì, ban sơ nhận biết trên chọc không thành còn có thể nhẫn nại qua lại với cậu ta, cái này đã đầy đủ chứng minh anh không phải là người sẽ mang theo thành kiến nhìn người.

Công tử nhà giàu từ nhỏ tới lớn đã gặp qua rất nhiều thứ, cho nên sẽ càng cảm thấy Lê Phi Phàm là người thông minh.

“Thái độ của Hoắc Uẩn Khải đối với chuyện này là gì?”

Tưởng Huân lại hỏi.

Lê Phi Phàm: “Thái độ cái gì?”

Tưởng Huân tức giận: “Anh cứ đánh thái cực với tôi làm gì, đừng nói là Hoắc Uẩn Khải, dù là mấy tên đàn ông chỉ có vài đồng tiền thôi đã bắt chước người ta chơi trò bao dưỡng cũng không ai thích một người có tâm tư quá sâu đâu. Anh nói coi họ tìm một cái bình hoa di động không tốt hơn à? Đầu óc đơn giản không nhiều chuyện này, vừa xinh đẹp lại không nhõng nhẽo này, chỉ cần đưa tiền là chịu đi ngay.”

Lê Phi Phàm cười khẩy: “Đây là do chính cậu nói đó nha Tưởng thiếu gia, hại người quá nhiều coi chừng có ngày gặp báo ứng đó nha.”

Tưởng Huân không vui: “Vậy tôi đây có lòng tốt thì có được đền đáp không?”

Lê Phi Phàm nói chuyện với Tưởng Huân xong thì cúp máy.

Bên kia, Tưởng Huân vừa cất điện thoại đã bị đám người đi cùng kéo về.

Có người đùa cợt: “Tôi nói nè Tưởng thiếu gia, cậu gọi điện cho ai mà đi lâu vậy? Chẳng lẽ là có niềm vui mới rồi à?”

“Niềm vui mới cái đầu cậu.” Đám người này toàn là bạn bè trước kia cùng Tưởng Huân lớn lên ở nhà họ Tưởng, nên cậu ta cũng không giấu giếm: “Là Lê thiếu gia của các cậu.”

Ngay lập tức có người nói: “Ra là Lê Phi Phàm.”

“Cũng lâu lắm rồi không gặp, gọi ra đây chơi cùng đi.”

Tưởng Huân uống một ngụm rượu: “Mau tỉnh lại đi, người ta đang ở Liêu Thành.”

Cả nhóm lập tức mất hứng.

Ban đầu, Tưởng Huân kêu họ gọi anh là Lê thiếu gia, làm họ tưởng anh là bạn của Tưởng Huân, sau đó mới biết sau lưng anh là nhà họ Hoắc tiếng tăm lừng lẫy tại Thịnh Kinh, mà anh lại còn là người bên cạnh Hoắc Nhị gia.

Hầu như đại đa số người có mặt ở đây đều muốn có cơ hội tìm hiểu sâu hơn, nhưng lại có cảm giác hơi sợ hãi.

Cho nên khi biết anh không đến được, trước tiên họ thở phào một hơi, nhưng sau đó lại có cảm giác mình vừa bỏ lỡ một cơ hội quý báu.

Có người nói đùa: “Lê thiếu gia đó thoạt nhìn có vẻ không hề kiêu ngạo, nhưng lại có cảm giác xa cách rất mạnh, các cậu có thấy vậy không?”

“Đúng là có chút cảm giác như vậy. Tôi cảm thấy anh ta không phải là loại người xuất thân nghèo khổ, không học nổi đại học như trong lời đồn.”

“Vậy thì chúng tớ là người ta rất cố gắng, còn may mắn nữa, nếu không cậu

cho là ai cũng có thể đứng bên cạnh gia chủ của nhà họ Hoắc sao?”

“Tốt số.” Có người tổng kết.

Tưởng Huân tức giận nói: “Chó má.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, cậu ta chợt nhớ lại hình bóng đứng trên sân thượng tại vườn hoa ngày đó.

“Rõ ràng Hoắc Uẩn Khải mới là người tốt số.” Trong những người này, Tưởng Huân là người có gia thế tốt nhất, cũng là người ít sợ Hoắc Uẩn Khải nhất, cậu ta nhớ lại nội dung cuộc gọi vừa rồi với Lê Phi Phàm, sau đó cười một cách bí ẩn, nói: “Cũng không thể nói vậy được, Lê thiếu gia của các cậu không chỉ có tính xa cách thôi đâu, Hoắc Uẩn Khải có thể nắm anh ấy trong tay, đó mới thật sự là tốt số đó.”

Mấy người bên cạnh trở mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc Tưởng Huân đang nói cái gì.

Bên kia, Lê Phi Phàm dùng máy pha cà phê của khách sạn tự pha cho mình một tách cà phê.

Hôm qua, Hoắc Uẩn Khải bận đến hơn nửa đêm, sáng sớm hôm nay lại phải ra ngoài cùng với đoàn đội.

Trái lại, anh được ở lại khách sạn ngủ đến no, hiện tại cũng đã sắp mười một giờ trưa rồi.

Anh nói mình không phải đến công tác, Cao Thăng lập tức ôm đồm hết tất cả công việc từ lớn tới nhỏ bên cạnh Hoắc Uẩn Khải.

Hơn nữa, do hôm qua Hoắc Uẩn Khải nổi giận, nên cả buổi sáng hôm nay bên tai anh rất an tĩnh.

Đáng tiếc, anh vẫn chưa uống được ngụm cà phê nào đã nghe chuông cửa reo.

Lê Phi Phàm vẫn còn mặc áo ngủ, bước ra mở cửa.

Người ngoài cửa không đợi Lê Phi Phàm mở miệng đã tiến nhanh đến nắm chặt tay anh, nói: “Ngài Lê, tìm ngài cũng thật ngại quá, nhưng tôi không biết phải làm sao nữa, Đới Vĩ phát điên rồi.”

Lê Phi Phàm hơi không kịp phản ứng mà nhìn người mới trẻ tuổi trước mặt.

Chính là cái người cố gắng thanh minh trong buổi họp ngày hôm qua.

Lúc này, hốc mắt cậu ta đỏ lên, trong mắt toàn là tơ máu, nhìn thật thảm hại.

Lê Phi Phàm nhận lúc cậu ta không chú ý rút tay mình về, cũng không từ chối mà chỉ nói: “Cậu đừng gấp, hôm nay Hoắc tổng ra ngoài bàn chuyện hợp tác, trợ lý Đới cũng đi theo mà? Sao lại nói là hấn điên rồi?”

“Cái này, còn có cái này nữa!” Cậu thanh niên lấy một phần tài liệu và một cái USB từ trong cặp tài liệu của mình ra, đưa cho Lê Phi Phàm: “bởi vì sự kiện ngày hôm qua nên tôi vẫn luôn hoảng hốt, sau khi trở về phòng vẫn nghĩ mãi xem đã xảy ra sơ suất ở chỗ nào, sau đó tôi chợt nhớ tới hai ngày trước, trợ lý Đới có kêu tôi gửi mail cho một địa chỉ lạ, lúc ấy tôi cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng hôm nay, lúc tôi kiểm tra lại mới phát hiện...”

“Mới phát hiện thật ra thì hấn vẫn luôn làm việc cho Tần thị?” Lê Phi Phàm nói thay cậu ta.

Trong ánh mắt khiếp sợ của cậu trai trẻ, anh thở dài, cầm lấy mấy thứ trong tay cậu ta.

Anh vốn không muốn nói, nhưng nhìn thấy dáng vẻ không biết phải làm sao của người trước mặt, anh vẫn phải mở miệng: “Thật ra ai cũng biết chuyện này không liên quan tới cậu, Nhị gia cũng không phải là người sẽ vu oan người tốt. Đới Tần Bách Dạ thất bại trong cuộc cạnh tranh lần này, công ty sẽ có câu trả lời thỏa đáng, cậu cứ yên tâm đi.”

“Không, không đúng.” Người trước mặt trợn to hai mắt: “Người mà trợ lý Đới liên lạc là một người tên Tần Tiêu.”

“Cái gì?” Lê Phi Phàm cau mày.

Phải nói với quan hệ đối địch của hai nhà Hoắc - Tần, dù có sắp xếp mấy người nằm vùng bên cạnh đối phương cũng không có gì lạ. Ngay cả trong sách cũng vậy, cuối cùng vì Thư Dịch Khinh mà Hoắc Uẩn Khải và Tần Bách Dạ đối đầu nhau, cả hai đều muốn lật đổ đối phương, so xem ai tính kế tốt hơn.

Từ đầu tới cuối, Lê Phi Phàm cho là vấn đề của Đới Vĩ là do thật ra hắn là người của Tần Bách Dạ.

Nhưng bây giờ có người nói cho anh biết, thật ra Đới Vĩ là người của Tần Tiêu?

Lê Phi Phàm hỏi: “Vậy lúc nãy cậu nói Đới Vĩ điên rồi lại là chuyện gì nữa?”

Người trước mặt lập tức lấy USB trong tay Lê Phi Phàm về, cắm vào điện thoại.

Trong đó là một đoạn ghi âm cuộc gọi, hắn là do Đới Vĩ lưu lại để phòng ngừa chuyện không may.

Đúng là giọng của hắn và Tần Tiêu.

Tần Tiêu nói: “Một lần cuối cùng thôi Đới Vĩ. Chỉ cần anh lấy được giá thấp nhất của Hoắc thị lần này, tôi lập tức có thể khiến Tần Bách Dạ cảm thấy hắn chắc chắn sẽ thắng, bây giờ hắn vì tên đàn ông kia mà đầu óc mù mịt rồi, đây chính là thời cơ tốt nhất để lật đổ hắn. Cùng lắm thì anh chỉ bị Hoắc thị đuổi thôi, nhưng đổi lại mẹ anh ở nước ngoài có thể yên tâm an hưởng tuổi già cũng đáng mà, anh thấy đúng không?” Giọng Đới Vĩ nghe có vẻ rất tức giận: “Tần Tiêu, lúc cậu tìm tôi cũng không nói như vậy. Cậu thật sự nghĩ Hoắc Uẩn Khải là đồ ngốc sao, muốn hắn trả giá cho sự tranh đấu của anh em nhà họ Tần các người, cậu nghĩ đơn giản quá rồi đó.”

“Dĩ nhiên tôi sẽ không đối đầu với Hoắc thị thật, chúng tôi là đồng minh mà.” Giọng cười khàn khàn của Tần Tiêu kết hợp với tạp âm khiến đoạn ghi

âm cực kỳ khó nghe: “Cái tên Lê Phi Phàm kia không chịu hợp tác với tôi, chỉ có anh thôi Đới Vĩ, tôi chỉ cần mượn chút gió từ Hoắc thị thôi mà, chúng ta hai bên cùng có lợi.”

Lê Phi Phàm không ngờ sau đoạn đối thoại này vẫn còn một đoạn ghi âm nữa.

Âm thanh rất hỗn loạn.

Đới Vĩ nghiến răng nói: “Ông đây bị lộ rồi! Tôi đã bị người trong tập đoàn theo dõi từ sớm rồi! Bản báo giá lần này cũng là giả nốt!”

“Là Đới Vĩ anh làm hỏng mọi chuyện. Tần Bách Dạ sẽ không tha cho tôi, nhưng tôi sẽ không sao cả.” Tần Tiêu càng nói, anh càng có cảm giác tinh thần hấn ta không được bình thường, đầu tiên hấn ta cười ha ha hai tiếng, sau đó mới sâu xa nói: “Bọn họ cũng bị lừa, đều bị lừa cả, tôi đã chuẩn bị cho tất cả mọi người một phần quà lớn. Cứ chờ đi.”

Sau đó đoạn ghi âm bị gián đoạn.

Lê Phi Phàm và người kia nhìn nhau không nói gì.

Lê Phi Phàm quyết đoán đưa tay ra: “Cứ đưa đồ cho tôi trước đi, cậu không cần để ý chuyện này.”

“Vậy tôi...” Chàng trai có vẻ không an tâm.

Lê Phi Phàm khẳng định với cậu ta: “Cậu đã phát hiện được một việc rất quan trọng, tôi sẽ liên lạc với Hoắc tổng, sẽ cho cậu một kết quả thật công bằng.”

Chàng trai thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại lập tức khẩn trương trở lại.

“Nhưng mà Hoắc tổng đã nói chuyện của mình không được đi tìm anh.”

“Vậy cũng phải xem đó là chuyện gì đã, yên tâm đi.”

Lúc này, chàng trai mới gật đầu.

Lê Phi Phàm xoay người lại lập tức gửi tệp văn kiện và đoạn ghi âm cho Cao Thăng.

Cao Thăng nhanh chóng gọi lại.

“Nhị gia đâu?” Lê Phi Phàm hỏi.

Cao Thăng hạ thấp giọng: “Còn đang họp, đoạn ghi âm đó ở đâu ra vậy?”

“Người mới dưới trướng của Đới Vĩ tìm được.” Lê Phi Phàm cau mày hỏi: “Tôi không hỏi Nhị gia nên không biết.”

Nhưng mà anh nói thật đi, các anh cho người theo dõi Đới Vĩ thì chắc là đã biết hẳn không phải là người của Tần Bách Dạ chứ?”

“Quả thật chúng tôi biết chuyện này, nhưng chúng tôi theo dõi Đới Vĩ vẫn còn nguyên nhân khác, thật ra Tần Tiêu không nằm trong phạm vi dự tính của chúng tôi.”

Lê Phi Phàm hơi ngần ra: “Đới Vĩ vẫn còn những chuyện khác à?”

“Trước kia hẳn là người của Hoắc Kính.” Giọng nói của Cao Thăng có chút trào phúng: “Nếu không cậu cho là hẳn đưa cả mẹ ruột cả vợ ra nước ngoài từ sớm làm gì? Sau khi Hoắc Kính bị phế, có rất nhiều tư liệu của tập đoàn đều nằm trong tay Đới Vĩ, đây cũng là lý do Nhị gia giữ hẳn lại.”

Lê Phi Phàm hoàn toàn không ngờ còn có chuyện như vậy.

Lê Phi Phàm hỏi Cao Thăng: “Vậy tình hình bên các anh hiện tại sao rồi?”

Cao Thăng nhìn lướt qua phòng họp, đi tới chỗ xa chút rồi lại nói: “Tôi cũng thấy kỳ lạ, đại diện của Tần thị không tới, trước mắt tình hình bên phía

chúng tôi khá thuận lợi.”

Lê Phi Phàm giơ tay lên xoa ấn đường.

“VẬY CHẮC LÀ TÔI NGHĨ NHIỀU RỒI.”

Anh nhớ lại lời Tần Tiêu nói trong đoạn ghi âm, cái loại giọng điệu đó khiến anh cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Đại lễ” trong miệng của một kẻ điên, lại còn ở trong một thế giới tràn ngập máu chó như thế này, rất có thể chuyện mà hắn ta muốn làm quả thật không tầm thường.

Tưởng Huân nói Tần Bách Dạ và Thư Dịch Khinh, thậm chí là cả Tần Tiêu đều đã đến Liêu Thành.

Nhưng lại không có ai tham dự hội nghị quan trọng ngày hôm nay. Vậy có phải là Tần Tiêu đã ra tay rồi không.

Nếu là vậy thật, hoặc là vây quanh chuyện biến đổi trong mâu thuẫn nội bộ nhà họ Tần sẽ khiến Lê Phi Phàm nhẹ nhõm hơn.

Nhưng anh nghĩ một hồi vẫn thấy không yên tâm, lại nói với Cao Thăng: “Lời Tần Tiêu nói trong đoạn ghi âm không đầu không đuôi, nhưng nói không chừng hắn ta sẽ làm ra chuyện gì đó. Anh bảo Khâu Hổ tăng cường người bảo vệ bên người Nhị gia đi, ngoài ra còn có thể thăm dò Đới Vĩ một chút, có thể hắn biết chuyện gì đó.”

Cao Thăng: “Cậu thật sự cho là bên Tần Tiêu sẽ xảy ra chuyện lớn sao?”

“Nhị gia nói Tần Bách Dạ khủng bố hơn so với Tần Tiêu.”

Lê Phi Phàm nhìn bầu trời quang đãng ngoài cửa sổ: “Tôi không phủ nhận chuyện này, nếu so về tâm cơ mưu lược, dĩ nhiên Tần Bách Dạ cao hơn một bậc, nhưng theo tôi biết, trong thế giới của người điên thật sự, hắn ta sẽ không bao giờ nói lý đầu.”

quả thật là một cuốn sách không hề nói lý.

Lê Phi Phàm đã từng là người điên không nói lý nhất đó.

Cậu ta muốn đối phó Thư Dịch Khinh, muốn thượng vị, muốn có được tất cả.

Còn Tần Tiêu thì sao? Chưa chắc hẳn ta đã bình thường hơn Lê Phi Phàm.

Cao Thăng nghe được lời của anh, nói: “Yên tâm đi, bên chúng tôi còn khoảng một tiếng nữa là kết thúc rồi.”

“Được.” Lê Phi Phàm cúp máy.

Khoảng một tiếng sau, một đám người vây xung quanh Hoắc Uẩn Khải bước ra ngoài.

Các đối tác lần lượt bắt tay tạm biệt Hoắc Uẩn Khải.

Sau khi kết thúc, Hoắc Uẩn Khải nhận lấy áo khoác Cao Thăng đưa, thấy bên cạnh mình đột nhiên nhiều thêm vài người, lập tức nhìn Cao Thăng.

Cao Thăng lập tức nói: “Lê Phi Phàm kêu tôi làm vậy.”

“Ồ?” Hoắc Uẩn Khải vừa đi ra ngoài, vừa nhận lấy đồ mà Lê Phi Phàm gửi cho Cao Thăng.

Cao Thăng vẫn còn nói: “Ý của Lê Phi Phàm là hôm nay người của Tần thị không tới, chắc là có liên quan tới Tần Tiêu, cậu ta không an tâm lắm, sợ ngài xảy ra vấn đề gì.”

Lúc Hoắc Uẩn Khải mở tin nhắn ra thì đã nhíu chặt mày.

Nhất là sau khi nghe ghi âm xong, sắc mặt hẳn càng tối.

Hắn lấy điện thoại ra gọi cho Lê Phi Phàm.

— Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Cao Thăng thấy Hoắc Uẩn Khải gọi đi gọi lại nhiều lần, rốt cuộc cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Sắc mặt Hoắc Uẩn Khải hiện tại đã không thể dùng “khó coi” để hình dung nữa.

Đoàn người vẫn không dừng bước.

Hoắc Uẩn Khải nói: “Khâu Hổ, liên lạc với hai người trước kia cậu phải ra đi theo cậu ta.”

“Cao Thăng, tiếp tục gọi điện.”

“Tìm Đới Vĩ tới đây cho tôi.”

“Lập tức trở về khách sạn.”

Điều này làm cho đoàn đối tác vừa mới tạm biệt với đám người Hoắc Uẩn Khải phải trở mắt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì. Một số người của Hoắc thị mới vừa rồi còn bình tĩnh trật tự đã vội vàng hành động, trong nháy mắt tất cả đã leo lên xe.

Mấy chiếc xe nhanh chóng biến mất khỏi cửa cao ốc.

Để lại một làn khói xe khiến mấy người còn đứng ở ngưỡng cửa mãi không định thần lại được.

Chương 45

Lần đầu tiên Lê Phi Phàm cảm nhận cơn rét thấu xương như này.

Anh cảm thấy bản thân không khác nào đang nằm trên tảng băng, tay chân bị lạnh đến mức cứng đờ, không thể cử động.

Sau đó, lớp băng vỡ ra, anh bất ngờ rơi xuống khe nứt, miệng mũi lập tức bị dòng nước lạnh xộc vào.

Cảm giác khó thở trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Tiếp theo Lê Phi Phàm mở mắt, anh nhìn thấy ánh sáng mặt trời xuyên thấu lớp băng, thấy làn nước óng ánh xung quanh mặt băng. Nước không có vị mặn, nhưng tràn vào miệng lại khiến người ta ngộp thở không thôi.

Lê Phi Phàm nghĩ thầm, không đúng.

Thời tiết vào hạ của Liêu Thành so với Thịnh Kinh chỉ có nóng hơn chứ không có kém, lấy đâu ra băng.

Hơn nữa, anh rõ ràng là biết bơi, nhưng không hiểu sao giờ phút này lại hoàn toàn không thể làm được.

Anh chỉ có thể theo bản năng giãy giụa, nhưng càng giãy giụa thì chìm càng sâu, anh nhìn ánh mặt trời ngày càng xa, cảm giác ngột ngạt trong lồng ngực nhiều đến mức khiến trái tim như muốn nổ tung.

Cả người vô thức với tay về phía trước, Lê Phi Phàm sửng sốt khi thấy cánh tay mình biến thành cánh tay của trẻ con.

Lúc này anh mới chân chính bị dọa sợ đến mức đột ngột trợn mắt tỉnh dậy

thật.

Lê Phi Phàm ôm ngực, há miệng thở dốc. Không lâu sau, cảm giác tim đập nhanh một lần nữa trở về.

Đã thế còn mãnh liệt hơn hồi nãy.

Xung quanh không có băng cũng chẳng có nước, chỉ có ánh sáng mờ ảo.

Lê Phi Phàm phát hiện mình đang nằm trên tấm sắt, hơi lạnh bốc lên xung quanh, dưới thân có chút xốc nảy.

Lê Phi Phàm nghe thấy một giọng nói vang lên bên cạnh, đối phương nói :
“Nhìn bộ dạng khó thở của cậu hồi nãy, làm tôi tưởng cậu cứ thế mà ngỏm luôn rồi chứ.”

Lê Phi Phàm đợi đến khi cơn khó chịu qua đi, mới chật vật bò từ trên mặt đất dậy.

Toàn thân nhức mỏi, tứ chi mềm nhũn vô lực, đặc biệt là ở vùng cổ truyền tới cảm giác đau nhức, đau đến mức anh phải ôm cổ chửi thề một tiếng.

“Đây là đâu?” Lê Phi Phàm hỏi.

Giọng anh hơi khàn, có vẻ phải gắng gượng mới lên tiếng được.

Đối phương nói: “Xe đông lạnh.”

Vì sao Lê Phi Phàm lại ở đây, chính anh cũng không biết.

Anh chỉ nhớ mang máng là sau khi gọi điện thoại cho Cao Thăng xong, mình muốn quay lại phòng khách sạn, đúng lúc định quay người thì bị người khác tiêm một phát vào cổ, khi tỉnh dậy đã thấy mình ở nơi này.

Cuối cùng anh cố gắng nâng người ngồi dậy, dựa vào vách xe. Lúc ngửa đầu nhìn kỹ người đối diện vậy mà lại là Tần Bách Dạ, trong lòng anh ít nhiều cũng đoán được người đứng sau trò này là ai.

Lê Phi Phàm cười khẩy: “Không ngờ cũng có lúc anh Tần túng quần như vậy.”

Tần Bách Dạ diện một cây đen, một chân cong một chân duỗi, dù ở trong tình cảnh này thì vẻ mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, liếc nhìn Lê Phi Phàm: “Sao cậu biết tôi không phải cố ý ở đây?”

Lê Phi Phàm gật đầu: “Cũng đúng, Tần Tiêu muốn tính kế anh cũng chẳng dễ dàng gì, có thể khiến ông chủ Tần cam tâm tình nguyện bị trói nhốt ở đây với một tên xui xẻo như tôi, hẳn là Thư Dịch Khinh đã rơi vào tay của Tần Tiêu rồi đúng không?”

Rốt cuộc Tần Bách Dạ cũng nhìn thẳng Lê Phi Phàm.

“Suy đoán của cậu rất chính xác.” Hắn cúi đầu cười nói.

Lê Phi Phàm khẽ giật khóe miệng.

Anh chỉ là quá hiểu cái nét của cuốn sách này thôi, hơn nữa trong nguyên tác Tần Bách Dạ chính là người như vậy.

Ban đầu thì nói là lợi dụng Thư Dịch Khinh, nhưng cậu ta chỉ cần bị trầy da xiu thôi, hẳn nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cực kỳ mâu thuẫn. Tần Tiêu rất thông minh, hẳn biết nếu muốn đối phó với Tần Bách Dạ thì phải xuống tay với Thư Dịch Khinh.

Về phần lý do tại sao bản thân lại đen đủi dính vào vụ này, chính Lê Phi Phàm cũng không biết Tần Tiêu đang nghĩ gì.

Hình như Tần Bách Dạ biết anh đang nghĩ gì, thế nên giải thích: “Mục đích hôm nay của Tần Tiêu là muốn trừ khử tôi, nhưng hẳn ta lại không biết giải thích thế nào với người nhà họ Tần, tôi nghĩ hẳn ta không thật sự muốn giết cậu đâu. Nếu Hoắc Uẩn Khải chịu đến tìm cậu, Hoắc gia chưa chắc đã đứng về phía hẳn ta, nếu không thì hẳn ta có thể đổ cái chết của gia chủ nhà họ Tần lên đầu cậu, bản thân thì quanh minh chính đại đứng ngoài cuộc.”

Lê Phi Phàm chán nản nói: “Tôi cứ tưởng anh Tần không phải loại người ngồi chờ người khác tính kế mình chứ.”

“Cậu đánh giá tôi cao như vậy, lại khiến tôi cảm thấy thật là đáng tiếc khi cậu phải chết như này vào ngày hôm nay.”

“Ha ha.” Lê Phi Phàm cười hai tiếng một cách mỉa mai.

Tần Tiêu muốn đổi đầu với Tần Bách Dạ, tìm anh gánh tội thay.

Tần Bách Dạ muốn một phát giải quyết triệt để Tần Tiêu, tiện tay đổi phó với Hoắc Uẩn Khải, cũng tìm anh nốt.

Tần Bách Dạ nói: “Tôi và Tần Tiêu là vì có ân oán cá nhân.

Nhưng hiện tại cậu ở đây là bởi vì Tần Tiêu, sai lầm lớn nhất của cậu chính là đi theo Hoắc Nhị gia. Cậu cho rằng vị trí người bên cạnh Hoắc Uẩn Khải dễ ngồi vậy sao, cậu nên chuẩn bị tâm lý cho những tình huống như này mới đúng.”

“Chuẩn bị tâm lý trở thành vật hi sinh trong cuộc đấu tranh của anh và Tần Tiêu à?” Lê Phi Phàm dựa vào vách xe, cười đến mức cả người run lên, sau đó dừng lại, nghiêng răng nói: “Thế hóa ra là tôi con mẹ nó nợ anh em nhà họ Tần các anh à.”

Tần Bách Dạ bỗng nhiên lạnh lùng liếc anh một cái.

“Đừng đánh đồng tôi với hắn ta.”

Lê Phi Phàm quyết định nhắm mắt, không muốn nói gì thêm nữa.

Nhiệt độ trong xe cực thấp.

Lê Phi Phàm bởi vì bị cảnh tượng rơi xuống nước trong mơ làm cho kinh sợ đến đổ mồ hôi lạnh đầy người, nên rất nhanh đã bị gấn như kết băng, ngoài da đều phủ một tầng tuyết lạnh.

Chả trách anh mơ thấy mình nằm trên lớp băng.

Khi Lê Phi Phàm cảm thấy cả người mình sắp chẳng còn tí nhiệt độ nào, xe đột ngột dừng.

Tần Bách Dạ lạnh nhạt nói: “Có vẻ tới rồi.”

Lê Phi Phàm mở to mắt.

Trong phút chốc, anh phát hiện Tần Bách Dạ vẫn luôn nhìn mình.

Thấy anh trợn mắt, hắn nói: “Nếu như cậu chịu phối hợp, tôi sẽ không nhằm vào cậu.”

Lê Phi Phàm nhìn hắn không khác nào nhìn quái vật.

“Vì sao?” Lê Phi Phàm nói: “Ông chủ Tần tiếng tăm lừng lẫy vì yêu mạo hiểm còn chưa đủ, lại còn mềm lòng nương tay, cho đối thủ một cơ hội?” Tần Bách Dạ đối diện với ánh mắt trào phúng của anh, chỉ cụp mắt xuống.

Hắn cũng thấy mình vừa rồi quá không bình thường.

Có lẽ do cùng ở trong thùng xe tối tăm, có lẽ thấy bộ dạng người nọ cuộn tròn trên mặt đất, nhíu chặt mày, khó khăn thở dốc khiến cho ký ức năm ấy của hắn ùa về.

Nhưng lại không hề giống nhau, hoàn toàn bất đồng.

Dù sao người sớm đã biến mất khỏi cuộc đời hắn có một đôi mắt đơn thuần hơn.

Người đó sẽ níu lấy hắn nói: “Anh ơi, em sợ lắm.”

Và hắn sẽ nói: “Em cứ tin anh, anh sẽ ở đây chờ em trở về, không đi đâu hết.”

Không như đôi mắt trước mặt này, cho dù rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm này

vấn quật cường không chịu gục ngã, trong mắt anh chỉ có sự trào phúng, có châm biếm, cứ như bấm sinh khuyết thiếu cảm giác sợ hãi vậy. Chắc là anh vẫn có, nhưng hiện giờ chưa lộ ra thôi.

Lần trước ở Lâm Hải, đối diện với ánh mắt này, hắn đã muốn dẫm đạp anh dưới chân, chỉ bằng thân phận người bên cạnh Hoắc Uẩn Khải thôi cũng đủ để hắn không chút do dự vươn tay bóp chết anh.

Ấy thế mà hồi nãy thấy anh như vậy, hắn trong phút chốc lại mềm lòng.

Lê Phi Phàm không biết vì sao Tần Bách Dạ lại nhìn mình như thế.

Ánh mắt phức tạp đến mức Lê Phi Phàm tự nghi ngờ bản thân có phải vì lạnh quá nên mới sinh ảo giác không.

Thế nhưng anh chưa kịp mở miệng lên tiếng, thùng xe đã được người bên ngoài mở ra.

Xe dừng ở một bãi đất trống, bốn phía đều là nhà gỗ, một ngôi làng nhỏ bên sông, ẩn mình trong núi sâu rừng già, bao quanh là những dãy núi cao.

Không biết Tần Tiêu làm cách nào tìm được nơi này.

Liêu Thành nổi tiếng nhất là núi non trùng điệp, một khi có người đi lạc vào trong núi, đừng nói đến chuyện tìm người, ngay cả tín hiệu di động cũng chưa chắc đã có. Khi Lê Phi Phàm bị đám người lôi từ trên xe xuống, thấy Tần Tiêu đang đứng dựa ở lầu trên của nhà gỗ.

Người này đã bị gia chủ nhà họ Tần nhăm vào nhiều năm, nghe đồn là sắp bị ép điên, nhưng giờ phút này lại đứng trên cao, nhếch miệng nhìn xuống hai người, mở miệng nói: “Chào mừng cậu Lê, còn có, anh cả yêu dấu của tôi.”

Những người khổng lồ chế họ có vẻ là thuộc hạ Tần Tiêu đích thân bồi dưỡng, mặc áo ngắn thoát nhìn phổ thông, nhưng thực tế lại là những người được

huấn luyện kỹ lưỡng.

Tần Bách Dạ hoàn toàn không vì bị một người anh em dòng thứ của nhà họ Tần kiểm chế mà tức giận.

“Thư Dịch Khinh đâu?” Hấn đứng trên khu đất trống, hỏi.

Tần Tiêu bật cười: “Anh cả nóng vội quá đấy, yên tâm đi, người vẫn lành lặn.”

Sau đó hấn ta phát tay, có người xách Thư Dịch Khinh ra.

Kể từ khi đến bệnh viện thăm Thành Dư Nam, đây là lần đầu tiên Lê Phi Phàm gặp lại Thư Dịch Khinh, trên đầu còn quấn băng, xem ra vết thương do ngã từ trên lầu nhà họ Tần lần trước vẫn chưa lành.

Dưới tình huống như này, dù trông cậu ta có vẻ nhếch nhác như vẫn không phục, không ngừng giãy giụa.

Cho đến khi cậu ta thấy Tần Bách Dạ phía dưới mới bất ngờ tròn to mắt, dường như không dám tin mà lẩm bẩm: “Anh Tần.”

“Dịch Khinh.” Tần Bách Dạ nhìn Thư Dịch Khinh, rồi chuyển hướng về phía Tần Tiêu, lạnh lùng nói: “Thả cậu ấy ra.”

“Anh cả cứ đùa.”

Tư thái Tần Tiêu vô cùng nhàn nhã: “Tôi chỉ là mời Thư thiếu gia đến đây du sơn ngoạn thủy thôi mà, anh cả cần gì phải kích động như thế. Được anh cả chiếu cố nhiều năm như vậy, trong lòng tôi vô cùng biết ơn, hiện giờ khó khăn lắm anh mới có người trong lòng thật sự, sao tôi có thể không tiếp đãi đàng hoàng được.”

“Về phần Lê Phi Phàm.”

Tần Tiêu đưa mắt nhìn về phía Lê Phi Phàm.

Hấn ta mở miệng nói: “Sao sắc mặt cậu Lê lại kém thế, dọc đường đi các

cậu cũng không biết để mắt đến cậu ấy một chút. Cậu Lê à, mặc dù trước đó cậu từ chối lời đề nghị của tôi, nhưng suy cho cùng cũng là người quen với nhau. Tôi chỉ muốn làm phiền cậu Lê ở tại nơi hẻo lánh này hai ngày, đợi khi nào tôi xử lý mọi chuyện xong xuôi, nhất định sẽ đưa cậu bình yên trở về.”

Nhiệt độ cơ thể của Lê Phi Phàm đang dần trở về bình thường, sau khi khôi phục xong thì cảm giác càng thêm rõ ràng.

Anh không biết mình đã bị đánh thuốc gì, thấy yếu đuối vô lực cực kỳ.

Anh thấy Tần Tiêu nói câu đó xong cũng không nói gì thêm, chỉ lạnh lùng nhìn anh.

Sau đó Lê Phi Phàm bị nhốt lại một mình.

Anh bị mang đến đây khi trời sẩm tối, bên ngoài có người canh gác. Do mất năng lực hành động nên anh cũng không vội làm gì, nhưng đến nửa đêm thì bắt đầu phát sốt.

Đầu tiên là bị nhốt trong không gian cực lạnh một thời gian dài, đã thế cơ thể còn bị đánh thuốc không có sức chống cự, bị sốt là bình thường.

Sau đó anh lại bắt đầu nằm mơ.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nửa tỉnh nửa mê.

Anh mơ thấy mình chân không chạy trên đất, chạy thật lâu thật lâu.

Đằng sau là một con chó to đuổi theo anh.

Anh chạy qua cánh đồng hoang, chạy qua con đường rải sỏi không điểm cuối, thế giới trong mắt anh bị phóng đại gấp mấy lần, mà anh vì quá nhỏ bé nên không thể tránh thoát.

Anh chạy đến mức lòng bàn chân rớm máu, cả người đầy vết thương.

Anh cảm thấy bi thương vô cùng.

Lê Phi Phàm không biết vì sao mình lại bi thương như vậy, anh té ngã vô số lần, cũng bò dậy vô số lần, cho đến khi không thể chạy nổi nữa, nằm bất động trên mặt đất.

Rõ ràng Lê Phi Phàm không hiểu gì hết, thế nhưng anh biết mình đã bị bỏ rơi rồi.

Giống như có người đã hứa quay về nhưng không bao giờ quay lại.

Anh đau đớn không chịu nổi.

Cuối cùng anh cũng không nhịn được nữa mà ôm mặt, quỳ trên mặt đất bắt đầu gào khóc, một cái tên vọt tới miệng nhưng không thể thốt ra thành lời, đến lúc có một đôi chân trần khác đi đến trước mặt anh.

Một ông lão đeo túi rách rưới, đầu tóc bù xù nâng anh dậy.

Lê Phi Phàm hai mắt đẫm lệ nhìn ông, nghẹn ngào nói: “Ông ơi.”

“Đi theo ông nhé.” Ông lão vươn tay về phía anh.

Lê Phi Phàm lưỡng lự một lúc mới giơ tay ra nắm lấy, anh thấy đôi bàn tay nhỏ đến không thể nhỏ hơn, mặt trên khá bản, mu bàn tay thậm chí còn có mấy vết lõm nhỏ.

Ông lão dắt anh đi về phía trước, Lê Phi Phàm không nhịn được quay đầu nhìn về phía sau.

Anh cảm giác có ai đó đang đuổi theo mình.

Nhưng không có gì hết.

Tầm nhìn của anh chỉ có ánh chiều tà nơi chân trời, những lá vàng khô bị gió cuốn bay trên không trung, nhẹ nhàng rơi xuống dưới đất.

Phía xa xa là tiếng tàu lửa bóp còi, giống như khúc nhạc buồn muôn thuở.

Khi Lê Phi Phàm tỉnh dậy, anh cảm thấy cơ thể mình không thể dùng từ không thoải mái để hình dung được nữa, ánh sáng trong phòng rất mờ, nhưng vẫn có thể ngó qua cửa sổ, nhìn sắc trời chập sáng.

Một đêm qua đi, trời sắp sáng.

Anh vươn tay sờ lên trán mình, sờ đến nổi tay dính đầy mồ hôi.

Quan trọng nhất là anh phát hiện có nước mắt rơi xuống từ khước mắt mình, Lê Phi Phàm trong chớp mắt cảm thấy sốc vô cùng.

Sau khi tỉnh lại, cảnh tượng trong mộng đã hơi mơ hồ, nhưng cái cảm xúc ấy vẫn tích tụ trong lòng, một lúc lâu sau vẫn không tiêu tán. Dù anh có lấy tâm lý của một người trưởng thành hồi tưởng lại thì cũng thấy rất khó chịu. “Gặp quý.” Lê Phi Phàm nói.

Anh khó khăn chống tay ngồi dậy, chỉ là một động tác đơn giản thôi cũng phải gắng hết sức mới làm được.

Cửa gỗ kêu một tiếng kéo kẹt, bị người bên ngoài đẩy vào.

Lê Phi Phàm ngẩng đầu, anh cứ tưởng là Tần Tiêu, kết quả lại là người anh không ngờ nhất - Thư Dịch Khinh.

Căn phòng được bày biện rất đơn giản, Lê Phi Phàm nhìn về phía cửa: “Cậu có thể đến chỗ này, có nghĩa là đêm qua Tần Bách Dạ đã phản kích thành công rồi đúng không?”

“Anh Tần đương nhiên sẽ không để một tên tép riu tùy tiện làm khó.” Thư Dịch Khinh nhắc chân tiến vào, đầu tiên là đánh giá căn phòng, sau đó nhìn Lê Phi Phàm, giọng điệu có hơi hả hê: “Anh trông có vẻ không ổn lắm.”

“Cảm ơn đã quan tâm.” Lê Phi Phàm lạnh nhạt nói: “Nếu cậu không đến đây, tôi nghĩ sức khoẻ mình vẫn còn tốt chán.”

Hôm nay Thư Dịch Khinh vậy mà không nổi giận với anh, cậu ta nói: “Anh trước sau gì vẫn là một tên đáng ghét.”

“Cậu cũng thế.”

Dưới bầu trời hửng sáng, Lê Phi Phàm thấy trong mắt Thư Dịch Khinh là một sự tàn nhẫn chưa từng xuất hiện trên con người này.

Trong khoảnh khắc, cảm giác ấy làm Lê Phi Phàm thấy quái lạ.

Quả nhiên, Thư Dịch Khinh dường như đã thưởng thức đủ sự khốn đốn của anh, bỗng dừng giờ ống tiêm mà cậu ta vẫn luôn giấu sau lưng ra.

Cậu ta đi tới mép giường, nhìn Lê Phi Phàm, cười nói: “Tuy tôi không cảm thấy với trạng thái hiện giờ của anh có thể bò ra ngoài, nhưng tôi vẫn muốn tiêm cho anh thêm một mũi.”

Lê Phi Phàm nhìn tia sáng lóe lên từ mũi tiêm, nắm được lỗ hổng trong lời nói của cậu ta.

Anh nhìn chăm chăm cậu ta: “Mũi thứ nhất là do cậu sai người làm?”

Thư Dịch Khinh không phải bị Tần Tiêu bắt?

Thư Dịch Khinh tự dưng cười to, cười đến nỗi thở không ra hơi.

Cậu ta nói: “Lê Phi Phàm, Thư Dịch Khinh ngày thơ lúc trước không những khiến anh cảm thấy nực cười, mà cả tôi nữa đấy. Cho nên, tôi không ngại nói cho anh một tin, tôi và Tần Tiêu vốn đã có giao dịch từ trước rồi.”

Lê Phi Phàm cuối cùng cũng tìm ra điểm quái lạ.

Lúc đầu anh cảm giác món quà bất ngờ của Tần Tiêu không chỉ là trối Thư Dịch Khinh lại, chờ Tần Bách Dạ đến cứu đơn giản như thế.

Không ngoài dự đoán, vẫn còn có mục đích khác.

Lê Phi Phàm nhìn cậu ta: “Cậu thông đồng với Tần Tiêu, không sợ Tần Bách Dạ biết?”

“Biết thì sao, đến lúc đó anh đã chết rồi.” Thư Dịch Khinh tự nhiên nắm tóc Lê Phi Phàm kéo lên, bắt anh phải ngửa đầu ra sau. Hốc mắt cậu ta đỏ lên, chẳng còn tí bóng dáng ngày xưa nữa, cậu ta nghiêng răng, dí mặt sát lại gần anh nói: “Trước đó, Tần Bách Dạ đã thừa nhận việc anh ấy tiếp cận tôi là có mục đích khác, tôi còn không ngại, thì anh ấy sao có thể để tâm đến loại che giấu vật vãnh này được. Đợi đến khi anh chết trong tay Tần Tiêu, tôi sẽ giúp đỡ Tần Bách Dạ giải quyết hấn ta, lúc ấy anh ấy cảm kích tôi còn không kịp.”

Lê Phi Phàm cười to.

“Anh cười cái gì?” Thư Dịch Khinh trừng mắt với anh.

Lê Phi Phàm: “Tôi cười cậu bây giờ đủ tàn nhẫn, nhưng đầu óc lại không bằng sự liều lĩnh ấy.”

Thư Dịch Khinh cho rằng cậu ta tính kế Tần Tiêu, cuối cùng có thể giành được thiện cảm của Tần Bách Dạ.

Nhưng lại không nghĩ đến việc Tần Tiêu chưa chắc đã coi cậu ta là một phần của kế hoạch, mặc dù trước mắt Lê Phi Phàm chưa nắm bắt được tình hình, nhưng anh dự cảm được, rất nhanh thôi.

Có thằng nhóc Thư Dịch Khinh này bên cạnh, hấn ta chẳng mấy chốc nữa sẽ đạt được mục đích.

Thư Dịch Khinh hiển nhiên bị phản ứng của Lê Phi Phàm kích động, duỗi tay tính đâm thẳng kim tiêm vào cổ anh.

Tuy hiện giờ Lê Phi Phàm không đủ sức, nhưng cũng may anh có phòng bị, nhanh tay đoạt lấy nó từ tay cậu ta.

Lê Phi Phàm trong phút chốc trở nên ngoan độc, muốn đâm kim tiêm vào

người Thư Dịch Khinh.

Nhưng có người bắt được tay anh.

“Anh Tần.” Thư Dịch Khinh vội đứng dậy, nhìn Tần Bách Dạ ở đằng sau.

Lúc này, Tần Bách Dạ đã thay bộ quần áo trên xe ra, đầu tiên là liếc nhìn Thư Dịch Khinh đứng phía sau, rồi nhìn Lê Phi Phàm đang nửa chống nằm trên giường, nhíu mày: “Cậu muốn làm gì?”

Lê Phi Phàm ngược mắt, anh ngửi được mùi máu tanh nồng đậm trên người Tần Bách Dạ, dù hắn đã đổi bộ đồ khác cũng không thể che lấp được.

Hơn nữa, bây giờ trong mắt hắn chỉ có màn đêm u tối mà ánh sáng không thể xuyên qua, cả người tỏa ra hơi thở cường bạo hung hãn.

Nhưng Lê Phi Phàm không biện giải gì hết, chỉ hỏi ngược lại: “Sao anh không hỏi xem Thư Dịch Khinh muốn làm gì?”

“Đó là thuốc gây tê cơ bắp.” Thư Dịch Khinh nhanh chóng kéo tay áo Tần Bách Dạ nói: “Em hiểu Hoắc Nhị, chúng ta ngăn cản tín hiệu chỉ là kế tạm thời, bọn họ rất nhanh sẽ tìm tới đây. Em sợ anh ta khôi phục năng lực hành động, lúc đó chúng ta không ai có thể chạy thoát.”
Tần Bách Dạ không nhìn Thư Dịch Khinh.

Mà lại nhìn chằm chằm Lê Phi Phàm cười như không cười.

Sắc mặt người trước mặt này thậm chí còn kém hơn cả ngày hôm qua rất nhiều.

Hiện tại cả người cậu ta chả khác nào tằm trong mồ hôi lạnh, đến tóc cũng ướt.

Tần Bách Dạ thoát khỏi tâm trạng u ám này trong nháy mắt, hắn vô thức nhíu mày, nói với Thư Dịch Khinh: “Khởi cần tiêm cho cậu ta.”

Không chỉ có Thư Dịch Khinh sửng sốt, Lê Phi Phàm cũng thấy có hơi ngoài ý muốn.

Sau đó hắn quay đầu nhìn Lê Phi Phàm: “Cậu cứ ở lại đây, nếu Hoắc Uẩn Khải tìm tới kịp thời thì coi như cậu mạng lớn.”

Điều này rõ ràng vượt qua ngoài dự đoán của Thư Dịch Khinh.

Cậu ta mở miệng muốn nói gì đó, nhưng bị Tần Bách Dạ liếc mắt một cái nên đành thôi.

Nhờ ơn Tần Bách Dạ không hiểu vì lý do gì mà cản lại một mũi tên, khi Lê Phi Phàm cố gắng đẩy cửa ra ngoài, anh thấy mấy chiếc xe việt dã đậu phía dưới, mười mấy người vội chạy trên bãi đất trống.

Tần Bách Dạ đứng bên cạnh một chiếc xe, thấp giọng bàn bạc với người nào đó.

Trong phút chốc, Lê Phi Phàm cảm thấy cực kỳ mờ mịt.

Tựa như cảm xúc uất nghẹn của đứa trẻ được cấy ghép vào người anh, khiến anh phải chịu muôn vàn khổ sở.

Tựa như khung cảnh ánh chiều tà nơi chân trời, gió tựa hồ muốn mang đến điều gì đó, nhưng đến khi anh quay đầu lại thì chẳng có gì.

Anh cảm thấy bản thân dường như muốn gọi tên Tần Bách Dạ một tiếng.

Loại cảm xúc này quá quái dị, nhưng lại không có cách nào ngăn cản.

Có chút tiếc nuối, cũng có chút buồn bã không nói thành lời.

Đúng lúc này, không biết từ đâu đột nhiên có mấy con chó Ngao xông về phía đám người, điên cuồng gào rú.

Thư Dịch Khinh bên cạnh kinh hãi hét lên, vội kêu: “Anh Tần!”

Người bên cạnh cũng nói: “Ông chủ Tần, mau đi thôi, người của Hoắc gia sắp lái trực thăng đến rồi.”

Lại có người hét: “Có mang Tần Tiêu theo không?”

“Hắn ta giờ sống dở chết dở, ngoại trừ là gánh nặng ra thì có tác dụng gì chứ?”

“Nhanh lên, ai đó mau đuổi đàn chó điên này đi!”

Tần Bách Dạ dời tầm mắt khỏi lầu trên, vòng tay ra đằng sau bảo vệ Thư Dịch Khinh lên xe, ra lệnh: “Tất cả lên xe!”

Sau đó mọi người lên xe, nhanh chóng rời đi.

Qua gương chiếu hậu, đám chó điên Tần Tiêu huấn luyện không đuổi theo nữa, ngược lại vây quanh thành một đống dưới lầu.

Trên tầng hai, có thể thấy một bóng người đứng tựa vào lan can, sắc mặt tái nhợt, bình tĩnh.

Đoàn xe vừa đi không lâu, trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cánh trực thăng quay.

Tiếp theo là một âm thanh nổ lớn.

Phía sau căn nhà truyền ra ánh lửa của vụ nổ, tụ thành một điểm sáng nhỏ trong mắt Tần Bách Dạ, càng ngày càng xa.

Bên tai vẫn luôn có tiếng người nói chuyện.

“Vì sao lại cho nổ thế?!”

“Là Tần Tiêu làm sao? Hắn ta muốn cho nổ chết chính mình à?”

Đúng vậy, sao hắn ta có thể cho nổ chết chính mình.

Hắn ta còn cố ý bắt cóc Lê Phi Phàm, hắn ta còn muốn tìm sự che chở của

nhà họ Hoắc.

Thế nhưng lúc này hẳn ta hoàn toàn không cần những thứ đó nữa.

Trong đầu Tần Bách Dạ hiện lên gương mặt âm u của Tần Tiêu hôm qua.

Tay chân bị đâm thủng, cả người bê bết máu, cười điên loạn nhìn anh ta.

Hắn ta nói: “Tần Bách Dạ, vì Tần Bách Xuyên mà mày đã sớm hận không thể một đao chém chết tao đúng không?”

Làm đi!”

Hắn ta nói: “Tần Bách Xuyên đã chết rồi, nó bị tao đẩy xuống sông băng, đến thi thể cũng chẳng tìm được. Khi ấy nó khoảng 5 - 6 tuổi thì phải, đến tận giây phút ngã xuống vẫn còn khóc lóc gọi tên mày đấy.”

Hắn ta nói: “Tại mày bỏ nó lại một mình, muốn trách thì trách chính bản thân mình đi.”

Tại mày bỏ nó lại một mình.

Không biết vì sao, tâm trạng Tần Bách Dạ tự nhiên sa sút một cách nặng nề.

Chương 46

Năm đó, khi vợ chồng nhà họ Tần xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, khắp nơi đều tràn lan về tin tức này.

Có rất ít người biết hôm xảy ra tai nạn, hai đứa con trai nhỏ của vợ chồng họ đều bị bắt cóc.

Đứa lớn mười hai tuổi, nhỏ thì hơn năm tuổi.

Trong chiếc xe tối đen, đứa nhỏ co ro trong ngực của anh trai mình.

Rõ ràng là rất sợ, nhưng lại hiểu chuyện nên không khóc.

Đứa nhỏ túm lấy áo anh mình, thì thầm: “Anh ơi, em muốn về nhà.”

“Được, đừng lo lắng, ở đây có anh bảo vệ em rồi, sẽ nhanh chóng được về nhà.”

Không ai đến cứu bọn họ.

Thừa dịp đêm khuya phòng thủ không nghiêm, đứa lớn dẫn đứa nhỏ tẩu thoát.

Đứa trẻ mười hai tuổi đã đủ can đảm và kỹ năng phán đoán cơ bản, lại lớn lên trong gia đình như nhà họ Tần, cậu nhóc dẫn theo em trai băng qua rừng rậm và cánh đồng tối mịt, xuyên qua quốc lộ và thôn làng, cuối cùng cũng thấy được con đường quen thuộc.

Nhưng thứ chờ đợi hai người không phải cứu viện, không phải lời hỏi thăm, mà là vô số súng trường, súng ngắm, pháo và tin tức cha mẹ qua đời.

Nhiều họ hàng của nhà họ Tần đều đến, muốn chăm sóc hai anh em.

Đứa lớn biết cái gọi là chăm sóc ấy đơn giản chỉ là hướng về tài sản của ba mẹ họ để lại.

Nhưng Tần Bách Dạ không còn cách nào khác, thậm chí cậu nhóc còn không kịp tiếc thương cho sự ra đi của cha mẹ.

Cậu đã phải gánh vác trách nhiệm nặng nề, giải quyết hậu sự cho cha mẹ và đối mặt với làn sóng truyền thông.

Sau khi rời khỏi núi, bọn họ không bao giờ quay trở lại ngôi nhà từng chung sống với cha mẹ nữa. Trên sân cỏ bên cạnh công viên, gia đình cô chú thân thiết thường hay đến thăm cha mẹ khi còn sống cũng đã đến.

Người chồng nói: “Anh chị yên tâm, chúng em sẽ chăm sóc tốt cho bọn trẻ.”

Người vợ cũng nói: “ Đúng đúng đúng, cứ giao cho chúng em ạ.”

Cậu bé con mặc quần yếm bẩn thỉu do lăn lê trong núi được người lớn dắt tay, mím môi nhìn anh trai nhưng vẫn cố không khóc.

Người anh ngồi xổm xuống bế em mình, nói: “Hiện tại đã an toàn rồi, ngồi ngoan ở đây chờ anh hai nhé.”

Cậu nói tiếp: “Không lâu nữa sẽ có người đến đón em, đến lúc đó mình cùng về nhà.”

Lúc này, một chú cún Pomeranian không biết từ đâu nhảy ra.

Nhóc em bị dọa sợ, lập tức ôm lấy cổ anh mình.

Người anh vỗ vỗ lưng em trai, cười an ủi: “Chạy trong núi suốt một đêm không sợ, vậy mà lại sợ chó?”

Hôm đó xung quanh hai anh em có rất nhiều người, thời tiết mùa đông

xuống hẳn âm độ không có ánh nắng, con sông bên cạnh công viên đã bị phủ bởi một tầng băng mỏng, gió thổi qua mặt, cậu nhóc giơ tay lên giúp em trai sửa một đoạn tóc rối do bị gió thổi.
Sau đó đứng dậy rời đi.

“Anh ơi.”

Mới đi được mười mấy mét, em trai đã gọi với theo cậu anh từ phía sau.

Cậu anh quay đầu lại nhìn, đứa nhỏ đuổi theo vài bước, nhìn anh trai như muốn khóc, nói: “Anh về nhanh nha.”

Cậu anh gật đầu nói: “Được, đừng chạy lung tung, ở lại chỗ này đợi anh.”

Đây cũng chính là lần cuối hai anh em họ được gặp nhau.

Đôi giày và chiếc quần yếm của đứa bé trôi theo dòng sông băng.

Bên cạnh là cậu con trai mập mập của nhà chú đang gào khóc.

“Không phải tôi đẩy! Chính nó tự rơi xuống!”

“Tôi không đẩy nó!”

Tần Bách Dạ chỉ để em mình lại một lúc, không ngờ lại mãi mãi mất đi em trai ở nơi này. Nửa đêm, Tần Bách Dạ ngồi bật dậy.

Từ sau khi trở về Liêu Thành, hắn luôn mơ thấy đoạn ký ức hồi nhỏ.

Đó là mùa đông, dòng sông đóng băng, dòng nước chảy siết, còn có đá ngầm. Ngày đó Tần Bách Dạ đã ngồi chờ đợi suốt một đêm, đến lúc người ta xác định em mình không còn khả năng sống sót.

Từ đấy hắn không dám nhớ lại nữa.

Nhà họ Tần vào đêm khuya lại toát lên sự uy nghiêm không thấy được vào ban ngày, căn biệt thự không thể coi là mới này là nơi hắn sống kể từ lúc lên

nắm quyền, ngay cả cách trưng bày cũng được giữ nguyên như nhiều năm trước.

Nhiều năm nay, mỗi lần hắn thấy Tần Tiêu là một lần hận không thể giết hắn ta.

Cho dù Tần Tiêu không thừa nhận, nhưng lúc đó không phải là không có người chứng kiến hắn ta đẩy người xuống.

Tiểu Xuyên không sống được, vậy thì Tần Tiêu cũng phải sống không bằng chết.

Nhiều năm sau Tần Tiêu bắt đầu phản công.

Hắn ta đưa Thư Dịch Khinh đi, còn dẫn theo người của Hoắc Uẩn Khải.

Tần Tiêu thản nhiên thừa nhận năm đó hắn ta cố ý, Tần Bách Dạ vừa nghĩ tới việc hắn ta còn sống tự tại bên ngoài là đã sinh ra sự hung tàn từ tận đáy lòng.

Lúc này có người gõ cửa.

“Chuyện gì?” Tần Bách Dạ cau mày nhìn về phía cửa.

Nếu ai đã gặp qua người ngoài cửa một lần thì sẽ nhận ra đó chính là Khâu Dương, sau khi tới nhà họ Hoắc và bị Hoắc Uẩn Khải đuổi ra ngoài, cậu ta lại trở về với Tần Bách Dạ. Khâu Dương đứng ở ngoài cửa, nói: “Em thấy hai ngày nay anh không ngủ được nên nấu bát canh an thần.”

“Không cần” Tần Bách Dạ day day ấn đường: “Đi ra ngoài đi.”

Nhưng Khâu Dương không nghe lời, còn đẩy cửa rồi trực tiếp đi vào.

Cậu ta đặt chén canh bên cạnh, nói: “Anh Tần, nếu năm đó không nhờ có anh thì em đã chết rồi, em sẵn lòng làm tất cả mọi chuyện vì anh, em chỉ muốn nhìn thấy anh khỏe mạnh, những thứ khác em không cần.”

Tần Bách Dạ xuyên qua chút ánh sáng ngoài cửa sổ để nhìn Khâu Dương.

Mấy năm nay, tay Tần Bách Dạ dính không ít máu, vì để đạt được mục đích, hắn không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Những người ở bên hắn bây giờ là vì tiền hay vì lợi, hắn cũng chẳng thèm quan tâm.

Tần Bách Dạ nhìn Khâu Dương, nói: “Ban đầu tôi cứu cậu cũng không phải vì cậu.”

“Em biết.” Khâu Dương lập tức nói: “Em không quan tâm, anh Tần, thật đấy.”

“Vậy cậu ở đây vì điều gì?” Tần Bách Dạ hỏi.

Khâu Dương hơi chần chừ.

“Thích tôi?” Tần Bách Dạ lại hỏi.

Mặt Khâu Dương ửng hồng, cậu ta không dám nhìn hắn.

Tần Bách Dạ rời khỏi giường, hắn vừa mặc quần áo vừa nói: “Đừng thích tôi, tôi sẽ không thích cậu đâu.”

Khâu Dương hơi khó xử: “Anh Tần, em biết anh không thích em, em cũng biết bây giờ anh đã có cậu Thư bên cạnh, em chỉ muốn làm vài chuyện trong khả năng để báo đáp anh.”

Tần Bách Dạ không để ý, chỉ cau mày hỏi: “Hai ngày nay nhà họ Hoắc có động tĩnh gì không?”

“Vẫn không có bất kỳ tin tức nào cả.” Khâu Dương đã đi theo hắn khá lâu, cậu ta lên tiếng: “Sau vụ nổ ở Liêu Thành, nhà họ Hoắc cứ như mai danh ẩn tích, người bên ngoài không tra được tin tức gì.”

“Còn Lê Phi Phàm?”

“Không sống được.” Khâu Dương nói thẳng: “Lúc đó vụ nổ quá bất ngờ, cho dù anh ta muốn chạy cũng không kịp, huống chi sức khỏe lúc đó của anh ta không ổn. Coi như anh ta xui xẻo, ai biết được Tần Tiêu lại điên cuồng đến thế.”

Tần Bách Dạ khựng lại, không lên tiếng một lúc lâu.

Lát sau hắn mới tiếp tục cài khuy áo.

“Bắt được Tần Tiêu không?” Hắn hỏi.

Khâu Dương gật đầu: “Bắt được, hắn ta bị người của chúng ta bắt được khi chuẩn bị chạy trốn.”

Tần Bách Dạ ừ một tiếng.

Khâu Dương nhớ tới gì đó, đột nhiên nói: “Nhưng anh Tần, lúc ở Liêu Thành chúng ta đã để hắn ta ở đây tự sinh tự diệt, sao bây giờ lại hao tâm tổn sức đi bắt hắn ta.”

Đúng vậy, tại sao phải làm chuyện rắc rối như vậy?

Tần Bách Dạ cũng không nói rõ được.

Chẳng qua hắn cứ mãi nhớ về đêm lộng gió trên núi ngày hôm đó, người đang đứng ở lầu hai kia.

Tiếp đó là hình ảnh hắn quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Xuyên đang rung rung nước mắt năm ấy chòng chéo lên ký ức hôm thấy thanh niên kia, liên tục kéo hắn bừng tỉnh giấc.

Có điều gì đó không logic.

Tiểu Xuyên đã mất rất nhiều năm, hắn đã sớm chấp nhận sự thật này.

Lúc Thư Dịch Khinh tìm tới, sắc mặt Tần Bách Dạ lạnh đi.

Thư Dịch Khinh ở lại nhà họ Tần một thời gian dài, cậu ta biết Tần Bách Dạ có căn phòng cấm, nhưng một lần vô tình đi vào, cậu ta lại thấy trong phòng không có gì.

Chỉ là một căn phòng của trẻ con, toàn là đồ chơi.

Nhưng nhà họ Tần không có trẻ nhỏ.

Từ lúc ấy Thư Dịch Khinh đã bắt đầu nghi ngờ.

Cậu ta hoài nghi Tần Bách Dạ tiếp cận mình không đơn thuần chỉ là muốn đối phó Hoắc Uẩn Khải, vì trong căn phòng đó có ảnh chụp chung của hai đứa trẻ, mặt mũi đứa bé hơn có chút giống với cậu ta.

Vậy nên lúc Tần Tiêu tìm đến cậu ta, cậu ta đã đoán ra đứa bé đó là Tần Bách Xuyên- em trai của Tần Bách Dạ.

Nhưng sao cậu ta có thể chấp nhận được sự thật này.

Cậu ta đã mất tất cả, ngay cả Tần Bách Dạ cũng chỉ muốn tìm thấy bóng dáng của người khác từ cậu ta mà thôi.

Thư Dịch Khinh vô cùng căm phẫn, sự căm phẫn ấy đã đến giới hạn khi cậu ta biết có khả năng Lê Phi Phàm là Tần Bách Xuyên.

Cậu ta dứt khoát đồng ý với đề nghị của Tần Tiêu, vì cậu ta muốn **giết** chết Lê Phi Phàm.

Cậu ta đã thành công, còn thuận lợi hơn cả dự đoán.

Lúc ở Liêu Thành, không phải Thư Dịch Khinh không nhìn ra Tần Bách Dạ có chút mềm lòng. Nhưng những lời Tần Tiêu nói rất hiệu quả, hẳn ta nói chỉ cần chó ngao Tây Tạng được thả ra, cậu ta cứ giả bộ sợ hãi thì chắc chắn hẳn sẽ đưa cậu ta đi trước.

Đúng như dự đoán.

Thư Dịch Khinh cho rằng tất cả sẽ kết thúc như vậy.

Sau khi trở lại Thịnh Kinh, Tần Bách Dạ lại kiên quyết không gặp cậu ta.

Thậm chí Thư Dịch Khinh còn nghe được tin hắt cho người tìm bắt Tần Tiêu.

Nếu Tần Tiêu khai ra chuyện hai người hợp tác, tất cả mọi công sức của cậu ta sẽ đổ sông đổ bể.

Cho nên cậu ta tự tới tìm Tần Bách Dạ.

"Có chuyện gì?" Tần Bách Dạ cau mày.

Thư Dịch Khinh run sợ khi đối diện với ánh mắt đối phương, cứ cảm thấy hình như Tần Bách Dạ đã biết chuyện rồi.

Thư Dịch Khinh cố giữ bình tĩnh, đi lên nói: "Anh Tần, anh đi ra ngoài có chuyện gì gấp à?"

"Có chút việc cần xử lý." Tần Bách Dạ đáp.

Hắn nói xong bèn chuẩn bị rời đi.

Thư Dịch Khinh vội kéo hắn lại, nói: "Anh Tần đang định xử lý chuyện của Tần Tiêu đúng không. Em biết hai người không hợp nhau, nhưng bây giờ anh ta đã không còn khả năng tạo thành đe dọa, để người khác xử lý anh ta không được hay sao?"

"Cậu sợ." Tần Bách Dạ liếc cậu ta rồi nói.

Hắn dùng giọng điệu trần thuật.

Thư Dịch Khinh kinh hãi, lập tức lắc đầu: "Không, em chỉ lo anh sẽ gặp phiền toái bởi loại người đó, không đáng đâu."

Khâu Dương tiến lên một bước, cau mày ngăn Thư Dịch Khinh lại.

Cậu ta nói: “Cậu Thư, anh Tần có việc quan trọng cần xử lý, hy vọng cậu đừng lãng phí thời gian.”

"Anh là cái gì mà muốn quản tôi!" Thư Dịch Khinh đột nhiên nổi giận, đưa tay muốn đánh Khâu Dương.

Tần Bách Dạ bắt lấy tay của Thư Dịch Khinh, lạnh nhạt nhìn cậu ta.

Sau đó hắn nói: “Bây giờ tính khí của cậu ngày càng không tốt.”

Thư Dịch Khinh dần bình tĩnh lại, cậu ta không căng thẳng, cũng không lo lắng.

Cậu ta chỉ nhìn Tần Bách Dạ, nói: “Anh Tần, ban đầu anh nói sẽ bảo vệ em, hy vọng anh nói được làm được.”

Khâu Dương khó hiểu nhìn Thư Dịch Khinh, “Cậu có ý gì?”

“Thật ra thì cũng không có gì.” Thư Dịch Khinh thản nhiên nói: “Em cứ có cảm giác như anh Tần sắp quên những lời này, dù sao lúc đầu anh cũng đã nói với em như vậy, em không nhịn phải nhắc lại một chút.”

Tần Bách Dạ kéo Khâu Dương ra phía sau.

Hắn nhìn Thư Dịch Khinh, nói: “Cậu hợp tác với Tần Tiêu phải không?”

“Anh mới đoán ra hay đã sớm nghi ngờ?” Thư Dịch Khinh làm bộ kinh ngạc, nhìn Tần Bách Dạ, nói: “Nhưng anh Tần, em làm tất cả đều là vì anh đấy. Lê Phi Phàm vừa chết, anh không chỉ công kích nhà họ Hoắc mà còn khiến Tần Tiêu người không ra người quý không ra quý, em cũng đang giúp anh mà.”

Tần Bách Dạ đột nhiên bóp cổ Thư Dịch Khinh.

Hắn dồn người vào tường, tay không ngừng siết lại.

Gương mặt Thư Dịch Khinh tím tái, dáng vẻ khó thở, Khâu Dương cũng bị dọa sợ.

“Anh Tần.” Cậu ta luống cuống gọi một tiếng.

Tần Bách Dạ lại tăng thêm lực siết, nhìn Thư Dịch Khinh, chậm rãi nói: “Tôi ghét nhất là kẻ giở thủ đoạn sau lưng, lúc trước coi như cậu an phận, nhưng giờ cậu lại không hiểu cái gọi là có điểm dừng.”

Tần Bách Dạ ném người xuống đất.

Thư Dịch Khinh ôm cổ ho khan.

Ho một hồi rồi bật cười.

Cậu ta càng cười càng lớn, đột nhiên nhìn Tần Bách Dạ bằng ánh mắt tràn đầy oán hận, nói: “Tần Bách Dạ, anh sẵn lòng giúp tôi vì tôi giống với người em trai đã mất đúng không. Thật nực cười, nhưng cũng đáng tiếc, anh ta đã chết! Anh ta chết một lần thôi không đủ, còn chết lại lần thứ hai, đời này anh cũng sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa!”

Khâu Dương quát: “Cậu nói nhăng nói cuội gì đó! Điên rồi phải không!”
Nhưng lúc này, trong mắt Tần Bách Dạ đã hiện lên cơn cuồng phong.

Giọng nói của hắn nghe như không còn là chính mình, hắn chậm rãi nói: “Cậu lặp lại những lời vừa nói.”

Thư Dịch Khinh có chút khiếp sợ bởi vẻ mặt của Tần Bách Dạ.

Dù sao cậu ta bị coi là đồ thay thế, nỗi căm phẫn đó còn lớn hơn khi cậu ta biết mình chỉ là đồ thay thế của Lê Phi Phàm. Thư Dịch Khinh nhìn Tần Bách Dạ với đôi mắt đỏ ngầu, cười mỉa: “Anh không biết sao? Lê Phi Phàm chính là em trai ruột anh đấy.”

Lê Phi Phàm chính là em trai ruột anh đấy.

Câu nói này giống như một cái búa, đập mạnh vào ngực Tần Bách Dạ.

Bên tai là âm thanh tức giận của Khâu Dương, cậu ta nói: “Cậu đừng có mà nói bậy, Bách Xuyên đã qua đời từ lâu.”

"Lê Phi Phàm sao có thể là em trai của anh Tần."

Đúng vậy, Lê Phi Phàm sao có thể là tiểu Xuyên.
Nhưng trong lòng Tần Bách Dạ lại có một suy nghĩ hoang đường đang nói: đúng vậy, chuyện rất có thể là thật.

Tất cả những hành động khác thường của Tần Tiêu, chỉ cần nhìn theo cái kết luận này là hiểu được ngay.

Mục đích từ đầu đến cuối của hắn ta không phải mang Thư Dịch Khinh đi, hắn ta sớm đã nhắm vào Lê Phi Phàm.

Hắn ta muốn Lê Phi Phàm chết, Thư Dịch Khinh cũng muốn Lê Phi Phàm chết.

Vậy Tần Tiêu dựa vào cái gì mà kết luận Lê Phi Phàm chính là tiểu Xuyên?

Có lẽ đây chỉ là một suy đoán mà thôi.

Giống như Khâu Dương nói, Thư Dịch Khinh điên khùng nên nói bậy.

Nhưng ở trong đầu hắn, suy nghĩ bác bỏ vẫn chiếm ưu thế.

Bây giờ Tần Bách Dạ đã không nhìn thấy gì nữa, nỗi sợ hãi đã chiếm lấy trái tim hắn.

Bằng chứng như núi.

Mà dưới chân hắn là vực sâu vạn trượng.
Nơi Tần Tiêu bị giam cầm là tầng hầm của ngôi nhà nhỏ phía sau biệt thự nhà họ Tần, trước đây để cho bảo mẫu ở, sau đó thì bị bỏ trống. Vài năm

gần đây, Tần Bách Dạ đã làm không ít chuyện dính đến máu tanh ở dưới tầng hầm .

Đây là lần đầu tiên Tần Tiêu bị giam vào đây.

Nền xi măng đỏ sẫm là minh chứng cho việc hắn trèo lên vị trí cao nhanh chóng trong mấy năm gần đây, trong không khí có mùi tanh khó ngửi.

Tần Bách Dạ từng bước đi xuống cầu thang đá, tiếng giày da giẫm lên đất vang vọng rõ mồn một.

Tần Tiêu rất nhếch nhác, mới hai ngày ngắn ngủi mà đã gầy đến độ gò má hóp vào.

Tay chân của hắn ta bị trói, mái tóc dài che mắt.

Tần Bách Dạ không nói câu nào, hắn thuận tay kéo ghế qua, sau đó đi đến chỗ Tần Tiêu rồi đập hắn ta. Toàn bộ quá trình diễn ra rất chậm nhưng bạo lực, cuối cùng chỉ còn lại tiếng rên đau của Tần Tiêu.

Tần Tiêu cuộn mình thành con tôm, nhưng khi hoàn hồn nhìn lại, người khác sẽ phát hiện hắn ta đang cười.

Hắn ta càng cười càng lớn, âm thanh phát ra từ cổ họng nghe âm u lại quái dị.

Tần Bách Dạ nắm áo hắn ta xách lên, lại ném xuống đất.

Hắn đè lên xương sườn của Tần Tiêu, nghiến răng nghiến lợi: “Nói.”

“Nói gì?” Tần Tiêu nhìn người phía trước qua mái tóc rối, giọng nói đứt quãng như một ông già tang thương, khan khan lại hung ác: “Có phải bây giờ anh thấy mình rất vô dụng, vẫn chẳng thể ra tay được? Tần Bách Dạ, anh cũng có hôm nay.”

Tần Bách Dạ không chút do dự đè mạnh gối, Tần Tiêu lập tức hét thảm một tiếng.

Bàn tay Tần Bách Dạ nổi đầy gân xanh nắm lấy áo Tần Tiêu, hắn hung tợn nhìn chăm chăm, nói: “Tại sao lại nói cho Thư Dịch Khinh biết Lê Phi Phàm là em trai tao? Nói!”

Tần Tiêu lại điên cuồng cười.

Hắn ta trả lời: “Tôi còn nghĩ một thời gian nữa anh mới phát hiện ra, không ngờ Thư Dịch Khinh vô dụng thế, chưa bao lâu đã lỡ miệng.”

“Bớt nói nhảm!”

Tần Tiêu liếm môi.

“Anh thích quà tôi tặng chứ?”

Tần Bách Dạ siết chặt bàn tay.

Tần Tiêu cười khế: “Khi đó Tần Bạch Xuyên rơi xuống sông, chưa bị cuốn đi thì đã có người kéo lên.”

“Anh biết cha mẹ của anh chết rồi, có bao nhiêu người mong đợi hai anh em anh chết chung không? Anh không biết, tôi đẩy nó xuống sông cũng không có một ai trách mắng, nó mạng lớn nên được người khác phát hiện.”

“Chính những người anh muốn trả thù bao năm qua đã lạng lế giam nó lại, giống như anh đang giam tôi vậy.”

“Ngày nào nó cũng nói muốn tìm anh.”

“Có vài lần nó lên ra ngoài, nhưng lần nào cũng chỉ tới một nơi, chính là bờ sông anh đã dặn nó chờ, vậy nên bắt nó khá dễ.”

“Anh biết không? Nó bướng bỉnh thật đấy.”

“Cứ nhất quyết phải chờ anh.”

“Mỗi lần nói anh không cần nó nữa, nó sẽ khóc nói anh sẽ không làm như vậy.”

“Nhớ con chó tôi nuôi hồi nhỏ không? Nó rất sợ chó, ngày nào tôi cũng để cho chó rượt, lúc đầu thì còn gọi anh trai, nhưng sau này chỉ biết liều mạng chạy.”

“Rồi đến một ngày, nó chạy đi và không quay lại nữa.”

Đôi mắt của Tần Bách Dạ đỏ ngầu.

Gân xanh to như ngón út hiện lên trên cổ hắn, từ trong họng hắn phát ra tiếng gầm như dã thú.

“Tần, Tiêu!”

“Tôi còn chưa nói hết đâu.”

Phản ứng của Tần Bách Dạ như thú vui cho Tần Tiêu, hắn ta đùa cợt nói: “Mấy năm nay tôi phải chịu đựng biết bao nhiêu trong tay anh? Đúng là ông trời muốn giúp tôi, cuối cùng tôi đã tìm được cậu ta, còn xác định được đúng thân phận.”

“Chỉ hơi tiếc một chút, lúc đó Tần Bách Xuyên không còn nhớ về hồi bé, hơn nữa tính cách thất thường. Tôi phải tốn chút sức lực mới khiến người của Hoắc Uẩn Khải chọn cậu ta, cứ nghĩ rằng ở trong tay loại người như Hoắc Uẩn Khải chắc sẽ chịu không ít đau khổ, ai ngờ cậu ta lại khiến Hoắc Uẩn Khải coi trọng, hơn nữa còn đối xử không tệ.”

“Tôi đề nghị cùng hợp tác, nhưng mà cậu ta thay đổi không ít, hoàn toàn không chịu nghe lời.”

“Anh à, tôi hao hết tâm sức vì anh đấy.”

“Cảm giác được gặp lại em trai ruột của mình thế nào?”

Tần Bách Dạ nắm chặt lấy áo của Tần Tiêu, dùng sức đến mức tay trắng bệch.

Trước đây hẳn nghĩ Tiểu Xuyên đã mất thật rồi, bị con sông băng lạnh giá cuốn đi.

Nhưng trong lời kể của Tần Tiêu, dường như hẳn đã thấy đứa bé luôn miệng nói “anh về sớm nhé” đã chạy trốn không chỉ một lần, nhưng vì không biết nên chạy đi đâu nên chỉ có thể chạy tới nơi hẳn dặn sẽ đến đón. Nhưng không thấy anh trai, cậu nhóc lại thất vọng, lại bị bắt về.

Cho đến khi đứa bé đi theo làn gió, một đi không trở lại, chạy về phía chân trời.

Khi xuất hiện trước mặt hẳn lần nữa, đứa bé trai năm nào đã trở thành Lê Phi Phàm đứng chống tay cười sang sảng trên bờ biển thành phố Lâm Hải.

Sau đó lại là dáng vẻ co ro ở trên xe, đau đến mức khó thở.

Cũng là dáng vẻ bình tĩnh nhìn hẳn như có lời muốn nói ở trên núi, cuối cùng lại chỉ im lặng.

Trước mắt là cảnh tượng của ngọn lửa kèm theo tiếng nổ, một lần nữa khiến đôi mắt của Tần Bách Dạ đỏ bừng như máu.

Cơ lóc dưới đáy vực xuyên qua ngực, có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua lỗ hổng lớn trong lồng ngực của hẳn.

Nhiều năm như vậy, hẳn vẫn không thể đưa em trai về nhà.

Hẳn vẫn bỏ rơi anh như năm xưa, lần này, hẳn còn chẳng thể dẫn anh thoát khỏi ngọn núi đó.

Tần Tiêu nói: “Anh, đây chính là quà tôi tặng cho anh.”

“Lần này nhìn tận mắt cậu ta chết, nhìn nhà họ Hoắc làm đám tang cho cậu ta, anh còn không sờ được vào hộp tro cốt.”

“Tôi sẽ không xuống địa ngục một mình.”

“Nếu các người cũng xuống theo, coi như cũng đáng.”

Mà mấy ngày Ngọc Kinh Viên đóng cửa, chỉ có người trong nhà mới biết Nhị gia xây dựng một tòa lầu yên tĩnh ở đó.

Ai đi qua đây cũng bước nhẹ chân, không dám trò chuyện.

Có người nói, ngày đó Nhị gia ôm người trở về, người trong ngục sốt cao hôn mê, ngủ suốt hai ngày vẫn chưa tỉnh.

“Thuốc tiêm vào người cậu ta làm tăng triệu chứng của tim đập nhanh, cơ thể không chịu được.”

“Nghỉ ngơi rồi chờ giảm sốt sẽ không sao.”

“Về phần tại sao không tỉnh thì phải quan sát thêm một ngày.”

Lê Phi Phàm mơ màng nghe được giọng nói, vừa mở mắt ra đã thấy trong phòng có rất nhiều người.

Thứ đầu tiên anh nhìn thấy là khuôn mặt của một con chó lông xù.

Lê Phi Phàm biến sắc.

Anh không biết tại sao mình lại sợ hãi như vậy, chỉ biết xoay người tránh sang một bên. Anh nghe được ai đó hét lên, sau đó có người nhanh chóng tới ôm lấy mình.

Anh nghe Hoắc Uẩn Khải lạnh giọng hỏi: “Ai mang vào?!”

“Tôi, tôi.” Đó là giọng của chị Hương, giọng điệu vô cùng luống cuống: “Nó là của bạn cùng lớp của Thịnh Hòa, cô bé nhờ nuôi hai ngày, tôi thấy nó nghe lời nên mở cửa cho vào.”

Hoắc Uẩn Khải ôm người vào ngực, quay đầu lại cau mày: “Đi ra ngoài!”

“Ngay lập tức.”

Lê Phi Phàm vùi đầu trong ngực Hoắc Uẩn Khải, có chút rối bời.

Rất nhiều suy nghĩ khó hiểu hiện lên trong đầu, bên tai cứ ong ong, đầu óc mơ hồ.

Anh nghe thấy Hoắc Uẩn Khải hỏi: “Có khó chịu ở chỗ nào không?”
Lê Phi Phàm khẽ ngẩng đầu.

Anh cũng không nghĩ ngợi gì, chẳng qua lúc nhìn thấy Hoắc Uẩn Khải thì lại theo bản năng nói: “Có một giấc mơ dài, hơi khó chịu.”

Giọng còn hơi khàn.

“Được rồi, không sao.”

Hoắc Uẩn Khải ôm chặt anh.

Hắn vỗ nhẹ lưng anh, lặp lại: “Không sao.”

Chương 47

Lê Phi Phàm cảm thấy chuyện bản thân đột nhiên lại sợ chó nhất định có liên quan tới đoạn ký ức kia.

Một đoạn ký ức hồi năm 5 tuổi.

Ban đầu anh mơ thấy mình biến thành một đứa trẻ, tuy chỉ có một đoạn ngắn rải rác, nhưng anh cảm nhận được sự đau khổ, ngay cả khi nghĩ về nó theo tâm lý của người trưởng thành thì vẫn thấy khó chịu không thôi.

Anh nghi ngờ liệu đây có phải là ký ức của Lê Phi Phàm hàng nguyên bản không.

Nhưng không đúng.

Mình cảm thấy khó chịu trước những gì người khác trải qua, là vì bản thân cũng có cùng cảnh ngộ nên mới sinh ra cảm xúc ấy. Anh nghĩ dù cơ thể này có trải qua chuyện đó thật thì cũng không nên ảnh hưởng lớn tới anh đến mức này.

Lúc trước anh mơ thấy Nhị gia xảy ra chuyện, mơ thấy Thành Dư Nam chết.

Anh biết bản thân là người ngoài cuộc nên mới đứng nhìn hoàn toàn bằng góc độ của quần chúng qua đường.
Nhưng lần này thì khác.

Trong trí nhớ của anh có thêm một người anh trai.

Người anh này khác anh cả của anh.

Thật ra Lê Phi Phàm không hề có ký ức gì về thời thơ ấu, anh nhớ anh trai mình từng hỏi mẹ về chiếc xe đồ chơi cũ từ hồi 5 tuổi ở đâu. Lê Phi Phàm kinh ngạc, hỏi anh ấy: “Trí nhớ anh tốt thế, món đồ chơi từ hồi nhỏ như vậy mà vẫn nhớ rõ.”

“Món đồ gắn liền với ký ức của mình, tất nhiên anh sẽ nhớ rõ.” Anh trai anh- Lê Ứng Tâm- lúc ấy còn cười nói với anh: “Em không nhớ cũng là chuyện bình thường, hồi nhỏ em mắc chứng tự kỷ, có thể khoẻ mạnh như giờ là kỳ tích của y học đấy.”

Khi ấy Lê Phi Phàm còn tưởng đó là lời nói đùa.

Thế nhưng cảm xúc hiện giờ của anh như đang được lấp đầy khoảng trống vậy.

Anh cũng không hẳn là đứa trẻ mắc chứng tự kỷ, anh vẫn có ký ức hồi năm 5 tuổi.

Chỉ qua đoạn hồi ức kia toàn màu xám, hoàn toàn khác biệt với quá trình trưởng thành của anh.

Cảm giác này cực kỳ không dễ chịu.

Cứ như một cuộc đời trông có vẻ rất hoàn hảo, nhưng một hôm vô ý vén tấm màn lên lại phát hiện bên trong có một vết sẹo. Vết sẹo ấy gắn liền với sự trưởng thành của mình, một khi bất ngờ phát hiện ra, nó còn chấn động gấp mấy trăm lần so với việc biết nó ở đây ngay từ đầu.

Cho nên khi Lê Phi Phàm vừa tỉnh dậy đã bị chó dọa cho hú hồn, sau đó nhớ lại những suy đoán đã được bổ sung hoàn chỉnh trong khoảng thời gian hai ngày hôn mê của mình.

Cơ thể lập tức có phản ứng về mặt sinh lý.

Anh vọt vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Giống như cơn đau thắt dạ dày.

Anh nôn đến xây xẩm mặt mày.

Nhưng anh đã không ăn gì trong thời gian dài, ngoại trừ cơn đau dạ dày thì cũng chẳng nôn ra được cái gì.

Bên ngoài có người gõ cửa, Lê Phi Phàm xoa bóp hai bên Thái Dương đau nhức của mình, sau đó nhấn nút xả nước, run chân tựa vào thành bồn cầu trượt xuống, ngồi bệt trên đất.

Lê Phi Phàm nhìn quanh nhà vệ sinh rồi ngẩng lên nhìn bóng đèn trên đỉnh đầu, anh có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nhọc của mình.

Không gian trong phòng vệ sinh không lớn khiến anh vô thức nhớ về căn phòng nhỏ nơi anh bị nhốt.

Trí nhớ của một đứa trẻ 5 tuổi rất mơ hồ, anh không biết mình đã bị nhốt bao lâu, chỉ nhớ căn phòng đó có một cái xà nhà rất cao. Với tầm nhìn của anh, chỉ có thể thấy một ít ánh sáng len lỏi qua khung cửa sổ cùng với những hạt bụi li ti bay lơ lửng trong tia sáng ấy.

Anh nhớ có loài côn trùng gì đó màu đen trong một góc, cảm giác tê dại bò dọc khắp đôi chân anh, cũng nhớ khi anh trộm chui ra khỏi cái hốc ấy thì đã bị một con chó to màu vàng đuổi theo không dứt.

Nhớ có dòng sông vắng lặng, nhớ cánh đồng hoang vu mà anh đã chạy qua.

Đoạn ký ức kia chỉ dừng lại ở đôi tay đã nắm lấy anh, những chuyện sau đó đều là khoảng thời gian lớn lên ở gia đình mới.

Cảm giác như bị phân liệt, nhưng cũng thật hoàn chỉnh.

Đầu anh ong ong, cảm thấy mọi thứ xung quanh mông lung như bị phủ một tầng sương mù. Mình lúc 5 tuổi và mình khi đã trải qua thăng trầm cuộc đời, trong nháy mắt, chính bản thân Lê Phi Phàm cũng không phân biệt được ai là ai, ai không phải là ai.

Cuối cùng, cánh cửa bị người bên ngoài phá ra, xông vào.

Lê Phi Phàm nhìn Hoắc Uẩn Khải, câu đầu tiên là: “Nhị gia, tôi sắp chết rồi.”

Hoắc Uẩn Khải bước tới bế anh lên, nhú mào quay đầu nói: “Gọi bác sĩ!”

Bác sĩ kết luận anh bị rối loạn căng thẳng sau chấn thương.

Theo như lời của người chứng kiến toàn bộ quá trình là Khâu Hương, ngày đó mặt anh vàng như sáp, bị con chó của bạn cùng lớp Thịnh Hòa dọa sợ đến mức chui vào lòng Nhị gia, sau đó bắt đầu nôn mửa. Hôm đó rối loạn một hồi, cừ thật, anh đã khiến cho mọi người sợ chết khiếp. Vụ nổ ấy không làm anh bị thương.

Nhưng anh vẫn chịu khổ không ít.

Người bình thường cho rằng anh bị bắt cóc, tiêm thuốc, gặp vụ nổ mạnh nên mới kích động như thế.

Nhưng thật ra đây chỉ là một căn bệnh đến muộn.

Đã thế còn đến muộn những hai mươi năm.

Cũng may Lê Phi Phàm vẫn là Lê Phi Phàm.

Nếu phải tóm tắt cuộc đời của anh thì phải dùng tám chữ lớn để hình dung.

“Gia đình hạnh phúc, tuổi trẻ chết sớm”.

Cha mẹ hòa thuận, anh cả chu đáo.

Anh lớn lên trong sự đủ đầy về tiền bạc và tình yêu thương, chưa từng đau khổ vì tình, sự nghiệp cũng có chút thành tựu. Sau đó bị chọc giận bởi một nhân vật pháo hôi cùng tên cùng họ với mình trong một kịch bản rác rưởi nên tan ca sớm, kết quả vừa mới ra cửa bị xe tông chết.

Đó là cuộc sống của anh sau 5 tuổi.

Cho nên không cần biết trước lúc 5 tuổi anh tự kỷ thật hay anh chính là Lê Phi Phàm nguyên bản.

Ký ức cùng lắm chỉ có thể ảnh hưởng tới anh trong nửa giờ sau khi tỉnh dậy, anh có nhân cách hoàn chỉnh, có tam quan bình thường, có sự can đảm và khả năng chống lại những vấn đề tâm lý, tóm lại là anh cảm thấy bản thân vô cùng may mắn.

“Thật đấy, lúc em mới tỉnh dậy, chị còn tưởng em bị chấn động não.” Trong lúc dưỡng bệnh, Khâu Hương có tới thăm anh vài lần.

Vấn đề nghiêm trọng nhất của Lê Phi Phàm là tim đập nhanh và sốt cao, chỉ cần kiểm soát được thì sẽ sớm hồi phục.

Hôm nay, cuối cùng anh đã có thể ra ngoài cùng Khâu Hương.

Mấy ngày gần đây Lê Phi Phàm vẫn luôn ở trong phòng, không nhìn thấy cả ánh mặt trời.

Hôm nay thời tiết tốt, có gió.

Nhưng chị Lan bắt anh mặc thêm một lớp áo mới chịu thả người.

Sau khi mở cửa, không thấy bóng chị Lan đâu, Lê Phi Phàm lập tức cởi áo khoác ra cầm trên tay, cười nói với Khâu Hương: “Lúc vụ nổ xảy ra, em đã rời khỏi chỗ đó rồi, đâu ra chấn động não.”

“Coi chừng chị Lan la em.” Khâu Hương nhìn hành động của anh, nói: “Nếu không phải trước đó Nhị gia đã sắp xếp người đi theo em, hơn nữa bên nhà họ Tần có người của chúng ta, có khi em đã đi đời nhà ma ở đấy luôn rồi.”

Khi Khâu Hương nghe toàn bộ câu chuyện từ chỗ Khâu Hồ, trong lòng bồn chồn không yên.

Cũng may Nhị gia phản ứng mau lẹ, lúc phát hiện ra vấn đề lập tức khởi động hệ thống an ninh cấp cao nhất của nhà họ Hoắc.

Mấy người đi theo Lê Phi Phàm cũng là chuyên gia truy tung nên mới đến sớm hơn dự kiến của nhà họ Tần, không để anh xảy ra chuyện không may.

Lê Phi Phàm thật sự không biết chuyện Hoắc Uẩn Khải cho người theo dõi mình, nhưng anh cũng chẳng thấy bất ngờ.

Trên người anh có quá nhiều chuyện bí ẩn, nếu như hắn chẳng làm gì thì hẳn đã không phải Hoắc Uẩn Khải.

“Cho nên mới nói em may mắn.” Lê Phi Phàm ngồi ở đình viện hóng gió.

Khâu Hương bước tới: “Em có dám chắc mỗi lần như vậy mình đều sẽ gặp may không?”

Lê Phi Phàm thấy cô không bận đến mức chân không chạm đất như mọi khi bèn hỏi: “Hai ngày nay chị không bận gì à?”

“Không bận.” Khâu Hương đáp.

Lê Phi Phàm cười, liếc nhìn cô: “Em nói này chị Hương, có phải chị quên em cũng là cổ đông của tập đoàn, chị thấy đầu óc em có vấn đề nên nghĩ mất em mù luôn đúng không?”

Khâu Hương ho khan một tiếng, trừng mắt nhìn anh, nói: “Còn không phải do lo lắng em chưa khỏe, chị bận như vậy mà còn rút thời gian tới thăm em, em có biết hai chữ cảm ơn viết thế nào không?”

“Nhị gia ra tay với nhà họ Tần rồi?” Lê Phi Phàm hỏi.

Khâu Hương liếc nhìn anh một cái: “Đừng hỏi chị, bác sĩ nói em cần nghỉ ngơi.”

Lê Phi Phàm cạn lời, thật ra đâu chỉ có mỗi Khâu Hương, mấy ngày nay anh hầu như không có lúc nào ở một mình.

Người có thể tới đều tới.

Hơn nữa, ngoại trừ nói chuyện phiếm ra thì chẳng nói gì khác.

Khâu Hương còn chưa đi, lại có thêm người tới.

Lần này là Tưởng Huân, thật ra cậu ta là người đến đầu tiên sau khi Lê Phi Phàm tỉnh lại.

Khi được chú Phúc dẫn vào, vừa hay thấy hai người đang ở đình hóng gió, cậu ta hai ba bước đã chạy tới chỗ Lê Phi Phàm, chộp lấy vai anh, quan sát kỹ càng, sau đó nói: “Khá tốt, không thiếu tay thiếu chân, gương mặt hồng hào sáng sủa.”

“Tránh ra.” Lê Phi Phàm tức giận vỗ vào tay cậu ta.

Khâu Hương thấy Tưởng Huân tới bèn đứng lên nói: “Thôi, em có bạn rồi thì chị đi trước, chị còn phải báo cáo cho Nhị gia nữa.”

“Báo cáo gì thế?” Tưởng Huân khó hiểu hỏi.

Khâu Hương nhìn thoáng qua Lê Phi Phàm, cười nhạt nói: “Tưởng thiếu gia không biết đấy thôi, từ khi Lê Tiểu Phàm của bọn tôi tỉnh dậy, Nhị gia đã ra lệnh không được để cậu ấy một mình. Nhưng ngài ấy bận quá, không có thời gian bên cạnh cậu ấy nên mấy người cấp dưới như bọn tôi đành phải giúp đỡ.”

Tưởng Huân sững sốt.

Khâu Hương còn cố ý vươn hai tay về phía anh, nói: “Ngoan, lại đây để chị Hương cho em một cái ôm nào.”

Lê Phi Phàm thăm nghiến răng.

“Không, thèm.”

Khâu Hương xì một tiếng, cầm túi xách của mình rồi hất tóc rời đi.

Tưởng Huân nhìn bóng dáng Khâu Hương hơn nửa ngày, sau đó mới vòng qua bàn đá, ngồi phía đối diện Lê Phi Phàm.

Cậu ta nói: “Tôi đã đến Ngọc Kinh Viên này rất nhiều lần, chưa lần nào vào được cửa. Hoắc Uẩn Khải giấu anh ở nơi này, còn lúc nào cũng để người trông coi là để làm gì vậy?”

Lê Phi Phàm không trả lời cậu ta, hỏi ngược lại: “Thế cậu vào đây bằng cách nào?”

“Hoắc Uẩn Khải cho đấy.” Tưởng Huân chống tay lên bàn, nghiêng người về phía Lê Phi Phàm, hạ giọng nói: “Liêu Thành có động tĩnh lớn như vậy, hơn nữa mấy ngày nay nhà họ Hoắc vẫn chặn mấy tin tức liên quan tới anh, còn ra tay với nhà họ Tần. Nếu không phải có người báo tin cho tôi, tôi tưởng anh đã đi đời luôn rồi.”

“Ngại quá, vẫn chưa chết.”

“Tôi nhờ vào, anh đúng là chẳng kiêng kị gì hết.” Tưởng Huân nói: “Anh có biết Hoắc - Tần đánh nhau ác liệt tới mức nào không? Lúc này mà Tần Bách Dạ còn như chó điên, bất chấp mọi thứ mà thanh lý nội bộ khiến cả Thịnh Kinh đều ghé mắt đấy. Hôm qua ông nội tôi còn hỏi có phải Thịnh Kinh đã xảy ra chuyện gì khó lường mà ông không biết hay không.”

Lê Phi Phàm liếc cậu ta: “Vậy cậu trả lời thế nào?”

“Tần Bách Dạ hoành đao đoạt ái, Hoắc Nhị gia nổi giận vì hồng nhan.”

Lê Phi Phàm nghe xong, đầu đầy sọc đen.

“Cậu lấy đâu ra cái tí giật gân của báo lá cải thế?”

Tưởng Huân bày vẻ mặt “anh vẫn còn giấu tôi”, nhìn Lê Phi Phàm: “Tất cả đều nói hai ông lớn của Thịnh Kinh vì tranh chấp một hạng mục ở Liêu Thành mà làm liên lụy đến người vô tội là anh, cộng thêm chuyện anh rơi vào tay nhà họ Tần đã hoàn toàn chọc giận Nhị gia, nhưng tôi không thấy thế. Hoắc Uẩn Khải hẳn nhin chuyện này một thời gian dài như vậy, chỉ cần

là người biết chút chuyện sẽ hiểu, kể cả hạng mục ấy tăng giá trị lên gấp mười lần thì cũng không đáng để bọn họ phí công như thế.”

Lê Phi Phàm nhướn mày nhìn cậu ta: “Vậy cậu nghe được tin gì?”

Tưởng Huân nhìn ngó xung quanh, sau đó hạ giọng nói: “Tần Tiêu mất tích rồi.”

“Ồ.”

“Anh ồ cái gì.” Tưởng Huân tiếp tục: “Chưa hết, nhà họ Thư hoàn toàn xong đời rồi, là xong đời theo nghĩa đen luôn. Từ đây về sau, những gia tộc lớn ở Thịnh Kinh sẽ không còn tên của nhà họ Thư nữa, kể cả khi bọn họ từng là danh gia vọng tộc. Anh có biết đó là nhờ công của ai không?”

“Ai?”

“Nhị gia nhà anh và Tần Bách Dạ.”

Tưởng Huân càng nói càng hăng: “Tôi nghĩ nát óc cũng không hiểu, ban đầu quan hệ giữa nhà họ Thư với nhà họ Hoắc không tồi, mà nhà họ Tần còn là thế lực chống lưng cuối cùng của nhà họ Thư, vậy mà bây giờ hai nhà kia lại đồng thời nhắm mũi giáo vào nhà họ Thư.”

“Hai người đó một bên đánh tới địch chết ta sống, một bên cùng có chung kẻ thù, vậy mấu chốt của sự mâu thuẫn này nằm ở đâu?”

“Ở anh đấy.”

“Tưởng tượng hai kẻ thù truyền kiếp cùng ngầm bảo vệ anh khỏi những chuyện này, tôi thấy chỉ có một khả năng hợp lý nhất.”

“Sau khi trở về từ Liêu Thành, Tần Bách Dạ đã phải lòng anh.”

Tay Lê Phi Phàm run lên, suýt chút nữa quăng mất ly trà vừa mới cầm.

Anh cạn lời nhìn Tưởng Huân, nhắn mạnh: “Hắn ta không yêu tôi, trong đầu cậu ngoại trừ yêu hận tình thù chốn hào môn thì có thể còn chút tư duy của người bình thường đượ không?”

Dứt lời, Lê Phi Phàm cũng im lặg.

Thậ ra với tư duy người bình thường, việc anh nghĩ mình là em trai của Tần Bách Dạ mới là bất thường.

Lê Phi Phàm không nói cho Tưởng Huân biết mình có khả năng là người em trai đấ mắt của Tần Bách Dạ.

Tỉnh dậy lâu như vậy, nhưng anh vẫn chưa nói chuyện này với ai.

Cho dù anh không nói, Hoắc Uẩn Khắi cũng đấ biết, nếu không hắn sẽ chẳng vô cơ phong toả tin tức về anh, đến tận hôm nay mới buồg lỏng. Tưởng Huân đến đượ đây, chứng minh có cái gì đó đấ hạ màn.

Ít nhất là ở chỗ Hoắc Uẩn Khắi, chuyện lần này đấ kết thúc.

Ánh chiều tà chiếu lên khu vườn, thứ đầu tiên khiến Hoắc Uẩn Khắi chú ý chính là Lê Phi Phàm đầg ngồi trên hành lang dài.

Anh đầu lưng về phía cổng vòm, dựa người vào lan can, bàn tay đặ trên bụng, cả người thoạt nhìn như đượ tắm nắng chiều.

Người đi theo sau hắn dề dặ nói: “Nhị gia.”

Hoắc Uẩn Khắi phát tay, ý bảo đầg lên tiếng.

Hắn đầu đồ trong tay mình cho người gác cổng, sau đó đi tới hành lang bên kia.

Những người giúp việc xung quanh đều hiểu ý, không nói gì, im lặg rời khỏi nơi này.

Lê Phi Phàm không ngủ.

Khi phát hiện bốn phía bỗng dưng yên tĩnh, anh mở mắt.

Thấy có người đứng sau, anh quay đầu: “Nhị gia.”

“Sao lại ngủ ở đây?” Hoắc Uẩn Khải hỏi anh.

Lê Phi Phàm lắc đầu: “Không ngủ.”

Hiện giờ nhìn Hoắc Uẩn Khải, Lê Phi Phàm cảm thấy góc nhìn của mình về hắn đã thay đổi. Làm người đứng đầu của nhà họ Hoắc, năng lực hành động và sự phán đoán của hắn là điều không thể nghi ngờ. Nhưng giờ đây, khi hắn lặng lẽ đứng phía sau anh, Lê Phi Phàm mới phát hiện hóa ra phân lượng của hắn trong cuộc đời nhiều trắc trở của anh không nhẹ như anh tưởng.

Dù bọn họ quen nhau bằng cách nào, vì sao lại có mối quan hệ như bây giờ, ít nhất đối phương không phải loại người tùy tiện.

Cho dù tương lai bọn họ đường ai nấy đi, Lê Phi Phàm nghĩ, Hoắc Uẩn Khải vẫn sẽ là nét bút đậm màu mà sống động trong trí nhớ của anh.

Không khí tĩnh lặng.

Ánh mặt trời dịu nhẹ.

Hoắc Nhị gia như được khoác một lớp áo mềm mại, ánh mắt nhìn anh như nhìn một sinh mệnh mới, ngay cả giọng điệu cũng tràn ngập sự dịu dàng, bao dung vô tận.

Lê Phi Phàm nghe hắn hỏi: “Cậu có muốn gặp hắn ta không?”

“Không muốn.” Lê Phi Phàm thật thà nói.

Bọn họ chọn không xé rách lớp màn ấy.

Lê Phi Phàm cũng hiểu vụ ở Liêu Thành lần này, Hoắc Uẩn Khải muốn thử

xem anh có biết chuyện đó không.

Trừ việc Lê Phi Phàm không hiểu sao bản thân lại có hai cuộc đời bất đồng, gần như anh chẳng có bí mật gì với Hoắc Uẩn Khải.

Cho nên anh nói thẳng là không muốn.

Đây là vấn đề anh đã cân nhắc trong lòng khá lâu kể từ khi tỉnh dậy.

Lý trí nói anh là Lê Phi Phàm, không phải Tần Bách Xuyên.

Nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ có ký ức của Tần Bách Xuyên, nhưng vẫn bị mắc kẹt trong cảm xúc từ quá khứ. Thậm chí anh không thể ngó lơ khoảng hồi ức ngắn ngủi này, nó đã thay đổi anh rất nhiều.

Hoắc Uẩn Khải đã nói với anh: “Cậu vẫn không thể vượt qua được về mặt tình cảm, đúng không?”

“Hiện giờ hấn ta thế nào?” Lê Phi Phàm ngược mắt nhìn hấn.

Hoắc Uẩn Khải rũ mắt, khẽ vươn tay chạm vào đuôi mắt hơi sụp xuống của anh, nói: “Không ổn lắm, thậm chí hấn ta còn không biết cậu còn sống, nhưng sớm muộn gì hấn ta cũng sẽ biết thôi, tôi không thể nhốt cậu ở đây cả đời.”

“Cảm ơn.” Lê Phi Phàm nói: “Vì đã cho tôi thời gian.”

Hoắc Uẩn Khải khẽ cười: “Từ lúc tỉnh dậy cậu cứ như vậy.”

“Như nào?” Lê Phi Phàm hỏi.

Hoắc Uẩn Khải trả lời: “Đôi mắt như rất quyến luyến, dính người, cậu đã quên hết ký ức hồi còn nhỏ rồi phải không?”

Lê Phi Phàm gật đầu.

Hoắc Uẩn Khải nói: “Cứ làm theo con tim là được.”

Lê Phi Phàm thấy lòng mình như bị dòng nước chảy qua chỉ vì câu nói của Hoắc Uẩn Khải.

Ở trước mặt người khác, có lẽ Lê Phi Phàm sẽ không thể hiện ra, nhưng ở trước mặt Hoắc Uẩn Khải, mặc kệ chuyện anh đã cố tình xem nhẹ kia có bị phơi bày dưới mặt trời không thì anh vẫn sẽ không có cảm giác khó chịu vì bị đụng tới ranh giới.

Thậm chí anh còn tựa đầu vào bên hông hắn.

“Nhị gia, đau đầu sắp chết rồi.”

Chương 48

Năm ngón tay của Hoắc Uẩn Khải đan vào mái tóc của Lê Phi Phàm, hắn vuốt ve một lúc lâu, chưa vội buông tay, cặp mắt xuống nhìn dáng vẻ sống dở chết dở của anh, nói: "Người bình thường còn sống thì không thể gạt bỏ cảm xúc của bản thân, dù có vội vã, ích kỷ, bản ngã, thỉnh thoảng còn cả trốn tránh hoặc nhu nhược, cho nên cậu không cần khất khe với chính mình. Bây giờ tình hình nhà họ Tần rất hỗn loạn, cậu đừng nhúng tay là được."

Mặc dù Lê Phi Phàm khó bị thuyết phục bởi đạo lý mà ai cũng biết này, nhưng lời nói của Hoắc Uẩn Khải có sức mạnh khiến người khác an lòng.

Anh hơi lùi lại, ngửa đầu lên: "Nhưng sao tôi vẫn chưa thấy Nhị gia yếu đuối bao giờ?"

"Có mà." Hoắc Uẩn Khải nhìn vào mắt anh cười nhẹ: "Chính là lúc tôi tới đón cậu."

Lê Phi Phàm sững sốt.

Hôm đó, lúc anh nhìn thấy Hoắc Uẩn Khải là ở trên trục thẳng.

Bởi vì sốt cao nên đầu óc Lê Phi Phàm cứ mê man, anh chỉ nhớ hắn kéo mình lên, bình tĩnh an bài người bên cạnh trở về địa điểm xuất phát. Hoắc Uẩn Khải vẫn là bộ dáng quen thuộc đó, không có gì bất thường.

Cho nên lúc này nghe hắn nhắc tới ngày đó, Lê Phi Phàm có phần kinh ngạc.

Thấy anh nhìn mình chằm chằm, Hoắc Uẩn Khải nói tiếp: "Tôi tận mắt chứng kiến vụ nổ xảy ra, lúc đó cậu đang ở phía dưới."

Không ai là thần thánh, dù Hoắc Uẩn Khải biết người của mình đã đến, nhưng lúc lửa khói ngút trời, hắn vẫn sợ hãi.

Nếu người của hắn mắc sai lầm, nếu không kịp...

Vào thời điểm đó, một người ở trên, người kia ở dưới, có lẽ đó sẽ là lần cuối cùng ở kiếp này bọn họ gần nhau như vậy.

Cảm giác chứng kiến một vụ tai nạn xảy ra ngay trong tầm mắt mà không thể làm gì là một trải nghiệm mới mẻ với Hoắc Uẩn Khải.

Cảnh tượng đó đã tác động sâu vào tâm trí hắn. Vì vậy, từ rất sớm, Hoắc Uẩn Khải đã bố trí cục diện đến khi hoàn toàn khống chế được nhà họ Hoắc. Hắn cho rằng bao năm qua, bản thân đã khó lòng bị lung lay bởi bất cứ thứ gì, nhưng lúc ấy hắn lại cảm nhận được sự bất lực.

Đặc biệt là khi chuyện này liên quan đến thân thể của người trước mặt.

Hóa ra anh lại là người nhà họ Tần.

Đây là điều mà không một ai đoán trước được.

Hai nhà Hoắc- Tần đã xích mích nhiều năm, phía sau gia tộc lớn như bọn họ sao có thể không có những bí mật đen tối, nếu như thật sự muốn điều tra thì sẽ phát hiện được nhược điểm của đối phương. Chỉ duy độc có Lê Phi Phàm. Trước đây Hoắc Uẩn Khải đã cho người điều tra anh vài lần, nhưng thân thể của Lê Phi Phàm không có gì bất thường. Ngay cả Tần Bách Dạ luôn nhớ tới nguyên nhân dẫn đến nhát dao ngay ngực, khiến hắn canh cánh trong lòng mười mấy hai mươi năm là Tần Tiêu cũng luôn theo dõi từng hành động của hắn ta, không có khả năng không phát hiện ra mà để người dốt mũi.

Nhưng tất cả mọi người đều bị đánh lạc hướng.

Sự dẫn dắt vô hình đó lại là nguyên nhân chính đẩy Lê Phi Phàm vào hiểm cảnh này.

Kết hợp với tất cả những chi tiết kỳ lạ trước đó, Hoắc Uẩn Khải phát hiện ra sự khác thường nhờ trực giác nhạy bén.

Nhất là sau khi mọi chuyện xảy ra mà điều tra lại lần nữa, tất cả đều thuận lợi như có một sợi dây vô hình liên kết hẳn, người trước mặt và nhà họ Tần dây dưa với nhau.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải không vội vã đào sâu vấn đề.

Đầu tiên, hẳn phải vô thức cau mày khi tra ra thời thơ ấu của Lê Phi Phàm và những điều anh từng trải qua.

Thứ hai, Hoắc Uẩn Khải biết quá khứ đó ảnh hưởng đến Lê Phi Phàm như thế nào nên anh vừa tỉnh lại đã mất đi sức sống, tỉnh dưỡng nhiều ngày mà còn yếu đuối một cách chưa từng thấy trước mặt hẳn.

Vì vậy, hẳn nói với anh: "Tôi biết tất cả không phải lỗi của Tần Bách Dạ, nhưng cậu cũng không thể thay đổi sự thật trong quá khứ. Cậu nói không muốn nhìn thấy hẳn ta, chẳng qua là do cậu không biết phải làm thế nào thôi."

Lê Phi Phàm nghe Hoắc Uẩn Khải giảng giải, anh ngồi xếp bằng trên hành lang dài.

Hắn cảm thấy buồn cười trước vẻ mặt "Đừng nói nữa, càng nói tôi càng muốn chết" của Lê Phi Phàm.

Như thế đã hết cách với anh, đành phải đưa ra lời khuyên.

"Như vậy nhé." Hoắc Uẩn Khải nói: "Không gặp hẳn ta, nhưng tôi sẽ tiết lộ tin cậu vẫn ổn. Đến lúc hẳn ta tìm đến cửa, nếu cậu vẫn không biết đối mặt như nào, tôi sẽ tìm người tổng cổ hẳn ta đi, được không?"

Lê Phi Phàm nhướn mày, hơi kinh ngạc: "Là kẻ thù của anh ấy, những lúc như này chẳng phải là thời cơ tốt để bỏ đá xuống giếng hay sao? Tại sao anh còn giúp anh ấy?"

"Không phải giúp hẳn ta, mà là giúp cậu."

Hoắc Uẩn Khải nói: "Nếu như Tần Bách Dạ thật sự gặp nạn vào lúc này, cậu không thấy khó chịu sao?"

Lê Phi Phàm suy nghĩ một chút: "Hình như không dễ chịu lắm."

Nhưng Lê Phi Phàm vẫn rất rõ ràng về lập trường của mình.

Cho dù thái độ của anh đối với Tần Bách Dạ phức tạp thế nào, ít nhất đời này Lê Phi Phàm thật sự không thể làm Tần Bách Xuyên.

Vì vậy anh nói: "Nhưng chẳng phải tôi đã theo anh rồi sao? Sống là người của anh, chết là ma của anh. Xuất thân là chuyện tôi không thể quyết định, bây giờ còn làm phiền Nhị gia suy nghĩ thay tôi, chưa nói đồng ý hay không, cho dù tôi chết, tổ tiên nhà họ Hoắc của anh cũng không buông tha cho tôi."

"Giác ngộ của cậu đã cao đến mức tìm ra đường sống cho mình sau khi chết, quả là không dễ dàng."

Lê Phi Phàm không còn lời nào để nói.

Mặc dù ngoài miệng không nghiêm túc, nhưng Lê Phi Phàm cũng không đến mức đắm chìm trong cảm xúc của bản thân không thoát ra được.

Ai lại không biết mối quan hệ giữa nhà họ Hoắc và nhà họ Tần ở thành phố Thịnh Kinh.

Một khi thân phận của Lê Phi Phàm bị bại lộ, ai bị kẹt ở giữa khó xử thì người đó tự biết.

Lê Phi Phàm sẽ không đổi sang họ Tần, trong thế giới này anh chính là chim hoàng yến của Hoắc Uẩn Khải. Ít nhất, trước khi có thể thật sự thoát khỏi thân phận này, anh cần— và chỉ có thể sống với thân phận này.

Cho dù sau này trở về chính mình, anh cũng chỉ là Lê Phi Phàm chứ không phải là con trai út của nhà họ Tần.

Vì vậy, lập trường của anh vẫn đứng về phía nhà họ Hoắc.

"Tôi biết cậu đang nghĩ gì."

Thấy anh cau mày, Hoắc Uẩn Khải nói: "Nói chỉ giúp cậu thôi thì chưa đủ, cậu thật sự cho rằng lật đổ nhà họ Tần dễ dàng như vậy? Cho dù nhà họ Hoắc và nhà họ Tần là đối thủ, nhưng không phải là không có lợi ích chung, vừa cạnh tranh vừa liên lụy mới là mối quan hệ đối thủ ngang sức. Tần Bách Dạ nắm quyền nhà họ Tần, hấn ta cũng không phải là người dễ chơi, lúc này là thời điểm tốt để ra tay với nhà họ Tần, nhưng đây không phải cách tốt nhất."

Lê Phi Phàm mím môi: "Tôi biết anh đang bao biện hộ tôi, Nhị gia, tôi phát hiện đôi khi anh thực sự rất dụi dàng."

"Thật à?" Hoắc Uẩn Khải bật cười: "Chẳng phải do cậu trông quá tội nghiệp sao."

"Chỗ nào chứ?" Lê Phi Phàm lẩm bẩm.

"Tội nghiệp muốn chết." Ngón tay Hoắc Uẩn Khải lại lướt qua đuôi mắt Lê Phi Phàm, hấn thì thầm nói: "Lúc đang tủi thân như vậy mà còn có sức vùng vằng với tôi."

Lê Phi Phàm vô tội chớp mắt, hai tai có chút nóng.

Anh hơi tránh né động tác của hấn, lần đầu tiên cảm thấy da mặt mình không đủ dày.

Bên kia, tại sân sau của nhà họ Tần.

Mặt trời đang lặn, người đàn ông ngồi trên bậc đá trước tiểu lâu không ai khác ngoài Tần Bách Dạ.

Trên mu bàn tay hấn cuốn băng gạc nhuộm máu, sắc mặt âm trầm, râu ria lởm chởm.

Đó là hình ảnh Khâu Dương nhìn thấy khi bước vào cửa.

Giây phút đó, cậu ta không nhận được phải cần rằng, đỏ hốc mắt. Mấy ngày nay cậu ta thấy Tần Bách Dạ tự mài mòn bản thân từng chút một, không ăn cơm, không nói lời nào.

Những tên mà Tần Tiêu khai ra đều không có kết cục tốt, sau đó Tần Bách Dạ nhốt Tần Tiêu ở dưới tầng hầm, mỗi ngày đều ở đó hai tiếng mới đi ra. Lúc ra khỏi, chính hắn cũng không thể phân biệt được vết máu trên mặt là của mình hay là của Tần Tiêu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Khâu Dương thực sự sợ Tần Bách Dạ sẽ giết Tần Tiêu.

“Anh Tần.” Khâu Dương tiến lên cúi người bên cạnh hắn, nói: “Cảnh sát đang điều tra tung tích của Tần Tiêu, chúng ta không thể nhốt hắn ta ở đây mãi.”

Tần Bách Dạ ngẩng đầu lên, nhưng hắn làm lơ lời của Khâu Dương.

Hắn hỏi: “Nhà họ Hoắc có tin tức gì không?”

“Không có.” Khâu Dương hơi không đành lòng, lắc đầu: “Nhà họ Hoắc không chịu tiết lộ tin tức gì, người của chúng ta cũng không tra được thông tin nào. Chúng ta nhượng bộ, trao đổi với nhà họ Hoắc để lấy những món đồ của Lê... Tiểu Xuyên trước kia, bọn họ cũng không đồng ý.”

“Không cần.” Tần Bách Dạ vuốt mặt: “Người đã không còn, lấy được đồ thì có ích lợi gì.”

Khâu Dương tức giận nói: “Tần Tiêu đúng là đáng chết.”

“Tôi cũng đáng chết.” Tần Bách Dạ nói.

Khâu Dương rơi nước mắt: “Anh Tần, chuyện này không thể trách anh.”

Tần Bách Dạ cười tự giễu, mấy ngày liên tiếp lao碌 suy nghĩ, trông hắn

tang thương tiểu tụy đi nhiều, còn đâu bộ dáng ông chủ Tần trẻ trung anh tuấn ngày xưa nữa.

Sao có thể không tự trách.

Tần Bách Dạ hận Tần Tiêu, hận những kẻ đã bí mật nhốt Tiểu Xuyên năm đó, nếu như hắn hận Thư Dịch Khinh - kẻ nhúng tay vào chuyện này bao nhiêu lần, thì hắn hận chính mình gấp trăm, gấp ngàn lần.

Tần Bách Dạ hận bản thân khi ấy tại sao lại bỏ một mình anh ở nơi đó, hận bản thân không đủ mạnh mẽ.

Sau bao nhiêu năm hận thù, rõ ràng bọn họ cách nhau gần như vậy, nhưng hắn lại không nhận ra Tiểu Xuyên.

Tiểu Xuyên đã mềm lòng rồi, tại sao hắn vẫn đưa ra lựa chọn như trước.

Tần Bách Dạ hận đến nỗi đêm nào cũng nghe thấy giọng Tiểu Xuyên khi còn nhỏ dặn anh trai về nhà sớm một chút, hận hình bóng trẻ tuổi im lặng đứng trên căn lầu gỗ, càng nghĩ hắn càng tự dần vặt bản thân.

Tần Tiêu thật sự đã trả thù hắn, khiến cả đời này hắn không được yên.

Tần Bách Dạ khàn giọng hỏi Khâu Dương: "Có tin tức gì của Thư Dịch Khinh không?"

"Không." Khâu Dương lắc đầu, nói: "Ngoại trừ lần cuối cùng em nhìn thấy cậu ta ở hành lang ngày hôm đó, dường như cậu ta đã bốc hơi khỏi thế giới. Bây giờ nhà họ Thư đã hoàn toàn mai danh ẩn tích khỏi Thịnh Kinh, vừa rồi xảy ra chuyện lớn như vậy mà cậu ta cũng không lộ diện."

Tần Bách Dạ chế nhạo: "Đương nhiên phải trốn."

"Vẫn tiếp tục tìm ạ?"

"Tìm." Đôi mắt Tần Bách Dạ thâm thúy như đêm đen, hắn khàn giọng nói:

“Tôi tiếp cận cậu ta đều có mục đích cả, cậu ta cũng tính kế hai anh em chúng tôi, nói nhân quả báo ứng cũng được, suy cho cùng vẫn nên có điểm kết.

Dù phải lật tung cả Thịnh Kinh cũng phải tìm bằng được người cho tôi.”

"Dạ."

Tần Bách Dạ chống tay lên bậc thang đá rồi đứng dậy.

Chân hắn không vững, cả người lảo đảo.

“Anh Tần!” Khâu Dương sốt sắng muốn dìu hắn.

Tần Bách Dạ phát tay, hoảng hốt nhìn về phía chân trời, nói: "Chờ tôi xuống dưới đón em ấy, có lẽ em ấy sẽ không muốn nhìn thấy tôi."

Khâu Dương như bị sét đánh, trước đây chưa bao giờ cậu ta thấy anh Tần suy sụp nặng nề như vậy. Hai chuyện vừa rồi như thể đã làm sụp đổ mọi nỗ lực của Tần Bách Dạ trong bao năm qua.

Tin Lê Phi Phàm chết đã lấy đi sức sống của Tần Bách Dạ.

May mắn thay, ông trời không tàn nhẫn như vậy.

Đêm hôm đó, tin tức Lê Phi Phàm đã được Nhị gia nhà họ Hoắc đưa đi trước đã được truyền ra.

Lúc đó Tần Bách Dạ vừa mới giải quyết xong người cuối cùng biết chuyện năm xưa của nhà họ Tần, nghe tin bèn tưởng mình bị ảo giác. Hắn túm người truyền tin kéo lại gần: "Cậu... vừa mới nói cái gì?"

Cấp dưới giật mình trước ánh mắt của sếp.

Anh ta lắp bắp: "Người nhà họ Hoắc truyền ra tin Lê Phi Phàm vẫn ổn, mấy ngày nay cậu ấy đang dưỡng thương ở Ngọc Kinh Viên."

“Dưỡng thương?!” Đầu óc Tần Bách Dạ chỉ nhảy số một tin này, hấn lập tức hỏi: “Người thế nào rồi?”

Khâu Dương cũng vừa tỉnh lại sau tin tức này.

Cậu ta nhanh chóng kéo tay Tần Bách Dạ, nói: “Anh Tần, nếu nhà họ Hoắc nói không sao thì chúng tớ không sao cả, anh đừng lo lắng.”

Tần Bách Dạ buông tay, ngã trở lại trên ghế dựa, chậm rãi nói: “Còn sống.”

Hấn cũng vừa hoàn hồn sau tin sốc này.

Sau đó, hấn như mất bình tĩnh, không màng tới những người xung quanh mà đưa hai tay che mặt một lúc lâu không động tĩnh.

Người truyền tin cũng giật mình, bọn họ chỉ phụ trách dò hỏi tin tức chứ hoàn toàn không biết chuyện nên không thể hiểu sao sếp lại có phản ứng như vậy khi biết tin tình nhân của Hoắc Nhị gia vẫn ổn.

Khâu Dương tinh mắt ra hiệu cho những người xung quanh lui ra.

Ngay sau đó, cậu ta tự bước ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Khâu Dương nghĩ lúc này anh Tần cần không gian riêng tư.

Lê Phi Phàm gặp Tần Bách Dạ trong một tình huống hoàn toàn bất ngờ.

Sức khỏe của anh hồi phục rất tốt, công ty của Hoắc Thất cũng được trang hoàng đâu ra đó.

Gần đây, Hoắc Thất định tuyển thêm người nên nhờ Lê Phi Phàm đến làm giám khảo.

“Ông chủ nhỏ nhà họ Hoắc của chúng ta cũng cần sự hướng dẫn của một ông chủ trên danh nghĩa như tôi ư?”

Lê Phi Phàm vừa đến đã nhận thấy sự thay đổi lớn, anh cười nói: “Tôi còn tưởng rằng bây giờ cậu uy phong lắm cơ đấy.”

"Đừng có vừa tới đã móc mĩa tôi có được không?"

Hoắc Thất tức giận đi theo sau, cố ý hạ thấp giọng nói: "Dù sao tôi cũng là ông chủ, chừa cho tôi chút mặt mũi đi."

Lê Phi Phàm nghe vậy bèn phì cười.

Công ty đã tìm được một số nhân sự cơ bản, lễ tân là một cô gái xinh xắn.

Nhìn thấy Hoắc Thất đưa người đến, cô lập tức cười lộ ra chiếc răng khểnh nhỏ, nói: "Chào anh, sếp Hoắc Thất."

"Xin chào." Hoắc Thất ra dáng mà gật đầu lại.

Cậu còn giới thiệu Lê Phi Phàm đứng một bên, nói: "Đây mới là ông chủ thực sự, sau này gọi Lê tổng."

Cô gái nhỏ nhìn người thanh niên hấp dẫn trước mặt, đôi mắt sáng lên.

Nụ cười của cô càng ngọt ngào hơn, cô ngoan ngoãn gọi: "Lê tổng."

"Đừng nghe lời vô nghĩa của tiểu Hoắc tổng, gọi Lê tổng làm gì, cứ gọi anh Lê là được rồi." Lê Phi Phàm thấy món đồ trang trí Tỳ Hưu mà anh chiêm được từ chỗ Hoắc Uẩn Khải được đặt trên tủ phía sau quầy lễ tân bèn nói với cô gái nhỏ: "Đưa cái đó cho tôi."

Hoắc Thất khó hiểu: "Anh lấy cái này làm gì?"

"Phủi bụi." Lê Phi Phàm nói: "Cậu có biết thứ này quý giá như thế nào không, còn tùy tiện ném nó ở một nơi như vậy, phá gia chi tử."

Hoắc Thất nhìn anh mà không nói nên lời: "Tại sao anh lại bày ra dáng vẻ này?"

"Dáng vẻ gì?"

"Dáng vẻ tham tiền."

Lê Phi Phàm lười để ý đến cậu.

Hoắc Thất đưa anh đi vào văn phòng, cậu đẩy cửa một văn phòng lớn, nói: "Thế nào?"

"Khá tốt." Lê Phi Phàm ngấm rồi nói.

Hoắc Thất đứng ở cửa: "Cửa anh."

"Cái gì?" Lê Phi Phàm giật mình.

Hoắc Thất mặc vest chỉnh tề, một tay vẫn nắm lấy tay nắm cửa, nghiêm túc nhìn anh gật đầu nói: "Anh không nghe nhầm đâu, văn phòng này cho anh."

"Tôi sẽ không đến làm việc đúng giờ."

"Vẫn là cửa anh." Hoắc Thất rất kiên trì, nói: "Tôi biết nhất định chú hai sẽ không cho anh rời đi, nhưng nơi này có quy mô như vậy đều là nhờ anh, anh chính là ông chủ thật sự của công ty đầu tư này, nơi này thuộc về anh."

Lê Phi Phàm thừa nhận anh đã phí không ít công sức vào nơi này, nhưng trước đây anh chỉ dựa vào tài nguyên trong tay và thân phận người của Hoắc Uẩn Khải để kiếm chút lợi nhuận.

Thật ra anh cũng không có ý định phát triển quy mô lớn như vậy, nhưng vì có Hoắc Thất hỗ trợ nên anh mới tiếp tục duy trì đến hiện tại.

Nếu Lê Phi Phàm thực sự muốn làm, anh sẽ không hời hợt như vậy.

Nhưng nhìn Hoắc Thất như muốn anh trở thành ông chủ tương lai.

Lê Phi Phàm nói: "Cậu biết tôi vẫn trực thuộc Hoắc thị mà, tôi còn là trợ lý của chú hai cậu đấy."

"Anh có thể làm nhiều công việc một lúc mà."

Lê Phi Phàm nghiêng răng: "Vậy cảm ơn sự tín nhiệm của cậu quá."

Hoắc Thất đẩy vai anh đi vào, nói: "Không cần áp lực quá, tôi phụ trách điều hành kinh doanh hàng ngày, chú hai tôi nghĩ nơi này chỉ là vui đùa nên mặc kệ cho tôi tự quyết."

Có anh ở đây toạ trấn, tôi có dự cảm nếu anh muốn đưa công ty ra thị trường thì chú hai cũng sẽ ủng hộ một trăm phần trăm."

"Nhóc con cậu tham vọng đấy." Lê Phi Phàm liếc cậu: "Dựa vào tôi để hưởng chút lộc từ chú hai cậu?"

Hoắc Thất gật đầu, cười nói: "Nguyên nhân chủ yếu là đám nhị đại ở Thịnh Kinh bây giờ đều cắn răng ganh đua.

Tôi mới có chút thành tựu, nhất định không thể bại được."

"Sao không đi tìm chú hai cậu ấy? Chẳng lẽ anh ấy để cậu phải thiệt à."

Hoắc Thất gỡ tóc: "Tôi không muốn bị người ta nói là ỷ lại gia đình."

Lê Phi Phàm giễu cợt: "Sĩ diện, dùng danh nghĩa của tôi không phải cũng thế à?"

Hoắc Thất đứng lý hợp tình: "Trắng trợn ỷ lại và âm thầm ỷ lại về bản chất là khác nhau."

Lê Phi Phàm cạ lời: "Chú hai cậu hơn cậu chưa đến chục tuổi, cậu đã đòi dựa hơi anh ấy?"

"Nhưng tâm hồn chú ấy già rồi." Hoắc Thất gan lớn, cánh cũng cứng, dám bàn tán về chú hai sau lưng với Lê Phi Phàm: "Chú ấy đứng đầu mà không đứng đắn, cả thành phố Thịnh Kinh đều biết chú ấy sắp đánh nhau với nhà họ Tần vì anh rồi, chẳng giống dáng vẻ gia chủ nhà họ Hoắc chút nào."

Lê Phi Phàm nhắc chân định đá cậu.

Không chỉ riêng Hoắc Thất mà rất nhiều người đều đang suy đoán Lê Phi Phàm có liên quan gì đến ân oán giữa Hoắc Uẩn Khải và Tần Bách Dạ không.

Nhưng Lê Phi Phàm chỉ là một tình nhân nhỏ của Hoắc Uẩn Khải, thân phận này khiến mọi người không ngừng suy đoán mối quan hệ giữa ba người.

Tần Bách Dạ yêu Lê Phi Phàm, câu này do Tưởng Huân khoác lác.

Lê Phi Phàm đau đầu không thôi.

Thấy anh sắp phát hỏa, Hoắc Thất ngoan ngoãn im miệng.

Cậu biết vừa rồi Lê Phi Phàm xảy ra chuyện, sức khỏe không được tốt nên cậu không dám thực sự gâу chuyện.

Hôm nay Hoắc Thất tìm anh chủ yếu là vì cậu được giới thiệu một nhân tài.

Nghe nói anh ta là một nhà đầu tư nổi tiếng trong ngành, được rất nhiều công ty đang săn đón. Hoắc Thất muốn mời người về, nhưng một mình cậu thì không đủ sức thuyết phục, vất vả lắm mới hẹn được người ta nên mới lôi Lê Phi Phàm đi cùng.

Cậu còn chủ động mời mọi người đi ăn và nói chuyện.

Lê Phi Phàm đành phải đến nhà hàng với Hoắc Thất.

Nhà hàng này rất cao cấp, Lê Phi Phàm mặc đồ hươ nhàn, vừa mới bước vào mà người gác cửa đã khom lưng chào 90 độ khiến anh sững sốt.

Hoắc Thất lùi lại một bước lớn, lảm bảm nói: "Lẽ đúng là lớn thật."

"Đi thôi." Lý Phi Phàm liếc nhìn người gác cửa đang chào hỏi Hoắc Thất.

Người Hoắc Thất hẹn ước chừng ba mươi tuổi, họ Lý.

Anh ta đeo kính, tướng mạo thường thường.

Sau khi đôi bên giới thiệu rồi ngồi xuống, Hoắc Thất bắt đầu trò chuyện với người ta, Lê Phi Phàm dựa nửa người vào sô pha như người ngoài cuộc, không nói nhiều.

Người đàn ông đối diện thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lê Phi Phàm một cái.

Hoắc Thất nhìn bên thấy khó chịu, lông mày vô thức nhăn lại, cậu gõ gõ bàn nói: "Anh Lý, không biết anh có suy nghĩ gì về lời đề nghị vừa rồi của tôi?"

"À." Người họ Lý ngượng ngùng nhìn sang, nghe Hoắc Thất miêu tả thì có vẻ công ty của cậu chỉ là một công ty đầu tư nhỏ ít tiếng tăm, anh ta có phần khinh thường: "Có thể hai người không biết, tôi từng là trưởng nhóm của các dự án đầu tư lớn trong chuỗi công ty con của nhà họ Tần ở Thịnh Kinh, mức lương tôi muốn tương đối cao."

Hoắc Thất vừa nghe bên tức giận: "Anh nghĩ công ty con của nhà họ Tần thì ghê gớm lắm sao?"

Người bên kia xoa tay nói: "Đừng hiểu lầm, chẳng qua tôi thấy hai người còn trẻ quá." Anh ta đưa mắt sang Lê Phi Phàm hỏi: "Về phần anh Lê đây, không biết cụ thể thì anh đang làm gì?"

Lê Phi Phàm nhìn sang: "Anh hỏi tôi?"

"Đúng vậy." Người bên kia nhìn chằm chằm vào Lê Phi Phàm, nói: "Vì hai người không thèm để mắt công ty nhà họ Tần nên tôi khá tò mò về lai lịch của anh Lê."

Người họ Lý nọ chướng mắt công ty của Hoắc Thất nhưng vẫn ngồi lại đều là vì Lê Phi Phàm.

Dạo này tinh thần kinh doanh của Hoắc Thất đang tăng vọt, cậu khao khát nhân tài nên luôn giữ tư thái khiêm nhường, vừa rồi tức giận cũng chỉ vì giọng điệu của người kia khiến cậu khó chịu.

Nhưng Lê Phi Phàm thì khác.

Ngay cả khi anh ăn mặc tùy ý, khí chất trên người cũng khác hẳn.

Người họ Lý nói anh ta từng làm ở công ty con nhà họ Tần để nâng giá trị của bản thân, nhưng thấy Lê Phi Phàm còn không chớp mắt, anh ta nghĩ có khi người này là nhân vật lớn nào mà mình không biết.

Lê Phi Phàm vừa nghe, chỉ cười hai tiếng: "Tôi chưa từng tốt nghiệp trung học, cũng không có tiếng tăm gì để giới thiệu cho anh Lý. Khiến anh chê cười rồi."

Sự tò mò và dò xét trong mắt người họ Lý bỗng phai nhạt đi. Trong lòng anh ta có phần khinh thường.

"Vây à." Anh ta uống một ngụm cà phê, sau đó nói: "Tuy bằng cấp ở thời đại này không nói lên điều gì, nhưng chỉ học đến cấp ba cũng bộc lộ phần nào khuyết điểm. Tôi nghĩ chúng ta không cần phải lãng phí thời gian của nhau..."

Anh ta chưa kịp nói xong đã đột ngột đứng dậy, gấp đến nỗi còn va vào góc bàn.

Anh ta nhanh chóng vòng qua bàn, bước đến đám người phía sau Lê Phi Phàm, cười nói: "Chủ tịch Tiêu? Thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp ngài ở đây."

Người được gọi là Chủ tịch Tiêu là Tiêu Hứa- lãnh đạo trực tiếp công ty con của nhà họ Tần, trước đây người họ Lý đã được làm việc chung trong một thời gian ngắn.

Đương nhiên lúc trước anh ta không muốn rời đi công ty nhà họ Tần, nhưng lúc đó cạnh tranh rất khốc liệt, bây giờ tình cờ gặp mặt, anh ta hy vọng đối phương nhớ tới mình mà cho thêm một cơ hội khác. Hơn nữa bên cạnh Tiêu Hứa còn có những người khác.

Một người có nét mặt góc cạnh, tuy rằng sắc mặt không tốt lắm, nhưng cảm giác khí thế đến từ người này không hề thua kém Tiêu Hứa.

Mẫu chốt là người họ Lý đã biết người này chính là Tần Bách Dạ, gia chủ nhà họ Tần.

Trong lòng người họ Lý bồn chồn, mặt đỏ lên vì kích động.

Anh ta cho rằng đây là cơ hội trời ban.

Vừa mở miệng muốn chào hỏi đã bị Tiêu Hứa giơ tay ngăn lại, đối phương trừng anh ta một cái.

Sau đó, người họ Lý phát hiện ra Tần Bách Dạ đang nhìn chăm chăm vào bàn mà anh ta vừa ngồi.

Anh ta liếc mắt nhìn sang, đúng lúc nhìn thấy Lê Phi Phàm quay đầu lại.

Lê Phi Phàm từ đầu đến cuối bày ra vẻ hời hợt, còn bị chê là bằng cấp thấp vừa nhìn về phía này bèn lộ vẻ ngạc nhiên.

Sau đó Tần Bách Dạ bắt đầu di chuyển.
Gia chủ nổi tiếng nhà họ Tần nhắc chân bước thẳng đến bàn bên kia.

Hắn còn ngồi xồm xuống.

Giọng điệu của Tần Bách Dạ cực kỳ dịu dàng ôn hòa, hắn nhìn chăm chăm vào người trước mặt, nói: "Anh vừa nhận được tin tức nên đến đây, có lẽ em không biết chỗ này thuộc sản nghiệp của nhà họ Tần."

"Vốn dĩ anh không nên đến trực tiếp như vậy."

"Nhưng anh chỉ muốn nói một điều, đừng để những lời như bằng cấp thấp, nhiều khuyết điểm lọt vào tai, nhé?"

Từ lúc Tần Bách Dạ xuất hiện đến lúc hắn ngồi xổm trước mặt, Lê Phi Phàm còn chưa kịp phản ứng.

Mãi cho đến khi nghe được lời của người kia, anh mới nói: "Có thể anh chưa đủ hiểu tôi."

"Không vội." Tần Bách Dạ đứng lên.

Hắn đưa mắt ra hiệu cho người bên cạnh, kéo người đàn ông họ Lý ra ngoài trước.

Phía sau, người họ Lý mềm nhũn cả chân, gần như ngồi bệt trên mặt đất.

Mà Hoắc Thất ngồi bên cạnh Lê Phi Phàm đã ngây ngẩn.

Lúc này, cậu đang nghi ngờ liếc qua liếc lại giữa Lê Phi Phàm và Tần Bách Dạ.

Sau đó cậu hỏi Lê Phi Phàm: "Chú hai của tôi có biết không?"

"Biết cái gì?" Lê Phi Phàm nghiêng đầu hỏi.

Hoắc Thất: "Anh và kẻ thù một mắt một còn của chú ấy đã ám độ trần thương* với nhau rồi."

(*): Âm thầm mập mờ, làm những chuyện không ai có thể ngờ tới.

Chương 49

Hoắc Thất vừa nói xong lời này, Lê Phi Phàm đã vỗ ngay vào ót cậu một cái.

"Làm gì đấy." Hoắc Thất vừa sờ đầu vừa oán trách: "Anh leo tường mà còn đánh tôi. Tôi nói cho anh biết, mặc dù quan hệ bây giờ của chúng ta khá tốt, nhưng người anh căm sùng là chú hai tôi, tôi..."

"Cậu còn dám nói!"

Lê Phi Phàm lại muốn đánh cậu.

Hoắc Thất trốn vào góc bên cạnh.

Tuy còn nhỏ tuổi, trước kia cũng chưa từng làm việc gì đứng đắn, nhưng thân là con cháu nhà họ Hoắc, cậu vẫn biết rõ những mâu thuẫn thâm căn cố đế giữa các gia tộc với nhau.

Nên cậu không thể hiểu nổi sao Lê Phi Phàm lại quen biết gia chủ nhà họ Tần, mà quan hệ còn có vẻ không tầm thường.

Nhất là lúc Tần Bách Dạ tìm người đuổi cái tên họ Lý kia xong còn trở về gặp bọn họ.

Hoắc Thất phát hiện đối phương vẫn đang nhìn mình, ai ngờ cuối cùng hẳn lại nói với Lê Phi Phàm: "Người vừa nãy đúng là có năng lực, nhưng vừa ngạo mạn lại hay trêu cao đập thấp, danh tiếng trong ngành cũng không tốt. Các cậu có thiếu người đi chặng nữa thì hẳn cũng không thích hợp."

"Cần anh nói chắc!" Hoắc Thất lạnh miêng, địch ý của cậu đối với Tần Bách Dạ từ mâu thuẫn gia tộc nâng lên thành cá nhân, nhưng "ăn không được thì đập đổ" là hành vi của tiểu nhân, cậu đành oán giận nói: "Chúng tôi đâu có

mù, không cần mấy lời vô nghĩa của anh.”

Nhưng Hoắc Thất nhanh chóng phát hiện ra Tần Bách Dạ không hề để ý tới cậu.

Hắn chỉ nói với Lê Phi Phàm: "Chắc là em không muốn anh nhúng tay vào mấy việc này, anh sẽ thả người, nhưng nếu em có yêu cầu gì thì có thể đến tìm anh bất cứ lúc nào, việc gì cũng được.”

Đường đường là gia chủ nhà họ Tần mà lại nói chuyện nhẹ nhàng như thế, suýt đã làm Hoắc Thất sốc tại chỗ.

Trọng điểm là cậu phát hiện thái độ của Lê Phi Phàm cũng rất kỳ lạ.

Anh không có vẻ bất mãn, nhưng cũng không giống định chấp nhận. Hoắc Thất nghe thấy Lê Phi Phàm nói: "Tôi nghĩ tôi không có gì cần ngài Tần giúp đỡ cả, cảm ơn lòng tốt của anh, lập trường của chúng ta không giống, sợ là tiếp xúc nhiều sẽ dẫn đến những hiểu lầm không cần thiết.”

Hoắc Thất nghĩ: Được đấy, vẫn còn khá tỉnh táo.

Tần Bách Dạ rơi vào trạng thái trầm mặc mất một lúc, rõ ràng trên mặt hắn nhìn không ra biểu cảm gì, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm Lê Phi Phàm lại để lộ rất nhiều cảm xúc không thể nói ra.

Hoắc Thất bắt đầu chửi thầm trong lòng, cậu nghĩ tên chó má này diễn được đó, giả vờ tình thâm làm cái gì.

Hoắc Thất đề phòng lên tận cấp mười: "Ngài Tần.”

Tần Bách Dạ nhìn về phía cậu.

Hoắc Thất thầm run, cậu nghĩ— Cmn đây là Tần Bách Dạ đó, là nhân vật tầm cỡ chú hai cậu, thủ đoạn lại hung tàn.

Nhưng cậu vẫn không chùn bước: "Tôi nghĩ chắc là anh biết Lê Phi Phàm là ai, anh trắng trợn quỵến rũ người đã có chủ, không sợ làm mất danh tiếng

của nhà họ Tần à.”

Lời này khá khó nghe, nhưng Hoắc Thất phát hiện mình lại bị làm lơ.

Cậu thấy Tần Bách Dạ hỏi Lê Phi Phàm, "Cậu ta không biết?"

"Không biết." Lê Phi Phàm còn gật đầu.

Cuối cùng Tần Bách Dạ cũng quay sang nhìn cậu, hấn nói: "Đương nhiên tôi biết em ấy là ai, chuyện lần này tôi phải cảm ơn chú hai cậu, hôm khác tôi sẽ đến tận nhà hỏi thăm."

"Cmn anh..."

Người này khiêu khích đến tận cửa nhà họ Hoắc rồi, là người đều không thể nuốt xuống cục tức này.

Hoắc Thất đứng bật dậy.

Lê Phi Phàm kéo cậu xuống, bắt đắ dĩ nói với Tần Bách Dạ: "Anh Tần, anh biết rõ đây là hiểu lầm, sao phải đùa cậu ấy."

Tần Bách Dạ nở một nụ cười hiếm hoi: "Xem ra em rất thích cậu ta." Nên mới nhịn không được bảo vệ người ta.

Cuối cùng Hoắc Thất mới kịp phản ứng.

Cậu nhìn Tần Bách Dạ rồi lại nhìn Lê Phi Phàm.

"Các anh..."

"Đừng có耿耿 ra nữa." Lê Phi Phàm khó chịu nói: "Ngồi yên đi."

Lê Phi Phàm không thể không thừa nhận, nhờ có một Hoắc Thất làm loạn ở giữa nên dường như lần gặp mặt giữa anh và Tần Bách Dạ mới không phát triển theo chiều hướng làm anh khó chấp nhận hoặc khó xử.

Mà thái độ của Tần Bách Dạ cũng không cương quyết, càng không có ý nhắc lại chuyện năm đó.

Thậm chí bọn họ còn không nói gì về chuyện quá khứ, sau đó Hoắc Thất còn bị hấp dẫn bởi chiến lược dùng lương cao thu hút nhân lực của bộ phận HR bên công ty hắn, còn liên tục hỏi hắn nhiều vấn đề. Lê Phi Phàm ở một bên nghe mà sắp nhức hết não.

Anh bắt đầu hoài nghi Hoắc Thất “sẽ có thành tựu không tệt” trong sách viết có phải ảo giác hay không.

Không ngờ cậu dám to gan đến tìm đối thủ của chú hai mình xin chỉ dạy, cũng không sợ bị người ta lừa vào bẫy.

Lúc bọn họ ra khỏi nhà hàng thì ngoài trời đang có mưa nhỏ.

Tài xế nhà họ Hoắc chờ ở ngay cổng, sau khi xảy ra chuyện, mỗi khi Lê Phi Phàm ra ngoài sẽ luôn dẫn theo người.

Anh và Hoắc Thất lên xe rời đi, xuyên qua tấm kính một chiều còn có thể nhìn thấy Tần Bách Dạ cầm ô đứng trước cửa nhà hàng. Hắn đứng yên ở đó, trong lòng Lê Phi Phàm ít nhiều cũng thấy hơi phức tạp.

Ngay cả Hoắc Thất còn nói thảm: "Sao tôi cảm thấy Tần Bách Dạ này với người trong tin đồn không giống nhau nhỉ?"

"Cậu nghe nói anh ấy là người như thế nào?"

Hoắc Thất: "Nói là lòng dạ hắn hiểm ác, năm đó nhà họ Tần cũng là gia tộc nhiều con cháu, nhưng những năm nay sắp tuyệt hậu vì hắn rồi. Đối với người nhà mà còn ra tay được, anh dám tưởng tượng không? Hôm nay tôi gặp mới biết tính tình anh ta khá tốt, tôi đã nói đến thế rồi mà anh ta lại chẳng hề tức giận, hoặc là người bên ngoài hiểu lầm, hoặc là anh ta nhẫn nhịn giỏi."

"Anh ấy không bị hiểu lầm đâu."

Hoắc Thất nhìn kinh ngạc nhìn anh: "Ý anh là anh ta tàn nhẫn thật."

Lê Phi Phàm cười lạnh: "Anh ấy không tàn nhẫn thì cậu nghĩ anh ấy có thể sống được sao?"

Lê Phi Phàm không biết xử lý chuyện của Tần Bách Dạ thế nào là bởi vì anh đã biết hết toàn bộ cốt truyện.

Cho dù anh là Tần Bách Xuyên, nhưng những năm tháng anh xuất hiện trong thế giới này chỉ được miêu tả với vai trò công cụ người vụn vụn bị tác giả phác họa qua loa, nhằm để thúc đẩy tuyến chính. Mà trên thực tế, sau biến cố thời thơ ấu, cuộc sống sau này của anh cũng khá tốt. Nhưng Tần Bách Dạ thì khác, với hấn mà nói, mười hai tuổi của tan nhà nát, nhà người chú mà hấn được gửi nuôi giống như hổ báo, chỉ mong ăn tươi nuốt sống anh em hấn, bất kể là quá trình trưởng thành, hay quá trình giành lại nhà họ Tần đều là đi trên biển lửa đao nhọn.

Lê Phi Phàm hận hấn không? Đương nhiên là không.

Lúc nhỏ anh không đợi được hấn, mà lúc ở trên núi, đương nhiên Lê Phi Phàm càng không đợi hết tội lên đầu Tần Bách Dạ.

Bởi vì Tần Bách Dạ chân chính lúc mười hai tuổi đã từng cố chấp canh giữ bên bờ sông, cố chấp giành lại nhà họ Tần, muốn bảo vệ cho gia đình hoàn chỉnh trong ký ức lúc nhỏ của hấn, kể cả khi mọi thứ đã sớm tan thành bọt nước.

"Hong Sí" như một quyển sách mà trong đó những nhân vật lớn ở thế giới này đều bị rút ra để Thư Dịch Khinh nuôi như cá trong ao. Nhưng có nhiều tình tiết trong truyện có logic không rõ ràng, có mấy bối cảnh cũng còn nhiều nghi vấn.

Ví dụ trong sách không viết tại sao Tần Bách Dạ lại lợi dụng Thư Dịch Khinh, còn cứu cậu ta hết lần này đến lần khác.

Nhưng bây giờ đã rõ rồi, chính Lê Phi Phàm là lý do.

Anh không biết việc mình xuyên vào sách là để bổ khuyết thế giới đã tồn tại sẵn này hay là anh đang làm xáo trộn nó.

Giống như Tần Bách Dạ có chấp niệm hay hành vi kỳ lạ gì thì Lê Phi Phàm vẫn biết anh tuyệt đối không có lập trường hận hấn.

Anh sống với thân phận Lê Phi Phàm đã nhiều năm, đã không thể làm Tần Bách Xuyên được nữa.

Như Hoắc Uẩn Khải đã phân tích giúp anh, chỉ có điều anh không biết nên định nghĩa vị trí của mình ra sao.

Mà ở đằng sau, Tần Bách Dạ vẫn đứng trước cửa nhà hàng, đợi đến khi không thấy xe nữa mới thu tầm mắt lại.

"Anh Tần." Khâu Dương không biết đã qua đây từ khi nào, cậu ta nói: "Tiêu tổng vẫn đang chờ anh."

"Biết rồi." Tần Bách Dạ đáp.

Hắn nhìn làn mưa, đột nhiên rất muốn nói chuyện với ai đó: "Khâu Dương, cậu nói xem, rốt cuộc mấy năm nay em ấy sống có tốt không?"

Khâu Dương chưa xót trong lòng, lập tức trả lời: "Có lẽ là rất tốt, không phải anh Tần đã thấy rồi ư."

"Dễ mềm lòng, tốt tính, nhìn thấy tôi nhưng lại không quay đầu đi ngay." Tần Bách Dạ nói rồi tự cười, nhưng nét cười thoáng đã nhạt đi, hắn lại nói: "Nhưng em ấy mà sống tốt thật thì sao phải đi theo Hoắc Uẩn Khải."

Lấy thân phận tình nhân ở lại bên cạnh gia chủ nhà họ Hoắc không giống cách mà người như em ấy sẽ chọn.

Trừ phi là em ấy đơn phương thích Hoắc Uẩn Khải, hoặc là sợ hãi quyền lực trong tay hắn.

Dù là khả năng nào cũng khiến Tần Bách Dạ mới nghĩ đã thấy như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang gặm nhấm tim hấn. Nhưng hấn chỉ có thể đứng nhìn.

Khâu Dương đành nói: "Lần trước em đến Ngọc Kinh Viên đã phát hiện, mặc dù thân phận có hơi khó nghe nhưng Hoắc nhị gia lại đối xử với cậu ấy rất tốt. Nếu anh không yên tâm, cứ nghĩ cách đón cậu ấy về là được."

Tần Bách Xuyên lắc đầu, cười tự giễu: "Tôi không có tư cách đó."

Khâu Dương không hiểu: "Sao thế được? Em thấy thái độ tiểu Xuyên...cậu Lê rất tốt mà."

"Chính là vì quá tốt, điều đó chứng minh em ấy không hề canh cánh trong lòng." Tần Bách Dạ lại hướng ánh mắt tới cuối phố, nói: "Em ấy đã trưởng thành rồi, không còn là đứa bé khóc với tôi năm đó nữa, tôi không thể đưa ra quyết định thay em ấy, cũng không thể ép buộc em ấy lựa chọn."

Khâu Dương chần chừ một lúc: "Vậy có tiếp tục chuẩn bị thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần lúc trước không?"

"Âm thầm làm là được." Tần Bách Dạ nói: "Coi như là để lại cho em ấy một phần bảo hiểm, cho dù sau này tôi không còn thì em ấy cũng không phải thua kém ai."

Khâu Dương hơi không tán thành, nhíu mày: "Anh Tần, lời này của anh quá xui xẻo rồi."

"Đề phòng nhỡ đâu." Tần Bách Dạ nói.

Bên kia, Lê Phi Phàm đưa Hoắc Thất về đến Ngọc Kinh Viên thì vừa lúc gặp được chú Phúc tới thông báo phu nhân đến.

Bình thường Diêu Hồng Chiếu hiếm khi đến nơi này, phần lớn thời gian bà đều ở nhà chính. Hoắc Uẩn Khải từng hỏi bà xem có muốn chuyển nhà không, nhưng bà đều từ chối với lý do ở không quen.

"Có chuyện gì ạ?" Lê Phi Phàm hỏi.

Chú Phúc nhìn thoáng qua Lê Phi Phàm rồi trả lời: "Có người muốn kết thông gia với nhà họ Hoắc."

Lê Phi Phàm dừng bước.

Hoắc Thất cũng ngậy người tại chỗ: "Chú hai tôi đồng ý chưa?!"
"Chưa đâu, nhị gia không có ở nhà." Chúc Phúc lắc đầu nói: "Chẳng qua lần này người kia là họ hàng xa ở quê cũ của phu nhân, họ hàng gần sớm đã không còn, phu nhân niệm tình xưa nên không tiện trực tiếp từ chối làm mất mặt người ta, nhưng mà có vẻ bà không vui cho lắm, thế mới qua đây để nhị gia tự quyết định."

Hoắc Thất lo lắng nhìn Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm bị ánh mắt của cậu làm cho phì cười, anh nói: "Ánh mắt của cậu là sao đây?"

"Ánh mắt 'sợ anh không chịu được'." Vì Lê Phi Phàm vẫn chưa nói rõ quan hệ giữa anh và nhà họ Tần với Hoắc Thất nên cậu mới nhìn anh mà nói: "Tôi xin lỗi vì mấy tiếng trước đã ngăn cản anh, thực ra nhà họ Tần cũng khá tốt, chỉ nhìn cách Tần Bách Dạ hiềm ác kia đối xử với đám thân thích là đã biết tuyệt đối sẽ không có chuyện họ hàng dám đuổi tới tận cửa."
Lê Phi Phàm đá cậu: "Cậu mà còn nói lung tung thì biến về đi."

"Đừng mà." Hoắc Thất kéo tay áo anh: "Tôi còn chưa được xem kịch hay mà."

Hay thì hay thật.

Người đến họ Vương, Diêu Hồng Chiếu gọi bà ta là chị dâu, cũng không biết ở giữa còn cách bao nhiêu thế hệ nữa.

Lê Phi Phàm không ngờ Diêu Hồng Chiếu hô mưa gọi gió nửa đời người, thế

mà bên nhà ngoại của bà lại có họ hàng bá đạo như vậy.

Người phụ nữ họ Vương đó ăn mặc không tề, nhưng lại không phải kiểu dáng thịnh hành bây giờ, trông thì đẹp nhưng khá thô tục.

Lúc Lê Phi Phàm đi vào, vừa đúng lúc nghe được bà ta đang lôi kéo Diêu Chiếu Hồng, bùi ngùi nói: "Chớp mắt mà chúng ta đã không gặp nhiều năm, Thịnh Kinh bây giờ thay đổi nhiều quá. Cô nói xem, năm đó nếu cô mà nghe lời bố mẹ thì sao phải chịu khổ như thế, nhưng may mọi chuyện đều đã qua rồi, nói cho cùng, có đứa con trai không thua kém ai như thế thì sau này cô chắc chắn sẽ có cuộc sống không tề."

Diêu Hồng Chiếu ngồi trong đại sảnh, vẻ mặt thản nhiên, vẫn cố giữ phép lịch sự cơ bản.

Bà đáp qua loa: "Chị dâu nói phải."

Đúng lúc này Lê Phi Phàm đi vào, Diêu Hồng Chiếu nhìn thấy anh, sắc mặt tốt hơn chút, vẫy tay với anh: "Về rồi à Phi Phàm."

"Vâng, vừa về ạ."

Diêu Hồng Chiếu hơi bất đắc dĩ nhìn anh, bà nói: "Đến đây chào hỏi một tiếng đi, đây là chị dâu họ Vương bên nhà ngoại đã nhiều năm không gặp của tôi, lần này đến Thịnh Kinh có việc, tiện đến thăm tôi."

Lê Phi Phàm cười chào hỏi: "Chào ngài."

Đối phương nhìn sang, ít nhiều cũng bị kinh ngạc trước vẻ đẹp của anh.

Thanh niên cao ráo đẹp trai, chân dài trước mặt lại rất dịu dàng với Diêu Chiếu Hồng. Mà nhìn vào thái độ của Diêu Chiếu Hồng, người phụ nữ kia ngay lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười, nói với bà: "Tôi không quen mấy người đàn ông nhà họ Hoắc của các cô, vị này là?"

"Người của Hoắc Uẩn Khải nhà tôi, xem như nửa con trai tôi."

Đối phương vừa phản ứng lại, sắc mặt lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn Lê Phi Phàm cũng chứa đầy sự kính trọng.

Bà ta nói với Diêu Chiêu Hồng: "Tôi nói mà, lần này tôi đến là đúng rồi. Trước khi đến tôi có nghe nói là Hoắc nhị gia nuôi đàn ông trong nhà. Chuyện này cô yên tâm, cháu gái tôi ấy, xinh đẹp ngang với ngôi sao giải trí, nhất định có thể giúp nhị gia bỏ cái tật này."

Diêu Chiêu Hồng vỗ bàn một cái.

Sắc mặt bà lạnh đi: "Chị dâu, nếu chị thật sự đến thăm tôi, tôi rất hoan nghênh. Nhưng chị vừa đến đã đòi đi Ngọc Kinh Viên bằng được, chị có mục đích gì, không phải tôi không biết. Tôi nể tình thời còn trẻ của chúng ta mà thôi, chị nói chuyện cũng nên biết điều một chút."

Người từng làm bà chủ nhà họ Hoắc đâu có dễ chọc. Đối phương bị nói như thế cũng không giữ nổi sắc mặt bình tĩnh nữa.

Bà ta cứng nhắc cười nói: "Con người tôi chính là như thế, đâu phải cô không biết, tôi cũng không nói thích đàn ông là bệnh, cô biết tôi không có ý đó mà."

Mười phút sau Lê Phi Phàm và Diêu Chiêu Hồng đi trên con đường đá trong sân. Bà nhìn sắc mặt anh rồi nói: "Đừng để ý lời của người phụ nữ đó, bà ta cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, tư tưởng đến con trai tôi. Nếu không phải thấy thái độ lúc vừa đến của bà ta tốt thì tôi sớm đã đuổi ra ngoài rồi."

Lê Phi Phàm rất ít khi thấy Diêu Chiêu Hồng nói chuyện như thế, anh cười cười.

"Phu nhân hôm nay đến thăm nhị gia ạ?" Lê Phi Phàm hỏi.

Diêu Chiêu Hồng nói: "Tiện đường thôi, cậu cũng thấy rồi đấy, dù sao cũng là người bên nhà mẹ tôi, vốn nghĩ để nó diễn vai ác đuổi đi. Kết quả vừa mới nói với nó câu trước mà câu sau nó đã ra ngoài, ngược lại còn để cậu gặp

phải.”

"Nhị gia gần đây rất bận, thời gian ở nhà cũng không nhiều." Lê Phi Phàm nói.

Diêu Chiếu Hồng gật đầu: "Tôi cũng biết." Bà nói rồi lại nhìn Lê Phi Phàm: "Cậu vừa khỏi bệnh thì đừng chạy lung tung ra ngoài nhiều.”

"Tôi không sao.”

"Thế mà còn nói không sao?" Diêu Hồng Chiếu trách: "Tôi nghe kể thôi mà còn thấy sợ.”

Về chuyện giữa Lê Phi Phàm và nhà họ Tần, Diêu Hồng Chiếu có biết. Đột nhiên nhiều ra một cái thân phận như thế thì ai chẳng bất ngờ, bà vừa cảm thán tạo hóa trêu ngươi, vừa thấy kinh ngạc vì Lê Phi Phàm không có ý định công khai chuyện này.

Người bình thường bỗng biết mình xuất thân hào môn, làm sao có thể trước sau như một làm như không có gì.

Không ngờ Lê Phi Phàm lại làm được, trước như thế nào thì sau cứ thế này.

Diêu Chiếu Hồng nói lời thắm thía: "Đời người sao có thể không gặp khó khăn, lúc tôi còn trẻ cũng nhiều lần thấy không sống nổi nữa, nhưng chỉ cần vượt qua được, sau này nghĩ lại sẽ cảm thấy chẳng là gì cả.”

"Tôi biết." Lê Phi Phàm nói.

Diêu Hồng Chiếu bùi ngùi: "Nói cậu như nửa con trai của tôi là thật, hy vọng Uẩn Khải cùng tôi ăn bữa cơm cũng khó.”

Kết quả bọn họ vừa đặt bát xuống thì có người vội vàng đi vào báo: "Xe của nhị gia bị cháu gái bên nhà ngoại của phu nhân chặn lại ngoài cửa rồi.”

"Cháu gái nào?" Diêu Chiếu Hồng cau mày.

Người tới lộ vẻ xấu hổ: "Chính là cô gái mà họ hàng của ngài dẫn theo,

không biết sao cứ nói hôm nay nhị gia táy máy với cô ta, đang làm loạn ở ngoài cổng.”

Cô gái đó không đi theo người phụ nữ họ Vương kia, chẳng lẽ là tự mình đi tìm Hoắc Uẩn Khải?

Lê Phi Phàm cạn lời: "Người của Khâu Hồ đâu? Đi đâu hết cả rồi."

"Bất được rồi, điều tra xong thấy không có vấn đề gì lại thả, không ngờ cô ta lại đi theo đến tận cổng."

Sắc mặt Diêu Hồng Chiếu rất khó coi, Lê Phi Phàm lập tức ngăn bà lại, nói: "Ngài không cần lo, để tôi đi xem."

Lúc Lê Phi Phàm đến cổng thì quả thật thấy có không ít người.

Cao Thăng đi cùng Hoắc Uẩn Khải đã trở về.

Lê Phi Phàm không nhìn thấy Hoắc Uẩn Khải đâu, ngược lại thấy Cao Thăng đang khoanh tay dựa vào cửa.

"Có chuyện gì thế?" Lê Phi Phàm hỏi.

Cao Thăng nghiêng đầu thấy anh đến, hất cằm chỉ sang bên kia đường, nói: "Người này sống lâu rồi, việc gì cũng dám làm."

Gọi tắt là "sống lâu sẽ gặp".

Cô gái kia quả thực xinh đẹp, làm diễn viên thì chưa tới, nhưng đã đủ khiến người ta phải kinh diễm.

Chẳng qua hơi điên, ai đụng là cắn, thậm chí là vừa đá vừa đập.

Cao Thăng nói với Lê Phi Phàm: "Không biết cô ta lấy địa chỉ từ đâu ra, làm loạn ở cổng công ty từ lúc chúng tôi còn ở đây, cứ nói là em họ của nhị gia. Đến cả một ngón tay của nhị gia cũng chưa đụng vào cô ấy, thế mà cứ nói là người của chúng tôi táy máy với cô ta. Lúc nãy cô ta đột nhiên xông ra,

suýt nữa xe đã tông phải rồi.”

Lê Phi Phàm thầm nghĩ không xong, đây chẳng phải là kiểu anh em họ xa đủ tiêu chuẩn làm nam nữ chính của thời cổ đại sao.

Cửa xe mở ra, giày da của Hoắc Uẩn Khải chạm đất trước.

Cô gái kia hét lên: "Anh họ."

Lê Phi Phàm còn đang lười biếng dựa vào cổng tám chuyện với Cao Thăng, nghe thấy tiếng "Anh họ" bèn lập tức quay sang bên kia cười nói: "Em nói nè anh trai, sao hôm nay anh về muộn thế?"

Chương 50

Người có mặt ở đây đều ngây người, động tác của Hoắc Uẩn Khải cũng chợt khựng lại bởi lời nói của Lê Phi Phàm.

Hắn ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt trêu đùa của Lê Phi Phàm bèn tiếp tục bước xuống, thản nhiên nói: “Gọi linh tinh cái gì vậy.”

“Ai bảo là gọi linh tinh, nghe nói anh sắp kết hôn, em đang vội tới chúc mừng còn gì?” Lê Phi Phàm thấy hắn đến gần mới ngược mắt nhìn chằm chằm, cố ý nói: “Người ta gọi anh là anh họ, sao tới lượt em thì lại nói là gọi linh tinh, anh trai thiên vị quá đi mất.”

Cao Thăng bên cạnh giật giật khóe miệng, cực kỳ muốn tự biến bản thân thành người điếc, kẻ mù luôn.

Xem như anh ta đã được mở mang tầm mắt về độ lẻo mép của Lê Phi Phàm.

Hoắc Uẩn Khải không thèm nhìn người đang bị nhóm của Khâu Hồ giữ chặt bên kia, hắn bước lên thêm đá, đi tới trước mặt Lê Phi Phàm.

“Tôi không quen kẻ đó.” Hoắc Uẩn Khải nói.

Lê Phi Phàm: “Em nào biết được lời anh nói là thật hay không chứ.”

Trước mặt công chúng, điệu bộ không được như ý thì không buông tha của anh bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, chẳng hề biết thu liễm máy may, anh lại nói: “Tuy Lê Phi Phàm em đây không hẳn là người tốt, nhưng nếu Nhị gia vừa ý, em sẽ không chiếm mãi vị trí này không buông.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh, đột nhiên nắm eo anh kéo về phía trước.

Lê Phi Phàm bị kéo sát vào, hấn phối hợp nhìn anh, khế nói: "Không vừa ý, chỉ có cậu, hài lòng chưa?".

Lê Phi Phàm giả vờ xì một tiếng.

Anh dựa sát vào người Hoắc Uẩn Khải, tay chậm rãi quần lấy cà vạt của hấn hai vòng, lại kéo về phía trước, quay mặt về phía cô gái phía dưới thềm đá, hỏi: "Cô tên gì ấy nhỉ? À đúng, Vương Du, cô cũng thấy rồi đấy, Nhị gia yêu tôi đến chết đi sống lại, anh họ cô cũng chẳng ở đây đâu.

Đúng rồi, với lại, lần sau muốn tới đây làm khách thì nhớ báo trước, đừng có lao thẳng vào đầu xe thế này, người biết thì hiểu là cô nhận nhầm họ hàng, không biết còn tưởng cô đến cửa ăn vạ đấy."

Mấy cấp dưới cao to lực lưỡng của Khâu Hồ phì cười.

Cười xong lại sợ bị răn dạy, chỉ đành gắng gượng nín lại, cả một đám mặt mũi vụn vẹo rất buồn cười.

Cô gái phía dưới thềm đá mặc đồ bó sát, khoe trọn đường cong cơ thể.

Cô ta có một đôi chân dài, mái tóc xoăn gọn sóng, khuôn mặt trang điểm tinh tế.

Từ lúc Lê Phi Phàm bắt đầu nói chuyện, cô ta nhanh chóng thu hồi dáng vẻ khốc lóc om sòm. Cô ta muốn thoát khỏi sự kiểm chế của những vệ sĩ áo đen, sau mấy lần cố mà không được, đột nhiên cô ta nhìn Lê Phi Phàm cười lạnh: "Tôi biết anh là ai."

"Thế à?" Lê Phi Phàm bình tĩnh nói: "Người biết tôi ở Thịnh Kinh nhiều không đếm xuể, cô biết thì đã sao?"

Vương Du mỉa mai: "Tôi khuyên anh tốt nhất là nên thả tôi ra, nói không chừng tôi còn có thể cứu anh một mạng."

Không ai chú ý tới Hoắc Uẩn Khải đang bị Lê Phi Phàm câu lấy cà vạt cau mày lại.

Hắn cho Khâu Hồ một ánh mắt, Khâu Hồ hiểu ý bước lên chặn miệng cô ta.

Cô gái kia vùng vẫy như điên, quát lớn: "Mấy kẻ ngu xuẩn bị số mệnh sắp đặt các người, tôi có lòng tốt muốn thay đổi kết cục của các người, các người lại coi tôi là kẻ điên, đáng đời không có kết cục tốt!"

Lê Phi Phàm sững người, nhú mào: "Khâu Hồ, anh buông cô ta ra trước đã."

"Được rồi." Hoắc Uẩn Khải nắm cánh tay Lê Phi Phàm kéo người lại, giữ anh ở trước ngực, nói: "Không cần nghe mấy thứ linh tinh này, giao cho bọn họ giải quyết là được."

Lê Phi Phàm bị hắn vây ở trước ngực, ngẩng đầu nói: "Đừng, anh đợi một chút."

Hoắc Uẩn Khải cúi đầu xuống nhìn anh, hai giây sau vẫn thuận theo ý anh.

Lê Phi Phàm cũng không chú ý tới ánh mắt sâu thẳm cùng sự tàn nhẫn của Hoắc Uẩn Khải trong nháy mắt nhìn về phía cô gái kia.

Lê Phi Phàm nghe thấy lời này của Vương Du, chợt có một ý nghĩ hoang đường lướt qua não.

Anh đi xuống dưới thềm đá, đứng trước mặt cô ta, nói: "Vì sao lúc này cô lại nói người khác đều bị số mệnh an bài?"

"Cuối cùng cũng có người chịu nghe tôi nói, chỉ không ngờ người này lại là anh." Nữ sinh nọ cười lạnh một tiếng, sau khi Lê Phi Phàm ra hiệu Khâu Hồ buông người ra, cô ta mạnh mẽ thoát khỏi tay vệ sĩ, xoa xoa cổ tay mình, ánh mắt nhìn Lê Phi Phàm dần nhiễm vẻ trịch thượng và cao ngạo, cô ta nói: "Thấy anh thực sự muốn biết, tôi cũng không ngại cho anh làm người đầu tiên hưởng lợi. Nếu bây giờ anh chịu làm theo lời tôi nói, rời khỏi Ngọc Kinh Viên, rời khỏi Hoắc Uẩn Khải, anh sẽ không sao."

Lê Phi Phàm xác nhận được suy đoán trong lòng.

Nhưng anh vẫn thản nhiên hỏi: "Sao tôi phải tin cô, sao cô lại dám chắc thế?"

"Tin hay không thì tùy, đương nhiên tôi không thể nói lý do cho anh." Cô ta khinh thường liếc anh một cái, nói: "Đáng lẽ tôi sẽ không quản kẻ làm đủ chuyện xấu như anh, nhưng thôi cứ coi như tôi bố thí lòng tốt là được."

Vương Du dời mắt khỏi người Lê Phi Phàm, chuyển tới mục tiêu chính trong chuyến đi của mình.

Người đàn ông đang đứng ở cửa – Hoắc Uẩn Khải.

Vị này chính là Hoắc Nhị gia tiếng tăm lừng lẫy, cho dù CP chính của hắn là Thư Dịch Khinh thì đã sao, cô ta đã biết rõ toàn bộ kết cục, mà người có thể đi tới thế giới này thì đã được định trước sẽ là người thay đổi tất cả.

Chỉ cần dựa vào người thắng cuối cùng, cô ta không tin mình sẽ không được Hoắc Uẩn Khải coi trọng.

Không lâu nữa, đến khi hắn biết được ưu điểm và sức hấp dẫn của cô ta rồi, cô ta không tin mình không thu phục nổi một tên đàn ông.

Vương Du vén tóc ra sau tai, nhìn hắn nói: "Anh họ, em biết anh nhất định nghĩ hành vi trước đó của em có phần quái gở, chúng ta cứ bình tĩnh tâm sự đã, thế nào?"

Hoắc Uẩn Khải còn không thèm cho cô ta một ánh mắt.

Dường như kiên nhẫn của hắn đã bị mài mòn hết, hắn nói với Lê Phi Phàm vẫn còn đứng bên cạnh Vương Du: "Lại đây."

"Ồ." Lê Phi Phàm đáp lời rồi quay lại.

Anh đã có thể đưa ra kết luận về lai lịch của Vương Du rồi.

Không biết có phải nội dung cốt truyện đã sụp đổ gần hết hay không mà lại xuất hiện một người khác cũng biết rõ tình tiết truyện, nói chính xác hơn là người xuyên sách như anh?

Lê Phi Phàm xác định trăm phần trăm lần này cái gọi là đến Thịnh Kinh làm việc của bà con xa bên nhà Diêu Chiêu Hồng chẳng phải trùng hợp, phía sau hẳn là do Vương Du này một tay sắp xếp. Đáng tiếc, đầu óc cô ta hơi kém.

Lê Phi Phàm trở lại bên cạnh Hoắc Uẩn Khải, nói: "Đi thôi, vào trong."

"Dừng lại!" Vương Du thở hổn hển vì bị coi thường.

Nhất là cái tên Lê Phi Phàm này, quả thực không biết điều.

Wương Du thấy anh nhú mày bèn nói: "Rốt cuộc anh làm sao thế hả? Không phải tôi đã bảo anh rời khỏi đây rồi sao, rời khỏi người đàn ông này."

"Khâu Hổ!" Hoắc Uẩn Khải đột nhiên lên tiếng, "Cậu không muốn làm việc nữa đúng không?"

Khâu Hổ rùng mình, không nể mặt đối phương là nữ mà chỉ nghiêng đầu ra hiệu cho hai người bên cạnh che miệng cô ta rồi kéo người tới nhét vào ghế sau của chiếc xe bên kia.

Thế giới hoàn toàn yên tĩnh.

Lê Phi Phàm kéo tay áo Hoắc Uẩn Khải.

Hắn nghiêng đầu nhìn anh.

Lê Phi Phàm nói: "Đừng làm quá, dù sao cũng có quan hệ họ hàng. Mẹ anh rời phương Nam nhiều năm, không cần phải quậy cho chút tưởng niệm này biến thành khó coi đến thế, hôm nay bà giao cho anh giải quyết là bởi không muốn làm người xấu."

Hoắc Uẩn Khải nâng tay xoa nhẹ đầu anh.

"Tôi sẽ xử lý."

Lê Phi Phàm nghĩ tới gì đó, nhúu mày tiếp tục nói: "Chỉ là..."

"Ừ?"

"Cô ta ăn nói điên khùng, không biết có làm ra chuyện thiếu suy nghĩ như hôm nay nữa không." Lê Phi Phàm nói: "Anh nói với Khâu Hổ một câu, trước khi cô ta rời Thịnh Kinh thì chú ý một chút."

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh rồi nói: "Được."

Lê Phi Phàm tự thấy không có gì cần nói bèn đi vào trong với Hoắc Uẩn Khải.

Diêu Chiếu Hồng biết được người bên ngoài là ai bèn lạnh mặt, thấy Hoắc Uẩn Khải quay lại thì hơi khó xử, nói: "Chuyện hôm nay cũng tại mẹ, cũng không phải mẹ chưa từng nghe nói tới Vương Du đó. Trước đây nó học thêu gấm Tô Châu, có tiếng dịu dàng hòa nhã. Lúc đầu mẹ còn nghĩ do chị dâu xúi giục nó, không ngờ một cô gái như nó lại làm ra loại chuyện này, đúng là đầu óc bị lừa đá mà!"

"Đã giải quyết rồi, chuyện nhỏ thôi ạ." Lê Phi Phàm tiếp lời.

Anh cũng không thể nói Vương Du của hiện tại và Vương Du trước đây có lẽ không phải là một người.

Rõ ràng người này đang tự coi bản thân thành Chúa cứu thế, còn mơ mộng hảo huyền muốn thay đổi thế giới.

Nếu cô ta dám nói lung tung khắp nơi như thế, không biết Hoắc Uẩn Khải có tống người vào viện tâm thần không.

Anh nghĩ vậy, bèn nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải.

"Nhìn gì thế?" Hoắc Uẩn Khải hỏi anh.

Lê Phi Phàm lắc đầu: "Không có gì, đang nghĩ Nhị gia đúng là không tầm thường, không chừng một ngày nào đó, vị trí này của em sẽ bị một tiểu yêu tinh không biết từ nơi nào đột nhiên xuất hiện lấy mất."

Hoắc Uẩn Khải liếc anh, ngồi xuống bên cạnh.

"Không phải cậu nói cậu ba trăm năm mới thành tinh à?"

Ai giỏi hơn cậu cho được."

Lê Phi Phàm đang uống nước suýt thì sặc.

Lần trước vì để lấy vật trang trí hình Tì Hưu kia, anh mới bịa ra chuyện đó, không ngờ hẳn vẫn nhớ rõ.

Hơn nữa, Diêu Chiêu Hồng còn đang nhìn hai người ở bên cạnh. Giây trước bà còn đang tức giận vì Vương Du, giây sau đã để người dìu ra ngoài, ngoài miệng thì nói mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút, rõ ràng là bị hai người làm cho không nhìn nổi nữa.

Lê Phi Phàm không khỏi trừng mắt liếc Hoắc Uẩn Khải.

Lúc đại sảnh chỉ còn lại hai người bọn họ, chú Phúc sai người dọn thức ăn Hoắc Uẩn Khải và Diêu Chiêu Hồng vừa ăn xuống rồi đưa đồ mới lên.

Động tác ăn của Hoắc Uẩn Khải luôn ưu nhã, hẳn đưa cho anh một bát, nói: "Ăn thêm chút nữa."

Lê Phi Phàm không từ chối.

Hai giây sau, Hoắc Uẩn Khải hỏi anh: "Hôm nay đã gặp Tần Bách Dạ?"
Lê Phi Phàm ngừng một chút: "Gặp rồi."

Anh không lạ gì Hoắc Uẩn Khải, anh biết rõ nếu không phải hẳn ngầm đồng ý, hẳn có đến cả trăm nghìn cách để hai người không thể gặp mặt.

Lê Phi Phàm nghe xong, lại chợt nhớ tới người hồi chiều đứng ở ven đường.

"Tần Tiêu vẫn còn đang ở trong tay hắn ta." Hoắc Uẩn Khải thản nhiên nói.

Lê Phi Phàm nhìn sang: "Có vấn đề à?"

"Chắc chắn là có, nhưng chưa đến mức không giải quyết được, chỉ là cần xử lý phức tạp chút." Hoắc Uẩn Khải ngả người ra ghế, nhìn Lê Phi Phàm nói: "Nhà họ Tần không phải không có người, chẳng qua phần lớn thủ đoạn đều lạng lế, Tần Tiêu như một vết rách, xé toạc phần bên ngoài ra thì bên trong chẳng có gì đáng nhìn. "

Lê Phi Phàm hỏi hắn: "Nếu anh ta đối phó với anh, anh cảm thấy anh ta có thể thắng không?"

"Hắn ta không thua đâu." Hoắc Uẩn Khải nhìn anh, đưa ra câu trả lời khẳng định: "Ít nhất trên phương diện sức mạnh cùng thủ đoạn, hắn ta khá ổn."

Không hiểu sao Lê Phi Phàm lại thấy nhẹ nhõm.

Lê Phi Phàm biết được chân tướng từ chỗ Tần Bách Dạ, lại nghĩ tới Vương Du đột nhiên xuất hiện hồi chiều.

Anh cứ cảm thấy có gì đó nặng nề đang chầm chậm đến gần.

Điều này khiến anh mơ hồ thấy bất an.

Buổi tối, Lê Phi Phàm ngủ rồi, Hoắc Uẩn Khải gặp Khâu Hổ ở thư phòng.

"Người đâu rồi?" Hoắc Uẩn Khải thấy anh ta tiến vào, ngược lên hỏi.

Khâu Hổ cúi đầu đáp: "Vấn đề người trông chừng ạ."

"Có nói gì nữa không?"

Nghe Hoắc Uẩn Khải hỏi, vẻ mặt Khâu Hồ hơi khó xử.

Anh ta do dự một lúc rồi mới nói: "Nhị gia, cô ta đúng là một kẻ điên."

Khâu Hồ vừa nghĩ đến bộ dạng ngạo mạn của cô ả kia đã thấy đau đầu, không hiểu sao trên đời này lại có người cứ tự cho mình là đúng như thế. Thấy Hoắc uẩn Khải vẫn đang chờ, Khâu Hồ bèn nói: "Chủ yếu vẫn là đáng về làm loạn nói nhảm ở cổng công ty hồi chiều, cô ta nói muốn hợp tác với ngài, có thể giúp ngài trở thành người chiến thắng cuối cùng, còn nói..."

Hoắc Uẩn Khải nhíu mày: "Áp ứng cái gì?"

Khâu Hồ nhắm mắt, dứt khoát nói: "Còn nói Lê Phi Phàm là một công cụ hình người thấp kém, nói thủ đoạn quyền rũ của cậu ấy bỉ ổi, kiểu gì ngài cũng chướng mắt cậu ấy, chuyện đầu tiên chính là... chính là đừng lãng phí thời gian trên người cậu ấy."

Khâu Hồ nói xong đã phát run cả người.

Thực ra lời cô ả kia nói còn khó nghe hơn nhiều.

Cô ta chắc chắn rằng Lê Phi Phàm chính là một người như thế, nói cứ như là đổi vị trí này cho cô ta thì sẽ có kết cục khác hẳn vậy. Mà Hoắc Uẩn Khải ở trong miệng cô ta như bị che mờ hai mắt, chỉ nghe lời cô ta nói mới là đúng đắn.

Cái gì cũng không biết đã sửa bậy, lại còn tự thấy bản thân mình tài giỏi nhất.

Khâu Hồ không biết vì sao Nhị gia lại để cho bọn họ thắm vấn một cô ả điên khùng như thế, anh ta còn tưởng là nghe xong mấy lời này, Nhị gia sẽ quát tháo ngay. Thế nhưng anh ta phát hiện Hoắc Uẩn Khải chỉ nhíu chặt mày, sau đó hần hỏi: "Kết cục mà cô ta nhắc tới rốt cuộc là cái gì?"

Khâu Hồ nghĩ thầm: Chúa ơi, sao Nhị gia biết cô ta nói gì vậy.

Khâu Hồ đáp: "Người của chúng ta tra hỏi thêm, cô ta lại bắt đầu nói bậy,

nói tất cả mọi người đáng đời, còn nhắc đến cái gì mà không nên tán gia bại sản vì một người đàn ông. Còn nói ai sẽ chết, ai sẽ bị điên, ai không nghe lời cô ta thì sẽ không trốn thoát được, đại khái là mấy lời kiểu này. À, cô ta còn nói cậu Lê tối nay diều võ dương oai với cô ta, cuối cùng vẫn sẽ không có kết cục tốt đẹp."

Khâu Hồ tự nói lời này cũng thấy ghen, càng đừng nói tới cả buổi tối hôm nay anh ta đã phải vượt qua trong sự im lặng.

Anh ta hỏi: "Nhị gia, có cần giám định tâm thần cho cô ta không?"

Khâu Hồ thấy rất cần thiết.

Nhưng Nhị gia lại nói: "Không cần."

"Tìm một chỗ giam giữ cô ta, trước hết đừng để cho cậu ấy biết."

"Cậu ấy" này là ai, Khâu Hồ ngầm hiểu trong lòng.

"Vâng."

Cuối cùng Hoắc Uẩn Khải rời khỏi thư phòng, Khâu Hồ lơ đãng nhìn lướt qua bàn làm việc của hắn.

Sau đó liền nhìn thấy tờ giấy bên trên.

Các đường tuyến dày đặc được liên kết cùng một chỗ với nhau, mấy từ khóa quan trọng được khoanh tròn bằng bút máy, lần lượt là, "chúng tim đập nhanh", "cảnh trong mơ", "xuất thân", và cái cuối cùng được đánh dấu hỏi chấm trên đầu là "không gian song song?" Đến hôm nay mặt trên đã đánh một đồng dấu gạch chéo bằng nét chữ cứng cáp.

Khâu Hồ cứng đờ cả người.

Bởi tiếng cười lạnh lúc Hoắc Uẩn Khải rời đi, không rõ đang nhắm vào ai.

Lê Phi Phàm không hề biết gì, nửa đêm anh muốn đi vệ sinh, lúc tỉnh lại mới phát hiện Hoắc Uẩn Khải đang ở trong phòng mình.

Hắn đứng bên cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Hình ảnh đó thật sự khiến người ta giật mình không thôi.

"Nhị gia?" Lê Phi Phàm sững sờ, nửa chống người trên giường, nghi ngờ bản thân đang nằm mơ.

Giọng nói có chút run rẩy mà chính anh cũng không nhận ra.

"Dậy rồi?" Giọng điệu của hắn hơi bất ngờ: "Còn tưởng cậu ngủ rồi."

Lê Phi Phàm nghe thấy giọng nói của hắn, sau đó anh hoàn toàn bùng nổ, rút gối đầu ném qua phía hắn.

"Má, anh thần kinh à, dọa chết tôi rồi!"

Hoắc Uẩn Khải đi tới bật đèn ngủ đầu giường, thấy đôi mắt còn hồng hồng vì vừa tỉnh ngủ của anh vẫn đang ra sức trừng hắn, bèn ngồi bên giường ôm lấy anh, xoa lưng anh rồi cười dõ dằn: "Được rồi, quên mất cậu sợ cái này, lỗi của tôi, không ngờ lại dọa đến cậu."

Chương 51

Cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay của Hoắc Uẩn Khải trên lưng, Lê Phi Phàm không hiểu sao lại bị sờ đến hết cả cái. Hơn nữa anh đang buồn ngủ, theo bản năng thả lỏng người, miễn cưỡng đặt cảm lên đầu vai hắn, hỏi: "Tôi nói này, đêm hôm khuya khoắt mà anh làm gì thế?"

"Không có gì, chợt nhớ tới nên đến đây xem xem."

Lê Phi Phàm nghi hoặc ừ một tiếng, không hỏi tiếp.

Nếu giờ là ban ngày, anh nhất định sẽ không phản ứng như vậy.

Đêm dài vắng lặng, thái độ của Hoắc Uẩn Khải lại tốt quá mức, hắn thấy anh không nổi nóng bèn hỏi: "Sao đột nhiên lại tỉnh? Nằm mơ à?"

"Không." Lê Phi Phàm lắc đầu, lúc này mới nhớ ra: "Tôi muốn đi vệ sinh."

Hình như Hoắc Uẩn Khải đã cười khẽ, hắn buông anh ra: "Đi đi."

Đến khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, Lê Phi Phàm vẫn tưởng đêm qua mình nhìn thấy Hoắc Uẩn Khải là do nằm mơ.

Sáng nay lúc đi làm anh vẫn chưa tỉnh táo nổi.

"Trợ lý Lê, cậu sao rồi?"

Cát Tùng vội vàng lót thêm tờ giấy dưới ly nước của Lê Phi Phàm, nhìn anh nói: "Sức khỏe của cậu đã ổn chưa? Thật ra cậu không cần về gấp như vậy, cậu bị thương lúc đi công tác Liêu Thành là vì việc công, mọi người đều thông cảm mà."

Lê Phi Phàm cúi đầu nhìn nước bị tràn ra ngoài, nhận lấy tờ giấy trong tay Cát Tùng, nói: “Không bị thương, chỉ bị sốt thôi.”

Mọi người đều xôn xao bàn về chuyến đi Liêu Thành, nhưng lại chẳng có mấy người biết rõ nội tình.

Mọi người đồn đại về mối quan hệ tay ba giữa Lê Phi Phàm và hai nhà Hoắc- Tần, Lê Phi Phàm cũng trở nên nổi tiếng trong các gia tộc thượng lưu ở Thịnh Kinh. Dù sao, có thể khiến cho người đứng đầu của hai gia tộc lớn suyt ầu đả thì phải là người thế nào chứ.
“Không sao thật chứ?” Cát Tùng cẩn thận hỏi anh.

Lê Phi Phàm nhướn mày nhìn cậu: “Cậu nhìn tôi trông giống có chuyện à?”

Cát Tùng cũng thật sự quan sát anh từ trên xuống dưới.

Ai tiếp xúc với Lê Phi Phàm nhiều đều biết anh thật sự rất ưa nhìn, nhưng cũng không nhiều hơn người khác cánh tay hay cái chân nào. Lần này, Cát Tùng thấy dường như anh đã gầy đi một chút, hơn nữa cậu cảm thấy thoạt nhìn Lê Phi Phàm bây giờ đã khác trước.

Lê Phi Phàm lúc trước luôn có chút xa cách.

“Hơi xa cách” này ý là bình thường mọi người đều không dám chủ động tiếp cận anh.

Anh được mọi người biết đến như tình nhân của Hoắc Uẩn Khải, rồi lại trực tiếp “nhảy dù” thành trợ lý riêng của hắn. Vừa đến đã chèn ép Đới Vĩ, còn có người đồn rằng vị hôn phu sắp cưới của nhà họ Hoắc là Thư Dịch Khinh cũng bị anh dùng thủ đoạn đuổi đi.

Người như vậy lại dùng thực lực của mình để đứng vững trong hàng vạn loại ánh mắt khác nhau.

Lê Phi Phàm không ham quyền, cũng lười tranh giành, nhưng anh đã thể hiện rất rõ năng lực của mình trong khoảng thời gian Cao Thăng đi công tác

Sau khi Cao Thăng về, Lê Phi Phàm lại tình nguyện trở về với thân phận bị mọi người soi mói, điều đó đủ để cho thấy anh lười đến mức không quan tâm cái nhìn của người khác. Nói anh là người trương dương, luôn ưu tiên chiều chuộng nhu cầu của bản thân cũng được.

Nhưng lần này gặp lại, có thể thấy Lê Phi Phàm đã thu liễm nhiều.

Không phải anh tự thay đổi theo bản năng, mà là người xung quanh hoặc môi trường bên ngoài đã tác động vào anh, giúp anh vứt bỏ vỏ bọc lúc trước, để lại một Lê Phi Phàm như hiện tại.

Cát Tùng lắc đầu nói: “Đúng là không giống bị thương thật.”

Nói xong cậu lại cảm khái: “Cậu không biết đấy thôi, thật ra mọi người đều mong cậu mau chóng trở về.”

“Thật à?” Lê Phi Phàm bình tĩnh nói: “Các cậu lại không nguyên rửa tôi sớm chết một chút sao?”

“Gì chứ??” Cát Tùng hoảng sợ: “Tất nhiên là không rồi, cậu không biết thôi, hôm nay khi cậu vừa bước chân vào cửa tập đoàn, cái nhóm chat lớn không có sếp lập tức nhón nháo cả lên.”

Lê Phi Phàm rất bất ngờ.

“Vì sao?”

Cát Tùng vốn là người hay nói, cậu trực tiếp lấy điện thoại ra.

Lê Phi Phàm vừa vặn thấy tin tức trong nhóm chat đang điên cuồng đổi mới.

Phòng marketing - Lị Lị: “, , Lê đại mỹ nhân chúc tôi hôm nay sẽ báo cáo thuận lợi, chỉ cần không bị mắng là tín nữ sẽ nguyện ăn chay nửa tháng, giảm hơn mười lăm cân thật.”

Phòng tiếp thị - Ayer: “Cùng cầu nguyện, hy vọng hôm nay sẽ kết thúc cuộc sống địa ngục này.”

Phòng tiếp thị số hai - Quân Hiếu: “Nghe nói sáng nay Hoắc tổng vốn có lịch trình phải ra ngoài, nhưng lại đích thân tháp tùng cậu ấy đến tận cửa. Theo như tôi bấm tay tính toán, độ kiếp của các vị kết thúc rồi.”

Phòng kinh doanh - Chu Lực: “Chuyển tiếp, cảm tạ Lê mỹ nhân đã cứu mạng chó của tôi.”

Phòng nhân sự - Hạ Cẩm: “Cảm tạ Lê mỹ nhân đã cứu mạng chó của tôi.”

Phòng hành chính - Inri: “Cảm tạ Lê mỹ nhân đã cứu mạng chó của tôi.’
..... Cát Tùng thấy Lê Phi Phàm nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại bèn nói: “Cậu không biết đâu, lúc cậu không ở đây, bầu không khí trong tập đoàn áp lực vô cùng, mọi người đều kinh hồn bạt vía.”

Sở dĩ việc Lê Phi Phàm trở về có thể ảnh hưởng lớn như vậy là do mọi người đều biết chuyện ở Liêu Thành lúc trước, mà khoảng thời gian anh vắng mặt, các quản lý tầng cao làm việc sấm rền gió cuốn, ai cũng nói chắc chắn là có liên quan với việc Lê Phi Phàm xảy ra chuyện ở Liêu Thành.
Mọi người đều biết trong lòng Hoắc tổng đè nén lửa giận là vì ai.

Vì thế nên ai cũng làm việc cẩn thận hơn nhiều.

Lê Phi Phàm trở về, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhất là mấy cấp dưới phải đối mặt trực tiếp với Hoắc Uẩn Khải trong khoảng thời gian này, chỉ sợ một ngày nào đó không chú ý mà chọc phải hắn.

Lê Phi Phàm lại nhớ đến những ngày ở Ngọc Kinh Viên, Hoắc Uẩn Khải lúc ấy và Hoắc Uẩn Khải trong lời Cát Tùng là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải vốn luôn nghiêm khắc trong công việc, nên anh cảm thấy cũng khá hợp lý.

Anh chỉ thấy hơi bất ngờ khi từ trên xuống dưới trong tập đoàn không hề kiêng dè lấy mình ra làm trò tiêu khiển thôi.

Lê Phi Phàm cầm điện thoại bấm bấm nửa ngày rồi ném trả Cát Tùng.

Cát Tùng cũng không biết anh đang nhấn cái gì, sau khi lấy điện thoại về, cậu suýt hóa đá ngay tại chỗ.

Phòng giám đốc - Cát Tùng: “Các vị có công lao gì đều sẽ được báo cáo lên trên. Tôi cũng biết tôi rất đẹp, không cần tuyên truyền nữa. Ngoài ra, mười phút nữa Nhị gia sẽ đến công ty, mọi người lướt diễn đàn nhớ chú ý thời gian, hy vọng tất cả đã nắm được thông tin.”

Phía dưới là một đồng dấu hỏi chấm.

Chính chủ à?

Cát Tùng có lòng tốt đánh máy chữ: “Vừa nãy đúng là chính chủ.”

Có người vẫn nghi ngờ.

Có người nhanh chóng báo lại, vừa nãy ra ngoài mua cà phê thì thấy xe của Hoắc tổng đã tới cửa, hẳn đang xuống xe.

Dấu chấm hỏi biến luôn thành dấu chấm than, tất cả đều công nhận Lê đại mỹ nhân là người đẹp thiện tâm, Cát Tùng thấy mà phải than một câu xem đến đây là đủ rồi.

Lê Phi Phàm không để khúc nhạc đệm này trong lòng.

Cát Tùng lại nghĩ đến gì đó, cậu dịch ghế lại gần, nói với Lê Phi Phàm tình hình mấy ngày nay trong tập đoàn.

“Đúng rồi, cậu có biết Đới Vĩ đang tạm nghỉ việc không?”

Cát Tùng hỏi anh.

Lê Phi Phàm ngó qua: “Hắn mà còn không từ chức thì chẳng lẽ lại ngồi chờ bị đuổi việc sao?”

Cát Tùng nghẹn, lại nói tiếp: “Không phải, tôi không muốn nói chuyện Đới Vĩ chủ động từ chức, mà là hình như hắn đã mang đi cái thứ gì đó rất quan trọng, lần trước tôi vô tình nghe trợ lý Cao đang phái người tìm hắn.”

Lê Phi Phàm theo bản năng nhíu mày lại.

Cao Thăng đã từng nói, lúc đầu Đới Vĩ là người của Hoắc Kính, sau lại vì lợi ích mà về phe Tần Tiêu.

Bây giờ cả hai người kia đều đã thất bại, hắn còn định làm gì nữa?

Trong lúc Cát Tùng đang thì thầm với Lê Phi Phàm, ngoài cửa kính văn phòng liên tiếp có người chào Hoắc tổng, Cát Tùng nhanh như chớp trở về chỗ cũ, Lê Phi Phàm ngược lên nhìn Hoắc Uẩn Khải.

Quả thật sáng nay Hoắc Uẩn Khải có lịch trình phải ra ngoài, lúc này trở về đã có bảy, tám người đi theo, hắn vừa đi vừa nghe người bên cạnh báo cáo tin tức.

Sau đó mọi người trơ mắt nhìn Hoắc Uẩn Khải khựng lại, nhìn về phía Lê Phi Phàm.

Sau đó hắn nhanh chóng quay đầu bước vào văn phòng, Lê Phi Phàm tiện tay cầm một cái folder chạy theo hắn, mọi người cũng không lạ gì cảnh này nữa.

Lúc Lê Phi Phàm bước vào, mấy người đang báo cáo công tác theo bản năng quay đầu nhìn anh.

Hoắc Uẩn Khải gõ gõ bàn: “Tiếp tục.”

Sau đó mọi người mới nói tiếp.

Lê Phi Phàm thản nhiên dựa vào cái bàn cách mọi người mấy mét, khoanh

tay lắng nghe.

Dù sao trong khoảng thời gian này, anh không tham gia cái dự án nào nên chẳng cần để tâm, sự chú ý nhanh chóng đặt lên người Hoắc Uẩn Khải đang ngồi đối diện.

Lê Phi Phàm xuyên qua khe hở giữa vài người, có thể thấy được sườn mặt và tư thế ngồi rất thoải mái lúc đang làm việc của Hoắc Uẩn Khải.

Tay phải hắn đặt trên bàn, cầm cây bút máy màu đen. Lê Phi Phàm nhìn đôi tay đẹp mắt kia, hơi ngây ngẩn, chợt anh nhớ tới hình ảnh đêm qua đôi tay này ôm lấy mình.

Lê Phi Phàm nhất thời có chút mất tự nhiên.

Anh đưa mắt đi chỗ khác như muốn che giấu, vừa ngẩng lên thì chạm vào ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải.

Không biết hắn nhìn anh từ khi nào.

Lê Phi Phàm truyền tới cái ánh mắt: Nhìn tôi làm gì?

Hoắc Uẩn Khải khẽ nghiêng đầu, nhướn mày, trả lại ánh mắt nghi ngờ mang theo ý nói: Không phải cậu đang nhìn tôi à?

Người đang báo cáo là người của Phòng Quan hệ công chúng, anh ta nơm nớp lo sợ, nói: "Chúng ta đã liên hệ với không ít tạp chí truyền thông quen thuộc, trước đây từng hợp tác và có quan hệ khá tốt như là Tân Thành, V8 và một vài hãng truyền thông trước đó muốn hợp tác với ngài như Tinh Lợi, tất cả đều là các hãng truyền thông chính thống ..."

Lúc nói đến đây, anh ta vô tình thấy biểu cảm của Hoắc Uẩn Khải, còn tưởng là hắn không hài lòng về mình nên cứng đờ lại.

Hoắc Uẩn Khải nhìn về phía anh ta: "Cứ vậy mà làm, V8 hai ngày trước mới vừa ủng hộ bình luận phản động thì trực tiếp loại bỏ, tôi hy vọng lần sau sẽ

không có kiểu sơ xuất này nữa.”

Người của Phòng Quan hệ công chúng đỏ mồ hôi lạnh, vội vàng nói vâng.

Anh ta bị người bên cạnh huých nhẹ một cái mới nhớ ra phải báo cáo tiếp: “Sự chậm trễ của hạng mục ở Liêu Thành lần này cũng dẫn đến không ít suy đoán ác ý và tin tức sai lệch về tập đoàn”

Lê Phi Phàm nghe bọn họ nói mới phát hiện ra Hoắc Uẩn Khải có thể làm hai việc cùng một lúc.

Hắn làm việc trông càng nghiêm túc thì Lê Phi Phàm càng hăng hái quan sát hắn hơn.

Chẳng hạn như khi Hoắc Uẩn Khải nghe được thứ gì không hài lòng thì vết hằn của lông mày bên trái sẽ sâu hơn bên phải, hắn cũng có mấy thói quen như dùng ngón cái niết ngón trỏ, nếu muốn nói ngừng thì sẽ gõ nhẹ mặt bàn mà không trực tiếp lên tiếng. Hắn đáp lời rất ngắn gọn nhưng sẽ không khiến người ta cảm thấy hắn đang lơ đãng hoặc chỉ đang nghe có lệ. Nhưng Lê Phi Phàm có thể khẳng định là hắn đang quan sát anh.

Hoắc Uẩn Khải không cố ý nhưng Lê Phi Phàm vẫn không thể ngồi yên trước cảm giác bị hắn nhìn.

Cuộc họp báo cáo công tác dài đằng đẵng.

Lê Phi Phàm cũng hơi chán.

Anh dùng khẩu hình nói với Hoắc Uẩn Khải: Đoạn này toàn nói nhảm.

Hoặc là: Thế này mà cũng được á? Đùa tôi à?

Lại: Chết chết, hai người này có vẻ sắp đánh nhau to.

Anh tự diễn kịch câm, tự kiếm niềm vui cho bản thân.

Đã thế còn làm không biết chán.

Mà mọi người trong cuộc họp đều nhận ra hôm nay sếp nhà mình rất hiền.

Bất kể là bọn họ mắc sai lầm trong công việc hay đưa ra đề nghị vô dụng, Hoắc Uẩn Khải cũng không lộ vẻ không hài lòng, hấn chỉ hoặc nhắc nhở hoặc đề nghị, có thể nói là đang kiên nhẫn thảo luận với họ chứ không phải chỉ làm người ra quyết định cuối cùng.

Mãi đến khi người cuối cùng báo cáo xong, nhưng vì hôm nay tâm tình sếp có vẻ tốt nên anh ta cứ nói dông dài mãi mà không chịu kết thúc.

Sau đó mấy cấp dưới quen thuộc với Hoắc Uẩn Khải nhận ra hấn bắt đầu có dấu hiệu hết kiên nhẫn.

Đến lúc hấn ném bút kêu “cạch” lên bàn.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, tan họp.”

Lúc này giọng điệu của hấn đã có chút không hài lòng.

Những người khác thấy thế bèn hoảng sợ, vội vàng ra ngoài.

Có mấy người vội vàng đi, quay đầu lại mới nhận ra mình báo cáo quá tập trung nên quên mất trong phòng họp còn một người nữa.

Lúc này, vị thư ký riêng này vừa không cung kính đứng một bên, vừa không hề có dáng vẻ sẽ báo cáo công tác.

Lê Phi Phàm nhàn nhã dựa vào bàn, đôi chân dài vắt chéo.

Cổ áo mở hai cúc cộng với tư thế chống tay lên bàn khiến xương quai xanh lộ ra rõ ràng, cũng phác họa rõ đường cong của eo.

Đối lập với sự vội vàng của bọn họ, trông Lê Phi Phàm rất thong thả.

Thậm chí anh còn vẫy tay cười với những người đang chạy vội ra ngoài.

“Đi thông thả.”

“Tạm biệt.”

Mãi đến khi người đàn ông phía sau nói một tiếng: “Lại đây.”

Giọng hần trầm xuống nhưng không có vẻ tức giận.

Mấy người phía trước đẩy vai nhau chạy nhanh hơn.

Chương 52

Ngay khi cửa phòng làm việc đóng lại, dưới ánh mắt đầy áp lực của Hoắc Uẩn Khải, Lê Phi Phàm chống tay đứng dậy khỏi bàn, nói thật là anh rất muốn chạy đi. Lê Phi Phàm nhìn về phía cửa rồi quay đầu lại, bước đến đứng đối diện Hoắc Uẩn Khải chỉ cách một cái bàn làm việc, anh giả vờ không biết gì, hỏi: "Tại sao anh lại gọi tôi đến đây?"

Hoắc Uẩn Khải nghiêng đầu: "Sang đây."

"Để làm gì." Lê Phi Phàm không còn cách nào khác, đành phải đi vòng qua bàn đến bên cạnh hắn, anh phân trần: "Vừa nãy tôi mở cúc áo vì quá nóng, đừng suy bụng ta ra bụng người, do mình không đứng đắn mà nghĩ người khác cũng thế."

Dù sao anh sẽ không thừa nhận bản thân cố tình làm như thế.

"Ngồi xồm xuống." Hoắc Uẩn Khải một tay chống cằm nhìn anh.

Lê Phi Phàm không chịu nổi Hoắc Uẩn Khải thế này, anh cảm thấy dù giọng điệu của hắn khá nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lại ẩn chứa điều gì đó khác. Lê Phi Phàm liếc nhìn xuống phía dưới của Hoắc Uẩn Khải, xấu hổ nói: "Không phải chứ Nhị gia, anh tính làm thật à?"

Nếu phải làm thật thì tôi cũng không ngại, nhưng mới bắt đầu mà anh đã có khẩu vị nặng như vậy, hơn nữa chúng ta vẫn đang ở văn phòng, chí ít cũng nên cho tôi một chút thời gian giảm xóc."

Hoắc Uẩn Khải nhìn thấy hết động tác nhỏ của anh, giọng điệu trước sau như một: "Nói cậu ngồi xồm xuống thì cứ ngồi, đừng nói luyên thuyên."

“Đệch.” Lê Phi Phàm thăm mắng một tiếng.

Anh dứt khoát ngồi xuống.

Lê Phi Phàm dám lén có vài cử chỉ nhỏ bởi vì anh chưa bao giờ cảm thấy Hoắc Uẩn Khải sẽ làm gì mình thật.

Hoắc Nhị gia đại danh đỉnh đỉnh vốn không xấu, vẻ ngoài của hắn đúng gu anh thích, anh còn tiếp nhận chuyện bản thân được hắn bao dưỡng, có lên giường hay không chẳng có gì quan trọng. Chuyện này ai được sướng thì người đó biết.

Tim Lê Phi Phàm đập mạnh, anh đưa tay kéo thắt lưng của hắn.

Kết quả là bị chặn lại giữa chừng.

Lê Phi Phàm khó hiểu, ngược đầu lên nhìn.

Hoắc Uẩn Khải ngồi trên ghế sofa, hơi nghiêng người về phía trước để túm lấy tay anh. Hắn chống khuỷu tay lên đầu gối, nhìn vào ánh mắt khó hiểu của Lê Phi Phàm rồi buông cổ tay anh ra, sau đó nắm cổ áo anh kéo về phía trước.

Lê Phi Phàm lảo đảo ngã về phía trước, anh vội chống hai tay lên đầu gối của Hoắc Uẩn Khải.

Hoắc Uẩn Khải nhìn chằm chằm vào mắt anh, chậm rãi cài hai cúc áo trước ngực cho anh.

Lê Phi Phàm vẫn ở trong tư thế ngồi xổm, cả quá trình đều sửng sốt.

Mãi cho đến khi ngón tay của Hoắc Uẩn Khải vô tình chạm vào cổ anh, Lê Phi Phàm mới hỏi: "Anh bắt tôi ngồi xổm xuống chỉ để cài nút áo?"
Hoắc Uẩn Khải chống cằm, nhìn chằm chằm vào mắt Lê Phi Phàm, nhướng mày nói: "Cậu bất mãn quá nhỉ?"

“Không hẳn.” Lê Phi Phàm ho khan một tiếng, ngược lên nói: “Vậy thì... Làm phiền rồi.”

Hoắc Uẩn Khải cười xùy, cài chặt chiếc cúc áo cuối cùng cho anh.

Sau khi cài cúc áo xong, Lê Phi Phàm vừa đứng dậy, Hoắc Uẩn Khải bỗng đỡ gáy anh, hơi kéo về phía trước.

Lê Phi Phàm buộc phải ghé sát vào hắn lần nữa, lần này anh trực tiếp chống tay lên ngực hắn. Anh cảm giác được làn da nơi cánh tay Hoắc Uẩn Khải đang đỡ gáy mình và cả hơi thở gần sát bên tai của hắn, anh nghe thấy hắn nói: "Đừng vội như vậy, cái chúng ta có là thời gian, cứ từ từ."

Lê Phi Phàm hoàn toàn bị Hoắc Uẩn Khải làm cho sững sờ.

Anh vô thức nuốt nước miếng, cảm giác Hoắc Uẩn Khải trước mặt anh không phải là nhân vật chính thủ thân như ngọc giống trong sách miêu tả, ngược lại cái cảm giác hắn rất biết cách tán tỉnh lại ập tới.

“Cái chúng ta có là thời gian gì cơ?” Lê Phi Phàm nghe được câu hỏi của bản thân.

Nhưng dường như Hoắc Uẩn Khải không có ý định trả lời anh, cũng không buông anh ra.

Hắn vẫn giữ tư thế thân mật, bàn tay đỡ sau gáy vuốt ve vành tai của anh như thấy rất thú vị, hắn thản nhiên hỏi anh: "Cậu theo tôi vào phòng, chẳng phải là có chuyện muốn nói sao?"

Lê Phi Phàm không biết tại sao mình lại rơi vào cảnh như vậy.

Anh cảm thấy từ lúc Hoắc Uẩn Khải đột nhiên xuất hiện trong phòng anh nửa đêm hôm qua, thái độ của hắn cứ là lạ.

Dường như hắn không hề ngại ngùng khi ôm hay có những cử chỉ thân mật như hiện tại, hơn nữa còn có vẻ tự nhiên và cố tình. Lê Phi Phàm không rảnh đi phân tích suy nghĩ của Hoắc Uẩn Khải, sự chú ý của anh bây giờ đặt

hết lên hành động của hắn.

Anh bị động nghe hắn hỏi, gần như không nhớ được mục đích tại sao mình lại vào đây.

Giọng của anh khô cằn mà chính anh cũng không để ý: "Tôi nghe Cát Tùng nói Đới Vĩ cầm đi..."

"Đỏ lên rồi." Hoắc Uẩn Khải đột nhiên nói.

"Hả?" Lê Phi Phàm bị lời nói của hắn cắt ngang, anh nhận thấy lực trên vành tai đột ngột tăng lên, cả người đột nhiên cứng đờ. Anh chưa bao giờ thấy Hoắc Uẩn Khải ghé vào sát như bây giờ, ánh mắt của hắn như muốn đâm thủng vành tai. Anh có chút khó thở, tay đặt ở trên người hắn làm động tác cự tuyệt, giọng nói: "Này, anh có đang nghe tôi nói không?"

Hoắc Uẩn Khải có vẻ vui khi thấy vành tai anh đỏ ửng lên, hắn thỏa mãn buông tay ra.

"Không nhin được." Hắn cười nói.

Lê Phi Phàm trừng mắt nhìn: "Anh..."

Hoắc Uẩn Khải đỡ anh đứng dậy rồi nói: "Nghe thấy, không có chuyện gì cả, thứ hắn mang đi không quan trọng lắm. Bây giờ đi tìm hắn chỉ vì sợ hắn gây rắc rối, tôi vừa nhận được tin hôm qua hắn đã lặn lẽ ra nước ngoài rồi."

"Ra nước ngoài?" Lê Phi Phàm vừa cau mày vừa xoa nhẹ vành tai của mình.

Hoắc Uẩn Khải chú ý tới động tác của anh, ánh mắt trầm xuống một chút, hắn thông dong nói: "Đúng vậy, nhưng trước khi ra nước ngoài thì hắn có liên lạc với người khác."

"Ai?" Lê Phi Phàm hỏi.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh: "Tần Tiêu."

Không cần Lê Phi Phàm hỏi, Hoắc Uẩn Khải đã giải đáp: "Hắn không biết Tần Tiêu đang ở trong tay Tần Bách Dạ, cho nên tất cả thông tin hắn trộm được cuối cùng đều bị Tần Bách Dạ biết."

Toàn là thông tin râu ria, Hoắc Uẩn Khải lại biết rõ từng góc ngách.

Điều đó chứng tỏ Đới Vĩ không còn chút tác dụng nào nữa, hắn toàn tự thân hồn nát thần tính.

Lê Phi Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Kể từ chuyến đi Liêu Thành lần trước, anh còn bất an vì đột nhiên có thân phận ẩn liên quan tới nhà họ Tần.

Rốt cuộc thì cuốn "Hồng Sí" vốn là kiểu máu chó như vậy, nhưng hiện giờ cốt truyện đã khác với nguyên tác. Nhân vật thụ chính Thư Dịch Khinh mất tích, Thành Dư Nam suýt chết trong hẻm vì cốt truyện thay đổi, Tần Bách Dạ không phải lòng nhân vật thụ chính, ngược lại còn mở ra cốt truyện bị ẩn về thời thơ ấu, vậy mới biết hóa ra anh là Tần Bách Xuyên.

Quá nhiều bước ngoặt, anh không muốn nghĩ nhiều cũng không được.

Giờ anh không thể coi bản thân chỉ là một người xuyên sách đơn giản nữa, mà lúc này đột nhiên lại có thêm một nhân vật xuyên sách ngu ngốc muốn thay đổi thế giới, anh chợt cảm thấy như mình đang ở trong một mớ lộn xộn.

Anh đã không còn nhìn rõ con đường phía trước dẫn đến đâu.

Mọi thứ phải thật cẩn thận, đi một bước tính ba bước.

Trước khi Lê Phi Phàm bước ra khỏi văn phòng bèn hỏi Hoắc Uẩn Khải: "Cô gái đã gây rối ở cổng Ngọc Kinh Viên..."

"Cậu muốn gặp cô ta?" Hoắc Uẩn Khải hỏi.

Lê Phi Phàm lắc đầu: "Quên đi, người của Khâu Hồ luôn cẩn thận, sau khi gặp cô ta thì rời khỏi Thịnh Kinh ngay là được."

Dù sao cũng không có ai đi tin tưởng một cô gái nói năng điên khùng như vậy.

Một người xuyên sách ngu ngốc không nhìn rõ tình hình, nói năng lung tung, hành vi lỗ mãng, nghĩ mình xuyên sách thì sẽ thành chủ nhân của thế giới. Ngốc đến mức đó thì Lê Phi Phàm đành tự nhận bản thân không tài nào giúp được.

Điều anh lo lắng là tại sao một nhân vật như vậy lại xuất hiện.

Điền vào khoảng trống cốt truyện? Hoàn thiện thế giới?

Hay chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Lúc Lê Phi Phàm rời khỏi phòng làm việc, anh không để ý thấy Hoắc Uẩn Khải cứ nhìn bóng lưng mình, sau đó hắn nhắc điện thoại đang reo trên bàn làm việc.

Không ai biết lúc này hắn đang nghĩ gì, chỉ có thể nghe thấy hắn nói với điện thoại: "Nếu đã lấy được hết thông tin thì cứ thả người đi, tôi có thể cho cơ hội, lựa chọn như thế nào còn phải xem biểu hiện của cô ta. Nhưng hãy nhắc nhở cô ta, muốn làm gì thì cũng đừng chọc tới Lê Phi Phàm, nếu không thì căn phòng có song sắt trong bệnh viện tâm thần sẽ là đích đến cuối cùng của cô ta."

Khi những lời này lọt vào tai của đương sự thì Vương Du— người lúc đầu còn kiêu căng ngạo mạn trong nhà kho trống trải— nay đã trở thành người phụ nữ điên khùng, tóc tai bù xù.

Cô ta bị trói tay chân vào ghế, cả đêm không ngủ, đang ở trong trạng thái điên cuồng.

Miệng còn lẩm bẩm một mình.

Vệ sĩ áo đen nhận mệnh lệnh từ tai nghe xong bèn tiến lên cởi trói cho cô ta.

Nhưng lúc này, Vương Du không có ý định bỏ chạy.

Cô ta biết mình quá ngu ngốc, cũng biết mình đã chọc tới người không nên chọc vào.

Vệ sĩ nói: "Cô có thể đi."

"Đi đâu?" Nữ sinh đầu tóc bù xù ngẩng lên: "Thế giới đã hỗn loạn rồi, hoàn toàn hỗn loạn rồi! Sao hấn lại yêu một nhân vật như vậy, đã thế còn muốn cứu anh ta thoát khỏi vận mệnh." Cô ta bỗng bật cười, âm thanh càng ngày càng bén nhọn: "Kẻ điên muốn đấu với trời như hấn sẽ tha cho tôi sao?"

Nhưng không ai trong nhà kho này đáp lại cô ta.

Người của nhà họ Hoắc rất kín miệng, những người đã nhận lệnh của gia tộc sẽ không được tiết lộ mọi chuyện xảy ra trong nhà kho này.

Điều này khiến cô gái trước mặt như đang tự nói chuyện với chính mình, có vấn đề về thần kinh.

Cô ta nói một hồi: "Hấn muốn tôi lựa chọn, nhưng hấn cũng muốn tôi làm vật thí nghiệm. Dựa vào cái gì chứ, đã thế thì tôi càng muốn chiến đấu." Sau đó lại nói: "Tôi có thể hứa sẽ không tìm tên họ Lê, nhưng tôi muốn xem ai mới là người thắng cuối cùng."

Cô ta nghiêng ngả lao đảo chạy đi, phát hiện ra mình đang ở mảnh đất cạnh khu đang khai phá.

Bụi bay lên từ những dãy nhà kho thấp bé, ánh nắng mặt trời thì chói chang trên đầu.

Cô ta nghĩ kể cả phán đoán ban đầu của mình là sai, nhân vật chính của thế giới này có ý thức riêng và yêu một người công cụ làm đủ chuyện ác thì cũng chẳng sao. Cô ta mới là người có góc nhìn của Thượng Đế, cô ta sẽ không thuận theo, cũng sẽ không để mặc hấn bài bố.

Nhưng cô ta không hề biết rằng trên đời này còn có một người khác cũng có trải nghiệm giống mình.

Cũng không biết rằng từ lúc rời khỏi nhà kho, cô ta chưa bao giờ thoát khỏi sự theo dõi.

Lê Phi Phàm chỉ cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe Khâu Hổ nói rằng cô gái kia đã rời khỏi Thịnh Kinh.

Nhân vật này vốn dĩ không thuộc tuyến chính, trong các vai phụ cũng không thấy bóng dáng của Vương Du.

Không cần biết cô ta xuyên vào đây bằng cách nào, miễn là không phá vỡ cốt truyện thì Lê Phi Phàm sẽ không quan tâm.

Số tiền đầu tư vào Trì Cận gần đây đã lãi được gấp đôi.

Những dự án đầu tư hàng ngày đều rất rủi ro, dù anh có để lại cho bản thân một quỹ dự phòng thì con số đã bỏ ra đến nay vẫn là một khoản lớn, vậy nên lúc có lãi, tâm trạng anh rất vui vẻ.

"Tôi và Dư Nam dự định cùng phát triển dự án du lịch, xây dựng một khách sạn nghỉ dưỡng năm sao ở phía bắc Thịnh Kinh. Cậu có muốn tham gia cùng chúng tôi không?" Trì Cận thấy gần đây Lê Phi Phàm càng làm càng lời bèn bắt lấy cơ hội mời anh tham gia, anh ta liên tục thuyết phục: "Cuối tuần này, cậu có thể đi khảo sát trước với chúng tôi."

"Không có hứng thú." Lê Phi Phàm từ chối.

Họ đang ở tiệc rượu xã giao của giới doanh nhân.

Lê Phi Phàm chống tay lên bàn tròn nhỏ, vừa lắc ly rượu, vừa nhìn nam nam nữ nữ nhộn nhịp bên kia.

"Tại sao?" Trì Cận khó hiểu.

Lê Phi Phàm nghiêng đầu nhìn rồi cộng ly với Trì Cận: "Bởi vì tôi coi anh là bạn bè."

Trì Cận sững sờ một lúc rồi cười khổ: "Lý do từ chối của cậu thật sự khiến tôi rất khó phản bác."

"Nếu chỉ đầu tư một số tiền rồi lấy lãi thì không sao cả."

Nhưng nếu tôi thực sự muốn hợp tác với anh thì sẽ liên lụy nhiều lắm." Lê Phi Phàm vô cùng tỉnh táo, về mặt làm ăn thì anh sẽ không để ý tới tình cảm cá nhân, còn nghiêm khắc cẩn thận hơn bất kỳ ai khác.

Trì Cận cũng không ép.

Anh ta chủ động cộng ly với Lê Phi Phàm: "Sếp Lê, sau này mà có những dự án tốt thì nhớ đề bạt tôi đấy."

"Mẹ kiếp." Lê Phi Phàm nở nụ cười: "Gheo tôi đấy à."

Trì Cận dường như không bày tỏ ý kiến, thái độ của anh ta đối với Lê Phi Phàm bây giờ đã khác trước.

Lúc trước thái độ của Trì Cận chịu ảnh hưởng của Hoắc Uẩn Khải nên không khách quan lắm, nhưng bây giờ anh ta chỉ nhìn anh với tư cách là Lê Phi Phàm mà thôi.

Là một người bạn có thể trò chuyện vui vẻ, cũng là một tài năng trẻ, cho dù không có Hoắc Uẩn Khải ở bên thì anh cũng sẽ nhận được rất nhiều lời tặng bốc trong những buổi tiệc rượu như vậy.

Từ ngoại hình đến năng lực đều không phải dạng tầm thường.

Thỉnh thoảng có người đến chào hỏi, Lê Phi Phàm nhận danh thiếp xong bèn hỏi Trì Cận: "Nhân tiện, Thành Dư Nam đâu?"

"Cậu ta bây giờ đang tập trung cho sự nghiệp của mình."

Nhắc đến người bạn này, Trì Cận vừa cảm khái lại vừa thấy vui mừng thay, anh ta nhún vai nói: “Cậu biết không, có cậu là tấm gương nên giờ cậu ta đang nỗ lực không ngừng nghỉ.”

“Sao vậy.” Lê Phi Phàm giễu cợt: “Cái gì cũng đổ hết lên người tôi thế.”

Trì Cận không nói việc Thành Dư Nam tập trung vào sự nghiệp có liên quan tới Lê Phi Phàm.

Từ khi sự chú ý của Thành Dư Nam rời khỏi Thư Dịch Khinh, dường như anh ta đã khai thông hai mạch Nhâm Đốc, việc đầu tiên sau khi dưỡng thương chính là noi theo Lê Phi Phàm.

Ít nhất là về phương diện biết sống cho bản thân mình.

Trì Cận không nhắc đến Thành Dư Nam nữa, anh ta nhìn quanh sảnh tiệc, hỏi Lê Phi Phàm: “Tại sao tôi không thấy Uẩn Khải?”

“Anh ấy và Tần Bách Dạ đang ở trên lầu.” Lê Phi Phàm thản nhiên nói.

Trì Cận suýt nữa phun ra một ngụm rượu, nhìn anh bằng ánh mắt không tin nổi: “Cậu nói ai cơ? Tần Bách Dạ? Bọn họ đang ở cùng nhau.”

“Chưa thấy bao giờ à.”

Lê Phi Phàm ghét bỏ, né ra để tránh bị phun trúng.

Anh cảm thấy bản thân mà gặp Tần Bách Dạ thì sẽ thấy ngại nên mới xuống lầu ~~giết~~ thời gian một mình.

Tiệc rượu diễn ra bình yên, không ai để ý có một nhân viên ngắt xỉu trong phòng kho của nhà bếp phía sau.

Bộ đồng phục còn bị lột sạch.

Bây giờ là tám giờ.

Khi bữa tiệc đang đến đoạn cao trào, một nhân viên bưng khay đi tới, đưa đồ uống cho Lê Phi Phàm, nói: "Cậu Lê, Nhị gia dặn cậu không được uống rượu, chúng tôi đã chuẩn bị đồ uống riêng cho cậu."

Trì Cận đứng một bên cười: "Tôi đã nói Hoắc Uẩn Khải bây giờ quan tâm đến cậu nhiều hơn trước mà."

"Đừng nói linh tinh nữa."

Trong khi nói chuyện với Trì Cận, Lê Phi Phàm nhìn người phục vụ.

Ngoại hình tầm thường, tầm vóc trên trung bình, không có gì đặc biệt.

Nhưng Lê Phi Phàm vẫn cầm lấy ly rượu bên cạnh uống một hơi: "Không cần, tôi uống cái này là được."

Người phục vụ có vẻ hơi khó xử nhưng lại không nói gì, chỉ gật đầu rời đi.

"Có chuyện gì vậy?" Trì Cận khó hiểu.

Lê Phi Phàm nhìn bóng lưng của người phục vụ, nói: "Không có gì."

Anh chỉ có trực giác là nếu không có gì bất thường xảy ra mới là lạ.

Hoắc Uẩn Khải không cho anh uống thì vốn không có gì, nhưng cứ cẩn thận một chút vẫn hơn.

Đáng tiếc, mười phút sau Lê Phi Phàm đã phát hiện ra anh vẫn bị tính kế.

Trong phòng tắm, anh dựa vào cửa buồng, ngẩng cổ thô bạo giật cà vạt của mình ra.

Anh thở ra một hơi nóng rực rồi nhìn xuống phía dưới.

"Chết tiệt." Anh nghiến răng mắng một câu.

Còn tưởng là thứ chết người gì, ai ngờ lại dùng thủ đoạn rách nát như vậy.

Chương 53

Tầng hai, nơi tổ chức tiệc rượu.

So với vẻ lộng lẫy náo nhiệt của tầng một, tầng trên rất nghiêm trang. Không có khiêu vũ hay âm nhạc, có thể đứng ở đây đều là những người tai to mặt lớn ở Thịnh Kinh, họ thấp giọng trò chuyện hoặc chào hỏi một cách lịch sự.

Thực ra khung cảnh thế này có thể là vì một lý do khác.

Tất cả mọi người đều lấy làm lạ, không hiểu sao hôm nay Hoắc Nhị gia ở Thịnh Kinh và Tần Bách Dạ của nhà họ Tần lại có thể ngồi trò chuyện với nhau bình tĩnh như vậy.

Trước khung cửa kính khổng lồ cao từ trần đến sàn, hai người đàn ông đẹp trai xán lạn ngồi thông dong đối diện nhau. Đằng sau bọn họ đều là người của chính mình, nhưng giữa hai đương sự lại không căng thẳng như lời đồn.

Dù vậy, những người xung quanh vẫn có ý thức tránh xa nơi này. Rất cuộc chuyện khác thường thì chắc chắn có vấn đề, tên lam nhan họa thủy kệp giữa hai người này đã trồn xuống lâu, còn ai dám can thiệp nữa.

Bọn họ đã đoán đúng, chủ đề hai vị Hoắc - Tần đang nói lúc này chính là về Lê Phi Phàm.

Nhưng nội dung cuộc trò chuyện lại khác xa ngàn dặm so với những gì họ nghĩ.

Tần Bách Dạ nhìn những người đang lén lút liếc về phía bên này, thản nhiên thu hồi ánh mắt, trầm giọng cười nói: "Chúng ta đã đối đầu lâu như vậy,

không ngờ hôm nay lại có thể ngồi ở đây, trở thành đề tài bàn tán của người khác.”

“Tôi còn tưởng anh không quan tâm loại chuyện này.”

Hoắc Uẩn Khải thông dong nói.

Tần Bách Dạ nhướng mày: "Tôi không quan tâm những chuyện khác, nhưng tôi vẫn hy vọng Hoắc nhị gia hiểu là tin đồn có thể tổn thương người không kém gì đao kiếm, đặc biệt nếu chúng làm tổn thương em ấy, tôi không nghĩ bản thân sẽ chịu đựng được."

"Nhà họ Tần có sản nghiệp lớn như thế mà nói bỏ là bỏ, tôi không hề nghi ngờ chút nào về trọng lượng của lời ngài Tần nói."

"Hoắc nhị gia nắm bắt tin nhanh đấy."

Hoắc Uẩn Khải: "Cậu ấy sẽ không nhận."

"Tôi biết." Tần Bách Dạ nói: "Nhưng có đưa hay không là chuyện của tôi."

Nói đến đây, Hoắc Uẩn Khải để hai chân xuống, nghiêng người về phía trước, sau đó nhẹ giọng nói: "So với sản nghiệp của nhà họ Tần, cậu ấy còn muốn anh sống hơn, đáng lẽ ra tôi không nên nói lời này." Hoắc Uẩn Khải nhấn mạnh câu từ như đang ám chỉ điều gì đó: "Nhà họ Tần gần đây quá loạn, anh cũng chẳng thể phân thân được."

Thứ lỗi tôi nhiều lời một câu, đừng để trước khi cậu ấy nhìn rõ chuyện trước đây mà anh lại khiến cậu ấy trải qua sự mất mát lần nữa, không nói ra miệng không có nghĩa là không sao cả, cậu ấy sẽ buồn."

Tần Bách Dạ sững sờ, nhất thời không nói lên lời.

"Thật sao?" Cuối cùng hắn tự lẩm bẩm một mình, sau đó nhìn Hoắc Uẩn Khải nói: "Cảm ơn Hoắc nhị gia đã nhắc nhở. Tuy nhiên tôi cũng có chuyện muốn nói với Hoắc nhị gia, bất kể em ấy dùng thân phận gì để ở bên cạnh anh, nếu tôi phát hiện anh ép buộc em ấy, Tần Bách Dạ tôi còn sống ngày nào thì nhất định sẽ không chết không ngừng với anh."

Hoắc Uẩn Khải ngòai lại ngay ngắn.

“Về chuyện này—” Hấn nói: “Ông chủ Tần không cần phải nhọc lòng.”

Đúng lúc này, một vệ sĩ mặc đồ đen vôi vàng chạy tới nói gì đó với Khâu Hồ đang đứng sau lưng Hoắc Uẩn Khải.

Khâu Hồ biến sắc, anh ta đi tới sau lưng Hoắc Uẩn Khải, cúi người nói nhỏ vào tai hấn.

Hoắc Uẩn Khải trầm mặc nhìn Khâu Hồ.

Sau đó trực tiếp đứng lên.

“Hoắc nhị gia vôi vàng như vậy là có chuyện gì sao?” Tần Bách Dạ hỏi.

Hoắc Uẩn Khải chuẩn bị rời đi, lập tức đưa mắt liếc về phía Tần Bách Dạ, nói: “Nếu ông chủ Tần có thời gian thì hãy kiểm tra đám người bên cạnh mình, kẻ không có mắt nhiều lắm, dễ làm ra những chuyện ngu ngốc.”

Ngay khi Hoắc Uẩn Khải nhắc chân bước đi, Tần Bách Dạ lập tức lạnh lùng nhìn về phía sau.

Mặc dù Khâu Dương nhận được tin hơi muộn, nhưng cậu ta đã kiểm soát được tình hình, việc phát hiện ra chỉ là vấn đề thời gian. Khi cậu ta báo cho Tần Bách Dạ biết tình hình, hấn đá đổ cái bàn ngay tại chỗ.

Hấn định rời đi, nhưng Khâu Dương đã ngăn lại.

“Anh Tần.” Khâu Dương nói: “Đã có Hoắc nhị gia, sẽ không xảy ra chuyện đâu, chính sự quan trọng hơn.”

Tần Bách Dạ đập bàn, trong mắt đầy bão tố, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đi điều tra!”

Dù là ở trên lầu hay dưới lầu, mọi người đều chú ý tới hiện trường có rất nhiều vệ sĩ đang tuần tra, những người này chỉ đứng ở khu vực mình phụ

trách, thỉnh thoảng dùng tai nghe để trao đổi.

Tiệc rượu vẫn tiếp tục, nhưng mọi người có mặt vẫn nhận ra bầu không khí chột căng thẳng.

Họ thấp giọng bàn tán, nhưng không ai biết chính xác chuyện gì đã xảy ra.

Phòng vệ sinh ở tầng dưới.

Thời điểm Lê Phi Phàm nhận ra bản thân trúng chiêu đã quá muộn, thiết bị liên lạc đều được giao cho người của Khâu Hồ để bảo quản, anh đành phải trở tay đóng cửa buồng lại.

Trong vòng mười giây, có người gõ cửa.

“Ai?” Lê Phi Phàm hỏi.

Không có ai trả lời.

Nhưng tiếng gõ cửa lớn hơn.

Lê Phi Phàm dựa vào tường, cố giữ tỉnh táo.

Tác dụng của loại thuốc này mạnh hơn anh tưởng tượng rất nhiều. Ý thức nhanh chóng trở nên mờ mịt, tay chân nhũn ra, cảm giác nóng nực dần dâng lên, trên trán nhanh chóng rịn ra mồ hôi.

Tầm nhìn hay âm thanh đều dần mờ đi, anh vô thức ngẩng đầu lên, yết hầu lên xuống nhanh hơn, cà vạt đã bị kéo xuống, cúc áo sơ mi bị cởi ra đầy thô bạo.

Tiếng bước chân ngoài cửa nhắc nhở anh rằng ở đây không chỉ có mình anh.

Anh loáng thoáng nghe được cuộc đối thoại bên ngoài.

Âm thanh khá xa lạ.

“Làm sao đây?” Ai đó hỏi.

Một giọng khác đáp lại: “Quả nhiên cậu ta rất cảnh giác, lúc này mà đập cửa thì chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của người bên ngoài.”

“Mau tìm cách đi, sao mà ra tay ở trong phòng vệ sinh được!” Giọng nói cộc cằn tiếp tục: “Người kia nói chơi hổng cậu ta cũng được, quan trọng là không được đánh đập.”

“Sợ gì chứ, tôi đặt biển đang sửa chữa bên ngoài, sẽ không có ai vào đâu.” Một giọng nói khác cất lên: “Nghe nói thuốc mạnh đến mức có thể khiến người ta mất lý trí.

Cũng chỉ là một tên được bao nuôi, ai lại suốt ngày để ý xem cậu ta đang làm gì. Không quá hai phút, cậu ta nhất định sẽ mở cửa cầu xin được là **m** **ừn**, chịu khó đợi thêm chút nữa, cậu ta nhất định sẽ tự mình mở cửa.”

“Đừng đợi nữa, rất dễ hỏng chuyện, cứ đập cửa đi!”

Lúc này, Lê Phi Phàm không còn sức đi phân tích xem chúng đang nói về ai nữa.

Nhưng anh biết kẻ bên ngoài không thông minh tới nỗi biết dùng cách tráo ly rượu để khiến anh trúng chiêu, rõ ràng là có người đằng sau xúi giục.

Cảm giác khô nóng càng ngày càng mạnh, bụng dưới căng tức.

Anh nhắm mắt liếm đôi môi khô khốc, hơi thở dồn dập.

Anh còn đang nhủ thầm, không biết lần này có gọi là “lật thuyền trong mương” hay không.

Khi cánh cửa bị đá văng ra, Lê Phi Phàm dùng chút sức cuối cùng của mình

để thít chặt cà vạt quanh cổ người kia, cùng lăn khỏi buồng vệ sinh với gã. Anh thấy đau khi ngã trên gạch men sứ, tầm nhìn mờ nhòe, hoàn toàn không nhìn rõ mặt người kia. Nhưng anh vẫn không buông tay.

Người bên ngoài rõ ràng không ngờ trong tình huống này mà anh vẫn còn sức phản kháng.

Đáp lại, gã vừa chửi um lên vừa túm lấy anh.

"Mẹ kiếp! Mày cũng giỏi đấy!"

"Trông đẹp thật đấy, mày có biết có người đã trả tiền cho bọn tao để chơi mày không. Nếu mày không thích lên giường mà bọn tao đã chuẩn bị sẵn, vậy không bằng để bọn tao khám phá xem mày—-Á!"

Gã có khuôn mặt dữ tợn thậm chí còn không hét nổi.

Đầu tiên gã bị một người đàn ông cao lớn lao vào đập mạnh một cái va vào tường, gã vừa học ra một ngụm máu lớn đã bị mười mấy vệ sĩ mặc đồ đen xông vào đè xuống bẻ gãy tay chân. Tiếng hét bị nghẹn lại, đôi mắt đỏ ngầu của gã trừng lớn như sắp lòi ra khỏi hốc mắt.

Người bị Lê Phi Phàm khống chế đã sững sờ trước cảnh tượng đột ngột này. Trước khi ngất đi, gã thấy người đẹp bị hạ thuốc được người đàn ông ôm vào lòng.

Gã nghĩ— không đúng, bọn chúng đã bị lừa.

Bọn chúng lăn lộn ngoài đời được có mấy năm, người kia chỉ yêu cầu bọn chúng dạy dỗ một tên đực rựa đã bị chơi chán.

Nhưng trên thực tế, có lẽ hai anh em chúng sẽ phải bỏ mạng ở đây hôm nay.

Khâu Hồ bước tới, cúi đầu xuống: "Nhị gia, bất tỉnh hết rồi, làm sao bây giờ?"

"Ném cho Tần Bách Dạ." Hoắc Uẩn Khải ôm lấy anh, giọng nói đầy sát khí: "Nếu tên kia đã mua chuộc người của hắn ta, nên để hắn ta tự mình kiểm tra."

"Vâng." Khâu Hồ cúi đầu.

Sau khi để người lôi mấy kẻ kia ra ngoài, Khâu Hồ còn không dám nhìn lung tung: "Vậy cậu Lê..."

"Đi ra ngoài." Hoắc Uẩn Khải nhìn thoáng qua người trong lòng, nói.

Khâu Hồ vội vàng ra hiệu cho tất cả mọi người ra ngoài, cả căn phòng trống không chỉ trong vài phút, bên ngoài canh giữ chặt tới mức không có con ruồi nào có thể bay vào.

Lê Phi Phàm biết Hoắc Uẩn Khải đã đến, sợi dây cuối cùng trong tâm trí anh hoàn toàn đứt đoạn.

Hành vi ôm eo lúc này đúng là một khảo nghiệm với anh.

"Cậu có bị thương ở đâu không?" Hoắc Uẩn Khải hỏi anh.

Lê Phi Phàm lắc đầu, xoay người ôm lại Hoắc Uẩn Khải, dụi mặt vào áo của hắn.

Trong mũi anh tràn ngập mùi của Hoắc Uẩn Khải, mùi gỗ từ áo sơ mi chỉ khiến anh thêm nôn nóng. Lê Phi Phàm dùng mặt để cọ, khẽ cắn bằng răng nanh, rồi lại cọ bằng cằm, cuối cùng cũng cọ mở được cổ áo hắn, mặt dán vào làn da ấm áp.

Lý trí bị khát vọng nuốt chửng, anh than một tiếng khi cọ vào vai hắn, thả ra một hơi nóng rực.

Cảm nhận được bàn tay ôm lấy mình của Hoắc Uẩn Khải chột siết chặt, Lê Phi Phàm còn có thể thấy hần hơi dựa lưng vào bồn rửa mặt để tránh anh. Điều này khiến anh rất bất mãn, anh đưa tay bấu vào lưng hần.

Hoắc Uẩn Khải nhìn xuống khuôn mặt đỏ bừng của anh, khàn giọng nói: "Tôi đưa cậu đi bệnh viện nhé?"

"Khó chịu quá, anh nói nhiều ghê." Lê Phi Phàm không thèm che giấu sự ham muốn của cơ thể, hoặc do người trước mặt là Hoắc Uẩn Khải nên anh mới to gan để mặc cho bản năng khổng chế mình.

Anh đưa tay quàng qua cổ Hoắc Uẩn Khải, cả người như dính chặt lấy hần. Sau đó, anh nhanh chóng nghiêng đầu cắn một cái vào cổ của Hoắc Uẩn Khải, cắn được một nửa thì đổi thành liếm, phát ra âm mũi như thể không hài lòng.

Anh lại bắt đầu cọ xát, miệng không ngừng gọi: "Hoắc Uẩn Khải..."

Lê Phi Phàm không gọi hần là Nhị gia mà trực tiếp gọi cả tên, thỉnh thoảng xen lẫn giọng nũng nịu như muốn cầu xin hần, muốn nói mà lại không tìm được từ.

Không khí nhuốm sắc tình, những động tác nhỏ nhất trong từng tắc vuông cũng phát ra tiếng rõ ràng.

Rõ ràng là thần trí anh đã mơ hồ.

Khi bàn tay của Lê Phi Phàm muốn đưa vào trong vạt áo, cuối cùng Hoắc Uẩn Khải đã giữ anh lại.

Nhưng hần không đẩy ra.

Hần chọn thỏa hiệp.

"Suyt." Hoắc Uẩn Khải như không chịu nổi việc anh quần lấy hần, bèn an ủi bên tai anh: "Suyt."

Không đợi Lê Phi Phàm phản kháng, Hoắc Uẩn Khải đã mạnh mẽ mở cửa căn phòng gần bồn rửa tay nhất, đẩy anh vào rồi đè lên anh: “Yên lặng nào.” Hấn nói, hai ngón tay cái đang vuốt ve mặt anh ra sức niết đến khi da anh đỏ ửng lên như bị bỏng, sau đó hấn cúi đầu cắn vào tai anh, nhẹ giọng dỗ dành: “Ngoan nào, đừng vội như vậy, tôi sẽ khiến cậu cảm thấy thoải mái.”

Lê Phi Phàm chột ngẩng cao cổ lên khi bị Hoắc Uẩn Khải đè lại. Tay anh không thể bắt được thứ gì đó trên vách ngăn, anh dùng sức đến nỗi tay chuyển sang màu trắng xanh.

Sau đó anh bất ngờ quay lại ôm chầm lấy người trước mặt.

Cắn vào vai hấn, mọi âm thanh phát ra đều chôn vào cổ hấn.

Chương 54

Hai người đang đứng trong không gian chật chội, các giác quan bị phóng đại vô hạn. Hoắc Uẩn Khải biết phương pháp nào là hiệu quả nhất, trong tình huống này thì cách tốt nhất là đánh nhanh thắng nhanh. Ngày thường tuy Lê Phi Phàm miệng lưỡi lợi hại nhưng anh lại hiếm khi ra tay, cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện này với bất kì ai khác.

Anh gần như mất hết năng lực chống đỡ, lập tức gục trên vai Hoắc Uẩn Khải, chỉ còn lại tiếng thở hỗn loạn xen lẫn tiếng nỉ non.

Không xong, đầu óc cứ mơ hồ.

Trong mắt Lê Phi Phàm, cả thế giới đang rất mờ nhòe.

Nhưng tác dụng của thuốc khiến anh cảm thấy như có một ngọn lửa lớn bùng cháy hừng hực, chút tỉnh táo cuối cùng cũng bị cắn nuốt, máu sôi sùng sục. Ngày thường Lê Phi Phàm sẽ không bao giờ phát ra âm thanh như thế, nhưng bây giờ anh lại vô thức muốn dính chặt lấy người kia theo bản năng.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải thà chấp nhận bản thân bị **đánh** chứ nhất quyết không thỏa mãn anh.

Hắn kiểm chế anh hết lần này đến lần khác, rồi lại buông tay ra.

“Không được.” Lê Phi Phàm bắt đầu nói mê sảng.

Giọng nói nhuốm tông khác, cứ như sắp khóc: “Hoắc Uẩn Khải, tôi không làm được, tôi không xuất ra được.”

“Ngoan, sắp được rồi.” Hoắc Uẩn Khải đè tay anh lên tường, giữ chặt không

để anh cọ xát lung tung.

Nó cũng khiến cơ thể anh hoàn toàn tiếp xúc với không khí.

Giọng nói của hắn đối lập với Lê Phi Phàm, dường như được phủ một lớp cát sỏi, thô ráp như bị chà nhám. Hắn nghiêng đầu, để hơi thở lướt qua vành tai anh rồi nói: “Hoàn cảnh ở đây rất tệ, nghe lời một chút, đợi lát nữa tôi sẽ đưa cậu ra ngoài, được không?”

Lúc này sao Lê Phi Phàm có thể nghe được lời của hắn nữa. Càng không biết lời này ngoại trừ thông báo thì còn có nghĩa là đang nhắc nhở.

Vừa dứt lời, Lê Phi Phàm đã mất cảnh giác, còn chưa kịp bình tĩnh đã chợt rên mấy tiếng, Hoắc Uẩn Khải không cho anh thời gian đã bắt đầu đưa tay vuốt ve.

Lê Phi Phàm khó lòng chịu nổi, nhất là lúc anh đang cực kỳ nhạy cảm do thuốc.

Lê Phi Phàm dựa lưng vào tường, muốn tìm một lối thoát nhưng không trốn nổi, chỉ có thể phát ra hơi thở gấp gáp hơn trước, thậm chí muốn xin tha cũng không thể.

Khoảng thời gian giữa hai lần quá ngắn, nhưng sự mất cảm tích lũy lại tăng lên gấp bội.

Xong xuôi, Lê Phi Phàm đã không còn sức lên tiếng, anh tựa vào vai Hoắc Uẩn Khải, cả người mềm oặt như cá thiếu nước.

Lê Phi Phàm bị gậy sức ép một lúc, mắt nửa nhắm nửa khép.

Nhưng anh có thể cảm nhận được sau hai lần phát tiết, ngọn lửa trong bụng mình đã bị đẩy lùi.

Hoắc Uẩn Khải sửa sang lại cho Lê Phi Phàm, hắn lấy quần áo bọc anh lại rồi bế ra ngoài.

Lúc này Lê Phi Phàm cũng không quan tâm đến tư thế được bế ra như thế nào nữa, anh rất mệt, không muốn nghĩ thêm. Bởi vì đối phương là Hoắc Uẩn Khải nên anh an tâm mà vùi đầu vào trong ngực hắn, để mặc bản thân rơi vào mớ suy nghĩ hỗn độn.

Lúc này, Khâu Hồ dẫn theo không ít người, đang đứng ở trước cửa nhà vệ sinh.

Nhìn thấy Hoắc Uẩn Khải ôm người sai bước đi tới, bọn họ đồng loạt cúi đầu tránh đi tầm mắt của hắn.

Hoắc Uẩn Khải: "Gọi bác sĩ tới đây."

Khâu Hồ trả lời: "Bác sĩ đang đợi rồi."

Đi được hai bước, Hoắc Uẩn Khải chỉnh tư thế ôm người trong tay, nhìn camera giám sát trên đầu, nói: "Xóa đoạn video từ lúc cậu ấy vào nhà vệ sinh đi, bên cạnh đó cậu hãy cho người điều tra danh sách nhân viên tham gia bữa tiệc."

"Nhị gia nghi ngờ lần này không phải chỉ là sơ hở của nhà họ Tần?"

"Có phải hay không, cứ điều tra thì sẽ biết." Hoắc Uẩn Khải thu hồi ánh mắt.

"Tôi hiểu rồi." Khâu Hồ nói.

Khâu Hồ dẫn theo người bảo vệ họ đến lối đi riêng, vừa đi vừa nói: "Nhị gia, còn một chuyện nữa, Trì Cận vẫn chưa biết cậu Lê đã xảy ra chuyện gì, cậu ấy đang hỏi cậu Lê đã đi đâu, có cần thông báo cho cậu ấy không?"

"Không cần." Hoắc Uẩn Khải tiếp tục bước đi, cúi đầu nhìn người trong lòng nói: "Tùy tiện kiểm soát đi, chuyện hôm nay không được để cho ai biết."

Khâu Hồ vô tình thấy nửa khuôn mặt của người đang được Hoắc Uẩn Khải bế.

Gương mặt đỏ bừng, khoe mắt như còn đọng lại vệt nước.

Khâu Hồ giật thót, nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, nghiêm túc trả lời: "Vâng, ngài yên tâm."

Phía bên trên tầng 2, trong một căn phòng có vệ sĩ canh gác, mơ hồ nghe được vài tiếng la hét, hơn nữa tiếng hét càng lúc càng thê lương.

Thỉnh thoảng có những nhân viên đi qua lo lắng liếc nhìn căn phòng, sau đó lại bị đám vệ sĩ hung dữ đứng ở cửa làm cho hoảng sợ mà nhanh chóng rời đi.

Thủ đoạn thanh lý môn hộ của nhà họ Tần, người trong cuộc nói đến đều tỏ ra sợ hãi.

Bên trong phòng, có người đeo găng tay trắng bưng lên một cái khay.

Người này vừa nói vừa giao cái khay cho Tần Bách Dạ đang dựa vào bàn: "Ly nước cùng ly rượu này đều bị bỏ thuốc, chẳng qua là loại thuốc không giống nhau."

Ly rượu đã uống được một nửa, còn ly nước lại không bị động tới.

"Trong này bị bỏ cái gì?" Tần Bách Dạ cầm ly nước kia lên nhìn qua ánh đèn hỏi Người kia hơi cúi đầu nói: "Đây là loại thuốc tương tự như Anisodamine, nhưng hiệu quả mạnh hơn, thực ra dùng một chút cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu những người bị rối loạn nhịp tim, tim đập nhanh và người có vấn đề về tim mà uống nhầm thì rất có thể sẽ gây tử vong."

Một tiếng "choang" vang lên, chiếc cốc bị Tần Bách Dạ ném lên tường vỡ tan thành nhiều mảnh.

Bởi vì tim của Lê Phi Phàm có vấn đề nên vẫn luôn phải đi điều trị, chỉ cần là người có một chút đầu óc là biết rõ.

Một ly là có thể hủy hoại anh, một ly là muốn lấy mạng anh.

Nếu không phải anh tỉnh táo mà chọn ly rượu kia, kết quả lúc này như thế nào, Tần Bách Dạ không dám tưởng tượng.

Khâu Dương đứng bên cạnh nhìn thấy sắc mặt của hắn khó coi, cậu ta bước đến gần, dẫm lên người đang bị trói trước mặt, nhìn kẻ đang đau đớn dưới chân, nói: "Đã đến lúc này, anh còn muốn cứng miệng?"

"Tôi không biết, tôi thực sự không biết." Nước mắt, nước mũi và máu của người đàn ông trộn lẫn vào nhau, đôi mắt sưng đến mức không thể mở ra, giọng nói run run: "Ông chủ Tần, làm ơn thả tôi ra, tôi chỉ tham tài nên mới bị ma xui quỷ khiến mà cho người vào. Bên kia cũng chỉ nói với tôi rằng bọn họ chỉ muốn cảnh cáo Lê Phi Phàm để các người thả Tần Tiêu. Tôi không ngờ bọn họ lại ác như vậy, hơn nữa cũng không biết bọn họ có ý định giết người.

Ông chủ Tần, cầu xin ngài tha cho tôi."

"Anh Tần." Khâu Dương quay đầu nhìn Tần Bách Dạ.

Tần Bách Dạ ra hiệu cho cậu ta dừng lại, tự mình đứng dậy tiến lên hai bước rồi ngồi xổm xuống trước người nọ.

"Mày khẳng định là vì Tần Tiêu?"

Người đàn ông nằm dưới đất méo mào gật đầu: "Đó là những gì tôi đã nghe được."

"Đã hiểu." Tần Bách Dạ đứng dậy ra hiệu cho những người phía sau: "Đẫn đi."

Sau khi đám người kia bị kéo đi, Khâu Dương mới bước tới, ngập ngừng nói: "Anh Tần, anh thật sự cho rằng chuyện đó là do những người kia của nhà họ Tần làm à?"

“Có lẽ hai kẻ kia chỉ là kẻ chết thay.” Tần Bách Dạ cười nhạt nói: “Mấy lão già đó vẫn còn đang mơ mộng muốn giúp Tần Tiêu lên nắm quyền, bọn họ không biết Phi Phàm chính là Tiểu Xuyên, còn tưởng tôi muốn đoạt người với Hoắc Uẩn Khải nên mới dứt khoát dùng thủ đoạn đê tiện để hại em ấy, cảm thấy như vậy là có thể uy hiếp được tôi. Tôi cũng không ngại để cho bọn họ nhìn rõ, một khi động vào người có thân phận cao hơn cả người yêu sẽ có kết cục như thế nào.”

Khâu Dương: "Người đã bỏ thuốc vào đồ uống và đánh ngất mấy người ở sau bếp liệu có phải cùng một người không?" Ly đồ uống đó là điểm đột phá do Hoắc Uẩn Khải dẫn tới.

Biết rõ Hoắc Uẩn Khải sẽ không cho Lê Phi Phàm uống rượu, hơn nữa còn biết trong cùng ngày sẽ có người của nhà họ Tần ra tay, tất cả những sự trùng hợp gộp lại đã tạo cho kẻ đằng sau màn một lớp bảo vệ.

Vì vậy, kẻ muốn giết Lê Phi Phàm không những phải hiểu rõ về anh mà còn phải hiểu rõ mọi người và mọi việc xung quanh anh.

Nhìn qua cũng có thể biết được người này hận Lê Phi Phàm đến tận xương tủy.

Mà người có thể hận em ấy đến vậy...

“Việc điều tra Thư Dịch Kinh thế nào?” Tần Bách Dạ đột nhiên hỏi.

Khâu Dương sững sờ một lúc, sau đó lắc đầu nói: "Không có động tĩnh gì, những nơi có thể điều tra chúng ta đều đã tra xét, cậu ta cứ như đã bốc hơi khỏi Thịnh Kinh, trừ khi cậu ta đã rời khỏi Thịnh Kinh, nếu không sẽ không có chuyện chúng ta không thể tra ra được một chút manh mối nào."

“Chưa chắc.” Tần Bách Dạ lạnh lùng nói.

Hắn nói: "Kiểm tra thông tin của tất cả những người tham gia buổi tiệc rượu ngày hôm nay, bao gồm cả quan hệ gia đình và nhân viên làm việc."

Tần Bách Dạ và Hoắc Uẩn Khải không hẹn mà có cùng suy nghĩ với nhau.

Việc điều tra vẫn tiếp tục, đến nửa đêm tiệc rượu mới kết thúc.

Lê Phi Phàm không biết bản thân đã liên liên tiếp gây ra ảnh hưởng lớn thế nào, lúc tỉnh dậy anh đã thấy mình nằm trong một căn phòng xa lạ.

Ánh sáng xung quanh không rõ lắm, nhưng vì đèn sáng nên điều đầu tiên anh chú ý tới là giá truyền dịch ở đầu giường, khi giơ cánh tay lên thì thấy mu bàn tay mình vẫn còn đang cầm kim.

Tại sao phải truyền dịch? Đến khi đầu óc bắt quay cuồng, Lê Phi Phàm mới nhớ rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Fuck.” Anh nhìn lên trần nhà, chửi thề một tiếng. Trong đầu hiện lên vô số hình ảnh hỗn loạn— hơi thở gấp gáp, những tiếng thì thầm trong không gian bức bối và chật chội.

Lê Phi Phàm giơ cánh tay không bị truyền dịch lên che mắt mình, phản ứng đầu tiên của anh là sống không còn gì luyến tiếc, mẹ nó mất mặt quá rồi.

Lúc này, cơ thể anh rất thoải mái và sạch sẽ, cánh tay được truyền dịch ở bên kia cũng mát lạnh, cơ thể không còn cảm giác nóng bức khó chịu như trước đó nữa.

Nhưng anh vẫn có thể nhớ được cảm giác ấm áp khi da thịt đụng chạm, ngay cả khi đầu óc không tỉnh táo, anh vẫn nhớ cảnh bản thân đã dính lên người hấn cầu xin như thế nào, cũng nhớ rõ mình đã bị hấn đè lên tường và đưa lên đỉnh ra sao.

Khi nhớ lại cảm giác run rẩy đó, da đầu anh vẫn cảm thấy tê dại.

“Tỉnh rồi?” Khi cánh tay bị ai đó đặt xuống, Lê Phi Phàm thấy Hoắc Uẩn Khải.

Quần áo chỉnh tề, không một chút cầu thả.

Đầu tiên hấn kiểm tra nhiệt độ ở cổ anh, sau đó nói: "Không sao, bác sĩ đã khám qua rồi, truyền nốt bình dịch này sẽ không vấn đề gì."

Lê Phi Phàm nằm ngửa, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm Hoắc Uẩn Khải.

Nhìn hấn từ đầu đến cuối không thay đổi sắc mặt, trong đầu anh lại hiện lên hơi thở gấp gáp trong nhà vệ sinh, cúc áo bị anh bứt tung, cả người như ngâm trong hormone của Hoắc Uẩn Khải.

Gợi cảm, dáng đẹp, giọng nói trầm ấm, đôi tay kia...

Ánh mắt của Lê Phi Phàm dời xuống rồi dừng ở bàn tay đang đắp chăn bông cho anh của Hoắc Uẩn Khải.

Anh lập tức lúng túng nhắm mắt lại.

“Sao vậy?” Lê Phi Phàm nghe thấy Hoắc Uẩn Khải hỏi.

Lê Phi Phàm khàn giọng phủ nhận: "Không có gì, đầu hơi choáng."

Anh không dám thừa nhận mình mê mẩn đôi tay của hấn, lúc này nhìn thấy nó, anh lại nhớ đến lúc hấn giúp mình phát tiết.
Biến thái lắm.

Kết quả, Hoắc Uẩn Khải trực tiếp cúi xuống luồn tay dưới vai dìu anh nằm lên.

Lê Phi Phàm không kịp phản ứng, tròn mắt hỏi: "Làm sao vậy?"

“Hiện tại đã khá hơn chưa?” Hoắc Uẩn Khải ngồi ở phía sau, để anh dựa vào mình, sờ cánh tay lạnh lẽo do truyền dịch của anh, nói: “Nằm lâu quá, ngồi một lát đi.”

“Tôi đã ngủ bao lâu rồi?” Lê Phi Phàm nhìn xung quanh hỏi.

Hoắc Uẩn Khải: "Bảy tiếng đồng hồ, hai giờ nữa sẽ sáng."

"Trên lầu vẫn đang tổ chức tiệc rượu sao?"

"Ừm."

Bọn họ nói vài câu chuyện phiếm, Lê Phi Phàm cũng không vội hỏi ai đã hạ thuốc.

Anh bị Hoắc Uẩn Khải đặt ở trước người, toàn thân có chút cứng ngắc.

Anh có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể phía sau lưng mình. Sau khi trải qua chuyện vừa rồi, tư thế này khiến anh cảm thấy hơi ngượng. Nhưng Hoắc Uẩn Khải lại giống như đang làm một việc rất bình thường.

"Nhị gia." Lê Phi Phàm không nhịn được thấp giọng nói.

"Ừm?"

Hoắc Uẩn Khải vuốt tóc anh, thản nhiên nhìn sang.

Lê Phi Phàm ngửa đầu ra sau, dường như lại quên mất mình muốn nói gì, nhìn thấy đôi mắt kia liền nói: "Anh ở đây cả đêm, không ngủ sao?"

"Ngủ một lát." Hoắc Uẩn Khải cúi đầu nhìn anh.

Sau đó hắn đột nhiên mỉm cười: "Sao từ lúc tỉnh dậy, cậu cứ ngơ ra thế."

Lê Phi Phàm không nói nên lời, hơi liếm khóe miệng.

Bởi vì trong tình huống này, anh thực sự không biết phải nói gì khác.

"Cảm ơn"? Hay "kỹ thuật của anh tốt quá"?

Hoặc là "rất xin lỗi, anh là kim chủ mà lại yêu cầu anh phục vụ tôi trước, rất xin lỗi"?

Anh đâu có điên.

Lê Phi Phàm khó chịu cử động thân thể, lập tức bị Hoắc Uẩn Khải giữ chặt. Lê Phi Phàm nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên.

Sau đó anh phát hiện ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải quét từ trán xuống chóp mũi, cuối cùng dừng lại ở môi anh.

Không hiểu sao Lê Phi Phàm cảm thấy bầu không khí có chút khác thường, ánh đèn xung quanh mờ hồ, còn không đợi anh nói gì, Hoắc Uẩn Khải đã đột nhiên nâng cằm anh lên, sau đó cúi đầu hôn anh.

Lê Phi Phàm mở to mắt.

"Nhị..." Vốn dĩ anh muốn gọi Nhị gia, kết quả mở miệng lại bị đối phương nhân cơ hội mà xâm nhập.

Nụ hôn của Hoắc Uẩn Khải không mạnh mẽ, thậm chí còn mang theo chút dịu dàng, từ đầu đến cuối Lê Phi Phàm đều bị hành động này làm cho phát ngốc.

Chờ đến khi phản ứng lại, anh định động đậy.

Hoắc Uẩn Khải như đã đoán trước được động tác của anh, hấn không ngẩng đầu, chỉ đè cổ tay anh lại.

"Đừng nhúc nhích, trên tay có kim truyền." Hấn dừng lại một chút, vuốt tóc trên trán của Lê Phi Phàm, nhìn anh chăm chăm, nói: "Vốn muốn đi từ từ từng bước, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng hiện tại bù cho cậu cũng không coi là quá muộn."

Hoắc Uẩn Khải nói xong lại cúi đầu xuống.

Hấn dùng tay mình ấn bàn tay đang truyền dịch của Lê Phi Phàm xuống, tay còn lại nâng gáy anh lên.

Động tác có vẻ nhẹ nhàng nhưng lại khiến anh không thoát được.

Khiến anh bị buộc ngừng đầu tiếp nhận, chỉ còn động tác triển miên bị mặt
trắng ngoài cửa sổ che lấp.

Chương 55

Lê Phi Phàm nghĩ một lúc mà không hiểu rõ suy nghĩ của Hoắc Uẩn Khải. Theo lý mà nói, anh là tình nhân nhỏ ở bên cạnh tổng giám đốc, đáng ra nên duy trì cách suy nghĩ nô tính kiểu “sủng hay phạt đều là ơn mưa móc” mới giữ được địa vị. Trước chưa nói tới chuyện ngay từ đầu Lê Phi Phàm đã không coi mình là chim hoàng yến cần Hoắc Uẩn Khải bảo vệ, anh cũng không quen như thế.

Rốt cuộc thì đó chỉ là thân phận mà anh muốn lợi dụng.

Nhưng vì tạm thời anh không thoát được nên cả hai đành đi chung với nhau.

Giả sử bây giờ Hoắc Uẩn Khải muốn dùng quyền lợi của hắn để ngủ với anh, anh muốn trốn cũng không thoát.

Thậm chí Lê Phi Phàm còn không định từ chối.

Xét cho cùng, tuy anh không có kinh nghiệm nhưng cũng chẳng tới nỗi không chấp nhận được chuyện này.

Đơn giản là anh tình tôi nguyện.

Phải biết rằng một người đàn ông đẹp trai, kỹ năng tốt, có trách nhiệm, phẩm chất không tệ, gia cảnh và tài năng thuộc dạng ưu tú thì không thể chỉ dùng từ “hiếm” để hình dung. Nhất là ở một thế giới chỉ xoay quanh thụ chính, Hoắc Uẩn Khải – một nam chính đúng nghĩa – không đi theo cốt truyện mà vẫn duy trì được những phẩm chất này thì càng hiếm.

Lên giường thôi mà, kể từ ngày Lê Phi Phàm quyết định chấp nhận danh phận này để sống thì anh đã chuẩn bị tinh thần xong xuôi.

Với quan hệ của họ, cách Hoắc Uẩn Khải hành xử bây giờ khá giống với cử chỉ của anh nhưng lại chỉ đi rửa mặt, đó là theo góc nhìn của Lê Phi Phàm. Điều này khiến cho Lê Phi Phàm cảm thấy bất an, thậm chí còn có cảm giác vô cùng bị động.

Đừng bảo anh chủ động tán tỉnh, ngay cả võ mồm còn chẳng bằng người ta, nghĩ cũng biết sẽ không có kết cục tốt.
Tóm lại là không thích hợp.

Nhưng Lê Phi Phàm lại không biết lạ chỗ nào.

“Này, anh lại đang thất thần cái gì thế?” Tưởng Huân vẫy vẫy tay trước mặt anh, tức giận nói: “Vất vả lắm mới hẹn được anh ra ngoài đi chơi, anh với Hoắc Uẩn Khải lăn giường đến ngốc rồi à?”

“Cút.” Lê Phi Phàm đánh cậu ta một cái.

Đây là khu giải trí do một người bạn của Tưởng Huân điều hành.

Ngoài việc kinh doanh nghiêm túc, đời sống của hai phú nhị đại này không thể tách rời bộ ba thuốc lá, rượu và sắc.

Miễn là họ không chơi ma túy hay mấy thứ ngoài vòng pháp luật là được, Lê Phi Phàm đã tập mãi thành thói quen.

Nhưng không biết Tưởng Huân bị làm sao, bao cả quán để tổ chức sinh nhật thì không nói, đã vậy còn gọi một đám cả nam lẫn nữ không quen biết đến chơi đùa âm ỉ, Lê Phi Phàm từng trải nhiều rồi mà vẫn bị đám người này khiến đau cả đầu.

Tưởng Huân bị đánh xong nhưng vẫn tiến tới, mùi nước hoa nồng nặc xộc thẳng vào mũi Lê Phi Phàm.

Cậu ta vẫn không biết gì, còn quàng vai anh, nói: "Trước đó là do sức khỏe anh không tốt nên vẫn luôn dưỡng bệnh, lần này cũng thế, tôi vừa từ tiệc rượu trở về đã nghe nói anh lại ốm. Nói thật đi, có phải là do Hoắc Uẩn Khải

không cho anh ra ngoài không?" Nói xong, cậu ta lại tự nhủ: "Tôi biết loại người nghiêm túc như anh ta nhất định sẽ muốn người bên cạnh đều giống mình, còn hạn chế cả tự do cá nhân, anh đi theo anh ta cũng thảm quá."

"Cậu có thể đừng đề cao bản thân mình như vậy được không?" Lê Phi Phàm liếc cậu ta một cái: "Anh ấy không quan tâm đến chuyện này."

"Thế tại sao tôi gọi anh ba lần mà anh đều không đi? Nếu không phải lần này là sinh nhật tôi, anh định nằm lì đến bao giờ nữa?" Hai người đang ở bên cạnh hồ bơi.

Có rất nhiều cô gái nóng bỏng mặc bikini và đám thanh niên mặc quần bơi đang đùa giỡn dưới nước, Lê Phi Phàm trả lời có lệ: "Tôi nói này Tưởng đại thiếu gia, đừng quên tôi còn phải đi làm."

Suy cho cùng, anh không thể nói cho Tưởng Huân chuyện mình bị người ta hạ thuốc ở tiệc rượu được.

"Chó má." Tưởng Huân đưa tay lên chỉ vào phía sau tai anh: "Anh đi làm như vậy sao?"

"Cái gì?" Lê Phi Phàm chưa phản ứng kịp.

Tưởng Huân liếc xéo anh một cái, trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra, cậu ta huých vai anh: "Anh còn giả bộ cái gì, dấu hôn ở sau tai kia, không ngờ hai người kịch liệt như vậy."

Lê Phi Phàm lập tức che lại.

Anh không biết Hoắc Uẩn Khải để lại dấu vết trên người mình, ký ức ngày đó ở trong phòng vệ sinh rất hỗn loạn, sao mà anh nhớ nổi. Lúc này, một nhóm nam nữ khoác khăn tắm vừa cười nói vừa đi tới.

Một người đẹp chân dài trực tiếp ngồi vào ghế tựa của Tưởng Huân, ôm cánh tay cậu ta, oán trách nói: "Anh Tưởng, hôm nay anh là nhân vật chính, gọi anh uống rượu với xuống bể bơi mà anh lại không tham gia, cố tính trốn

ở đây lười biếng.”

Tưởng Huân vòng tay qua eo cô gái, cười lưu manh: "Hết cách, hôm nay khách quý tới chơi.”

“Anh nói anh Lê ạ.” Cô gái dựa vào trong ngực Tưởng Huân, liếc nhìn Lê Phi Phàm, nói: “Anh Lê đến chơi thì anh cũng không nên quên hôm nay là sinh nhật mình, ban nãy anh gặp em mà còn gọi Lị Lị, người ta tên là Điềm Điềm cơ mà.”

“Được rồi, Điềm Điềm.” Tưởng Huân rất thuận thực trong chuyện gặp dịp thì chơi, cậu ta mê cái đẹp thật nhưng lại không quan hệ bừa bãi, không muốn nói tiếp bèn chuyển đề tài sang phía Lê Phi Phàm: "Hôm nay nếu có ai trong số các người có thể khiến cậu Lê đây vui thì phí dụng một năm ở khu giải trí này, tôi sẽ bao hết.”
Bầu không khí lập tức nhốn nháo.

Lê Phi Phàm nhìn dáng vẻ phong lưu của Tưởng Huân, sau đó anh trở tay ném khăn tắm gấp ở bên cạnh lên mặt cậu ta: "Cậu câm miệng đi, chẳng đứng đắn gì cả.”

“Có nghe thấy không, cậu Lê nói mấy người không đứng đắn.” Tưởng Huân bắt lấy khăn tắm: “Còn không mau đi qua hầu hạ.”

"Không dám.”

"Anh Lê cũng đâu có giống anh.”

Tưởng Huân không vui: "Sao lại đối xử phân biệt giữa hai chúng tôi vậy? Anh ấy cao quý đến nỗi mấy người không dám đụng à?”

“Chẳng thế thì sao.” Một thiếu niên vắt khăn mặt qua cổ, chống tay vào vai thiếu niên bên cạnh nói đùa: “Bây giờ ai mà không biết Lê thiếu gia của Thịnh Kinh là hoa hồng có gai. Đến cả sếp Tần còn phải nể mặt, chúng ta

thì có là gì.

Hơn nữa công ty của Lê thiếu gia ngày càng lớn, có khi chúng ta phải cầu xin được ban thưởng nữa, Tưởng thiếu gia đừng tạo nghiệp cho tụi tôi." Tưởng Huân giơ chân muốn đá: "Một đám nịnh bợ."

Bọn họ cười đùa, lùi lại phía sau.

Những người này quen biết Tưởng Huân thì chắc chắn sẽ không xa lạ gì Lê Phi Phàm, đương nhiên không có ai dám hầu hạ anh.

Những người tới đây nhờ mối quan hệ nghe ngóng xong thân phận của anh cũng không dám tiến lại gần.

Chỉ cần nhìn dáng vẻ ngồi ở kia của anh là đã thấy khác.

Khí chất của Lê Phi Phàm hoàn toàn khác với Tưởng Huân.

Nhìn thì có vẻ rất gần gũi nhưng thực ra lại rất xa cách, có lẽ anh đi theo Hoắc Uẩn Khải đã lâu nên cũng học được cách đối nhân xử thế, người bình thường chỉ dám nhìn anh chứ không dám dễ dàng tiếp cận.

Sở dĩ Lê Phi Phàm không ghét tiếp xúc với những người xung quanh Tưởng Huân là vì trong cái giới này, đại đa số mọi người đều có chùng mực. Vui đùa thì vui đùa, nhưng công việc là công việc, đó là hai chuyện khác hẳn nhau.

Lúc này có người nhảy xuống hồ bơi bên cạnh bọn họ.

Nước bắn tung tóe khắp người Lê Phi Phàm.

Mọi người xung quanh đều đơ người.

"Này, cmn ..." Tưởng Huân nhìn thấy cả người Lê Phi Phàm bị ướt bèn lập tức đứng bật dậy.

Lê Phi Phàm kéo tay áo Tưởng Huân, phúi nước bắn lên trước ngực, nói:

"Không sao, tôi đi thay quần áo."

Tưởng Huân nhìn quần áo của anh, xoay người khom lưng lấy một tấm thẻ, nói: "Phòng của tôi ở đây, anh bảo phòng khách ủi khô rồi đưa lên, hoặc là tìm người mua một bộ mới cũng được."

"Được." Lê Phi Phàm cầm thẻ, nhìn Tưởng Huân.

Tưởng Huân thắc mắc: "Làm sao thế?"

Giây tiếp theo, Lê Phi Phàm nhấc chân đá cậu ta xuống hồ bơi.

Tưởng Huân ướt đẫm ngoi lên khỏi mặt nước, chật vật lau mặt, Lê Phi Phàm nhướng mày nói: "Sinh nhật vui vẻ, tận hưởng đi."
Anh nói xong bèn xoay người rời đi.

Lê Phi Phàm cầm thẻ trong tay lên, quay lưng về phía đám người, khuôn mặt tràn đầy ý cười, anh trả lại những lời nói ban nãy của Tưởng Huân: "Chiêu đãi Tưởng thiếu gia của các người cho tốt, hôm nay ai làm cho cậu ta vui vẻ, tôi sẽ bao hết phí dụng của người đó ở chỗ này trong vòng ba năm tới."

Âm thanh trầm trồ vang lên: "Lê thiếu gia uy vũ!"

"Người có tiền có khác!"

"Lê thiếu gia muôn năm!"

Tưởng Huân tức giận tạt nước, ở phía sau máng anh: "Lê Phi Phàm, mịa nhà anh!"

Lê Phi Phàm đùa xong Tưởng Huân, đang đi lên lầu thì vừa hay nhận được một cuộc gọi từ Hoắc Uẩn Khải.

"Nhị gia?" Lê Phi Phàm vừa bấm thang máy vừa nói.

Hôm nay Hoắc Uẩn Khải không đến tập đoàn, Lê Phi Phàm không biết lịch trình của hắn, anh chỉ đoán hắn đang đi đường, giọng nói đều đều của hắn truyền đến: "Không phải nói hôm nay tham dự tiệc sinh nhật của Tưởng Huân à, sao rồi?"

"Đừng nói nữa." Lê Phi Phàm nói: "Cậu ta tìm một nhóm người tới vui đùa, ồn ào không chịu nổi."

Hoắc Uẩn Khải: "Ngại ồn thì về sớm chút, lát nữa ông Chúc sẽ tới khám lại cho cậu."

"Tôi biết rồi." Lê Phi Phàm nói.

Thang máy mở ra, Lê Phi Phàm đi ra ngoài, anh bước lên tấm thảm mềm mại ở hành lang, tìm số phòng trên thẻ chìa khóa. Tìm thấy xong, anh quẹt thẻ chìa khóa lên, đồng thời cũng nghe thấy Hoắc Uẩn Khải nói: "Lúc nào cũng phải để người tôi điều đi theo cậu nắm được hành trình..."

Hoắc Uẩn Khải đột ngột dừng lại.

Bởi vì lúc mở cửa phòng, Lê Phi Phàm đã bị ai đó kéo vào trong.

Cùng lúc đó, một dáng người mềm mại lao về phía anh, giọng nữ nị oán trách: "Sao anh đến muộn vậy? Người ta đợi anh lâu lắm rồi."

Lê Phi Phàm ngăn người, không gian xung quanh tối om do rèm đã kéo hết.

Hơn nữa anh nghe rõ đó là giọng của một cô gái, có vẻ còn rất nhiệt tình.

Giọng của Hoắc Uẩn Khải từ trong điện thoại lại vang lên: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không, không có chuyện gì." Lê Phi Phàm bị đánh tỉnh, khi thấy tay cô gái đã bắt đầu chạm vào mình, anh lập tức nói với điện thoại: "Nhị gia, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho anh, tôi cúp máy trước..."

Anh cúp máy, đồng thời đẩy cô gái ra xa mình.

“Cô nhầm người rồi.” Lê Phi Phàm cau mày nói.

Anh trở tay bật đèn lên.

Cô gái trước mặt trang điểm đậm nên không phân biệt được tuổi, vừa thấy Lê Phi Phàm đã lập tức khoanh tay lại quan sát anh, sau đó cong môi, nói: “Anh là ai? Tưởng Huân đâu?”

Lê Phi Phàm cúi đầu nhìn chiếc áo vốn đã ướt nhẹ, giờ còn có một vết đen đỏ lớn mà anh không biết là son hay là mascara, hiếm thấy mà khó chịu. “Cậu ta đang ở dưới lầu.” Anh nói.

Cô gái hơi bất đắc dĩ: “Sao anh biết số phòng của cậu ta?”

“Tôi nên hỏi cô mới đúng?”

Cô gái mỉa mai: “Chính miệng anh ấy hứa sẽ đầu tư vào một bộ phim truyền hình hạng S và để tôi làm nữ chính, tất nhiên tôi biết phòng của anh ấy ở đâu.”

Lê Phi Phàm nghe mà hoảng hốt, anh tưởng mình vẫn còn ở kiếp trước.

Lúc đó anh là nhà đầu tư, tuy mới chỉ đầu tư mấy dự án nhỏ nhưng gặp phải chuyện thế này, anh cũng không thấy lạ.

Chẳng qua hơi ảnh hưởng tới tâm trạng mà thôi.

Lê Phi Phàm không muốn dây dưa nên định mở cửa đi thẳng.

Kết quả là cô gái kia túm lấy anh, nói: “Tôi cho anh đi chưa?”

“Vậy cô muốn gì?” Lê Phi Phàm kìm nén cảm xúc, hỏi.

Cô gái dựa vào tường, nhìn anh từ trên xuống dưới: "Anh cũng ưa nhìn, chắc cũng là một diễn viên, nhưng tôi khuyên anh trước– Tưởng Huân không thích đàn ông, anh có cởi hết nằm trên giường anh ấy cũng vô dụng thôi."

Lê Phi Phàm tức tới nổi bật cười.

Trong lòng anh đã thầm mắng Tưởng Huân hơn tám mươi lần.

Đồng thời anh đáp: "Cô yên tâm, cậu ta có khóa thân đứng trước mặt tôi, tôi còn sợ bị cậu ta làm cay mắt. Hiện giờ buồng tôi ra được chưa? Căn phòng này để lại cho cô, cứ từ từ đợi cậu ta."

Bên này, anh cố gắng lắm mới thoát ra được, bên kia Hoắc Uẩn Khải mang theo người đến xe.

Nhìn thấy hấn đặt điện thoại xuống, Cao Thăng nói: "Anh Hoắc, còn hai tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh. Bây giờ chúng ta đến sân bay..."

Hoắc Uẩn Khải nhìn đồng hồ trên cổ tay: "Đến Hâm Quang trước đã."

Cao Thăng sững sốt, sau đó lập tức đáp: "Vâng."

Chuyến đi công tác này khá đột ngột.

Lê Phi Phàm vừa xảy ra chuyện ở buổi tiệc rượu, những nhân viên liên quan vẫn đang bị điều tra cho nên lần này không dẫn anh theo.

Cao Thăng vừa thấy Hoắc Uẩn Khải gọi điện cho Lê Phi Phàm, anh ta còn tưởng hấn định nói chuyện này, nhưng hình như Hoắc tổng bị cúp điện thoại thì phải?

Cao Thăng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm trợ lý, sự quan tâm của Hoắc Uẩn Khải với Lê Phi Phàm đã ngấm vào trong từng lời nói hành động hàng ngày, khỏi cần đoán, nhìn mặt cũng biết được.

Chẳng qua có người nào đó vẫn còn chưa hiểu mà thôi.

Không nói tới chuyện đi khu giải trí với Tưởng Huân, Lê Phi Phàm còn dám cúp máy của Hoắc Uẩn Khải.

Lá gan lớn ghê.

Lúc xe đang đậu bên ngoài khu giải trí, Cao Thăng thấy người từ bên trong đi ra, anh ta đứng bên cửa xe, nháy mắt với anh từ xa, ý bảo: Hoắc gia đang ở trên xe, cậu nhanh lên một chút.

Kết quả Lê Phi Phàm không hiểu ý của anh ta.

Anh lộ vẻ ngoài ý muốn: "Cao Thăng? Sao anh lại ở đây? "
"Tôi đến cùng Hoắc gia." Cao Thăng nở một nụ cười chuyên nghiệp.

Lê Phi Phàm nhướn mày, cúi người nhìn vào cửa kính ô tô màu đen: "Mấy người tới đây làm gì?"

Cao Thăng nhìn Lê Phi Phàm với mái tóc rối bời, quần áo ướt sũng, hình như còn cả vết son dính trên áo, nụ cười càng thêm chuyên nghiệp.

Thậm chí anh ta còn muốn niệm một đoạn Kinh Kim Cương ngay tại chỗ.

Chương 56

“Lên xe đi.” Cao Thăng không nỡ nhìn, trực tiếp mở cửa xe thay anh.

Lê Phi Phàm nhìn thoáng qua vẻ mặt kỳ quái của Cao Thăng, có hơi khó hiểu. Anh vòng sang, khom lưng vào xe, sau đó nhìn thấy Hoắc Uẩn Khải đang ngồi vắt chéo chân, anh vừa ngồi vào chỗ vừa nói: “Cao Thăng làm sao vậy, anh mang anh ta à?”

Hoắc Uẩn Khải nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lại thu hồi tầm mắt rồi quét một vòng trên mặt anh, hấn thản nhiên nói: “Không cần để ý tới cậu ta.”

“Ờ.”

Lê Phi Phàm ổn định vị trí, sau đó sửa sang lại quần áo của mình.

Anh thuận miệng hỏi: “Sao Nhị gia lại tới đây?”

“Tôi không thể tới?” Hoắc Uẩn Khải hỏi.

Lê Phi Phàm lộ ra vẻ bất ngờ, nghiêng đầu nhìn hấn: “Đương nhiên là được, sao anh lại nói như vậy chứ?”

Giây tiếp theo, Hoắc Uẩn Khải đột nhiên bỏ chân xuống rồi ghé sát vào anh. Lê Phi Phàm bị dọa nhảy dựng, cả người bị ép đến mức nhích vào góc theo bản năng. Kết quả Hoắc Uẩn Khải càng ép càng gần, đến khi lưng Lê Phi Phàm chạm vào cửa xe, không thể lùi thêm nữa.

“Gì vậy?” Lê Phi Phàm đặt tay lên vai Hoắc Uẩn Khải, vô tội hỏi.

Hoắc Uẩn Khải bắt lấy tay Lê Phi Phàm, sau đó nghiêng đầu ngửi ở cổ anh.

“Mùi nước hoa nồng quá.” Hấn nói xong bèn rời khỏi, tầm mắt nhìn sang tay trái đang xách túi quần áo của anh, nhíu mày: “Còn có chỗ này nữa, muốn tự nói hay để tôi điều tra?”

Lê Phi Phàm nhìn khoảng cách gần sát của cả hai người, mắt hai giây mới hiểu hấn đang thăm dò chuyện gì. Anh lộ ra vẻ mặt bưng bít, cúi đầu nhìn trước ngực, nói: “Anh nói cái này hả?” Vừa nói đến chuyện này, Lê Phi Phàm bèn tức giận: “Một diễn viên nhỏ tuyến mười tám muốn bò giường Tưởng Huân, cuối cùng lại đổ tội tôi ôm cô ta, bắt đền 1000 tệ mới bằng lòng thả tôi đi. Quá xui, lần sau mà còn đi chơi với Tưởng Huân thì tôi là cháu của cậu ta.”

Hoắc Uẩn Khải vẫn duy trì tư thế giam cầm anh: “Cho nên cậu ôm cô ta thật?”

“Làm gì có! Cô ta ôm tôi đấy chứ.”

Hoắc Uẩn Khải: “Vẫn là ôm.”

Lê Phi Phàm cạn lời, anh cảm thấy cái logic này quá chết người: “Cũng..... Cũng có thể nói như vậy.” Lê Phi Phàm chần chừ nhìn Hoắc Uẩn Khải, không biết từ khi nào hấn lại có tính chiếm hữu với mình như vậy. Anh lập tức nói: “Nhưng tôi có thể bảo đảm là mình không làm gì cả, tôi là người có đạo đức nghề nghiệp đấy nhé, ngày nào tôi còn là người của anh thì tuyệt đối sẽ không lén trèo tường.”

Lê Phi Phàm vừa nói xong bèn phát hiện ánh mắt của Hoắc Uẩn Khải càng sâu thẳm.

Thậm chí hấn còn cười một tiếng, nhìn chằm chằm anh, nói: “Xem ra cậu luôn chuẩn bị sẵn sàng để sau này có thể làm loạn quang minh chính đại.” Lê Phi Phàm cứng đờ.

Anh nói: “Tuy rằng anh lý giải nghe qua không có vấn đề gì, nhưng anh phải tin tôi, tôi có chứng mực nên sẽ không làm loạn đâu.”

Lê Phi Phàm cố giải thích, nhưng Hoắc Uẩn Khải cứ nhìn anh mà không nói

gì, tay bắt đầu cởi cúc áo anh.

Động tác của Hoắc Uẩn Khải quá thản nhiên nên lúc hắn đã cởi đến nút thứ ba, Lê Phi Phàm mới nhớ tới việc ngăn cản.

“Nè.” Lê Phi Phàm bắt lấy tay Hoắc Uẩn Khải, hiếm khi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Tôi nói này, anh đang làm gì đấy?”

Cho dù muốn làm loạn thì cũng không phải bây giờ, còn có người mà! Phía trước có người!”

Cái gáy của tài xế và Cao Thăng ngồi ở hàng ghế trước ngay lập tức hiện ra hai chữ “cứng đờ”.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh rồi lại nghiêng đầu nhìn phía trước, giơ tay gõ gõ lưng ghế.

Tài xế ngằm hiểu, nhanh chóng nâng tấm chắn lên.
Lê Phi Phàm: “...”

“Không còn ai.” Hoắc Uẩn Khải nói.

Lê Phi Phàm xấu hổ, “Nhưng bọn họ vẫn biết mà.”

“Càng tốt.” Hoắc Uẩn Khải ghé vào tai anh, thấp giọng nói: “Vừa hay để mọi người biết rốt cuộc cậu là người của ai.”

Hoắc Uẩn Khải vừa nói vừa chuyên tâm cởi gần hết chỗ cúc áo.

Lê Phi Phàm mới lên xe đã gặp chuyện này, bộ não còn ở trong trạng thái khiếp sợ “rốt cuộc ngày này vẫn đến”.

Mãi đến khi ngón tay của Hoắc Uẩn Khải chạm đến eo Lê Phi Phàm, anh mới giật mình run rẩy vì nhạy cảm.

Hai người đều ngẩn ra, có thể thấy Lê Phi Phàm đang dựa vào cửa, tóc tai càng loạn hơn, dưới lớp quần áo là da thịt nõn nà, mặt và lỗ tai đều đỏ, thậm chí đuôi mắt cũng bắt đầu phồng hồng vì nhạy cảm.

Mà Hoắc Uẩn Khải thì vẫn chỉnh tề, hình thành sự đối lập mãnh liệt với người nhếch nhác đang bị vây khốn trước mặt.

“Sao lại mẫn cảm như vậy?” Hắn còn cố tình nói nhỏ bên tai Lê Phi Phàm.

Trong giọng nói còn có ý cười, đầu ngón tay thong thả lướt qua vòng eo Lê Phi Phàm: “Chỗ này sao? Hay là chỗ này?”

Lê Phi Phàm đột nhiên bắt lấy tay của Hoắc Uẩn Khải, xin tha: “Tôi sai rồi.”

“Sai chỗ nào?” Hoắc Uẩn Khải hỏi.

Lê Phi Phàm liếm liếm môi: “Tôi không nên nói linh tinh.”

“Ừm, còn gì nữa?” Ngón tay dịch tới bên eo.

Lê Phi Phàm nhích sang bên cạnh để né tránh, anh phát hiện Hoắc Uẩn Khải lại dùng sức hơn thì lập tức dừng lại, tiếp tục nói: “Không nên tiếp xúc với người phụ nữ khác, còn để son môi dính lên.”

“Nam cũng không được.” Hoắc Uẩn Khải bỏ sung, sau đó nói: “Tiếp tục.”

“Còn nữa sao?”

Hoắc Uẩn Khải nhướng mày: “Cậu cảm thấy hết rồi?”

“Có, có.” Lê Phi Phàm cảm thấy da đầu hơi tê dại, anh nghiêm túc tự hỏi, sau đó nhanh chóng nói: “Tôi biết rồi, từ tư tưởng đến hành động tôi đều sai, đáng lẽ tôi không nên ra cửa, tôi sai 100%, sai đến mức không thể sai hơn, hơn nữa đã nhận thức sâu sắc về sai lầm của mình.”

Lê Phi Phàm nói một tràng, đồng thời cố ngăn cản bàn tay muốn vòng ra phía sau của Hoắc Uẩn Khải, anh kết luận: “Nhị gia tha cho tôi đi mà.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn thoáng qua khuôn mặt ửng hồng rồi đến làn da trắng hơn người bình thường một tông, lại đến phần eo đang tránh né do nhạy cảm và dáng người thanh mảnh của Lê Phi Phàm, ánh mắt hấn lại sâu hơn vài phần.

Cuối cùng sau một lúc lâu, hấn mới buông ra .

Hoắc Uẩn Khải lấy từ túi phía sau một chiếc áo sơ mi sạch sẽ đưa cho anh, nhân tiện nói: “Tôi phải đi công tác, hai ngày sau sẽ trở về.”

Lê Phi Phàm choáng váng: “Hả?”

Hoắc Uẩn Khải nhướn mày: “Muốn tôi thay đồ giúp cậu?”

Lê Phi Phàm ngẩn ra ba giây mới nhận lấy áo.

Anh nhìn Hoắc Uẩn Khải, xác định hấn thật sự chỉ lấy áo cho mình thay mới yên tâm thở phào, nhớ tới lời của hấn vừa rồi bèn nói: “Đi công tác? Bây giờ?”

“Ừ, đưa cậu về trước đã.”

Hoắc Uẩn Khải nói xong thì lùi lại, một tay chống đầu: “Thay đi, tôi nhìn cậu thay đồ.”

Lê Phi Phàm nhìn hấn chần chừ: “Nhị gia, có câu này tôi không biết có nên nói hay không.”

“Vậy thì đừng nói.”

Lê Phi Phàm: “... Anh nhìn tôi như vậy, trông giống biến thái lắm đó.”

“Thế à?” Hoắc Uẩn Khải thản nhiên: “Thay đi.”

Lê Phi Phàm: “...”

Đến lúc xe dừng trước cửa Ngọc Kinh Viên, Lê Phi Phàm mặc một chiếc áo sơ mi ai nhìn cũng biết lớn hơn một cỡ mà bước xuống xe. Cao Thăng nhìn Lê Phi Phàm qua kính chiếu hậu, thấy anh đờ ửng mặt đứng bên đường, không dám nói dáng vẻ kia rất giống vừa bị người khác chà đạp.

Tuy anh ta biết thật ra Hoắc Uẩn Khải chưa làm gì.

Cao Thăng trộm nhìn Hoắc Uẩn Khải đang nhắm hai mắt nghỉ ngơi ở phía sau.

“Nhị gia.”

“Có chuyện gì?”

Cao Thăng lớn mật góp lời: “Nếu ngài không yên tâm, hay là cứ dẫn theo Lê Phi Phàm cùng đi?”

“Không cần.” Hoắc Uẩn Khải mở mắt, không biết hắn đang nghĩ đến cái gì mà lộ ra ý cười, nói: “Để cậu ấy bớt giận, giờ chắc đang tức tối lắm.”

Lê Phi Phàm quả thật rất tức giận, không phải chỉ là thay quần áo thôi sao.

Anh không biết vì sao Hoắc Uẩn Khải ở đó, lại còn nhìn chăm chăm làm anh xấu hổ như đang bị lột sạch trước mặt mọi người. Nhất là khi anh ra khỏi nhà thì bình thường, lúc về lại mặc áo của của Hoắc Uẩn Khải, dọc đường đi phải hứng chịu bao ánh nhìn, nhớ tới lại càng thấy giận.

Chủ nhân của Ngọc Kinh Viên không có ở đây, Lê Phi Phàm cũng không làm loạn.

Chính anh cũng có việc quan trọng phải làm.

Lúc bận rộn, anh cũng quên luôn chuyện hôm đó với Hoắc Uẩn Khải. Tối hôm sau, khi Lê Phi Phàm trở về, anh đúng lúc thấy chú Phúc đang quét dọn thư phòng của Hoắc Uẩn Khải.

Lê Phi Phàm thấy chú bê bồn cây cảnh lớn hơi vất vả bèn đi lên giúp một tay.

“Cậu Lê, cậu đừng chạm vào, cẩn thận bị thương.” Chú Phúc vội vàng nhắc nhở anh.

Lê Phi Phàm nói: “Không sao đâu.”

Bình thường Lê Phi Phàm sẽ không đặt chân tới thư phòng của Hoắc Uẩn Khải, hiện tại anh cũng có thư phòng của chính mình, chẳng qua nó không ở cùng hướng với thư phòng của hắn.

Lê Phi Phàm đi vào mới phát hiện mấy mặt tường bên trong toàn là sách.

Chú Phúc thấy anh nhìn bèn cười nói: “Đây mới là một bộ phận nhỏ, trước kia ở nhà cũ, sách ở trong Tầng Thư Các mới được gọi là nhiều. Từ nhỏ Nhị gia đã không có anh chị em họ, cậu cả lại như vậy nên Nhị gia sớm đã đi theo lão thái gia, ngày ngày tiếp xúc với những quyển sách này.”

“Cháu không phải là người thích đọc sách.” Lê Phi Phàm cười: “Không ngồi lâu được.”

Chú Phúc cũng cười: “Trông cậu không giống người ít đọc sách.”

Lê Phi Phàm từng vô tình nhìn thấy một tấm danh thiếp kẹp giữa mấy quyển sách trên bàn làm việc của Hoắc Uẩn Khải.

Anh thuận tay rút ra, không ngờ lại là Tần Bách Dạ.

Trên danh thiếp mạ vàng có một đồng chức vụ khá bắt mắt, Lê Phi Phàm nhớ tới lần trước gặp Tần Bách Dạ ở tiệc rượu, anh có thấy hắn từ xa. Anh biết Tần Bách Dạ lên làm giúp anh không ít chuyện nên khi thấy tấm danh thiếp này, anh nhất thời không biết nói gì.

Đại khái do ngày nghỉ nên đêm mơ, tối hôm đó Lê Phi Phàm mơ thấy Tần Bách Dạ.

Giấc mơ này không giống những giấc mơ trước đây về thân thể của mình.

Lần này anh đã nhìn thấy dáng vẻ lúc trưởng thành của Tần Bách Dạ.
Không biết là tiệc rượu ở đâu, bố trí rất giống tiệc rượu xã giao lần trước.

Người đến người đi, rất náo nhiệt.

Lê Phi Phàm thấy đèn chùm thủy tinh khổng lồ với ánh sáng lộng lẫy ở đại sảnh nổ tung, thấy đám người hò hét chạy toán loạn, cũng nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc vest đứng trong đám người chậm chậm quay đầu.

Lê Phi Phàm có dự cảm xấu.

Anh muốn hét lên “không”, nhưng lại không thốt ra được câu nào.

Rốt cuộc, một tiếng “đoàng” vang lên, một đóa hoa máu ở trước ngực người đàn ông chậm rãi nở rộ.

Lê Phi Phàm thở dốc tỉnh lại.

Anh không kịp suy nghĩ, cũng không rảnh lo đến việc thân thể khó chịu, tay run rẩy mò tìm điện thoại trên đầu giường bấm số, chưa đợi bên kia kịp lên tiếng đã nói: “Nhị gia, cứu anh ấy.”

Chương 57

Trong thế giới này, người biết chuyện Lê Phi Phàm có giấc mơ tiên tri như thế chỉ có mình Hoắc Uẩn Khải. Lê Phi Phàm cũng không biết sự tín nhiệm của bản thân với hắn đã vượt qua phạm vi bình thường từ lúc nào nên mới nghĩ đến hắn đầu tiên.

Anh càng không biết, thì ra bản thân không hề “không sao” như trong tưởng tượng.

Anh để bụng về chuyện của Tần Bách Dạ nhiều hơn so với suy nghĩ ban đầu.

Lê Phi Phàm cuộn mình trong bóng đêm, mái tóc mượt mồ hôi, nằm ghé vào mép giường. Trái tim đập mạnh, vang vọng quanh quần bên màng tai, nhưng anh không nghe thấy bất cứ thanh âm quen thuộc nào. Một khoảng lặng qua đi, một thanh âm khác truyền đến xen lẫn với tạp âm.

“Cứu hắn? Cứu ai?” Người ở đầu bên kia cười nói: “Anh đang nói Tần Bách Dạ à.”

Lê Phi Phàm giật mình, cầm lấy điện thoại, nhìn thấy một đồng chữ số lộn xộn qua tầm mắt đang mơ hồ.

Chờ đến khi anh để điện thoại sát bên tai một lần nữa, giọng nói đã chuyển sang vẻ lạnh lùng, trực tiếp nói ra tên của đối phương: “Thư Dịch Khinh.”

“Vậy mà còn có thể nghe ra giọng nói của tôi, đúng là không đơn giản.” Thư Dịch Khinh cười hai tiếng, nói: “Chắc anh thấy bất ngờ lắm, rõ ràng là gọi cho Hoắc Uẩn Khải, vậy mà người nghe lại là tôi.”

“Không thấy bất ngờ lắm. Muốn ra tay chặn tín hiệu từ thiết bị điện tử thì có

gì khó, đúng không, cậu Thư Dịch Khinh?”

“Đúng là không khó, anh cũng đừng mơ liên lạc được với anh ấy, vô dụng thôi.”

Khoảng cách xa như vậy, kể cả không nhìn thấy mặt đối phương mà chỉ nghe thấy giọng nói, Lê Phi Phàm vẫn có thể tưởng tượng được bộ dạng trào phúng và giễu cợt hoàn toàn khác với dáng vẻ ban đầu của Thư Dịch Khinh.

“Cậu đã làm gì Nhị gia ?” Lê Phi Phàm hỏi.

Thư Dịch Khinh cười khế: “Anh cảm thấy tôi có thể làm gì?”

Cùng lắm là tìm chút chuyện để níu chân anh hai mà thôi.

Đó là người tôi yêu đã lâu, chẳng lẽ tôi không lo lắng cho anh ấy bằng anh được ư?”

Lâu rồi Lê Phi Phàm không thấy chứng tim đập nhanh xuất hiện, lần gần nhất vẫn là hồi ở Liêu Thành.

Hơn nữa anh vẫn luôn uống thuốc đông y của ông Chung, bình thường sẽ không bị tức ngực khó thở như vậy.

Nhưng không biết có phải do ảo giác hay không mà thời gian phát bệnh lần này lâu hơn lần trước rất nhiều, hơn nữa sự đau đớn đó cứ kéo dài mãi.

Lê Phi Phàm thở hổn hển, vươn tay mở tủ đầu giường lấy hộp thuốc đã mở nắp từ trước.

Đầu giường không có nước, anh đổ hai viên ra rồi trực tiếp nuốt.

Xong xuôi, Lê Phi Phàm mới hỏi: “Cậu cứ nói thẳng đi, đừng lãng phí thời gian, cậu đợi Nhị gia không có ở nhà mới tìm tôi là có mục đích gì?”

“Không làm gì cả.” Giọng Thư Dịch Khinh nhẹ nhàng xen lẫn với sự vui sướng, cậu ta nói: “Một Tần Bách Dạ, một Hoắc Uẩn Khải, hai người đàn

ông này đều vì anh mà khiến tôi không có chốn dung thân ở Thịnh Kinh, phải trốn chui trốn nhủi. Thật ra tôi tìm anh chỉ là muốn ôn lại chuyện cũ, thuận tiện nói cho nói cho anh biết, huỷ hoại cuộc sống đáng lẽ ra phải rất tốt đẹp của tôi, rốt cuộc giữa hai chúng ta, ai mới là hàng giả? Trận chiến này chỉ mới bắt đầu mà thôi, anh đừng có đắc ý sớm.”

Tác dụng của thuốc cực kỳ yếu.

Nhưng Lê Phi Phàm đã tỉnh táo hơn, anh chống tay bò dậy, dựa đầu vào đầu giường.

Lê Phi Phàm thở ra một hơi, cười nhạt nói: “Làm gì có chuyện ai thay thế ai, cậu còn chưa hiểu à? Kết cục ngày hôm nay đều do chính bản thân cậu mà thôi.”

“Anh câm miệng! Anh là người có được tất cả, đương nhiên sẽ nói như vậy!”

Thư Dịch Khinh đột nhiên tức giận, giọng điệu dồn dập, sau đó cậu ta cười lạnh: “Lê Phi Phàm, anh đừng quên, anh cùng lắm chỉ là một nhân vật râu ria, đáng lý ra đã sớm chết nửa đường. Hiện giờ anh đột nhiên trở thành con út của nhà họ Tần, lại còn được Hoắc Uẩn Khải coi trọng, thật ra là nhờ anh biết trước tất cả mọi chuyện trước tôi mà thôi. Nhưng giờ đã khác, anh cho rằng tất cả mọi người sẽ thiên vị cho anh sao? Mơ đi.”

Lời nói trong lúc tức giận của Thư Dịch Khinh đã vô tình làm lộ ra rằng cậu ta cũng biết được cốt truyện.

“Sao cậu biết được ?” Lê Phi Phàm ngẫm nghĩ: “Bởi vì Vương Du?”

“Vương Du là ai?” Thư Dịch Khinh hỏi.

Lê Phi Phàm sửng sốt, anh cảm thấy Thư Dịch Khinh không giống như đang giả ngu.

Nếu không quen Vương Du, vậy thì sao cậu ta lại biết được nguyên nhân sụp đổ của tuyến thế giới .

Một khi biết chính mình vốn nên là vai chính, cuối cùng lại bị cả Thịnh Kinh

chèn ép, Thư Dịch Khinh trở nên khác thường như vậy cũng không có gì lạ.

Lê Phi Phàm không định tiếp tục kích thích cậu ta, anh chuyển đề tài: “Không nói đến Nhị gia nữa, vừa nãy cậu đã đoán được người tôi muốn cứu là Tần Bách Dạ, có phải cậu đã làm gì anh ấy rồi không?”

“Anh giả vờ giả vịt như vậy làm gì, người khác không biết còn tưởng tình cảm anh em nhà họ Tần các người sâu đậm lắm đấy.”

“Tình cảm của chúng tôi thế nào cũng không cần cậu nhọc lòng.”

Thư Dịch Khinh cứ tự nói: “Kể cả tôi định giết Tần Bách Dạ thì cũng là vì anh ta lợi dụng tôi, tưởng tượng đến cảnh anh ta xem tôi như cái bóng của anh là tôi đã thấy ghê tởm. Nhưng anh yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói cho anh Tần biết— Thật ra anh cũng chẳng phải em trai của anh ta, cùng lắm coi như là một con yêu quái chiếm lấy thân xác của em trai anh ta mà thôi. Anh đoán xem, đến lúc đó liệu anh Tần có hối hận sao lúc trước ở trên núi không dẫn anh đi nữa không.”

Thư Dịch Khinh đã biết cốt truyện, cũng biết anh không phải Lê Phi Phàm trong nguyên tác.

Nhưng cậu ta không biết Lê Phi Phàm có một đoạn ký ức về bản thân là Tần Bách Xuyên lúc năm tuổi.

Lê Phi Phàm bình tĩnh nói: “Vậy cậu có thể đi nói cho anh ấy, nhưng cậu dám xuất hiện trước mặt anh ấy chắc? Hay là chỉ dám sống dưới cống ngầm của thành phố, nói mấy lời nhảm nhí qua điện thoại.”

“Anh khỏi phải thăm dò tôi.” Thư Dịch Khinh nói: “Tần Bách Dạ sẽ không sống nổi đến sáng mai, chờ lúc đó tôi sẽ tiễn anh xuống cho hai người đoàn tụ. Anh đi mà giải thích với anh trai anh.”

Thư Dịch Khinh nói xong bèn cúp máy.

Lê Phi Phàm có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, gió ngoài cửa sổ thổi phất qua lá cây vang lên tiếng xào xạc. Mọi thứ nhìn như yên bình, nhưng đó chỉ là bức màn giả tạo được bóng đêm che lấp, những cơn sóng ngầm dần có dấu hiệu nổi sóng vì cuộc điện thoại của Thư Dịch Khinh. Lê Phi Phàm nhìn màn hình điện thoại, hiện tại đã là hai giờ sáng, ánh đèn mờ ảo như một lá bùa đòi mạng.

Không biết rốt cuộc Thư Dịch Khinh sẽ làm gì, có thể sẽ giống như chuyện Thành Dư Nam lúc trước, nếu Lê Phi Phàm không đưa anh ta đến bệnh viện kịp thời, có thể anh ta đã chết.

Cho nên trong thế giới này, Lê Phi Phàm cũng không tin mình sẽ may mắn được như lúc đó.

Thư Dịch Khinh nói Tần Bách Dạ không sống được đến sáng ngày mai, còn táo bạo khiêu khích anh, điều đó chứng minh cậu ta đã chắc chắn về cái chết của Tần Bách Dạ.

Thư Dịch Khinh chắc chắn anh không thể làm được gì, nhưng cậu ta không biết Lê Phi Phàm có một giấc mơ, cũng không biết anh có ký ức của Tần Bách Xuyên. Ưu thế duy nhất của cậu ta bây giờ là biết được Tần Bách Dạ sẽ gặp phải chuyện gì và vì sao lại bỏ mạng. Lê Phi Phàm không dùng di động nữa, anh ôm ngực, bò dậy khỏi giường.

Đầu tiên anh đi tìm người mà Hoắc Uẩn Khải để lại.

“Tiếp tục liên hệ Nhị gia.” Lê Phi Phàm nửa đêm vội vàng ra ngoài, không dám kinh động chị Lan. Chờ lên xe, anh mới nói: “Lái xe, đến Lan Y.”

Cửa Lan Y, Khâu Dương thấy Lê Phi Phàm bèn lộ ra vẻ khiếp sợ.

Nhất là lúc cậu ta thấy sắc mặt tái nhợt, kiểu ăn mặc ngoài là áo khoác mà bên trong là áo ngủ, chân đi dép lê đang bước khỏi xe của Lê Phi Phàm thì càng kinh ngạc hơn.

“Phi Phàm?” Khâu Dương hoang mang chào: “Cậu vội vã tìm anh Tần như

vậy, xảy ra chuyện gì rồi à?”

“Anh ấy đâu?” Lê Phi Phàm vừa bước nhanh vừa hỏi.

Khâu Dương vừa đi theo sau anh vừa đáp: “Ở bên trong.

Buổi đấu giá lúc nửa đêm này là do Hằng Thạch liên hợp với vài nhà đấu giá nước ngoài để tổ chức, bởi vì phần lớn các món hàng rất nhạy cảm nên phải tổ chức kín đáo. Anh Tần vừa vào chưa đầy một giờ nên anh mới không gọi điện được.”

Khâu Dương giải thích việc Tần Bách Dạ không nghe được điện thoại của anh.

Nhưng Lê Phi Phàm không có tâm tư để ý chút chuyện nhỏ này.

Anh dừng bước, nhìn Khâu Dương nói: “Nghe này, hiện tại có khả năng Nhị gia đang gặp chút phiền toái, vậy nên người tôi dùng được không nhiều lắm. Tôi mặc kệ cậu dùng biện pháp gì, cũng mặc kệ hội đấu giá này quan trọng như thế nào, nhanh nghĩ cách nói cho anh ấy có nguy hiểm, mau chóng rời khỏi đây.”

Khâu Dương lập tức thay đổi sắc mặt.

“Thật?” Cậu ta hỏi khẽ.

Lê Phi Phàm nhíu mày: “Sao vậy?”

Khâu Dương nhìn anh nói: “Lần này anh Tần đến là vì trong hội đấu giá có một vật tên là “Trái tim biển xanh”, cũng là di vật của Tần phu nhân năm xưa. Anh Tần đã tìm rất lâu, lần này nếu có người cố ý gài bẫy thì e là chúng ta khó mà vào được.”

Lê Phi Phàm cắn răng: “Vậy xông vào.”

Lấy thứ Tần Bách Dạ để ý để dụ hắn vào bẫy ngay trong một hội đấu giá có tính riêng tư cao như vậy.

Lê Phi Phàm không tin người như Thư Dịch Khinh có thể làm được việc đó.

Lan Y này là một trong những nơi nổi tiếng nhất Thịnh Kinh.

Rất nhiều loại hình đấu giá, tiệc rượu cho giới thượng lưu đều được tổ chức ở đây.

Tất cả những thứ đồ có thể quay chụp được đều sẽ bị tịch thu khi đi vào trong hội trường của hội đấu giá, bao gồm di động, camera, vv... Sự bảo đảm về tính riêng tư đó vốn là thứ mà ban tổ chức làm được tốt nhất, nhưng hiện tại chính nó lại trở thành một phiền phức lớn cho Lê Phi Phàm.

Nếu bọn họ xông vào, hiển nhiên sẽ gây ra xung đột.

Khâu Dương rõ ràng đã hết cách, cậu ta quá sốt ruột nên không khống chế được tâm trạng, bầu không khí căng thẳng bao trùm. Đúng lúc này, một giọng nói phát ra từ bộ đàm của vệ sĩ đi theo Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm biết anh ta- một vệ sĩ có tên Đại Hắc, làm việc dưới trướng Khâu Hồ. Vụ lần trước ở Liêu Thành cũng là anh ta và một vệ sĩ khác đến hiện trường đầu tiên.

Đại Hắc là người đứng đầu trong số những người ở lại.

Lê Phi Phàm chưa từng hỏi đến mấy chuyện này, nếu Hoắc Uẩn Khải để người lại thì chắc chắn là có lý do. Anh phát hiện từ khi ra ngoài đến giờ, dù anh ra mệnh lệnh gì thì Đại Hắc cũng sẽ nghe theo vô điều kiện.

Đại Hắc nghe bộ đàm không đến nửa phút đã đi tới bên cạnh anh.

Anh ta cúi đầu nói với anh: “Cậu Lê, là Nhị gia.”

Lê Phi Phàm chớp mắt tỏ vẻ bất ngờ, anh ra hiệu cho Khâu Dương trước hết đừng kích động quá.

Lê Phi Phàm cầm bộ đàm đi sang một bên: “Nhị gia?”

“Tôi biết chuyện rồi, đừng hoảng.”

Chỉ một câu đã khiến trái tim Lê Phi Phàm bình tĩnh lại.
Anh dựa vào tường, khàn giọng hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Không sao.” Hoắc Uẩn Khải không nói chi tiết, chỉ dặn dò: “Người đứng sau hội đấu giá là nhà họ Đổ, Tần Bách Dạ không phải hoàn toàn không biết gì, cùng lắm là không ngờ bọn họ sẽ ra tay nhanh như vậy. Tôi sẽ bảo Đại Hắc dẫn người đi vào, cậu đừng tham dự.”

Lê Phi Phàm nhíu mày: “Nhà họ Đổ là ai?”

“Đổ Thịnh Quốc, nhà họ Đổ đã hoạt động ở thế giới ngầm nhiều năm, sản nghiệp ở Thịnh Kinh cơ bản cũng là buôn bán ngầm, không có nhiều người biết lắm.”

Hoắc Uẩn Khải thấy anh vẫn im lặng, hấn mềm giọng xuống, thậm chí là khá kiên nhẫn nói: “Tôi biết hiện tại cậu rất lo cho Tần Bách Dạ, tất cả mọi chứng cứ trong vụ cậu gặp trong tiệc rượu lần trước đều chỉ hướng nhà họ Đổ.

Sở dĩ không nói cho cậu vì cả tôi và Tần Bách Dạ đều không thể bảo đảm sẽ thắng được nhà họ Đổ chỉ bằng một đòn, lúc này bảo đảm sự an toàn cho cậu là quan trọng nhất, hiểu không?”

Lê Phi Phàm nghe được ba chữ “thế giới ngầm” đã lập tức biết bản thân mình nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Nhà họ Đổ khiến Lê Phi Phàm nhớ tới một cái tên— Đổ Phong.

Sở dĩ anh có thể nhớ rõ người này là bởi vì trong truyện gốc, hấn ta chỉ là một nhân vật râu ria không đáng nhắc đến.

Đứa con hoang của gia tộc lớn, khi chưa được nhận về thì đã từng được Thư Dịch Khinh cho một bữa cơm nên nhớ ơn mãi, trở thành một con cá trong

cả ao cá của cậu ta.

Hiện giờ nhà họ Đỗ đột nhiên xuất hiện.

Thư Dịch Khinh dám trắng trợn làm nhiều chuyện như vậy, đại khái Lê Phi Phàm đã biết lý do.

Thư Dịch Khinh biết bản thân là vai chính, nhớ tới người qua đường bé nhỏ này, vậy khả năng lớn nhất chính là cậu ta cố ý tìm Đỗ Phong rồi lên kế hoạch để hắn ta nhận tổ quy tông, trở thành thủ hạ đắc lực cho mình.

Bằng không thì sao cậu ta dám mạnh miệng tự tin đến vậy.

Nếu thế thì mọi chuyện đúng là đã khó gấp đôi.

“Anh ấy sẽ chết.” Lê Phi Phàm nhắm mắt, nghiêng đầu tựa trán lên tường, hơi gian nan nói: “Tôi nhìn thấy được.”

Giọng Hoắc Uẩn Khải hơi khàn, hắn trấn an anh: “Tôi đảm bảo anh ta sẽ không xảy ra chuyện.”

Hắn lại hỏi: “Có phải hiện tại cậu đang mệt không?”

Lê Phi Phàm vốn không cảm thấy gì, chắc do anh quá căng thẳng, giờ Hoắc Uẩn Khải nhắc đến nên đột nhiên anh lại thấy ngực đau trở lại.

Anh túm áo ngủ, chậm rãi ừ một tiếng, có chút phiền muộn khó nói rõ. Hoắc Uẩn Khải lại mềm giọng, nói: “Cậu nghe tôi, đừng xúc động, đừng làm tôi phải lo lắng lúc này, có được không?”

Lê Phi Phàm đã bình tĩnh hơn, anh đáp: “Đã biết.”

Vừa cúp máy không đến hai phút, người gác cửa đang chặn bọn họ nhận một cuộc điện thoại xong bèn thả người đi.

Rõ ràng là do Hoắc Uẩn Khải ra tay.

Nhưng Đại Hắc nhất quyết không cho Lê Phi Phàm vào.

Khâu Dương cũng nói: “Phi Phàm, anh đừng đi, nếu biết rõ có nguy hiểm mà tôi còn để anh đi vào, anh Tần biết được sẽ tức giận.”

Lê Phi Phàm bị mọi người ngăn cản nên đành dừng lại ở bên ngoài.

“Mấy người đi giúp đi.” Lê Phi Phàm nói với Đại Hắc.

Đại Hắc vẫn cung kính: “Chúng tôi nhận được mệnh lệnh là chỉ bảo vệ cậu Lê.”

Lê Phi Phàm hết cách, anh chỉ đành mặc áo ngủ ngồi xỏm bên tường. Ngực càng lúc càng đau.

Anh vô tình nhìn thấy sơ đồ hội trường trên bức tường đối diện, lập tức đứng lên đi qua đó.

“Đại Hắc.” Lê Phi Phàm gọi.

Vệ sĩ cao lớn đi tới: “Cậu Lê.”

Lê Phi Phàm chỉ một chỗ ở trên tường, “Chỗ này là chỗ nào, phòng triển lãm của hội đấu giá phải không?”

Đại Hắc lấy máy tính bảng ra để đối chiếu với thông tin mới nhận được.

“Chắc không phải đâu ạ.” Anh ta lắc đầu nói: “Tầng lầu ở nơi này thiết kế khá giống nhau, nhìn vị trí thì chắc nơi này là chỗ đang cử hành một hội đấu giá từ thiện khác.”

Lê Phi Phàm cẩn thận nhớ lại các chi tiết trong giấc mơ.

Ánh đèn ở đại sảnh rất sáng, tuy những người tham gia buổi đấu giá trông khá sáng sủa đẹp đẽ nhưng bầu không khí ở hiện trường lại thoải mái và ồn ào.

Đáng lẽ ra một buổi đấu giá có tính riêng tư và bảo mật cao nhất không nên có bầu không khí này.

Lê Phi Phàm có một suy nghĩ cực kỳ hoang đường.

Anh xoay người chạy đến hướng bên kia: “Thông báo cho những người khác, đến nơi này, nhanh lên.”

Chương 58

Lúc Lê Phi Phàm dẫn người chạy vào, buổi đấu giá vẫn đang diễn ra.

Một đám người cao to đột ngột xông vào không khí khiến hiện trường rối loạn. Lê Phi Phàm gian nan chạy lên bậc thang, quét mắt nhìn qua cấu trúc của hội trường bên dưới, quét qua cách bố trí các nhân viên xung quanh, cuối cùng nhìn về chiếc đèn chùm thủy tinh ở phía trên.

Tầm nhìn của anh chuyển từ chiếc đèn treo sang bóng dáng phía dưới đang quay lưng về phía bên này.

Đúng là phòng đấu giá này, không sai.

Lê Phi Phàm không nghĩ ngợi mà định bước qua.

Lúc này anh đột nhiên bị túm ngược về.

Đồng thời một tiếng “xoảng” vang lên! Lê Phi Phàm trơ mắt nhìn đèn chùm trên đỉnh đầu nổ tung.

Đám người xung quanh hét chói tai, hiện trường một mảnh hỗn loạn.

Lê Phi Phàm nghĩ người túm chặt mình xoay người tránh khỏi đám đông hỗn loạn là bọn Đại Hắc, anh không giãy được nên rất sốt ruột. Anh hô: “Tần Bách Dạ! Mau tránh ra!!”

Bóng dáng kia quay lại, Lê Phi Phàm còn chưa kịp nhìn rõ mặt thì đã bị người đằng sau lấy tay che mắt.

Tiếng súng vang lên, Lê Phi Phàm sững sờ tại chỗ.

Nháy mắt, đầu óc anh trở nên trống rỗng.

Âm thanh hỗn loạn xung quanh dần đi xa, trong đầu Lê Phi Phàm chợt nhớ lại rất nhiều thứ. Như thể anh chỉ cần mở mắt ra là sẽ thấy cảnh trong mơ đang tái hiện, hoặc lại như anh chợt nhớ tới đoạn hồi ức mình cố chấp đợi anh trai ở bờ sông, nhớ đến cánh đồng bát ngát nhìn không thấy điểm cuối, nhớ tới sự đau đớn khi quỳ rạp trên mặt đất. Cuối cùng, anh nhớ tới người đàn ông nay đã cao lớn và cường tráng ngồi trước mặt mình ở nhà hàng.

Anh từng có anh trai, tình cảm anh em hai mươi năm còn rất tốt.

Đến nay Lê Phi Phàm vẫn khó có thể nhìn Tần Bách Dạ với thân phận kia, tuy anh đã nhớ lại chuyện lúc năm tuổi nhưng vẫn rất khó chấp nhận sự thật này.

Mãi cho đến bây giờ, giờ phút này, giây này.

“Anh.” Lê Phi Phàm bị che mắt, anh dựa vào tường, khẽ gọi xưng hô này.

Lúc tiếng “anh” này phát ra, sự đau khổ ở trong mơ lúc trước lại kéo đến, cảm giác quen thuộc đến mức khiến anh sợ hãi hiện thực.

Lê Phi Phàm khẳng định mình gọi rất nhỏ, chỉ nghe như vô thức nỉ non.

Nhưng anh có thể rõ ràng cảm giác được bàn tay che mắt mình bỗng cứng đờ vì tiếng gọi này.

Sau đó tay bị người khác nắm lấy, Lê Phi Phàm thấy người đứng trước mặt mình là Tần Bách Dạ.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của hắn, anh giật mình, Tần Bách Dạ hơi hé miệng như đang muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Lê Phi Phàm cảm giác như đang nằm mơ.

Dáng người của Tần Bách Dạ ở trước mặt với bóng dáng vừa nãy không

khác biệt lắm, chiều cao và kiểu tóc cũng tương tự.

Lê Phi Phàm kinh ngạc đến mức phản xạ có điều kiện mà quay ra tìm bóng dáng vừa nãy, đúng lúc thấy người nọ che lại miệng vết thương ở bên hông, đang xoay người chạy về hướng bên này. Đó là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, anh ta vọt tới bên này, nhanh chóng nói: “Anh Tần, không ổn rồi, người bên đối phương không ít, trước hết ta phải nhanh chóng rút lui đã.”

“Bên Hoắc Uẩn Khải đã liên hệ với tôi.” Trong thời khắc như thế này mà Tần Bách Dạ vẫn cứng rắn như cũ, hấn lạnh lùng nói: “Cậu đã bị thương thì rút lui trước đã, sau đó tiến hành kế hoạch như ban đầu.”

“Vâng.”

Lê Phi Phàm còn đang hoảng sợ, lúc này Tần Bách Dạ nhìn anh, hoàn toàn thu lại vẻ mặt lạnh lùng lúc nãy, hấn duỗi tay xoa gáy anh, nói: “Yên tâm, không có việc gì cả, anh hai dẫn em rời khỏi nơi này trước.”
Lúc này cả hội trường đã hỗn loạn.

Tiếng súng, tiếng đồ vật bị đập vỡ vụn, tiếng thét chói tai của đám người đan xen với nhau.

Tần Bách Dạ vừa dứt lời, Khâu Dương cũng kịp thời dẫn người tới tiếp ứng.

“Anh Tần! Không sao chứ?” Khâu Dương chạy đến nhìn Tần Bách Dạ từ đầu đến chân.

Lúc thấy người bên cạnh hấn là Lê Phi Phàm, Khâu Dương không khỏi khiếp sợ: “Phi Phàm? Không phải tôi bảo anh chờ ở bên ngoài sao? Sao anh lại ở chỗ này?”

“Trước tiên đừng hỏi nhiều như vậy.” Tần Bách Dạ nhíu mày, kéo Lê Phi Phàm ra sau lưng bảo vệ: “Đi trước đã.”

“Vâng!”

Nửa giờ sau, Lê Phi Phàm cầm một ly nước ấm, ngồi ở trên hành lang bệnh

viện.

Nơi này là địa bàn của nhà họ Tần, xung quanh trừ nhóm Đại Hắc ra thì tất cả đều là người của Tần Bách Dạ.

Lúc ra cửa Lê Phi Phàm còn mặc áo ngủ, chẳng qua áo khoác ngoài đã đổi thành áo của Tần Bách Dạ. Khâu Dương đi đến cầm lấy cốc nước trong tay anh, nói: “Sắp lạnh rồi, để tôi lấy cốc khác cho anh.”

“Cảm ơn.”

“Tôi không ngờ anh sẽ bắt chấp để cứu anh Tần.” Khâu Dương cầm một cốc nước khác trở về, ngồi xuống bên cạnh Lê Phi Phàm, nói: “Chúng tôi đã điều tra nhà họ Đổ một thời gian, chỉ không ngờ bọn họ sẽ ra tay vào hôm nay. Nếu không phải anh tới, lại kịp thời thông báo cho Hoắc tổng thì có khả năng hôm nay chúng tôi sẽ không thoát được.”

Lê Phi Phàm ngẩng đầu nhìn cánh cửa đóng chặt trước mắt: “Người bị trúng đạn và những người bị thương có sao không?”

“Không bị thương chỗ quan trọng, hẳn là không sao.”

Khâu Dương nhìn theo ánh mắt anh, sau đó nói: “Thật ra phải cảm ơn Hoắc tổng. Nhờ Hoắc tổng nhắc anh Tần không được tự làm tổn hại đến bản thân trước khi anh làm rõ mọi chuyện nên anh ấy mới dẫn theo một vệ sĩ bên người có dáng dấp giống bản thân. Chúng tôi bị kẻ khác cố ý đánh lạc hướng nên đã đi nhầm với hội trường mà anh Tần đang ở, nếu không nhờ người bên kia kịp thời báo tin thì không chắc hôm nay anh Tần có xảy ra chuyện gì không.”

Lê Phi Phàm cầm cốc nước, vẫn giữ im lặng.

Trong giấc mơ của anh, người trúng đạn là Tần Bách Dạ thật.

Y như chuyện của Thành Dư Nam, do anh nhúng tay vào nên anh ta mới khỏi cái chết.

Nhưng hiện giờ đến chuyện của Tần Bách Dạ, Lê Phi Phàm phát hiện người gây ảnh hưởng chủ đạo đã biến thành Hoắc Uẩn Khải. Hắn không giống người sẽ bị ảnh hưởng bởi cốt truyện, tuy hắn không có giấc mơ tiên tri như anh, nhưng mỗi tiếng nói, cử chỉ hành động lại thay đổi cốt truyện rất nhiều, giờ lại còn thay đổi được cả kết cục của Tần Bách Dạ.

Điều đó khiến anh có cảm giác kể cả không có Hoắc Uẩn Khải ở bên nhưng anh lại thấy như hắn vẫn luôn đứng sau lưng mình.

Và dường như điều này cũng khiến anh thấy mình không còn là một sự tồn tại khác với những người xung quanh, tuy anh đúng là người xuyên sách nhưng cũng không còn đặc biệt đến mức kỳ lạ nữa.

Lê Phi Phàm nói với Khâu Dương : “Chắc nhà họ Đỗ sẽ không dừng tay đơn giản như vậy, cậu hãy bảo anh ấy phải cẩn thận.”

Khâu Dương cười nhìn Lê Phi Phàm: “Nhất định anh Tần sẽ rất vui.”

Lê Phi Phàm nghiêng đầu nhìn cậu ta: “Bị tập kích thì có gì vui?”

“Không phải nói cái này.” Khâu Dương nói: “Ý tôi là anh không trách anh Tần, thậm chí còn rất để ý đến anh ấy, tôi dám cam đoan đây sẽ là chuyện vui nhất trong cuộc đời này của anh Tần.”

Từ “cuộc đời này” nghe có phần nặng nề.

Lê Phi Phàm nói: “Cả đời này còn dài, về sau anh ấy sẽ còn gặp rất nhiều chuyện đáng để vui.”

Khâu Dương hòa theo.

“Đúng vậy.” Sau đó cậu ta cười: “Tương lai sau này sẽ càng ngày càng tốt.”

Lê Phi Phàm nhìn cậu thanh niên tuần tú đang ngồi bên cạnh mình.

Anh còn nhớ rõ lần đầu gặp Khâu Dương ở Ngọc Kinh Viên, cậu ta được

đưa đến chỗ của Hoắc Uẩn Khải với thân phận là con cháu bên chi thứ của nhà họ Hoắc. Lê Phi Phàm nhớ lúc cậu ta bị vạch trần thân phận, dù bị ấn ngã xuống đất nhưng vẫn còn nói lời khiêu khích Hoắc Uẩn Khải. Lúc ấy anh còn khen cậu ta đẹp trai.

Có lẽ hôm đó không ai ngờ mọi chuyện sẽ phát triển như ngày hôm nay.

Khâu Dương của khi đó và anh của hiện tại thoạt nhìn không khác bao nhiêu.

Nhưng có thể là bởi người được nhắc tới lần này là người khác nên ánh mắt đã khác hẳn.

“Cậu thích Tần Bách Dạ à?” Lê Phi Phàm hỏi.

Anh hỏi xong mới phát hiện Khâu Dương tròn to mắt nhìn mình, nhất thời cậu ta không biết nên đặt tay chân ở đâu, mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Cái đó... cái đó... anh đừng nói bậy, anh Tần không thích nghe chuyện này đâu, tôi chỉ muốn báo đáp lúc trước anh Tần đã giúp đỡ nhà tôi, không dám có tâm tư khác.”

Lê Phi Phàm thấy dáng vẻ này của cậu ta mới phát hiện hình như mình hơi thẳng thắn quá.

Anh ho khan : “Cậu đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ nhàm chán quá nên thuận miệng hỏi thôi.”

“Vậy à.” Có thể nhìn ra Khâu Dương đang xấu hổ, cậu ta lúng túng đứng lên, nói: “Anh Tần chắc đã xong việc rồi, tôi đi... qua đó nhìn một cái.”

Đúng ngay lúc này, cánh cửa cách đó không xa mở ra.

Tần Bách Dạ vắt cái áo dính máu trên tay, bên cạnh là bác sĩ mặc blouse trắng.

“Anh Tần.” Khâu Dương tức khắc thu lại tâm tư trong lòng.

Đầu tiên Tần Bách Dạ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lê Phi Phàm, sau đó nhìn về phía Khâu Dương, nói: “Cậu dặn dò thuộc hạ, thấy nhà họ Đỗ có hành động gì thì phải báo cho tôi ngay.”

“Đã rõ ạ.” Khâu Dương đáp.

Tần Bách Dạ dặn dò xong chuyện mới bước đến cạnh Lê Phi Phàm.

Hắn chỉ mặc áo trong, ngồi xuống trước mặt Lê Phi Phàm, ngẩng đầu nhìn sắc mặt của anh rồi nhíu mày nói: “Sao sắc mặt lại kém như thế? Không phải bảo em đi nghỉ một lát rồi sao?”

“Bác sĩ đã kiểm tra hết rồi, nói không sao cả.” Lê Phi Phàm thuận miệng đáp.

Chứng tim đập nhanh của anh đâu có dễ kiểm tra ra vấn đề như thế.

Anh đã uống thuốc của ông Chúc lâu như vậy, mà lần đầu tiên anh phát bệnh, Hoắc Uẩn Khải đã sớm dẫn anh đi khám Tây y.

Mơ cứ mơ, bệnh vẫn bệnh, chẳng ai tra ra được bị làm sao.

Anh không thể giải thích cho Tần Bách Dạ biết căn bệnh của mình có liên quan đến giấc mơ tiên tri, mà hình như hắn đang tin chắc rằng anh không khỏe nên lập tức sốt ruột, gọi người bên cạnh đến dặn: “Cậu đi gọi bác sĩ vừa nãy đã kiểm tra cho em ấy đến đây, tôi có chuyện muốn hỏi ông ta.”

“Đừng lộn xộn.” Lê Phi Phàm nói: “Thật sự không sao cả, anh xem, trời đã sáng rồi.”

Tần Bách Dạ quay đầu lại nhìn bàn tay của Lê Phi Phàm đang nắm tay mình, lại nhìn vẻ mệt mỏi của anh, hắn nhẹ nhàng nói: “Chuyện khác em không cần để ý, đây là bệnh viện của nhà họ Tần, tầng cao nhất có phòng VIP, em cứ yên tâm nghỉ ngơi. Anh sẽ mời các bác sĩ từ nơi khác đến hội chẩn, chờ em ổn rồi thì chúng ta mới nói đến chuyện khác.”

Lê Phi Phàm cũng không bài xích chuyện hấn nhanh chóng nhập vai anh trai.

Dù sao cũng do anh gọi hấn là anh trai trước, lúc này rút lại lời cũng rất khó xử.

Nhưng mời các bác sĩ đến hội chẩn thì khoa trương quá, Lê Phi Phàm đứng lên nói: “Em đợi anh ra để nói một tiếng, em phải đi về trước. Chị Lan ở nhà không biết em ra ngoài, đến lúc trời sáng cả nhà sẽ loạn mất.”

Tần Bách Dạ túm chặt anh, nhíu mày: “Em thành ra như vậy thì về kiểu gì?”

“Em đâu có tới nỗi nằm liệt.” Lê Phi Phàm nói.

Tần Bách Dạ đen mặt, hoài nghi có phải bình thường cậu em trai này của mình có thói quen bị ngược đãi không.

Hấn nắm lấy cánh tay anh, nghiêm túc nói: “Bây giờ ở lại bệnh viện đã, nếu Hoắc Uẩn Khải không ở nhà, anh sẽ cho người gọi về nhà họ Hoắc. Em nhìn xem mặt mình trắng thành cái gì rồi.”

Không thể trách Tần Bách Dạ lo lắng, thật ra ai quen Lê Phi Phàm cũng đều có thể nhìn ra trạng thái của anh không ổn.

Sắc mặt kém là một chuyện, mới một đêm ngủ thôi mà cứ như anh đã bị rút cạn sinh lực.

Lúc nói chuyện còn như thở không ra hơi.

Đương nhiên cũng do Lê Phi Phàm không nói ngực mình vẫn đau, tuy không đau chết đi sống lại nhưng là loại đau âm ỉ.

Từ lúc anh tỉnh lại đến bây giờ, cơn đau vẫn không biến mất.

“Da của em trời sinh đã trắng.” Lê Phi Phàm nói.

Tần Bách Dạ bị anh chặn họng cho không biết nói gì, qua hai giây sau mới

nói: “Nếu hiện tại Hoắc Uẩn Khải có thể đến nói chuyện trực tiếp với anh, anh sẽ để em trở về.”

“Anh biết rõ anh ấy không đến được, anh ấy còn đang gặp rắc rối.” Lê Phi Phàm mới nghe Cao Thăng nói rằng bên đối tác của Hoắc Uẩn Khải lâm thời thay đổi ý định và đang trì hoãn thời gian, bao gồm cả chuyện khách sạn bọn họ ở bị cố ý cắt liên lạc. Nếu không phải phát hiện kịp thời, đêm nay Lê Phi Phàm có đến Lan Y cũng chưa chắc liên hệ được với Hoắc Uẩn Khải.

Kết quả anh vừa nói xong lời này, ngoài cửa liền tiếp vang lên tiếng bước chân.

Mọi người đều đã trải qua một đêm tập kích nên càng cảnh giác gấp bội, trong nháy mắt đã tiến vào trạng thái phòng thủ, chắn trước Tần Bách Dạ và Lê Phi Phàm.

Mà cách đó không xa có người đẩy cửa, dẫn đầu đoàn người là Hoắc Uẩn Khải.

Hắn mặc một chiếc áo khoác măng tô dài, đi theo sau có bọn Cao Thăng, Khâu Hổ và khoảng mười người nữa, khí thế ồ ạt làm người bên Tần Bách Dạ càng khẩn trương.

Hai bên vốn là đối thủ, tuy tối nay nhà họ Hoắc ra tay hỗ trợ nhưng chưa chắc điều này đã đại biểu cho quan hệ của hai nhà đã hòa hoãn lại.

Tần Bách Dạ phát tay ý bảo mọi người thả lỏng.

Hắn nhìn Hoắc Uẩn Khải, lại phát hiện ánh mắt Hoắc Uẩn Khải từ đầu đến cuối đều chỉ nhìn người bên cạnh mình.

Hoắc Uẩn Khải tiến nhanh đến trước mặt Lê Phi Phàm, vẻ mặt cũng không quá tốt, đầu tiên hắn nhìn anh từ trên xuống dưới, sau đó mới đen mặt nói: “Lúc đó tôi đã nói với cậu như thế nào? Có phải đã bảo cậu đừng kích động rồi không?”

“Sao anh đã về rồi?” Hai người nói chuyện không khác gì ông nói gà bà nói

vịt.

Hoắc Uẩn Khải như không muốn bỏ qua cho anh dễ dàng như vậy: “Tôi đang hỏi cậu đấy!”

“Bình tĩnh bình tĩnh, đừng mắng.” Lê Phi Phàm trực tiếp ôm hấn trước mặt không dưới hai mươi người trên hành lang. Anh duỗi tay ôm cổ Hoắc Uẩn Khải, cầm đặt lên vai hấn, nhỏ giọng nói: “Bây giờ anh có mắng thì tôi cũng không có sức cãi lại, như vậy không thú vị.”

Hoắc Uẩn Khải thấy trạng thái của anh thì lập tức nhú chặt mày.

Cái tay đang ôm sau lưng anh chợt khựng lại, hấn duỗi tay cởi áo khoác trên người anh ra, quay đầu đưa cho Tần Bách Dạ, lại gật đầu với hấn xem như một lời chào đến muộn.

“Tôi đưa cậu ấy về trước.” Hoắc Uẩn Khải nói thẳng.

Những người xung quanh Tần Bách Dạ đều gọi khẽ: “Anh Tần.”

Ở đây cơ bản đều là người quen thân với Tần Bách Dạ.

Cho nên người biết thật ra Lê Phi Phàm chính là cậu hai nhà họ Tần cũng không ít.

Hiện tại nhà họ Hoắc vừa đến đã không nói hai lời muốn dẫn người đi, cứ có cảm giác như không để nhà họ Tần vào mắt.

Kết quả mọi người trơ mắt nhìn Hoắc Uẩn Khải dụ dàng thêm hai phần, Lê Phi Phàm dựa vào vai người đối diện, lại nghiêng đầu nhìn anh trai mình, chớp chớp mắt nói: “Anh ấy đã đến rồi, giờ em đi được chưa?”

Anh còn biết hỏi ý kiến người khác, tuy rằng thoạt nhìn chẳng có tí thành ý gì.

“Cậu im đi.” Hoắc Uẩn Khải vỗ lưng anh, cầm lấy áo khoác từ trong tay Cao Thăng khoác lên cho anh.

Lê Phi Phàm nhìn Tần Bách Dạ cười, dùng khẩu hình nói: “Đang giận đấy, em về đây.”

Chương 59

Tiếng ly thủy tinh vỡ vụn truyền đến từ một tòa nhà mang phong cách Phương Tây ở ngoại ô Thịnh Kinh.

“Kế hoạch tử tử như vậy mà vẫn không giải quyết được Tần Bách Dạ, vậy mà các anh cũng xứng đáng được coi là người của nhà họ Đổ sao?!” Thanh niên nói lời này có khuôn mặt đẹp đẽ, vốn dĩ nên có dáng vẻ của tiểu bạch hoa nhu nhược yếu mềm, nhưng bởi vì vẻ giận dữ lúc này nên đã khiến ấn tượng đầu tiên vỡ tan tành, thậm chí trông còn có chút điên loạn.

Người đàn ông mặc áo đen bị mảnh vỡ văng vào chân, tuy cúi đầu nhưng lại lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Ngoài miệng vẫn cung kính nói: “Là do chúng tôi sơ suất, không ai ngờ nhà họ Hoắc sẽ nhúng tay, lại nhanh chóng đến tiếp ứng nên chúng tôi mới thất bại.”

“Đều là lấy cớ!” Thanh niên nói: “Các anh mau đi tìm Đổ Phong cho tôi!” “Thư thiếu gia.” Người đàn ông áo đen vẫn cung kính trước sau như một, nhưng ngữ khí lại lạnh nhạt: “Đổ Thiếu gia mới vừa được nhận về nhà họ Đổ không lâu, rất nhiều chuyện phải từ từ hành động, chỉ sợ không tới đây trong phút chốc được.”

“Các anh có ý gì?” Thư Dịch Khinh trừng mắt hỏi.

Người đàn ông áo đen nói: “Chuyện tự ý ra tay với gia chủ nhà họ Tần lần này đã bị ông Đổ biết được, ông chủ ra lệnh— Về sau nếu là chuyện liên quan đến Lê thiếu gia thì đều phải có sự cho phép của nhà họ Đổ mới được thực hiện.”

Sắc mặt Thư Dịch Khinh lập tức đen lại.

Lúc cậu ta bị Tần Bách Dạ ép cho không chốn dung thân mới phát hiện hóa ra từ trước đến giờ bản thân đang sống trong một quyển sách.

Vốn Thư Dịch Khinh phải được đứng trên đỉnh núi cao nhất, có được cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc nhất, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị người tên Lê Phi Phàm xoay chuyển.

Vì đã biết hết tất cả nên cậu ta không cam tâm.

Không cam tâm bị một người như vậy kéo xuống, huỷ hoại cuộc đời tốt đẹp của cậu ta.

Cho nên Thư Dịch Khinh mới nhớ đến Đỗ Phong.

Đứa con riêng lưu lạc bên ngoài của nhà họ Đỗ ở Thịnh Kinh, một nhân vật từ nhỏ đã bị khinh thường. Trước đây, nếu Thư Dịch Khinh nhìn thấy một người bị đánh đập ở trên phố, cậu ta nhất định sẽ không ra tay giúp đỡ, nhưng cứu Đỗ Phong là kế hoạch cậu ta chuẩn bị ngay từ đầu.

Tất cả thuận lợi hơn trong tưởng tượng.

Không có sự ảnh hưởng của Lê Phi Phàm ở đây, Đỗ Phong nhanh chóng tin tưởng cậu ta.

Bởi vì từ nhỏ đã sống ở dưới đáy xã hội, tính cách của Đỗ Phong có phần yếu đuối, tự ti. Thư Dịch Khinh đối xử hơi tốt một chút đã khiến hắn ta mang ơn vô cùng. Nhất là khi biết Thư Dịch Khinh cũng từng là thiếu gia hào môn thì hắn ta còn cung phụng cậu ta hơn nữa.

Thư Dịch Khinh biết Đỗ Phong có tình cảm với mình bèn nhanh chóng tìm cơ mang hắn ta đến nhà họ Đỗ.

Nhà họ Đỗ điều tra rõ Đỗ Phong thật sự là con cháu nhà mình thì lập tức tiếp nhận hắn ta.

Cũng nhờ có nhà họ Đỗ chống lưng nên Thư Dịch Khinh mới có thể ở Thịnh

Kinh lâu như vậy mà không xảy ra biến cố gì.

Thư Dịch Khinh biết Đỗ Phong là bùn loãng không thể trát tường, ngay cả khi hắn ta trở về nhà họ Đỗ cũng không có khả năng giành giật trong một gia tộc ăn thịt người như vậy. Cũng may gia chủ nhà họ Đỗ có phần thương hại với đứa con lưu lạc nhiều năm bên ngoài này, nên Đỗ Phong mới có thể lợi dụng quan hệ của nhà họ Đỗ để đối phó với Tần Bách Dạ.

Nhưng Thư Dịch Khinh không ngờ cuối cùng vẫn thất bại.

Không chỉ thất bại mà nhà họ Đỗ còn bắt đầu có thành kiến với cậu ta, thậm chí hiện tại muốn gặp Đỗ Phong cũng khó. Người đàn ông áo đen thấy khuôn mặt thanh niên trước mắt lúc trắng lúc xanh, trong lòng càng thêm khinh thường.

Đỗ Phong dù có thấp kém như thế nào thì vẫn là người nhà họ Đỗ. Thư Dịch Khinh này lại vọng tưởng lợi dụng được hắn ta, càng buồn cười hơn là cậu ta còn cảm thấy bản thân có thể dựa vào nhà họ Đỗ mà muốn làm gì thì làm.

Lần ra tay với nhà họ Tần chẳng qua là bởi vì Tần Bách Dạ ở Thịnh Kinh cũng không sạch sẽ gì cho cam, màn kịch đen ăn đen mà thôi.

Nếu không, chỉ bằng một vài người nhà họ Đỗ đã có thể nhẹ nhàng bóp chết vị này.

Lúc này, có người gõ cửa bên ngoài.

“Ai ?” Thư Dịch Khinh không kiên nhẫn hỏi.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của phụ nữ: “Dịch Khinh, là mẹ đây, con mở cửa ra đi.”

“Chuyện gì?” Thư Dịch Khinh thô lỗ mở cửa.

Cậu ta đã từng cảm thấy người phụ nữ trung niên trước mặt là người dịu dàng, ôn nhu, nhưng lúc này trong lòng chỉ còn sự chán ghét, nhất là khi thấy bà ta vẫn đeo trang sức đã lỗi thời thì càng thêm khó chịu. Nhà họ Thư đến hôm nay đã mất hết thể diện, mỗi lần nhớ tới là Thư Dịch Khinh lại thấy bản thân như bị tát cho một cái.

Người phụ nữ cố nặn ra một nụ cười, hiện tại bà ta càng lúc càng sợ đứa con trai út này.

Không biết vì sao, bà ta cảm thấy đứa con trai từ nhỏ đã được chiều chuộng trong lòng bàn tay đã thay đổi, mà cũng có thể do bà ta nhìn lầm.

Nhưng bà ta vẫn miễn cưỡng nói: “Cái kia..... Hôm nay là ngày đi thăm anh hai con ở trong tù, mẹ nghĩ”

“Lại đòi tiền à?” Lúc Thư Dịch Khinh nói ra lời này, sắc mặt đã rất khó coi.

Người phụ nữ xấu hổ vuốt tóc, sau đó mới nói: “Cũng không nhiều lắm đâu, không phải lúc trước con nói điều kiện nhà Đỗ Phong rất tốt sao, có thể sắp xếp cho chúng ta ở đây...”

“Con không có tiền!” Thư Dịch Khinh lạnh lùng đánh gãy: “Mẹ, từ khi nhà chúng ta phá sản đến bây giờ, anh cả đã từng lấy một xu trong nhà chưa? Anh hai ngồi tù là do bản thân làm việc không cẩn thận, mỗi lần mẹ tìm đến con mượn tiền, không phải đưa cho anh cả đi gây dựng sự nghiệp thì cũng là đưa cho ba đi đánh bạc. Từ hôm nay trở đi con sẽ không đưa cho mẹ một đồng nào nữa.”

“Dịch Khinh à.” Người phụ nữ sốt ruột đi đến kéo tay cậu ta, “Con không thể làm thế được, đó là anh trai và ba của con, con nhẫn tâm mặc kệ bọn họ như vậy sao?”

Thư Dịch Khinh nhìn vẻ mặt cầu xin của mẹ mình, trong lòng rất bình tĩnh.

Tới giờ khắc này, cậu ta thấy bản thân quá sai lầm khi từng muốn bảo vệ cho gia đình này.

Từ lúc trong nhà liên tiếp xảy ra chuyện, bọn họ giống một đám quỷ hút máu tránh mãi không thoát, liên lụy cậu ta mỗi bước đều khó đi. Nhất là khi biết đây là thiết lập cố định trong sách, kể cả Thư Dịch Khinh và Hoắc Uẩn Khải ở bên nhau thì ba mẹ, anh em của cậu ta vẫn sẽ biến thành dáng vẻ hiện tại.

Cho nên Thư Dịch Khinh không oán, cũng không cảm thấy đây là sự bất hạnh của nhà họ Thư.

Cậu ta đã chết tâm, sẽ không bởi vì mẹ mình khóc lóc cầu xin mà mềm lòng, cũng sẽ không biến thành cây ATM trong nhà này.

Hiện tại việc quan trọng nhất mà Thư Dịch Khinh cần làm là có được sự tín nhiệm của nhà họ Đổ.

Cậu ta muốn tóm chặt Đổ Phong.

Chỉ cần Đổ Phong còn đứng về phía Thư Dịch Khinh, cậu ta có thể lật ngược tình thế thêm một ngày.

Thư Dịch Khinh đóng cửa lại, ngăn cách giọng nói của mẹ mình.

Cậu ta lựa chọn khiêm nhường, nói với người đàn ông mặc áo đen trước mặt: “Nếu có cơ hội, nhờ anh nói với Đổ Phong giúp tôi, tôi vẫn luôn ở đây chờ anh ấy, không cần biết khi nào anh ấy mới tới, tôi sẽ luôn đợi.” Người đàn ông áo đen nhìn gương mặt bình tĩnh mỉm cười của thanh niên.

Hắn cúi đầu, dạn dò cắp dưới, chỉ cần ngày nào Đổ Phong còn tin tưởng Thư Dịch Khinh, bọn họ sẽ không trắng trợn khinh thường cậu ta. Hắn gật đầu, cung kính nói: “Được, tôi sẽ báo lại cho cậu ấy.”

Đêm nay khẳng định không yên ổn được.

Ai cũng vậy.

Hoắc Uẩn Khải đột nhiên trở về đưa Lê Phi Phàm đi, tất cả mọi người trong

nhà họ Tần đều có thể nhìn ra gia chủ mất hứng.

Càng tệ là bọn họ chỉ có thể đứng nhìn Lê Phi Phàm rời đi.

Không chỉ Tần Bách Dạ bức bối, ngay cả thuộc hạ của hắn và người bên nhà họ Hoắc ngày thường chán ghét lẫn nhau cũng đều phải trải nghiệm mùi vị đắng như ăn hoàng liên này.

“Anh Tần.” Khâu Dương đi đến cạnh Tần Bách Dạ, nói: “Thật ra em thấy Phi Phàm là người ăn mềm không ăn cứng, quan hệ hiện tại của cậu ấy và Hoắc nhị gia không rõ ràng, sau này chúng ta từ từ thuyết phục, chắc cậu ấy sẽ đồng ý trở về thôi.”

“Cậu không nhận ra à?” Tần Bách Dạ thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Khâu Dương.

Khâu Dương nghi hoặc: “Không nhận ra gì cơ?”

“Em ấy đối xử với Hoắc Uẩn Khải khác với những người còn lại.”

Khâu Dương cân nhắc hai phút, sau đó gật đầu: “Quả thực là vậy, có thể thấy cậu ấy rất tin tưởng Hoắc nhị gia.”

“Đâu chỉ là tin tưởng, cậu xem, em ấy bị mắng một câu đã hận không thể dính lên người tên kia.” Tần Bách Dạ lộ ra biểu cảm đau đầu, giơ tay xoa mày: “Đối với người khác thì ăn mềm không ăn cứng, đối với Hoắc nhị, tôi thấy em ấy không đành lòng thì có. Với tính cách đó của Phi Phàm, nếu không phải cam tâm tình nguyện, cậu cảm thấy em ấy sẽ để Hoắc Uẩn Khải quản mình ư?”

Khâu Dương lặng im, phát hiện không thể phản bác.

“Thật ra cũng không phải vấn đề gì lớn.” Khâu Dương chậm chước nói: “Sự quan tâm của Hoắc tổng cũng không giống giả.”

“Nếu là giả, hôm nay hắn sẽ không đưa Phi Phàm đi.”

Tần Bách Dạ chợt nghĩ đến cái gì, nói với Khâu Dương: “Hiện tại thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần vẫn đang ở chỗ chúng ta, cậu tìm thời gian thích hợp cho người mang đến nhà họ Hoắc đi.”

“Đưa đến nhà họ Hoắc?” Khâu Dương hỏi: “Không trực tiếp đưa cho Phi Phàm sao?”

Tần Bách Dạ gật đầu, thản nhiên nói: “Dù sao cũng phải để tất cả người nhà họ Hoắc biết nhà họ Tần chúng ta không hề thua kém ai, muốn đối xử tệ với Phi Phàm cũng cần phải cân nhắc cho kỹ.”

“Vâng, em lập tức đi xử lý.”

Lê Phi Phàm rời khỏi chỗ của Tần Bách Dạ, anh vẫn còn chưa biết tài sản của bản thân sắp vượt qua 80% người giàu có ở Thịnh Kinh.

Thật ra tài sản của anh hiện giờ cũng không thể khinh thường, chẳng qua so với hai nhà Hoắc - Tần thì vẫn không bằng được. Nhưng thân phận hiện giờ đã thay đổi, Tần Bách Dạ như muốn đào rỗng toàn bộ nhà họ Tần.

Lê Phi Phàm ngược lại vẫn duy trì thân phận tình nhân của mình.

Đối với anh mà nói, việc kiếm tiền rất nhẹ nhàng, không cần nhọc lòng.

Mệt mỏi thì còn có thể dựa vào lồng ngực bên cạnh.

Dường như từ lúc được Hoắc Uẩn Khải đưa ra khỏi bệnh viện, anh vẫn không buông hẳn ra.

Lên xe mà anh cũng không tự ngồi, còn dạng hai chân ngồi lên đùi người trước mặt, rúc vào lồng ngực đối phương.

“Anh đừng tức giận nữa được không?” Lê Phi Phàm vô thức chơi đùa với tóc của Hoắc Uẩn Khải, mềm mại nói: “Anh xem bản thân gấp gấp trở về

suốt đêm, đừng xụ mặt ra nữa.”

Tài xế đã sớm nâng tấm chắn lên.

Hoắc Uẩn Khải ngồi trong không gian chật chội, tay ôm lấy eo Lê Phi Phàm, trong mắt là sự lo lắng nhưng giọng điệu không dịu dàng chút nào. Hắn nói khẽ: “Chẳng lẽ cậu không biết lý do tôi tức giận sao?”

“Biết.” Lê Phi Phàm tựa đầu lên vai Hoắc Uẩn Khải, thở dài: “Nhưng anh cũng biết, dưới tình huống này thì tôi không thể cứ trơ mắt đứng nhìn.”

“Cho nên cậu vẫn chưa rút được bài học nào.”

“Tôi mới không như thế.” Lê Phi Phàm dịch đầu gần với cổ Hoắc Uẩn Khải một chút, để mặt mình dán lên cổ hắn, giống như làm vậy có thể khiến anh khôi phục một chút sức lực, anh chậm rãi nói: “Nhị gia, tôi buồn ngủ quá.”

Không biết có phải vì có Hoắc Uẩn Khải ở bên nên anh mới yên tâm, buồn ngủ nhanh như vậy không.

“Đừng ngủ.” Lê Phi Phàm mơ hồ phát hiện ngữ khí của Hoắc Uẩn Khải nhẹ nhàng hơn, cũng cảm giác được tay của hắn vuốt qua má và cằm mình, dịu dàng nói: “Phi Phàm, đừng ngủ.”

Lê Phi Phàm cười khẽ, nói: “Hôm nay anh tức giận cũng không gọi hắn là Lê Phi Phàm.”

“Ngực còn đau không?” Hoắc Uẩn Khải hỏi.

Lê Phi Phàm lại nâng cao tinh thần: “Hơi đau, anh xoa xoa đi.”

Lê Phi Phàm nhanh chóng cảm thấy có một bàn tay ấm áp chạm vào lồng ngực mình, nhịp tim đập truyền đến lòng bàn tay, thông thả mà mạnh mẽ.

Mỗi lần anh muốn ngủ, Hoắc Uẩn Khải sẽ đánh thức anh.

Không biết qua bao lâu, anh lại bị quấy rầy, nhắm hờ mắt, u oán nói: “Tôi

nói này, anh bị làm sao thế?”

“Ôm chặt vào, tới nơi rồi.” Cửa xe bị mở ra, Hoắc Uẩn Khải giữ nguyên tư thế kia bế anh xuống xe, sau đó cọ tóc anh, nhẹ giọng nói: “Trạng thái của cậu không tốt, không nên trực tiếp ngủ như vậy.”

Nửa giờ sau, Lê Phi Phàm bị châm cứu.

Anh nằm ở trên giường của Hoắc Uẩn Khải, trừng mắt nhìn hấn không đến hai phút đã hoàn toàn ngủ say.

Chương 60

Trời còn chưa sáng, ông Chúc đã bị người ta gấp gáp mời đến Ngọc Kinh Viên. Châm cứu cho Lê Phi Phàm xong, ông đứng dậy nói với Hoắc Uẩn Khải đứng bên cạnh: “Nhị gia không cần lo lắng quá, lúc trước bệnh tình của Hoắc phu nhân phát triển đến giai đoạn này cũng hay bị đau dai dẳng, nhưng không giống với tình trạng của cậu Lê.”

Hoắc Uẩn Khải nhíu mày nhìn thoáng qua Lê Phi Phàm đã ngủ: “Có thể dựa vào trị liệu để khống chế được không?”

“Về mặt bệnh lý thì không có vấn đề gì, trước đây vẫn luôn khống chế rất tốt.” Ông Chúc cũng nhíu mày: “Nhưng mà.....”

Hoắc Uẩn Khải nhìn về phía ông lão tóc hoa râm: “Không sao, ông cứ nói đi.”

“Lúc đầu tôi đã từng nói tình huống của Phi Phàm thuộc kiểu bị chi phối bởi cảm xúc. Cách tốt nhất vẫn là đừng để cậu ấy tiếp xúc với chuyện gì nguy cấp, càng không nên có áp lực lớn, như vậy sẽ tạo thành gánh nặng cho thân thể cậu ấy, không tốt cho tình trạng bệnh.”

“Được, tôi đã hiểu.”

Hoắc Uẩn Khải gật đầu, ra lệnh cho người phía sau: “Chú Phúc, chú tiễn ông Chúc về giúp tôi.”

Chú Phúc hơi khom lưng, “Vâng.”

Lúc chị Lan nhìn thấy Lê Phi Phàm bị ôm trở về lần nữa đã suýt bị hù chết.

Chị nhìn chú Phúc đưa ông Chúc đi ra ngoài, lại nhìn Hoắc Uẩn Khải đang

đứng trước mép giường ngấm Lê Phi Phàm ngủ, chị mới nói khẽ: “Nếu Nhị gia đang có việc gấp thì mau đi đi, để tôi ở đây chăm sóc cho Phi Phàm là được rồi.”

“Không cần, chị giúp tôi dọn dẹp lại chỗ này một chút, về sau cậu ấy sẽ sống ở đây.”

Chị Lan hơi bất ngờ, vốn nên cảm thấy mừng cho Lê Phi Phàm nhưng cũng lại thấy như thế này chưa chắc đã tốt.

Chị Lan ngập ngừng một lúc mới nói: “Nhị gia, hôm nay tôi mạo phạm hỏi ngài một câu, rốt cuộc thì ở trong mắt ngài, Phi Phàm là gì?”
“Chị cảm thấy tôi sẽ nghĩ như thế nào?” Hoắc Uẩn Khải hỏi.

Chị Lan nhìn Lê Phi Phàm đang ngủ say, lại nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải.

Chị cười nhẹ rồi nói: “Tôi thấy Nhị gia thật sự thích cậu ấy.

Tuy ngày thường Phi Phàm là người không hay để tâm, nhưng thực tế cậu ấy lại rất trọng tình nghĩa, chưa chắc cậu ấy không có tình cảm với Nhị gia. Lúc trước tôi đã nói với lão thái thái sẽ độc thân cả đời nên có thể sẽ không hiểu nhiều chuyện tình cảm cho lắm. Nhưng tôi biết, muốn có được chân tình thì phải dùng chân tình để đổi.

Ngay từ đầu quan hệ của hai người đã bất bình đẳng nên cậu ấy khó có thể dùng góc độ của người bình thường để nhìn thẳng vào quan hệ với ngài.”

Hoắc Uẩn Khải kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, tầm mắt quét qua mi mắt của Lê Phi Phàm, duỗi tay chạm nhẹ lên mặt anh.

Sau đó hắn nói: “ Xem ra chị Lan nhìn rất thấu đáo, nhưng thay vì nói em ấy không thể nhìn thẳng vào mối quan hệ giữa chúng tôi thì nên nói là ngay từ đầu em ấy đã không cả cân nhắc tới nó rồi.”

Nhất thời, chị Lan không thể phản bác nổi.

Rốt cuộc thì bình thường Lê Phi Phàm có thái độ gì, chị Lan vẫn biết rõ hơn

Hoắc Uẩn Khải.

Cuối cùng chị chỉ nói: “Cậu ấy là người thích sự tự do.”

Hoắc Uẩn Khải: “Vậy nên chị cảm thấy tôi nên cho cậu ấy tự do?”

“Nếu không có thân phận tình nhân này, nói không chừng cậu ấy sẽ rõ bản thân cần làm gì hơn.”

Đây là kết cục tốt nhất mà chị Lan có thể nghĩ tới dưới góc nhìn của mình.

Ban đầu chị còn tưởng rằng Lê Phi Phàm mắc bệnh tim đập nhanh là do anh mong ước xa vời quá nhiều thứ. Ở gia tộc lớn như nhà họ Hoắc, anh lại đi theo gia chủ thì kết cục sau cùng chỉ có anh là người bị hại mà thôi. Nhưng qua một thời gian dài tiếp xúc, chị Lan mới biết Lê Phi Phàm mới là người vô tâm nhất.

Nhưng rõ ràng không phải là anh hoàn toàn vô cảm với Hoắc Uẩn Khải.

Anh ỷ lại, tin tưởng hẳn, nhưng nhưng lên kế hoạch rời bỏ hẳn bất cứ lúc nào. Hiện tại anh còn là người nhà họ Tần, chỉ cần anh muốn là có thể tự tin rời đi.

Nhưng điều này rất dễ dẫn đến cục diện lưỡng bại câu thương.

Cho nên nếu Nhị gia chịu buông tay, tuy còn nhiều thành tố chưa xác định nhưng chưa chắc hai người đã không có tương lai.

Chị Lan nói xong bèn phát hiện Hoắc Uẩn Khải đang cười khế.

Chị nghe thấy hẳn nói: “Chị Lan, tôi biết chị thương Phi Phàm, sợ tôi làm em ấy tổn thương. Nhưng chắc chị hiểu rõ tính của tôi.”

“Tôi còn ở đây thì em ấy sẽ không bao giờ được tự do.”

Chị Lan chợt hoảng hốt.

Chị biết Nhị gia nói lời này là bởi vì hấn nể chị là người đã nhìn hấn lớn lên.

Những lời này của hấn khiến chị Lan không khỏi lo lắng nhìn về phía Lê Phi Phàm.

Người trên giường đang ngủ say.

Bởi vì lúc châm cứu cãi nhau với Hoắc Uẩn Khải nên tóc của anh rối tung hết lên, càng tôn lên gương mặt trắng nõn như ngọc kia.

Vẻ mỗi mệt và làn da trắng nhợt cũng không làm giảm đi vẻ đẹp của anh, nhưng sự sắc bén ngày thường đã bớt đi khiến anh thoát trông khá yếu ớt.

Chị Lan thở dài, chỉ có thể hy vọng không có cái ngày mà Lê Phi Phàm phải va chạm với Nhị gia.

Dựa theo sự hiểu biết của chị về Nhị gia, người chịu khổ cuối cùng nhất định sẽ là Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm vẫn chưa biết chị Lan đang lo lắng cho tương lai của anh.

Anh chỉ có cảm giác mình đã ngủ một giấc rất dài, vì ngủ quá lâu nên lúc tỉnh dậy, tay chân anh cứ mềm nhũn vô lực.
Nhưng nhìn sắc trời qua cửa sổ, hấn đã là ban ngày rồi.

Chắc anh chưa ngủ quá mười mấy tiếng đồng hồ đâu.

Hơn nữa lúc tỉnh lại, Lê Phi Phàm phát hiện Hoắc Uẩn Khải vẫn còn ở trong phòng, chẳng qua hấn đã thay quần áo, đang ngồi bên bàn cạnh cửa sổ cầm notebook làm việc.

Lê Phi Phàm nghiêng đầu, thất thần nhìn hấn.

Mãi đến khi Hoắc Uẩn Khải ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Mấy giờ rồi?” Lê Phi Phàm hỏi.

Giọng nói mới ngủ dậy hơi khàn khàn.

“Hơn mười một giờ.” Hoắc Uẩn Khải giơ tay nhìn đồng hồ.

Thấy anh còn hơi ngẫn ra, hắn lại bổ sung thêm một câu: “Là mười một giờ của sáng ngày hôm sau.”

Lê Phi Phàm: “.....”

Anh lập tức bị dọa sợ: “Tôi ngủ hết một ngày một đêm?”

“Nói đúng ra là 27 tiếng đồng hồ.”

Lê Phi Phàm chống tay muốn ngồi dậy, nói: “Ông Chúc châm cứu quá lợi hại rồi đó, tôi nói rồi mà, ngân châm lần này còn dài hơn trước, đau muốn chết.”

Lúc này Hoắc Uẩn Khải đã bỏ tài liệu xuống, đứng dậy đi tới trước mặt anh.

“Đêm trước đó cậu nghỉ ngơi không đủ, sau khi giảm đau, cơ thể cần có giấc ngủ dài để hồi phục lại.” Hoắc Uẩn Khải khom lưng ôm cả chân và người đặt lên giường. Lê Phi Phàm bị hành động của hắn hù nháy dựng, ôm lấy vai hắn theo phản xạ có điều kiện.

“Tôi có thể tự đi, không bị tàn phế.” Anh nói lí nhí.

Hoắc Uẩn Khải bế người ngồi lên giường xong vẫn chưa buông tay, hắn hơi cúi đầu nhìn anh, nói: “Khỏe rồi thì lập tức trở mặt không nhận người à?”

“Không phải thế.” Lê Phi Phàm lập tức lại ôm trở về, lấy lòng: “Đại ân đại đức của Nhị gia, tiểu nhân suốt đời khó quên, kiếp sau đừng nói là là **mười** nhân, nhất định tôi sẽ kết cỏ ngậm vành báo đáp anh.”

Anh chắc chắn 80% là người này còn đang giận mình .

Hiển nhiên Hoắc Uẩn Khải không hề cảm động trước lời dỗ ngọt của anh, hần nhẹ giọng nói: “Lấy lòng tôi cũng vô dụng, lần này chỉ mới đau ngực, chỗ khác không bị thương. Chắc cậu hiểu rõ mỗi lần tim của mình đập nhanh thì sẽ cận kề với cái chết hơn, đáng lẽ càng phải kiềm chế những cảm xúc không đáng có.”

Lê Phi Phàm biết trước đó hần nhẹ nhàng như thế chỉ là vì đang kiêng kỵ việc cơ thể anh còn yếu.

Một khi đã chuyển biến tốt đẹp, chuyện này khẳng định không dễ dàng bỏ qua được.

“Tôi đói rồi.” Anh đánh trống lảng.

Hoắc Uẩn Khải buông ra, đứng dậy khoanh tay nhìn anh.

Lê Phi Phàm ngồi ở giữa đồng chẵn, vuốt lại đầu tóc đang rối, không dám nhìn người đối diện mà nhìn xung quanh, nói: “Chị Lan đâu rồi? Tôi nhớ đồ ăn chị nấu quá.”

“Lê Phi Phàm.” Lại bắt đầu gọi tên anh.

Lê Phi Phàm thỏa hiệp, uể oải ngược mắt lên nhìn hần, lẩm bẫm: “Lúc trên xe còn gọi là Phi Phàm, đúng là người hay trở mặt.”

“Ngẫm lại lời tôi nói đi.”

“Đâu phải tôi không nghiêm túc ngẫm lại.” Lê Phi Phàm khoanh chân, giơ tay nói: “Tôi thề, tuyệt đối không có lần sau, nếu có lần sau sẽ trực tiếp bị súng bắn...”

Lê Phi Phàm bị đối phương bóp chặt cằm, ngược mắt nhìn ánh mắt u ám như kéo đầy mây đen của Hoắc Uẩn Khải, lúng búng nói hết: “Bị súng bắn nước bắn.”

Hoắc Uẩn Khải lườm anh, buông người ra: “Nói chuyện chẳng biết cố kỵ gì, tốt nhất cậu đừng mở miệng nữa.”

“Nếu không mở miệng nữa thì có nó để làm gì, anh cho là tôi định nói “để súng bắn chết” sao.” Lê Phi Phàm xoa xoa cằm, cười nói: “Yên tâm, tôi đang sống vui lắm.”

Cơ thể vừa tốt đã bắt đầu miệng nhanh hơn não.

Tần Bách Dạ không xảy ra việc gì, xem như trong cái rủi có cái may, Lê Phi Phàm mặc kệ Hoắc Uẩn Khải đang đen mặt, tiếp tục hỏi hần: “Đúng rồi, lần này anh về sớm, không có việc gì chứ?”

“Không có chuyện gì.” Hoắc Uẩn Khải lấy di động ra ấn một dãy số, dặn dò đầu bên kia: “Mang thuốc và cháo vào đây.”

“Ăn cháo à?” Lê Phi Phàm sờ sờ cái bụng rỗng của mình, hơi không vui: “Tôi bây giờ không cần ăn kiêng gì đâu.”

“Hơn hai mươi tiếng không ăn cái gì, ăn đồ thanh đạm trước.”

“Được rồi.” Lê Phi Phàm thỏa hiệp.

Không đến hai phút đã có người bưng đồ vào.

Hoắc Uẩn Khải đích thân mở cửa nhận khay rồi cho người lui xuống.

“Hay là cho tôi xuống dưới lầu ăn đi.” Lê Phi Phàm nhìn sắc trời bên ngoài nói: “Tiện hóng gió, nằm lâu như vậy, cả người cũng uể oải.”

“Ngày mai đi.” Hoắc Uẩn Khải lập tức từ chối: “Hôm nay nghỉ ngơi một ngày.”

Lê Phi Phàm phát hiện giờ người này càng lúc càng quản chặt mình, anh nhận lấy chén thuốc từ tay đối phương, lại hỏi hần: “Hôm nay không cần đến công ty à?”

“Không cần, tranh thủ ăn lúc còn nóng đi, lạnh rồi lại không ăn được.”

Thuốc của ông Chúc có thể uống khi bụng rỗng, Lê Phi Phàm đã uống quen đến chết lặng, kết quả hôm nay bụng thuốc lên uống lại bị ho sặc sụa. Anh nhăn mặt, nhìn về phía Hoắc Uẩn Khải: “Đổi... Khụ khụ, thuốc mới?”

“Ừ.” Hoắc Uẩn Khải đưa cho anh cốc nước: “Khó uống thế à?”

“Anh uống thử mà xem?” Lê Phi Phàm nhận lấy cốc nước uống một ngụm.

Hoắc Uẩn Khải thật sự cảm bát thuốc uống một ngụm, hần uống xong chỉ nhíu mày, trả bát lại, nói: “Có hơi đắng, nhưng vẫn phải uống hết, không được để thừa.”

Lê Phi Phàm bị mùi thuốc làm cho buồn nôn, nghiêng đầu tránh né: “Đợi một lát đã.”

“Đừng làm loạn.” Hoắc Uẩn Khải ngồi xuống mép giường: “Mau uống đi.”

Lê Phi Phàm nhìn dáng vẻ như nếu mình không uống xong bát thuốc này, Hoắc Uẩn Khải sẽ cưỡng ép dứt cho anh, trong lòng không còn lời nào để nói. Nhưng anh thật sự không muốn vừa tỉnh dậy đã phải uống một chén thuốc đen xì như thế, anh ngửa đầu trốn tránh: “Bát này anh uống rồi, tôi muốn đổi bát khác.”

Hoắc Uẩn Khải cười nhạt: “Uống một bát thuốc thôi mà tìm đủ lý do, nhanh lên.”

Hần nói xong bèn dứt khoát vươn tay giữ cổ Lê Phi Phàm, kiểm chặt người trước mặt lại, đưa bát thuốc đến trước miệng anh.

Lê Phi Phàm nhìn bát thuốc trước mặt, biết đã trốn không thoát bèn nói: “Nhị gia, anh biết bây giờ anh giống ai không?”

“Giống ba cậu.” Hoắc Uẩn Khải không cho anh có cơ hội nói bậy: “Uống đi, đừng tưởng tôi không biết cậu có thói quen câu giờ trong chuyện này, từ hôm nay trở đi sẽ sửa cái tật này cho cậu.”

Lê Phi Phàm: “Tôi là bệnh nhân, anh có thể nhẹ nhàng với tôi một chút

không?”

“Cậu không phải bệnh nhân, chẳng lẽ lại là tôi? Bằng không cậu cũng chẳng cần phải uống thuốc mỗi ngày.”

Lê Phi Phàm cứng họng, không tìm ra cứ, đành phải nhắm hai mắt cầm bát thuốc từ tay Hoắc Uẩn Khải lên uống.

Đến khi còn thừa hai ngụm, anh thật sự không uống tiếp được nữa mới dừng lại nói: “Không được rồi, lại muốn nôn ra.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn dáng vẻ khó chịu của anh, lại nhìn bát thuốc trong tay mình.

Giây tiếp theo, hắn bưng bát thuốc lên, ngậm thuốc trong miệng. Lê Phi Phàm đoán được hắn muốn làm gì bèn lập tức khiếp sợ mở to mắt. Hoắc Uẩn Khải nắm cầm anh, kiên quyết cúi người xuống dán sát vào môi anh, ép anh phải nuốt hết.

Lê Phi Phàm nuốt xong thuốc, cả người đều choáng váng, dựa vào khuỷu tay Hoắc Uẩn Khải.

“Kiểu này có phải quá khó tả rồi không?” Anh chậm rãi hỏi.

Hoắc Uẩn Khải dùng ngón cái cọ nhẹ chất lỏng màu nâu còn dính trên môi anh, nói: “Lần sau còn làm loạn nữa thì mỗi ngày đều uống kiểu này.”

Chương 61

Mỗi lần cơ thể này của Lê Phi Phàm ngã bệnh, bệnh tới nhanh mà khỏi cũng nhanh.

Tức là lần này, theo như lời của ông Chúc, bởi vì anh đột nhiên thức dậy vào nửa đêm, sau đó tinh thần căng thẳng rất lâu nên đau đớn mới kéo dài, dù đã khỏi bệnh được hai ngày nhưng cơ thể vẫn mất sức.

Đừng nói đến chuyện đi làm, anh còn không thể đi ra khỏi Ngọc Kinh Viên.

Một mặt là do chị Lan quản rất chặt, nhưng quan trọng là do Hoắc Uẩn Khải không cho phép.

Kể từ ngày hôm đó trở về, Hoắc Uẩn Khải đã dẫn Lê Phi Phàm tới phòng của hắn, đến bây giờ anh vẫn chưa thể quay về phòng của mình.

Lê Phi Phàm cũng không có ý kiến gì với chuyện xảy ra lần này.

Dù sao hiện tại anh đã không còn là Lê Phi Phàm của ngày xưa, nếu không phải ngủ trên mặt đất thì cũng là ngủ trên sofa. Buổi tối, anh nằm trên giường của Hoắc Uẩn Khải rồi cảm thán: “Đúng là không dám nhớ lại chuyện cũ, xưa không bằng nay mà.”

Hoắc Uẩn Khải hỏi anh: “Cái gì gọi là xưa không bằng nay?”

Lê Phi Phàm nghiêng đầu nhìn người đang đứng tháo đồng hồ bên mép giường, vui vẻ trả lời: “Nói về chuyện tôi làm một con cá mắm trở mình.”

Lê Phi Phàm tự nói xong cũng thấy hứng thú.

Anh lật người nằm sấp lại, hỏi hắn: “Nhị gia, anh nói thật tôi nghe xem, bây

giờ tôi có được coi là đã trèo cao thành công không?”

Động tác trên tay Hoắc Uẩn Khải hơi dừng lại, hần liếc nhìn anh: “Có lúc nào mà cậu không thành công à?”

“Tất nhiên là khác nhau rồi, đây là quá trình chuyển đổi từ người yêu giả thành người yêu thật đó.” Lê Phi Phàm nhanh chóng ngồi dậy, quần mình trong chăn. Nhìn người đàn ông trước mặt dù là bề ngoài hay khí chất đều khiến người khác không thể khinh thường, Lê Phi Phàm nói: “Anh thử nghĩ mà xem, hồi đó hai chúng ta ký hợp đồng theo nhu cầu, bây giờ sự nghiệp của tôi cũng có chút thành tựu, rõ ràng anh bắt đầu thích tôi. Nếu không thì làm gì có ai cứ hở ra là lại hôn người mình không có cảm giác gì chứ, người muốn diễn giả thành thật là anh chứ ai.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh chăm chú.

Hắn bình tĩnh hỏi lại: “Nhưng nhìn cậu cũng đâu giống có ý kiến gì?”

“Ai nói tôi không có, cái gì tôi nên nhận được thì sẽ không khiến mình phải chịu thiệt.” Lê Phi Phàm nói: “Thật hay giả với tôi mà nói cũng không khác gì mấy. Vẫn là câu kia, nếu có một ngày anh không cần tôi nữa, ít nhất nên nể mặt phần tình cảm này mà chia tay trong hòa bình.”

Lê Phi Phàm nghĩ rất thoáng về chuyện này.

Anh không thể chủ động thoát khỏi thân phận chim hoàng yến, nếu cứ bị động để thời hạn hợp đồng kéo dài thì chẳng có gì tốt cho anh. Tất nhiên hiện tại anh không cảm thấy Hoắc Uẩn Khải sẽ lấy mạng mình, nhưng quan hệ giữa người với người luôn không ổn định.

Thẻ non hẹn biển còn đổi thay được, kết hôn còn có gút mắc năm thứ bảy, mà tình cảm nồng nhiệt rồi cũng có ngày nhạt phai.

Càng khởi nói quan hệ giữa anh và Hoắc Uẩn Khải chỉ dựa vào một bản hợp đồng mà đi đến ngày hôm nay.

Vậy nên dù thế nào anh cũng phải nhấn mạnh điều này, chuẩn bị tốt cho mọi trường hợp có thể xảy ra.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh, im lặng không nói chuyện.

Sau đó hắn đột nhiên vẫy tay, ra hiệu cho anh lại gần.

“Anh định làm gì?” Lê Phi Phàm cảnh giác nhìn hắn, anh luôn cảm thấy biểu cảm của hắn lúc này có hơi nguy hiểm.

Giọng điệu của Hoắc Uẩn Khải không nghe ra một chút cảm xúc: “Lại đây.”

Lê Phi Phàm do dự hai giây rồi vẫn đứng lên, không ngờ anh không cẩn thận vấp vào góc chần bông.

Cả người lão đảo ngã về phía trước.

“Đệt.” Anh hoảng hồn mắng một câu, vừa ngửa đầu lên đã thấy Hoắc Uẩn Khải ở dưới đang đối mặt mình, anh thảm mắng một câu rồi nhanh chóng ngồi dậy lùi về phía sau.

Mới lùi được nửa bước thì đã bị Hoắc Uẩn Khải nắm chặt tay, khiến anh đang quỳ trên giường lại ngã nhào về phía ngực hắn.

Lê Phi Phàm ngây người, ngẩng đầu lên: “Anh gọi tôi qua đây để làm gì?”

“Cậu nói thử xem?” Hoắc Uẩn Khải vươn tay, vuốt nhẹ tóc anh.

Lê Phi Phàm liếc thân dưới của hắn một cái, nhướn mày: “Anh muốn tôi thực hiện nghĩa vụ của người yêu ngay bây giờ hả?”

“Cậu còn chưa khỏe đâu.” Giọng điệu của hắn vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí còn có thể coi là ấm áp.

Lê Phi Phàm bị hắn dùng tay vuốt ve sau tai đến tê dại, anh nghiêng đầu cọ vào tay hắn, hơi vươn người về phía trước, cuối cùng lại biến thành chui cả người vào trong lồng ngực của đối phương.

Lê Phi Phàm nói: “Hình như anh không vui.”

“Cậu dựa vào đâu mà nhìn ra được?”

Lê Phi Phàm hơi lùi về sau, nhìn Hoắc Uẩn Khải rồi nói: “

Anh đừng nghĩ là chỉ có anh hiểu tôi thôi. Nhị gia à, tôi đi theo anh lâu như vậy, tuy không dám nói chắc là hiểu rõ tâm trạng của anh được trăm phần trăm, nhưng ít nhất cũng có ba phần đấy.”

“Ừm.” Hoắc Uẩn Khải gật đầu đồng ý: “Vậy cậu nói xem vì sao tôi không vui?”

Lê Phi Phàm nhìn xuống phía dưới, có hơi khó xử: “Anh không muốn tôi thực hiện nghĩa vụ, chẳng lẽ là bởi anh không “lên” được?”

“Bốp!” Lê Phi Phàm vừa dứt lời, mông đã bị đánh cho một cái rồ to khiến cả người đều choáng váng.

Quan trọng nhất là âm thanh này còn vừa giòn vừa vang.

Lỗ tai của Lê Phi Phàm đỏ rực lên, anh hung dữ trừng hấn, nói: “Anh làm gì đấy?”

Sau đó, bàn tay của Hoắc Uẩn Khải sờ chỗ anh vừa bị đánh như an ủi, một giây sau hấn đã kéo anh áp sát vào người mình. Hoắc Uẩn Khải cúi đầu xuống hỏi bằng chất giọng trầm thấp: “Cậu cảm nhận được chưa?”
Tất nhiên Lê Phi Phàm cảm nhận được, rõ ràng là đằng khác.

Động tác tay của Hoắc Uẩn Khải vẫn tiếp tục, vừa chậm rãi vừa mạnh khiến Lê Phi Phàm cảm thấy bản thân như bị ném vào chảo dầu, toàn thân suýt bốc khói.

Anh không có chỗ nào để trốn nên đành nắm chặt phần áo nơi ngực Hoắc Uẩn Khải.

Sau đó, anh nghe thấy hắn nói khế bên tai: “Sau này cậu bớt đánh trống lảng đi, cậu biết rõ vì sao tôi không vui mà, đúng không?”

Lê Phi Phàm dựa vào ngực hắn, đáy mắt chứa đầy hơi nước vì giọng nói khế bên tai, anh nói nhỏ: “Chẳng qua anh không thích nghe tôi nhắc tới “kết thúc”.”

“Cậu hiểu rõ nhỉ.”

Tay của Hoắc Uẩn Khải dần dờ lên trên, mò vào trong bộ quần áo rộng thùng thình, chạm vào lưng anh.

Một cái tay khác luôn luôn qua bế hắn Lê Phi Phàm lên.

Chóp mũi của hắn khi có khi không mà cọ qua lỗ tai anh, hắn thấp giọng nói: “Có gì băn khoăn thì cứ nói thẳng cho tôi biết, cậu muốn diễn giả thành thật cũng được, cho dù là thân phận gì, chỉ cần cậu muốn, tôi sẽ cho cậu hết.

Nhưng đừng bao giờ đề cập tới hai từ “chấm dứt” này với tôi lần nữa, cậu làm được không?”

Lê Phi Phàm đổ một lớp mồ hôi mỏng mà chẳng hay biết.

Không biết từ khi nào, mỗi lần ở cùng Hoắc Uẩn Khải, anh đều bị đối phương dặt mũi.

Hoắc Uẩn Khải của bây giờ không còn như ngày xưa, chỉ cần bị anh chọc gheo hai ba câu là đã mở miệng đuổi anh đi nữa.

Lê Phi Phàm vừa muốn mắng người vừa bị đôi tay vuốt ve trên làn da khiến co rúm lại, anh càng dựa sát vào người kia.

Lê Phi Phàm chỉ đành đồng ý: “Được, tất nhiên là được.”

“Không nghe lời.” Hoắc Uẩn Khải cắn nhẹ vào cổ anh.

Không nghe ra được liệu hấn đã tin lời Lê Phi Phàm, hay hấn chỉ nghĩ anh đang thuận miệng đồng ý bừa.

Cuối cùng Hoắc Uẩn Khải cũng chịu thả tay, hấn giúp anh sửa sang lại quần áo.

Thấy khuôn mặt Lê Phi Phàm vẫn còn đỏ bừng, hấn nửa trêu chọc nửa bắt đắc dĩ nói một câu bên tai anh: “Ngoài cái miệng lợi hại ra thì mới chạm chút đã đỏ, toàn thân mềm nhũn.”

Lê Phi Phàm trừng hấn, kéo chăn lên bọc kín người: “Ngủ!”

Ngày hôm sau, lúc nhà họ Tần đưa một tập giấy tờ sang tên tài sản đến, Lê Phi Phàm đang cùng Trì Cận và Thành Dư Nam thảo luận một vấn đề triết lý đời người: Bàn về rốt cuộc Hoắc Nhị gia là người như thế nào.

“Cái này mà còn cần phải nói à, chúng tôi đã quen biết nhiều năm, tất nhiên sẽ hiểu rõ cậu ta rồi. Tôi dám chắc ngoại trừ người cậu ta để ở trong lòng, cách cậu ta đối xử với những người khác chỉ có bốn từ để hình dung, đó là “lạnh lùng vô tình”.” Trì Cận vừa chơi mặt chược vừa nói: “Nhưng gần đây tôi thấy cậu ta có thay đổi đôi chút.”

Lê Phi Phàm: “Thay đổi như thế nào?”

Lê Phi Phàm trông thì có vẻ không để tâm, nhưng trong đầu anh toàn là hình ảnh những hành vi lưu manh của Hoắc Uẩn Khải dạo gần đây.

Anh cũng không rõ là do hấn ở trong sách quá lạnh lùng hay là do hấn che giấu quá tốt.

Đúng là kỳ lạ.

“Không nói rõ được.” Trì Cận hơi ngừng lại, ra hiệu cho Hoắc Thất bị kéo đến cho đủ số lượng: “Hoắc Thất, cậu nói xem, gần đây chú Hai của cậu đối xử với cậu ra sao?”

Khóe môi Hoắc Thất run rẩy : “Anh hỏi tôi làm gì? Tôi cũng đâu có biết.”

Chỉ còn có Thành Dư Nam vẫn thong dong như cũ, anh ta nói: “Hình như đâu có thay đổi.”

“Đùa à.” Trì Cận nói: “Tôi thấy cậu ta thay đổi rõ ràng lắm, trở nên... giống người bình thường hơn, dù sao cũng khó nói rõ được. Tầm này năm ngoái, cậu ta còn đang bận rộn, không phải bay đi khắp nơi thì cả ngày cũng không thấy bóng dáng. Nào giống như bây giờ, dù có việc cũng chuyển đến Ngọc Kinh Viên để làm, chúng ta còn có thể ngang nhiên chơi mạt chược trước mặt cậu ta nữa, nếu là trước đây tôi sẽ không dám tin.”

Hoắc Thất đột nhiên nói: “Tôi không có thời gian vui chơi, tôi cầm hợp đồng tới để Lê Phi Phàm ký thôi, tôi rất bận đó.”

“Tiểu Hoắc tổng của chúng ta đúng là xưa không bằng nay.” Trì Cận cười, sau đó nhìn sang Lê Phi Phàm, lại trêu Hoắc Thất tiếp: “Cậu không biết à? Chú Hai của cậu không nở để người yêu vất vả, cậu còn chọn lúc này để đưa việc cho cậu ấy làm, nếu không phải tôi nhanh tay kéo cậu ra chơi mạt chược, có khi giờ cậu đã bị đá ra khỏi nhà họ Hoắc rồi đó?”

Hoắc Thất trợn trắng mắt nhìn Trì Cận.

Sau đó cậu nhìn về phía Lê Phi Phàm.

Hoắc Thất nhíu mày lại: “Anh thật sự không sao chứ? Nếu không thì vào trong nghỉ ngơi đi.”

Lê Phi Phàm đã chơi chán, nghe thấy lời này của Hoắc Thất bèn nói ngay: “Tuổi còn trẻ thì đừng học người khác lải nhải nhiều như vậy.”
“Thật là, quan tâm mà còn bị coi là lòng muông dạ thú.”

Hoắc Thất nói.

Lê Phi Phàm đá cho cậu một đá ở dưới bàn : “Không biết lớn nhỏ.”

Trong bốn người đang ngồi ở đây, có hai người vốn nằm trong dàn hậu

cung của Thư Dịch Khinh.

Lê Phi Phàm thật sự không ngờ có một ngày bản thân anh sẽ ăn không ngồi rồi mà đi chơi mát chược với họ.

Hôm nay tiết trời rất đẹp, tới buổi chiều thì càng khiến người ta thêm buồn ngủ.

Nhưng mấy người này càng chơi càng hăng, hết ván này tới ván khác.

Vậy nên khi Cao Thăng ôm một chồng văn kiện thật dày tiến vào thì nhìn thấy Lê Phi Phàm thua thảm không nổi nhìn thẳng.

“Đây là cái gì?” Lê Phi Phàm hỏi.

Cao Thăng chỉ thấy khâm phục khi thấy bọn họ chơi được từ sáng đến chiều.

Anh ta trả lời câu hỏi của Lê Phi Phàm: “Nhà họ Tần đưa hợp đồng chuyển nhượng tài sản đến, Nhị gia nói trước mắt cậu không cần lo, bên văn phòng luật sẽ giúp cậu xem qua một lần, bây giờ đến để thông báo cho cậu một tiếng.”

Trì Cận tùy tiện cầm lấy văn kiện đang mở ra, khiếp sợ: “Nhiều quá, Tần Bách Dạ hào phóng thật.”

“Cái này vẫn chưa là gì đâu.” Không hiểu sao đột nhiên Cao Thăng lại nói: “Tổng tài sản riêng của Nhị gia hơn gấp ba lần nhà họ Tần.”

Trì Cận: “Mọi người đều biết Hoắc Nhị gia có tiền, thế thì sao?”

“Tôi sẽ không nhận.” Lê Phi Phàm thản nhiên nói: “Anh nhờ Nhị gia từ chối giúp tôi.”

Cao Thăng như sớm biết anh sẽ nói vậy: “Nhị gia đã nói, đây là sự bảo đảm của ông chủ Tần dành cho cậu, ngài ấy đã thay cậu làm chủ nhận lấy rồi. Nhưng mà cậu cứ yên tâm, nhà họ Hoắc cũng lấy thứ khác ngang giá, cộng

thêm ba phần nữa để trả lại cho nhà họ Tần.”

Cả bàn mặt chược chợt yên tĩnh.

Hoắc Thất nhìn Lê Phi Phàm đang chờ người ra, nhỏ giọng nói: “Chú Hai muốn làm gì vậy? Lấy danh nghĩa của nhà họ Hoắc trả lại, còn cho thêm tài sản, của hồi môn à?”

“Ngốc quá!” Trì Cận vỗ đầu cậu một cái: “Đây là sính lễ!”

Chương 62

Khi Tần Bách Dạ nhận được một danh mục tài sản dài, hấn tức giận đến mức quăng đồ đập vào cửa, phát ra một tiếng “bang” lớn.

Khâu Dương đi đến nhật văn kiện lên, cúi đầu xem xét, sau đó mới nhìn về phía Tần Bách Dạ: “Anh Tần.”

“Cậu nói xem, rốt cuộc Hoắc Uẩn Khải muốn làm gì?” Tần Bách Dạ miễn cưỡng áp chế cơn giận của mình lại mà hỏi.

Khâu Dương tiến lên hai bước, suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Em cảm thấy hình như Hoắc tổng không có ý gì khác, dù sao tài sản của nhà họ Tần vẫn do ngài ấy đứng ra làm chủ nhận lấy. Giờ đây Phi Phàm là người yêu của ngài ấy, có lẽ Hoắc tổng không muốn cậu ấy có gánh nặng tâm lý, ngài ấy làm như vậy cũng không phải không có lý do.”

Tần Bách Dạ hừ lạnh một tiếng: “Tôi quen biết cái tên họ Hoắc đó đã nhiều năm, nếu hấn ta thật sự nghĩ như vậy thì đã tốt.”
“Ý của anh Tần là sao?”

“Chắc chắn không phải do hấn ta sợ Phi Phàm có gánh nặng tâm lý, Hoắc Uẩn Khải không phải loại người trả giá mà không cần báo đáp. Trái lại, hấn ta đi một bước tính tận ba bước, làm ra chuyện như vậy thì hấn là do đồ vật mà hấn ta muốn có được quá quý giá.”

Khâu Dương nhanh chóng hiểu được ám chỉ của hấn: “Anh đang nói tới Phi Phàm.”

Tần Bách Dạ vỗ vỗ đồ vật trên tay, cười mỉa hai tiếng: “Đầu tư số tiền khổng lồ như vậy, đương nhiên là muốn có được hồi báo rồi. Cái hồi báo này chính

là muốn cắt đứt đường lui “nhà họ Tần” sau lưng của Phi Phàm.”

Tần Bách Dạ nói xong lại ném mạnh đồ vật lên bàn.

Khâu Dương thấy sắc mặt hắn rất khó coi, cậu ta bèn xoay người đi lấy chén nước đưa sang.

Nhìn thấy Tần Bách Dạ hơi dịu xuống một chút, Khâu Dương mới nói: “Mấy hôm trước, chúng ta bị tập kích ở Lan Y, Hoắc Nhị gia đã bằng lòng ra tay giúp đỡ, xem như cho hai nhà một cơ hội để phá băng. Mấu chốt là nhờ sự có mặt của Phi Phàm, dựa theo thái độ của cậu ấy đối với Hoắc Nhị gia, em nghĩ ngài ấy không cần thiết phải kiếm chuyện với chúng ta đâu.”

Tần Bách Dạ xoa nhẹ đôi mắt, chậm rãi đưa ra kết luận: “Hoắc Uẩn Khải muốn để em ấy không còn bị trói buộc, nhưng bản thân hắn ta lại trói buộc em ấy.”

Hai người đều nắm quyền trong gia tộc nên ở mặt nào đó thì tư duy và phương thức xử lý rất giống nhau.

Tần Bách Dạ không dám khẳng định rằng bản thân hoàn toàn hiểu rõ Hoắc Uẩn Khải, nhưng qua cách xử lý chuyện này, có thấy được Hoắc Uẩn Khải cũng tự mâu thuẫn.

Thậm chí Tần Bách Dạ còn thông qua hành vi lần này của Hoắc Uẩn Khải mà nhận ra được hắn có nhu cầu giống với mình.

Đó là mong muốn để người kia chỉ hướng về mình, cũng chỉ nhìn mình mà thôi.

Đối với chuyện Lê Phi Phàm là người nhà họ Tần, tất nhiên Hoắc Uẩn Khải sẽ tôn trọng ý nguyện của đối phương, bởi vì hắn có tâm lý mạnh mẽ và cũng rất tự tin về bản thân.

Nhưng loại người như vậy thường sẽ không ngồi yên khi có người tới đe dọa và khiêu khích.

Thứ mà hắn muốn, hắn sẽ dùng cách thức của bản thân để lấy được.

Cũng giống như chuyện chuyển giao tài sản lần này, có thể nói là cách làm của hắn rất đơn giản trực tiếp.

Tần Bách Dạ có thể hiểu lý do Hoắc Uẩn Khải làm như vậy là để loại bỏ quyền lên tiếng của nhà họ Tần đối với những chuyện của Lê Phi Phàm.

Hiện tại hắn đúng là đã tự mình đào hố chôn mình, tự chấp tay đưa người cho người khác.

Càng nghĩ càng thấy tức.

Khâu Dương cực kỳ hiểu tâm trạng của Tần Bách Dạ khi mới tìm được em trai, cậu ta đã nhìn hắn đi từng bước tới ngày hôm nay nên rất dễ hiểu tâm lý nhạy cảm muốn bảo vệ quá mức của hắn.

Nhưng Hoắc Nhị gia xử lý mạnh tay như vậy, hiện tại mọi chuyện đã không thể thay đổi được, mà họ cũng không biết đi tìm ai để nói lý. Khâu Dương đành phải dời sự chú ý của hắn đi.

Cậu ta nói: “Anh Tần, về chuyện của nhà họ Đổ, chúng ta đã điều tra ra được manh mối mới.”

“Cái gì?” Tần Bách Dạ nhíu mày hỏi.

Vừa nhắc đến nhà họ Đổ, quả nhiên hắn nhanh chóng bị thu hút sự chú ý. Lúc trước nhà họ Tần chịu thiệt ở trong tay của nhà họ Đổ, nếu không đòi lại món nợ này thì thật sự quá mất mặt ở Thịnh Kinh.

Khâu Dương đi đến gần một chút, tay che ở bên miệng, hạ thấp giọng nói: “Dựa theo những tin tức mà bên ta thăm dò được thì nhà họ Đổ có một lô hàng sẽ cập cảng vào tuần sau, người phụ trách lô hàng lần này chính là đứa con riêng Đổ Phong mới được nhận về của nhà đó.”

“Tin này có chính xác không?” Tần Bách Dạ hỏi.

Khâu Dương gật đầu: “Nguồn gốc của tin này có thể tin được, tuy ông cụ Đổ rất thương đứa cháu này, nhưng cũng không thể cứ để tên nhóc đó rảnh rỗi ở nhà mãi được. Hơn nữa, em nghe nói gần đây tên Đổ Phong này cũng rất cố gắng.”

Tần Bách Dạ thản nhiên hỏi: “Bởi vì Thư Dịch Khinh?”

Khâu Dương gật đầu: “Nghe nói đây là lời đề nghị của cậu ta với ông Đổ, giả bộ như bản thân bị ông Đổ uy hiếp, nhân đó tôi luyện Đổ Phong.”

Bây giờ Thư Dịch Khinh được nhà họ Đổ che chở, muốn lấy Đổ Phong để làm chỗ dựa.

Chỉ cần là người để mắt tới nhà họ Đổ thì sẽ không khó để điều tra ra mảy tin này.

Tần Bách Dạ chống hai tay ở trên mặt bàn làm việc, cân nhắc hai giây mới nói: “Nếu là để cho con riêng luyện tập, vậy thì hàng hóa sắp đến cảng này cũng không phải là thứ gì quan trọng, chỉ cần cho họ một bài học rồi nhanh chóng thu tay.”

“Đã rõ.”

“Còn nữa.” Tần Bách Dạ tạm dừng hai giây: “Tìm người đi theo dõi những hành động gần đây của Thư Dịch Khinh, nếu có chuyện thì phải báo lại cho tôi ngay lập tức.”

Khâu Dương nói: “Cậu ta không thể gây ra được chuyện gì lớn đâu, dù sao nhà họ Đổ cũng chẳng phải một nơi đơn giản.”

Bây giờ chỉ cần nhắc đến người này là trong giọng nói của Khâu Dương đã có sự không vui và ghét bỏ.

Chuyện tính kế và phản bội ở trong những gia tộc lớn chẳng phải là chuyện hiếm thấy, nhưng sự tương phản trước sau của cái người tên Thư Dịch Khinh này quá lớn, khiến người khác không thể không chán ghét. Đến bây giờ,

Khâu Dương vẫn còn nhớ rõ bộ dáng ngây thơ đơn thuần trước đây của người này khi ở nhà họ Tần, không ngờ tất cả chỉ là diễn kịch. Nhất là khi chuyện ở Liêu thành bị lộ ra, biểu cảm khi trở mặt của tên đó còn khiến người khác cảm thấy buồn nôn hơn tên Tần Tiêu kia nhiều.

Tuy căn cơ của nhà họ Tần không bằng nhà họ Đổ nhưng mấy năm nay, Tần Bách Dạ cũng có vài mối làm ăn ngấm. Bởi vì họ giống nhau nên càng hiểu rõ, muốn tồn tại được ở một gia tộc như vậy là điều không hề dễ dàng.

Tuy sau khi Thư Dịch Khinh trở mặt cũng có chút tâm cơ, nhưng nếu cậu ta muốn tồn tại trong gia tộc như vậy thì vẫn khá khó khăn.

Nhưng hiển nhiên Tần Bách Dạ không nghĩ như vậy, ánh mắt hắn tối đi trong một khoảnh khắc: “Chỉ bằng việc cậu ta có thể tránh né được sự truy đuổi của tôi và Hoắc Uẩn Khải, thậm chí trước đó còn xúi giục nhà họ Đổ ra tay với chúng ta ở Lan Y thì đã không thể xem thường được.”

Khâu Dương nghe xong cũng nghiêm túc lên: “Tôi sẽ dặn người chú ý.”

Lê Phi Phàm hoàn toàn không biết chuyện Tần Bách Dạ và nhà họ Đổ đã ngấm đối địch.

Lại nói, những sản nghiệp của nhà họ Hoắc mà anh được tiếp xúc đều là những buôn bán ở ngoài sáng. Dĩ nhiên anh cũng không ngây thơ mà cho rằng việc kinh doanh của gia tộc như nhà họ Hoắc đều trong sạch như vậy, ít nhất những thứ mà anh nhìn thấy có thể để ngoài sáng được. Vậy nên lúc ở cùng với Hoắc Uẩn Khải và nhắc đến chuyện nhận tài sản của nhà họ Tần, anh còn nhân tiện nhắc tới chuyện trả lại.

Hoắc Uẩn Khải nghe xong, chỉ bình tĩnh trả lời anh: “Tôi còn có tiền, bảo đảm nuôi nổi cậu, yên tâm đi.”

“Ai muốn nói với anh về chuyện này cơ chứ.”

Lê Phi Phàm xem thường liếc hắn một cái, đi vòng ra phía sau bàn.

Chỗ này là thư phòng của Hoắc Uẩn Khải.

Buổi chiều, sau khi đã tiễn được mấy người Hoắc Thất đi, Lê Phi Phàm nhanh chóng đi tìm hắn.

Lúc làm việc ở nhà, Hoắc Uẩn Khải hay mặc quần áo rất thoải mái, tóc cũng không cố ý chải chuốt như lúc đi ra ngoài, dáng vẻ ngồi ở sau bàn làm việc của hắn đã bớt đi sự sắc bén thường ngày.

Lê Phi Phàm vòng đến bên cạnh hắn, anh ngồi ở trên mép bàn, nói tiếp: “Tôi đang nói là, anh cứ như vậy thì chẳng phải là tôi nợ anh cả đồng tiền hay sao. Đừng nói đây là phí bao dưỡng mà anh cho tôi, cho dù tôi bồi thường bằng toàn bộ tài sản mình có cũng không trả nổi cho anh đâu.” “Nợ tôi không được hay sao?” Hoắc Uẩn Khải quay ghế về phía anh, nhướn mày nói.

Lê Phi Phàm khựng lại rồi nói: “Tôi không muốn nợ bất cứ ai.”

Hoắc Uẩn Khải cười khế, nói: “Yên tâm đi, cậu không nợ tôi. Tuy những gì nhà họ Tần đưa sẽ có chuyên gia xử lý giúp cậu, nhưng phần lợi nhuận kiếm được sẽ thuộc về nhà họ Hoắc, cho nên điều đó tương đương với việc tôi đưa cho Tần Bách Dạ ba phần tài sản, coi như phí bịt miệng hắn ta.”

Lê Phi Phàm hơi không hiểu ý của hắn.

“Anh bịt miệng anh ấy để làm gì?” Lê Phi Phàm hỏi: “Anh có nhược điểm gì bị anh ấy nắm được hay sao??”

Hoắc Uẩn Khải cười nói: “Hắn ta bị tôi nắm được nhược điểm thì đúng hơn.”

“A?”

“Người anh trai này của cậu ấy mà.” Hoắc Uẩn Khải xoay ghế dựa, nhìn về

phía máy tính ở trên bàn làm việc, thản nhiên nói: “Lúc nào hấn ta cũng nghĩ cách đưa cậu quay về nhà họ Tần, bây giờ tôi cũng bắt đầu nghi ngờ rất cuộc lúc trước giúp hấn ta là đúng hay sai.”
Cuối cùng Lê Phi Phàm đã hiểu hấn muốn nói gì.

Chính vì anh nghe hiểu nên mới cảm thấy không biết nên nói gì với hấn nữa.

Lê Phi Phàm tiện tay cầm lấy một cây bút trên bàn để quay, nói nửa thật nửa đùa: “Anh biết rõ tôi sẽ không bao giờ quay về nhà họ Tần. Hơn nữa, không phải anh đã nói, tuy hai nhà Hoắc Tần đối địch nhưng cũng hay hỗ trợ lẫn nhau, cho dù không có tôi thì lúc cần, anh vẫn sẽ vươn tay giúp một phen thôi.”

Động tác trên tay Hoắc Uẩn Khải chợt dừng lại, hấn nhìn về phía anh.

“Nhưng nếu không có cậu, Tần Bách Dạ có chết thì tôi cũng mặc kệ.”

Lê Phi Phàm nhìn thấy vẻ rung động thoáng qua trong đôi mắt của Hoắc Uẩn Khải.

Sau đó anh nhún vai: “Được rồi.”

Có thể thấy Hoắc Uẩn Khải thật sự rất bận rộn, văn kiện đều là từng chồng từng chồng chất đầy ở một bên, Lê Phi Phàm cũng không còn tâm trạng chọc ghẹo hấn nữa. Tuy cách xử lý của Hoắc uẩn Khải đối với chuyện của Tần Bách Dạ khiến anh có cảm giác mắc nợ hấn, rất cuộc khoản tiền đó không hề nhỏ, nhưng nếu suy nghĩ kỹ càng, thật ra anh thà nợ Hoắc Uẩn Khải còn hơn.

Tuy Hoắc Uẩn Khải nói anh không nợ gì hấn, nhưng anh không thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thật ra anh nghĩ rất đơn giản, hai người họ ở chung đã lâu, một lần nợ hay hai lần nợ cũng như nhau cả.

Tiền là thứ dễ trả lại nhất.

Dù sao anh có thể kiếm ra tiền mà.

Qua một lát, anh nói: “Tôi sẽ trả lại cho anh.”

Hoắc Uẩn Khải hỏi: “Trả cái gì?”

Lê Phi Phàm đường hoàng nói: “Tiền đó, nhưng mà phải đợi tôi kiếm đủ tiền mới trả cho anh sau.”

Tầm mắt của Hoắc Uẩn Khải vẫn nhìn về phía máy tính, hấn gật đầu: “Cũng được, nhưng tôi sẽ tính lãi suất đấy.”

“Đệch, anh keo kiệt quá.”

“Tôi là thương nhân mà, cậu còn dám bàn về chuyện tiền bạc với tôi?”

Lê Phi Phàm lập tức nói: “Không nói chuyện tiền bạc cũng được, vậy tôi lấy thân trả nợ cũng được chứ?”

“Có thể.” Hoắc Uẩn Khải nhìn về phía anh, đẩy ghế dựa trượt về phía sau, nhướn mày: “Vậy cậu nói xem, cậu định đóng gói bản thân rồi bán ra với giá tiền như thế nào?”

Đúng lúc này, cửa thư phòng của Hoắc Uẩn Khải bị người gõ vang.

Lê Phi Phàm ngược lên nhìn thoáng qua cửa, sau đó thấy một người hoàn toàn xa lạ, anh chưa gặp bao giờ.

Anh có hơi nghi ngờ, nhíu mày: “Ai vậy?”

Ngọc Kinh Viên không phải nơi ai cũng tới được, càng đừng nói đến việc công khai chạy tới nơi này.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua rồi lên tiếng: “Vào đi.”

“Nhị gia.” Người đến mặc một bộ trang phục màu đen, gài đến tận nút cổ,

giống áo Tôn Trung Sơn kiểu cũ.

Người đó bước nhanh đến trước bàn làm việc của Hoắc Uẩn Khải, không thèm nhìn Lê Phi Phàm lấy một cái, trực tiếp thấp giọng nói: “Chuyện ngài muốn tra đã có kết quả.

Bạch Hổ vượt sông, tháng chín cập bờ.”

“Gì cơ?” Lê Phi Phàm đứng ở đằng sau Hoắc Uẩn Khải, nghe thấy lời này bèn phản xạ có điều kiện hỏi lại.

Người đàn ông trung niên ngược mắt liếc anh một cái, ánh mắt kia khiến da gà da vịt cả người anh suýt dựng hết lên.

“Chú Bảy.” Hoắc Uẩn Khải lên tiếng, bình tĩnh nói: “Chú làm cậu ấy sợ rồi.”

Chương 63

Người đàn ông được gọi là chú Bảy nhanh chóng cúi đầu, mở miệng nói: “Xin lỗi.”

“Không sao.” Lê Phi Phàm xua tay ra vẻ không để ý, lại quay sang nói với Hoắc Uẩn Khải: “Nhị gia, vậy hai người cứ nói chuyện đi, tôi đi ra ngoài trước.”

Lê Phi Phàm không phải người không tinh ý, người đàn ông đang đứng trước mặt anh có khí chất rất sát phạt quyết đoán.

Kiếp trước, Lê Phi Phàm từng tiếp xúc với rất nhiều người, nhưng nói thật là mấy ông lớn trong giới giải trí thật ra đều làm mấy vụ buôn bán mờ ám. Bọn họ hay hút xì gà, thích chơi đủ kiểu nam nữ, trong miệng toàn là mấy chuyện như tẩy tiền hoặc là buôn lậu.

Lê Phi Phàm đã từng thấy rất nhiều kiểu người này trà trộn ngoài vòng pháp luật, nhưng anh vẫn cảm thấy họ khác hẳn với chú Bảy ở trước mặt anh.

Chế tài của pháp luật ở thế giới này vốn đã hỗn loạn hơn nhiều so với thế giới trước đây của anh.

Người tên chú Bảy vừa nhìn đã biết là người trà trộn lâu năm ở trong tối, Lê Phi Phàm tuyệt đối sẽ không hoài nghi trong tay ông ta từng dính mạng người. Trước kia Lê Phi Phàm chưa từng nhìn thấy mặt đó ở nhà họ Hoắc chẳng qua là do Hoắc Uẩn Khải không muốn để anh nhìn thấy mà thôi.

Nhưng chưa từng thấy không có nghĩa là không tồn tại.

Lần này Hoắc Uẩn Khải trực tiếp giữ anh lại.

“Không sao.” Hấn nói: “Cậu cứ ở lại đi.”

Lê Phi Phàm cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng anh vẫn nghe lời hấn mà dừng chân.

Hoắc Uẩn Khải lại quay đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Tướng ngòi của hấn rất tùy ý, đôi tay giao nhau trên mặt bàn: “Chuyện mà chú nói, tôi đã hiểu rõ rồi.”

“Nhưng chú Bảy, tôi dùng đến mấy người lần nữa chỉ là vì Thịnh Kinh sắp loạn. Sáng sớm tôi cũng đã nói qua, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, trên gia phả của nhà họ Hoắc vẫn sẽ không có một chút dấu vết nào liên quan đến các người.”

Lê Phi Phàm nhạy bén nhận ra rằng Hoắc Uẩn Khải lúc này và hấn của ngày thường rất khác nhau. Lúc này hấn giống như nước dưới đáy hồ nơi đá ngầm, vô hình trung tạo ra cảm giác uy hiếp cho người khác.

Sống lưng thẳng tắp của người đàn ông trung niên lại một lần nữa cong xuống một chút, giọng nói đều đều nhưng tràn đầy vẻ cung kính.

“Nhị gia chịu dùng đến chúng tôi, chính là đã công nhận giá trị tồn tại của nhánh chúng tôi rồi.”

“Khoảng thời gian được đi theo lão thái gia chính là thời gian huy hoàng nhất của nhánh chúng tôi, lão thái gia chỉ định ngài làm người nối nghiệp là muốn nhà họ Hoắc có thể công khai đứng dưới ánh mặt trời. Chúng tôi còn tồn tại được đến bây giờ đều nhờ sự nhân từ của Nhị gia.”

Hoắc Uẩn Khải cũng không nhiều lời: “Chú lui xuống đi, về sau có chuyện gì thì cứ để người tới báo tôi là được.”

“Vâng.”

Người đàn ông trung niên khom người lui ra.

Lê Phi Phàm đang đứng ở phía sau Hoắc Uẩn Khải.

Tận đến khi Hoắc Uẩn Khải quay đầu lại nhìn anh: “Choáng?”

“Cũng không phải.” Lê Phi Phàm chỉ nhíu mày: “Vừa nãy chú ấy nói cái gì mà Bạch Hổ vào bờ là sao? Anh nói sắp tới Thịnh Kinh sẽ không được yên ổn có liên quan tới nhà họ Đổ phải không?”

Lê Phi Phàm khẳng định việc hắn đã giữ mình lại thì sẽ không ngại giải đáp cho mình.

Cho nên anh cũng hỏi thẳng.

“Đó là tiếng lóng đề cập đến chuyện buôn bán ngầm trong ngành, cậu không cần phải xen vào.” Hoắc Uẩn Khải nói: “Gần đây nhà họ Đổ ở Thịnh Kinh liên tục ra tay, trong đó có vài mặt đã gây uy hiếp đến lợi ích của không ít gia tộc lớn, chuyện loạn lên cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.” Lê Phi Phàm nghe xong bèn nhăn chặt mày.

Thật ra cả cuốn “Hồng Sí” chưa từng miêu tả đến chuyện tranh đấu gia tộc, nhà họ Đổ chỉ được đề cập sơ qua, thậm chí ngay cả nam ba và nam bốn hay là nam năm như Đổ Phong cũng không được miêu tả kỹ càng.

Lê Phi Phàm chỉ nhớ hắn ta vẫn luôn cảm kích ân huệ của Thư Dịch Khinh, có đoạn Thư Dịch Khinh gặp nạn, hắn ta còn giết người giúp cậu ta rồi ngồi tù.

Từ lúc Lê Phi Phàm có thêm một đoạn trí nhớ nữa, anh cảm thấy nơi đây có khuynh hướng biến thành một thế giới tồn tại hoàn chỉnh.

Mà thế giới nào đã tồn tại thì sẽ có quy tắc của riêng nó.

Chuyện Thư Dịch Khinh thức tỉnh, còn có Vương Du hiện tại không biết đang ở đâu.

Bao gồm cả chính Lê Phi Phàm, tất cả họ đều là những tồn tại bất thường

nằm ngoài quy tắc.

Tất cả những bất thường đó chính là nguyên nhân khiến nhà họ Đỗ xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người lần nữa.

Đồng thời cũng thúc đẩy hướng đi của cốt truyện từng bước phát triển tới ngày hôm nay.

Hoắc Uẩn Khải đột nhiên kéo anh lại gần.

Lê Phi Phàm bị kéo trực tiếp ngã ngời lên đùi Hoắc Uẩn Khải, anh mờ mịt nhìn hắn: “Anh làm cái gì vậy?”

“Thấy cậu cứ nhíu mày.” Hoắc Uẩn Khải vươn tay vuốt phẳng nếp nhăn giữa mày cho anh, động tác nhẹ nhàng như tùy ý lại tràn đầy quan tâm: “Nghĩ gì vậy?”

Lê Phi Phàm ngồi ở trên đùi hắn cũng không thèm giãy giụa, ăn ngay nói thật: “Tôi có một loại dự cảm không hay.”

“Giữ cậu lại chính là vì tôi không muốn gạt cậu.” Tay của Hoắc Uẩn Khải đặt ở phía sau lưng anh, hắn nói: “Nhà họ Đỗ ra tay với Tần Bách Dạ ngay từ đầu đã chứng minh dã tâm của họ không nhỏ. Thư Dịch Kinh tồn tại cũng chỉ làm dã tâm này lớn hơn thôi. Nhưng mà...” Hoắc Uẩn Khải đang nói bỗng tạm dừng, hắn nhìn anh: “Tất cả những chuyện này tôi sẽ xử lý, nói cho cậu để cậu khỏi suy đoán rồi nghi ngờ lung tung.” Hoắc Uẩn Khải chạm nhẹ vào chỗ trái tim anh: “Nơi này của cậu nên yên tĩnh một chút, cố gắng đừng để xảy ra vấn đề gì là được.”

Lê Phi Phàm bị hắn chạm nhẹ, nhẹn không được vươn tay ngăn lại tay của hắn.

Lê Phi Phàm nói: “Anh cũng biết chuyện này tôi không làm chủ được mà.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh một cái: “Tôi biết, nhưng cậu cũng đừng quên lời dặn của ông Chúc. Lần này chịu đau suốt đêm là vì cảm xúc của bản thân cậu, nếu không muốn bệnh của mình trở nặng thêm thì ngoan ngoãn nghe lời đi.”

Lê Phi Phàm trong lúc nhất thời cảm thấy Hoắc Uẩn Khải vô cùng có ý tứ.

Anh nâng mặt Hoắc Uẩn Khải lên, nhìn lướt qua lông mày của hắn, ánh mắt đang rất chuyên chú, sống mũi cao thẳng, còn cả đôi môi có độ dày mỏng vừa vặn của hắn.

Lê Phi Phàm nhìn một lúc rồi đưa ra đánh giá: “Thật là dễ nhìn.”

Hoắc Uẩn Khải ngoài ý muốn mà nhướng mày: “Sau đó thì sao?”

“Dáng vẻ “cho dù trời có sập xuống thì đã có tôi” của anh càng dễ nhìn.”
“Ừm, dù sao cậu cũng khá trọng ngoại hình, nếu tôi xấu xí thì có lẽ lúc đầu cậu đã không hợp tác với tôi rồi.”

Lời này khiến Lê Phi Phàm nhướng mày: “Ái chà, anh hiểu tôi quá.”

“Bảo vệ cậu là chuyện tôi phải làm, dù sao cậu đã bán mình để trả nợ cho tôi rồi.”

Lê Phi Phàm không ngờ nói một hồi lại vòng trở về đề tài này.

Anh sửng sốt, buột miệng nói: “Nhị gia muốn cho cái giá như thế nào?”

“Hôn một cái năm tệ, sờ một cái thì một trăm tệ, nếu là toàn bộ thì một nghìn. Tùy vào trình độ phát huy của cậu mà cân nhắc thêm, không giới hạn hạn mức.”

Hoắc Uẩn Khải vừa nói xong đã bị Lê Phi Phàm cho một đấm vào ngực.

Anh cắn chặt răng: “Anh đi tìm chết đi.”

Hoắc Uẩn Khải như không hề bị ảnh hưởng bởi một đấm này, thậm chí còn cười: “Sao vậy? Cậu cảm thấy hơi quá à?”

“Ông đây cmn vẫn là xử nam!” Lê Phi Phàm bị con số trong miệng đối phương làm cho khiếp sợ đến mức mặt kệ thật giả mà trực tiếp nổi giận: “Toàn bộ mới được một nghìn? Hôn một cái là năm tệ? Sao anh không hôn một con heo luôn đi!”

Hoắc Uẩn Khải bị biểu cảm nghiêm túc của anh làm ngứa ngáy, trực tiếp ôm anh cười ra tiếng.

Lê Phi Phàm chưa từng nhìn thấy hắn cười vui vẻ như vậy, anh lắc qua lắc lại bả vai hắn, mắng: “Anh cười cái gì!”

“Ngoan nào, tôi sẽ không thử với heo đâu.”

Hoắc Uẩn Khải khó khăn lắm mới nhìn được cười: “Vậy cậu tự ra giá đi.”

“Còn lâu!” Lê Phi Phàm lùi về phía sau, giận điên lên: “Không bán nữa, tôi tự trả nợ.”

Hoắc Uẩn Khải gật đầu, ý cười còn chưa biến mất: “Đi nào, cho cậu một kỳ hạn, ba năm đi. Ba năm mà không trả hết thì lấy lãi suất 30% một tháng của chợ đen mà tăng dần lên.”

Lê Phi Phàm hoảng sợ: “Anh có biết 30% của số tiền kia là bao nhiêu không? Lại còn mỗi tháng?”

Hoắc Uẩn Khải nhướng mày: “Tôi đã nói rồi, tôi là thương nhân, đừng kỳ kèo chuyện tiền bạc với thương nhân.”

Lê Phi Phàm tức giận gật đầu: “Được, anh cứ chờ đó cho tôi!”

Vừa bước ra khỏi thư phòng của Hoắc Uẩn Khải, dáng vẻ bị chọc giận của Lê Phi Phàm đã nhạt đi.

Thậm chí thoạt nhìn tâm trạng của anh còn không tệ.

Hai ngày sau, Tưởng Huân gọi một cú điện thoại đến: “Tôi nói nè Lê gia, anh bận cái gì vậy?”

“Tôi bận làm công trả tiền.” Lúc cậu ta gọi đến, Lê Phi Phàm đang ăn cơm cùng vài nhà đầu tư, anh nhanh chóng rời bàn tìm một chỗ yên tĩnh để nghe điện thoại: “Cậu gọi có chuyện gì không?”

“Cảm thấy chúng ta lâu không gặp thôi ấy mà.”

Tưởng Huân hỏi anh: “Không đúng, tôi hỏi anh này, anh phải làm việc trả tiền gì vậy? Thịnh Kinh bây giờ không có mấy người có được tài sản như anh đâu?”

“Chớ má.” Lê Phi Phàm nói nhẹ cà vạt, dựa vào hành lang lười biếng nói: “Tôi thiếu Nhị gia một đồng tiền đây này.”

Tưởng Huân nghe xong chỉ muốn phì nhổ: “Hiểu rồi, nhưng khỏi nói đi, tôi gọi đến không phải để nghe tình thú giữa hai người, cảm ơn nhiều.”

Lê Phi Phàm cười khẽ, không thêm phản bác lại.

Anh biết Hoắc Uẩn Khải không đặt nặng chuyện này, nhưng trong thâm tâm, anh vẫn cảm thấy mình đang nợ hắn.

Quan hệ giữa hai người từ đầu đã là mối quan hệ hợp đồng rành mạch. Tuy Lê Phi Phàm nói muốn để cho Hoắc Uẩn Khải nuôi, cả đời này chỉ muốn được ăn no chờ chết, nhưng thực ra anh lại không muốn nợ hắn nhiều như vậy.

Nó không phải cách đối nhân xử thế của anh.

Tưởng Huân nói: “Để tôi đến đó tìm anh?”

Lê Phi Phàm nhìn vào cánh cửa phòng đang hé mở, những người bên trong vẫn đang ba hoa không dứt, anh bèn nói: “Vậy cậu đến đây đi, để tôi đưa địa chỉ cho. Đúng lúc tôi cũng không muốn ngồi nghe họ khoác lác nữa, nếu không phải sắp có dự án hợp tác thì tôi chẳng đi cùng họ làm gì.”

“Anh vất vả thế để làm gì?” Phú nhị đại như Tưởng Huân không hiểu anh đang nghĩ gì: “Người đàn ông của anh là Hoắc Uẩn Khải, anh trai ruột là

Tần Bách Dạ, nếu tôi là anh thì có thể đi ngang ở cái Thịnh Kinh này rồi.”

Lê Phi Phàm: “Không phải cậu vẫn đi ngang đấy sao?”

“Tôi đang nói anh đó.” Nghe tiếng thì có vẻ Tưởng Huân đang ra khỏi nhà, Lê Phi Phàm nghe thấy tiếng khởi động xe, cậu ta lại nói: “Nhưng mà nói gì thì nói, tôi thật sự rất khâm phục anh đấy.”

Lê Phi Phàm hỏi: “Khâm phục tôi về chuyện gì?”

Tưởng Huân nghĩ ngợi đôi chút: “Chắc là tất cả các mặt, tôi thấy anh là loại người sẽ không bao giờ chân chính buông thả bản thân.”

“Nghe qua thì có vẻ cậu đánh giá tôi rất cao.”

“Tôi nói thật mà.”

Lê Phi Phàm mượn cơ có người muốn đến tìm mình, đi vào phòng chào hỏi xong bèn nhanh chóng chạy thoát thân.

Bây giờ anh làm việc ở bên ngoài đã rất ít khi mượn danh của Hoắc Uẩn Khải. Thân phận “người của Hoắc Uẩn Khải”

mang đến nhiều chỗ tốt, người biết thân phận của anh thì sẽ sợ hãi, nhưng khi ở trước mặt người không biết thì lại khá tự do.

Giống như những người ngày hôm nay.

Họ đều là người đầu tư của những xí nghiệp có quy mô nhỏ, chưa được tiếp xúc với những công ty lớn như Hoắc thị.

Cho nên người biết thân phận của Lê Phi Phàm cơ hồ bằng không.

Họ chỉ cảm thấy vị Lê tổng này quá trẻ, lúc đầu họ còn có thấy chướng mắt anh. Tuy rằng công ty của anh phát triển với tốc độ kinh người, nhưng nhìn

chung thì cũng không thể gọi là lớn. Sau khi đã tiếp xúc, họ mới phát hiện cách nói chuyện của anh không tầm thường, không phải là thùng rỗng kêu to.

Thế nên tất cả đều vội vàng đứng dậy bắt tay tạm biệt anh: “Vây Lê tổng, mong rằng chúng ta sẽ hợp tác.”

“Các vị, mời dừng bước.” Lê Phi Phàm chào xong bèn cầm áo khoác bước ra ngoài.

Bữa cơm này ăn hơn hai giờ, ăn đến tận khi hoàng hôn buông xuống.

Lê Phi Phàm mặc mỗi áo sơ mi, đứng ở trước cửa nhà hàng chờ Tưởng Huân, thăm nghĩ lát nữa nên đi đâu uống rượu mới được.

Thỉnh thoảng anh sẽ có một hai quyết định như vậy.

Thoát khỏi mớ công việc lộn xộn, cũng không cần quan tâm đến nhà họ Đỗ.

Buổi đêm có thể hẹn gặp bạn bè, tùy tiện tìm một quán ven đường để thả lỏng.

Nhưng bởi vì đi theo Hoắc Uẩn Khải nên gần đây anh cũng cảm giác được Thịnh Kinh có biến động. Giống như lúc này, anh đứng ở cửa chưa được năm phút đã nhìn thấy vài ba người ra vào liên tục ở khách sạn đối diện. Hai phút sau còn mang theo không ít người đi ra cùng.

Những người đi ngang qua bên cạnh cũng phàn nàn.

“Gần đây không phải đang truy quét ma túy với mại dâm đấy chứ? Tôi nhiều lần nhìn thấy cảnh sát cải trang đi bắt người rồi đó.”

“Ai biết được? Dù sao hai tuần nay bị kiểm tra rất nghiêm ngặt.”

“Chứ còn gì, tôi nói cho cậu hay, hôm qua tôi đi quán bar với bạn, kết quả thấy cảnh sát bắt được mấy tên đang phê thuốc. Lúc ấy tôi ở ngay hiện

trường, bị dọa hết hồn luôn.”

Lê Phi Phàm nghe vậy bèn nhíu mày.

Mười phút sau, Tưởng Huân lái một chiếc siêu xe màu đỏ dừng ngay trước mặt Lê Phi Phàm.

Cậu ta chống một tay ở trên cửa xe, nhìn về phía Lê Phi Phàm, huýt sáo một tiếng: “Người đẹp à, lên xe đi.”

“Cậu có thể đổi một chiếc xe khác hay không?” Lê Phi Phàm ngồi lên xe mà không nhìn được lái nhái: “Tôi không muốn lần nào cũng bị người khác vây xem như động vật quý hiếm đâu.”

“Anh đẹp như vậy, chẳng lẽ không ý thức được bản thân luôn bị người khác chú ý hay sao?” Tưởng Huân khoa trương nói: “Nhưng mà tôi thật sự rất bội phục Hoắc Nhị gia, vậy mà có thể yên tâm cho anh đi cùng mấy người đàn ông khác như vậy.”

Lê Phi Phàm cầm hộp giấy trong tay ném về phía cậu ta: “Cậu nhanh ngậm miệng lại đi, cậu nghĩ Nhị gia là cậu hay sao.”

“Nghe anh nói cứ như Hoắc Nhị gia là đặc biệt nhất không bằng, tôi không tin anh ta hoàn toàn không để bụng.”

“Anh ấy là đang tôn trọng tôi được không, cậu không biết thì đừng nói lung tung.”

Hoắc Uẩn Khải thật sự hiếm khi cưỡng ép anh.

Từ sau khi tật tim đập nhanh của anh chậm chạp không chuyển biến tốt thì chức vụ “trợ lý” càng hữu danh vô thực. Giờ Lê Phi Phàm chuyển toàn bộ sự chú ý sang bản thân nên không định nói cái gì, càng không thèm bất mãn. Đương nhiên là trừ chuyện thỉnh thoảng anh có uống rượu.

Thường chỉ dám làm sau lưng Hoắc Uẩn Khải.

Nhưng hôm nay khăng định là không thể uống được.

Bởi vì Tưởng Huân vừa mới lái xe đi không được vài phút, xe của họ đã bị bám đuôi.

Tưởng Huân vừa giảm mạnh chân ga phóng nhanh ra ngoài, vừa liên tục nhìn kính chiếu hậu.

Tưởng Huân mắng: “Mẹ nó, rốt cuộc là tên ngu xuẩn nào vậy.”

Lê Phi Phàm ngồi ở ghế lái phụ nhìn chiếc xe màu đen trông khá phổ thông vẫn luôn đuổi theo họ không bỏ ở đằng sau. Giọng điệu của anh cũng không tỏ ra hoảng loạn chút nào, thậm chí còn rảnh rỗi trêu chọc: “Có phải cậu đã đắc tội người phụ nữ nào mà không nhớ rõ hay không, có khi người ta tới tận cửa để trả thù cậu đấy.”

Tưởng Huân nghiêng răng: “Không có khả năng, sau khi chia tay, tôi với bọn họ đều trở thành bạn bè bình thường.”

“Đúng là không biết xấu hổ.” Lê Phi Phàm vừa nói vừa móc điện thoại ra.

Anh thành thạo nhấn di động, nói: “Khâu Hồ, quốc lộ 713, xe của tôi và Tưởng Huân bị người ta theo dõi, anh điều tra một chút đi.”

Tưởng Huân nhìn anh cổ quái: “Anh bình tĩnh quá rồi đấy?”

“Đừng có nói nhảm.” Lê Phi Phàm nói: “Đến khúc cua phía trước thì quẹo phải.”

Tám phút sau, trên đường cái rộng lớn có một chiếc xe bị lật nghiêng, bốc khói dày đặc.

Xung quanh là đèn màu xanh đỏ của xe cảnh sát, âm thanh bèn nhọn của xe cứu thương và tiếng còi cảnh báo tạo thành hiện trường hỗn loạn.

Cách chỗ xảy ra sự cố không xa, một chiếc siêu xe màu đỏ chói mù mắt người khác đang đậu ở đó. Bên cửa xe có một thanh niên cực kỳ đẹp trai

đang đứng dựa vào.

Cảnh sát cầm sổ ghi chép tiến đến hỏi: “Cậu tên là gì?”

Thanh niên ngược lên, xoay bật lửa trong tay: “Tôi họ Lê, Lê Phi Phàm.”

Chương 64

Cảnh sát nhìn thanh niên điển trai trước mặt, ánh mắt tràn ngập cảnh giác và đề phòng, hỏi lại: “Cậu làm nghề gì?”

“Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi làm buôn bán thừa đồng chí cảnh sát.”
Người đàn ông cong môi lên cười, anh bắt chéo chân, tư thế thả lỏng, nói: “Tôi làm đầu tư buôn bán, không phải anh chỉ cần điều tra một chút là sẽ rõ sao?”

Người cảnh sát trẻ tuổi bởi vì thái độ thông dong này của anh mà không khỏi nhíu mày: “Cậu là nhân chứng có mặt ở hiện trường, phiền cậu miêu tả lại quá trình.”

“Thật ra tôi cũng không nhìn thấy điều gì.” Thanh niên nói: “Chiếc xe này vốn đi theo sau xe tôi, sau đó giữa chừng lại vượt lên, tôi còn đang nghĩ có phải người lái xe không muốn sống nữa hay không. Cứ lái một đoạn, hình như không đến mười phút, chờ đến khi tôi rẽ xong thì chiếc xe này đã bị lật nghiêng rồi bốc cháy.”

Cảnh sát cũng lộ ra ánh mắt không quá tin tưởng.

“Chiếc xe này là của ai?”

“Là của một người bạn, tôi mượn để lái hai ngày.”

“Lúc ấy trên xe chỉ có một mình cậu thôi hay sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao ở trên xe lại có hai bình nước đã mở nắp rồi?”

Giọng nói của cảnh sát càng trở nên nghiêm khắc hơn.

Người đàn ông đẹp trai cũng không quá quan tâm: “Anh cảnh sát à, mấy người hỏi nhiều như vậy để làm gì, ngay cả việc nhỏ như tôi đã uống mấy chai nước cũng phải hỏi nữa hay sao? Người trong chiếc xe xảy ra tai nạn kia có địa vị cao lắm hả?”

“Đừng có nhiều lời, cậu đừng có hỏi chuyện linh tinh, hợp tác trả lời.”

“Chuyện tôi biết đều đã nói hết cho anh rồi.”

Cảnh sát trẻ tuổi chuẩn bị nổi trận lôi đình, lúc này có một người đàn ông lớn tuổi mặc đồng phục cảnh sát bước tới.

“Cậu Lê.” Người cảnh sát lớn tuổi vươn tay về phía anh: “Xin lỗi cậu, đây là vấn đề của chúng tôi, hiện tại đã điều tra xong, chúng tôi cũng đã xác nhận rằng cậu không liên quan đến sự cố tai nạn lần này.”

Cảnh sát trẻ tuổi ban nãy tỏ ra rất khiếp sợ, nhìn người lớn tuổi hơn kia muốn nói lại thôi.

Lê Phi Phàm nhẹ nhàng tung bật lửa trong tay lên trên không, sau đó vươn tay ra bắt lấy.

Anh đứng dậy, cười nói: “Ông khách sáo rồi, nếu đã điều tra xong thì tôi có thể rời đi rồi chứ?”

“Tất nhiên là được.”

Buổi đêm, trên đường cái rộng lớn, ở hiện trường hỗn loạn các loại thanh âm hỗn tạp, mọi người tro mắt nhìn thanh niên đẹp trai kia bước lên xe, giẫm chân ga nghênh ngang rời đi.

Ở đằng sau, cảnh sát trẻ tuổi còn mặc đồng phục nhíu mày hỏi cảnh sát lớn tuổi ở bên cạnh: “Thầy, chúng ta thật sự cứ thả tên đó đi như vậy hay sao? Miệng của cái người họ Lê này không thốt ra được một câu nói thật nào cả!”

“Cậu vẫn còn quá non trẻ!” Cảnh sát lớn tuổi nghiêng đầu nhìn sang học trò của mình: “Cậu đã coi chuyện này quá đơn giản rồi.”

“Là sao ạ?”

Cảnh sát lớn tuổi nhìn theo hướng chiếc xe thể thao biến mất, nói: “Chỉ riêng việc chọn đoạn đường không có camera này, còn có dấu vết bánh xe ma sát ở trên mặt đất đã chứng minh thời điểm xảy ra chuyện, ở hiện trường không chỉ xuất hiện một hai chiếc xe thôi đâu. Cho dù là một cảnh sát không có kinh nghiệm cũng sẽ hoài nghi sự cố giao thông lần này không phải là một tai nạn bình thường. Cậu nhìn bên này một chút, người chết trong xe kia tuy chỉ là mấy tên lâu la có dính líu đến vụ án buôn bán ma túy, nhưng thế cũng đã là cắt đứt hết thảy những nỗ lực trong thời gian qua của cảnh sát chúng ta. Trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy. Vậy theo cách nhìn của cậu, cậu cảm thấy cái người tên Lê Phi Phàm kia lúc bị tra khảo có biểu hiện của việc chột dạ không?”

“Không ạ. Tuy lúc cậu ta nói chuyện vẫn luôn lảng tránh vấn đề mà em hỏi, nhưng hoàn toàn không thấy chột dạ chút nào. Nếu như cậu ta thật sự có liên quan đến vụ án này, có thể làm đến mức đấy để tránh thoát hiểm nghi, vậy tổ chất tâm lý của cậu ta thật sự quá cao rồi.”

“Hoàn toàn ngược lại, cậu ta không quan tâm đến việc có thể thoát khỏi diện tình nghi hay không.” Cảnh sát lớn tuổi chà lòng bàn chân không biết là bị dính phải xăng hay là máu, thản nhiên nói: “Cậu ta chỉ muốn tránh phiền toái mà thôi.”

“Dạ?” Người trẻ tuổi tỏ vẻ khó hiểu: “Thầy nói như vậy là sao ạ?”

Cảnh sát lớn tuổi gõ nhẹ màn hình di động trên tay: “Người có thể khiến bên trên tự gọi đến yêu cầu thả người, có thể thấy cậu ta rõ ràng có khả năng trực tiếp rời khỏi hiện trường khi chuyện vừa xảy ra, nhưng tại sao cậu ta muốn ở lại? Đơn giản là muốn tránh việc cảnh sát chúng ta cắn chặt chuyện này không buông, liên lụy đến người phía sau cậu ta, đồng thời cũng muốn tránh cho chúng ta bởi vì điều tra sai phương hướng mà làm mấy chuyện vô dụng.”

Cảnh sát thường xuyên tiếp xúc với đủ loại vụ án nên không biết nhiều về

những người thuộc các gia tộc thượng lưu ở thành phố Thịnh Kinh.

Cảnh sát trẻ tuổi cũng chỉ nghĩ cùng lắm thì người tên Lê Phi Phàm kia là phú nhị đại nào đó, vừa nghe thấy thầy mình nói như vậy thì trực tiếp hỏi: “Vậy địa vị của cậu ta rất cao ạ?”

“Kẻ dám giết người ở trong tầm kiểm soát của cảnh sát, cậu cảm thấy có mấy người ở thành phố Thịnh Kinh này dám làm?”

Trong chiếc xe kia có hai thi thể.

Khi cảnh sát chạy tới hiện trường thì người đã bị cháy thành tro.

Trực tiếp giết người không là gì, nhưng nếu giết người mà còn có thể làm cho cảnh sát cấp bậc tối cao trực tiếp đưa ra yêu cầu thu hồi lệnh điều tra thì thật sự không có mấy người.

Cảnh sát trẻ tuổi đang đứng ở trên đường cái chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Nghề nghiệp của họ là phải tiếp xúc với những người trong thế giới ngầm nhiều nhất, suốt ngày điều tra những chuyện hay người có lý lịch mờ ám. Nhưng không ngờ lúc này lại có thể gặp được thế lực mạnh đến mức những người ở tầng chót như họ không thể nào với tới được.

Thế lực này tuy vô hình nhưng mới là thứ thực sự đáng sợ.

Cảnh sát lớn tuổi vỗ nhẹ bả vai của người trẻ tuổi, nói: “Chúng ta về thôi, đối đầu với hổ chỉ có chết, chúng ta cũng có nhiệm vụ và trách nhiệm của riêng mình.”

“Thầy.” Người trẻ tuổi lẩm bẩm: “Bây giờ có rất nhiều người đều nói Thịnh Kinh sắp biến động, bên trên hiện tại cũng ém tin tức, có phải thầy đã biết điều gì không?”

“Có thể thay đổi gì được sao?”

Người cảnh sát lớn tuổi gõ vào trán của học trò: “Mọi chuyện đều có nguyên tắc của riêng nó, cho dù xảy ra chuyện thì bầu trời của Thịnh Kinh cũng sẽ không sụp xuống đâu. Cậu cứ ngoan ngoãn làm một cảnh sát đi, nếu không thì ngay cả mũ cũng không còn đâu.”

Lê Phi Phàm lái chiếc xe của Tưởng Huân, tốc độ xe không ngừng nhanh hơn.

Đường cái vào ban đêm không một bóng người, cảnh bên đường trong tầm mắt nhanh chóng biến thành ánh sáng xẹt qua. Gió xối thẳng vào người, ngăn cách mọi tạp âm ở bên tai.

Lê Phi Phàm rất hưởng thụ buổi tối có thể không kiêng nể gì mà phóng túng và phát tiết thỏa thích như vậy.

Anh cũng rất thích cảm giác cả trời đất bao la dường như chỉ còn lại mỗi mình.

Lê Phi Phàm không nhớ rõ lần cuối cùng bản thân đưa xe là khi nào, nhưng trong lòng vẫn thích cảm giác không cần lo lắng hay kiêng kỵ bất cứ thứ gì như trước. Sống lại một lần, thân phận của anh vẫn chịu ảnh hưởng rất lớn của hai mươi năm đã từng trải qua.

Nửa giờ sau, chiếc xe dừng lại trên một cây cầu lớn.

Lúc này đã là đêm khuya, trên cầu không có người hay xe nào đi ngang qua đây. Bên trên khung thép to như cánh tay của người trưởng thành đang nâng đỡ cây cầu là ánh đèn đường màu vàng đang chiếu xuống, bóng người đứng ở trên cầu như thể được ánh sáng ấm áp mà yên tĩnh này bủa vây.

Lê Phi Phàm lấy một điếu thuốc trên xe Tưởng Huân rồi ngậm trong miệng.

Tay chống lên lan can của cây cầu, anh nghiêng đầu châm lửa.

Mùi nicotin đã lâu không ngửi đang quanh quẩn trong phổi, anh ngửa đầu

nhẹ nhàng phả ra từng đợt khói màu trắng nhạt, sau đó thở một hơi thoải mái.

Hút chưa được nửa điếu thì đã có bảy tám chiếc xe hơi màu đen có rèm che lạng lẽ xuất hiện ở trước mặt.

Khâu Hồ dẫn đầu từ trên xe bước xuống, đứng ở bên cạnh xe cúi đầu: “Cậu Lê.”

Lê Phi Phàm vẫn duy trì dáng vẻ lười biếng, híp mắt hỏi: “Không phải tôi đã nói không cần tới đón hay sao?”

Sau đó Khâu Hồ xoay người mở cửa sau của xe.

Hoắc Uẩn Khải bước từ trên xe xuống, đứng ở bên cạnh xe, mặt đối mặt với Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm lên tiếng chào hỏi: “Nhị gia.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh, sải bước đến trước mặt anh.

Lê Phi Phàm giơ tay lên: “Chỉ có một điếu thôi.”

“Ừm.” Hoắc Uẩn Khải nghe thấy nhưng không lấy đi điếu thuốc trên tay anh, trái lại tiện tay cầm lấy hộp thuốc mà anh để trên lan can cầu, rút một điếu ra, trực tiếp cúi đầu châm bằng điếu thuốc trên tay anh.

Lê Phi Phàm đã quen biết hẳn trong thời gian dài như vậy, đến nay số lần thấy hẳn hút thuốc không quá một bàn tay.

Đặc biệt là từ sau khi phát hiện ra tình trạng tim đập nhanh của mình thì Lê Phi Phàm không còn nhìn thấy bật lửa điện lúc trước đặt ở trên xe hẳn nữa.

Lê Phi Phàm chậm rãi nói: “Tôi cứ tưởng anh cai thuốc rồi chứ?”

Dáng vẻ khi hút thuốc của Hoắc Uẩn Khải rất đẹp, hẳn thở ra một làn khói nhàn nhạt: “Tôi vốn không nghiện thuốc.”

Lê Phi Phàm nhìn một hàng xe dài bèn hỏi: “Tưởng Huân đi đâu rồi?”

Hoắc Uẩn Khải: “Tôi đã cho người đưa cậu ta trở về rồi, nếu nhà họ Tưởng có liên quan đến sự việc ngày hôm nay thì sẽ tạo thành phiền phức rất lớn, xem ra cậu ta vẫn còn chút lý trí.”

Lê Phi Phàm ngược mắt lên hỏi hần: “Hai người ở trên xe ngày hôm nay có quan hệ gì với nhà họ Đỗ vậy?”

“Có lạnh không?” Hoắc Uẩn Khải không trả lời, ngược lại nhìn áo sơ mi trên người anh bị gió thổi tung thì đột nhiên hỏi.

Lê Phi Phàm lắc đầu: “Không lạnh.”

Nhưng Hoắc Uẩn Khải vẫn vẫy tay ra hiệu cho Khâu Hổ cầm một cái áo khoác lại đây. Hần đặt tay lên vai của Lê Phi Phàm rồi chỉnh áo giúp anh, sau đó mới nói: “Một kẻ tên Quỷ Dao, tên còn lại là A Thắng, đều là người trung gian phân phối hàng giữa nhà họ Đỗ và Miến Điện. Hai tên đó đã bị cảnh sát theo dõi rất lâu, lần này nhà họ Đỗ phái chúng ra nhằm mượn tay cảnh sát để bắn một mũi tên trúng hai đích. Cho nên mặc kệ là cậu xảy ra chuyện hay là hai người đó xảy ra chuyện, đối với nhà họ Đỗ đều là chuyện tốt cả.”

Hoắc Uẩn Khải nói một cách rất bình tĩnh nhưng Lê Phi Phàm vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo của hần ẩn trong đó.

Ngay lúc này, Hoắc Uẩn Khải nhận được một cuộc điện thoại.

Hần chỉ ừ hai cái liền tắt máy.

Lê Phi Phàm hỏi: “Ai vậy?”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh một cái: “Anh trai của cậu.”

“Tần Bách Dạ?” Lê Phi Phàm nhíu mày: “Đêm hôm khuya khoắt, anh ấy

còn gọi cho anh làm gì nữa.”

Hoắc Uẩn Khải cười nhạt: “Nhà họ Đỗ đã dám xuống tay, dù thế nào chúng ta cũng phải đáp lễ thì mới phải đạo chứ.”

Lê Phi Phàm vừa nghe lời này của hắn thì đã hiểu tuyệt đối không phải qua đáp lễ bình thường, thậm chí có Tần Bách Dạ góp một tay vào, lần này chỉ sợ nhà họ Đỗ phải bận rộn một phen.

Lê Phi Phàm chỉ hơi nghi ngờ: “Tôi còn tưởng hai người các anh rất ghét nói chuyện với nhau mà?”

“Vậy cũng phải nhìn xem là nói về chuyện gì.” Hoắc Uẩn Khải vươn tay vượt cằm của Lê Phi Phàm: “Giống như chuyện ngày hôm nay, qua đêm nay nhà họ Đỗ sẽ biết mình sẽ phải trả một cái giá đắt, hiện tại cậu đã thấy vui vẻ hơn chưa?”

Lê Phi Phàm ngược mắt: “Sao anh nhìn ra được là tôi không vui?”

“Đều hiện hết trong mắt cậu.” Hoắc Uẩn Khải lại chạm nhẹ vào mi mắt anh.

Lê Phi Phàm hơi rũ mắt, không thêm phủ nhận.

Trên thực tế, cả đêm nay, chỉ trong vòng hai giờ đồng hồ ngắn ngủi mà nhà họ Đỗ đã phải chịu tổn thất lớn không tưởng.

Lần đầu tiên ông cụ Đỗ nổi cơn tam bành với đứa cháu trai này của mình.

“Sao cháu muốn nhắm vào Lê Phi Phàm đó hả?” Ông ta tức giận đến mức mặt mày tím tái, đập một cái vào ghế, tức giận không thôi: “Ngu xuẩn! Ngu hết thuốc chữa! Rõ ràng cháu có thể giải quyết chuyện này bằng phương pháp rất đơn giản, còn cố tình đi làm điều thừa thãi! Thậm chí còn rước lấy sự trả thù dữ dội của hai nhà họ Tần và họ Hoắc, cháu có biết bản thân đang làm gì không hả?”

Người trẻ tuổi chỉ im lặng quỳ trên đất, không nói tiếng nào.

Đây chính là đứa con riêng trong lời đồn vừa được nhận về của nhà họ Đỗ,

hắn ta trông khá bình thường.

Gương mặt gầy, cơ thể cũng không quá cường tráng.

Nhưng khi đối mặt với lửa giận của ông ta, vẻ mặt của hắn ta lại rất bình tĩnh.

Hắn ta nói: “Cháu cho rằng, nếu như hai nhà Hoắc - Tần đều để ý đến Lê Phi Phàm, vậy giải quyết được cậu ta chính là nhân tố quyết định cho việc trở mình của chúng ta ở Thịnh Kinh.”

Ông cụ Đỗ quăng vớ một ly trà nóng trước mặt hắn.

“Có phải lại do cái thằng Thư Dịch Khinh kia nói cho cháu không?”

Đỗ Phong lắc đầu, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn: “Cháu thừa nhận, cháu rất thích Thư Dịch Khinh, cậu ấy không thích Lê Phi Phàm kia thì cháu không ngại sai người đi giải quyết tên đó. Nhưng tự cháu cũng cảm thấy cách này không tệ. Thế lực ngầm của nhà họ Hoắc đã bắt đầu một tay che trời, Tần Bách Dạ hiện tại cũng đứng về phía Hoắc Uẩn Khải. Nhà họ Đỗ của chúng ta muốn đứng vững thì chắc chắn sẽ có một ngày phải phân tranh với họ.”

Ông cụ Đỗ đã lớn tuổi rồi.

Khi còn trẻ, ông ta là người liều lĩnh.

Nhưng tới hôm nay, ông ta đã không còn hăng hái như khi còn trẻ nữa.

Nhìn đứa cháu trai có khuôn mặt giống như đúc mình khi còn trẻ, ngay cả ánh mắt cũng giống, ông ta không khỏi thở dài một hơi.

“Trong khoảng thời gian này, có vẻ cháu học được không ít thứ nhỉ, tiến bộ cũng không ít.”

“Có vài chuyện cháu có thể ra tay.”

“Nhưng ông hy vọng cháu luôn nhớ kỹ, đàn ông không kỳ nhất là giải quyết mọi chuyện theo cảm tính, chính cháu tự nghĩ lại cho kỹ vào.”

Chương 65

Đỗ Phong đi ra từ trong phòng của ông cụ Đỗ, đúng lúc nhìn thấy Thư Dịch Khinh đang ở bên ngoài. Cậu ta nhìn có vẻ rất nhếch nhác, phía sau còn có hai người áo đen đang áp chế, cậu ta vừa nhìn thấy Đỗ Phong thì đôi mắt đã đỏ lên.

Thư Dịch Khinh hô lên: “Đỗ Phong.”

Đỗ Phong cau mày đi tới: “Buông cậu ấy ra.”

“Đỗ thiếu gia.” Người áo đen chậm rãi nói: “Gia chủ đã dặn, trước khi cậu chính thức tiếp nhận việc làm ăn của nhà họ Đỗ thì cậu Thư đây không thể rời khỏi tòa nhà này.

Xin cậu cứ yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc cho cậu ấy thật tốt.”

Thư Dịch Khinh bị ép cúi đầu xuống, chỉ thấy oán hận vô cùng.

Cậu ta biết Đỗ Phong rất quan tâm mình, cũng biết vì chuyện của cha Đỗ Phong mà ông cụ Đỗ mới dốc sức bồi dưỡng hắn ta. Cho nên Thư Dịch Khinh mới lấy chính mình làm mồi nhử, nói với ông cụ chỉ cần giả bộ như đã bắt được cậu ta, nhất định có thể khiến Đỗ Phong trở thành dáng vẻ mà người nhà họ Đỗ hài lòng. Nhưng ông lão này ngoài miệng thì đồng ý, thực tế lại canh cậu ta rất chặt. Không chỉ ép cậu ta mất quyền tự do ngôn luận, mà hiện tại, cậu ta chỉ có thể để mặc người ta điều khiển. Nhưng Thư Dịch Khinh không định nói cho Đỗ Phong biết chuyện này.

Hắn ta mới là hy vọng duy nhất của mình ở nhà họ Đỗ.

Cậu ta thấy cái vết trên trán Đỗ Phong do bị mảnh sứ cắt qua, cố sức thoát

khỏi sự kiềm chế, vọt tới trước mặt hắn ta với vẻ mặt hết sức lo lắng: “Anh có sao không? Sao ông cụ có thể đối xử với anh như thế?” Giọng cậu ta có chút đau xót, đưa tay sờ lên miệng vết thương: “Tôi cứ nghĩ quay lại đây với anh là sẽ được nhà họ Đỗ che chở, có thể thoát khỏi cuộc sống tồi tệ. Nhưng bây giờ tôi không biết quyết định đó là đúng hay sai nữa.”

Đỗ Phong không nói gì, chỉ vươn tay ôm người vào lồng ngực.

Đỗ Phong nói: “Em yên tâm đi, không sao đâu.”

Thư Dịch Khinh nói: “Nhưng mà tôi rất lo cho anh.”

Ở nơi Thư Dịch Khinh không nhìn thấy, đáy mắt Đỗ Phong bình tĩnh đến mức không còn giống người mà Thư Dịch Khinh từng quen biết. Hắn ta càng ra sức ôm chặt người trong lòng, chậm rãi nói: “Tôi đã nói rồi, tôi chỉ có em, cũng chỉ cần em thôi.

Cho nên chỉ cần em ngoan ngoãn chút, tôi sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì vì em.”

Hai người áo đen ở phía sau nhìn thấy hai người họ đang ôm nhau, trong mắt đều hiện lên nụ cười hiểu nhưng không nói.

Nhưng khi ngẩng lên bắt gặp ánh mắt của Đỗ Phong, biểu cảm của họ bỗng cứng đờ lại.

Không vì điều gì khác, chỉ là họ mới biết được— thì ra đứa con riêng vô dụng trong mắt họ cũng không yếu đuối như trong tưởng tượng.

Đáy mắt hắn ta đen thẳm như không có ánh sáng nào có thể xuyên thấu.

Hắn ta như kẻ bò lên từ dưới mặt đất tối tăm chứ không phải là một thằng nhà quê chỉ biết trà trộn dưới tầng chót của xã hội.

Nhưng tiếp theo hắn ta lại bắt đầu thủ thủ với Thư Dịch Khinh, khiến người khác phải hoài nghi lúc này có phải là ảo giác hay không.

Thư Dịch Khinh không chú ý đến sự biến đổi gần gũi này.

Thật ra cậu ta đã hết kiên nhẫn.

Không chỉ bực mình với việc giả bộ diễn kịch với Đỗ Phong, cậu ta còn thấy sốt ruột với tình trạng không thể làm được gì như hiện tại.

Thư Dịch Khinh vốn nghĩ chỉ cần đưa Đỗ Phong về nhà họ Đỗ, ngày cậu ta trở mình cũng sắp tới.

Cậu ta muốn dẫm đạp tất cả những người lúc trước đã khinh thường, chán ghét cậu ta dưới chân.

Muốn tên đầu sỏ đã cướp đi mọi thứ phải trải nghiệm sự thê thảm và đau khổ, giống như một con chuột chạy qua đường của cậu ta lúc trước.

Nhưng ông Đỗ sẽ không bao giờ tin tưởng cậu ta.

Mấy lần Đỗ Phong ra tay đều thất bại.

Điều này khiến cậu ta ngày càng sốt ruột.

“Đỗ Phong.” Thư Dịch Khinh vừa chịu đựng sự kháng cự không muốn tới gần người này từ tận đáy lòng, vừa cố hết sức khiến cho giọng của mình có vẻ run rẩy bất lực, nói: “Tôi không muốn anh phải mạo hiểm nữa.” Cậu ta vừa nói xong đã cảm giác được tay của Đỗ Phong vỗ về trấn an sau lưng.

Đỗ Phong nói: “Không cần nghĩ nhiều, mọi chuyện sắp kết thúc rồi.”

Thư Dịch Khinh không hỏi sẽ kết thúc như thế nào.

Nhưng theo như sự hiểu biết của cậu ta về Đỗ Phong, chắc hẳn ta sẽ không bao giờ làm những chuyện trái ý mình.

Thư Dịch Khinh lén cong môi.

Mà bên kia, Lê Phi Phàm vẫn chưa biết gì. Sau khi tỉnh lại, anh vẫn luôn sống kiểu “chỉ cần chuyện không tìm tới mình, mình sẽ chỉ tập trung vào chuyện của bản thân”.

Ảnh hưởng của tai nạn khiến anh khó chịu cả đêm.

Ánh lửa cao tận trời, mùi hắc của các loại tạp chất bị cháy trong không khí, thi thể bị phủ vải trắng.

Ai đã thật sự có mặt tại hiện trường đều sẽ có cảm giác khác hẳn.

Người chết là thật, chuyện nhà họ Đỗ buôn bán ma túy, làm hại người khác cũng là thật.

Một khi mắt thấy tai nghe, vậy thì không chỉ đơn giản chỉ là một đoạn văn trong sách nữa. Khi đã đặt bản thân vào đó thì không thể giả mù giả điếc được.

Anh chống khuỷu tay lên lan can đá của cây cầu lớn, lần đầu tiên hỏi Hoắc Uẩn Khải: “Giải quyết nhà họ Đỗ sẽ không dễ dàng phải không?”

“Cảnh sát của Thịnh Kinh chưa bao giờ dừng nhắm vào nhà họ Đỗ.” Hoắc Uẩn Khải nói với anh như thế: “Cũng gần mười năm rồi.”

“Nhưng nhà họ Đỗ vẫn tồn tại.” Lê Phi Phàm nói.

Hoắc Uẩn Khải dập điếu thuốc, sau đó lấy nửa điếu thuốc lá trong tay anh, dập tắt nó rồi nói: “Mấy năm nay, nhà họ Đỗ bị tổn thất nghiêm trọng. Ba đứa con trai của ông cụ Đỗ đều chết hết, đời sau đa số đều không nên thân. Mấy năm gần đây, do phía trên kiểm tra gắt gao mà buộc phải dời phần lớn việc làm ăn chuyển thành hoạt động ngầm.

Bây giờ xem ra càng giống như hành động giãy giụa lần cuối khi bị dồn đến đường cùng.”

Lê Phi Phàm nghiêng người nhìn hẳn: “Anh đang nói chuyện Đỗ Phong được trọng dụng hả?”

“Cái này chỉ là một dấu hiệu thôi, chứng tỏ ông cụ đã sắp không xong.”

Hoắc Uẩn Khải tựa mình vào trên lan can, kéo Lê Phi Phàm ra trước mặt, nói: “Nhưng nếu ông ta lựa chọn một đứa con riêng mới trở về nhà họ Đỗ không bao lâu, chứng tỏ ông ta thấy Đỗ Phong không phải kẻ vô dụng như bề ngoài.”

Lê Phi Phàm sửng sốt.

Trong sách, Đỗ Phong không được miêu tả rõ lắm, chỉ vì một Thư Dịch Khinh mà cam tâm ~~giết~~ người ngòai tù, hiển nhiên là một kẻ điên.

Nhưng Lê Phi Phàm không thể xác định hiện giờ Thư Dịch Khinh chỉ dựa vào chút ít hiểu biết mà đã muốn lợi dụng một người như vậy, không biết kết cục có được như cậu ta mong muốn hay không. Lê Phi Phàm oán giận nhíu mày: “Phiền thật.”

Hoắc Uẩn Khải bị bộ dáng than phiền thẳng thắn của anh chọc cười, hẳn nói: “Sắp rồi.”

“Cái gì sắp rồi?”

“Tôi đã một tháng.” Hoắc Uẩn Khải nói: “Nhà họ Đỗ sắp tàn.”

Lời này thật sự khiến Lê Phi Phàm kinh ngạc.

“Sao anh lại chắc chắn như vậy?”

Nếu trước đây là gặp phải nhà họ Đỗ, chắc chắn Lê Phi Phàm sẽ không do dự ôm chặt đùi của Hoắc Uẩn Khải, nói với hẳn trời lạnh rồi, khiến nhà họ Đỗ phá sản thôi. Dù sao thì trong sách, Hoắc Uẩn Khải cũng là người thắng cuối cùng, hẳn thắng được Tần Bách Dạ, nên chuyện thắng nhà họ Đỗ là khá triển vọng.

Nhưng hiện tại, Lê Phi Phàm tuyệt đối sẽ không nói với hắn những lời này.

Bởi vì bản thân anh đã trở thành người của thế giới này.

Nhiều chuyện thay đổi, nhà họ Đỗ cũng bị liên lụy quá sâu, không ai có thể chắc chắn được sẽ có chuyện bắt trặc gì không.

Lê Phi Phàm thật sự không dám để cho Hoắc Uẩn Khải đi mạo hiểm.

Nhưng trong một buổi tối như vậy, Hoắc Uẩn Khải lại bình tĩnh nói với anh rằng nhà họ Đỗ sắp tàn rồi.

Hơn nữa hắn còn dùng câu trần thuật.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải cũng không giải thích gì đối với sự kinh ngạc của Lê Phi Phàm.

Hắn chỉ dùng biểu cảm lạnh nhạt như thể đang nói đến một chuyện rất bình thường: “Bởi vì ngay cả ông cụ Đỗ cũng không biết người mình tìm về không phải là một đứa con riêng, mà là một con rắn độc muốn kéo cả nhà họ Đỗ xuống địa ngục.”

Hai tuần sau đó, Lê Phi Phàm phát hiện Hoắc Uẩn Khải nói “tối đa một tháng” đã là nói quá.

Hôm đó, toàn bộ người ở Thịnh Kinh đều nơm nớp lo sợ.

Thím Lưu bình thường vẫn hay ra ngoài đi chợ, hôm đó lại vội vàng cầm giỏ chạy về.

Đúng lúc chạm mặt với Lê Phi Phàm đang chuẩn bị ra cửa: “Cậu Lê, cậu đừng có đi ra ngoài, bên ngoài đang bắt người đấy.”

Lê Phi Phàm hỏi: “Bắt người? Bắt ai cơ?”

Thím Lưu vỗ ngực, sợ hãi nói: “Sao tôi biết được chứ? Trên đường toàn xe cảnh sát, tôi còn thấy cảnh sát có vũ trang súng ống đầy đủ, kéo cảnh

tuyến giảng khắp đường. Trên đường đều là mấy vũng nước màu đỏ, dọa chết tôi rồi.”

Lê Phi Phàm hỏi: “Thím có biết là ở chỗ nào không?”

Thím Lưu lắc đầu: “Dân thường như chúng tôi sao biết được, mà cũng không dám nhìn nữa.” Thím Lưu vừa nói vừa cảm thán: “Không biết đầu năm nay có chuyện gì nữa? Tôi sống ở Thịnh Kinh này ít nhất cũng ba mươi bốn mươi năm rồi, cũng chỉ có khi gia chủ cũ vẫn còn sống mới gặp chuyện này thôi, thật đáng sợ.”

Lê Phi Phàm đoán chi tiết “trên đường đầy máu” mà thím Lưu nói nhất định là nghe được từ mấy thím hay đi chợ cùng.

Nhưng chắc chắn là đã xảy ra chuyện.

Vậy nên anh nói: “Gần đây thím cũng chú ý chút, Thịnh Hòa tan học thì nên nhờ người đi đón đi, đừng để cô bé về một mình.”

“Cảm ơn cậu Lê, lúc này rồi còn nhớ tới con bé.” Thím Lưu biết ơn nhìn anh, sau đó lo lắng nói: “Dạo này cậu cũng đừng ra ngoài, hai ngày nay Nhị gia bận rộn không về được, tôi thấy bên ngoài không quá an toàn.”

Lê Phi Phàm cười khẽ: “Tôi biết rồi.”

Loại cảm giác sợ bóng sợ gió này kéo dài suốt một tuần.

Các gia tộc lớn ở Thịnh Kinh đều yên tĩnh kỳ lạ. Trong khoảng thời gian này, Lê Phi Phàm cũng không nhận được bất cứ thiệp mời tham dự yến hội nào, có cảm giác như mọi người đều đang thu liễm bớt. Ngược lại, những người dân thường lại bàn tán xôn xao.

Cái gì mà phóng hỏa đánh nhau, khủng bố tập kích, đủ loại giải thích.

Mãi đến tận một tuần sau, một mẫu tin to bằng lòng bàn tay ở góc dưới

cùng bên phải tờ báo sáng của Thịnh Kinh đã khiến mọi người cảm thấy mình đã nhìn trộm được một góc nhỏ của tầng băng lớn.

Trên báo viết là đường dây buôn ma túy lâu năm bị truy tìm gắt gao ở thành phố Thịnh Kinh nay đã trôi lên khỏi mặt nước, kẻ sau màn còn liên quan đến một gia tộc lớn ở Thịnh Kinh.

Nhờ có bài báo này mở đầu mà trên mạng bắt đầu lan truyền nhiều tin đồn hơn.

Trong đó có một tin đáng tin nhất từ một cư dân mạng tên là Bát Thổ.

Hắn nói: “Nhà tôi không coi là danh gia vọng tộc gì, nhưng có chút ít vốn liếng nên cũng biết vài chuyện của gia tộc này.”

“Mấy chục năm trước, gia tộc này cực kỳ nở mày nở mặt, khi đó Thịnh Kinh còn chưa kiểm soát việc buôn lậu ma túy nghiêm ngặt như bây giờ mới khiến bọn họ phát tài.

Nhưng cũng không biết có phải bởi vì đã làm ra quá nhiều chuyện mất hết tính người hay không mà đời sau của cái gia tộc này không chết cũng tàn phế, giống như bị nguyên rửa vậy, không ai có thể sống qua 30 tuổi.”

Đương nhiên cũng có người không tin.

“Đùa tôi đấy à? Nhà của tôi cũng có tiền, tôi cũng là người địa phương ở Thịnh Kinh, vậy tại sao tôi chưa từng nghe ai nhắc đến cái gia tộc như vậy hả?”

Người tung tin đầu tiên trả lời lại: “Gia tộc này đã chuyển sang hoạt động ngầm từ mười mấy năm trước rồi. Dù sao cũng là làm ăn mờ ám, cho dù có căn cơ gốc rễ sâu cỡ nào thì cũng không dễ công khai được. Đến nay, ngoại trừ số ít danh môn năm xưa, có rất ít người biết.”

“Trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là mấy tháng trước cái gia tộc này đã tìm về một đứa con riêng lưu lạc ở bên ngoài.”

Lại có người bắt đầu chửi người kia dựng chuyện.

Làm như mỗi một gia tộc thượng lưu đều phải có một đứa con riêng vậy.

Còn có người nói, có phải cậu đang nhắc tới đứa con riêng vừa về đã đại sát tứ phương, trở thành gia chủ mới của gia tộc này không?

Nhưng người tung tin không trả lời câu hỏi này, mà tiếp đó lại nói: “Càng kỳ lạ hơn là đứa con riêng này còn dẫn theo một thanh niên về, còn cực kỳ yêu cậu ta. Người này liên quan đến hai gia tộc nổi tiếng khác ở Thịnh Kinh, cho nên tạm dừng chuyện này ở đây, chuyển sang chuyện khác thôi. Mọi người chỉ cần biết cậu ta muốn dựa vào đứa con riêng để nở mày nở mặt, nhưng không ai biết bề ngoài đứa con riêng này vô tích sự nhưng thực chất lại rất lợi hại. Hắn ta vừa đồng ý với cậu ta sẽ đối đầu với hai gia tộc lớn kia, vừa quay đầu đã dùng sự tín nhiệm của gia chủ hiện tại mà nhỏ cả gốc của gia tộc lên. Hơn nữa, người đứng đầu của hai gia tộc lớn kia hai bên giáp công, khiến cho một gia tộc lâu đời tàn lụi trong một đêm, thật khiến người ta phải thốn thức.”

Trên mạng có không ít người mắng người tung tin này.

Bởi vì có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Có người nói: “Nói đứa con riêng này yêu thanh niên hắn ta mang về, nhưng quan hệ của hai người họ không phải là lợi dụng lẫn nhau hay sao, yêu đương cái nổi gì? Cái này mà là yêu thật thì cả đời này tôi không bao giờ tin vào tình yêu nữa.”

Cũng có người nói: “Gia tộc lớn như vậy mà lại dễ dàng tin tưởng một đứa con riêng? Bịa chuyện cũng bịa cho giống một chút.”

Người khác nói: “Nếu là con riêng thì tại sao lại muốn phá hủy gia tộc của mình? Anh nói tôi nghe xem, sơ hở quá nhiều rồi đó.”

Nhưng người kia nói xong bèn biến mất tăm, không còn xuất hiện nữa.

Trái lại, dân chúng càng ngày càng thảo luận hăng say hơn.

Sau đó, có một tài khoản thần bí vừa đăng ký xuất hiện.

Tên tài khoản là một dãy số ngẫu nhiên, người này bình luận ở dưới bài viết: “Tôi vô tình thấy nên muốn nói giúp chủ lâu vài câu công bằng. Tuy anh ta nói nghe hơi điềm gở, nhưng độ chính xác lên đến 99%.”

“Ngoài ra, tôi còn muốn bổ sung một chút. Sở dĩ gia tộc này tàn nhanh như vậy là do một trong hai gia tộc lớn mà chủ lâu có nhắc thật sự muốn đưa họ vào chỗ chết. Tuy tôi không biết chi tiết, nhưng tôi nghi người kia đã biết đứa con riêng này là ai từ lâu, thậm chí là chính hắn đã dẫn đường cho đứa con riêng này tự tay hại chết gia tộc của mình.”

Người ở bên dưới bình luận, sôi nổi yêu cầu nói tỉ mỉ hơn chút.

Có người hỏi: “Vì sao? Chẳng lẽ là ân oán gia tộc?”

Chủ lâu trả lời: “Không hẳn, tôi chỉ có thể nói tất cả đều bởi vì tình yêu.”

Có người suy đoán: “Chẳng lẽ thanh niên do con riêng mang về là người chủ gia tộc lớn kia thích?”

Lại có người nhảy vào mắng: “Lâu trên bị ngu à, ai rảnh rỗi tới mức giúp tên cướp người yêu mình hạ bệ gia tộc phía sau. Trực tiếp giết cái tên con riêng này không phải dễ hơn hay sao?”

Chủ lâu kia lại xuất hiện, chỉ nói một câu: “Chuyện này rất phức tạp, trong đây còn có một nhân vật khác rất quan trọng, nhưng tôi không tiện nói nhiều.”

Chủ lâu nói tới đây lại biến mất, rước lấy những lời oán giận chửi bới của những người đang hóng chuyện bên dưới.

Chương 66

Hầu hết những khu dân cư cũ ở phía bắc thành phố Thịnh Kinh là những tòa lầu cao sáu tầng nhưng không có thang máy.

Ở đây phần lớn đều là những cư dân lâu năm, lầu trên lầu dưới đã quen mặt nhau hết.

Nhưng dạo gần đây hàng xóm chung quanh thường xuyên nghe thấy căn hộ ở tầng 5 truyền ra những tiếng vang đùng đùng, ai nấy đều sôi nổi bàn tán về chuyện này.

Hôm nay có hai dì lớn tuổi sát vách đang đứng ở bên hành lang tám chuyện.

Khi nhìn thấy một người trẻ tuổi đang xách theo bao nilon từ trên cầu thang đi xuống, hai dì liếc nhau một cái, trong đó có một người tiến lên cười tủm tỉm, bắt chuyện với người đàn ông trẻ tuổi nọ: “Đỗ Phong à, lại ra ngoài bán đồ ăn hả?”

“Vâng.” Người đàn ông trẻ tuổi không quá nhiệt tình nhưng vẫn lễ phép gật đầu chào hỏi.

Thím lớn tuổi kia ném vỏ hạt dưa trên tay xuống đất, hỏi nhỏ như vừa tò mò vừa muốn thăm dò: “Mấy tháng trước cháu làm gì mà biệt tăm biệt tích vậy? “Vớ cả, có phải cháu đang giấu ai trong phòng hay không mà ngày nào cũng cãi nhau âm ỉ thế?”

Người đàn ông trẻ tuổi liếc nhìn hai dì lớn tuổi kia một cái, sắc mặt lạnh đi hai phần.

Hắn ta nói: “Không có ai cả.”

Vừa nói xong, hắn đã cầm lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, đóng cửa lại.

Hai dì trung niên ở phía sau bắt đầu xì xào.

Cái người vừa hỏi chuyện khi nãy oán giận: “Tôi khẳng định cậu ta giấu ở nào ở trong nhà rồi, vậy mà còn không chịu khai ra, có biết hay gây ồn lảm không hả.”

“Ôi chao, thôi bỏ đi.” Một người khác vỗ nhẹ tay dì đang cần nhần, nói khẽ: “Tôi cứ thấy thằng nhóc này u ám làm sao ấy, mà thực ra nó cũng đâu có **suиg** **sưиg** gì, bản thân có một người mẹ như vậy mà còn sống được tới bây giờ cũng đã tốt lắm rồi.”

Vừa nhắc đến việc này, hai người phụ nữ liếc nhìn nhau, đều lộ ra vẻ thốn thức.

Dì lúc nãy lại nói: “Cũng đúng, mới có tí tuổi đầu đã phải nhìn thấy mẹ ruột chết trước mặt, nghe đồn lúc phát hiện ra thì thi thể đã thối rữa hết. Mấy năm nay cũng không biết nó làm việc gì ở ngoài, bình thường thì không sao, nhưng thỉnh thoảng nhìn vào mắt nó thì lại thấy rợn hết cả người.”

Những lời bàn tán đều bị chặn ngoài cửa, chuyện như thế này đã không còn là điều mới mẻ ở đây.

Bình thường người tên Đỗ Phong này cũng thường mất tích mười ngày nửa tháng, thế mà lần này lại biến mất tận mấy tháng. Khi hắn ta trở về thì trong phòng cứ ồn ào, lúc này mới thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Chỉ cần bước vào trong phòng thì sẽ nhìn thấy những vật dụng tuy đã rất cũ nhưng vẫn luôn được chủ nhân bảo quản cẩn thận, chỗ nào cũng ngay ngắn và sạch sẽ.

Chẳng qua mấy ngày gần đây, trong phòng thường xuyên có đủ thứ mảnh vỡ và vết bẩn, lúc kinh khủng nhất còn nhìn như vừa bị gió lớn quét qua.

Đỗ Phong cầm túi nilon vào phòng rồi đặt lên trên bàn, hắn ta như đã tập mãi thành quen, bước qua những mảnh sứ văng đầy trên đất, sau đó bắt

đầu vo gạo nấu cơm. Sau khi nấu cơm xong, hắn ta mới bắt đầu quét dọn.

Xong xuôi, Đỗ Phong đẩy cánh cửa phòng bị đóng kín, nói: “Ăn cơm thôi.”

Vừa dứt lời đã có một ly thủy tinh bay sát qua mặt hắn ta, đập vào tường phát ra tiếng “choang” rồi vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ phía sau.

Đồng thời có một tiếng nói vang lên: “Cút đi! Tôi không muốn ăn.”

Đỗ Phong chỉ bình tĩnh hỏi: “Vậy em muốn tôi ép ăn sao?”

Sau đó một bóng người đột ngột bật dậy trên giường, mí mắt của cậu ta sùng húp lên, cặp mắt nhìn chăm chăm vào người đứng ở cửa như đang nhìn kẻ thù giết cha.

Đỗ Phong vờ như không nhìn thấy ánh mắt ấy, hắn ta xoay người, lấy đồ đạc bắt đầu lau dọn phòng.

Thư Dịch Khinh im lặng nhìn động tác của Đỗ Phong, cậu ta thấy mình đã sắp phát điên. Từ khi tỉnh dậy, Thư Dịch Khinh không thể nhớ rõ cậu ta đã suy sụp bao nhiêu lần khi phát hiện mình bị nhốt trong căn phòng này. Nhưng dù Thư Dịch Khinh làm gì thì Đỗ Phong cũng không tỏ thái độ, cậu ta cảm thấy hắn ta giống một kẻ điên, hoặc là một ác ma.

Cậu ta nắm chần bông, hét lên như kẻ tâm thần: “Anh bị điên rồi! Anh nhanh thả tôi ra ngoài đi!”

“Sao anh dám nhốt tôi ở đây, đồ dối trá này!”

Đỗ Phong đã sớm quét dọn xong, hắn ta xoay người đi ra ngoài, chỉ lặp lại câu nói khi nãy: “Ra ngoài ăn cơm.”

Thư Dịch Khinh ngã người xuống giường, im lặng mở to mắt nhìn lên trần. Cậu ta biết nếu năm phút nữa mà mình không chịu ra ngoài, Đỗ Phong thật sự sẽ bùng chén vào rồi ép cậu ta ăn sạch.

Nhưng mọi chuyện không nên như thế này.

Đến tận bây giờ, Thư Dịch Khinh vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cậu ta chỉ biết trong một đêm mà nhà họ Đổ đã loạn như cào cào. Thư Dịch Khinh nhớ rõ ông cụ nhà họ Đổ vẫn luôn đè ép mình ngồi ở vị trí gia chủ, trên ngực là vết súng bắn. Ông ta vừa nôn ra máu, vừa nhìn Đổ Phong đứng bên dưới, chậm rãi nói: “Cháu chờ ngày này đã rất lâu rồi đúng không? Cuối cùng nhà họ Đổ đã tàn trong tay cháu. Thôi, đến cùng vẫn là nhà ta có lỗi với cháu.”

Lúc ấy, Thư Dịch Khinh đã ngẩn ra.

Người chèn ép cậu ta không còn nữa, ngược lại chính Đổ Phong lại kìm kẹp cậu ta.

Lần đầu tiên Thư Dịch Khinh cảm thấy cánh tay của người đang ôm mình giống như tay của một động vật máu lạnh, nó lạnh lẽo thấu cả tim gan. Cậu ta nghe thấy Đổ Phong nói bằng giọng bình tĩnh: “Nhân quả báo ứng mà thôi.”

Hắn ta lại nói: “Mẹ của tôi chỉ là một gái điếm nhỏ nhoi trong một ổ ma túy dưới quyền nhà họ Đổ, con trai của ông cưỡng hiếp bà ấy, dùng thân xác của bà ấy để vận chuyển ma túy. Ông có biết cuối cùng bà ấy đã chết thảm thế nào không? Ông không hề biết. Ông cũng không biết tôi mới chín tuổi đã lăn lộn trong cái chốn này, mãi mãi không biết bản thân còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai không. Mỗi ngày tôi đánh nhau với người khác, còn đoạt miếng ăn với chó hoang ở ven đường. Tôi đã chơi qua không biết bao nhiêu đàn ông phụ nữ trong nhà họ Đổ mấy người, cũng từng bị không ít đàn ông chơi qua.

Vậy ông biết tại sao tôi vẫn còn để mình họ Đổ không?

Bởi vì tôi muốn lúc nào cũng phải nhớ rõ mình đang chảy dòng máu của nhà họ Đổ mấy người, từ đầu đến cuối đều thối nát.”

Thư Dịch Khinh lập tức nhớ lại buổi tối khi mình tìm được Đổ Phong.

Hắn ta ướt nhẹp, nằm trên đường như một con chó hoang.

Thư Dịch Khinh rất ghét mùi thuốc lá và rượu của Đỗ Phong, nhưng để đạt được mục đích, cậu ta vẫn chọn tiếp cận hắn ta.

Trong sách chỉ viết Đỗ Phong là con riêng của nhà họ Đỗ giàu có, hắn ta biết ơn Thư Dịch Khinh đã từng giúp mình, cuối cùng phải ngồi tù vì tội giết người giúp cậu ta chứ chưa từng nhắc đến lai lịch của hắn ta hay người mẹ xấu số kia.

Thư Dịch Khinh cho rằng nếu mình dẫn Đỗ Phong về nhà họ Đỗ, cộng với sự bày mưu tính kế của cậu ta thì chắc chắn sẽ có ngày hắn ta ngẩng đầu lên.

Thế nhưng Thư Dịch Khinh hoàn toàn không ngờ Đỗ Phong lại hận thù nhà họ Đỗ đến vậy.

Tại sao? Mọi chuyện hoàn toàn trái với tưởng tượng của cậu ta. Nhất là khi phải sống trong một nơi rách nát nhỏ hẹp, tưởng tượng tới việc sau này chỉ có thể sống ở đây, đối mặt với một người đàn ông không bao giờ phản ứng lại mình dù có làm gì đi nữa, Thư Dịch Khinh đã cảm thấy mình sắp điên rồi.

Cậu ta căm ghét vẻ bình tĩnh của Đỗ Phong, cuối cùng xốc chần lên, lao ra khỏi phòng.

Đỗ Phong đang sắp chén đĩa, hắn ta ngẩng đầu nhìn Thư Dịch Khinh một cái, nói: “Ngồi đi, hôm nay có cà tím em thích ăn nhất.”

“Ai muốn ăn!” Thư Dịch Khinh bước về phía trước, kéo khăn trải bàn ra.

Chén đĩa “loảng xoảng” rơi xuống mặt đất, nước canh đổ thẳng lên người Đỗ Phong.

Lúc này Đỗ Phong mới nghiêng răng, nhìn cậu ta bằng cặp mắt đen thẫm,

lạnh lùng nói: “Rốt cuộc thì em muốn gì đây?”

“Anh hỏi tôi muốn gì?” Thư Dịch Khinh cười khẩy: “Tôi muốn có một cuộc sống vinh hoa phú quý, cẩm y ngọc thực, hơn hẳn mọi người! Những điều này anh có thể cho tôi không? Đỗ Phong, tôi chưa từng yêu anh, từ đầu tới cuối tôi chỉ lợi dụng anh, anh nghe rõ chưa!”

Ngày nào Thư Dịch Khinh cũng nhắc lại mấy lời này.

Nhà họ Đỗ đã tàn, cậu ta không cần phải diễn kịch nữa.

Đỗ Phong nhìn cậu ta chăm chú rồi nói: “Giữ em ở nơi này là vì tốt cho em.”

“Ha, tốt cho tôi?” Thư Dịch Khinh như vừa nghe chuyện cười: “Kỹ thuật diễn của anh cũng tốt quá đấy? Ít nhất tốt hơn tôi nhiều. Anh cố tình đối phó với Lê Phi Phàm theo lời của tôi không phải vì muốn dụ Hoắc Uẩn Khải và Tần Bách Dạ giúp anh đối phó với nhà họ Đỗ hay sao? Anh thành công rồi! Bây giờ đừng nói muốn tốt cho tôi, anh không cảm thấy ghê tởm à?”

Đỗ Phong lạnh lùng nói: “Thư Dịch Khinh, đừng có mơ mộng hão huyền nữa.”

Thư Dịch Khinh trừng mắt nhìn ta.

Đỗ Phong nói: “Em nói không sai, ngay từ đầu tôi đã biết mục đích của em nên cứ mặc kệ cho em tiếp cận. Tôi đối phó với Lê Phi Phàm theo ý em cũng đúng là vì lý do em đã nói. Nhưng tôi cần phải nhắc em một chút, thoạt nhìn chuyện này do tôi làm chủ, nhưng thật ra Hoắc Nhị gia đã sớm tra ra thân phận của tôi. Em cho rằng chỉ dựa vào tôi là đã có thể mua chuộc được thân tín của ông cụ à? Em nghĩ ai đã che mắt khiến ông cụ không nhìn ra mục đích thật sự của tôi, là ai đã ép chết ông ta, còn khiến cho nhà họ Đỗ sụp đổ trong một đêm? Tất cả đều nhờ anh Hoắc trong miệng em.”

Sau ngàn ấy ngày, đây là lần đầu tiên Đỗ Phong nói nhiều như vậy.

Lòng ngực của Thư Dịch Khinh phập phồng lên xuống vì tức giận.

Đỗ Phong nói tiếp: “Hoắc Uẩn Khải nhìn xa trông rộng hơn em nghĩ, nhà họ Hoắc của hắn chưa chắc sạch sẽ nhưng lại có quan hệ rất tốt với cảnh sát, người nằm vùng mai phục ở nhà họ Đỗ ít nhất cũng mấy năm. Lúc này em còn muốn động chạm vào người của hắn? Em dẹp hết những suy nghĩ hão huyền đó đi.”

“Anh dựa vào đâu mà dạy dỗ tôi?” Thư Dịch Khinh hét lên, sau đó che mặt rồi bật khóc: “Sao anh ấy lại đối xử với tôi như vậy, anh ấy từng rất tốt với tôi, đã từng rất tốt!”

Tất cả đã bị phá hủy, bị hủy hoại hoàn toàn.

Cậu ta biết diễn biến cốt truyện nhưng vẫn không thể có được dáng vẻ như trong sách.

Đỗ Phong nhìn cậu ta: “Ngoan ngoãn đợi ở đây, chờ gió lặng, tôi sẽ dẫn em rời khỏi Thịnh Kinh.”

“Rời đi!” Thư Dịch Khinh nghe phải rời khỏi nơi này thì lập tức hét lên, cậu ta bỏ tay xuống, nghiến răng nói với đôi mắt đỏ hoe: “Tôi sẽ không đi, trước đây khi tôi không có chỗ dung thân cũng chẳng rời đi, vậy giờ sao tôi phải đi!

Muốn đi thì tự anh đi!”

Đỗ Phong đang thu dọn chén ở trên bàn, nghe thấy lời này bỗng khựng lại.

Dường như Thư Dịch Khinh nhìn ra được điều gì từ động tác của hắn ta, cậu ta khẽ cười nhạo: “Chẳng lẽ anh tưởng những lời tôi nói với anh lúc trước “tìm một nơi không ai biết để sống với anh” là thật? Đỗ Phong, anh không thấy nực cười hả?”

Đỗ Phong lại tiếp tục thu dọn: “Ăn cơm đi, trong nồi vẫn còn.”

Cùng lúc đó, trong Ngọc Kinh Viên, Lê Phi Phàm cũng đang nói chuyện này với Hoắc Uẩn Khải.

“Vậy nên anh thật sự đã giúp Đỗ Phong?”

Mấy ngày nay Lê Phi Phàm không gặp được ai khác, đa phần mọi chuyện anh biết được đều ở trên mạng. Lúc đó thoát nhìn mọi chuyện rất hoang đường, nhưng khi đã nghiên cứu kỹ thì mới phát hiện tất cả đều là sự thật, đây mới là chỗ khủng bố nhất.

Hoắc Uẩn Khải thấy Lê Phi Phàm nằm ghé vào bàn đá lạnh lẽo, hần vồ nhẹ vào khuỷu tay anh ý bảo ngồi thẳng dậy, sau đó mới nói: “Đúng vậy.”

Thấy anh vẫn lười biếng như cũ, hần quay đầu lại hỏi chị Lan: “Cậu ấy bị sao vậy?”

Chị Lan đang bưng mấy đĩa điểm tâm đi đến.

Sau khi đặt xuống mặt bàn, chị thấy Lê Phi Phàm với tay vào trong mâm bèn đánh vào bàn tay anh một cái, sau đó mới trả lời Hoắc Uẩn Khải:

“Không có gì, mấy bữa nay bên ngoài khá loạn nên chú Phúc đã hạ lệnh cấm ở đây, không cho cậu ấy bước ra ngoài. Ngày nào cậu ấy cũng phải uống thuốc của ông Chúc nên mới dễ buồn ngủ, tôi thấy cậu ấy mắc chứng làm biếng rồi, ngủ đến mức xương cốt nhũn cả ra.”

“Chị Lan, chị còn mách lẻo sau lưng em.” Lê Phi Phàm thì cầm lên cánh tay, tiện tay bóc mấy miếng điểm tâm, thuận miệng nói: “Tại ngày nào chị cũng nhắc nhở em. Em nói nè, chị rảnh quá thì đi nghỉ ngơi cho khỏe, cứ nhắc mãi thì em cũng bị buồn ngủ đó.”

“Sao không biết lấy nĩa mà ăn.” Chị Lan nhắc: “Nhanh đi rửa tay đi.”

Lê Phi Phàm bắt đắc dĩ nhìn Hoắc Uẩn Khải.

Đến khi chị Lan đã rời đi, Lê Phi Phàm mới xích lại gần Hoắc Uẩn Khải, hỏi: “Anh có chắc Đỗ Phong sẽ không gây chuyện nữa không?”

Hoắc Uẩn Khải nhướng mày: “Cậu đang nói đến chuyện nào?”

Lê Phi Phàm vẫn giữ nguyên tư thế nằm bò, vẻ mặt lại nghiêm túc: “Nếu hần ta dám đối đầu với nhà họ Đỗ, liệu hần ta có uy hiếp đến anh không...”

cả Tần Bách Dạ nữa?”

Lê Phi Phàm chưa đợi được câu trả lời thì đã thấy Hoắc Uẩn Khải giơ tay sờ lên trán anh.

Lê Phi Phàm vừa nguốc mắt lên, lông mi đã cọ nhẹ vào lòng bàn tay hắn:
“Sao vậy?”

Hoắc Uẩn Khải hỏi: “Không bị bệnh thật?”

Lê Phi Phàm cảm thấy rất ngoài ý muốn: “Không có mà.”

Hoắc Uẩn Khải thu tay lại, nhìn anh rồi nói: “Mấy ngày nay cậu yên tĩnh quá, tôi còn tưởng cậu không khỏe.”

“Đâu có.” Lê Phi Phàm khẽ cười hai tiếng, anh bật dậy, vừa xoay cổ vừa nói:
“Nhờ chuyện lần này của nhà họ Đỗ nên tôi mới hiểu rõ một việc.”

Hoắc Uẩn Khải phát ra một âm thanh nghi hoặc: “Ừ?”

Lê Phi Phàm nói: “Chỉ cần tôi cứ bình tĩnh như thường thì mấy chuyện vớ vẩn sẽ không dí theo tôi nữa.”

Nhà họ Đỗ sụp đổ đã khiến cả Thịnh Kinh chấn động suốt hai tuần.

Lê Phi Phàm cũng thấy với cái thể chất hay gây chuyện của mình, nếu anh thật sự nhúng tay vào thì có khi sẽ gây ra một loạt hiệu ứng bươm bươm làm cốt truyện trở nên hỗn loạn. Thế nên gần đây anh mới không dám bước ra cửa, trực tiếp trải nghiệm cuộc sống nghỉ hưu dưỡng lão luôn.

Hoắc Uẩn Khải nói: “Tuy Đỗ Phong đã lẫn lộn trong xã hội toàn kẻ tạp nham, nhưng hắn ta cảm hận nhất là ma túy.

Hắn ta phạm pháp không ít, giờ cũng có địa vị không nhỏ trong giới buôn bán ngầm của Thịnh Kinh, nhưng còn chưa tới mức gây ra chuyện gì đáng uy hiếp, mà chính hắn ta cũng không có hứng làm.”

Lê Phi Phàm nói: “Có thể thấy anh đã điều tra hẳn ta cẩn thận.”

Hoắc Uẩn Khải bình tĩnh đáp: “Chắc thế.”

Lê Phi Phàm nói tiếp: “Nếu anh muốn lợi dụng Đỗ Phong để đối phó với nhà họ Đỗ, vậy thì ít nhất cũng đã tìm hiểu kỹ về người này trước cả nhà họ Đỗ. Anh từng nói cảnh sát đã theo dõi nhà họ Đỗ từ lâu, vậy nên anh đã sớm biết Đỗ Phong là con riêng của nhà bên đó?”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh.

Không phải hẳn không muốn nói cho Lê Phi Phàm biết.

Mọi sự chuẩn bị đều đến từ người phụ nữ tên Vương Du kia. Cô ta nói lộ ra rất nhiều thứ có giá trị tìm hiểu sâu.

Sự điều tra ở giai đoạn trước, sau đó là truy tìm dấu vết cho đến khi bắt đầu dùng chú Bẫy, đó mới là lúc nhà họ Hoắc thật sự ra tay với nhà họ Đỗ.

Hoắc Uẩn Khải cũng không nói cho Lê Phi Phàm, bọn họ điều tra Đỗ Phong là do Vương Du đã từng định đi tìm Thư Dịch Khinh. Cô ta đã thông minh hơn, lúc đó Thư Dịch Khinh đang bị Tần Bách Dạ chèn ép, cô ta thấy manh mối không đúng bèn quay đầu tìm Đỗ Phong, thậm chí còn đi tìm trước cả Thư Dịch Khinh.

Lúc ấy Hoắc Uẩn Khải thả Vương Du đi nhưng vẫn theo dõi cô ta, đó cũng là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến sự sụp đổ của nhà họ Đỗ ngày hôm nay.

Nhưng Lê Phi Phàm không cần phải biết những điều này.

Cái gì mà thế giới này chỉ là một quyển sách, Lê Phi Phàm là một tên pháo hôi, Hoắc Uẩn Khải đánh bại Tần Bách Dạ xong sẽ đến với Thư Dịch Khinh,... Tất cả những chuyện hoang đường như vậy vẫn nên ở lại trong cuốn sách đó đi.

Không ai hiểu rõ hơn Hoắc Uẩn Khải, Lê Phi Phàm vốn đã thuộc về nơi này.

Những trải nghiệm kỳ lạ của Lê Phi Phàm khiến anh trở thành một người biết thư pháp, biết lướt sóng, ghét cái ác như thù nhưng không che giấu sự yêu thích của bản thân với tiền tài. Đó chính là một Lê Phi Phàm vừa đời thường mà vừa chân thành.

Cũng là người mà Hoắc Uẩn Khải hằng quen thuộc.

Còn những giấc mơ tiên tri, chứng tim đập nhanh? Cốt truyện của quyển sách muốn bóp méo thế giới này, vậy hẳn cũng không ngại chống lại trời.

Lê Phi Phàm không biết tại sao Hoắc Uẩn Khải lại nhìn mình như vậy. Thấy hắn ngồi thẳng lưng, anh tưởng câu hỏi vừa rồi đã chạm đến mấu chốt của vấn đề nên lập tức thăm dò: “Chẳng lẽ Đỗ Phong không phải con riêng của nhà họ Đỗ? Hay hẳn ta còn có thân phận khác?”
“Không.” Hoắc Uẩn Khải xoay ly sứ trong tay.

Lê Phi Phàm kinh ngạc: “Tự xưng anh nghiêm túc thế để làm gì?”

Làm anh cứ tưởng lại có nhân vật ẩn nào đó xuất hiện.

Kết quả Hoắc Uẩn Khải lại đáp: “Tôi đang nghĩ, có phải cậu ở nhà lâu quá nên mới hay bị chú ý nhầm trọng điểm của vấn đề không?”

“Nhầm?” Lê Phi Phàm không hiểu: “Nhầm cái gì?”

Hoắc Uẩn Khải nói: “Vậy cậu thử nói xem, mấy ngày nay ngoại trừ ngủ thì cậu còn làm gì nữa?”

“Để tôi nghĩ, hôm trước tôi có giúp chú Phúc cắt tỉa cây sồi xanh trong hoa viên, hôm trước nữa thì dì quét dọn bị mất một chiếc vòng, nghe nói là vật tổ truyền nên mọi người đều cùng tìm giúp. Hôm trước... hôm trước nữa tôi lỡ làm đổ nửa chén thuốc, chị Lan nói là do tôi cố ý, đuổi theo bắt tôi uống thêm nửa chén, chị ấy còn ác hơn anh nhiều. Hôm qua tôi kèm Thịnh Hòa làm bài tập, toán lý hóa của cô bé kém đến không nhìn thẳng, tôi bị ám ảnh việc phụ đạo cho trẻ con luôn rồi... Ài.”

Lê Phi Phàm đang nói, bỗng bị Hoắc Uẩn Khải kéo lên đùi hán ngồi.

Sau một thoáng bối rối, Lê Phi Phàm nhìn sang Nhị gia nhà mình.

“Tôi nói này, ban ngày ban mặt, anh định làm gì vậy?”

Anh không đứng lên mà chỉ ngồi đó, hai người mặt đối mặt, Lê Phi Phàm ngồi trên chân trái của Hoắc Uẩn Khải.

Hoắc Uẩn Khải chống khuỷu tay phải lên bàn đá, thản nhiên nhìn anh rồi gật đầu.

“Nghe khá vui.” Hấn nói: “Vậy cậu có quên chuyện gì không?”

Lê Phi Phàm nhìn xương quai xanh lộ ra do chống tay của hấn, khóe môi cong lên: “Anh nói đến chuyện nhớ anh sao? Tất nhiên tôi không quên rồi.” Lê Phi Phàm lần lên trên dọc theo bờ vai Hoắc Uẩn Khải, sau đó thò tay vào cổ áo sơ mi của hấn, mặt không đỏ tim không đập nói: “Lúc nào, ở đâu tôi cũng nhớ anh, đầu nhớ mà tim cũng nhớ.”

Hoắc Uẩn Khải cũng hùa theo: “Nhớ thế nào?”

“Thì...” Lê Phi Phàm ghé vào bên tai hấn, nhỏ giọng nói: “Tôi cứ thắc mắc tại sao Nhị gia nhà mình vẫn chưa về, chắc anh ấy có yêu tinh nhỏ nào khác ở bên ngoài rồi.”

Chương 67

Lời này của Lê Phi Phàm vừa nói ra, Hoắc Uẩn Khải đã nhìn anh, trong mắt là ý cười như có như không.

Lê Phi Phàm còn cố ý ngửi một chút ở bên cổ hắn, tự lắm bả: “Ừm, không có mùi nước hoa của gã nào khác.”

Anh còn cố ý lật cổ áo của hắn ra: “Cũng không có sợi tóc hay dấu hôn nào cả.”

“Được rồi.” Lê Phi Phàm vỗ bả vai hắn: “Tôi tha thứ cho anh đó.”

Dứt lời, anh định lùi về phía sau.

Nhưng vừa lùi lại được một nửa, anh đã bị Hoắc Uẩn Khải kéo trở về.

Hoắc Uẩn Khải nhướng mày nhìn anh, hỏi: “Thế thôi à?”

Lê Phi Phàm chọc nhẹ vào bả vai hắn, hỏi ngược lại: “Chứ không thì sao? Tôi cũng không phải con mèo con chó mà anh nuôi dưỡng, trừ chu cấp tiền bạc thì cũng cần giá trị cảm xúc đó hiểu không. Xin hãy nhớ rằng Lê Phi Phàm là một bảo bối, tuy không cần ngày nào cũng phải ôm vào lòng, nhưng cũng không được tùy tiện ném trong vườn mặc kệ không hỏi. Lần sau nếu tôi muốn làm gì thì sẽ nhắc anh trước một câu.”

Hoắc Uẩn Khải nắm ngón tay Lê Phi Phàm.

Hắn chậm rãi vuốt ve mu bàn tay của anh, sau đó cúi đầu, cắn nhẹ vào đầu ngón tay ấy.

Hoắc Uẩn Khải nói: “Đã biết.”

Lê Phi Phàm bị cắn, cả người tê rần như bị điện giật, anh rút tay ra ngay lập tức.

Miệng thì cần nhân: “Anh thuộc họ chó à.”

Tuy rằng ngoài miệng thì nói như vậy nhưng Lê Phi Phàm tin là Hoắc Uẩn Khải hiểu ý mình.

Hoắc Uẩn Khải không để cho Lê Phi Phàm tham dự vào chuyện nhà họ Đỗ, hắn và chú Bảy nói chuyện mà không kiêng dè anh là vì muốn thể hiện rằng nhà họ Hoắc đã chuẩn bị ra tay. Hoắc Uẩn Khải biết anh sẽ không làm bừa nên trước đó mới không kể chi tiết cho anh nghe.

Suy cho cùng, mọi chuyện phát triển như hiện tại đều do Lê Phi Phàm anh đây.

Anh yên lặng nghĩ hừ non là vì không muốn rước phiền phức không cần thiết.

Không phải Lê Phi Phàm không đoán được Hoắc Uẩn Khải đã cố gắng làm những gì, nhưng cảm giác phải nghe chuyện từ một nguồn khác, thậm chí mình là người biết sau cùng khi mọi chuyện đã kết thúc này chẳng tốt đẹp gì.

Đúng là với thân phận của Hoắc Uẩn Khải, hắn không cần thiết phải báo cáo lại cho anh trước khi hắn làm bất cứ thứ gì.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa là Lê Phi Phàm cứ trốn sau lưng hắn kể cả khi mọi chuyện có liên quan tới mình.

Chuyện lần này anh không hỏi tới là vì sự tín nhiệm đối với Hoắc Uẩn Khải.

Nhưng anh cũng không hy vọng cách giải quyết như vậy sẽ trở thành cách chủ đạo trong mối quan hệ giữa hai người.

Nếu Lê Phi Phàm đang ở giai đoạn mới quen biết Hoắc Uẩn Khải, anh sẽ

không khiêu chiến quyền uy của gia chủ nhà họ Hoắc. Bởi vì hắn là một người cường thế, sinh ra đã cảm thấy mình có thể giải quyết tất cả mọi việc, điều này rất nguy hiểm đối với Lê Phi Phàm của lúc trước. Nhưng giờ đây Lê Phi Phàm đã dám nói là anh rất hiểu Hoắc Uẩn Khải.

Hắn là một người trách nhiệm, xử lý chính sự rất nghiêm túc và cẩn trọng.

Nhưng hắn không vị kỷ, cũng không ép ai phải nghe theo.

Dù Lê Phi Phàm chỉ nhắc khéo nhưng Hoắc Uẩn Khải đã nhanh chóng hiểu được hàm ý, hơn nữa còn trực tiếp trả lời rằng hắn đã biết.

Lê Phi Phàm vừa mắng hắn thuộc họ chó, vừa nhin không được phải cong môi.

Hoắc Uẩn Khải hỏi anh: “Vui thế cơ à?”

Lê Phi Phàm vịn vào vai Hoắc Uẩn Khải: “Hết cách, không ngờ Nhị gia lại dễ nói chuyện như vậy.”

Hoắc Uẩn Khải hòa theo anh: “Còn không phải do sợ cậu tác quái à.”

“Anh đã thấy tôi tác quái bao giờ đâu?” Lê Phi Phàm nhìn chăm chú vào mắt hắn, nghiêm túc nói: “Anh cứ thử đi ra ngoài hỏi thử xem, bây giờ biết tìm ở đâu một người tình hoàn hảo vừa sẵn sóc vừa hiểu chuyện, trên thì lên được công ty làm trợ lý, dưới thì tự gây dựng sự nghiệp, biết ổn định lòng người như tôi?”

Hoắc Uẩn Khải cũng gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

“Vậy xem ra cậu rất giỏi.”

Lê Phi Phàm đánh hắn một cái: “Anh nói chuyện tử tế xem nào, chẳng có chút thành ý gì cả.”

“Vậy muốn tôi khen thưởng cậu à?”

Ánh mắt Lê Phi Phàm sáng rực lên: “Bao nhiêu tiền vậy?”

“Không có tiền.” Hoắc Uẩn Khải nhanh chóng đáp lại, Lê Phi Phàm chưa kịp trở mặt, hắn đã đè anh xuống hôn ngay giữa ban ngày, lại còn ở trong sân.

Lê Phi Phàm sững sờ trong giây lát, sau đó nhanh chóng đẩy hắn ra.

Hoắc Uẩn Khải đã kịp bắt lấy tay anh, đồng thời dùng một tay khác đè gáy anh thêm chút nữa.

Qua khoảng năm giây, Lê Phi Phàm đã nhũn ra.

Nụ hôn lần này khác với mấy lần tiếp xúc thân mật trước đó của họ. Lê Phi Phàm còn nhớ lần đầu tiên thân mật là do anh bị người ta chuốc thuốc. Hoắc Uẩn Khải nói sẽ bồi thường cho anh, nhưng sau đó hắn lại để anh uống thuốc.

Mấy lần có cơ hội thân mật đều do Hoắc Uẩn Khải vô tình dẫn dắt, nhưng cảm giác của Lê Phi Phàm lúc này lại khác hẳn.

Đầu tiên là Lê Phi Phàm đang ngồi ở trên đùi của Hoắc Uẩn Khải nên góc nhìn có cao hơn một chút.

Thứ hai là do Lê Phi Phàm là một người học hỏi nhanh, gặp qua điều gì là sẽ không bao giờ quên, vì vậy anh luôn thích chủ động. Dù sao anh cũng là đàn ông, cũng có sự hiếu thắng.

Hơn nữa Hoắc Uẩn Khải rất phối hợp, Lê Phi Phàm tìm được thú vui mới thì càng không muốn dừng lại.

Hôn càng sâu thì sự ham muốn lại càng thêm mãnh liệt.

Anh quần lấy hắn hồi lâu mà vẫn chưa thỏa mãn, anh vừa rời khỏi môi Hoắc Uẩn Khải vừa đưa tay cởi nút áo, lại hôn lên cổ hắn, dần trượt xuống phía dưới.

Kết quả ngay lúc quan trọng nhất, Hoắc Uẩn Khải ngăn anh lại.
“Anh làm gì vậy?” Lê Phi Phàm bắt mắt ngẩng đầu nhìn hắn, hơi thở vẫn gấp gáp.

Hoắc Uẩn Khải nhìn thoáng qua đôi môi đỏ hồng của anh, hầu kết lên xuống một cái, đồng thời bật ra hai tiếng cười từ trong cổ họng.

Hắn như đang vỗ về mà néo nhẹ sau cổ anh, nói: “Hồi nãy có một vài người làm mới đi ngang qua phía sau, cậu còn muốn tiếp tục không?”

Lê Phi Phàm chợt quay ngoắt lại, đúng lúc nhìn thấy có bóng người ở phía sau đang nhanh chóng rời đi, dường như còn có tiếng cười nhẹ.

Anh cảm nín quay mặt lại, vùi đầu vào vai Hoắc Uẩn Khải mà hít sâu hai cái.

Lê Phi Phàm ra chiều tiếc nuối: “Vậy thì để lần sau đi.”

Nói thì nói vậy, nhưng vừa tỉnh táo lại, anh nhảy khỏi người hắn còn nhanh hơn bất cứ ai.

Thời tiết chiều nay khá đẹp, gió nhẹ nhàng thổi qua.

Ở trên hành lang cách đó không xa, thím Lưu và chị Lan vừa đi vừa nhìn sang phía sân bên kia, thím Lưu nói: “Nên răn dạy mấy người trẻ tuổi ở bên này một chút, chỗ của gia chủ mà dám tụ tập chạy tới nhìn lén, chẳng biết phép tắc gì cả.”

Chị Lan cười nhẹ, nói: “Thôi, nhờ vậy mà chỗ chúng ta mới có thêm sức sống, Nhị gia đâu có so đo.”

Thím Lưu cười nói với chị Lan: “Nhưng nói thật, tình cảm của Nhị gia và cậu Lê ngày càng tốt. Mấy ngày Nhị gia không quay về, tôi thấy có vẻ cậu Lê dính người hơn.”

“Cậu ấy là người mau quên.” Chị Lan vừa cười vừa lắc đầu, cảm thán: “Có thể thấy cậu ấy rất thích Nhị gia, nhưng mà tôi chỉ sợ...”

Thím Lưu không rõ chị Lan đang lo lắng điều gì: “Cô đừng nghĩ nhiều, mấy hôm trước cậu Lê không tỏ vẻ gì, nhưng ai cũng biết cậu ấy đang thất thần. Trái tim của cậu ấy đã hướng về phía Nhị gia rồi.”

Chị Lan lắc đầu: “Tôi không nói cái này.”

Nhưng chị cũng không giải thích rõ.

Lê Phi Phàm cho người ta cảm giác rất xa cách, như thể dù anh sống ở đây, nhưng chỉ cần có một làn gió thổi qua, anh sẽ thản nhiên bay đi. Ai cũng có thể nhìn ra được sự đặc biệt ấy của Lê Phi Phàm.

Một người như vậy sẽ khiến người khác cảm giác mối quan hệ giữa anh và Nhị gia là một tai họa ngầm.

Lê Phi Phàm rất ít khi cảm nhận được sự trói buộc lúc ở chung với Hoắc Uẩn Khải.

Chị Lan hay nhớ tới câu Nhị gia đã từng nói lúc Lê Phi Phàm bị bệnh, đừng nhìn hiện tại hai người họ thân mật, chị vẫn không ngăn được sự lo lắng trong lòng.

Nhưng sự lo lắng của chị Lan còn chưa thành sự thật thì Lê Phi Phàm đã bị Hoắc Uẩn Khải răn dạy vì một sự hiểu lầm.

Sau khi nhà họ Đỗ xảy ra chuyện, Thịnh Kinh im ắng một khoảng thời gian. Những vụ buôn bán ngầm đều ít nhiều bị áp chế ở nơi người khác không thấy được. Ít nhất thì nhìn từ bên ngoài vào, bầu không khí khẩn trương lúc trước đã buông lỏng.

Trên các phương tiện truyền thông lại bắt đầu xuất hiện tin đồn về đời sống riêng tư của các nhân vật nổi tiếng hoặc là những lực đực nội bộ trong xã hội thượng lưu.

Cuộc sống của Lê Phi Phàm lại quay về như trước.

Bên phía Hoắc Thất cũng dần bước lên quỹ đạo, tuy vậy vẫn còn rất nhiều quyết sách cần Lê Phi Phàm quyết định.

Bản thân anh cũng được giới thương nhân biết đến dưới thân phận Lê tổng - một nhà đầu tư tài ba. Hôm nào anh ra ngoài cũng phải có một chiếc xe được trang bị đầy đủ, ngày nào cũng bận làm việc hoặc họp hành, tham dự các buổi tiệc rượu xã giao.

Chỉ khi xuất hiện ở Hoắc thị, anh mới giống như khi còn làm trợ lý Lê.

Buổi sáng anh vừa bước vào công ty đã gặp Khâu Hương.

“Yo, sao hôm nay Lê tổng lại rảnh rỗi chạy đến tập đoàn của chúng tôi vậy?” Khâu Hương mặc bộ vest hàng hiệu bước đến cạnh anh, cùng sóng vai đi ra chỗ thang máy.

“Chị đừng nói móc em.” Lê Phi Phàm chờ cô bước đến chỗ mình mới bắt đầu nói: “Chị nhìn quãng thâm mắt của em xem, nó sắp rớt xuống đất luôn rồi đây này. Kể từ khi có thân phận này, có rất nhiều chuyện em không thể tự quyết định được.”

Đừng nói là anh, ngay cả Hoắc Thất cũng thế.

Đây cũng là nguyên nhân lúc đầu anh không muốn quy mô hóa, bởi vì một khi đã hình thành hệ thống thì trách nhiệm phải gánh vác cũng nhiều hơn.

Nhiều nhân viên phải trông chờ vào anh để tồn tại, mỗi tháng đều cần tiền thuê nhà, học phí của con cái, họ sẽ kỳ vọng vào việc giữ được công việc hơn nữa. Lê Phi Phàm mà đã nghiêm túc làm thì anh sẽ không mặc kệ không quản.

Anh đưa tay ấn nút thang máy rồi quay ra hỏi Khâu Hương: “Chị muốn đến lầu mấy?”

Khâu Hương nhìn thoáng qua: “Giống em, lầu 69.”

Lúc này là giờ làm việc nên trong thang máy không có ai.

Khâu Hương đưa mắt nhìn Lê Phi Phàm, thấy anh mặc vest nghiêm chỉnh hơn cả lúc đi với Hoắc Uẩn Khải hai phần: “Em đừng tự ép mình bận rộn quá, chị không tin em cứ nằm ườn bên Nhị gia mà ngài ấy lại không nuôi nổi em. Lúc trước là ai đã nói chỉ muốn nằm ăn no chờ chết ấy nhỉ?”

Lê Phi Phàm liếc cô: “Ai khiến chị có ảo giác là đi theo Nhị gia rất dễ dàng thế?”

“Được rồi, coi như chị nói sai.” Khâu Hương nhún vai: “Nhưng chắc chắn sẽ thoải mái hơn so với công việc hiện tại của em mà. Chị còn cho rằng con đường thăng chức của em là từ trợ lý biến thành người yêu của người cầm quyền Hoắc thị. Quanh đi quẩn lại, không ngờ em lại đi lên con đường của một nhân viên kiên cường, không ngừng vươn lên của xã hội chủ nghĩa.” Lê Phi Phàm nghe mà xót xa trong lòng: “Chị đừng nói mát, sau ba ngày tăng ca liên tục thì em đã sấm hồi lẩm rồi.”

Khâu Hương cười không dừng lại được.

Cô cười xong bèn hỏi anh: “Không phải Cao Thăng nói gần đây em đang bận hạng mục lớn gì đó đến nỗi mất tâm luôn à? Sao rồi? Vụ đó khó lắm à?” “Không có.” Đây chính là nguyên nhân khiến Lê Phi Phàm thấy phiền.

Anh nói: “Chắc chị bên này cũng biết, nó là hạng mục năm trước hợp tác với chính phủ. Tên giám đốc ngu xuẩn bên kia đã làm chậm trễ nửa tháng của em, đùa em như đùa khỉ ấy.”

“Sao rồi?” Khâu Hương cười nhìn anh: “Em bị người ta bắt nạt ở bên ngoài thì sao không tìm Nhị gia chống lưng cho?”

Lê Phi Phàm dựa vào vách thang máy, lắc nhẹ ngón tay: “Em không còn là Lê Phi Phàm trước đây nữa. Bây giờ em chính là Lê- ngôi sao sáng của giới đầu tư, người tự dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng- Phi Phàm đấy.”

“Em thôi đi.” Khâu Hương phỉ nhổ: “Em bây giờ là xã súc(*)

của xã hội chủ nghĩa thì có, mà em cũng đâu dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Em có dám nói hạng mục trong tay em không phải do Nhị gia đưa không, đúng là không biết xấu hổ tí nào.”

(*)Xã súc: Bắt nguồn từ một từ của Nhật Bản, ý chỉ người bán hết sức lực, toàn tâm toàn ý làm việc cho một công ty/ xã hội Lê Phi Phàm mặt dày nói: “Cái này người ta gọi là tài nguyên, Nhị gia dám đưa thì tại sao em lại không dám lấy chứ. Hơn nữa “dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng” là tiêu đề của tờ báo kinh tế tài chính ngày hôm qua, họ đều nhận xét em như vậy đấy.”

“Vậy phóng viên đưa tin kia nhất định không biết thân phận thật sự của em nên mới viết bừa như vậy.”

Thang máy kêu “ting” một tiếng báo hiệu đã tới nơi.
Lê Phi Phàm dường hoảng nói: “Em nói cho chị biết, sớm muộn gì thì em cũng hoàn toàn thoát khỏi thân phận “người của Hoắc Nhị gia”, chị cứ chờ đó.”

Lê Phi Phàm nói xong bèn bước đi, vừa nhìn ra ngoài đã suýt bị dọa nhảy dựng.

Anh thấy Hoắc Uẩn Khải đang đứng trước cửa thang máy, đôi mắt chăm chú nhìn anh. Không chỉ vậy, bên cạnh hẳn còn có vài người đàn ông trung niên mặc vest— là những người Lê Phi Phàm đã từng gặp khi đi theo Hoắc Uẩn Khải tham dự hoạt động. Máy người này nhìn thấy một thanh niên tuấn tú mặc vest chỉnh tề trong thang máy, mỗi người lại lộ ra vẻ mặt khác nhau.

“Nhị gia.” Lê Phi Phàm lên tiếng chào hỏi, tiện thể chào những người khác, anh hỏi Hoắc Uẩn Khải: “Mọi người định ra ngoài à?”

Anh nói xong bèn tự lùì qua một bên để ra khỏi thang máy.
Kết quả Hoắc Uẩn Khải lại bắt tay từng người, nói: “Đi thông thả.”

Những người khác vội vàng nói: “Hoắc tổng xin dừng bước.”

Lê Phi Phàm tranh thủ nghiêng đầu hỏi Cao Thắng đang đứng ở phía sau.

“Đây là làm sao vậy? Ánh mắt khi nãy của Nhị gia trông dọa người quá đi mất.”

Cao Thăng liếc nhìn anh: “Hai ngày nay Nhị gia vẫn bình thường.”

Lê Phi Phàm suy nghĩ, từ sau chuyện nhà họ Đỗ, anh không nghe thấy tin gì, cũng không thấy người của Hoắc thị nhắc tới chuyện gì khác.

Anh hoàn toàn không nhận ra câu nói thuận miệng của mình khi nãy có vấn đề gì.

Lê Phi Phàm hỏi nhỏ: “Chẳng lẽ công việc không thuận lợi?”

“Tất nhiên là không phải.” Cao Thăng đã quen với việc Lê Phi Phàm phản ứng chậm trong chuyện nắm được trọng điểm của vấn đề.

Cao Thăng hỏi anh: “Lúc trước cậu bận nên tôi không nói, nhưng tôi có nghe hai ngày nay cậu không về Ngọc Kinh Viên đúng không?”

“Đúng.” Lê Phi Phàm nói: “Nhưng tôi đã báo cho chị Lan rồi mà.”

Còn nói “đúng” nữa, Cao Thăng chỉ có thể ném cho anh một ánh mắt đồng tình.

Hoắc Uẩn Khải tiễn người đi hết mới quay ra nhìn Lê Phi Phàm đang thăm thì với Cao Thăng, hấn nói: “Đi theo tôi.”

“Cố lên.” Cao Thăng nở một nụ cười giả lả với Lê Phi Phàm: “Chúc cậu hạnh phúc.”

Lê Phi không quên đánh giá: “Vẻ mặt này của anh nhìn đê tiện quá đi mất.”

Chương 68

Lê Phi Phàm đi theo Hoắc Uẩn Khải trở về văn phòng của hắn.

Hoắc Uẩn Khải ung dung ngồi vào ghế, ra vẻ thuận miệng hỏi anh: “Sao hôm nay lại đến đây?”

“À, đúng rồi.” Rốt cuộc Lê Phi Phàm cũng nhớ tới chuyện chính, anh trực tiếp nói: “Tôi định đi châu Âu.”

Động tác lấy văn kiện của Hoắc Uẩn Khải bỗng khựng lại.

Hắn ngẩng đầu lên, bình tĩnh hỏi anh: “Cậu muốn đi châu Âu?”

“Ừ.” Lê Phi Phàm hơi do dự, bởi vì anh phát hiện— Tuy giọng điệu của Hoắc Uẩn Khải nghe có vẻ thản nhiên, nhưng ánh mắt của hắn lại không hẳn là vậy. Lê Phi Phàm không hiểu rõ rốt cuộc là vì sao, anh thắc mắc: “Ừm... Có vấn đề gì sao?”

Hoắc Uẩn Khải hỏi ngược lại anh: “Cậu thấy thế nào?”

Lê Phi Phàm tỏ ra vô tội: “Tôi không biết được, tôi vừa mới đến vào mười phút trước mà.”

“Không biết à.” Hoắc Uẩn Khải gật nhẹ đầu: “Rất tốt.”

Hắn vừa dứt lời bèn trực tiếp bấm số nội bộ gọi đến văn phòng thư ký, không đợi bên kia mở miệng đã nói thẳng: “Hủy hết toàn bộ lịch trình ngày hôm nay cho tôi, đúng, hủy hết.”

Sau khi nói xong, hắn cúp máy luôn, Lê Phi Phàm trơ mắt nhìn Hoắc Uẩn Khải đứng dậy khỏi ghế. Hắn còn lịch sự cài nút áo ở phần bụng của bộ

vest, sau đó đẩy ghế ngồi bước ra.

Động tác thoạt nhìn rất bình thường, nhưng không hiểu sao Lê Phi Phàm lại cảm thấy căng thẳng khi thấy hắn bước dần về phía mình.

Thậm chí anh còn vô thức lùi về phía sau hai bước.

Trong đầu vẫn đang nghĩ rôt cuộc chổ nào có vấn đề.

“Dừng, dừng lại đi.” Lê Phi Phàm đã đứng sát vào kệ sách, anh lên tiếng trước.

Quả nhiên Hoắc Uẩn Khai dừng lại cách chổ anh khoảng hai mét. Não bộ của Lê Phi Phàm nhanh chóng chuyển động, tâm tư xoay chuyển như đã bắt được điều quan trọng nào đó, anh lập tức nói: “Tôi thừa nhận! Tôi đã đi ngược lại lương tâm mà hủy bỏ hạng mục đầu tư sản phẩm AI kiểu mới của công ty, nhưng năm ngoái hạng mục này đã được văn phòng dự án đầu tư thông qua rồi mà, chẳng qua năm nay tôi mới thấy công nghệ của bọn họ đã vào độ chín.

Tôi chỉ là tìm ra cách dùng mới của một thứ phế phẩm thôi, anh không thể nói tôi không có đạo đức được. Anh cũng hiểu là thương trường như chiến trường mà.”

Hoắc Uẩn Khải không nghĩ tới anh sẽ nói một tràng dài như vậy.

Hắn nhìn anh hỏi: “Vậy nên bây giờ cậu đang sám hối với tôi?”

“À, xem ra không phải.” Lê Phi Phàm vừa nhìn thấy biểu cảm của hắn đã biết mình đoán sai, anh thở phào nhẹ nhõm: “Tôi cũng cảm thấy không phải như vậy, anh đâu phải là người nhỏ mọn.”

Hoắc Uẩn Khải khoanh tay, nói: “Xem ra cậu lén làm không ít chuyện sau lưng tôi.”

“Đâu có.” Lê Phi Phàm không thừa nhận, anh cười nói: “Cái này còn không phải bởi vì tôi nợ anh quá nhiều tiền hay sao, chỉ cần ôm đùi anh là có thể

phát tài, coi như chơi đùa, không có gì đáng nói ấy mà.” Anh lại nhấn mạnh: “Nhưng mà tôi thề, những chuyện đập vào điểm mấu chốt hay đụng tới nguyên tắc thì tôi sẽ không làm.”

Hoắc Uẩn Khải nhận xét: “Hôm nay cậu nhanh mồm nhanh miệng đấy.”

Lê Phi Phàm gượng gạo uốn éo trước kệ sách: “Tại vì thoát nhìn anh như sắp nổi giận ấy.”

“Ồ?” Hoắc Uẩn Khải thốt ra một âm tiết nghi vấn, hần bình tĩnh hỏi: “Vậy ư?”

Lê Phi Phàm sợ nhất khi thấy hần như vậy, bởi vì mỗi lần Hoắc Uẩn Khải lộ ra biểu cảm như thế này là anh biết hần không đùa, chắc chắn lúc này đã tức lắm rồi.

Lê Phi Phàm ngập ngừng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy cậu nói thử xem.”

Lê Phi Phàm nghi hoặc: “Nói cái gì cơ?”

“Nói xem cậu đã làm bao nhiêu chuyện trái lương tâm rồi.”

Lại thế rồi.

Lê Phi Phàm không nhịn được mắng thầm ở trong lòng.

Hoắc Uẩn Khải am hiểu nhất là không nói gì nhưng luôn có thể khiến người trước mặt hần bị dọa sợ trước.

Chẳng qua Lê Phi Phàm của hiện tại đâu còn là Lê Phi Phàm lúc mới quen biết Hoắc Uẩn Khai nữa.

Ban đầu anh không dám khiêu khích hần, hiện tại từ tận đáy lòng, anh đã không còn sợ hãi trước thân phận của Hoắc Uẩn Khải nữa.

Đương nhiên cũng bởi vì thái độ dung túng từ trước tới nay của Hoắc Uẩn Khải mới khiến Lê Phi Phàm tràn đầy tự tin như vậy.

Cho nên khi Hoắc Uẩn Khải bày ra vẻ “Tự mình nói, đừng để tôi ép hỏi cậu”, Lê Phi Phàm thật sự nghiêm túc hồi tưởng lại. Chỉ tiếc anh mới tăng ca mấy ngày liên tục nên đầu óc vẫn còn mơ hồ.

Suy nghĩ hơn nửa ngày, anh mới nói: “Chẳng lẽ là bởi Hồ tổng kia nhét danh thiếp cho tôi trong tiệc rượu lần trước?”

Tên đó uống say nên toàn nói mấy lời khùng điên như bảo tôi đi theo hắn.”

Sắc mặt của Hoắc Uẩn Khải lạnh hơn.

“Hồ tổng nào?”

“Cũng không phải vì chuyện này?” Lê Phi Phàm sửng sốt, lúc này mới nhớ phải trả lời hắn: “Của công ty Khải Minh đó.”

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh chằm chằm: “Tại sao lúc đó không nói cho tôi biết?”

“Thì bởi lúc đó tôi đang đại diện cho công ty của mình mà.” Lê Phi Phàm nói: “Nói thật thì chuyện nhỏ như thế, tôi có thể tự xử lý được. Tôi tát gã một cái ngay tại chỗ, nhắc tới chuyện này tôi còn thấy xui.”

Hoắc Uẩn Khải tiến hai bước, đứng ở ngay trước mặt Lê Phi Phàm. Chiều cao của hai người thực tế không chênh lệch lớn, chỉ tầm một phần ba cái đầu.

Nhưng khung xương của Hoắc Uẩn Khải to hơn Lê Phi Phàm rất nhiều. Khí chất của hắn còn áp đảo, lúc Hoắc Uẩn Khải ở gần Lê Phi Phàm như vậy, thoạt trông như hắn có thể ôm trọn lấy anh.

Hoắc Uẩn Khải rũ mắt, hỏi anh: “Có phải bây giờ cậu thấy bản thân rất giỏi không?”

Giọng nói của hắn nghe khá bình tĩnh.

Giác quan thứ sáu của Lê Phi Phàm nói cho anh biết đây không phải câu hỏi dễ trả lời, anh đáp theo phản xạ có điều kiện: “Tuyệt đối không phải.”

“Nhưng rõ ràng cậu không nói như vậy.” Hoắc Uẩn Khải chậm rãi nâng cằm Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm mờ mịt: “Tôi đã nói không phải rồi mà.”

Hoắc Uẩn Khải không đáp, đột nhiên khom lưng nói ở bên tai anh: “Chúng ta cùng chơi một trò chơi được không?”

“Hả?” Lê Phi Phàm há hốc miệng: “Trò gì?”

Tay của Hoắc Uẩn Khải nắm lấy tay anh dắt đi, Lê Phi Phàm ngây người, để mặc Hoắc Uẩn Khải nắm tay kéo ra khỏi kệ sách. Sau đó anh bị hắn dẫn tới trước cửa phòng nghỉ riêng, Hoắc Uẩn Khải đẩy cửa bước vào.

Lê Phi Phàm nhìn sơ qua không gian phòng nghỉ.

Lúc trước anh đi theo Hoắc Uẩn Khải làm việc, giữa trưa cũng hay đến chỗ này nghỉ ngơi nên không cảm thấy xa lạ gì.

Hiện tại xem ra, bố cục không có thay đổi gì lớn.

“Sao lại tới đây...” Lê Phi Phàm vừa mới hỏi, Hoắc Uẩn Khải đang đi ở phía trước đột ngột xoay người lại.

Hắn chỉ vươn tay ra đóng cửa phòng nghỉ lại.

Lê Phi Phàm bị vây giữa hai cánh tay của hắn, khoảng cách giữa hai người gần đến mức chóp mũi của Lê Phi Phàm suýt cọ vào áo sơ mi của Hoắc Uẩn Khải, anh cũng ngửi được một mùi hương lạnh lẽo nhàn nhạt trên cổ hắn.

“Đây là mùi gì vậy?” Lê Phi Phàm còn ngửi thêm hai cái: “Thơm đấy.”

Mùi này khác với mùi hương trên người Hoắc Uẩn Khải lúc trước.

Anh vừa hỏi xong thì đã nghe thấy một tiếng “cạch” nhỏ vang lên.

Lê Phi Phàm nghiêng người nhìn, phát hiện Hoắc Uẩn Khải đã khóa cửa.

Lê Phi Phàm hỏi: “Anh khóa cửa làm gì vậy?”

Anh thấy bầu không khí có vẻ là lạ.

Kết quả, Hoắc Uẩn Khải như đã chịu quá đủ mấy câu hỏi ngốc nghếch của Lê Phi Phàm lúc trước, hần cười lạnh bên tai anh: “”Làm” em.”

Cho dù Lê Phi Phàm từng nghĩ tới phương diện này, nhưng anh vẫn bị hai chữ kia của Hoắc Uẩn Khải làm cho rùng mình. Anh trợn tròn mắt, ngẩng đầu nhìn hần.

Lê Phi Phàm nhận ra hần nói xong câu đó thì đã khôi phục về bình tĩnh ban đầu.

Hần đè anh lên cửa, đồng thời dùng sức xoay người anh lại ấn lên đó, bắt đầu đưa tay kéo quần của anh xuống.

Lê Phi Phàm chỉ cảm thấy choáng váng.

Cổ và mặt của anh đang tì vào cửa nhanh chóng đỏ bừng.

Anh vừa giãy giụa giữ chặt quần của mình vừa mắng: “Anh điên à! Mẹ nó đừng có kéo nữa, thắt lưng sắp siết trầy da bụng tôi rồi!”

Giây tiếp theo là âm thanh dây lưng bị giật ra đầy thô bạo.

Quần của Lê Phi Phàm đã sắp bị cởi.

Động tác của Hoắc Uẩn Khải rất trực tiếp, sức còn lớn.

Lê Phi Phàm phải tập trung hết sức vào cái quần của mình. Tay chân anh luống cuống, chặt vật không chịu nổi, anh vừa giãy vừa liên thanh nói: “Nhị gia, gia, chúng ta không thể cứ thế mà làm được đâu, anh quên là đang ở công ty à? Ít nhất cũng phải để tôi chuẩn bị tâm lý một chút, có là tội nhân bị tử hình thì trước khi lên pháp trường cũng còn có cơ hội khiếu nại cơ mà.”

Anh vừa mới dứt lời đã phải kêu rên một tiếng. Bởi vì Hoắc Uẩn Khải cố định tay anh trên đỉnh đầu, dùng cơ thể đè chặt anh lên trên cửa.

Lê Phi Phàm khó khăn ngẩng đầu, phát hiện Hoắc Uẩn Khải đang dùng một cái cà vạt màu đen trói tay anh.

Không biết hấn thắt kiểu gì, nhìn qua rất đơn giản nhưng mà không cách nào thoát được.

Sở dĩ Lê Phi Phàm vẫn luôn giãy giụa là bởi mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ.

Anh không thể ngờ chuyện sẽ tới nước này, dù sao anh chỉ tới tìm Hoắc Uẩn Khải nói chuyện một lúc mà thôi. Từ lúc bước vào văn phòng của Hoắc Uẩn Khải đến tận bây giờ, cả quá trình chưa đầy mười phút.

Lê Phi Phàm theo bản năng lộ vẻ kinh sợ và hoảng loạn.

Đến khi tay anh bị trói chặt lại, cảm giác áp bách ở trên người Hoắc Uẩn Khải mới giảm bớt phần nào, bắt đầu bình tĩnh hơn.

Một bàn tay của hắn bắt lấy bàn tay ở trên đỉnh đầu Lê Phi Phàm, một cái tay khác thì vươn đến cởi từng cúc áo của anh. Lê Phi Phàm chỉ cảm thấy tuyệt vọng vì cảm nhận được phía dưới của mình bỗng trở nên mát mẻ, cái quần anh cố bảo vệ hơn nửa ngày chung quy vẫn bị tụt đến mắt cá chân. Cảm giác này còn khiến anh cảm thấy thẹn thùng hơn so với việc bị người

lột sạch trên giường.

Hơn nữa bây giờ là ban ngày, bức màn ở phía sau phòng nghỉ của hắn vẫn đang mở, cứ coi như tầng 69 ở rất cao, phía đối diện cũng không có kiến trúc có độ cao tương đương, nhưng Lê Phi Phàm vẫn cảm giác như bản thân đang t **ần t** **uồng** trước mặt tất cả.

Anh đỏ bừng mặt, nghiêng đầu chôn vào trong cánh tay, buồn bực mắng một câu: “Chết tiệt.”

Đồng thời: “Tạch.”

Mép **quần lót** màu trắng của anh bị người kéo giãn rồi lại thả tay cho bản ngược trở về.

Lê Phi Phàm run lên, cuối cùng không nhịn được phải xoay đầu, trừng đôi mắt đỏ ửng nhìn người ở phía sau.

Đôi mắt của Hoắc Uẩn Khải cũng chứa ý cười vì phản ứng của anh.

Tâm trạng của hắn đã tốt hơn đôi chút, giây kế tiếp hắn bèn khiêng Lê Phi Phàm ném lên giường.

Tay của Lê Phi Phàm bị trói, chân bị vướng cái quần vẫn chưa tụt hết, lăn hai vòng trên giường mà vẫn không thể kéo được cái chăn che người lại. Trừ việc anh tự làm đầu tóc mình rối tung, gương mặt đỏ bừng mướt mồ hôi thì chẳng còn tác dụng nào khác.

Lê Phi Phàm không phát hiện ra dáng vẻ này của mình chỉ khiến người nhìn muốn cởi sạch đồ của anh.

Anh lườm Hoắc Uẩn Khải, mắng hắn: “Buông tôi ra! Đồ khốn nạn chỉ biết gạt người chơi trò lên giường!”

Hoắc Uẩn nghe anh mắng, hắn xoay người mở ngăn kéo tủ bên cạnh.

Sau đó hắn lấy ra mấy món đồ từ bên trong rồi xoay người ném lên giường.

Lê Phi Phàm còn chưa nhìn kỹ thì đã thấy Hoắc Uẩn Khải quỳ một chân lên trên giường.

Hắn nhặt một cái bình gì đó lên nhìn một chút, sau đó lẳng lặng bắt đầu vặn mở nắp chai.

Chờ đến khi Lê Phi Phàm nhìn rõ được thứ ở trong tay hắn, đầu óc kêu “ầm” một tiếng rồi sụp đổ.

Cho dù toàn là chữ tiếng Anh nhưng Lê Phi Phàm vẫn nhận ra được đó là một chai dầu bôi trơn.

Anh khiếp sợ hỏi: “Anh cmn sao lại có mấy thứ này trong văn phòng?”

Hoắc Uẩn Khải bình tĩnh nhìn anh: “Trong nhà cũng chuẩn bị sẵn cái này, lần sau sẽ để cậu thử.”

“Điên mới muốn thử!” Lê Phi Phàm vừa thấy cái tên còn ăn mặc chỉnh tề ở trước mắt khiến anh ngửa răng, vừa xấu hổ vì giọng điệu bình thản của hắn. Anh nhắc chân lên đá hắn: “Cút đi!”

Kết quả quần của anh rút một ống ra, càng tiện hơn để anh đá hắn.

Hoắc Uẩn Khải không cho Lê Phi Phàm cơ hội đó, hắn nhanh tay nắm lấy mắt cá chân của anh, thuận tay cởi luôn ống quần còn lại rồi ném cả cái quần xuống đất.

Vẻ mặt hắn không thể hiện điều gì nhưng hành vi đã nói cho Lê Phi Phàm biết – Đây là chuyện một khi đã xảy ra thì sẽ không thể quay đầu lại.

Hoắc Uẩn Khải nhìn thoáng qua Lê Phi Phàm vẫn đang nằm, giờ đồng hồ lên nhìn, nói: “Từ lúc tôi bắt đầu hỏi cậu đến bây giờ đã trôi qua mười lăm phút, vậy mà cậu vẫn chưa nhận ra được vấn đề nằm ở đâu.”

Lê Phi Phàm đâu còn sức nghĩ chuyện này, anh giãy giụa, ngoài miệng chỉ biết xả giận: “Anh mới bị điên, anh mới có vấn đề đấy.”

Hoắc Uẩn Khải nhắc nhở anh: “Mười sáu phút.”

Giây tiếp theo, Hoắc Uẩn Khải trực tiếp tách hai chân Lê Phi Phàm, đè anh xuống, xoa mái tóc của Lê Phi Phàm rồi ép anh hơi ngửa đầu lên. Đầu tiên hấn cho anh một nụ hôn sâu, sau đó mới khàn giọng nói nhỏ bên tai anh: “Từ bây giờ trở đi, khi nào cậu nhận ra mình sai ở đâu thì khi đó tôi mới dừng lại.”

Chương 69

Lúc này Lê Phi Phàm không còn sức để suy nghĩ mình có vấn đề gì nữa.

Rèm cửa sổ trong phòng nghỉ tầng 69 mở toang, ánh nắng chói chang bên ngoài chiếu vào khiến người ta không thể mở mắt. Tất cả khiến cảm giác xấu hổ như bị phóng đại vô số lần, lý trí muốn tránh nhưng thói hiếu thắng trong xương cốt của đàn ông lại biến tình trạng này trở thành chất xúc tác mãnh liệt.

Nhất là khi bản thân lại là một người đàn ông bình thường khỏe mạnh.

Mà bên cạnh lại là người mình thích, thậm chí còn khá hứng thú với thân thể hấn nữa chứ.

Chất xúc tác trở nên mãnh liệt hơn.

Lê Phi Phàm nghĩ là Hoắc Uẩn Khải đã hiểu lầm mình.

Có lẽ mục đích của hấn không phải chuyện này, nhưng Lê Phi Phàm anh đây chẳng phải một tên đầu gối.

Anh phản ứng rất nhanh.

Nhanh đến nỗi bản thân cũng phải ngạc nhiên.

Cho nên khi anh không giãy giụa, thậm chí còn nhào lên phản kích, Hoắc Uẩn Khải cũng bị anh làm cho bất ngờ, hấn không đợi anh suy nghĩ xong đã nhíu mày hỏi anh: "Những lời cậu nói trong thang máy là thật?"

Lê Phi Phàm nằm ở trên giường, phần da quanh môi đỏ lên sau khi bị chà đạp, trông càng rõ hơn vì da anh rất trắng, cộng với mái tóc tán loạn khiến

người ta nghĩ đến nụ hoa dính sương sớm, chỉ cần một chút ánh nắng là có thể nhìn thấy nụ hoa nở rộ diễm lệ, thu hút mọi ánh nhìn.

Chỉ tiếc bản thân Lê Phi Phàm lại không nhìn thấy.

Hoắc Uẩn Khải dừng giữa chừng, lại còn nhắc đến thang máy, anh chỉ cảm thấy bực bội.

Anh nhắm mắt, dùng giọng mũi đầy bất mãn nói: "Tôi chưa nói gì cả."

Thật ra là bởi anh không thực sự nghiêm túc nghĩ về nó.

Anh không để ý chuyện này, đáng vẻ vội vã chuyển chủ đề, rõ ràng là muốn cho qua.

Hoắc Uẩn Khải nói: "Vậy nghĩ kỹ đi."

"Không muốn!" Anh bất chấp tất cả, đầu óc còn đang mơ hồ.

Một người đàn ông bình thường mà bị dừng nửa chừng thì sao có thể không khó chịu, anh còn nhắm mắt lại mắng hấn: "Lúc như thế này còn đi hỏi linh tinh, nếu không phải "không được" thì chính là đang tự ti, anh có nhanh lên không?"

Hoắc Uẩn Khải không đáp lại.

Cuối cùng, Lê Phi Phàm đành mở mắt ra.

Đôi mắt Hoắc Uẩn Khải đen sẫm, hấn nhìn chằm chằm Lê Phi Phàm hai giây, đột nhiên duỗi tay tháo cà vạt đang trói tay anh.

"Trò chơi kết thúc." Hấn nói.

Lê Phi Phàm: "....."

Anh lập tức giơ tay nắm quần áo Hoắc Uẩn Khải, ngăn hấn đứng dậy.

Lê Phi Phàm cúi đầu nhìn bản thân rồi lại trừng mắt nhìn Hoắc Uẩn Khải, kinh ngạc: "Anh biến tôi thành như vậy rồi còn muốn đi???"

Hoắc Uẩn Khải hít sâu một hơi, như là rất bất đắc dĩ với phản ứng của anh. "Tự làm đi." Hấn nói.

"Không đấy." Lê Phi Phàm nói: "Nếu anh không làm được thì để tôi làm anh."

Hoắc Uẩn Khải chột nhìn về phía anh.

"Cậu vừa nói gì?" Hấn híp mắt hỏi.

Lê Phi Phàm nhìn mình, với tay lấy lọ dầu Hoắc Uẩn Khải mở ra nhưng lại vớt qua một bên, nói: "Nếu anh "không được" thật thì để tôi làm anh, dù sao đều có đủ đồ, tuy chưa có kinh nghiệm gì nhưng tôi sẽ cố không làm anh đau."

Anh vừa nói vừa quơ cái chai.

Hoắc Uẩn Khải nhìn dáng vẻ chật vật, trông rõ nhếch nhác mà lại dám nói khoác không biết ngượng của anh.

Hấn lấy cái chai trong tay Lê Phi Phàm.

Nói: "Tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng."

"Cơ hội gì cơ?" Lê Phi Phàm đoạt lại cái chai: "Tôi rất giỏi, anh yên tâm đi. Nếu hôm nay còn dùng tay nữa, chuyện này mà truyền ra ngoài thì cả hai ta sẽ mất mặt chết. Mà anh yên tâm, chuyện ai trên ai dưới thì tôi nhất định sẽ cho anh thể diện..."

Lê Phi Phàm còn chưa nói xong đã bị người đè lên.

Anh sửng sốt một chút, sau đó hùng hổ mắng: "Má nó, anh cởi đồ đã chứ, tôi không mảnh vải che thân mà anh lại mặc chỉnh tề."

Chờ đến khi cảm giác lạnh lẽo ập đến, anh mới nhận ra, xoay người định bò dậy trốn đi.

"Không phải chứ, Hoắc Uẩn Khải, anh đang làm gì! Con mẹ nó anh có nhầm lẫn gì không." Anh bò về phía đầu giường, sau đó bị hấn kéo về.

Hoắc Uẩn Khải đê anh lại, nhấn mạnh từng chữ: "Từ lúc bắt đầu tôi đã nói là tôi sẽ "làm" cậu."

"Nhưng không phải anh "không được" à?" Lê Phi Phàm chế giễu lại.

Hoắc Uẩn Khải cười lạnh: "Rốt cuộc tôi có được không, cậu thử xem chẳng phải sẽ biết?"

Đến chiều, bức màn phòng nghỉ mới được kéo lên, ánh sáng chiếu vào phòng nghỉ tối mịt.

Lê Phi Phàm ôm chần ngồi, tóc tai bù xù, đôi mắt đỏ hoe như vừa khóc, vai và cổ lộ ra những dấu vết lấm tẩm. Vẻ mặt cũng như đi vào cõi thần tiên.

Ai mà thấy bộ dạng này, nhất định sẽ cho rằng anh vừa bị chà đạp.

Đương nhiên, trên thực tế cũng chả khác là bao.

Khi tiếng nước trong phòng vệ sinh dừng lại, người bên trong quần khăn tắm đi ra, Lê Phi Phàm như bị giật mình, anh nắm gối đầu ném qua, phần nộ nói: "Đồ lừa đảo chết tiệt! Tôi chưa được ở trên lần nào cả!"

Hoắc Uẩn Khải giơ tay hất cái gối trắng như tuyết đang bay đến ra.

"Không phải hai lần sau cậu đều ở trên à?" Hoắc Uẩn Khải bình tĩnh nói.

Không biết Lê Phi Phàm nghĩ đến cái gì, anh ngượng chín cả mặt.

Bởi vì anh biết Hoắc Uẩn Khải đang nói tới cái gì, nhất là lần cuối cùng anh còn bị bắt ngồi trong lòng hắn, còn quay mặt ra cửa sổ, sau đó thì ý thức của anh đã trở nên mê mẩn.

Nhưng Lê Phi Phàm không cam lòng, tiếp tục nói: "Anh biết rõ ý tôi nói không phải cái này!"

Hoắc Uẩn Khải lấy hai chiếc áo sơ mi từ trên giá áo, quay lại ném lên trên giường.

Hắn thản nhiên nhìn anh: "Cho dù hiện tại tôi cho cậu đề, cậu có đứng được không?"

"Tôi..." Lê Phi Phàm lập tức á khẩu.

Anh xúc chần lên nhìn thoáng qua, lập tức nổi đóa: "Còn không phải tại anh à."

Anh thật sự không ngờ Hoắc Uẩn Khải lại đã man trong chuyện này như vậy.

Không phải nói động tác của hắn thô bạo, dù sao từ đầu tới đuôi hắn cũng không làm anh bị thương. Anh là nói sức kiềm chế của hắn rất mạnh, lần nào Lê Phi Phàm cũng không thể phản kháng nổi.

Hiện tại anh đang rất mệt, cực kỳ mệt, cảm giác tay chân nhũn hết ra.

Lúc này có mà đứng lên bằng niềm tin và hy vọng.

Hoắc Uẩn Khải xoay người, Lê Phi Phàm vô tình nhìn thấy một đống vết như mèo cào, lập tức làm bộ như không nhìn thấy, ngẩng đầu nhìn trời. Toàn là kiệt tác của mình.

Có một số vết là anh cố ý, nhưng hầu hết đều là vết cào vô ý thức lúc đang cao trào.

"Đi tắm rửa đi." Hoắc Uẩn Khải vừa nhắc nhở anh vừa cúi đầu nhặt bao trên mặt đất ném vào thùng rác.

Lê Phi Phàm nhìn chần đệm bữa bọn, rốt cuộc mới bừng tỉnh nhận ra anh và Hoắc Uẩn Khải thật sự đã đi tới bước cuối cùng, thậm chí hai người còn rúc ở trong công ty cả buổi chiều.

Anh cố hồi tưởng lại xem ai là người bắt đầu trong hai người bọn họ.

Hình như là Hoắc Uẩn Khải, mà hình như là chính anh.

Dù sao Lê Phi Phàm đã biết chuyện Hoắc Uẩn Khải từng có ý định tha cho anh.

Nhưng đàn ông mà, đã xảy ra thì là đã xảy ra, cảm giác lúc làm mới là quan trọng nhất.

Chẳng lẽ xong việc rồi lại đi hối hận chắc?

Tuy nhiên Lê Phi Phàm vẫn nhớ tới một chuyện, anh khom lưng nhặt áo sơ mi nhăn nhúm khoác lên người, vừa bước xuống giường vừa hỏi Hoắc Uẩn Khải đang lau tóc: "Không phải anh giận chuyện tôi muốn đi châu Âu chứ?" Hoắc Uẩn Khải dừng lại nhìn anh.

Lê Phi Phàm nói: "Tôi muốn đi châu Âu là do giám đốc của hạng mục lần trước mời, sếp bọn họ ở bên kia nên tôi mới quyết định đi."

Hoắc Uẩn Khải bỏ khăn lông trên tay xuống, ngồi vào mép giường.

"Lại đây." Hấn nói.

Chân Lê Phi Phàm có hơi mềm, nhưng anh vẫn đi qua: "Làm gì?"

"Kết hôn đi." Hoắc Uẩn Khải thản nhiên nói.

Lê Phi Phàm: "....."

"Người ta hay nói “tình yêu lên não”, chơi xong là bỏ.”

Lê Phi Phàm kinh ngạc hồi lâu, thấy Hoắc Uẩn Khải vẫn đang nhìn chăm chăm mình, anh lẩm bẩm: "Không ngờ anh lại là giống loài quý hiếm, đã bắn sạch sẽ nhưng vẫn muốn chịu trách nhiệm." Lê Phi Phàm cảm khái: "Nhị gia, sợ là trên đời này tìm không ra người đàn ông thứ hai tốt như anh đâu."

Hoắc Uẩn Khải nói: "Vấn đề lúc đầu hỏi cậu cũng bao hàm cả ý muốn của tôi, tôi sẽ không ép cậu trả lời, trực tiếp kết hôn đi."
"Kết cái gì mà kết." Lê Phi Phàm lập tức nói, "Không kết!"

Thái độ của anh cứ như nghe thấy cái gì kinh khủng lắm.

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh chăm chú, nhưng hẳn không tỏ vẻ gì với phản ứng của anh, còn hỏi: "Vì sao?"

"Còn vì sao nữa?" Lê Phi Phàm thản nhiên đáp: "Tôi không cần anh chịu trách nhiệm. Nói thật với anh, hôn nhân với tôi mà nói chẳng là gì cả, tôi thấy mối quan hệ hiện tại rất ổn, kết hôn thì không cần thiết."

Hơn nữa anh còn dạy bảo Hoắc Uẩn Khải: "Tôi nói này, tôi biết hai ta không phải quan hệ bao dưỡng bình thường, nhưng ý thức trách nhiệm của anh quá mạnh rồi đó. Lên giường là nghĩ đến kết hôn, quá khoa trương, thời phong kiến Đại Thanh đã tàn bao nhiêu năm rồi."

Hoắc Uẩn Khải nhướng mày: "Cậu xác định đây là lý do của cậu?"

"Chứ sao." Lê Phi Phàm cúi đầu hôn lên môi hẳn một cái: "Tôi không kết hôn đâu, kết hôn không vui chút nào."
Hoắc Uẩn Khải nhìn anh thật kỹ.

Hắn cười giễu một tiếng, không nói gì nữa, chỉ vỗ nhẹ anh: "Đi tắm đi."

Lê Phi Phàm bị bắt ngờ vỗ vào phía sau, anh lập tức che “Phàm nhỏ” suýt

bị trầy da mà đi vào trong.

Lúc nước ấm từ đỉnh đầu dội xuống, Lê Phi Phàm cúi đầu đứng ở phía dưới vòi hoa sen lau mặt.

Dòng nước chảy qua tóc anh, dọc theo cổ, một đường chảy xuống dưới.

Lê Phi Phàm chống tay lên bức tường bằng gạch men, hồi lâu không động đậy.

Trong đầu anh vẫn xoay quanh lời đề nghị kết hôn của Hoắc Uẩn Khải, cũng bởi vì lời nói này, Lê Phi Phàm mới mơ hồ biết nguyên nhân thật sự khiến hắn tức giận hôm nay.

Là vì câu nói vô tâm kia của anh.

Trước đây, Lê Phi Phàm chỉ biết Hoắc Uẩn Khải không thích anh nói “kết thúc”. Anh vẫn luôn cảm thấy mình bị kẹt trong cái thân phận tình nhân, và anh thì không phải không thể chấp nhận cứ tiếp tục sống như thế với hắn. Nhưng đột nhiên nghe thấy hai chữ “kết hôn”, phản ứng đầu tiên của anh là lùi bước.

Hôn nhân với anh mà nói đúng thật không là gì cả, anh chỉ bị sự nghiêm túc của Hoắc Uẩn Khải dọa sợ.

Anh không ngờ hắn lại có thể nói ra hai chữ đó đơn giản như vậy.

Ngay từ đầu, thân phận bọn họ đã chú định Lê Phi Phàm sẽ không nghiêm túc nghĩ đến một cái kết cho mối quan hệ này. Điều duy nhất anh nghĩ tới chính là những gì anh đã từng đã nói với Hoắc Uẩn Khải— Một ngày nào đó hắn không cần anh nữa, hãy thả anh đi.

Cho nên sự phản kháng của anh rất rõ ràng.

Có lẽ Hoắc Uẩn Khải không biết vì sao anh sẽ có phản ứng như vậy.

Thế nên hẳn chỉ thản nhiên hỏi một câu chứ không khăng khăng chờ một câu trả lời.

Điều này khiến Lê Phi Phàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lại như có thứ gì đó càng nặng nề xuất hiện.

Sự nặng nề xuất phát từ sự tôn trọng, thấu hiểu và yêu mến từ trước tới nay đối với Hoắc Uẩn Khải. Lê Phi Phàm vẫn luôn cảm thấy cho dù bọn họ là quan hệ bao nuôi không bình đẳng, Hoắc Uẩn Khải chắc chắn là kim chủ tốt nhất trên thế giới.

Cũng bởi vì sự trân trọng này, anh mới xác định là bản thân thích hẳn.

Nhưng cái “thích” này không đủ để anh tự giam mình vào lồng giam khác trong khi chưa thoát khỏi tầng gông xiềng đầu tiên.

Lê Phi Phàm lần đầu tiên cảm thấy sợ.

Không vì điều gì khác, anh đang sợ mối quan hệ vốn đã không bình đẳng này.

Thân phận của Hoắc Uẩn Khải tuyệt đối áp đảo anh, còn về tình cảm cá nhân, Lê Phi Phàm có thể cảm giác được rõ ràng bản thân không sâu nặng bằng hẳn.

Cho nên cùng ngày, anh thừa dịp Hoắc Uẩn Khải đi ra ngoài mở hộp, lén trốn đi một mình.

Hơn nữa anh lâm thời sửa lại vé máy bay đi Châu Âu ngay trong đêm.

Đến lúc lên máy bay, anh vẫn còn có chút đứng ngồi không yên.

Di động kêu ting ting.

Khâu Hương nhắn tin cho anh, nội dung là: Nhị gia nói, bên ngoài chú ý an toàn, nhớ trở về sớm.

Câu tiếp theo: Còn nữa, em cuốn gói chạy nhanh như vậy là thật sự cho rằng không ai thấy hả, cả công ty đều biết người em đầy dấu vết của Nhị gia, ngốc.

Đồng thời cô gửi cho anh một đường link.

Tiêu đề: 《Bật mí chuyện riêng tư hào môn: Người yêu Hoắc Nhị gia quật khởi》 Nội dung đều là bịa đặt, trọng điểm là câu nói của anh trong thang máy lúc sáng.

Có người đào ra hiện tại giá trị con người anh không thấp, nói anh bây giờ cứng cáp rồi, công khai tuyên bố muốn đá Hoắc Uẩn Khải.

Có người nghi ngờ tính chân thật của tin tức.
Nhưng càng có rất nhiều người hưng phấn.

Cho nên tin này rất hot.

Có người nói: "Cái cậu Lê Phi Phàm này thật ngạo mạn, tôi nghe nói lúc trước cậu ta chỉ là một người thường hai bàn tay trắng, nhờ quyến rũ Hoắc Nhị gia giàu có mà có thể trở mình. Hiện tại giỏi rồi, dám trực tiếp đá kim chủ?"

Cũng có người nói: "Không thể nào, chẳng lẽ cậu ta lên chuyển tài sản của Hoắc thị đi rồi hả? Còn không thì sao dám ngang nhiên nói như vậy, Hoắc Nhị gia không trực tiếp đánh chết cậu ta sao?"

Còn có người nói là: "Chẳng lẽ mọi người không cảm thấy cậu Lê gì đó ăn cháo đá bát sao? Không phải bên ngoài vẫn luôn đồn Hoắc nhị gia rất thích tình nhân này, thế mà cậu ta mới phát đạt đã trở mặt không nhận người, quá ác độc."

Lập tức có người phản bác: "Có loại người luôn thích nói nhảm, sợ là đã quên Hoắc nhị gia có ánh trăng sáng rồi.

Lê Phi Phàm là thể thân đó, mọi người có hiểu không, hiện tại xoay người

trả thù thì đã làm sao?"

"Loại drama từ đời nảo đời nào rồi, chả biết nên nói gì luôn."

Lê Phi Phàm nhìn hồi lâu: "....."

Nói tóm lại, chỉ vì một câu nói thuận miệng của anh mà scandal từ lúc bắt đầu đi theo Hoắc Uẩn Khải cho tới nay đã bị đào ra xào lại.

Từ lúc ban đầu anh không từ thủ đoạn thượng vị, tới lúc được Hoắc Uẩn Khải coi trọng.

Từ chuyện ánh trăng sáng Thư Dịch Khinh của Hoắc Uẩn Khải, cho đến nhà họ Thư phá sản, ánh trăng sáng không rõ tung tích.

Sau lại có cách nói, nôm na là ánh trăng sáng mất tích kia thật ra đã bị Hoắc Uẩn Khải giấu đi rồi. Lê Phi Phàm bị xem là bia đỡ đạn, rốt cuộc không chịu nổi ngày tháng bị người ta xem như kẻ thay thế nữa.

Nói anh lén dời tài sản riêng của Hoắc Uẩn Khải đi, sớm đã quyền rũ Tần Bách Dạ của nhà họ Tần ở Thịnh Kinh.

Lại còn có mấy chứng cứ thoát nhìn rất có sức thuyết phục bị đào ra.

Một drama nhỏ dần dần biến thành một cái drama to bự.

Lê Phi Phàm không ngờ anh mới ngủ cùng Hoắc Uẩn Khải mà bên ngoài đã điên đảo hết lên.

Khâu Hương gửi tin nhắn nói: Phòng Quan hệ công chúng sẽ xử lý, gửi em xem là để cho em biết, lần sau đừng có để vạ miệng.

Lê Phi Phàm nhăn lại một cái mặt cười.

Hơn nữa không biết vì sao, anh lại có ảo giác "bản thân tôi là tra nam", ngủ xong lại trở mặt không chịu trách nhiệm, còn tạo ra một đồng cục diện rối rắm rồi buông tay mặc kệ, chờ người giải quyết hộ.

Chỉ có chiếc đệm lót hai lớp ở dưới mông anh lấy từ chỗ tiếp viên hàng không là đang nhắc nhở anh.

Không, mình mới là người bị đê.

Cho nên mình không sai.

Mình không phải đang tự bào chữa.

Trước khi máy bay cất cánh, thậm chí anh còn yên tâm gửi tin nhắn cho Hoắc Uẩn Khải.

Nội dung là: Nếu lần sau anh đồng ý cho tôi ở trên, tôi sẽ không so đo việc anh đê tôi đến nỗi phải mượn đệm của tiếp viên hàng không.

Hoắc Uẩn Khải lập tức trả lời anh.

—— Lần sau đi máy bay riêng của gia đình.

Chương 70

Lần này, Lê Phi Phàm dứt khoát ở lại nước ngoài suốt nửa tháng.

Cũng không phải vì nguyên nhân nào khác, chẳng qua lúc vừa đặt chân lên đất khách quê người, đột nhiên anh cảm thấy đã tới đây thì nên thừa dịp hưởng thụ cuộc sống độc thân một chút xem sao.

Nên sau khi xử lý xong công việc, anh lập tức bay đến một thành phố khác.

Đã rất lâu rồi Lê Phi Phàm không ở một mình như thế này, từ khi anh bắt đầu xuyên đến đây đã bị buộc chặt với rất nhiều người và chuyện khác nhau, bị buộc phải quyết định nhiều vấn đề. Nhưng lần này, việc anh và Hoắc Uẩn Khải thực sự xảy ra quan hệ đã đủ chứng minh dù tương lai có ra sao, chắc chắn bọn họ sẽ không thể quay lại mối quan hệ hợp tác thuận tụy như ban đầu.

Cho nên Lê Phi Phàm mặc kệ tất cả, không nghĩ ngợi thêm gì nữa. Anh như một kẻ lang thang, cho chim bồ câu ăn ở đầu đường nước ngoài, cho ông lão ăn xin ven đường ít ngoại tệ, ban đêm lại đến một quán bar, một mình gọi cả bàn rượu rồi không uống hớp nào đã đi mất.

Ngoại trừ hôm anh gửi cho Hoắc Uẩn Khải một tin nhắn lúc còn trên máy bay thì sau đó không liên lạc với hắn lần nào nữa.

Thậm chí anh còn không liên lạc với bất kỳ ai, như đang cố ý ném mình vào một môi trường hoàn toàn mới vậy.

Rốt cuộc vào một buổi sáng, anh vừa đẩy cửa sổ ra, thấy mấy cành cây khô trơ trọi đã bị phủ lên một lớp sương muối trắng muốt mới đột nhiên phát hiện— thì ra mình thực sự rất nhớ một thành phố tên là Thịnh Kinh.

Phải nói là không chỉ là nhớ thành phố mà còn nhớ cả những người sống ở đó nữa.

Con người là sinh vật bầy đàn, trước giờ Lê Phi Phàm vẫn luôn không chịu được cô đơn.

Ngoại trừ Hoắc Uẩn Khải, anh phát hiện mình còn nhớ cả mấy lời căn dặn của chị Lan, nhớ chú Phúc vẫn kiên trì tưới nước trong vườn mỗi sớm tối, nhớ Hoắc Thất luôn miệng ồn ào, nhớ Tưởng Huân cứ hờ ra là gọi cho anh, còn có cả Tần Bách Dạ mỗi lần quan tâm anh cũng phải cố kiềm chế...

Những người này cùng đan thành một tấm lưới mang tên cuộc sống, trói chặt anh lại.

Cuối cùng, Lê Phi Phàm quyết định về nước.

Một ngày trước khi lên máy bay về nước, anh mở điện thoại lên, không ngờ chẳng có ai liên lạc tới cả.

Lê Phi Phàm lập tức thấy có vấn đề.

Càng lạ hơn là anh không hiểu sao mình lại gọi điện thoại cho từng người một.

Không biết Tưởng Huân đang phóng túng ở đâu, giọng nói lớn đến mức muốn xuyên thủng màng nhĩ: "Alo! Này!

Lê gia, anh đã về rồi à... Đừng ồn, tới ngay đây... Không nói chuyện với anh nữa đâu, có người kêu tôi trở lại uống rượu, giới thiệu bạn gái mới cho tôi." Lê Phi Phàm bị cúp máy.

Anh gọi cho Hoắc Thất, giọng cậu rất căng thẳng: "Anh Lê! Anh đang ở đâu đó? Ông chủ ngu ngốc bên kia vẫn không chịu buông tha à? Không được không được rồi, anh Lê, tôi đang tập lái xe, huấn luyện viên mắng tôi chết mất, về rồi nói ha, tôi cúp đây!"

Lại bị cúp.

Gọi cho Trì Cận, anh ta đang trên bàn rượu.

Gọi cho Thành Dư Nam, anh ta lại tắt máy.

Anh gọi cho Tần Bách Dạ, Khâu Dương nói hấn say rượu chưa tỉnh.

Lê Phi Phàm không biết liệu có phải mấy người này cố ý hay không.

Sau đó anh lướt tới một tên cực kỳ kiệm lời, cuối cùng điện thoại dừng lại ở tên của Hoắc Uẩn Khải, không biết quý thần xui khiến thế nào mà anh lại gọi cho Cao Thăng.

"Không phải là anh cũng đang bận đấy chứ?" Lê Phi Phàm hỏi.

Lúc Cao Thăng nhận được cuộc gọi của anh thì có hơi sững sờ, anh ta dừng lại hai giây mới nói: "Không có."

"Những tin tức trong nước kia đã được xử lý thế nào rồi?"

Lê Phi Phàm hỏi.

Hình như Cao Thăng đi ra chỗ khác, anh ta nói: "Yên tâm đi, cậu không tin năng lực của phòng Quan hệ công chúng trong tập đoàn sao, hiện tại hầu như đã không thể tìm được tin của cậu trên mạng nữa."

Lê Phi Phàm đã nói mà, nếu như khắp nơi đồn tin anh đá Hoắc Uẩn Khải thì sao đám người Tướng Huân có thể bình tĩnh như vậy được.

Một lúc sau, Lê Phi Phàm lại hỏi: "Nhị gia đâu?"

"Đang họp." Cao Thăng nói: "Cậu tìm ngài ấy à? Hiện tại ở nước ngoài đang là ban đêm đúng không, có muốn tôi đưa điện thoại cho ngài ấy không?"

"Không cần đâu, tôi chỉ muốn báo là ngày mai tôi về nước."

Lê Phi Phàm ném điện thoại sang một bên, nằm dang tay dang chân thành hình chữ đại trên giường.

Anh nhìn chiếc đèn chùm mang đậm phong cách châu Âu trên đầu, nghĩ xem rốt cuộc mình đi một vòng lớn như vậy là để làm gì.
Thật ra anh chỉ muốn hỏi thăm Hoắc Uẩn Khải thôi.

Mấy ngày qua anh đã cố không nghĩ về hắn, một khi bóng dáng ấy xuất hiện thoáng qua trong đầu, anh sẽ nỗ lực dời lực chú ý sang chuyện khác như đang thử xem— nếu cuộc sống của mình không có người này thì sẽ ra sao.

Nhưng dáng vẻ của Hoắc Uẩn Khải lúc ngồi trong phòng sách ở Ngọc Kinh Viên, lúc hắn trò chuyện với người ta trên bàn rượu, hình ảnh gò má hắn lúc cúi đầu ký tên lên văn kiện, những hình ảnh ấy cứ lén lút chạy qua đầu anh.

Lê Phi Phàm chưa từng thân mật với bất kỳ ai như với Hoắc Uẩn Khải.

Anh không biết có phải do hai người đã có quan hệ thể xác nên mình mới quan tâm như vậy không.

Ít nhất anh tự thấy bản thân không làm lơ dễ như vậy.

"Đệt." Anh chửi thề một tiếng.

Anh bực bội lăn một vòng, vùi mình vào trong chăn.
Hai giây sau anh lộn lại, hít thở sâu hai cái.

Bởi vì anh lại nghĩ đến hôm ở phòng nghỉ trong văn phòng của Hoắc Uẩn Khải.

Trên thực tế, Hoắc Uẩn Khải đang họp trong miệng Cao Thăng mà Lê Phi Phàm đang nhung nhớ lại chẳng họp hành gì.

Hắn đang ngồi phía sau bàn làm việc, trên bàn bày đầy ảnh chụp của Lê Phi Phàm ở nước ngoài suốt những ngày qua.

Cao Thăng cúp điện thoại, Hoắc Uẩn Khải ngẩng đầu hỏi: "Đã quyết định về rồi à?"

Cao Thăng gật đầu: "Nói là ngày mai về."

Cao Thăng nhìn mấy bức ảnh trên bàn, Lê Phi Phàm trong ảnh rất đẹp. Có ảnh cười to, có ngồi xồm, có ngồi, bức nào cũng giống như người mẫu vậy.

Cao Thăng vừa cạ lời vì vẻ đẹp không góc chết của người này, vừa ngập ngừng hỏi Hoắc Uẩn Khải: "Nếu ngài không yên tâm thì sao không phái người trực tiếp đưa cậu ta về?"

Hoắc Uẩn Khải cầm một tấm hình trên bàn lên.

Người trong ảnh mặc một chiếc áo khoác dài màu vàng nhạt, đứng dưới tán một cây bạch quả lớn trong quảng trường, nhìn xuống chiếc lá màu vàng trên tay, cả người được bao phủ bởi ánh hoàng hôn màu da cam, trông rất an tĩnh.

Hoắc Uẩn Khải xoay ghế nhìn ra cửa sổ, nói: "Không phải là cậu không hiểu cậu ấy, cậu càng cứng rắn, cậu ấy càng dám đập bể đầu chảy máu trong tay cậu."

Cao Thăng nhớ tới lúc anh ta mới quen Lê Phi Phàm.

Lời này quả thật không sai. Có nhiều lúc, Lê Phi Phàm rất tốt tính, nhưng anh rất cố chấp với những quyết định của bản thân.

Cao Thăng suy nghĩ một hồi, vẫn nói ra một cậu đại nghịch bất đạo.

"Nhị gia không lo cậu ta một đi không trở lại à?"

Hoắc Uẩn Khải xoay trở lại, thả tấm ảnh lại trên bàn: "Cậu ấy sẽ trở lại."

Cao Thăng: "Nhưng tôi thấy nửa tháng nay cậu ấy đã đi đến mấy thành phố

rồi, còn khá...”

Vui quên đường về.

Hoắc Uẩn Khải đứng bên cửa sổ.

"Có chút ngại ngùng hơi muộn thôi."

"Cho cậu ấy chút không gian riêng cũng không sao."

Từ hai câu này của Hoắc Uẩn Khải, Cao Thăng nghe ra được cảm giác “bởi vì hiểu nhau, cho nên mới buông thả”.

Lúc Lê Phi Phàm đáp máy bay đến Thịnh Kinh đã là buổi chiều.

Anh vừa ra khỏi sân bay đã lạnh đến run cầm cập.

Không ngờ anh mới ở nước ngoài có nửa tháng mà thành phố Thịnh Kinh đã từ mùa thu bước vào đông mát rồi.

Đây là anh còn mặc áo khoác dày, mà vừa ra khỏi sân bay đã cảm thấy gió thổi rất cả mặt.

Xe của nhà họ Hoắc đã đậu sẵn bên ngoài.

"Cậu Lê." Tài xế bước tới xách hành lý giúp anh.

Lê Phi Phàm tháo găng tay da ra, khom người ngồi vào ghế sau. Vừa mới vào, anh lập tức bị người đàn ông đang ngồi bắt chéo chân cúi đầu làm việc bên cạnh dọa sợ.

"Nhị gia?" Lê Phi Phàm có kinh ngạc, nhưng hơi ấm quanh thân lại khiến anh thở dài thoải mái. Anh trở tay đóng cửa xe lại, sau đó lập tức than phiền: "Có phải Thịnh Kinh trở lạnh quá nhanh rồi không, sẽ không có tuyết rơi đó chứ?"

"Hai ngày nữa sẽ có tuyết." Hoắc Uẩn Khải đóng laptop trên đầu gối lại, ánh mắt lướt qua mái tóc bị gió thổi rối của anh, hần hỏi: "Có uống thuốc không?"

Lê Phi Phàm ngẩn người, sau đó mới chậm rãi gật đầu: "Có."

Hoắc Uẩn Khải ừ một tiếng.

Lê Phi Phàm phải ra nước ngoài nên phải đổi từ thuốc bắc do ông Chúc chuẩn bị thành thuốc viên, kể cả anh có uống thuốc theo kiểu ngày có ngày không thì cũng đã hết thuốc vào một tuần trước. Tuy nói hiện tại việc chính là trị liệu, nhưng thật ra anh cũng không có cảm giác gì.

Hơn nữa, từ sau khi xảy ra chuyện ở nhà họ Đỗ, anh đã không còn phát bệnh nữa.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải hỏi vậy vẫn khiến Lê Phi Phàm thấy hơi chột dạ.

"Sao anh lại tới? Không bận à?" Lê Phi Phàm hỏi.

Hoắc Uẩn Khải: "Cũng ổn."

"À." Lê Phi Phàm cảm thấy lúng túng một cách khó hiểu, anh ho khan một tiếng, lại hỏi: "Anh không hỏi tôi đã làm những gì lúc ở nước ngoài sao?"

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh: "Không phải là đi công tác à?"

Lê Phi Phàm bị chặn họng, khô cần nói: "Đúng thế."

Qua hai giây, anh lại phẩn khởi nói: "Tôi có mang quà lưu niệm về cho anh nè."

"Cái gì thế?"

"Quà lưu niệm cho anh đó." Lê Phi Phàm lập tức móc ra một cái móc khóa hình búp bê, quơ quơ nói: "Anh xem thử, nó giống cái gì?"

"Giống cái gì." Hoắc Uẩn Khải đưa tay cầm lấy đồ vật trong tay anh, lật qua lật lại xem: "Không thấy giống cái gì." Hoắc Uẩn Khải nhìn anh: "Ngược lại là em, hành vi này rất giống đã làm chuyện gì xấu bên ngoài nên muốn tìm đại một vật xấu xí nào đó để đền bù. Vừa chột dạ lại vừa không đủ thành ý."

"Xấu chỗ nào???" Lê Phi Phàm kinh hãi.

Dù đúng là anh cố ý tắt máy, không báo cáo hành trình, nhưng mà anh muốn bù đắp vì nhiều nguyên nhân khác nhau.

Nhưng hẳn nói cái này xấu, rõ ràng đã đả kích anh.

Anh nhìn vật nhỏ tóc đen mặt lạnh, khựng lại hai giây, sau đó ủ rũ nói: "Được rồi, anh không muốn thì thôi."

Kết quả Hoắc Uẩn Khải lại đưa tay cầm thứ trong tay anh đi.

"Không phải anh không cần à?" Lê Phi Phàm hỏi.

Hoắc Uẩn Khải nhìn hai lần, đánh giá: "Giống em."

Lê Phi Phàm trừng mắt: "Vừa nãy anh mới mắng nó xấu xí, bây giờ lại nói nó giống tôi, anh đang chửi tôi xấu xí à?"

"Cho nên đây là em thật à?"

Lê Phi Phàm nổi đóa: "Không sai, đúng là tôi đó! Do một nghệ nhân đường phố nặn ngay tại chỗ tặng tôi đó!"

Lê Phi Phàm vẫn còn xoắn xuýt chuyện vừa nãy hẳn chê nó xấu.

"Anh trả lại cho tôi." Anh thò tay qua muốn cướp lại.

Hoắc Uẩn Khải trực tiếp giơ tay lên cao, Lê Phi Phàm lập tức vươn người qua lấy.

Hoắc Uẩn Khải bình tĩnh nhìn anh: "Nào có đạo lý tặng rồi còn đòi lại."

"Nói láo đó." Lê Phi Phàm nói: "Không tặng anh."

Anh đúng là mắt nảo nên mới muốn tặng hấn món đồ chơi như thế.

Nhưng tay của Hoắc Uẩn Khải cứ đưa lên đưa xuống, sống chết cũng không chịu đưa anh, Lê Phi Phàm trực tiếp lặn thành một cục với hấn ở ghế sau. Đương nhiên, Lê Phi Phàm chỉ có thể khoa tay múa chân, Hoắc Uẩn Khải lại có bản lĩnh khiến anh muốn chạm cũng không được. Rõ ràng chỉ là một chuyện cực kỳ nhỏ, nhưng vì có Lê Phi Phàm nên lại trở nên rất sống động.

Anh không để ý tài xế cứ liên tục nhìn về sau qua kính chiếu hậu, vẻ mặt lúng túng như muốn nói lại thôi.

Cuối cùng tài xế đành yên lặng kéo tấm ngăn cách lên.

Hoắc Uẩn Khải ôm eo Lê Phi Phàm.

Hấn nói nhỏ bên tai anh: "Mỗi lần em lên xe tôi đều khiến tài xế phải kéo tấm ngăn cách lên, em không biết xấu hổ à?"

"Anh đang trách tôi à?" Lê Phi Phàm nhìn qua rồi lại quay mặt lại, anh nhìn hấn từ trên xuống dưới: "Anh sẽ không quên vụ trước đây là vì ai đấy chứ?"

"Cái đó không quan trọng."

"Sao trước kia tôi không phát hiện ra Hoắc Nhị gia đại danh鼎鼎 lại là một cao thủ đồ tội vậy chứ." Lê Phi Phàm vừa giễu cợt vừa cạy tay hấn: "Anh đưa đây."

"Được rồi, được rồi." Hiển nhiên Hoắc Uẩn Khải bị làm phiền không chịu

được: "Tha cho em đó."

Lê Phi Phàm đột nhiên ngẩng đầu, không còn gì để nói: "Anh dựa vào đâu mà đòi tha thứ cho tôi chứ?"

"Tặng đồ cho tôi không phải là muốn tôi tha thứ cho em sao?"

"Ha, anh nằm mơ đi." Lê Phi Phàm nói: "Đưa cho anh là muốn nhắc anh nhớ, dù tôi không bên cạnh anh thì mỗi phút mỗi giây anh đều phải nhớ tôi, để cho mấy kẻ đê tiện muốn leo lên giường anh thấy rõ ai mới là chính chủ."

Đây là một vật chứng minh tình nhân hợp chuẩn, tôi không làm gì sai, không cần anh phải tha thứ."

Hoắc Uẩn Khải cười ra tiếng.

Cười đến mức khiến Lê Phi Phàm đang bịa chuyện cũng suýt bị ngưng tại chỗ.

Hoắc Uẩn Khải gật đầu: "Được, em nói cái gì thì là cái đó."

"Không đúng." Lê Phi Phàm bị hấn ôm chặt, không thể động đậy, đành nói: "Anh phải nói là "Không sai, em không ở bên cạnh, mỗi ngày tôi đều nhớ em, chỉ thích em, không chỉ yêu tính cách của em, còn yêu cả linh hồn và thân thể em nữa", nói mau!"

Hoắc Uẩn Khải chỉnh lại quần áo hơi lôi thôi vì làm loạn lúc nãy của anh.

Hắn nhìn vào mắt anh, nói: "Lúc trước em có nói, tôi mà có nhiều chuyện không nói với em thì em sẽ gây sự với tôi. Vậy bây giờ chính em ở bên ngoài tận nửa tháng, không có bất kỳ tin tức gì, thế mà vẫn muốn làm ầm với tôi à?"

Lê Phi Phàm bị nói đến đỏ mặt, anh né tránh tầm mắt hắn: "Ai gây sự chứ?"

"Đúng, không gây sự." Hoắc Uẩn Khải cắn lỗ tai anh, thấp giọng nói: "Chẳng qua chỉ mạnh miệng thôi."

Lê Phi Phàm đẩy hẳn ra, lại giương mắt lên trừng hẳn.

Hoắc Uẩn Khải lại nói: "Cũng không đúng, miệng của Phàm Phàm rất mềm, chỗ nào cũng mềm."

Eo của Lê Phi Phàm nhũn ra.

Cách nửa tháng, anh đội gió lạnh về nước, nhưng Hoắc Uẩn Khải chỉ cần nói hai câu ngắn ngủi đã khiến anh suýt phát hỏa tại chỗ. Cái gọi là bình tĩnh đã bị đút cho chó ở nước ngoài ăn hết rồi.

Chương 71

Lê Phi Phàm ở bên ngoài nửa tháng, Hoắc Uẩn Khải đích thân đến đón anh.

Vốn còn nghĩ ít nhất Hoắc Uẩn Khải sẽ hỏi mình vài câu, nhưng thật không may, không biết có phải do chênh lệch nhiệt độ quá lớn không mà vừa về đến Thịnh Kinh, anh đã bị cảm lạnh.

Thoạt đầu anh chỉ hơi nóng sốt, nhưng sau đó vừa ho vừa nhức đầu, ho như sắp văng cả phổi ra ngoài, muốn ngừng cũng ngừng không được.

Chị Lan nhìn mà lo lắng, chị vào bếp làm một cốc nước lê đun sôi bùng ra, thấy anh vẫn đứng dưới mái hiên, chị giục: “Sao cậu còn đứng bên ngoài nữa, mau vào đi, nếu không lúc Nhị gia nói thì cậu lại không vui.”

“Em không vui khi nào chứ.” Lê Phi Phàm không chịu thừa nhận.

Đây là ngày thứ ba kể từ lúc anh trở về, tiết trời khá âm u.

Một trận mưa tuyết đổ xuống đúng giờ y như Hoắc Uẩn Khải đã nói. Gió thổi lạnh thấu xương.

Trên người chị Lan đã khoác một chiếc áo choàng lông ngắn sẫm màu, giọng điệu quở trách: “Còn nói à, tối hôm qua không phải hai cậu đã cãi nhau sao? Giọng cậu to tới mức cả sân đều nghe thấy được.”

Nói đến chuyện này, Lê Phi Phàm nhận ly nước mà ngượng ngùng nói: “Ồ, thật ạ?”

Thật ra hôm qua anh muốn về phòng ngủ của mình, nhưng Hoắc Uẩn Khải không cho.

Lê Phi Phàm lấy lý do cảm mạo có thể lây, nhưng anh nói mỗi miệng cũng không có tác dụng.

Cuối cùng Lê Phi Phàm ho một trận kinh thiên động địa, cuối cùng kết thúc bằng việc Hoắc Uẩn Khải ấn người xuống đút cho một muống nước đường.

Sau khi quay về, có vẻ Hoắc Uẩn Khải đã biết cách đối phó với anh hơn nhiều.

Lê Phi Phàm chưa bao giờ thắng được hắn.

“Thịnh Kinh năm ngoái cũng lạnh như thế này sao chị?” Lê Phi Phàm nhìn trời rồi hỏi sang chuyện khác.

Chị Lan nhận lại ly trên tay anh, nhìn từng chiếc lá úa trong sân bị gió thổi bay xuống mặt đất. Chị cũng không thắc mắc vì sao anh là người Thịnh Kinh mà lại không biết thời tiết năm ngoái, chỉ trả lời: “Không đâu, năm nay thời tiết thế này hơi lạ, nói lạnh là lạnh. Bình thường phải cỡ một tháng sau mới lạnh như bây giờ.”

Chú Phúc đang chỉ đạo mọi người quét dọn lại sân.

Nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, chú quay đầu lại cười nói: “Nếu nói theo dân gian trước đây, tuyết rơi càng sớm thì năm sau trời sẽ nhiều mưa, mùa màng bội thu.”

“Không phải là tuyết rơi đúng mùa thì mùa màng mới bội thu sao?” Lê Phi Phàm ngẩng đầu nhìn bầu trời không có lấy một tia nắng mặt trời, nói: “Nhưng tuyết tan giữa không trung thế này, cái cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo ấy khiến cháu tưởng mình đang ở phương Nam đấy.”

Chú Phúc hỏi: “Cậu Lê đã sống ở phương Nam rồi sao?”

“Thật ra thì chưa.” Lê Phi Phàm nói: “Nhưng cháu từng công tác ở đó.”

Đúng là trước đây, nhưng không phải là ở thế giới này.

Chú Phúc nói: “Thật ra hồi phu nhân còn thiếu nữ đã từng sống ở phương Nam, nhưng đến giờ vẫn không chịu nổi thời tiết kiểu này.”

Chuyện Diêu Chiêu Hồng là người phương Nam, bà cũng đã từng nói qua với anh.

Lê Phi Phàm gật đầu: “Dù sao bà ấy đã rời nhà nhiều năm rồi.”

Chị Lan thấy anh lạnh run mà vẫn không chịu vào nhà, cứ đứng trong sân nói chuyện với mọi người bèn quay vào nhà lấy một cái lò sưởi tay nhỏ để anh ôm.

Lúc này, Thịnh Hòa ‘bịch bịch bịch’ chạy từ ngoài vào sân.

Cô bé thấy sân náo nhiệt, còn thấy Lê Phi Phàm bọc thật dày đứng dưới mái hiên thì lập tức chạy tới.

“Anh còn chưa khỏe à?” Cô bé nhíu mày hỏi: “Anh yếu quá rồi đó?”

Lê Phi Phàm bật cười: “Đương nhiên là không thể so được với thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp như em rồi. Anh nói này Thịnh Hòa, có phải em lén quen bạn trai ở trường đúng không? Trời lạnh như vậy mà em đi mỗi đôi tất trắng đó, định làm người đẹp băng giá à?”

“Ai bảo.” Cô bé nói.

Lê Phi Phàm: “Thật sao? Cẩn thận anh mách mẹ em đấy.”

Thịnh Hòa làm mặt quỷ với anh: “Anh không quản được em đâu.”

“Đến thời kỳ phản nghịch rồi sao?” Lê Phi Phàm hỏi chị Lan đứng bên cạnh.

Chị Lan tức giận nói: “Cậu còn nói nó à, bản thân cậu cũng có nghe lời đâu, tôi thấy tính cách hai đứa giống nhau như đúc.”

Lê Phi Phàm cười rộ lên, bắt đầu ra sức thuyết phục Thịnh Hòa làm con gái nuôi của mình.

Thịnh Hòa hiểu anh quá rõ, cô bé nói thẳng: “Hồi nãy em có nghe người ta nói Nhị gia đã về, đang ở sân trước, nói không chừng ngài ấy sẽ tới bây giờ.”

“Coi như em giỏi.” Lê Phi Phàm chịu thua, không cãi nhau với cô bé nữa.

Thịnh Hòa lập tức tỏ vẻ đắc ý.

Hình như mọi người đều thấy cách trực tiếp và hiệu quả nhất để giữ chân Lê Phi Phàm là Hoắc Uẩn Khải.

Nếu anh không nghe lời thì gọi Nhị gia, tranh cãi không thắng thì gọi Nhị gia, tóm lại là cứ tìm Hoắc Uẩn Khải là được. Đó là cách chuẩn chỉnh nhất để đối phó với Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm gần như đã quen với điều đó.

Tất cả mọi người biết anh sợ Hoắc Uẩn Khải, nhưng không phải kiểu sợ kia.

Chính những người xung quanh cũng nhìn ra được, không cần biết Lê Phi Phàm vì nguyên nhân gì, anh hoàn toàn khác với một Lê Phi Phàm luôn bị cưỡng chế và ràng buộc từ trong xương trước kia, hiện tại anh cam nguyện ở bên người Hoắc Uẩn Khải, để hắn kiểm soát.

Nhất là hai ngày nay, anh cứ ủ rũ, hết sốt lại ho khan, mặt mũi ỉu xìu. Hoắc Uẩn Khải quản anh cực kỳ chặt, ngày nào anh cũng tìm vài chuyện lông gà vỏ tỏi rồi lấy cớ tranh cãi với Hoắc Uẩn Khải. Trên thực tế, chị Lan nhìn anh cứ như đang xem một chú chim non đang nằm trong ổ mà riu rít gào thét với chủ nhân, cổ giương nanh múa vuốt nhưng chẳng hề có lực uy hiếp nào. Mọi người cũng rất thích nhìn kịch hay của anh như vậy.

Giống như ngay lúc này đây.

Thịnh Hòa mới ám chỉ mà Lê Phi Phàm đã muốn quay đầu chạy.

Kết quả vừa vận dụng phải Hoắc Uẩn Khải đang bước đến.

“Sao lại đứng bên ngoài?” Hoắc Uẩn Khải vừa đi hết dãy hành lang dài, có thể thấy hắn đang nhăn mày lại.

Lê Phi Phàm đứng trong sân đầy người, xấu hổ sờ mũi: “Tôi ra ngoài hóng gió thôi.”

Hoắc Uẩn Khải đưa đôi găng tay da màu đen cho người phía sau rồi giơ tay sờ trán Lê Phi Phàm, sắc mặt mới dịu đi một chút: “Chắc sẽ không sốt lại nữa, nhưng mà vẫn ho, em đã quên lúc nửa đêm ho đến không ngủ được rồi lại tự oán giận rồi à?”

Lê Phi Phàm trợn mắt: “Tôi nói muốn tự mình ngủ, anh không chịu thì tôi đâu còn cách nào.”

Hoắc Uẩn Khải liếc anh một cái: “Không nghe lời?”

Lê Phi Phàm vừa lúc hít một hơi khí lạnh, bắt đầu không nhịn được lại ho lên.

Làn da anh rất trắng, ho một cái mặt đỏ thấy rõ, hai mắt đã thấm đẫm hơi nước mà không dừng được.

Hai ngày nay, mấy người xung quanh đều có thể thấy bộ dạng thảm thương của anh.

Nhưng Lê Phi Phàm chẳng cảm thấy mình trông đáng thương tí nào, anh còn thấy nếu mình có bị bệnh thì vẫn là một bệnh mỹ nhân mà thôi. Nhân lúc Hoắc Uẩn Khải đang cau mày, anh tự giác nhích sang bên trái, đến chỗ mà Hoắc Uẩn Khải có thể cảm gió giúp.

Anh cố phát huy sở trường giả vờ đáng thương với Hoắc Uẩn Khải: “Sao anh lại nghiêm khắc với một người bệnh như tôi chứ, hung dữ đến nỗi trái tim tôi sắp nhảy ra ngoài. Rồi cuộc tôi vẫn bị ghét bỏ đúng không?” Nói xong, anh vừa thở dài vừa nói mát Hoắc Uẩn Khải: “Ôi, quả nhiên quạ trên đời đều có màu đen, đồ tới tay là hết trân trọng luôn, đàn ông trên đời đúng

là chẳng có một tên nào tốt.”

Hoắc Uẩn Khải: “Em không phải là đàn ông à?”

“Vậy anh để tôi lấy anh được không?” Lê Phi Phàm lại hỏi.

Hoắc Uẩn Khải hờ hững nói: “Em tự khiến mình sốt tới bốn mươi độ, đợi khi nào gặp được Thượng Đế thì nói không chừng ông ta sẽ ban cho em giấc mộng hảo huyền đó đấy.”

Lê Phi Phàm tức khắc giận đến trợn trừng mắt.

Anh phát hiện đôi khi Hoắc Uẩn Khải chọc ngoáy người khác cũng tàn nhẫn lắm.

Anh bị dính chiêu này của hắn không phải một hai lần.

Người chung quanh còn không biết hai người đang nói gì bí mật, chỉ thấy bọn họ đứng trong sân anh một câu em một câu, nghe thì vô nghĩa nhưng lại lộ vẻ thân thiết không ngờ. Trong lòng mọi người cũng hiểu rõ, không nói ra mà chỉ mỉm cười.

Lê Phi Phàm thoạt nhìn hay ngả ngớn, nhưng không mấy ai cảm thấy anh thật sự là kiểu cợt nhả như thế.

Cuối cùng anh quay đầu hỏi Hoắc Uẩn Khải: “Sao anh lại về sớm thế, không phải nói là đi ăn với ông chủ tập đoàn Khánh Hòa à?”

“Ngưng hợp tác rồi.” Hoắc Uẩn Khải nói.

Lê Phi Phàm gật đầu: “Cũng tốt, lúc trước lúc tôi xem hồ sơ dự án có tìm hiểu lịch sử phát triển của bọn họ, cứ thấy cách kinh doanh của bọn họ khác biệt rất lớn với Hoắc thị, độ rủi ro trong hợp tác cũng cao.”

Lê Phi Phàm và Hoắc Uẩn Khải cùng đón gió lạnh mà bước về sân.

Thanh âm bên tai mọi người cũng xa dần.

Có lẽ bản thân Lê Phi Phàm cũng không rõ, hiện giờ anh chính là người thân cận nhất của Hoắc Uẩn Khải.

Vẫn là cái người khéo léo tự tin ấy, thậm chí anh còn có thể nói chuyện về công việc với Nhị gia.

Anh là độc nhất vô nhị, không thể sao chép, cũng không thể thay thế.

Chỉ tiếc cơn cảm mạo của Lê Phi Phàm vẫn chưa khỏi hoàn toàn, người muốn thay thế anh cũng không chỉ có một.

Giờ đây, cái danh trợ lý tư nhân của anh gần như đã chẳng còn tác dụng gì. Dù sao thì cái tên Lê tổng ở Thịnh Kinh đã quá vang dội, nhất là lần ra nước ngoài lấy được một hạng mục lớn đã khiến người muốn hợp tác với anh ngày càng nhiều.

Chính anh còn chưa hết bận, vậy mà tập đoàn Hoắc thị lại còn đuổi Đới Vĩ.

Cho nên lại phải tuyển trợ lý mới.

Mãi sau Lê Phi Phàm mới biết đến chuyện này.

Hơn nữa còn được nghe tin dưới tình huống không thích hợp cho lắm.

Lúc ấy anh vừa vặn có một lời mời tiệc tối không thể từ chối nên đành phải đi.

Đi thì đi, nhưng Tần Bách Dạ cũng ở đấy, cho nên hai người không tránh được phải đi cùng.

“Em đã khỏe hơn chưa?” Tần Bách Dạ mặc vest đen, nhìn anh từ trên xuống dưới.

Lê Phi Phàm gật đầu cười: “Không sao rồi.”

Tần Bách Dạ vẫn không hài lòng, kéo cánh tay anh, nhíu mày nói: “Sắc mặt vẫn tệ lắm, nếu không thì em về nhà với anh tĩnh dưỡng một thời gian đi? Chờ khỏe lên thì muốn ở đâu cũng được.”
Tiệc tối lúc ấy rất nhiều người.

Mặc dù vị trí chỗ bọn họ đứng tương đối xa, nhưng bên ngoài vẫn cứ đồn hai người có “quan hệ đó” nên những hành động lúc này của bọn họ trông có vẻ quá mức thân mật trong mắt người khác.

Chẳng qua hai người đều không thêm để vào tai những lời xì xào bàn tán xung quanh mà thôi.

Trùng hợp là đêm đó Hoắc Uẩn Khải cũng tới.

Không ai trong hai người biết người kia sẽ đến, dù sao Lê Phi Phàm vẫn luôn ở nhà dưỡng bệnh.

Mà hiện tại anh không còn làm trợ lý nên không thể nắm rõ được lịch trình của Hoắc Uẩn Khải, nhưng anh nghe từ Cao Thăng thì hình như chẳng có lịch trình nào có ghi tiệc tối.

Hoắc Nhị gia đi đến đâu cũng là tâm điểm.

Hắn vừa xuất hiện, lập tức có rất nhiều người vây quanh, máu chốt ở chỗ hôm nay hắn còn dẫn theo người.
Là một người đàn ông.

Một chàng trai trẻ trung thanh tú, nghe nói là trợ lý mới của Hoắc Uẩn Khải.

Ai mà không biết tên của trợ lý trước đó là Lê Phi Phàm, không lâu trước còn có tin đồn anh đến với Tần Bách Dạ, vứt bỏ Hoắc Uẩn Khải, vừa quay đầu đã thấy anh đang ở chung một chỗ với Tần Bách Dạ.

Mà dường như trợ lý riêng của Hoắc Uẩn Khải cũng đã đổi sang người mới.

Cảnh tượng này đã thu hút mọi ánh nhìn của mỗi một vị khách nơi đây.

Chương 72

Trợ lý mới của Hoắc Uẩn Khải cũng rất thú vị.

Đeo một cặp kính gọng nhỏ lịch sự, đi bên cạnh Hoắc Uẩn Khải, được người ta khen ngợi tuổi trẻ tài cao cũng không kiêu ngạo, vẫn thận trọng đi sau lưng hắn, làm ngơ trước tất cả những lời ra tiếng vào.

Thỉnh thoảng còn khẽ nhắc nhở bên tai Hoắc Uẩn Khải.

Lê Phi Phàm nghe thấy bên tai có người thảo luận.

"Lần này không có dẫn theo người họ Lê, hôm nay dẫn theo vị bên cạnh này thoạt nhìn cũng không tệ."

"Không chừng chính là Lê Phi Phàm thứ hai, nghe nói nhân viên của Hoắc thị đều tốt nghiệp từ các trường danh tiếng, lúc trước một Lê Phi Phàm nhảy dù đã đủ đặc biệt rồi, xem ra năng lực của trợ lý mới này còn mạnh hơn so với người trước."

"Không thể nào, chẳng lẽ anh không cảm thấy trợ lý mới này có chút bất chước họ Lê sao?"

"Tôi không thấy thế, không phải Lê Phi Phàm nổi tiếng nhất với gương mặt quyến rũ người khác sao? Hai người họ không giống nhau."

"Không nói diện mạo, chỉ nói đến các phương diện khác, anh nhìn xem dáng vẻ nói chuyện cẩn thận của cậu ta kìa."

Có một số người, cậu ta càng giỏi, anh càng có thể nhìn ra cậu ta ẩn giấu bao nhiêu tham vọng, tôi nói cho anh biết, loại người này thường hay muốn trèo cao."

"Nói như thế lúc trước họ Lê không muốn leo lên vậy."

"Ôi trời, thật đúng là, anh phải thấy qua dáng vẻ anh ta làm trợ lý bên cạnh Hoắc Uẩn Khải thì sẽ biết sự khác biệt ở đâu. Năng lực của họ Lê không chệ vào đâu được, nhưng nếu anh ta thật sự muốn trèo cao, anh cảm thấy sẽ có những lời đồn đãi giữa anh ta và Tần Bách Dạ sao?"

Những lời xì xào bàn tán này thỉnh thoảng sẽ có vài câu truyền vào tai. Vẻ mặt Tần Bách Dạ ở một bên đã rất khó coi.

Hắn thản nhiên đặt ly lên bàn, nhắc chân về phía cửa.

Lê Phi Phàm giữ chặt lấy hắn: "Anh làm gì vậy?"

"Tìm họ Hoắc." Tần Bách Dạ quay đầu lại nhìn anh, nhíu mày: "Thanh danh lúc em đi theo hắn cũng đã đủ khó nghe rồi, hôm nay hắn còn công khai mang theo người, anh tìm hắn hỏi cho rõ ràng."

"Để em nói là được." Lê Phi Phàm lôi kéo hắn không buông.

Anh bật cười, nói: "Trùng hợp thôi mà, hiện tại chỗ Nhị gia đang thiếu người, tuyển trợ lý mới là điều dễ hiểu. Cao Thăng ngày nào cũng đi theo anh ấy, sao anh không nói."

Tần Bách Dạ liếc anh một cái: "Chuyện này đâu có giống?"

Lê Phi Phàm lắc lắc ly để cao trên tay, nhìn về nơi mọi người đang vây quanh ở cửa.

Vừa vặn người bên cạnh Hoắc Uẩn Khải cũng nhìn sang, đây là lần đầu tiên từ lúc bước vào cửa, Lê Phi Phàm nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của vị trợ lý mới này.

Lê Phi Phàm nâng ly rượu lên với người đó, nhưng đối phương lại ngoảnh mặt làm ngơ, vờ như không nhìn thấy.

Lần này Lê Phi Phàm thật sự nở nụ cười.

"Em tự giải quyết." Lê Phi Phàm nói với Tần Bách Dạ như vậy.

"Nhị gia." Lê Phi Phàm đi ra khỏi góc, hướng về phía đám đông.

Người xung quanh vừa quay đầu nhìn thấy anh, đều ăn ý yên lặng rồi tự động nhường đường cho anh.

Lê Phi Phàm cầm ly rượu đi lên, bắt gặp ánh mắt có phần kinh ngạc của Hoắc Uẩn Khải.

"Sao lại ở đây?" Hoắc Uẩn Khải khẽ hỏi anh.

Lê Phi Phàm trực tiếp đi tới trước người Hoắc Uẩn Khải, tay trái giơ lên cuốn nhẹ cà vạt của hắn, ngược mắt cười nói: "Nếu em không tới, sao có thể biết bên cạnh Nhị gia đã có người mới, có mới nới cũ, Nhị gia thật là bạc tình."

Tầm mắt Hoắc Uẩn Khải nhìn xung quanh, hiển nhiên hắn đã hiểu rõ. Lúc nhìn về phía Lê Phi Phàm, ánh mắt hắn có chút bất đắc dĩ cùng dung túng không dễ phát hiện, hắn nói: "Nói bậy cái gì đó."

"Chẳng lẽ không phải sao?" Lê Phi Phàm tỏ vẻ ngạc nhiên, nghiêng người nhìn về phía thanh niên có dáng người cao gần bằng mình.

Anh nói: "Vị này có thể khiến Nhị gia dẫn theo, nhìn sao cũng thấy không giống trợ lý bình thường nhỉ?"

"Ngài Lê." Lúc thanh niên nhìn về phía anh, trong ánh mắt có chứa địch ý, nhưng lời nói hoàn toàn không tìm ra bất kỳ sơ hở nào: "Tôi chỉ là trợ lý của Hoắc tổng mà thôi, trợ lý Cao tạm thời có việc, cho nên tôi mới tới đây."

Nếu không phải Lê Phi Phàm biết rõ nhân sự bên cạnh Hoắc Uẩn Khải, nói không chừng đã tin lời cậu ta.

Cao Thăng có bận rộn đến đâu, đêm nay cũng không đến phiên một người mới như cậu ta đi theo Hoắc Uẩn Khải tham dự, ít nhất cũng phải có chút bản lĩnh mới có thể đứng ở chỗ này.

Lê Phi Phàm cười như không cười nhìn lướt qua Hoắc Uẩn Khải.

Hoắc Uẩn Khải trực tiếp mở miệng nói: "Hôm nay..."

"Nhị gia không cần phải giải thích với em." Lê Phi Phàm giơ tay cắt ngang lời hắn, cả người còn đắm chìm trong kịch bản "mình đá Hoắc Uẩn Khải, vừa mới xong mà hắn đã có người mới", giọng điệu nháy mắt trở nên sa sút, còn cố ý gượng cười, anh nói: "Bây giờ em và Nhị gia đã không còn quan hệ gì, Nhị gia hiểu lầm em cũng không sao, nhìn thấy bên cạnh anh có người mới, em thật sự cảm thấy vui thay cho Nhị gia."

Lần này mọi người xung quanh bắt đầu ngơ ngác nhìn nhau.

Lê Phi Phàm chỉ nói nhảm mấy câu đã biến kịch bản thành tình tiết khổ tình.

Mọi người xung quanh đều đoán, lời này của Lê Phi Phàm rõ ràng là đang ám chỉ anh và Tần Bách Dạ trong sạch.

Xem ra, có lẽ không phải Lê Phi Phàm đá Hoắc Uẩn Khải, thực tế là Hoắc Nhị gia đá anh.

Nếu thật là thế, Lê Phi Phàm ngoài miệng thì nói vui thay Hoắc Uẩn Khải, nhưng thật ra lại đang ám chỉ ý khác.

Hiển nhiên trợ lý mới của Hoắc Uẩn Khải cũng tin là thật.

Cậu ta không thể biết rõ mối quan hệ thật sự giữa Hoắc Uẩn Khải và Lê Phi Phàm, nghe Lê Phi Phàm nói như vậy thì coi anh như tình nhân cũ bị vứt bỏ nhưng vẫn muốn dây dưa với Hoắc Uẩn Khải.

Cảm giác thắng lợi mơ hồ hiện lên trong mắt cậu ta, trên mặt vẫn giữ vẻ đứng đắn.

Cậu ta vươn tay ngăn trước người Hoắc Uẩn Khải, không để Lê Phi Phàm kéo cà vạt hẳn, nói: "Ngài Lê, Hoắc tổng tham dự bữa tiệc tối này vì có chuyện quan trọng muốn bàn, nếu anh có chuyện gì, có thể chờ bữa tiệc tối kết thúc rồi lại tìm Hoắc tổng."

Lê Phi Phàm lộ vẻ khó xử khi bị ngăn cản.

Anh nhìn Hoắc Uẩn Khải: "Nhị gia không muốn gặp em nên để cho một trợ lý đuổi em sao?"

"Ngài Lê!" Giọng nói của trợ lý dần dần nghiêm khắc: "Chú ý thân phận của mình! Nếu hai người đã kết thúc, xin đừng dây dưa với Hoắc tổng nữa."

"Đủ rồi!"

"Đủ rồi!"

Hai giọng nói vang lên cùng một lúc.

Là Hoắc Uẩn Khải và Tần Bách Dạ.

Không biết Tần Bách Dạ đã tới đây từ khi nào, vị gia chủ nhà họ Tần này đi lên trước, cầm tay Lê Phi Phàm nói: "Về thôi."

Những người ở đây còn chưa bắt đầu phần khởi, một giây sau Hoắc Uẩn Khải đã kéo người trở về, dưới ánh mắt bất mãn của Tần Bách Dạ, trực tiếp nói với hẳn: "Ngài Tần không cần quản."

Mọi người xung quanh đều thấy choáng váng, nghĩ thầm cốt truyện máu chó gì đây.

Chỉ có Lê Phi Phàm, ánh mắt nói đở là đở được ngay.

"Anh nạt em." Người bị kéo trở về, còn nhỏ giọng oán giận Hoắc Uẩn Khải.

Nói là oán giận, nhưng giọng điệu kia nghe kiểu gì cũng giống như đang cố ý.

Thấy vậy, những người xung quanh thổn thức không thôi, nghĩ thầm thật sự bị đá thì đã sao, cmn nếu tôi có yêu tình như vậy ở bên cạnh, từng giây từng phút cũng phải cướp người trở về. Đồng thời lại bắt đầu cảm thông cho Tần Bách Dạ, dù sao hần thoát nhìn rất giống nam hai si tình làm bia đỡ đạn, yêu mà không có được.

Sự tình đến nước này, mắt thấy sắp biến thành một trò khôi hài.

Kết quả Tần Bách Dạ lại thuận thế buông tay.

Mọi người lại trơ mắt nhìn Hoắc Uẩn Khải vòng tay ôm eo tình nhân nhỏ, không coi ai ra gì, nói: "Biết thừa tôi không nạt em, chơi đủ chưa?"
Lê Phi Phàm trở về trạng thái bình thường trong vài giây, nhìn những người xung quanh, thản nhiên cười nói: "Không phải là do mọi người đang tò mò về chúng ta sao? Em không ở Hoắc thị một thời gian mà đã nghe nói Nhị gia yêu người khác. Em đang suy nghĩ, nếu vị trí của Lê Phi Phàm em đây để cướp như vậy, chẳng phải chứng tỏ Nhị gia anh cũng không có mắt nhìn sao."

Trợ lý mới nghe thấy lời này bèn trắng cả mặt, im lặng cúi đầu.

Lúc Lê Phi Phàm nói lời này, anh liếc nhìn bên kia một cái.

Những người sáng suốt ở đây đều ngầm hiểu.

Thầm nghĩ— Suy cho cùng, họ Lê này không phải dạng vừa, vừa giải thích anh và Hoắc Uẩn Khải không hề chia tay như lời đồn đại, còn nói một câu hai nghĩa làm cho người có âm mưu như bị tát vào mặt.

Vẻ mặt của những người xung quanh đều ngượng ngùng, đành cười haha. Đặc biệt một vài người lúc mới bắt đầu bàn tán rất sôi nổi, giờ chỉ ước gì có thể giảm bớt cảm giác tồn tại.

Bữa tối kết thúc thì đã rất muộn.

Lê Phi Phàm đi ra trước, nói lời tạm biệt với Tần Bách Dạ.

Tần Bách Dạ nhìn anh mấy lần, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói một câu: "Đừng để mình bị tủi thân."

"Làm sao có thể." Lê Phi Phàm bật cười: "Em không làm cho người khác chịu thiệt là tốt lắm rồi."

Nhìn xe Tần Bách Dạ rời đi trong đêm khuya, Lê Phi Phàm đứng ở cửa huýt sáo.

"Ngài Lê." Ai đó gọi anh.

Lần này Lê Phi Phàm cũng không có quay đầu lại, cũng biết người tìm mình là ai.

"Có việc gì?" Lê Phi Phàm ngược nhìn bầu trời đêm không biết là đang mưa hay đang có tuyết rơi, lác đác rơi xuống dưới ánh đèn.

Trợ lý trẻ tuổi đứng ở phía sau hỏi anh: "Anh sẽ dùng mọi cách để đuổi tôi đi sao?"

"Tôi sẽ không làm loại chuyện này."

Lê Phi Phàm đưa tay ra đón lấy, giọng nói cũng bình thản: "Hôm nay thật ra có ý mượn tay cậu làm sáng tỏ một chút lời đồn, dù sao tôi cũng đã nghe chán những lời này. Cậu vào Hoắc thị thông qua phỏng vấn, đương nhiên bản thân cậu có trình độ, có thể ở lại hay không cũng phải xem năng lực cá nhân của cậu."

"Ngài Lê không giống như những gì tôi nghĩ."

Lê Phi Phàm phúi vết nước trên quần áo: "Tôi không quan tâm cậu nghĩ gì về tôi, chuyện đó đối với tôi không quan trọng."

"Ít nhất ở bữa tiệc tối tôi tưởng anh rất quan tâm, chẳng lẽ anh thật sự không sợ tôi cướp Hoắc tổng sao?"

Lê Phi Phàm quay đầu lại, nở nụ cười: "Cậu tên là... Ồ, không quan trọng. Điều tôi muốn nói là, ở tiệc tối, chẳng qua là vì nể mặt mũi của Nhị gia, nếu không tôi đã gióng trống khua chiêng tát cậu một cái, để cậu biết là đừng mơ ước đến người không nên mơ ước, chỉ làm mất mặt Hoắc thị. Người thì không nên tự cao, nếu cậu muốn tiếp tục ở lại Hoắc thị, tôi cho cậu một lời khuyên, an phận làm trợ lý, bằng không chưa cần tôi làm gì, Nhị gia chưa chắc đã giữ cậu."

Trợ lý trẻ nhìn người đang thản nhiên đứng trong gió.

Một lúc sau: "Tôi sẽ ghi nhớ những gì anh nói."

"Vậy thì tốt quá rồi."

Trợ lý trẻ tuổi vừa đi, chưa đầy hai phút, Hoắc Uẩn Khải đã đi ra với cả đám người vây quanh.

Thấy Lê Phi Phàm đang chờ ở bên ngoài, mặt hắn tối sầm lại. Hắn bước nhanh tới, giơ tay khoác áo khoác cho anh xong mới nói: "Không phải kêu em lên xe chờ sao, sao lại đứng ở cửa?"

"Chờ anh đó." Lê Phi Phàm nhảy tưng tưng.

Đoàn người đi theo Hoắc Uẩn Khải đều ăn ý cười cười, chào hỏi rồi tự tản đi.

Lê Phi Phàm và Hoắc Uẩn Khải cùng đi về phía xe.

Hoắc Uẩn Khải đưa tay nắm tay anh.

Lê Phi Phàm để mặc cho hắn nắm.

Hắn nói: "Lịch trình hôm nay chỉ mới quyết định, Cao Thăng sắp xếp cho Cát Tùng, kết quả giữa chừng Cát Tùng có việc, cho nên mới để cậu ta tới đây. Cậu ta mới qua vòng phỏng vấn chưa đầy một tuần."

"Nhị gia đang giải thích với tôi?" Lê Phi Phàm nhìn thoáng qua người bên cạnh, cười: "Anh biết thật ra tôi không hẹp hòi như vậy."

"Ừm, tôi biết."

Cả hai đều im lặng.

Chỉ có tiếng bước chân trên mặt đất vào ban đêm.

Khi đi đến lề đường, hình như có chuyện gì đó đang xảy ra ở phía xa bên kia đường.

Một người chạy phía trước, phía sau một đám người đang đuổi theo, miệng còn chửi bới.

Lê Phi Phàm đang muốn nhìn sang bên kia.

Vừa đứng bên cửa xe, anh lại đột nhiên ôm ngực quỳ xuống.

Chương 73

Đây là lần đầu tiên Lê Phi Phàm phát bệnh trong khi vô cùng tỉnh táo.

Lúc anh được Hoắc Uẩn Khải ôm lấy, người đã lịm đi.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều hoảng sợ.

"Đi bệnh viện!" Hoắc Uẩn Khải ôm người bước lên xe.

Tài xế nhìn sắc mặt trắng bệch của người trong lòng Hoắc Uẩn Khải, đạp chân ga trực tiếp lái ra ngoài.

Sự cố quá đột ngột, xe của Hoắc Uẩn Khải nháy mắt đã rời khỏi tiệc tối.

Những người đi ra sau đều bàn tán sôi nổi, không ai chú ý tới người vừa bị đuổi theo, giờ phút này đã bị người ta che miệng kéo vào ngõ tối.

Một trận đấm đá lạng lẹ qua đi, người nằm trên mặt đất thoạt nhìn rất chật vật.

Cậu ta rất gầy, quần áo bẩn thỉu, tóc cắt lớm chớm.

Người đàn ông cầm đầu giẫm lên eo cậu ta, nói: "Chạy nữa đi, sao cậu không tiếp tục chạy? Vừa rồi cậu cố chạy về phía chiếc xe bên đường đúng không?"

Người đàn ông nắm lấy tóc cậu ta, buộc người phải ngẩng đầu lên.

"Thư Dịch Khinh." Người đàn ông cầm đầu cười nhạt: "Cậu còn tưởng mình là thiếu gia nhà họ Thư cao quý lúc trước, là chủ nhân của những chiếc xe hơi và biệt thự sang trọng đó ư, cậu nghĩ mình xứng à? Tôi cảnh cáo cậu,

phải trả tiền đánh bạc mà cha cậu nợ chúng tôi, bao gồm tất cả số tiền cậu vay, trong vòng một tuần phải trả hết, nếu không thì không chỉ là một bài học đơn giản như vậy đâu, nghe hiểu chưa?"

Dường như người bị đánh cho chảy máu trên trán không nghe lọt tai những lời này.

Hình ảnh trong đầu cậu ta dừng lại ở lúc Hoắc Uẩn Khải ôm người lên xe.

Cậu ta đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, chỉ cảm thấy lòng ghen tuông như lửa đốt cứ hừng hực trong lồng ngực mình. Ánh sáng ở đầu hẻm giao nhau giữa sáng và tối, giống như cuộc sống đảo ngược của cậu ta và Lê Phi Phàm.

Người vốn nên sống trong ngõ nhỏ tối tăm này rõ ràng không phải mình.

Không nên là mình!

Đám người kia nhìn người nằm dưới đất ngẩn ngơ, ánh mắt lại càng thêm u ám, không nhìn được muốn mắng một câu xui xẻo.

Người cầm đầu đẩy cậu ta ra.

"Bệnh thần kinh." Mắng xong, gã đập thêm một cái nữa mới dẫn người rời đi.

Sau khi nhóm người này rời đi, người nằm trên mặt đất mãi không nhúc nhích.

Cho đến khi trong hẻm vang lên tiếng bước chân.

Có người ngồi xuống trước mặt Thư Dịch Khinh, hấn ta đội mũ lưỡi trai màu đen, mặc áo khoác đen: "Em trăm phương nghìn kế chạy trốn khỏi tôi để trở thành bộ dáng quỷ quái như bây giờ?"

"Anh đang dạy đời tôi đấy à?" Người trên mặt đất ngẩng đầu lên, cắn hận

nhìn chằm chằm người ngồi trước mặt mình, cười khẩy nói: "Đỗ Phong, anh cho rằng nói vậy thì tôi sẽ thỏa hiệp với anh sao? Anh đừng mơ! Anh chỉ càng khiến tôi cảm thấy anh đạo đức giả! Thật kinh tởm!"
Đỗ Phong không nói gì.

Nhưng Thư Dịch Khinh đột nhiên lên cơn co giật.

Khuôn mặt cậu ta nhăn nhó, cuộn tròn người lại, răng va lập cập vào nhau.

Lúc này vẻ mặt Đỗ Phong mới thật sự lạnh lẽo.

Hắn ta nhéo gáy của Thư Dịch Khinh, lạnh lùng nói: "Động đến thứ kia?"

"Anh đang nói cái gì? Chết gây nghiện à?" Thư Dịch Khinh không chút tránh né, nghênh đón tầm mắt Đỗ Phong, cố ý cười ra tiếng: "Thứ này rất tốt, nó không phải là gốc rễ sinh tồn của nhà họ Đỗ các người sao? Tôi nói cho anh biết, ngày đầu tiên tôi rời khỏi anh đã lấy được loại bột đó, một lần đã nghiện, nhưng nó làm tôi rất **suối sướng**, loại vui sướng mà trước đây chưa từng có!"

"Thư Dịch Khinh!" Đỗ Phong tức giận ném người xuống đất.

Thanh niên lăn ra đất cười thành tiếng.

Cậu ta không khống chế được cơn nghiện, cười nói: "Rất nhiều thứ đã thay đổi, không ngờ cuối cùng chỉ có một nhân vật râu ria như anh là đúng với bối cảnh nhất."

Hiển nhiên Đỗ Phong không để tâm đến lời nói của cậu ta.

Hắn ta lại tiến lên hai bước, kéo cổ áo nâng người lên, không để ý đến người trong tay giãy dụa, giống như kéo một con chó ra đầu ngõ.

"Buông tôi ra!" Thư Dịch Khinh đấm hắn ta.

Nhưng cơn nghiện dần kiểm soát lý trí, cậu ta nhanh chóng vút hết liêm sỉ mà ôm lấy đùi Đỗ Phong, miệng lẩm bẩm: "Vậy anh cho tôi thứ đó đi, cho

tôi tiền đi! Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, Đỗ Phong anh cho tôi được không? Giết người ngồi tù anh cũng không sợ, vì sao lại đối với tôi như vậy! Tại sao!"

Đỗ Phong kéo người ra khỏi ngõ nhỏ, ném lên chiếc xe đang chờ ở bên ngoài.

Hai người trong xe thấy Đỗ Phong bèn gọi một tiếng anh Phong, hấn ta nói với người lái xe: "Điều tra rõ ràng người bán ma túy cho cậu ta, chặt bỏ hết tay chân cho tôi."

"Vâng." Người lái xe lên tiếng.

Một người khác bên ghế phụ quay đầu lại nhìn Thư Dịch Kinh đang điên cuồng giãy dụa, lại nhìn Đỗ Phong ngồi bên cửa sổ đang khống chế không cho cậu ta động đậy, cân nhắc nói: "Anh Phong, anh cũng biết người trong cuộc đều tự nguyện, Thư... Bản thân cậu ta không muốn thì người trong nhà sẽ nể mặt anh, không đưa đồ cho đâu."

"Cậu biết tôi ghét nhất cái gì." Đỗ Phong nhìn thoáng qua.

Người ngồi ghế phụ không nói gì nữa.

Đỗ Phong ghét chất gây nghiện nhất, nhưng hấn ta lớn lên ở nơi đó, chỉ cần còn sống thì sẽ không tránh khỏi phải tiếp xúc với những thứ kia.

Tất nhiên cũng không thể ngăn chặn được.

Lúc này người lái xe cũng liếm môi, cũng nói theo: "Anh Phong, tội em vẫn nghĩ rằng sau khi nhà họ Đỗ sụp đổ, anh sẽ rời khỏi Thịnh Kinh, không phải lúc trước anh cũng lên kế hoạch như vậy sao? Hiện tại anh vẫn còn ở đây, không lẽ là vì cậu ta?"

"Ừm." Đỗ Phong cũng không phủ nhận.

Người hỏi chần chờ một chút: "Anh Phong, anh thật sự thích cậu ta như vậy

sao?”

Đỗ Phong không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn người cứ mãi đấm đá hấn ta giống như người điên vậy.

Trong đầu xuất hiện hình ảnh đêm mưa kia, Thư Dịch Khinh cầm ô ngồi xỏm trên đất hỏi “anh không sao chứ”.

Mặc dù hấn ta biết người này tiếp cận mình là có ý đồ, sau này ở chung với nhau, tất cả những khoảnh khắc dịu dàng giữa bọn họ đều là giả vờ để lừa gạt lẫn nhau, nhưng hấn ta phải thừa nhận bản thân mình không thể buông bỏ được.

Hấn ta nhìn thấy bóng dáng của mình trong quá khứ thông qua Thư Dịch Khinh.

Một bản thân đang dần thối nát trong bóng tối.

Có cảm xúc tàn ác đang không ngừng xâm xé hấn ta, giống như đang nói—giữ chặt được người này thì sẽ giữ lại được chút tình cảm giả dối kia. Cũng như níu lấy chính bản thân mình.

Nhưng Thư Dịch Khinh lại giấu chuyện dính vào thuốc phiện, chuyện đó đã chạm đến giới hạn của hấn ta.

Lúc Thư Dịch Khinh cắn thật mạnh vào cổ tay hấn ta, Đỗ Phong nắm lấy cầm Thư Dịch Khinh, nắm mạnh đến mức như muốn tháo khớp hàm cậu ta.

Hấn ta lạnh lùng nhìn dáng vẻ Thư Dịch Khinh không ngậm được miệng, nước miếng chảy ròng, nhìn Thư Dịch Khinh đang không màng đến danh dự mà cầu xin hấn ta tha thứ, Đỗ Phong hỏi: "Em nói xem, phải làm sao em mới chịu cai nghiện, hơn nữa còn đảm bảo sau này sẽ không đụng vào thứ kia nữa?"

Thư Dịch Khinh há miệng, vào lúc trợn trắng mắt cũng chỉ lảm bảm: "Cho tôi thuốc, cho tôi thuốc!"

...

Bên kia, trong một phòng bệnh cao cấp của bệnh viện trung tâm thành phố.

Lê Phi Phàm yên lặng nằm trên giường.
Vài bác sĩ hội chẩn xong đều lắc đầu, tỏ ý không nhìn ra được vấn đề gì.

"Nhị gia." Một bác sĩ tiến lên nói với người đàn ông cao lớn vẫn luôn đứng bên cạnh: "Thật ra, kết quả kiểm tra sức khỏe của cậu Lê không có vấn đề gì nghiêm trọng, chúng tim đập nhanh trước đó đã được điều dưỡng thích hợp cho nên không chuyển biến nặng, mà lần này lại đau đến mức ngất xỉu thì..."

"Không tìm ra được nguyên nhân đúng không?" Hoắc Uẩn Khải nhìn người trên giường bệnh hỏi.

Bác sĩ gật đầu, vẻ mặt khó xử.

Bó tay trước bệnh tình của bệnh nhân với tư cách là bác sĩ, là bọn họ không làm tròn bổn phận, hơn nữa còn phải đối diện với Hoắc Nhị gia nên bác sĩ khó tránh khỏi cảm thấy hổ thẹn và lúng túng.

Nhưng điều khiến bác sĩ bất ngờ là dường như Hoắc Uẩn Khải từ đầu đến cuối vẫn rất bình tĩnh.

Cuối cùng hắn chỉ hỏi: "Khi nào thì em ấy mới tỉnh lại?"

"Chúng tôi đã tiêm thuốc giảm đau." Bác sĩ nói: "Khoảng bảy tám giờ sáng sẽ tỉnh lại."

"Biết rồi, mọi người cứ đi ra ngoài trước đi."

Lần này, Lê Phi Phàm thật sự không hề nghe thấy tiếng động xung quanh, anh không nửa tỉnh nửa mê như lần trước, mà lần này anh cũng không biết bản thân đang nằm mơ.

Lúc Lê Phi Phàm mở mắt ra đã thấy mình được Hoắc Uẩn Khải ôm, bám vào mép thuyền.

Những hạt mưa trĩu nặng tấp vào mặt rất đau, trên đỉnh đầu là mây đen dày đặc, dưới chân là sóng lớn cuộn cuộn.

Sức nặng của hai người đều dồn hết lên bàn tay đang bám trên mép thuyền của Hoắc Uẩn Khải, cả người Lê Phi Phàm ướt sũng, anh ngẩng đầu, nhìn thấy máu trên cánh tay hấn chảy dọc theo dòng nước mưa, trên người hấn toàn là máu, không nhìn được vết thương ở chỗ nào. Lê Phi Phàm há miệng muốn nói gì đó, nhưng anh lại không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Anh chỉ cảm nhận được Hoắc Uẩn Khải đang nói bên tai mình: "Cố thêm một chút nữa, sẽ không sao cả."

Sau đó lại cười khẽ: "Ngoan, tôi không sao."

Lê Phi Phàm muốn mắng hấn nói dối, hấn chảy nhiều máu như vậy mà không sao gì chứ.

Nhưng nhìn khắp xung quanh, nổi tuyệt vọng khi không nhìn thấy bờ biển lại chân thật như vậy.

Lê Phi Phàm bắt đầu giãy dụa, muốn hấn thả anh ra.

Nhưng thoáng chốc, Lê Phi Phàm lại phát hiện bản thân đang đứng trong Ngọc Kinh Viên.

Phong cảnh ngày xuân rất đẹp, mấy cây hải đường trong vườn đang nở rộ.

Chú Phúc già nua chống gậy vào cửa, thấy anh thì mở miệng nói: "Cậu Lê, gần đây bận rộn như vậy thì cũng đừng ra ngoài, nhân cơ hội nghỉ ngơi

thêm vài ngày nữa mới phải.”

Lê Phi Phàm đang ngạc nhiên muốn hỏi sao chú Phúc lại già như vậy.

Kết quả, anh lại nghe thấy chính bản thân mình nói rằng: "Không có gì, đã quen rồi, không vất vả.”

"Sao lại không vất vả cho được." Chú Phúc thở dài: "Nhị gia đã mất được mấy năm, may mà có cậu giúp Tiểu Thất gia chống đỡ nhà họ Hoắc, quanh năm suốt tháng không có được một ngày thanh thoi.”

Lúc này Lê Phi Phàm mới nhận ra Ngọc Kinh Viên này đã thay đổi.

Rõ ràng vẫn là dáng vẻ mà anh quen thuộc, hoa cỏ tươi tốt, hành lang như mới.

Nhưng mà lại có chỗ không giống.

Cổ nhân đã già rồi, cảnh còn người mất. Ngay cả gió ở Ngọc Kinh Viên cũng mang dáng vẻ tịch mịch và cô đơn.

Lê Phi Phàm đi từng bước về phía trước, anh đi qua con đường nhỏ quen thuộc, đi qua bậc cửa trong sân, cuối cùng đi tới trước một cánh cửa gỗ. Vừa đẩy cửa ra, tất cả bài vị của nhà họ Hoắc mà anh từng nhìn thấy ở trong từ đường nhà cũ đều ở đây. Anh quen thuộc bước qua cánh cửa, tiến lên phía trước, cầm lấy một nén nhang rồi thấp lên.

Lúc cầm nén nhang vào lư hương, Lê Phi Phàm nhìn thấy một tấm bài vị mới trên hàng bài vị của thế hệ trẻ nhà họ Hoắc.

Cũng chỉ có một tấm duy nhất.

Là của Hoắc Uẩn Khải.

Lê Phi Phàm nghe thấy bản thân nói một cách rất bình tĩnh: "Gần đây cũng khá bận rộn.”

"Tập đoàn hoạt động rất thuận lợi, em không hề biết hóa ra anh lại lên cho em nhiều cổ phần như vậy, nhưng năm nay em đã giao hết cho Hoắc Thất."

"Gần đây sức khỏe của mẹ anh không được tốt lắm, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn, cũng đang uống thuốc."

"..."

Lê Phi Phàm cảm thấy hoảng hốt không thôi đối với sự dông dài của mình. Anh nghĩ, Hoắc Uẩn Khải chết rồi sao? Sao một nhân vật chính như hắn lại chết được?

Anh đang mơ phải không?

Lúc nghĩ đến điều hoang đường này, Lê Phi Phàm vừa hay lại nghe thấy có người gọi mình.

Sau đó, anh chợt mở mắt tỉnh dậy.

Trước mắt là dáng vẻ Hoắc Uẩn Khải cau mày, hắn đứng rất gần, đang đưa tay chạm nhẹ khước mắt anh, nói: "Sao lại khóc?"

"Hoắc Uẩn Khải?" Lê Phi Phàm nghi ngờ nói.

Sau khi lên tiếng mới phát hiện giọng nói của bản thân nhỏ đến mức khó nghe thấy được.

Tay Hoắc Uẩn Khải vẫn đang để bên sườn mặt anh, hắn thấp giọng đáp một tiếng: "Ừm."

Sau đó hỏi: "Em mơ gì vậy?"

Lê Phi Phàm nhất thời nghĩ tới gì đó, sau đó lớn tiếng nói: "Có phải anh chuyển cổ phần cho em không?"

Rõ ràng Hoắc Uẩn Khải có hơi sững sốt: "Mơ thấy cái này?"

Lê Phi Phàm khẽ ngo nguậy ngồi dậy khỏi giường.
Hoắc Uẩn Khải muốn cản anh lại, bảo anh đừng có hoạt động mạnh như vậy, nhưng anh lại xách gối lên đánh hấn.

"Mơ thấy ông đây kế thừa toàn bộ tài sản của anh!"

"Lại còn làm việc mệt chết đi sống lại vì nhà họ Hoắc của anh!"

"Anh lấy về đi! Cút! Không cần tiền của anh!"

Chương 74

Tất cả những lời nói gay gắt của Lê Phi Phàm cuối cùng dừng lại dưới cái ôm của Hoắc Uẩn Khải.

Hoắc Uẩn Khải ngồi ở mép giường, duỗi tay ôm chặt anh.

“Em cựa quậy làm kim trên tay sắp tuột ra rồi.” Hoắc Uẩn Khải vừa nói, vừa xoa lưng Lê Phi Phàm trấn an: “Được rồi, là do tôi, em không quan tâm, cũng không cần tiền của tôi.”

Lê Phi Phàm dựa vào ngực hắn, bình tĩnh lại.

Anh chợt ngẩng đầu lên: “Không đúng, dựa vào cái gì mà tôi không cần tiền của anh? Tôi cho anh ngủ miễn phí à?”

Tôi đang nói chuyện anh chuyển nhượng cổ phần cho tôi, anh có nghe ra trọng điểm không đây, anh đã được tôi đồng ý chưa.”

Hoắc Uẩn Khải ôm Lê Phi Phàm, cúi đầu nhìn vào mắt anh.

Hắn cười: “Không khóc nữa?”

“Tôi khóc bao giờ?” Lê Phi Phàm trừng mắt hỏi.

Hoắc Uẩn Khải không nói mà cúi đầu hôn lên khóe mắt ẩm ướt của Lê Phi Phàm, nụ hôn này rất dịu dàng và lưu luyến. Hơi thở hắn nhẹ nhàng phả vào mí mắt Lê Phi Phàm, khiến anh bất giác yên tĩnh, khẽ nhắm mắt lại. Lê Phi Phàm đã hoàn toàn được trấn an, anh ngoan ngoãn tựa vào ngực hắn.

Cảm giác trống vắng không thể xoa tan được lấp đầy ngay tức khắc.

Bởi vì Lê Phi Phàm phát hiện mình thật sự đang ôm một Hoắc Uẩn Khải vẫn còn sống. Không có con thuyền trên mặt biển giông tố, cũng không có Ngọc Kinh Viên đã thay đổi theo thời gian, không phải một bài vị lạnh lẽo mà là một người sống sờ sờ.

Hắn ngồi ở đây, ngồi trong một phòng bệnh được mặt trời chiếu sáng.

Ngồi ở trước mặt anh.

Nhưng cảnh tượng Lê Phi Phàm thấy quá chân thực.

Không giống một giấc mơ.

Trước đây Lê Phi Phàm không biết chuyện Hoắc Uẩn Khải thực sự ra đi lại có ảnh hưởng tới anh như vậy.

Hắn là người có thân thiết nhất với anh ở đây, thậm chí là người gần gũi nhất và đáng tin cậy nhất.

Đến hôm nay, anh đột nhiên không thể nào tưởng tượng được mình sẽ có bộ dạng gì nếu thế giới không còn người này. Anh cũng biết nếu Hoắc Uẩn Khải chết, mình thật sự sẽ giúp Hoắc Thất quản lý nhà họ Hoắc.

Nhưng chính vì biết, cho nên anh mới càng không thể chấp nhận.

“Tôi mơ thấy anh chết.” Cuối cùng Lê Phi Phàm cũng ngẩng đầu lên khỏi ngực Hoắc Uẩn Khải, đặt cằm lên vai hắn nói.

Hoắc Uẩn Khải xoa gáy anh, lại nghiêng đầu cọ vào tai anh.

“Em đã nói là di sản nên tôi cũng đoán được rồi. Nhưng tôi rất vui.”

Lê Phi Phàm ỉu xiu, trừng hắn: “Anh chết thì vui cái gì?”

Hoắc Uẩn Khải cười nhẹ.

“Bởi vì dường như em không nỡ để tôi chết.”

“Anh ngậm miệng đi.” Lê Phi Phàm không vui, “Không được nói chết, nghe phiền.”

Lê Phi Phàm nghĩ đến cảnh tượng trải qua trong mơ, nhưng anh nhanh chóng chán nản phát hiện mình không có manh mối.

Anh chỉ thấy Hoắc Uẩn Khải với vết thương chằng chịt, ôm mình bám vào mạn thuyền, nhưng anh không biết hắn bị thương ở đâu, ai làm hắn bị thương, cuối cùng chết như thế nào.

Trong giấc mơ, rõ ràng bọn họ ở cùng nhau.

Nếu là rơi xuống biển, vì sao cuối cùng chỉ có anh sống sót.

Nếu không phải chết ở trong biển, vậy hắn chết như thế nào?

Lê Phi Phàm càng nghĩ càng thấy đau đầu.

Toàn bộ suy nghĩ của anh đều là chuyện này nên không nhận ra mình càng ngày càng rúc vào lòng Hoắc Uẩn Khải, đầu cũng vô thức cọ qua cọ lại trên vai hắn, cuối cùng dường như muốn dán cả người mình lên.

Hắn là di chứng giấc mơ gây ra, anh vô thức muốn cảm nhận được hơi thở của người sống.

Ánh mắt Hoắc Uẩn Khải vì động tác của anh mà dịu dàng hơn hẳn.

Hắn lấy chân bọc anh lại, Lê Phi Phàm thoải mái thở phào một tiếng.

Thậm chí anh còn yên tâm tựa sát vào cổ người bên cạnh, dường như đã

tìm được một tư thế khiến mình an lòng.

Lê Phi Phàm duy trì tư thế này cho đến khi hoàn toàn thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Có thể là vì họ đã từng có cử chỉ tiếp xúc thân mật nhất, anh không cảm thấy tư thế này có chỗ nào không thích hợp.

Anh tựa vào người Hoắc Uẩn Khải, câu được câu không kể cho hắn những gì mình mơ thấy.

Dù sao Hoắc Uẩn Khải cũng biết anh sẽ mơ thấy những giấc mộng như thế, khi Lê Phi Phàm không tìm được manh mối thì nói cho Hoắc Uẩn Khải là lựa chọn tốt nhất.

Hoắc Uẩn Khải không ngắt lời anh, thỉnh thoảng ừ một tiếng biểu thị hắn đang nghe.

Chỉ khi nghe thấy trên chiếc thuyền kia cũng có Lê Phi Phàm, ở nơi Lê Phi Phàm không chú ý, Hoắc Uẩn Khải nhíu chặt mày lại.

“Gần đây nhà họ Hoắc không có hoạt động ở trên biển đúng không.” Lê Phi Phàm dựa vào hắn, chỉ lộ ra cái đầu hỏi.

Hoắc Uẩn Khải lại ôm anh chặt thêm: “Không có.”

“Tốt nhất là không có, tạm thời rời xa tất cả nơi có nước.”

Lê Phi Phàm vừa nói vừa suy nghĩ lan man, nhíu mày: “Gần đây không phải anh bắt đầu dùng thế lực ngầm của nhà họ Hoắc để đối phó nhà họ Đỗ à, có liên quan tới chuyện này không?”

Lê Phi Phàm thật sự không nghĩ ra ai có thể làm Hoắc Uẩn Khải bị thương.

Thậm chí còn ép bọn họ ra biển, rơi vào hoàn cảnh tứ cố vô thân.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, tôi sẽ điều tra.”

Hoắc Uẩn Khải ôm anh, cúi đầu hỏi nhỏ: “Ngủ thêm một lát nhé? Lần này em phản ứng lớn như thế, cần nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Không ngủ được.” Lê Phi Phàm nói thật.

Hoắc Uẩn Khải: “Một lúc nữa bác sĩ mới đến kiểm tra, tôi ngủ cùng em.”

Lê Phi Phàm dừng lại hai giây, nhìn bộ dáng cả đêm không nghỉ ngơi của Hoắc Uẩn Khải, khẽ ừ một tiếng.

Giường bệnh chỉ rộng một mét, Lê Phi Phàm tự giác dịch sang bên cạnh. Dịch chưa được nửa tắc đã bị Hoắc Uẩn Khải ôm người kéo về.

Hoắc Uẩn Khải gác đầu anh tựa lên cánh tay mình, dỗ dành nói: “Ngủ đi, tôi ôm em ngủ.”

Lúc này Lê Phi Phàm mới thấy ngại.

Anh thì thầm: “Anh sẽ tê tay.”

“Không đâu.” Hoắc Uẩn Khải hôn trán anh, “Ngủ đi.”

Lê Phi Phàm liền mặc kệ.

Anh vừa tỉnh dậy, đầu óc rối như tơ vò.

Nhưng có lẽ do từ lúc anh tỉnh, Hoắc Uẩn Khải đã hết hôn lại ôm nên dù mơ thấy hấn chết, anh vẫn thấy được dỗ dành, an ủi.

Anh mơ hồ cảm thấy dường như việc này cũng không quá to tát.

Thậm chí khi gối đầu lên tay Hoắc Uẩn Khải, chẳng mấy chốc anh đã buồn ngủ.

Nhưng vừa có chút mơ màng, Lê Phi Phàm bỗng tỉnh giấc.

Anh ngược nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Hoắc Uẩn Khải, phát hiện thật ra hắn cũng không ngủ.

Đôi mắt Hoắc Uẩn Khải sâu như biển, khoá anh ở bên trong, từ đầu đến cuối luôn nhìn anh dịu dàng, chăm chú.

Lê Phi Phàm suýt chết chìm ở bên trong, anh bèn nuốt xuống vài lời cay nghiệt định nói.

Lê Phi Phàm chỉ nói: “Anh đừng chết.”

“Nếu anh chết... Tôi sẽ cầm tiền của anh đi nuôi vô số chàng trai trẻ tuổi, mỗi ngày thay một người, dù sao tôi cũng muốn làm top lâu rồi. Còn nữa, tôi sẽ không bán mạng cho nhà họ Hoắc của anh, anh cũng đừng mơ tới những lời dễ nghe trước kia... ୱୱ.”

Những lời còn lại biến mất khi Hoắc Uẩn Khải nghiêng người hôn lên môi anh.

Hắn hôn rất sâu, nhưng động tác lại không vội vàng.

Tay hắn vuốt ve vành tai và cổ Lê Phi Phàm đến khi anh hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Khâu Hồ đẩy cửa phòng bệnh đi vào bèn trông thấy Nhị gia mặc vest đen đang đứng bên cửa sổ.

Mà người trên giường lại ngủ say sưa, khuôn mặt tái nhợt lộ ra bên ngoài chần khi được đưa vào bệnh viện đã hồng hào trở lại. Nghe thấy tiếng mở cửa, Hoắc Uẩn Khải quay đầu lại.

“Ra ngoài nói.”

“Nhị gia.” Khâu Hồ đứng bên cạnh giữ cửa mở, khi Hoắc Uẩn Khải đi qua, anh ta nói khẽ: “Các cảng mà chúng ta thường qua lại đều đã tăng thêm vệ

sĩ, bên chú Bảy cũng gửi tin tức qua, tạm thời không có gì bất thường.”

Hoắc Uẩn Khải hơi cúi đầu, “Ừm.”

Khi cửa đóng lại, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua giường bệnh.

Hắn nói với Khâu Hồ: “Chắc cậu ấy sẽ khá nhạy cảm trong những ngày này, các cậu chỉ cần làm theo lệnh là được.”

Khâu Hồ gật đầu, “Tôi hiểu rồi.”

Khâu Hồ đã sớm biết Lê Phi Phàm có địa vị đặc biệt trong lòng Nhị gia. Lần này Lê Phi Phàm được đưa vào bệnh viện, người ngoài thấy không có chuyện gì, nhưng Khâu Hồ ngồi ở vị trí này thì biết rõ rằng họ đã tiến vào trạng thái phòng vệ nghiêm ngặt.

Phải biết rằng ngoài việc Lê Phi Phàm bị bệnh, nhà họ Hoắc gần đây không có biến cố gì lớn.

Mà nơi được chú trọng bảo vệ của họ cũng không ở chỗ Nhị gia, mà là ở chỗ Lê Phi Phàm.

Ở hành lang bên ngoài phòng bệnh cao cấp.

Khâu Hồ vẫn hỏi một câu: “Nhị gia, cậu Lê... gần đây gặp phải rắc rối gì ạ?”

“Không phải do em ấy chủ động tìm rắc rối, mà là phiền phức chưa từng buông tha em ấy.” Hoắc Uẩn Khải đứng trong hành lang, mở miệng nói: “Nhớ kỹ lời tôi nói, khi cần thiết, bảo vệ mạng sống của Lê Phi Phàm là nhiệm vụ hàng đầu của các cậu.”

Khâu Hồ do dự, nhíu mày: “Bao gồm...”

“Đúng, bao gồm cả tôi.”

Những lời này chỉ lọt được vài tiếng qua khe cửa.

Không ai phát hiện trong phòng bệnh, Lê Phi Phàm đã dậy khỏi giường.

Chính những lời đó của Hoắc Uẩn Khải khiến Lê Phi Phàm có cảm giác thế giới đang đi vào một vòng tuần hoàn luẩn quẩn.
Anh từng tự hỏi sao mình luôn là người nằm mơ?

Là vì anh vốn là người của thế giới này, sau đó đến thế giới khác rồi lại trở về?

Chính thế giới đang bị một quyển tiểu thuyết làm loạn này đang khiến anh nằm mơ, mục đích để anh đi sửa chữa lại tuyến thế giới.

Cho nên Thành Dư Nam mới có thể sống, Tần Bách Dạ mới có thể tìm được anh, và vụ nổ mà Hoắc Uẩn Khải vốn nên gặp phải mới có thể không xảy ra.

Đó là quá trình dần đưa thế giới trở lại bình thường, đi đúng quỹ đạo.

Nhưng lần này thì sao?

Anh mơ thấy Hoắc Uẩn Khải sẽ chết, chứng minh anh có cơ hội cứu hắn.

Thế nhưng không đúng.

Nghĩ kỹ lại, vì anh nói cho Hoắc Uẩn Khải rằng mình mơ thấy như vậy, Hoắc Uẩn Khải mới tăng cường an ninh, tiến hành điều tra, mới có thể giao nhiệm vụ hàng đầu là bảo vệ mạng của anh cho Khâu Hồ.
Hắn lựa chọn làm vậy ngay cả khi biết mình có thể sẽ chết.

Giống như cách hắn đã từng cố hết sức chống lại thế giới, nhưng vẫn không thể tránh đi vận mệnh đã được định sẵn.

Nếu như ngay từ đầu trong thế giới này, Hoắc Uẩn Khải không ở bên Thư Dịch Kinh giống trong sách, nếu như hắn vốn đã thích mình, nhưng không biết sao lại chết vào năm nay thì sao?

Liệu có phải Hoắc Uẩn Khải chân chính vốn đã không thể sống quá ba mươi tuổi?

Lê Phi Phàm nghĩ tới đây, cả người anh chợt lạnh ngắt.

Chương 75

Lê Phi Phàm dự đoán như vậy, anh còn đang mang tâm lý cầu may.

Bởi vì anh cảm thấy ý tưởng này hoàn toàn không có căn cứ nào để xác định đúng sai trên lý thuyết thực tế.

Song, anh còn có một linh cảm đáng sợ hơn nữa.

Anh cảm thấy như mình thực sự phát hiện ra một sự thật nào đó.

Anh mang theo ký ức và những kinh nghiệm khác mà xuyên vào đây nên không thể lý giải được chứng tim lại đập nhanh hay những giấc mơ tiên tri. Từ lúc bị cuốn theo cốt truyện đến giờ, anh cũng đã phá vỡ cốt truyện hư cấu của quyển sách 《 Hồng Sí 》 này, nhìn thấy được diện mạo vốn có của thế giới.

Hoắc Thất, Thành Dư Nam, Tần Bách Dạ đã xuất hiện trong giấc mơ tiên tri là bởi vì họ bị quyển 《 Hồng Sí 》 tác động.

Nhưng Lê Phi Phàm vẫn nhớ, Hoắc Uẩn Khải đã tự thoát khỏi nguy hiểm khi gặp nạn.

Ngay từ đầu hắn đã thoát khỏi sự chi phối của quyển sách.

Vậy thì sao đến tận hôm nay Lê Phi Phàm vẫn mơ thấy Hoắc Uẩn Khải sẽ chết.

Anh không thể lừa dối bản thân, cần phải lật lại từng bước rồi tìm kiếm bằng chứng, đưa ra dự đoán.

Cuối cùng vẫn vòng về việc Hoắc Uẩn Khải không tránh khỏi cái chết.

Lê Phi Phàm dần suy sụp trong lòng.

Kể cả anh biết trước nhưng vẫn không thể ngăn được.

Anh có thể nghe thấy âm thanh chuyển động của bánh răng vận mệnh, chỉ có thể bất lực trơ mắt nhìn.

Đầu Lê Phi Phàm choáng váng vì mơ suy nghĩ này.

Anh cứ mơ mơ tỉnh tỉnh, vẫn có thể cảm giác được mọi người ra vào phòng.

Có rất nhiều người đang trò chuyện.

Anh một câu tôi một câu, âm thanh truyền đến từ khắp xung quanh.

Loáng thoáng lọt vào tai.

Hình như lúc đầu là giọng nói của vệ sĩ ngoài cửa, có người thì thầm: “Sao tự dừng lại sớm?”

Một người khác trả lời: “Có lẽ cậu Lê tự trách quá nhiều về chuyện Nhị gia qua đời?”

“Vậy thì không phải lỗi của cậu Lê, cậu ấy đã nhắc nhở Nhị gia, mọi hoạt động làm ăn trên biển của nhà họ Hoắc đã ngừng rồi. Nhưng ai biết được những người đó lại đến vì cậu Lê chứ.”

“Thật không hiểu nổi, vệ sĩ Khâu bảo vệ nghiêm ngặt như vậy mà sao vẫn có người lách qua được.”

“Chuyện này rất quái lạ, theo lời kể của người trực ban thì một tuần trước khi xảy ra chuyện, tối hôm đó đã có người của bệnh viện đến nhưng không thành công. Cũng vì thế mà Nhị gia mới tức giận, hình như là trực tiếp đánh chết cậu út Thư Dịch Khinh của nhà họ Thư, cho nên chuyện này mới âm ỉ như vậy.”

“Họ Đỗ kia cũng tàn nhẫn với bản thân thật, nghe nói lúc tìm được, thi thể còn không nguyên vẹn.”

“Việc hắn ta chết có thể đổi được sự bình an của Nhị gia được không? Gia chủ trẻ tuổi, tiền đồ vô lượng của nhà họ Hoắc thế nhưng lại...”

“Ày, chúng ta cũng chỉ là người làm theo mệnh lệnh thôi, người mà Nhị gia bảo vệ còn bất tỉnh, giờ chúng ta chỉ có thể cầu mong cậu Lê mau chóng tỉnh lại, nếu không anh Khâu lột da chúng ta ra mất.”

Lê Phi Phàm chỉ nghe đến đấy rồi lại rơi vào trạng thái miên man.

Anh như đã thật sự đi đến không gian sau khi Hoắc Uẩn Khải xảy ra chuyện.

Mọi người đang bàn luận về anh.

Có ông lão nói với giọng già nua: “Ngày đó sóng biển phủ kín bầu trời, tôi chưa nhìn thấy sóng biển lớn như vậy trong vài thập niên rồi, đó chính là sự trừng phạt của trời.”

Cùng lúc đó có người cười: “Toàn là mấy thứ linh tinh, mấy câu chuyện kỳ ảo này đều là chuyện xưa, ông cứ nói đùa.”

Ông lão tiếp tục nói một cách chậm rãi: “Vậy cứ coi như tôi nói láo đi.”

Qua một lát mới có người khác lên tiếng: “Tôi thấy không chắc đâu, gia tộc kiểu như này không phải luôn có chút bí ẩn sao, có khi đã làm chuyện gì trời đất không dung rồi cũng nên.”

“Nói đến việc này, gần đây tôi còn nghe được một người phụ nữ điên khùng nói đến chuyện này, hình như cô ta có quan hệ họ hàng xa với nhà họ Hoắc, tên là Vương Du. Cô ta nói gì mà vốn là người phải chết sớm, có người định cứu mà hắn lại tự chặt đứt con đường sống của mình vì một người họ Lê, còn hủy hoại thế giới của nhân vật chính thì sao có thể sống được, v.v...”

Vừa nói xong, anh ta bị chửi ngay lập tức: “Sao anh quá đáng vậy! Khác

nào anh đang nguyên rửa người ta đâu.”

..... Quá nhiều âm thanh tạp nham bên tai, Lê Phi Phàm cảm giác như bị đóng đinh vào huyết thái dương.

Anh rên một tiếng, mồ hôi chảy ròng ròng rồi tỉnh lại lần nữa.

Khoảnh khắc khi Lê Phi Phàm mở mắt ra, tất cả âm thanh hỗn tạp bên tai đều tắt lịm.

Ánh mắt mờ mịt dần dần thanh tỉnh, trong chốc lát anh cũng không biết mình đang ở nơi nào.

Chung quanh tối tăm, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ len lỏi một chút vào phòng.

Anh không biết trời đã tối từ bao giờ.

Chỉ có chiếc áo khoác của Hoắc Uẩn Khải để ở mép giường khiến anh tin mình đang vào viện vì tim đập nhanh chứ không phải lúc sau khi Hoắc Uẩn Khải chết.

Ngoài cửa cũng không còn âm thanh trò chuyện của vệ sĩ, cũng chẳng có giọng nói của ông lão nào, tất thảy đều im ắng.

Lê Phi Phàm với tay kéo chiếc áo khoác đến chỗ mình.

Anh vùi đầu vào chiếc áo, đến khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc đang bao bọc quanh mình, Lê Phi Phàm mới có cảm giác mình đang thực sự sống.

Cửa phòng bệnh bỗng bị người mở ra.

Đêm hôm khuya khoắt, anh nhận ra có một bác sĩ đeo khẩu trang trắng xuất hiện trước giường mình.

Cảm nhận đầu tiên của Lê Phi Phàm không phải là kinh ngạc.

Thậm chí anh còn nghĩ chuyện gì nên đến rồi cũng sẽ đến.

Trong đầu lại nghe thấy âm thanh lúc trước.

“...Theo lời kể của người trực ban thì một tuần trước khi xảy ra chuyện, tối hôm đó đã có người của bệnh viện đến nhưng không thành công. Cũng vì thế mà Nhị gia mới tức giận, hình như là trực tiếp đánh chết cậu út Thư Dịch Khinh của nhà họ Thư, cho nên chuyện này mới ầm ĩ như vậy.”

Lê Phi Phàm nhìn người đang cầm kim tiêm lóe sáng đi đến, trong bóng đêm, anh chậm rãi nói: “Nếu tôi nói, kể cả khi anh đâm kim tiêm xuống thì anh cũng không có cách nào dẫn tôi ra khỏi bệnh viện, anh có tin không?” Người đang đứng bên cạnh giường bệnh của anh ngẩn ra.

Lê Phi Phàm ôm áo vào trong ngực, chống tay ngồi dậy.

Anh dựa vào đầu giường, thở ra một hơi.

Nhìn người mặc áo trắng trước mặt, anh nói: “Tôi đoán là anh đã chọn lúc Nhị gia không ở đây mà lẻ vào, nhưng chỉ khoảng mười phút nữa thôi, camera sẽ được khôi phục lại, các vệ sĩ ở cửa cũng sẽ phát hiện ra anh không phải bác sĩ trực ban. Nếu may mắn một chút, có khi anh có thể toàn vẹn mà đi ra ngoài. Anh đã biết mình không thể trốn ra thành công thì tại sao vẫn tới đây?”

“Cậu biết tôi là ai à?” Cuối cùng người đeo khẩu trang cũng lên tiếng hỏi anh.

Lê Phi Phàm giương mắt: “Tôi đoán có lẽ không chuẩn, nhưng nếu không nhầm thì anh có quen Thư Dịch Khinh phải không?”

Người đến lại giật mình.

Lê Phi Phàm bật cười, anh thở dài: “Quả nhiên là vậy.”

“Anh đã sớm biết tôi sẽ đến?” Giọng của hắn ta khàn khàn.

Lê Phi Phàm dứt khoát xốc chăn đi xuống giường, lấy quần áo ở bên cạnh để thay.

Bởi vì cả người anh toàn là mồ hôi dính nhớp nên rất khó chịu.

Nhưng anh cũng không định đi rửa tay hay gì đó.

“Tôi không cảm khái về việc anh sẽ đến.” Anh vừa thay quần áo vừa nói: “Tôi chỉ cảm khái khi phát hiện hóa ra mọi vấn đề lại bắt nguồn từ chính tôi, cái cảm giác này thật khó chịu.”

Lê Phi Phàm biết đối phương không hiểu lời của mình.

“Cậu không sợ chết sao?” Người kia nhìn động tác của anh, thế nhưng thật sự không tiêm thuốc tê theo kế hoạch nữa, chỉ đứng đó hỏi anh.

Lê Phi Phàm liếc hẩn ta một cái: “Sợ chứ, nhưng tôi biết rằng anh thực sự cũng không muốn giết tôi, tất cả chỉ vì Thư Dịch Khinh, đúng không Đỗ Phong?”

Lúc Lê Phi Phàm nói ra cái tên ấy, giữa hai người có một khoảng trầm mặc.

Bọn họ đang đứng đối diện nhau trong phòng bệnh.

Cuối cùng, Đỗ Phong nói: “Phải, tôi giết cậu ở đây thì sẽ gặp kha khá rắc rối đấy.”

“Nhưng anh chưa hiểu rõ về Nhị gia lắm thì phải.” Lê Phi Phàm nói.

Đỗ Phong không thể giết anh ở đây, cũng không thể dẫn anh ra ngoài.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải muốn nhổ cỏ tận gốc nên đã trực tiếp đánh chết Thư Dịch Khinh.

Lê Phi Phàm nhìn người đàn ông có vẻ bình thản trước mặt, dù bị vạch trần

thì vẫn không hề phản ứng kịch liệt.

Lê Phi Phàm cảm thấy hình tượng của hắn ta lúc lật đổ nhà họ Đỗ trong tưởng tượng khác hoàn toàn với lúc bảo vệ Thư Dịch Khinh.

Nhưng anh không có thời gian quan sát hắn ta.

Lê Phi Phàm: “Nếu bây giờ tôi để anh đi, tôi sẽ không nói ra chuyện anh đã tới đây, anh có đồng ý không?”

“Không thể.” Đỗ Phong thản nhiên nói: “Tôi mà không mang được cậu ra ngoài, Thư Dịch khinh sẽ chết cho tôi xem. Trước mắt tôi có ý định đưa cậu đến chỗ cậu ấy, ít nhất nhờ thế mà cậu ấy sẽ muốn sống tiếp.”

Lê Phi Phàm: “Anh không cảm thấy cậu ta chỉ muốn uy hiếp anh thôi à?!”

“Thì sao đâu? Chí ít cũng có tác dụng.”

Lê Phi Phàm không còn lời nào để nói.

Anh nhận ra Đỗ Phong không quan tâm đến tính mạng của bản thân cho lắm.

Đỗ Phong đã đưa ra lựa chọn giữa mạng của hắn ta và mạng của Thư Dịch Khinh.

Hoắc Uẩn Khải cũng phải đối mặt với lựa chọn như vậy.

Cuối cùng, sự lựa chọn ấy còn bao gồm cả mạng của chính hắn.

Chỉ cần anh còn ở cạnh Hoắc Uẩn Khải, Thư Dịch Khinh sẽ dây dưa mãi mãi với hắn. Đây là sự va chạm của hai thế giới, và rồi quỹ đạo vận mệnh sẽ luôn lặp lại như vậy.

Thư Dịch Khinh đại diện cho thế giới của vai chính, có hào quang mạnh mẽ, dù cho phải chết thì vẫn sẽ có người như Đỗ Phong hết lòng hết dạ vì cậu ta. Thật ra Lê Phi Phàm có nhiều lựa chọn hơn, chẳng hạn như anh có thể gọi người đi vào, hay nói với Hoắc Uẩn Khải rằng không cần ra tay với Thư

Dịch Khinh, nhưng bây giờ anh không dám đánh cược.

Bởi vì ngay cả bản thân anh cũng không biết liệu có lặp lại những sai lầm tương tự hay không.

Lúc Thư Dịch Khinh ra sức giữ chặt thế giới mà cậu ta là nhân vật trung tâm, thật ra cũng đang túm chặt mạng của Hoắc Uẩn Khải.

Lê Phi Phàm thừa nhận, cậu ta thắng.

Đêm nay Đổ Phong cũng thắng.

Lê Phi Phàm ngược mắt lên: “Tôi sẽ không gọi người, tôi sẽ tự đi theo anh.”

“Nhưng với điều kiện, chỉ cần tôi còn sống, đừng để anh ấy tìm được tôi.”
Ngày Lê Phi Phàm mất tích, bệnh viện lập tức báo loạn.

Theo như miêu tả của vệ sĩ canh cửa, nửa đêm có bác sĩ tới kiểm tra phòng, xong xuôi thì cậu Lê còn tự mình ra cửa chào hỏi bọn họ, anh nói muốn đi lấy cốc nước ấm, sau đó không trở về nữa.

Một điểm nữa là sau khi kiểm tra lại hồ sơ bệnh viện, mọi người phát hiện ra bác sĩ trực ban hôm đó không phải bác sĩ trong bệnh viện.

Lại có người nói thấy cậu Lê đi xuống lầu, ra khỏi bệnh viện, dừng lại trước cửa một chiếc xe màu đen.

Anh trông không giống như bị bắt cóc hay cưỡng ép.

Điều cuối cùng là họ thấy anh đã thay quần áo.

Anh bỏ đi, chỉ để lại chiếc áo khoác của Nhị gia ở trong phòng.

Chương 76

Đỗ Phong dẫn Lê Phi Phàm rời đi ngay trong đêm.

Đi thẳng một đường về phía Nam.

Đối với việc này, Lê Phi Phàm không có bất cứ ý kiến gì, bởi vì đây không phải hướng ra biển.

Đỗ Phong tự lái một chiếc xe bán tải, mỗi khi đến một điểm dừng nhất định sẽ có người tiếp tế vật tư cho hắn ta.

Lê Phi Phàm đoán có lẽ hắn ta muốn đổi đầu với nhà họ Đỗ nên mấy năm nay mới nuôi dưỡng thể lực riêng, nếu không thì sao mà làm được mấy chuyện như này.

Nhìn Đỗ Phong mang một thùng xăng lớn từ trong căn nhà nhỏ ven đường ra, Lê Phi Phàm vẫn còn tâm trạng nói chuyện với hắn ta: “Có vẻ lộ trình của chúng ta không ngắn.”

Đỗ Phong lên xe, quăng thùng xăng dưới chân, vừa khởi động xe vừa nói: “Thịnh Kinh là địa bàn của nhà họ Hoắc, cậu ở trong tay tôi cùng lắm mấy tiếng là bị tìm ra. Nhưng chỉ cần ra khỏi Thịnh Kinh thì thể nào cũng có cách.”

Lê Phi Phàm dựa người vào ghế xe, duỗi đôi chân hơi tê của mình, hỏi thẳng: “Thư Dịch Khinh đâu?”

Đỗ Phong không đáp lại anh.

Lê Phi Phàm nhìn ra ngoài cửa xe.

Suốt dọc đường, bọn họ đều được cung cấp một ít lộ phí.

Hiện giờ đang là buổi sáng, mặt trời lấp ló nơi chân trời.

Ánh nắng mặt trời mùa đông không gắt lắm, chiếu vào cơ thể ngược lại khiến người ta mơ màng buồn ngủ.

Lê Phi Phàm là loại người đã đạt tới trình độ dù bị đẩy đến cực hạn thì vẫn cảm thấy chẳng có gì to tát, trông anh rất nhàn nhã.

Đa số thời gian Đỗ Phong đều không nói lời nào.

Khi khởi động xe, hắn ta ném ra sau một túi giấy.

“Gì đây?” Lê Phi Phàm nhìn món đồ trên người, hỏi.

Đỗ Phong lời ít ý nhiều nói: “Ăn.”

Lê Phi Phàm lắc đôi tay bị trói: “Tôi như vậy sao ăn được?”

Đỗ Phong liếc nhìn anh qua kính chiếu hậu, không ngờ hắn ta lại quay người ra sau, cởi dây trói ra cho anh thật.

Lê Phi Phàm ngạc nhiên, thuận tiện xoay cổ tay tê cứng, bị siết đến đỏ rộp lên, bật cười: “Coi bộ anh không sợ tôi chạy thật.”

“Cậu không chạy nổi.” Đỗ Phong đội mũ, thờ ơ nói: “Tuy tôi không biết vì sao lúc ấy cậu lại không gọi người tới, tôi cũng chẳng quan tâm. Nhưng nếu cậu đã rơi vào trong tay tôi rồi, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng thả cậu đi.”

Lê Phi Phàm vừa mở túi vừa nói chuyện phiếm với hắn ta: “Tôi biết, suốt dọc đường chúng ta đổi xe liên tục. Anh che giấu thực lực lâu như vậy chỉ để thoát khỏi diện tình nghi, không muốn đối đầu trực tiếp với Nhị gia. Nếu như bây giờ thả tôi chạy thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.”

Đỗ Phong không phủ nhận chuyện này.

Lê Phi Phàm vặn nắp một chai nước khoáng, nhìn Đỗ Phong qua kính chiếu

hậu.

Anh nói: “Nhưng anh cứ yên tâm, tôi sẽ đi cùng anh, dù sao tôi cũng không nghĩ mình có thể chạy thoát khỏi anh.”

“Cậu muốn cái gì?” Đỗ Phong vẫn hỏi câu hỏi này.

Lê Phi Phàm nhìn những ngọn núi nối tiếp nhau không ngừng lùi về sau bên ngoài cửa xe, cười giỡn nói: “Không phải anh bảo không quan tâm à? Sao lại hỏi thế?”

“Cậu có thể không nói.”

Lê Phi Phàm không ăn gì hết, chỉ uống hai ngụm nước suối rồi quăng túi giấy sang một bên.

Anh cũng muốn hỏi rốt cuộc bản thân muốn gì?

Là do hiện giờ mình vẫn chưa đủ giàu? Hay là do tài sản của Hoắc Uẩn Khải không thoả mãn mình? Theo lý thuyết, anh gần như đã có sự giàu có và tự do mà mình từng khao khát. Thậm chí một khi Hoắc Uẩn Khải chết, thân phận chim hoàng yến trói buộc anh cũng sẽ biến mất không dấu vết. Thế nhưng anh lại do dự.

Lê Phi Phàm vẫn luôn cho rằng, cùng lắm tình cảm của mình đối với Hoắc Uẩn Khải chỉ là “có thiện cảm”.

Lê Phi Phàm thích một Hoắc Uẩn Khải cho anh thân phận tình nhân nhưng vẫn cho phép anh nói không lựa lời.

Đứng dưới góc nhìn phái nam của bản thân mà nói, anh cực kỳ tán thưởng một người đàn ông trưởng thành đầy bản lĩnh và sức quyến rũ như Hoắc Uẩn Khải, bao gồm cả việc hắn từng làm rất nhiều việc, tuy không lãng mạn nhưng sẽ luôn dung túng, thiên vị, thậm chí chỉ dẫn anh, những điều này luôn thể hiện trong những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Nhưng Lê Phi Phàm cảm thấy cũng chỉ đến thế mà thôi.

Sự yêu thích của mình đối với hắn cũng chỉ đến thế.

Anh không muốn mất đi sự tự do, sao có thể vì Hoắc Uẩn Khải mà đặt mình vào trong tình cảnh như này.

Ấy vậy mà cuối cùng anh vẫn làm.

Tưởng tượng một thế giới không có hắn, Lê Phi Phàm đột nhiên cảm thấy sự giàu sang phú quý trong mắt mình cũng tầm thường. Có lẽ sau này anh sẽ bận rộn rất nhiều việc, sẽ thức trắng đêm chơi bài với đám Tưởng Huân, sẽ du lịch vòng quanh thế giới, sẽ giúp Hoắc Thất phát triển tập đoàn Hoắc thị như một chú chó trung thành.

Thế nhưng không có ý nghĩa gì hết.

Bởi vì bên cạnh anh đã không còn một người có thể khiến anh thấy những việc ấy có ý nghĩa, đây là một phát hiện chấn động.

Lần đầu tiên Lê Phi Phàm bị sốc.

Cho nên anh đã đưa ra quyết định mà anh cảm thấy cả đời này bản thân sẽ không bao giờ làm.

Chính vì thế, anh không trả lời ngay câu hỏi của Đỗ Phong.

Một lúc sau, Lê Phi Phàm mới ậm ừ nói: “Tôi không biết, cũng không muốn cái gì, chỉ là... Đôi khi lòng người vô lý như thế đấy.”

Sau đó Lê Phi Phàm không nhìn ra bên ngoài cửa xe nữa, anh đưa mắt về phía Đỗ Phong, hỏi lại: “Vậy anh muốn cái gì? Nhà họ Đỗ đã tàn rồi, anh hoàn toàn có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng sau cùng anh vẫn tìm tới tôi, anh muốn gì?”

Anh cũng không mong Đỗ Phong sẽ trả lời.

Thế nên hai người đều im lặng suốt quãng đường.

Bọn họ đi trên đường khoảng bảy tám ngày, xe cũng đổi mấy lần.

Cái tên Đỗ Phong này không biết trước kia đã lăn lộn kiểu gì, Lê Phi Phàm phát hiện hắn ta rất có kinh nghiệm với những việc trốn chạy như này. Cả một đường lại có thể thuận thực tránh thoát tất cả tai mắt truy lùng, bình an vô sự.

Đại khái là buổi sáng ngày thứ tám sau khi rời khỏi Thịnh Kinh.

Bọn họ rớt cuộc cũng tới nơi.

Đó là một thôn nhỏ nằm sâu trong vùng biên giới.

Người dân nơi đây ăn mặc rất giản dị.

Thịnh Kinh đã vào đông, nhưng người ở đây vẫn có thói quen mặc áo tay ngắn và đi chân trần. Họ giao tiếp với nhau bằng tiếng địa phương mà Lê Phi Phàm nghe không hiểu. Mặc dù họ nói chuyện một cách rất cẩn trọng, nhưng lại không có nhiều địch ý lắm.

Suốt dọc đường đều có người chào hỏi Đỗ Phong.

Càng đi sâu vào trong, canh gác càng nghiêm ngặt.

Thậm chí Lê Phi Phàm còn thấy một người đàn ông địa phương cầm súng, gọi Đỗ Phong một tiếng anh Phong.

“Coi bộ đây là địa bàn của anh.” Lê Phi Phàm nói.

Đến nơi này, anh lại bị trói một lần nữa, vừa đi vừa nói chuyện.

Đỗ Phong đi ở đằng trước quay đầu lại nhìn anh, cũng không thêm giầu giếm, nói thẳng: “Đây từng là ổ ma tuý của nhà họ Đỗ, sau này được tôi tiếp quản.”

Lê Phi Phàm nhíu mày: “Điều chế ma túy?”

“Bây giờ họ không làm nghề này nữa.” Đỗ Phong nói: “Nhưng ở nơi đây khó ngăn lại lắm, một số thôn lân cận vẫn tiếp tục tiến hành sản xuất.”

Giọng điệu hấn ta vô cùng trào phúng: “Không có nhà họ Đỗ thì đã sao, rất ít người đã vào ngành này lại có thể thật sự rửa sạch tay mà thoát thân.”

Đến khi Lê Phi Phàm gặp Thư Dịch Khinh, anh mới hiểu hết hàm ý trong câu nói của Đỗ Phong.

Anh cũng lờ mờ đoán được vì sao hấn ta lại tìm tới mình.

Căn nhà này tuy nhìn đơn sơ, nhưng thật ra là căn tốt nhất trong thôn.

Dưới lầu canh gác rất chặt, nhưng lầu hai lại không có ai đi lên.

Khi Đỗ Phong đẩy cửa ra, Lê Phi Phàm xém nữa bị một ống trúc bay thẳng vào mặt, người bên trong hét to: “Cút!”

Ai cho anh vào đây? Cút mau! Đỗ Phong đâu? Bảo anh ta tới gặp tôi!”

Lê Phi Phàm đứng ngoài cửa, nhìn thấy Thư Dịch Khinh gầy nhom chả khác nào quỷ đói.

Vẻ mặt chết lặng, gương mặt hốc hác, quầng mắt đen sì, cả người cứ như bị thứ gì đó ăn mòn, lộ ra hơi thở âm u chết chóc. Hiện giờ cậu ta đang chống tay ngồi trên giường, không ngẩng đầu, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm chửi bậy.

Đỗ Phong đi về phía trước, đặt ống trúc lên bàn, nói: “Quậy đủ chưa?”

“Đỗ Phong.” Nghe thấy âm thanh, Thư Dịch Khinh cuối cùng cũng ngẩng đầu.

Lê Phi Phàm nhận ra Thư Dịch Khinh không hề chú ý tới mình.

Cậu ta chỉ tròn mắt nhìn Đỗ Phong, sau đó giống như phát điên nhào

tới cào cào hấn ta, tuyệt vọng la hét: “Anh dựa vào đâu mà bắt tôi tới đây! Anh dựa vào đâu mà nhốt tôi! Mau đưa tôi về Thịnh Kinh! Đưa tôi trở về! Tôi phải giết Lê Phi Phàm! Nếu tôi không giết được anh ta thì anh giết tôi đi! Giết tôi đi!”

Đỗ Phong đứng yên mặc cho cậu ta đánh.
Lê Phi Phàm đứng ở cửa chứng kiến cảnh tượng này.

Cùng lúc đó, anh chú ý tới một cái khay đựng vài ống tiêm rỗng trên giường.

“Anh dùng ma túy nuôi cậu ta?” Lê Phi Phàm đột nhiên quay đầu nhìn về phía Đỗ Phong, nhăn mày hỏi.

Đỗ Phong bắt lấy tay Thư Dịch Khinh, khống chế động tác của cậu ta, liếc nhìn Lê Phi Phàm rồi nhìn xuống Thư Dịch Khinh đang phát rồ phát dại, nói: “Dịch dinh dưỡng, nếu không cậu ấy sẽ không sống nổi.”

Lê Phi Phàm quan sát Thư Dịch Khinh.

Giống như bị trầm cảm giai đoạn cuối.

Cái tên Đỗ Phong này vô cùng ghét ma túy, vậy mà hấn ta lại có thể vì Thư Dịch Khinh mà không tiếc trả bất kỳ giá đắt nào. Nhìn Thư Dịch Khinh bị hành hạ đến dạng này mà hấn ta vẫn không để mặc là biết.

“Anh nghĩ nếu tôi chết rồi thì cậu ta sẽ tình nguyện sống lần nữa?” Lê Phi Phàm nhướn mày hỏi.

Vẻ mặt Đỗ Phong rất bình tĩnh, hấn ta cúi đầu nhìn Thư Dịch Khinh: “Tôi không nghĩ thế, nhưng khi con người chìm sâu vào chấp niệm thì sẽ không nhìn thấy thực tại, tôi không cứu được cậu ấy.”

Lê Phi Phàm trầm mặc một lát: “Nhưng anh vẫn giúp cậu ta.”

Tới bây giờ Lê Phi Phàm mới cẩn thận suy ngẫm lại, lúc Đỗ Phong tới bệnh viện tìm mình, có lẽ cũng không còn nghị lực sống.

Dựa theo những gì Lê Phi Phàm thấy trong mơ, đêm ấy Đỗ Phong đã thua, nhưng Nhị gia lại đánh chết Thư Dịch Khinh nên mới xảy ra chuyện sau đó.

Mặc kệ đêm ấy hắn ta chết ở bệnh viện hay chết ở ven biển, cuối cùng vẫn vì Thư Dịch Khinh.

Đó là kết cục mà Đỗ Phong tự đặt cho mình.

Cũng là điều mà hắn ta đã dự đoán được từ lâu.

Ban đầu Lê Phi Phàm không hiểu cái quyển 《 Hồng Sí 》 này, tại sao một nhân vật phụ gần như không tồn tại như Đỗ Phong lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy? Nhưng giờ đây, khi đứng tại chỗ này, Lê Phi Phàm đã hiểu ra. Đỗ Phong không hề bị cuốn sách bắt làm những việc này, là do chính những trải nghiệm trong quá khứ đã khiến hắn ta có hành động và kết cục hy sinh như thế.

Sự bi thảm của người này được thể hiện một cách sâu sắc chỉ vì Thư Dịch Khinh.

Nhưng khi Lê Phi Phàm nhìn Thư Dịch Khinh vừa mới bị tiêm ma túy, đầu óc còn mê man ở đẳng kia.

“Anh thật sự không thể cứu cậu ta.”

Lê Phi Phàm nói: “Nhưng đúng là cậu ta không thể chết được.”

Lúc Lê Phi Phàm thấy Thư Dịch Khinh tỉnh táo là vào buổi trưa sau hôm đầu anh vào thôn.

Cậu ta sai người dùng dây thừng trói Lê Phi Phàm lên cao, đưa anh tới cây cầu bắc ngang sông trong thôn rồi ném xuống, để anh ngâm nửa mình trong nước.

Đã vào tháng 12, mặc dù thời tiết bên này vẫn chưa lạnh bằng Thịnh Kinh, nhưng nhiệt độ trong nước vẫn rất thấp.

Thư Dịch Khinh ngồi trên cầu, gương mặt phấn khích thấy rõ, cậu ta nhìn chăm chăm người dưới nước, nói: “Lê Phi Phàm, rốt cuộc anh vẫn rơi vào tay tôi.”

Mái tóc Lê Phi Phàm ướt sũng, anh ngẩng đầu nhếch môi cười.

“Thì sao? Cậu cũng đâu dám hành chết tôi thật.” Lê Phi Phàm nhướn mày, nhẹ giọng nói: “Cậu sợ Đỗ Phong, đúng không?”

Đôi mắt Thư Dịch Khinh lập tức bùng lửa giận.

Cậu ta sai người bên cạnh: “Thả dây thừng!”

Cả người Lê Phi Phàm chìm vào trong nước.

Đến khi anh sắp không thở nổi thì lại bị nhấc lên.

Thư Dịch Khinh đứng ở trên cầu, nhìn Lê Phi Phàm ướt sũng, cậu ta cứ như một đứa trẻ ấu trĩ.

Nụ cười vô cùng ác độc, cùng với đó là sự tự mãn không thềm che giấu.

Cậu ta ngồi xổm xuống, nói: “Đỗ Phong đúng thật không cho tôi hành chết anh.”

“Nhưng Lê Phi Phàm, anh nghĩ mấy ngày kế tiếp mình sẽ lành lặn sao?”

Cậu ta nói: “Đây là cách mấy tên buôn ma tuý trước kia dùng để trừng phạt kẻ phản bội, tôi sẽ cho anh trải nghiệm hết một lần, anh cũng nên nếm thử cảm giác đau khổ tột cùng của tôi đi.”

Lê Phi Phàm hất tóc.

Anh cười giễu nói: “Cậu nghĩ tôi sợ cậu chắc?”

Anh xuất hiện ở chỗ này, vốn dĩ là một vòng tra tấn lẫn nhau không hồi kết.

Nhưng ít nhất cảnh trong mơ cũng sẽ dừng tại đây.

Chương 77

Những ngày tháng Lê Phi Phàm ở trong tay thuộc hạ của Thư Dịch Khinh trôi qua vô cùng khó khăn.

Tắm hoàn toàn bằng nước lạnh, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, cổ tay và cổ chân của Lê Phi Phàm đã nổi đầy vết máu bầm và vết đen. Còn Thư Dịch Khinh thì hoàn toàn ngược lại, vì có Lê Phi Phàm mà ngày càng tốt lên đến mức mắt thường cũng nhìn thấy được, ngay cả thời gian phát điên mỗi ngày với Đỗ Phong cũng ít đi.

Lần mà cậu ta điên nhất là khi phát hiện ra áo khoác của Lê Phi Phàm là nhãn hiệu may riêng mà Hoắc Uẩn Khải hay mặc.

Nên cậu ta đã cho Lê Phi Phàm một trận đòn, khác hẳn với cái người suy sụp bởi vì hút ma túy kia.

Hơn nữa cậu ta đã bắt đầu chủ động cai nghiện.

Giống như từ dưới nền đất của một gốc cây đã hư thối mọc lên một mầm cây mới, một sinh mạng mới được tái sinh và tràn đầy sức sống. Lê Phi Phàm đã ở trong thôn được ba hôm.

Thím hay đưa cơm cho anh thật sự không nhìn nổi nữa nên lén đưa cho anh một chai thuốc trị thương.

Thím dùng giọng phổ thông ngọng nghịu của mình lén nói cho anh biết: “Cháu lau, lau nhanh đi.”

“Cảm ơn thím.” Lê Phi Phàm dựa vào bức tường trong phòng, áo sơ mi loang lổ vết máu, nhìn ánh sáng ở bên ngoài cửa sổ, khàn giọng hỏi: “Thím

oi, đã mấy giờ rồi ạ?”

“Sắp 5 giờ rồi.” Bà thím nhìn khuôn mặt nhể nhại mồ hôi của anh, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cháu đang đợi ai không?”

Lê Phi Phàm cup mắt, bật cười: “Không ạ, cháu chỉ đang tính xem có tới kịp hay không thôi.”

“Cái gì mà tới kịp hay không.” Thím vừa cẩn thận nhìn ra bên ngoài, vừa nói với anh: “Thật ra cậu Đỗ Phong cũng không muốn tổn thương cháu đâu, chẳng qua tên nghiện cậu ấy dẫn đến đã khiến đầu óc cậu ấy mù mịt, cháu đừng đối đầu với cậu ta. Thím thấy hai ngày nay cháu vẫn luôn cố ý chọc giận cậu ta, cháu xem, cả người đầy rẫy vết thương kia kìa. Thuốc này cháu cứ cầm lấy đi, cậu Đỗ Phong sẽ không nói gì đâu.”

Lê Phi Phàm ngửa đầu, khoe miệng cong lên: “Do cháu tự nguyện tới nơi này, cháu đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.”

“Cháu nghĩ cái gì thế?” Bà thím lộ ra biểu cảm không tán thành, thậm chí hỏi anh: “Có phải cháu thích cậu Đỗ Phong không?”

Lê Phi Phàm bật cười: “Cháu đã có người mình thích rồi.”

“Là người khác hả?”

Lê Phi Phàm nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Cháu cố ý để lại tin đánh lừa anh ấy là cháu ở một chỗ khác, nhưng cháu nghĩ chưa chắc anh ấy đã tin nên mới lo rằng không kịp.”

Không biết trong đầu thím đã tưởng tượng ra biết bao tình tiết yêu hận tình thù.

Bà thím đắn đo nhìn anh, nói: “Cháu cũng thật là, nếu đã yêu thương nhau thì không nên đo nhiều như vậy, cứ coi như cháu và cậu Đỗ đã làm ra chuyện gì có lỗi với anh ta thì cháu cũng nên nói rõ ràng cho người ta biết chứ.

Cháu nhìn thử cháu của bây giờ coi, Thư Dịch Khinh gì đó mà cậu Đỗ dẫn

tới đây có vẻ hận cháu thấu xương. Tuy cậu Đố không muốn lấy mạng cháu, nhưng nếu cháu cứ như vậy thì sẽ không chịu thêm được mấy ngày đâu.”

Lê Phi Phàm tựa đầu vào tường, cười mỉa.

Vừa khéo ở cách đó không xa truyền đến âm thanh đồ vật bị đập vỡ.

Lê Phi Phàm: “Lại bắt đầu nữa rồi.”

“Chứ sao.” Bà thím kia lắc đầu: “Bọn thím cũng không thể hiểu được cậu Đố, mỗi lần cái tên nghiệt kia lên cơn thì không đánh cũng mắng cậu ấy, thế mà cậu Đố vẫn không nói câu nào.”

Lê Phi Phàm: “Các thím có cảm thấy Thư Dịch Khinh hận Đố Phong không?”

“Sao mà bọn thím biết được mấy cái này.” Bà thím nói: “Cậu ta mà không tìm thấy cậu Đố thì sẽ nổi giận đùng đùng, nếu cậu Đố nổi giận thì cậu ta còn ngoan ngoãn được một hồi, đúng là thất thường.”

Lê Phi Phàm cụp mắt che giấu những cảm xúc nơi đáy mắt, cầm chai thuốc trong tay không ngừng vuốt ve.

Bà thím nhìn anh, chỉ biết lắc đầu.

Người ở trong thôn đều biết nơi này đang giam giữ một thanh niên rất xinh đẹp.

Họ chưa từng thấy người nào đẹp như vậy, vừa cao vừa gầy, còn để tóc dài.

Mặc dù trải qua hai ngày vừa rồi khiến trên người anh chồng chất miệng vết thương, nhưng nhìn anh và căn phòng xám xịt này vẫn không hài hòa với nhau chút nào.

Bà thím nhiều lần muốn nói điều gì đó.

Nhưng những người như họ muốn ở lại đây thì phải nói năng thận trọng.

Nên cuối cùng, bà vẫn trầm mặc lui ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đỗ Phong đến.

Hắn ta đứng ngược hướng sáng ở cửa, trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Người tìm cậu đã sắp tới đây rồi.”

“Tôi cũng đoán được.” Lê Phi Phàm vắt chéo chân, ngồi dựa vào tường, giọng nói càng khàn hơn, anh ngược lên nói: “Nhìn anh cũng không khản trương.”

Đỗ Phong nói: “Tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, còn cậu thì đang âm mưu điều gì?”

Lê Phi Phàm: “Sao anh lại hỏi thế?”

Đỗ Phong: “Cậu tự nguyện đi theo tôi, dọc đường đi cũng tỏ ra vâng lời, vô số lần chọc giận Thư Dịch Khinh. Tôi đoán Hoắc Uẩn Khải tốn nhiều thời gian như vậy, thực ra cũng là do cậu đúng không, vậy nên mục đích cuối cùng của cậu là gì?”

Lê Phi Phàm dựa vào tường, chậm rãi đứng dậy.

Anh đã sắp hết sức.

Mái tóc lộn xộn của anh hơi ẩm ướt, hàm dưới còn dính vết máu nhưng anh vẫn kiên định đứng thẳng người. Thân thể gầy yếu nhưng ngoan cường đứng dưới ánh nắng sớm tạo nên một loại cảm giác rung động như vừa tắm mình trong máu.

Lê Phi Phàm cười: “Anh đoán đúng, tôi lợi dụng một vài tin tức để kéo dài tới ngày hôm nay. Vậy nên tôi đã nói với anh rồi, đời này đừng để anh ấy tìm được tôi, nếu không tôi khẳng định sẽ không có kết cục tốt.”

Đỗ Phong nhìn thoáng qua nụ cười của anh.

Vừa nhắc tới Hoắc Uẩn Khải, Lê Phi Phàm đã nở nụ cười bình thường đầu tiên trong mấy ngày qua.

Anh cũng không đợi Đỗ Phong nói chuyện, tầm mắt nhẹ nhàng lướt qua phía ngoài cửa sổ.

Anh lấy chai thuốc trong tay ra, đột ngột nói: “Đỗ Phong, có thể phiền anh lấy cho tôi loại thuốc tốt nhất không?”

Anh cũng biết, bây giờ tôi không còn chút sức nào.”

Đỗ Phong cũng không dò hỏi bình thuốc ở trên tay anh ở đâu ra, hần ta hỏi lại: “Nếu cậu không định sống để gặp lại Hoắc Uẩn Khải, vậy còn trị thương để làm gì?”

“Bởi vì...”

Lê Phi Phàm loạng choạng.

Ngay sau đó đã được Đỗ Phong nắm cánh tay giúp đứng vững.

Đỗ Phong nhìn Lê Phi Phàm mấy lần, vươn tay lấy lọ thuốc, mở nắp ra.

Lê Phi Phàm tựa vào bàn gỗ đối diện cửa, chậm chạp cởi áo sơ mi dính đầy máu, lộ ra những vết thương chồng chéo ở trên người.

Lê Phi Phàm hơi cúi đầu, nhìn Đỗ Phong thoa thuốc lên cánh tay.

Lê Phi Phàm hỏi: “Mấy ngày nay tình trạng của Thư Dịch Khinh có vẻ không tệ nhỉ?”

Đỗ Phong bình thản nhìn anh một cái: “Em ấy rất khỏe.”

Lê Phi Phàm cong môi: “Tôi nghĩ chắc anh luôn cảm thấy khó hiểu vì sao tôi lại chịu đi theo anh, thậm chí không hiểu được vì sao Thư Dịch Khinh nhìn

tôi thế này lại hồi phục nhanh như vậy. Đỗ Phong này, có rất nhiều thứ tôi không cần thiết phải giải thích với anh, nhưng rốt cuộc hôm nay tôi đã xác minh được thứ mà tôi muốn biết rồi.

Vậy nên tôi không ngại nói cho anh, tôi rất ghét bị kẻ khác khống chế, trời sinh đã phản nghịch, tuy bình thường hay bỏ qua không nói, nhưng nếu tôi thật sự muốn phản kháng thì trời có sập, tôi cũng không bận tâm.”

Lê Phi Phàm hạ giọng, nói từng chữ một.
Giọng điệu như đang thương xót.

Nhưng anh biết, nếu người khác nhìn vào từ bên ngoài thì thoát nhìn như thể cánh tay trần trụi của anh đang dựa vào Đỗ Phong, dáng vẻ chụm đầu nói nhỏ rất thân mật.

Đỗ Phong nhận ra ra động tác của anh, lạnh nhạt nhìn sang: “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Không có gì.” Lê Phi Phàm nhướn mày, đôi môi không chút huyết sắc dần cong lên: “Tôi chỉ đang xác nhận lại một chuyện cuối cùng mà thôi.”

Lê Phi Phàm vừa mới nói xong thì cửa phòng đã bị người từ bên ngoài đá văng.

Đôi mắt của Thư Dịch Khinh đỏ ngầu, trong tay xách theo một thanh dao găm, gắt gao nhìn họ chăm chăm, hỏi: “Hai người đang làm gì?”

“Sao em lại tới đây?” Đỗ Phong nhíu mày quay đầu lại, giọng điệu không mấy vui vẻ khi thấy con dao trong tay Thư Dịch Khinh, hắn ta nói: “Tôi đã sớm nói không được làm quá rồi.”

Ngực Thư Dịch Khinh kịch liệt phập phồng.

Gương mặt của cậu ta đỏ bừng lên vì phẫn nộ.

“Đỗ Phong.” Cậu ta nhìn chăm chăm Đỗ Phong như nhìn thấy quỷ, la lên: “Anh nói không được đụng đến anh ta, nói tất cả đều là vì tốt cho tôi, có

phải anh đã thích anh ta rồi đúng không? Ban ngày ban mặt mà đã t ần
t ần vòng ôm nhau với anh ta, có phải anh cũng thích anh ta giống bao
người khác rồi đúng không!”

Thư Dịch Khinh đang trong tình trạng điên cuồng hơn bất cứ lúc nào khác.

Đỗ Phong cau mày quay đầu, bước hai bước về phía Thư Dịch Khinh.

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Cậu ta cầm dao chỉ về phía Đỗ Phong.

Ánh mắt Đỗ Phong sắc lạnh: “Buông dao xuống!”

Thư Dịch Khinh như bị kích thích, lao thẳng về phía Lê Phi Phàm: “Tôi
phải giết anh!”

“Muốn giết tôi hả?” Lê phi Phàm vừa đi vừa hỏi, đi đến trước mặt Thư Dịch
Khinh thì dừng lại, nhìn thẳng vào mắt cậu ta rồi nói: “Ra tay thử xem,
không bằng hai chúng ta cùng đánh cược, tôi cũng muốn xem cậu có thể
giết chết được tôi hay không.”

Đỗ Phong lạnh lùng nhìn về phía anh: “Cậu điên rồi à?”

Lê Phi Phàm lại trực tiếp cầm lấy cánh tay đang bị Đỗ Phong chế trụ của
Thư Dịch Khinh, dí sát vào ngực.

Mũi dao đâm vào trong thịt, từng giọt máu chảy ra ngoài.

Vẻ mặt của Lê Phi Phàm rất hờ hững, anh nhìn Thư Dịch Khinh lúc này đã
khác hẳn so với ngày đầu tiên lúc hai người mới gặp nhau.

Cậu ta đang cai nghiện nhưng từng tác da thịt trên người đều lộ ra sức sống
bùng bùng.

Đây là mối quan hệ giữa anh và Thư Dịch Khinh.

Hai cá thể đối lập nhau, không thể cùng tồn tại.

Anh thay đổi cốt truyện “Hồng Sí”, Thư Dịch Khinh sẽ sa ngã cho đến chết, vậy thì Hoắc Uẩn Khải cũng không thể sống. Ngược lại, khi tình trạng sức khoẻ của anh ở mức thấp nhất thì Thư Dịch Khinh sẽ trở nên đầy sức sống.

Đây là do ý thức của thế giới đang chơi một ván cờ, chỉ cần nhân vật quan trọng đều sống thì sẽ bị nó đùa giỡn không hồi kết.

Lê Phi Phàm chậm rãi đẩy ngực của bản thân tiến gần hơn.

Cùng lúc đó, anh nhếch miệng, nói: “Thư Dịch Khinh, cậu đoán không sai đâu, Đỗ Phong không bị cậu khống chế.”

“Người duy nhất cam tâm tình nguyện để cậu thao túng trên thế giới này không yêu cậu.”

“Không phải cậu vẫn luôn nói mình rất thích Hoắc Uẩn Khải ư? Nhưng bây giờ cậu đang làm gì? Phẫn nộ chỉ vì một nhân vật nhỏ nhoi trước đây cậu còn chướng mắt?”

Thực ra cậu đã thích Đỗ Phong rồi đúng không? Nhưng cậu thật đáng thương, ngay cả thích cũng phải chột dạ và phẫn nộ, cậu...”

Dao găm trong lúc Thư Dịch Khinh đang tức giận đến đỉnh điểm lại đâm về phía trước một đoạn.

Sở dĩ không đâm hết vào trong bởi đã có một bàn tay nắm lấy ngăn lại lưỡi dao sắc bén kia.

Cửa phòng bị người đập tung, mười mấy người trong nháy mắt đã ủa vào trong căn phòng.

Nụ cười khiêu khích trong mắt Lê Phi Phàm vẫn chưa biến mất, anh nhìn Đỗ Phong đang bị đè xuống trong lúc hỗn loạn, cuối cùng nhìn đôi tay đang nổi gân xanh nắm lấy con dao trước ngực mình, nhìn chủ nhân đôi tay ấy.

Nhưng lúc này, chủ nhân của đôi tay ấy như biến thành A Tu La chân chính.

Trên người hần tỏa ra sự kìm nén đầy ngọt ngào.

“Em đang làm cái gì vậy hả?” Lê Phi Phàm nghe thấy hắn chắt vắn mình, nắm dao, nghiêng răng nói: “Tôi hỏi, mẹ nó em đang làm gì vậy hả?”

Lê Phi Phàm hiém khi nghe thấy hắn nói những lời thô tục như vậy, anh cũng thật sự sợ hắn tự làm đứt tay mình.

Lê Phi Phàm nắm lấy bàn tay của Hoắc Uẩn Khải.

Lê Phi Phàm mở miệng: “Anh thả ra rước đã...”

Anh mở miệng khiến Hoắc Uẩn Khải đang phần nộ bỗng chốc như bóng xì hơi.

Hắn vừa quay đầu đã dùng một tay bóp cổ của Thư Dịch Khinh, trực tiếp nhắc người lên không.

“Là do cậu ta đúng không?” Hoắc Uẩn Khải nhìn khuôn mặt đã chuyển sang màu đỏ tím trong tay mình, ngón tay dính máu càng siết mạnh hơn, thông thả xoay đầu lại hỏi Lê Phi Phàm: “Tim đập nhanh rồi gặp ác mộng, tự mình đến đây, bởi vì cậu ta có thể khiến tôi chết, đúng không?”

Thư Dịch Khinh không ngừng đánh vào tay Hoắc Uẩn Khải.

Hoắc Uẩn Khải cũng không đợi Lê Phi Phàm trả lời, hắn nghiêng đầu nhìn lướt qua thân thể đầy thương tích của anh, lại bóp chặt cái cổ mảnh mai ở trong tay, tiếng khớp xương kêu rất khủng bố.

Giọng Hoắc Uẩn Khải lạnh băng, hắn nói với đám người Khâu Hồ bên cạnh: “Giết tên họ Đỗ kia đi.”

Lời này vừa thốt ra đã khiến cho ý thức bắt đầu mơ hồ của Thư Dịch Khinh chợt tỉnh lại, cậu ta liếc mạng giãy giụa ở trong tay của Hoắc Uẩn Khải. Lê Phi Phàm túm cánh tay của Hoắc Uẩn Khải, lúc anh phát hiện không thể lay chuyển được mới nói: “Hoắc Uẩn Khải, bây giờ người tôi rất đau, anh nhanh buông cậu ta ra trước đi.”

Hoắc Uẩn Khải nghe thấy anh nói đau bèn giã bột lực trên tay.

Lê Phi Phàm đang muốn nói gì đó.

Thư Dịch Khinh vừa ngã xuống mặt đất bỗng bật phát bật dậy, nhặt con dao găm đã dính máu ở trên mặt đất lên đâm thẳng về phía Hoắc Uẩn Khải. Lê Phi Phàm cách đó rất gần, anh không ngăn lại, cũng không rời khỏi Hoắc Uẩn Khải mà để con dao đâm thẳng vào.

Tất cả mọi người đều không kịp trở tay.

Dao găm cắm chặt vào ngực, cả cán dao đều đâm hết vào.

Khi Lê Phi Phàm ngã xuống đã được người đỡ được.

Anh có thể thấy được khuôn mặt khiếp sợ đến cực điểm của Thư Dịch Khinh, cũng cảm nhận được đôi tay đỡ lấy mình đang run vì mất khống chế. Lê Phi Phàm bất đắc dĩ nói với Hoắc Uẩn Khải: “Vốn dĩ tôi không muốn để anh nhìn thấy. Không phải tôi đã để lại tin cho anh, sao còn chạy tới đây, hại tôi phải chịu thêm một nhát dao.”

Hoắc Uẩn Khải ôm anh, nhưng dường như hấn không dám đụng vào người anh.

Một chân của hấn quỳ trên mặt đất, chỉ nhẹ giọng nói: “Lê Phi Phàm, rốt cuộc em muốn tôi phải làm sao? Đừng như vậy mà, Phàm Phàm, mau dậy đi.”

“Hoắc Uẩn Khải.” Lê Phi Phàm ngửa đầu dựa vào khuỷu tay hấn, tay nắm lấy quần áo của Hoắc Uẩn Khải, lại gọi hấn: “Nhị gia.”

Hoắc Uẩn Khải che lại phần ngực đang trào ra rất nhiều máu của anh, chỉ nói: “Đừng nói nữa.”

Lê Phi Phàm chậm rãi nói: “Lần này tôi chỉ đánh cược một trận lớn, nếu lần

này đoán không sai, còn cược thắng, tiền mà tôi nợ anh có thể xóa toàn bộ được không? Nếu tôi thua, anh chỉ cần biết là tôi rất ghét bị vận mệnh đùa giỡn, cũng không muốn bán mạng cho Hoắc thị của anh là được. Dù sao tôi đều thấy vui.”

Tay Hoắc Uẩn Khải siết chặt cánh tay của Lê Phi Phàm.

Yết hầu của hắn căng chặt, đáy mắt ửng đỏ: “Dùng cả mạng của em để đánh cuộc?”

“Tôi không giống anh, tôi vẫn còn rất quý mạng mình.” Lê Phi Phàm cọ vào quần áo của Hoắc Uẩn Khải, cười nhạt: “Hơn nữa, tôi nghĩ mình sẽ thắng.”

Nói xong, tay Lê Phi Phàm buông thõng xuống, anh cảm thấy mình đang nhẹ nhàng bay lên, tất cả đang bắt đầu cách xa anh.

Ba mẹ đang ở trong phòng bếp xào rau.

Lê Phi Phàm vừa ngồi trên sofa xem tạp chí vừa oán giận: “Ba mẹ, cơm đã làm xong chưa vậy ạ, con sắp chết đói tới nơi rồi nè!”

“Sắp xong rồi, làm gì mà cứ thúc giục mãi thế.”

Mẹ mặc một chiếc tạp dề từ trong phòng bếp bước ra, thấy anh ngồi không ra ngồi thì mắng: “Mẹ nói con đấy, tốt nghiệp đại học xong làm gì không làm, lại chạy đi đầu tư điện ảnh, ngày nào cũng bận mắt nhắm mắt tích, về tới nhà chỉ biết há miệng đòi ăn.”

Lê Phi Phàm đập người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh.

Anh ấy cũng buông di động xuống, biện hộ giúp Lê Phi Phàm: “Mẹ à, mẹ đừng trách em ấy nữa, con đã xem qua hai hạng mục gần nhất em ấy đầu tư, thấy rất có triển vọng, trong đó có một bộ có tiềm năng khai phá rất lớn.”

Mẹ của anh cũng là người yêu thích văn học lâu năm, bà hỏi: “Phim gì vậy con?”

“Thế loại vạn người mê đang nổi hiện nay ạ, “đàn ông trên toàn thế giới đều yêu tôi”, kiểu thế.” Lê Phi Phàm mỉa mai: “Nhưng ở trong này có một vai phụ pháo hôi cùng tên với con nữa, vậy nên con định cho biên kịch sửa lại.”

“Sao phải sửa.” Ba của anh đi từ trong phòng bếp ra: “Nhắc tới thì cái tên bây giờ của con cũng do con tự sửa đó, trước kia con đâu có tên như vậy.”

“Dạ?” Lê Phi Phàm khiếp sợ, nhìn về phía anh trai: “Ngày xưa em không tên là Lê Phi Phàm á?”

Ba của anh cười không ngừng: “Trước khi con được năm tuổi thì không chịu nói chuyện. Một hôm mẹ con lấy ra một quyển sách cũ ở đâu ấy, con cứ cầm sách mãi không buông, còn chỉ vào cái tên Lê Phi Phàm ở bên trong. Mẹ con cứ nói cái này là kỳ tích, trùng hợp nhà mình cũng họ Lê nên bèn sửa lại cho con thành Lê Phi Phàm.”

Lê Phi Phàm rất khiếp sợ với nguồn gốc cái tên của mình.

Anh trai anh cũng nói: “Quyển sách kia anh cũng có xem qua, nghĩ lại thì thấy cũng khá giống với bộ phim em đang định đầu tư.”

“Không phải chứ?” Suy nghĩ đầu tiên của anh là: “Anh đừng đợi tới lúc em quay phim rồi mới bị lộ chuyện sao chép ý tưởng, vậy em phải bồi thường đến chết mất.”

“Không phải đâu, anh nói tương tự là bởi vì tên có hơi giống.” Anh trai của anh nói: “Anh nhớ một vai chính khác của quyển sách cũng họ Hoắc, chẳng qua nó là cuốn bi kịch. Tuy nói chỉ là truyện nhưng anh thấy nó giống nhật ký viết tay hơn, anh cũng từng đọc, sở dĩ vẫn còn nhớ là do em rất thích cầm theo quyển sách kia. Tình tiết truyện thì anh đã quên, chỉ còn nhớ rõ có một nhân vật chính gặp tai nạn chết trên biển vì cứu một nhân vật khác. Người sống sót vận hành công ty, cô độc sống đến hết quãng đời còn lại, lúc anh ta chết khá trẻ, hình như chưa tới 40 tuổi nữa.”

Lê Phi Phàm lập tức nói: “Có phải The Titanic đâu mà độc thân lại còn chết sớm, nếu em mà là anh ta, em đã sớm chạy rồi.”

Lê Phi Phàm lại hỏi: “VẬY cuốn sách kia đâu rồi anh?”

Mẹ của anh lập tức nói: “Nhiều năm như vậy rồi, ai biết được nó ở đâu, hai anh em còn có nhiều sách lắm, nói không chừng đã sớm bán đi rồi cũng nên.”

Lê Phi Phàm cứ thấy lạ chỗ nào.

Anh liên hệ tác giả cuốn tiểu thuyết mà mình định chuyển thể, dò hỏi ý định ban đầu lúc sáng tác của đối phương.

Tác giả nói với anh: “Không đâu, chuyện sao chép này thì cậu cứ yên tâm. Quyển sách mà cậu nhắc đến kia, tôi đã từng đọc rồi. Tôi cũng cảm thấy nó khá bị kịch, vậy nên đã lấy tên Hoắc Uẩn Khải để sáng tác ra một sản phẩm độc lập khác. Lại nói, càng viết đến đoạn sau thì càng cảm thấy không thể khống chế cây bút, luôn có cảm giác tất cả những nhân vật này đều là người thật đang sống ở một thế giới nào đó. Cũng có thể đây là sự lôi cuốn khi sáng tác đi, hiện tại bán tiểu thuyết vào tay cậu, tôi cảm thấy rất có duyên.”

Đối phương lại cùng anh nói đến sự cuốn hút to lớn của việc sáng tác.

Lê Phi Phàm cảm thấy không hiểu sao lòng lại không thoải mái nhưng vẫn nói: “Anh không chỉ dùng tên của Hoắc Uẩn Khải mà còn biến ra một nhân vật pháo hôi để thúc đẩy cốt truyện, chúng ta phải sửa kịch bản.”

Đối phương cũng không phản đối, lúc này mọi chuyện mới coi như giải quyết xong.

Chẳng qua mấy ngày sau Lê Phi Phàm đã gặp tai nạn xe.

Anh đã tìm thấy cuốn sách trong miệng mọi người.

Tuy không thể nhìn thấy nhưng Lê Phi Phàm vẫn từ trong mộng biết được quá trình sáng tác.

Ngọc Kinh Viên khi đó đã có dấu vết của năm tháng.

Chú Phúc một năm trước đã từ giã cõi đời.

Chị Lan vẫn luôn chờ đợi anh.

Chị Lan thường xuyên nói mấy năm nay anh càng ngày càng ít nói, Lê Phi Phàm thấy chị vẫn giống trước kia, cầm chén thuốc đặt vào trong tay anh, nhẹ nhàng nói: “Tới giờ uống thuốc rồi. Năm đó sức khỏe của cậu cũng bị tổn thương tới tận gốc, phải bảo dưỡng thật tốt mới được.”

Lê Phi Phàm ngồi trên bàn sách sát cửa sổ, nói: “Em biết rồi.”

Anh đeo kính, khoác trên người một chiếc áo khoác mỏng, cũng không nhận lấy chén thuốc.

Lúc ấy, chị Lan cũng không cưỡng ép thúc giục anh, bởi anh đã được nhà họ Hoắc công nhận, là phó lãnh đạo tự nguyện lùi về phía sau màn của tập đoàn Hoắc thị.

Chị Lan chỉ cảm thán: “Nếu Nhị gia còn sống, có lẽ đã khác rồi.”

Lê Phi Phàm bình tĩnh nói: “Đúng vậy, chúng ta còn chưa được nhìn thấy đó là khung cảnh như thế nào.”

Lê Phi Phàm lật ra tờ cuối cùng.

Nếu mà có thể nhìn thấy tương lai, vậy đừng để cho Hoắc Uẩn Khải biết được lai lịch đặc thù của mà, anh ấy không nên chết vì cố thay đổi những điều mà kể sau khi nằm mơ.

Bởi mỗi ngày sau đó, mà sẽ phải hối hận vì những lời này.

Hy vọng mà hiểu điều đó.

Thế giới tuần hoàn lặp lại, mà muốn có tự do, vậy không chết thì không thể sống được.

— Trong cuốn hồi ký.

Viết “năm thứ mười sau khi Nhị gia qua đời, ngày 28 tháng 2, mưa rơi tầm tã.”

Chương 78

Thời tiết ở thành phố Thịnh Kinh lúc này đã chuyển sang rét đậm, mặt nước đóng băng.

Một trận tuyết lớn đột ngột rơi đã nhấn chìm vạn vật trong làn tuyết trắng.

Người đi trên đường xuýt xoa nói: “Gần hai mươi năm nay Thịnh Kinh chưa từng gặp phải một trận tuyết nào lớn như vậy. Năm nay vốn đã lạnh sớm hơn, nếu tuyết rơi cả ngày cả đêm thì chắc ngày mai không ra nổi cửa.”

“Đúng vậy.” Có người phụ họa: “Trận tuyết này lớn thật.”

Lúc này có người ở phía trước đột nhiên kêu lên: “Có người không, mau tới giúp với, có người ngất!”

“Đi nhanh, xem thử coi thế nào.”

Đám người nghển cổ lên hóng chuyện, phát hiện người nằm trên đất là một cô gái trẻ. Cô mặc áo bông cũ nát bẩn thỉu, ngất trên mặt đất, được một người bán bánh rán lớn tuổi nhiệt tình đi ngang qua rót cho một ly nước ấm, lúc này mới chậm rãi tỉnh lại.

Lúc này người xung quanh mới phát hiện cô gái này khá xinh đẹp.

Cô yếu ớt hỏi: “Đây là đâu vậy?”

Mọi người mồm năm miệng mười đáp.

“Chỗ này là Thịnh Kinh.”

“Tôi nói nè cô gái, cô sống ở đâu vậy? Tại sao lại ngất xỉu trên đường?”

Thoạt nhìn cô đang rất khiếp sợ: “Thịnh Kinh? Tại sao tôi lại ở Thịnh Kinh?”

“Nghe giọng của cô ấy không giống người của Thịnh Kinh thật.”

Có người hỏi: “Vậy cô tên là gì?”

Cô trả lời: “Tôi tên là Vương Du, là người ở Tô Hàng.”

Bên này còn đang ồn ào, chợt một chiếc xe màu đen khiêm tốn dừng lại ở bên cạnh. Một người đàn ông mặc vest giống vệ sĩ đẩy đám người ra, bước về phía trước, vươn tay với cô gái kia: “Cô Vương, Nhị gia dặn chúng tôi tiễn cô về nhà.”

Cô gái bỗng ngẩn người, bị khí thế của đối phương dọa nên do dự nói: “Nhị gia nào cơ?”

“Chính là Hoắc Nhị gia của Thịnh Kinh.” Người đàn ông vẫn khiêm tốn: “Xin cô cứ yên tâm, chúng tôi không đột ngột tìm tới đâu. Người của chúng tôi vẫn đi theo cô, giờ cô đã không sao thì chúng tôi xin được phép đưa cô trở về.”

Đối phương nhắc tới nhà họ Hoắc ở Thịnh Kinh.

Lúc này cô gái mới nhớ ra nhà mình và chủ mẫu nhà họ Hoắc có quan hệ họ hàng xa với nhau.

Tuy cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ đến hai nhà có quan hệ như vậy thì cũng yên tâm hơn.

Cô đứng dậy khỏi mặt đất, nói cảm ơn những người xung quanh đã giúp mình, sau đó mới ngập ngừng bước lên xe.

Chờ đến khi cô gái trẻ kia đã rời đi, người ở sau mới bắt đầu thảo luận sôi nổi.

“Người hồi nãy nhắc tới chính là nhà họ Hoắc kia sao?”

“Ở Thịnh Kinh này còn có nhà họ Hoắc thứ hai nào lại hoành tráng được như thế nữa, làm tôi sợ tới nỗi không dám thờ. Nhưng mà nói ra cũng thấy kỳ, đầu óc của cô gái kia như bị làm sao ấy, nếu biết người nhà họ Hoắc thì sao lại tự khiến bản thân chật vật như vậy chứ.”

Có người cười: “Chuyện của gia tộc lớn như thế thì sao người bình thường chúng ta hiểu được.”

“Mấy người chưa nghe nói gì hay sao?” Người ở bên cạnh ra vẻ thần bí nói: “Trước đó không lâu, hình như nhà họ Hoắc đã xảy ra chuyện, nghe đâu có người nào đó mất tích, cả thành phố đều bị lật tung lên. Hồi nhà họ Đỗ sụp đổ lúc trước cũng chưa ồn ào tới vậy. Nghe nói không chỉ có nhà họ Hoắc, mà ngay cả nhà họ Tần cũng dốc hết sức đi tìm. Nhưng qua một đêm, tất cả tin tức đột ngột im bặt, không thấy truyền thông hó hé gì.”

Có người hỏi: “Ai mất tích cơ? Đã tìm được chưa?”

Người kia tiếp lời: “Cái này tôi không biết, nhưng mà nghe đâu còn có một việc nữa. Tôi có một người bạn làm ở bệnh viện, thấy người trong ngành y nói là đêm qua có một chiếc trực thăng đáp thẳng xuống tầng thượng bệnh viện trung tâm thành phố. Tất cả các viện trưởng của các bệnh viện đều tới hội chẩn, hình như cũng liên quan đến nhà họ Hoắc.”

“Nghiêm trọng quá nhỉ.” Người ở bên cạnh nói: “Sợ là có người đã chết rồi?”

“Chi tiết cụ thể thì tôi cũng không rõ ràng lắm, tin tức liên quan đều bị phong tỏa.”

Một vài tin bên lề bắt đầu lan truyền ở thành phố Thịnh Kinh, dần dần bị che lấp bởi trận tuyết lớn này.

Không ai biết, khi cô gái kia vừa ngất xỉu thì tim của người đang ở trong phòng cấp cứu của bệnh viện trung tâm thành phố cũng đã ngừng đập.

Cũng không ai phát hiện bên trong một gian phòng đen như mực, thanh niên đã la hét cả đêm kia đột nhiên bình tĩnh, vẻ mặt trống rỗng, cả người

đờ ra.

Người đó tự hỏi: “Tôi là ai?”

Thế nhưng, không một ai trả lời được câu hỏi của người nọ.

Người đang nằm trong bệnh viện bị đâm trúng hai nhát dao, một dao nông, một dao rất sâu.

Khi được đưa vào bệnh viện, tất cả những bác sĩ nhìn thấy tình trạng vết thương đều lắc đầu bó tay.

Họ dốc sức cứu chữa, nhưng cuối cùng vẫn hết cách xoay chuyển càn khôn.

Cho đến khi điện tâm đồ của bệnh nhân biến thành một đường thẳng, các bác sĩ đành phải tuyên bố tử vong.

Ở cửa phòng cấp cứu của bệnh viện, sau khi nghe thấy thông báo của bác sĩ, một người đàn ông cao lớn hung hăng đâm về phía mặt của một người đàn ông khác, nhưng giữa chừng lại bị vệ sĩ của đối phương chặn lại, hấn mắt không chế, gào lên: “Tên họ Hoắc kia! Mà đưa người về như vậy à? Em ấy vẫn còn trẻ, nhưng em ấy chết rồi! Đã chết rồi!”

Mà ở bàn tay đang rũ xuống ở bên hông của người bị mắng kia, có một miệng vết thương đáng sợ vô cùng.

Áo sơ mi trên người hấn nhăn nhúm, còn nhuốm những vết máu khô, cánh tay áo được xắn lên cũng không ngoại lệ. Hấn dựa vào tường, đầu hơi rũ xuống, giống như một bức tượng điêu khắc im lìm.

Người có mặt ở hiện trường không dám nói câu nào, càng không dám đi lên bằng bó miệng vết thương cho hấn.

Cả hành lang chìm vào trong bầu không khí tĩnh mịch.

Đó là ba phút rất dài, cho tới khi bên trong phòng cấp cứu đột nhiên vang

lên tiếng hô kinh ngạc “người bệnh đã khôi phục nhịp tim đập trở lại”. Nhân viên y tế hoảng loạn một lúc rồi lại ôm nhau khóc, hô to: “Sống rồi! Người sống lại rồi!”

Trong nháy mắt, ở nơi không ai nhìn thấy, bàn tay của người đàn ông đang dựa vào tường theo quán tính giật một cái. Ngay sau đó, hắn dùng tay che miệng ho khan một tiếng, trên tay áo dính chút bọt máu.

Vệ sĩ đứng bên cạnh nhìn thấy lập tức lộ vẻ kinh hãi.

Khâu Hồ đi lên: “Nhị gia!”

Hoắc Uẩn Khải giơ tay lên ngăn cản, giọng đã khàn đến sắp mất tiếng: “Không sao.”

Cảm xúc của Tần Bách Dạ phập phồng lên xuống, hắn đỏ mắt nhìn dáng vẻ của Hoắc Uẩn Khải, bỗng không nói gì nữa.

Nghe thấy tiếng hoan hô ở trong phòng cấp cứu, Tần Bách Dạ trượt xuống theo bức tường rồi ngồi bệt trên mặt đất.

Thanh niên đứng bên người hắn cũng ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói: “Anh Tần.”

“May quá.” Bàn tay của Tần Bách Dạ che mắt lại, hắn lẩm bẩm nói: “May quá.”

... Mà người đã tạo nên tất cả những chuyện này- Lê Phi Phàm- từ lúc mất đi ý thức đến khi tỉnh lại lần nữa, anh cảm thấy mọi việc như chỉ xảy ra trong tích tắc.

Lê Phi Phàm cũng không biết mình đã nằm trong ICU suốt một tuần, nhưng khi anh mở mắt thì nhận ra mình vẫn đang nằm trên giường bệnh viện chứ không phải ở trong giấc mơ, càng không xuyên đến chỗ nào khác.

Trong nháy mắt, anh biết bản thân đã thắng cược.

Thậm chí anh còn không cần thử, trong tiềm thức đã biết rõ mình sẽ không bị chứng tim đập nhanh do nằm mơ ảnh hưởng nữa. Anh tự hiểu mình đã có thể thoát ly khỏi thân phận chim hoàng yến của Hoắc Uẩn Khải. Anh đã thoát khỏi gông xiềng của thế giới “Hồng Sí”, chân chính sống với thân phận Lê Phi Phàm.

Tựa như cách anh đã từng viết trong giấc mơ.

Nếu muốn được tự do thì phải chết rồi mới được sống.

Lê Phi Phàm không biết quyển nhật ký kia là những chuyện mà anh đã từng trải qua hay là sự thật mà thế giới đang nhắc nhở anh. Tuy vậy, đúng thật là anh đã thoát được khỏi ý thức của thế giới, hoàn toàn trở về hiện thực.

Hơn nữa trong hiện thực, vốn dĩ anh và Hoắc Uẩn Khải sẽ không xuất hiện ở trên biển.

Bởi vì Lê Phi Phàm đã lừa gạt Hoắc Uẩn Khải để tự sát trước.

Là **giết** chết “bản thân” ở bên trong quyển “Hồng Sí”.

Lúc ấy Lê Phi Phàm chỉ nắm chắc phần thắng khoảng 30%, anh biết có thể mình sẽ xong đời.

Là kiểu kết thúc tất cả mọi thứ.

Bệnh viện vào đông, điều hòa phòng bệnh VIP được chỉnh lên nhiệt độ cao. Lê Phi Phàm mặc đồ bệnh nhân sọc xanh trắng, có thể nhìn thấy băng vải trắng thông qua phần cổ để hở. Anh đã khôi phục đến mức gương mặt trắng trẻo hồng hào trở lại, giờ đang vừa gặm táo vừa nhìn người ngồi trên sofa.

Chẳng qua Lê Phi Phàm chưa tìm được cơ hội thích hợp để mở miệng.

Hoắc Uẩn Khải đang vắt chéo chân ngồi làm việc bằng notebook, băng vải quấn quanh tay phải vẫn chưa tháo ra.

Trong phòng bệnh chỉ còn âm thanh nhai táo của Lê Phi Phàm và tiếng gõ bàn phím lách cách.

Lê Phi Phàm không nhin được trước: “Nhị gia.”

Đầu của Hoắc Uẩn Khải cũng không thềm nâng lên, hấn chỉ ừ một tiếng.

Lê Phi Phàm cắn một miếng táo: “Anh đã ở chỗ này gần được một tuần rồi đó, không cần đến công ty à?”

“Em muốn tôi đi?” Rốt cuộc Hoắc Uẩn Khải đã ngẩng đầu lên nhìn anh. Đông tác gặm táo của Lê Phi Phàm chợt chậm lại, anh do dự nói: “Muốn tôi nói thật hả?”

“Không thì sao?”

“Nói thật thì tôi rất sợ hãi đó.” Lê Phi Phàm nói: “Chuyện nên nói thì tôi đã nói hết rồi. Nhưng từ khi tôi tỉnh lại đến giờ, anh không thềm hỏi một câu nào tới chuyện lúc đó.

Căn cứ theo định lý không bùng nổ trong im lặng thì sẽ tử vong trong im lặng, tôi cảm thấy tốt nhất anh cứ cho tôi được chết sáng khoái đi.”

Vẻ mặt của Hoắc Uẩn Khải khá lãnh đạm.

“Mới sáng ra em đã tìm đường chết, tôi còn biết khuyên gì nữa đây.”

Lê Phi Phàm xê dịch mông, nhấc tay nói: “Tôi thề, lúc đó tôi tìm tới cái chết với hy vọng được sống mà. Tối cái hôm Đỗ Phong tới tìm, tôi làm gì còn nhiều thời gian để cân nhắc. Lại nói, tôi còn mơ thấy mình viết nhật ký, còn làm trâu làm ngựa cho nhà họ Hoắc của anh, tới gần bốn mươi đã nhìn thấu hồng trần, nếu thật sự sau này mà phải sống như thế thì thà tôi chết quách đi cho rồi!”

Hoắc Uẩn Khải đóng máy “bộp” một tiếng.

Hắn ngồi ở trên sô pha, bốn mắt nhìn nhau với Lê Phi Phàm.

“Cho nên em mới to gan, một mình đi theo Đỗ Phong phải không?”

“Nếu không nhằm thì còn cả Tần Bách Dạ đi cùng tôi mà.”

“Em thấy tình cảm của Thư Dịch Khinh đối với Đỗ Phong đã biến chất, ý thức thế giới vạn vạ kia không thể **giết** chết được em?”

“Lê Phi Phàm, em có từng nghĩ tới nếu Đỗ Phong muốn **giết** em, nếu suy đoán của em là sai lầm thì sao. Và nếu nhân vật chính trong “Hồng Sí” đã lệch khỏi quỹ đạo của cốt truyện để yêu một người khác, hay thậm chí là **giết** cả em luôn thì sao. Em giỏi thế thì sao lại để bản thân lâm vào cơn nguy kịch mấy lần trong một đêm như vậy? Cần gì phải nằm trên giường bệnh nửa tháng mới đặt chân được xuống đất? Có phải em coi nhẹ chuyện sống chết quá rồi không?”

Lê Phi Phàm đột nhiên bị chất vấn liên tục.

Anh sửng sốt, nuốt nước miếng rồi nói: “Thân là một người bình thường ở thế giới này, tốc độ tiếp thu chuyện phi khoa học của anh quá nhanh rồi đấy.”

“Đó là do điểm xuất phát của em quá cao, mới bắt đầu đã nói với tôi về chuyện thần tiên báo mộng, thế thì còn chuyện gì mà tôi không thể tiếp thu được nữa.”

Hoắc Uẩn Khải đứng dậy từ trên sô pha, đi từng bước về phía anh. Khi đi đến mép giường, hắn nhìn Lê Phi Phàm rồi nói: “Nhưng tôi biết em làm chuyện đó vì tôi.”

“Không phải!”

Lê Phi Phàm như bị chọc đến chỗ nhạy cảm, suýt thì anh đã nhảy dựng lên phủ nhận: “Đừng có tăng bốc tôi như thế, tôi không chịu nổi đâu. Tôi chỉ

thấy người như tôi mà mới 40 tuổi đã viết hồi ký thì quả là hoang đường, đó chính là lời nhắc nhở của ý thức thế giới. Tôi dám tin tưởng như thế, chẳng qua là vì bản thân mình mà thôi.”

Hoắc Uẩn Khải trực tiếp khom lưng ôm lấy Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm ngửi thấy mùi hương trên người hắn, bỗng im thin thít.

Anh giờ quả táo đã gặm một nửa lên, nhẹ giọng hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Hoắc Uẩn Khải nói: “Ôm em.”

Lê Phi Phàm: “Tốt xấu gì anh cũng nên để ý vết thương chưa lành của tôi được không? Tôi thấy anh muốn đá cho tôi hai phát hơn là ôm tôi đấy.”

Hoắc Uẩn Khải ngồi xuống, tay đang quấn băng vải đê ở gáy anh: “Không đâu.”

Lê Phi Phàm nói: “Tôi không còn bí mật nào giấu được anh nữa rồi.”

Hoắc Uẩn Khải ừ một tiếng.

Lê Phi Phàm nâng cằm đặt lên vai Hoắc Uẩn Khải, qua một lát lại nói: “Tôi không thích giấc mơ kia, lúc học tiểu học tôi còn lười cả viết văn chứ đừng nói tới viết hồi ký.” Cuối cùng anh lại hỏi Hoắc Uẩn Khải: “Chắc chúng ta không có kiếp trước đâu nhỉ?”

“Không có.” Cằm của Hoắc Uẩn Khải lướt nhẹ qua đỉnh đầu Lê Phi Phàm, hắn nói: “Sao tôi có thể không ở bên em tới già chứ?”

Hoắc Uẩn Khải cũng không kể cho Lê Phi Phàm, thật ra hắn cũng nhìn thấy được đoạn hồi ức kia.

Trong ba phút tim Lê Phi Phàm ngừng đập, hắn như cưỡi ngựa xem hoa, nhìn thấy một đoạn đường cuối cùng mà hắn không đi cùng anh.

Trong trí nhớ của họ, hai người đều chưa từng trải qua những điều này.

nhưng vẫn cảm giác được có chỗ thiếu sót.

Lê Phi Phàm dùng mạng của mình để bỏ khuyết.

Anh nói anh chỉ làm vì bản thân mình, Hoắc Uẩn Khải lại nghe ra được sự sợ hãi đối với chỗ thiếu sót đó của Lê Phi Phàm trong giấc mơ.

Cho nên Hoắc Uẩn Khải mới nói: “Không có.”

“Quyển nhật ký ghi lại hồi ức duy nhất của em chắc sẽ là lúc em 80 tuổi, đột ngột giở ra xem thì thấy một đoạn nói về chuyện em chấn hai nhát dao cho tôi, còn để lại sẹo nữa.”

Lê Phi Phàm nghe thấy lời này bèn nhanh chóng lùi ra khỏi lồng ngực của hắn.

“Anh thật biết cách dát vàng lên trên mặt mình.” Sau đó anh lại nói: “Ai muốn sống cùng anh đến già chứ.”

Hiện tại anh đã không còn bị khống chế bởi thân phận nữa.

Lê Phi Phàm lập tức kiêu ngạo lên.

Chương 79

Tháng ngày dưỡng thương vừa đơn điệu vừa buồn tẻ.

Sau khi đi một vòng trước Quỷ Môn Quan, đến lúc Lê Phi Phàm đã có thể bước xuống đất thì Hoắc Uẩn Khải mới cho phép người khác vào thăm hỏi anh. Trước đó hẳn đều lấy cớ muốn để người bệnh tĩnh dưỡng để phong tỏa tầng trên cùng của bệnh viện, trừ bác sĩ và chính bản thân hẳn, Lê Phi Phàm không được gặp bất cứ ai.

Người tới thăm Lê Phi Phàm sau đó chỉ có mỗi Khâu Hương dám nói trắng ra: "Nghe nói em mới sáng tạo ra kỳ tích của y học?"

Cô đặt một bó hoa hướng dương được bó cẩn thận ở đầu giường của Lê Phi Phàm, nói: "Anh của chị giữ kín chuyện của em, chị cũng không dám hỏi Nhị gia, cho nên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lê Phi Phàm ngồi dựa vào đầu giường, quét mắt nhìn bó hoa kia rồi cười: "Khâu Hổ không nói thì chắc chắn là do Nhị gia đã hạ lệnh, rốt cuộc chị tới đây để thăm em hay để hóng chuyện đây?"

"Tất nhiên là tới thăm em." Khâu Hương kéo ghế ra gần méo giường anh ngồi xuống, tầm mắt đặt trên gương mặt của Lê Phi Phàm hơn nửa ngày, cô mới nói: "Em biết đấy, chị và anh trai được nhà họ Hoắc nuôi lớn, coi như từ nhỏ đã quen biết với Hoắc Nhị gia."

"Cái này thì em biết rõ mà." Lê Phi Phàm đáp.

Khâu Hương vuốt tóc.

Sau đó cô nhìn anh nói: "Ngần ấy năm, trừ vài năm chị ở nước ngoài, lúc trở về chị luôn đi theo Nhị gia, nhậm chức ở Hoắc thị. Từ trước tới nay chị chưa

bao giờ thấy ngài ấy quan tâm quá nhiều tới người hoặc việc gì, nhưng em là ngoại lệ.”

Ngoài cửa sổ là từng cụm sương trắng.

Mặc dù trời hơi lạnh, cộng thêm sương lạnh bông bênh trong không khí, nhưng cảnh vật bên ngoài nhìn khá sạch sẽ. Tuyết lớn bắt đầu tan, dường như nó đã mang đi khói bụi trong không trung, bạn có thể cảm nhận được bầu không khí vừa lạnh và vừa trong lành.

Lê Phi Phàm bệnh nặng mới khỏi, anh ngồi xếp bằng, tay chống cằm, vừa nghe Khâu Hương nói vừa gật đầu: "Em biết, em cực kỳ tin vào sức quyền rũ của mình."

"Sao da mặt em dày thế." Khâu Hương bình luận.

Lê Phi Phàm nhướn mày: "Chẳng lẽ không phải chị đang khen em à?"

Khâu Hương quá hiểu anh, cô không so đo về chuyện này.

Cô chỉ nói: "Chị chỉ muốn nói là, tự chăm sóc tốt chính mình đi."

Lê Phi Phàm lười biếng ngược lên nhìn.

Khâu Hương thấy dáng vẻ này của anh bèn muốn giơ tay nhéo má, cô nói: "Em bị thương, Nhị gia cũng chẳng thoải mái được. Nhất là lần này, từ lúc xảy ra chuyện tới khi em tỉnh, Nhị gia bỏ dở toàn bộ công việc, hoàn toàn chẳng giống ngài ấy chút nào. Em mà khỏe thì cũng coi như đang tích đức cho đám cấp dưới của ngài ấy đấy."

Lê Phi Phàm nói: "Vất vả rồi."

"Nói thì dễ, em biết cảm giác hai tuần không được ngủ ngon như thế nào không hả." Khâu Hương liếc anh, sau đó nghiêm túc hỏi: "Cho nên em không kể cho chị nghe đã xảy ra chuyện gì thật đấy à?"

Ngón tay thon dài của Lê Phi Phàm gõ nhẹ lên đầu gối.

Dường như anh nghĩ tới chuyện gì đó bèn cười nói: "Chị coi như đây là bí mật giữa em với Nhị gia đi."

Lê Phi Phàm nhớ tới lúc mình mới vào Ngọc Kinh Viên.

Lúc ấy anh còn bị trói buộc bởi thân phận chim hoàng yến, cộng với sự lo lắng khi biết kết cục chết vào tay Hoắc Uẩn Khải của nguyên thân Lê Phi Phàm trong quyển "Hồng Sí".

Lúc đó anh đã bàn điều kiện với Hoắc Uẩn Khải, luôn hữu ý vô tình nhắc khéo hẳn nên thả anh đi.

Không ngờ cuối cùng Lê Phi Phàm vẫn chết.

CHẳng qua lúc này không phải chết vào tay Hoắc Uẩn Khải, mà là do chính Lê Phi Phàm lên kế hoạch.

Cảnh trong mơ đã khiến anh lựa chọn giữa được ăn cả hoặc ngã về không.

Nhưng chuyện này đã bị anh giấu nhem, không cho Hoắc Uẩn Khải biết kể từ ngày anh quyết định đi theo Đỗ Phong rời khỏi Thịnh Kinh. Đương nhiên, anh cũng giấu hẳn về chuyện mình đã nhìn thấy tập hồi ký nên quyết định mạo hiểm một lần. Giấc mơ báo mộng kia xảy ra trên biển, muốn dẫn lệch hướng của hắn và Tần Bách Dạ ngược lại cũng không khó, nhưng Hoắc Uẩn Khải vẫn tới nhanh hơn một bước so với dự đoán.

Lê Phi Phàm đánh cược thắng.

Nhưng anh cũng không quên ngày hôm đó hẳn đã ôm anh hỏi: Lê Phi Phàm, rốt cuộc em muốn tôi làm sao đây?

Lê Phi Phàm muốn hẳn được sống.

Kể cả anh không đánh cược mà đi theo Đỗ Phong thì anh vẫn muốn Hoắc Uẩn Khải sống tiếp, đi về kết cục như trong mộng.

Tới tận hôm nay, Lê Phi Phàm tự đặt tay lên ngực mà hỏi, anh chưa từng thấy hối hận dù chỉ một khắc.

Tuy trải qua chuyện lần này, mức độ tín nhiệm của Hoắc Uẩn Khải đối với anh đã giảm xuống đáng kể.

Ngoài miệng hẳn không nói gì, nhưng Lê Phi Phàm có thể cảm giác sự tồn tại của hẳn luôn quay chung quanh mình.

Nhỏ từ việc đút cơm lúc mình mới tỉnh, lớn thì như việc sắp xếp người ở trên tầng lầu này.

Ý thức lãnh địa của đàn ông mãnh liệt như vậy, bản thân Lê Phi Phàm đang nằm ở trung tâm được cảm nhận rõ nhất.

Nhưng Lê Phi Phàm không nói gì.

Rốt cuộc anh có miệng lưỡi trơn tru tới đâu thì lúc làm Hoắc Uẩn Khải giận thật, anh vẫn có chừng mực.

Khâu Hương vừa rời đi, chưa tới nửa giờ Hoắc Uẩn Khải đã trở lại.

Lê Phi Phàm đã quen với việc hẳn xử lý công việc ở đây. Thấy hẳn mang một thân đầm hơi sương lạnh từ bên ngoài vào, anh uể oải hỏi: "Bao giờ em mới được xuất viện?"

"Tuần sau." Hoắc Uẩn Khải liếc anh: "Năm chán rồi?"

Lê Phi Phàm: "Năm đến mức nhũn cả xương, không có tí tinh thần nào."

Hoắc Uẩn Khải cởi áo khoác, tiện tay ném lên sofa.

Hắn bước tới sờ trán anh.

"Không nóng." Lê Phi Phàm nói.

Hoắc Uẩn Khải thu tay lại, ừ một tiếng.

Lê Phi Phàm vô tình liếc thấy tay hắn, anh đưa tay ra bắt lấy.

Đường chỉ tay của Hoắc Uẩn Khải khá dài, cốt cách rõ ràng, chẳng qua sau khi hắn bỏ đi lớp băng vải quấn trên tay, lòng bàn tay sẽ hiện lên một vết sẹo dài, ngay cả bốn ngón tay cũng có sẹo.

Đến nay Lê Phi Phàm vẫn nhớ hình ảnh bàn tay đầy máu của hắn bóp cổ Thư Dịch Khinh.

"Thật sự không tổn thương tới dây thần kinh chứ?" Đầu ngón tay Lê Phi Phàm nhẹ nhàng lướt qua vết sẹo ở lòng bàn tay của hắn.

Tuy sẹo đã khép miệng, nhưng phần thịt non vẫn rất mẫn cảm, Hoắc Uẩn Khải hơi cuộn đầu ngón tay, thản nhiên trả lời anh: "Không, em đã hỏi rất nhiều lần rồi."

"Thế à?" Lê Phi Phàm nhìn chăm chăm tay hắn, vẫn chưa buông ra.

Ngón tay của anh trượt tới trượt lui trong lòng bàn tay hắn, lơ đãng nói: "Không thì tốt, nếu cái tay này mà xảy ra chuyện gì, Hoắc Nhị gia đại danh鼎鼎 lại thêm một dấu hiệu nhận biết là "tay phải nửa tàn", nghe đã thấy khí thế khác biệt hẳn."

"Cả ngày em toàn nghĩ tới cái gì linh tinh không vậy."

Hoắc Uẩn Khải nói thì nói vậy, nhưng tay hắn vẫn để cho Lê Phi Phàm tùy ý sờ qua sờ lại, không rút về.

Tận đến lúc Lê Phi Phàm ma xui quỷ khiến tiến sát lại.

Gương mặt của anh không lớn, gần nửa mặt chôn ở trong tay Hoắc Uẩn Khải. Sau đó anh vươn đầu lưỡi khẽ liếm vết sẹo kia, hơi thở ấm áp ẩm ướt chợt quét nhẹ qua lòng bàn tay hắn.

Toàn thân Hoắc Uẩn Khải đều cứng đờ lại.

"Đừng làm loạn." Hấn mở miệng, giọng hơi khàn.

Đồng thời còn rút tay về một chút.

Lê Phi Phàm cũng phản ứng lại bản thân đang làm gì, anh ngẩng đầu lên khỏi bàn tay của hấn.

Vốn anh còn đang tự giạt mình, giờ thấy phản ứng của Hoắc Uẩn Khải, ngược lại khiến anh cong môi cười: "Mấn cảm thế cơ à?"

Hoắc Uẩn Khải đưa tay nâng cằm anh, nhìn anh nói: "Đừng có trêu tôi, bác sĩ nói em bị thương ở ngực, nếu không muốn để lại di chứng thì thời gian này nên tĩnh dưỡng cho tốt."

"Được rồi." Lê Phi Phàm buông tay hấn ra.

Thật ra anh thấy Hoắc Uẩn Khải cẩn thận quá mức.

Từ lúc tỉnh lại tới giờ, anh chưa bao giờ thấy cơ thể này nhẹ nhàng tới vậy. Những ngày đầu khi vết mổ bắt đầu hồi phục đúng là kinh khủng, nhưng sau một thời gian điều dưỡng thì anh đã thấy ổn hơn rất nhiều. Anh chỉ không muốn khiến bầu không khí quá mức gượng gạo.

"Đúng rồi, em còn chưa hỏi anh đấy, Thư Dịch Khinh đâu?" Lê Phi Phàm lảng sang chuyện khác.

Hoắc Uẩn Khải nói: "Đã đưa ra nước ngoài."

"Đưa ra nước ngoài?" Lê Phi Phàm thấy khá ngoài ý muốn, nhưng anh cũng không truy tra tới cùng.

Rốt cuộc Thư Dịch Khinh bây giờ cũng không còn gây ra được ảnh hưởng gì tới anh nữa, cậu ta đi đâu, nói thật là anh không quan tâm lắm.

Lê Phi Phàm chỉ nói: "Xa một chút thì càng tốt, còn có cả Đỗ Phong kia nữa, lúc hắn ta tới tìm em thì cũng đã không nghĩ tới chuyện còn sống về sau, thực ra hắn ta là người chủ nghĩa bi quan từ trong xương. Lại nói em cũng có hiềm nghi lợi dụng hắn ta mà, anh đưa Thư Dịch Khinh ra nước ngoài, vậy hắn ta..."

"Được rồi." Hoắc Uẩn Khải vuốt tóc Lê Phi Phàm, đánh gãy lời của anh: "Những việc này về sau không liên quan tới em, đừng nhọc lòng nữa." Lê Phi Phàm ngoan ngoãn ngậm miệng.

Lúc đó, ở nước ngoài.

Trong một viện điều dưỡng cũ kỹ âm u.

Người đã từng là Thư thiếu gia vẻ mặt ngây ngô như trẻ nhỏ vài tuổi, ai chạm vào cậu ta cũng hét chói tai, thậm chí còn trốn ở gầm giường, run bần bật không chịu ra ngoài.

Lúc người đàn ông đeo balo, gương mặt gầy hóp vào tìm tới, y tá nói rằng cả đời này cậu ta sẽ luôn như vậy.

Đầu óc trì độn, không thể nhớ rõ bất cứ chuyện gì trước đây.

Chẳng qua lúc người đàn ông kia ngồi xuống, người đang trốn dưới giường sẽ không hét nữa.

Cậu ta dùng cả tay lẫn chân nhanh chóng bò ra khỏi gầm giường, ngồi ở trước mặt hắn ta, sau đó đột nhiên giơ tay tát một cái thật mạnh vào mặt hắn ta.

Sau khi đánh xong, trên mặt cậu ta lại xuất hiện vẻ mờ mịt. Đây là lần đầu tiên cậu ta lộ ra ý đồ công kích một người lạ mặt, các y tá nhanh chóng lao tới ngăn lại.

Nhưng người bị đánh lại tỏ vẻ không có việc gì, hắn ta đứng một lúc lâu ở trước cửa phòng, hỏi y tá đứng đằng trước: "Người đã đưa cậu ta tới đây nói như thế nào?"

Cô y tá mỉm cười tế nhị.

Cô nói: "Ngài yên tâm, người đưa cậu ấy tới đây có đủ tiền, đủ để cậu ấy mãi mãi ở lại nơi này."

Người đàn ông im lặng một lúc lâu mới gật đầu: "Chăm sóc cậu ấy cho tốt."

Sau đó hẳn ta quay lưng đi, từ đó không còn quay đầu lại.

Lê Phi Phàm không biết tới chuyện đó.

Một Thư Dịch Khinh đã quên tất cả mọi thứ thì không còn chút ý nghĩa nào đối với Đỗ Phong.

Thật ra kể cả anh có biết thì cũng sẽ không quá để bụng.

Rốt cuộc giờ anh ốc còn chẳng mang nổi mình ốc mà.

Trong nhà vệ sinh của phòng bệnh.

Lê Phi Phàm nhìn người đằng sau theo vào, nghiêm túc nói: "Em thấy hiện giờ mình cần có quyền lợi được tự tắm rửa."

"Bác sĩ nói em mất máu quá nhiều, dễ bị tụt huyết áp."

Hoắc Uẩn Khải vờ như không nghe thấy anh nói, hẳn thuận thực cầm khăn lông nhúng nước, đưa tay gạt phần tóc sau cổ anh: "Không được ngâm nước luôn, tôi sẽ lau giúp em."

Mấy ngày trước Hoắc Uẩn Khải chỉ dùng tay trái, chuyện lau người cho Lê Phi Phàm vẫn luôn được hẳn tự tay làm.

"Em tự lau được mà." Lê Phi Phàm nói.

Hoắc Uẩn Khải nhướng mày: "Mấy ngày nay có chỗ nào của em mà tôi chưa chạm qua? Nhanh lên, vén quần áo lên, phòng vệ sinh không có điều hòa,

lạnh bây giờ.”

Lê Phi Phàm vừa càu nhàu vừa cởi quần áo ra.

Anh dựa vào bồn rửa tay kéo áo lên, để cơ thể lộ ra trước mặt Hoắc Uẩn Khải.

Mới vừa tiếp xúc với không khí, anh đã co rụt người lại, giờ mới thấy tư thế của mình rất khó tả.

Anh lại tiện tay thả áo xuống.

"Thôi, cứ để tự em làm đi." Anh đi lấy khăn lông: "Anh ra ngoài đi."

Hoắc Uẩn Khải lấy lại khăn, nhìn anh: "Có thể nghe lời chút không? Hả?"

Chương 80

Lê Phi Phàm bị Hoắc Uẩn Khải nhìn chằm chằm, cuối cùng anh đành từ bỏ chống cự, đưa tay cởi áo ra.

Trong phòng vệ sinh nhỏ nhỏ, Lê Phi Phàm xoay người đối diện với gương, nhìn nửa thân trên trần trụi của mình.

Trên bả vai và bụng, eo của anh đều còn lại dấu vết nhàn nhạt sau khi miệng vết thương khép lại.

Đây đều là huân chương của việc trọng sinh để lại, nhất là hai vết sẹo ở ngực.

Phần da non màu hồng nhạt sau khi hồi phục nhìn cũng không dài bằng vết sẹo trong lòng bàn tay của Hoắc Uẩn Khải.

Nhưng nó đã từng suýt lấy mất mạng của anh.

Lê Phi Phàm tập trung quan sát cơ thể mình.

Đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc nhìn lại bản thân sau khoảng thời gian tĩnh dưỡng.

Tận đến lúc có một thân hình dán vào sau lưng.

Hoắc Uẩn Khải đứng ở đằng sau, hấn xắn tay áo làm lộ ra cánh tay. Tay trái hấn vén tóc của anh, khăn lông ấm áp bắt đầu lau từ cổ xuống, động tác thành thạo, vẻ mặt chuyên chú như đã từng làm trăm ngàn lần.

"Hoắc Uẩn Khải." Lê Phi Phàm nhìn người ở trong gương, cất tiếng gọi.

Hoắc Uẩn Khải cũng không ngẩng đầu, động tác tay cũng không dừng lại, chỉ ừ một tiếng.

Lê Phi Phàm: "Hẹn hò với tôi đi."

Hoắc Uẩn Khải vừa mới lau tới xương quai xanh của anh, nghe vậy bèn dừng lại một chút, hấn ngẩng đầu lên nhìn vào gương, mắt đối mắt với anh.

Lê Phi Phàm nâng tay lên sờ vào cánh tay của Hoắc Uẩn Khải, ngón cái vuốt nhẹ lên gân xanh nổi trên đó, anh nhìn vào mắt hấn nói: "Bên ngoài đồn thể nào thì em mặc kệ, là tình nhân hay là gì cũng được, anh làm bạn trai của em, hẹn hò với em đi."

Lê Phi Phàm vừa nói vừa ngẩng đầu lên.

Gáy của anh chạm nhẹ lên ngực Hoắc Uẩn Khải, anh ngẩng cao cổ, cố với tới cằm của hấn.

Tư thế này không hôn được.

Hoắc Uẩn Khải cúi đầu nhìn vào mắt Lê Phi Phàm, một tay đưa lên sờ vào hầu kết nhô ra do ngửa đầu của anh.
Hấn thấp giọng hỏi: "Muốn hẹn hò?"

"Ừ." Lê Phi Phàm đáp bằng giọng mũi, vẫn không từ bỏ nỗ lực hôn hấn, anh còn hỏi: "Được không?"

Tay Hoắc Uẩn Khải vuốt mạnh hai cái trên cổ anh, cảm nhận hầu kết trong lòng bàn tay lên xuống, hấn khàn giọng hỏi: "Vì sao?"

"Cần có lý do à?" Lê Phi Phàm như bị hỏi ngẩn ra.

Anh vẫn duy trì tư thế kia, suy nghĩ nửa ngày mới nhíu mày: "Rất cuộc anh có biết cách nói chuyện không thế?"

Một hai cứ nhất quyết bắt anh nói ra lý do, nào có dễ như vậy.

Rốt cuộc ngay cả chính anh cũng không rõ lắm sao đột nhiên mình lại có ý tưởng như vậy.

Có lẽ là xuất phát từ ý đồ riêng, anh chưa bao giờ coi Hoắc Uẩn Khải như một đối tượng có thể hẹn hò yêu đương được.

Anh vừa xuyên tới đã là tình nhân của hắn, nhưng hắn lại là gia chủ nhà họ Hoắc, là Nhị gia, là cấp trên của anh.
Chỉ không phải là một đối tượng để hẹn hò yêu đương bình thường.

Lê Phi Phàm nghĩ, chỉ bằng điều kiện của Hoắc Uẩn Khải, nếu bọn họ không quen biết gì trước mà gặp nhau ở quán bar, hoặc là ở một tình huống nào đó khác, có lẽ anh sẽ chủ động quyến rũ hắn.

Anh luôn cởi mở đối với vấn đề tình cảm.

Nhưng anh không bao giờ tùy tiện có quan hệ với người khác, hoặc là tùy ý giao ra tấm chân tình.

Tuy Lê Phi Phàm không phải thanh niên mới vào đời, cẩn thận tính ra thì anh còn là người đã sống hai thế giới, nhưng thật ra anh cũng chẳng có kinh nghiệm yêu đương với người khác. Hiện giờ được khôi phục sự tự do, rõ là anh không cần bị người khác phán xét nữa, nhưng từ đầu tới cuối quan hệ của anh và Hoắc Uẩn Khải trong mắt người khác vẫn không thể định nghĩa kiểu bình thường được.
Nhưng anh cũng chẳng để bụng.

Giờ đây Lê Phi Phàm không còn bị trói buộc với thân phận chim hoàng yến nữa, mà nói thật thì anh cũng không ghét cái thân phận này đến thế.

Anh chỉ muốn được bình đẳng yêu đương thôi.

Đó là một loại cảm giác được khôi phục sự tự do, cảm thấy nhẹ nhõm, muốn gì thì nói vậy.

Lê Phi Phàm tùy hứng quấy rối xong, ngón cái của bàn tay đang cầm khăn lông của Hoắc Uẩn Khải bỗng ấn nhẹ vào hàm dưới của anh, xoay mặt của anh sang, sau đó hắn trực tiếp cúi xuống hôn anh.

Lê Phi Phàm bị giữ chặt trước người hắn, ngay cả cổ cũng bị hắn kìm lại, phải ngửa đầu bị động nhận nụ hôn của hắn.

Hoắc Uẩn Khải hôn sâu, nhưng nụ hôn không kéo dài.

Hắn lùi lại, nhìn anh nói: "Nói xem, lúc em muốn, có mấy khi tôi không thỏa mãn em?"

Lê Phi Phàm cười phì.

"Vậy anh hôn em thêm cái nữa." Lê Phi Phàm nhìn môi của Hoắc Uẩn Khải, chủ động đòi hôn.

Hoắc Uẩn Khải không từ chối anh, hắn lại cúi xuống hôn lần nữa.

Là một nụ hôn rất dài. Lê Phi Phàm cũng chủ động đáp lại hắn. Bầu không khí ái muội lan tràn trong không gian nhỏ hẹp, Hoắc Uẩn Khải hôn xuống cổ Lê Phi Phàm, cuối cùng hắn hôn nhẹ hai cái trên bả vai của anh rồi lại quay trở lại cổ.

Lê Phi Phàm nghiêng đầu, dùng cằm chạm nhẹ lên đỉnh đầu Hoắc Uẩn Khải.

Cuối cùng anh trực tiếp xoay người, duỗi tay đòi Hoắc Uẩn Khải bế, ghé vào vai hắn nói nhỏ: "Làm đi, em muốn."

Hoắc Uẩn Khải ôm anh nói: "Em không được vận động mạnh."

"Vậy thì cho anh cắn một miếng." Lê Phi Phàm đáp.

Lê Phi Phàm cứ như một con hồ ly giả hoạt đang nổi hứng.

Chóp mũi của anh vẫn cọ vào gáy Hoắc Uẩn Khải, bàn tay bồi hồi sau lưng hẳn lúc túm lúc buông, chỉ có điều anh cứ nhất quyết không chịu bỏ qua chuyện này.

Thậm chí lúc nói chuyện, anh còn kéo quần áo Hoắc Uẩn Khải, sau đó định ngồi xổm xuống.

Hoắc Uẩn Khải túm anh kéo lên, để anh xoay người đối mặt với gương.

"Nhìn." Dường như Hoắc Uẩn Khải đã hết cách, hẳn nhẹ giọng nói bên tai anh.

Cảm giác được vuốt ve cách bộ đồng phục bệnh nhân như là đang xem một màn dung nham phun trào trên đỉnh núi tuyết, mọi âm thanh ùng ục đều bị che đậy. Cảm giác nửa người bị che khuất càng khiến con người ta thấy thị giác bị đánh sâu vào, trọng điểm là Hoắc Uẩn Khải còn dùng tay phải để vuốt ve Lê Phi Phàm. Lúc mới nhận ra, Lê Phi Phàm muốn ngăn lại, nhưng Hoắc Uẩn Khải đã chặn tay anh.

Lê Phi Phàm có thể cảm nhận rất rõ hiệu quả về mặt sinh lý lẫn tâm lý do vết sẹo trong bàn tay thô ráp kia tạo nên.

"Hoắc Uẩn Khải." Nhiều lần bị ép nhìn vào trong gương, tự thấy bản thân ửng đỏ khóe mắt, Lê Phi Phàm hô tên của hắn.

Kết quả Hoắc Uẩn Khải còn cố ý hỏi: "Có bị tổn thương dây thần kinh không? Hửm?"

Lê Phi Phàm chống vào vai của hắn, lắc đầu liên tục: "Không có, không có!"

Thời khắc cuối cùng, Lê Phi Phàm suýt đã trượt xuống mặt đất.

Hoắc Uẩn Khải nâng anh dậy.

Lê Phi Phàm lại đảo khách thành chủ, trở tay đẩy Hoắc Uẩn Khải đến cạnh bồn rửa mặt, sau đó không đợi hắn phản ứng đã ngồi thấp xuống.

Kiểu hành vi dù đang ở thế bị động nhưng vẫn muốn nắm quyền chủ động luôn phù hợp với tác phong trước nay của Lê Phi Phàm.

Trước kia anh không phải kiểu luôn chủ động trong mọi việc, nhưng anh cũng chẳng phải người chấp nhận để bị động.

Từ lúc Lê Phi Phàm tỉnh lại tới nay, trong khoảng thời gian tĩnh dưỡng, cả hai đều biểu hiện khá bình tĩnh.

Lê Phi Phàm sẽ chủ động giải thích rõ đầu đuôi sự việc cho Hoắc Uẩn Khải. Mà Hoắc Uẩn Khải cũng sẽ bình tĩnh nói cho anh, thật ra hẳn không hề tức giận.

Nhưng giờ khắc này, tại một không gian nhỏ hẹp, bầu không khí mập mờ mãi mà không tán đi.

Sự áp lực từ một thứ gì đó giữa hai người cũng nháy mắt lộ ra chút manh mối.

Đó là sự đả kích từ làn ranh sinh tử.

Là lúc hai người đứng hai bên bờ vực âm dương cách trở nhìn nhau.

Là lúc một người trải qua cảm xúc dao động, thoạt nhìn không thấy gì, nhưng một khi có lỗ hổng thì những bóng ma tâm lý sẽ kêu gào tìm một đường để thoát phá.

Giống như sự xúc động không đạt được mục đích thì thề không bỏ qua của Lê Phi Phàm.

Mà Hoắc Uẩn Khải lại rất giỏi trong việc kiềm nén cảm xúc, kể cả khi Lê Phi Phàm quỳ xuống, hẳn vẫn có thể ngăn anh lại: "Không sao, em lau người xong thì ra ngoài trước, tôi tự làm."

Tận đến lúc Lê Phi Phàm vén áo sơ mi của hắn lên, ngược mắt nhìn hắn bằng đôi mắt ửng đỏ như một yêu tinh, hơi thở ầm ập và ngón tay của anh sờ trên làn da của hắn, anh nói: "Quân tử động khẩu bất động thủ,

bạn trai à.”

Anh cố ý nhấn mạnh từ "bạn trai".

Hơi thở của Hoắc Uẩn Khải chợt nặng thêm.

Hắn chợt lấy chiếc áo Lê Phi Phàm cởi ra để trên bồn rửa quăng xuống đất, dùng chân xô dịch để làm vải lót cho Lê Phi Phàm.

Sau đó hắn khom người, năm ngón tay túm lấy phần tóc đằng sau đầu Lê Phi Phàm, khiến anh ngửa mặt lên.

Hắn trao cho anh một nụ hôn cuồng nhiệt, nhưng không cởi hết đồ, toàn thân toát lên khí chất vừa hoang dã vừa tùy hứng. Hắn cọ nhẹ bên khoe miệng anh, nhìn vào mắt anh, thấp giọng nói: "Đây là do em tự tìm, nhịn chút đi, ha?"

Lê Phi Phàm theo bản năng cảm thấy đây là một tín hiệu nguy hiểm. Nhưng lúc này đương nhiên là anh sẽ không thể tránh được, Hoắc Uẩn Khải nói ra câu đó xong cũng không cho anh tránh thoát.

Dưới tình huống cả hai đều mất khống chế, thật ra lại cố gắng kiềm chế, Lê Phi Phàm bị Hoắc Uẩn Khải bế lên, trên lông mi không biết là mồ hôi hay nước mắt, nhưng anh không oán giận, chỉ ghé vào bên tai hắn, khàn giọng mắng một câu: "Anh mẹ nó không cảm thấy bản thân kéo dài lâu quá à, miệng ông đây còn dùng để ăn cơm đấy, hôn rách cả môi rồi."

"Không rách." Hoắc Uẩn Khải cười nhẹ một tiếng, cọ cọ vào thái dương vuốt mồ hôi của anh mà dỗ dành.

Kết quả của việc Lê Phi Phàm thích chọc ghẹo dụ dỗ Hoắc Uẩn Khải là đầu gối của anh đều xanh tím.

Nhưng sự u uất khi nằm viện lâu ngày đã hóa thành hư không.

Ngày xuất viện, anh thần thanh khí爽, mà thời gian cũng sắp vào cuối năm.

Lê Phi Phàm mặc áo khoác dài rời khỏi bệnh viện, trên cổ đeo chiếc khăn quàng cổ màu đỏ mà Diêu Chiêu Hồng nói là đồ mang lại may mắn.

Người tới đón rất nhiều, thậm chí còn có khá nhiều phóng viên.

Lê Phi Phàm đã rời khỏi cộng đồng khá lâu, đột nhiên phải giáp mặt với một đồng người như vậy bèn sửng sốt một lúc.

"Làm gì vậy?" Lê Phi Phàm hỏi Cao Thăng bên cạnh: "Tôi có chết thật thì cũng chẳng có lực ảnh hưởng lớn tới vậy chứ?"

Trợ lý đặc biệt Cao Thăng hôm nay tới để đón Lê Phi Phàm thay Hoắc Uẩn Khải, anh ta dùng cánh tay che chở anh, quanh thân là các thuộc hạ của Khâu Hồ đang mở đường cho hai người đi.

Cao Thăng bắt đầu nói: "Gần đây Nhị gia hay ở lại bệnh viện, thị trường chứng khoán rung chuyển, nhóm phóng viên ngửi thấy mùi tin tức là đã chờ ở đây lâu lắm rồi."

Hôm nay Hoắc Uẩn Khải có một cuộc họp quốc tế không thể trì hoãn, hắn đã trễ nải nhiều việc vì Lê Phi Phàm, bây giờ anh đã hồi phục, độ bận rộn của hắn khỏi nói cũng biết.

Lê Phi Phàm và Cao Thăng vừa đi vừa nói chuyện: "Cũng may anh ấy không tới, tôi nghi nếu hôm nay anh ấy tới thì chắc mình còn chẳng đi ra ngoài nổi."

Cao Thăng: "Tin tức về cậu vẫn được phong tỏa, bên ngoài đồn Nhị gia có con nên mới ở bệnh viện với mẹ đứa bé, nói Hoắc thị đã có người kế thừa. Hôm nay nhìn thấy cậu, chắc miễn cưỡng cũng xóa bỏ được lời đồn."

"Vậy thì ngại quá." Lê Phi Phàm xoa bụng: "Không sinh được."

Cao Thăng nhìn động tác của anh, khóe miệng run rẩy.

Anh ta cạn lời: "Thôi, đi nhanh lên."

Cùng ngày hôm đó, Lê Phi Phàm trở lại Ngọc Kinh Viên.

Buổi chiều anh gặp cánh truyền thông.

Ảnh chụp của Lê Phi Phàm trực tiếp leo lên đầu đề, tiêu đề là--- "Gia chủ nhà họ Hoắc bí mật kết hôn sinh con, tình nhân họ Lê xuất hiện ở bệnh viện, hư hư thực thực muốn đòi một lời giải thích".

Bác bỏ tin đồn cái gì nữa, trực tiếp chiến đấu thôi.

Hình tượng tình nhân của Lê Phi Phàm được đắp nặn rất thành công, thế nên truyền thông đều cho là người nằm viện nhất định không phải anh.

Mà tin đồn Hoắc Uẩn Khải bí mật kết hôn sinh con, anh chạy tới bệnh viện là để làm âm lên.

Bức ảnh kia chụp anh khá là hay ho.

Trong ảnh, anh đeo khăn quàng cổ hơi cúi đầu, gió lạnh thổi tóc bay loạn, mặt trắng bệch.

Bên cạnh thậm chí còn có một bức ảnh chụp lúc anh tham gia hoạt động thương vụ để so sánh.

Ảnh đó anh mặc vest đi giày da, thân cao chân dài, khác hẳn bức ảnh khiêm tốn, cô đơn, khí sắc kém ở bệnh viện.

Tin tức càng viết càng thái quá.

Nói cái gì mà anh chạy tới bệnh viện đòi một lời giải thích, mà Hoắc Uẩn Khải còn không muốn gặp anh.

Người viết tin cứ như nhìn thấy tận mắt ấy.

Trên mạng có người nói: "Khó trách trong khoảng thời gian này tin đồn

Hoắc gia có con lại ầm lên như vậy, thế nhưng lại không thấy bóng dáng của vị họ Lê nào đó. Đây là bị đá rồi hả?"

"Trong nhà giàu như thế, so với con mình thì tình nhân là cái gì chứ? Chẳng là gì hết."

"Ừm... Hơi thảm."

Buổi tối Hoắc Uẩn Khải trở về nhà.

Lê Phi Phàm chặn ở cửa.

"Nghe nói anh sinh con?" Anh hỏi.

Hoắc Uẩn Khải nhướn mày: "Em sinh?"

Chương 81

Đương nhiên Lê Phi Phàm không thể sinh con được, nhưng tới đêm, anh hoàn toàn được lĩnh hội triệt để cảm giác bị người ấn lên phần bụng hơi phồng lên, người kia còn ghé vào bên tai anh nói bằng giọng khàn khàn: "Phàm Phàm lợi hại vậy cơ mà, "ăn" giỏi như thế, chắc là trong bụng đã có cục cưng rồi cũng nên." Lời nói như vậy ở trên giường khiến người ta thẹn thùng cỡ nào chứ.

Từ trước tới nay Hoắc Uẩn Khải luôn có thể đột phá hiểu biết của anh về hắn, có chuyện gì xảy ra với hắn đi nữa thì Lê Phi Phàm cũng chẳng lấy làm lạ.

Ví dụ như hắn có ham muốn không chế ở chuyện ân ái.

Hay hắn có thể nói lời âu yếm khiến Lê Phi Phàm phải mặt đỏ tai hồng.

Hoặc là một khi hắn không kiêng dè gì mà làm anh thì có bao nhiêu dữ dội.

Lê Phi Phàm cũng chẳng ngờ được buổi tối đầu tiên về nhà mà hôm sau đã không rời giường được.

Trước khi anh ra viện, Hoắc Uẩn Khải đã hỏi riêng bác sĩ.

Dưới tình huống hai người không quá phóng túng thì Lê Phi Phàm sẽ không gặp vấn đề gì đáng nói.

Đợi tới lúc Lê Phi Phàm chân chính xuất hiện trước tầm mắt công chúng một lần nữa đã là một tháng sau, gần sát cuối năm.

Anh là tổng giám đốc trẻ tuổi nhất của công ty "Lịch Tân", hôm nay còn dẫn theo cả đoàn đội đi tham dự hội đấu thầu mỗi năm một lần do tập đoàn

Hoắc thị tổ chức.

Hôm đó Lê Phi Phàm mặc một bộ vest vừa người, vuốt tóc để lộ vàng trán trơn bóng.

Gương mặt quyền rũ từng đứng bên cạnh Hoắc Uẩn Khải nay lại khiến người ta cảm nhận được sự phong độ và sắc bén.

Anh dùng thân phận người đầu tư để tìm kiếm đối tác, đứng chung với vô số tinh anh tuổi trẻ đầy hứa hẹn trong ngành.
Thoạt nhìn có cảm giác hạc giữa bầy gà.

Đó là Lê Phi Phàm không bị gấn một cái mác dư thừa nào, vừa vĩ đại vừa chói mắt.

Bên ngoài vẫn còn đồn chuyện Hoắc Uẩn Khải bí mật kết hôn sinh con, người không biết chuyện thường khó tránh được mà tò mò quan hệ hiện giờ giữa hai người.

Thậm chí có người còn hỏi trực tiếp Hoắc Uẩn Khải.

Ông cụ nhà họ Tưởng ngồi với Hoắc Uẩn Khải trên lầu hai.

Thấy đứa cháu trai mình dẫn đến còn quay vòng quanh mấy cô gái, trông như phú nhị đại lưu manh, vất vả lắm mới thấy cậu ta tiến lại gần Lê Phi Phàm, ông cụ bèn thở dài nói với Hoắc Uẩn Khải: "Thằng cháu này của ông còn kém xa vị kia nhà cháu."

Hoắc Uẩn Khải nâng ly rượu trong tay, nhìn xuống cảnh tượng nhộn nhịp dưới sảnh.

Ánh mắt của hắn chưa từng rời khỏi Lê Phi Phàm, nghe thấy ông cụ Tưởng nói mới cười đáp lại: "Tưởng Huân không tởi đâu, thật ra ông có thể yên tâm giao sản nghiệp lại cho cậu ấy."

"Nó chẳng biết thu bớt tật xấu của mình gì cả." Ông cụ lắc đầu: "Lại nói, con trai của anh cháu là Hoắc Thất ấy, ông thấy nó thay đổi rất nhiều, chắc là do

thường ngày hay đi với Lê Phi Phàm, thằng nhóc Tưởng Huân kia chẳng học được một nửa của người ta."

Ông cụ ngoài miệng thì ghét bỏ chê bai, nhưng ai chẳng biết ông cụ cực kỳ hiểu đứa cháu này của mình.

Hoắc Uẩn Khải cũng không hòa theo.

Hắn chỉ cười nói: "Phi Phàm còn trẻ, tương lai sau này còn phải nhờ vả nhà họ Tưởng không ít."

"Nói nhảm ít thôi. Cháu còn đùa ông lão này à." Ông cụ Tưởng nói: "Người khác không biết chứ sao ông có thể không biết, có cháu với người nhà họ Tần ở đó, tương lai chỉ có cháu của ông là phải đi nhờ vả người."

Hoắc Uẩn Khải cười: "Ông nói quá rồi."

"Nói tới đây, ông lăm miệng hỏi một câu." Ông cụ Tưởng kéo quả trượng tới trước mặt mình, hỏi hắn: "Cháu dự định như thế nào?"

Hoắc Uẩn Khải nhấp một ngụm rượu: "Ông đang hỏi mặt nào?"

"Còn là cái gì nữa, tất nhiên là chuyện lớn đời người của cháu rồi." Ông cụ chỉ vào đám người dưới lầu: "Tuy ông đã lớn tuổi, nhưng cũng không để bụng chuyện mấy người trẻ tuổi các cháu có tình nhân bên ngoài. Nhưng cháu để một người như vậy ở bên, thời gian dài quá cũng sẽ không phải chuyện gì tốt. Cậu ấy có năng lực, xuất thân không thấp, hiện giờ trông thì xứng đôi với cháu, nhưng nếu chia tay thì sẽ trở thành một phiền phức lớn, cháu lại không giống như người cổ chấp."

Quan hệ giữa hai nhà Hoắc- Tưởng khá sâu, người trẻ tuổi được ông cụ Tưởng tán thưởng nhất chính là Hoắc Uẩn Khải.

Bên ngoài truyền lời đồn như thế nào là chuyện của họ.

Trong mắt ông cụ, cái gì nên nói thì vẫn phải nói rõ.
Kết quả Hoắc Uẩn Khải lại rót cho ông cụ một ly rượu.

Hắn nói thẳng: "Cháu hiểu ý của ông, nhưng cháu sẽ không bước chân vào một mối quan hệ nam nữ truyền thống, em ấy cũng chưa bao giờ là tình nhân của cháu."

Ông cụ lập tức nhíu mày nhìn hắn: "Cháu có biết lời này nghĩa là gì không."

Hoắc Uẩn Khải đáp: "Cháu biết." Hắn nâng ly với người đối diện, cười nói: "Cháu không có con, mà nhà họ Hoắc vẫn còn Hoắc Thất. Thân phận gia chủ này chỉ là trách nhiệm của cháu, không cần phải lấy đến để so bì với nó."

Ông cụ Tưởng không còn lời nào để nói.

Ông cụ nhìn Hoắc Uẩn Khải, cuối cùng chỉ thở dài: "Ông không ngờ là cháu lại để tình cảm chi phối trong chuyện này đấy."

Hoắc Uẩn Khải bật cười: "Do cháu may mắn thôi."

Hắn không giải thích cái gì là may mắn, nhưng người ở vị trí cao như hắn, thân bất do kỷ mới là bình thường.
Thấy hắn khẳng định như vậy, ông cụ cũng không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc có người đi đến bên cạnh Hoắc Uẩn Khải nói: "Nhị gia, màn phát biểu sắp bắt đầu rồi."

"Đi nhanh đi, không cần ngồi đây tán gẫu với lão già này."

Ông cụ Tưởng phát tay với hắn: "Nhà họ Hoắc sẽ phát triển tốt trong tay cháu, hôm nay ông cũng chỉ đến nhìn thay cho ông lão nhà cháu thôi, không vì gì khác."

Nhắc tới ông nội, Hoắc Uẩn Khải bèn gật đầu, dặn người bên cạnh: "Chăm sóc tốt cho ông cụ."

"Vâng thưa Nhị gia." Người bên cạnh cúi đầu đáp.

Hoắc Uẩn Khải đứng dậy, cài lại nút áo rồi xoay người xuống lầu.

Mà Lê Phi Phàm đang đứng ở sảnh chính tán gẫu với Hoắc Thất và Tưởng Huân.

"Sao không thấy chú hai đi với anh?" Hoắc Thất nhìn ngang ngó dọc.

Tưởng Huân nhìn dáng vẻ kia của cậu ta bèn cười nhạo: "Bởi vì chú hai nhà cậu là một tên tra nam, bên ngoài cờ màu bay bay, con cũng có luôn. Cậu cảm thấy người có cốt khí như chúng tôi sẽ thềm được anh ta đi cùng lắm đấy?"

Tưởng Huân nói xong bèn khoác vai Lê Phi Phàm, tìm kiếm tiếng nói chung: "Đúng không? Lê gia, chúng ta không thềm nhỉ."

Lê Phi Phàm thản nhiên liếc nhìn cậu ta.

Hoắc Thất bên cạnh đã sắp bùng nổ, cậu ta hất tay Tưởng Huân ra, trừng người kia một cái: "Cậu có thể thôi bịa đặt được không? Tôi đánh cậu đó."

"Ôi chao, tiến bộ đấy nhỉ." Tưởng Huân bày ra vẻ mặt gọi đòn: "Chú hai của cậu là tra nam, cậu còn bênh anh ta, tôi thấy sau này có khi cậu cũng học theo."

Tất cả sự ỗn trọng của Hoắc Thất đều vỡ nát trước mặt Tưởng Huân.

Cậu ta hận không thể bút tóc người kia luôn.

Lê Phi Phàm đứng ở giữa hai người, không còn lời nào để nói với hai con quỷ ấu trĩ này.

"Câm miệng đi cả hai cậu." Lê Phi Phàm nói: "Ai còn ầm ĩ nữa thì cút ra ngoài."

Tưởng Huân: "Cũng chẳng phải hội đấu thầu của công ty nhà anh, anh dựa vào cái gì mà đá tôi ra ngoài?"

Lê Phi Phàm khoanh tay nhướn mày: "Đúng thật không phải là của tôi, nhưng mà là của chồng tôi, cậu nói xem tôi dựa vào cái gì nào?"

Tưởng Huân nhất thời như bị đánh một cú thật mạnh, đưa tay lên cổ làm động tác nôn mửa.

"Lê Phi Phàm, trước kia sao tôi không biết anh lại có thể ghê tởm vậy nhỉ?"

Lê Phi Phàm nhún vai: "Hết cách rồi, vì đó là sự thật."

Giây tiếp theo, Tưởng Huân đột nhiên nghiêm trang đứng thẳng, Lê Phi Phàm còn đang thấy lạ thì trên lưng đã có một bàn tay đụng vào.

Hoắc Uẩn Khải thản nhiên xuất hiện bên cạnh anh, hấn hỏi: "Đang nói gì đấy?"

"Không có gì." Lê Phi Phàm bật người lắc đầu nói.

Hoắc Uẩn Khải không hỏi thêm, hấn dẫn anh đi, vừa đi vừa nói chuyện: "Đi thôi, dẫn em đi làm quen với mấy nhà đầu tư hôm nay."

"Đây là cách mới của bộ phận truyền thông trong tập đoàn dùng để bác bỏ lời đồn đấy à?" Lê Phi Phàm đi bên cạnh hấn, cúi đầu nhìn cái tay đang ôm eo mình, nói thầm: "Nhưng mà em nói trước rồi, hạng mục sang năm của Hoắc thị phải để em tham dự, bằng không em sẽ không diễn kịch với anh đâu."

"Còn bàn điều kiện với tôi?" Hoắc Uẩn Khải nhướn mày.

Lê Phi Phàm cùng hấn đi xuyên qua đám người, đuôi mắt nhướn lên nhìn hấn: "Là em hầu hạ anh chưa đủ tốt à?"

Anh bí mật kết hôn sinh con mà em cũng không rời không bỏ anh, tạm

nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà vẫn không đổi được sự thương tiếc của Nhị gia?"

Hoắc Uẩn Khải kéo sát anh vào gần hơn, nghiêng đầu nói nhỏ với anh: "Vậy đồng ý với em, dù sao cũng phải để cho người ngoài biết, dù Nhị gia của em có bao nhiêu người ở bên ngoài thì em mãi mãi là người quan trọng nhất."

Lê Phi Phàm lập tức trả lại cho hắn hai chữ lúc nãy Tưởng Huân đánh giá: "Tra nam!"

Cử chỉ của hai người toát lên sự thân mật rất tự nhiên, người khác nhìn vào cũng phải tự cân nhắc.

Lê Phi Phàm cao quý ưu nhã, có thể nói là biểu hiện cực tốt trong tụ hội ngày hôm nay.

Đến lúc hội đấu thầu gần kết thúc mới xảy ra chuyện.

Nói đến thì cũng chỉ là kẻ không có mắt tự tìm đường chết.

Trong dịp như hôm nay khó tránh khỏi sẽ có vài người hỗn tạp trà trộn vào, lấy cớ là bắt chuyện để hợp tác, nhưng thực tế là muốn dò là chuyện cá nhân của anh.

Lúc ấy Hoắc Uẩn Khải có việc bận nên không ở cạnh Lê Phi Phàm.

Trong đó có một gã đàn ông nói một câu đùa giỡn: "Lê tổng thật sự rất giỏi, gặp dịp thì chơi mà vẫn có thể mặt không đổi sắc, không hổ là người đàn ông có thể nhẫn nhịn sau khi nghe tin đồn của Hoắc tổng. Khó trách có thể phát triển công ty được tới quy mô như ngày hôm nay."

Lúc ấy sắc mặt của những người xung quanh đều cứng đờ.

Dù sao có một vài lời biết ở trong lòng thôi là được, nhưng nếu nói ra thì đã là một câu chuyện hoàn toàn khác.

Kết quả mọi người bèn trở mắt nhìn Lê Phi Phàm từ đầu tới cuối vẫn luôn

mỉm cười dội một ly rượu vang lên đầu gã đàn ông kia.

Anh nói ba câu.

"Thứ nhất, Hoắc thị đã lên tiếng thanh minh lâu rồi, anh lạc hậu không bắt kịp là do anh ngu ngốc."

"Thứ hai, tôi thừa nhận Lê Phi Phàm tôi đây leo lên nhờ đàn ông, cũng vô cùng tự hào vì điều đó. Anh có nhìn được hay không thì đó là chuyện của anh. Nhưng anh yên tâm, Lịch Tân tuyệt đối sẽ không hợp tác với người còn chẳng biết cách ăn nói như anh."

"Thứ ba, không kết hôn, không có phụ nữ, không có con, người đàn ông của Lê Phi Phàm tôi đây, làm gì tới lượt anh nói ba nói bốn, hiểu không?"

Cả hiện trường đều bị choáng.

Kết quả của vụ việc lần này là anh lại dấy lên một làn sóng lớn.

Lê Phi Phàm lấy thân phận người lợi hại nhất, không thể chọc vào nhất bên cạnh Hoắc Uẩn Khải để xuất hiện trên mặt báo một khoảng thời gian dài. Nhưng cổ phiếu của tập đoàn lại cọ cọ đi lên một cách thần kỳ. Đó là nói sau.

Cùng ngày, tất cả mọi người đều nhìn rõ thái độ của Hoắc Uẩn Khải.

Thái độ của hắn là thiên vị Lê Phi Phàm một cách không thềm kiêng dè, không những sai người quăng gã đàn ông kia ra khỏi vữa mà còn để người đi kiểm tra hết tất cả những người có thân phận đáng nghi, đồng thời đưa họ vào sổ đen không bao giờ hợp tác.

Càng không ai biết được vào cùng ngày, ngay cửa vào gara tư nhân của một tòa biệt thự.

Có một chiếc xe sang màu đen dừng ở đó suốt nửa đêm.

Bên trong xe cố ý bật điều hòa số nhỏ, nhưng vẫn ngăn không được sương mù kết dày ở cửa kính xe.

Lê Phi Phàm lúc này còn ăn mặc nghiêm trang nay đã nhếch nhác không chịu nổi, cà vạt vắt qua sau cổ, sắc mặt ửng đỏ dựa vào cửa kính xe, miệng còn mắng: "Hoắc Uẩn Khải, anh mẹ nó là cầm thú đấy à?" Người đằng sau dán sát vào, tay áp lên bàn tay đang chống lên cửa kính xe của anh, sau đó mấy ngón tay lần lượt đan vào nhau.

Hắn thấp giọng hỏi anh: "Trước đó ở trong hội em gọi tôi là gì?"

"Cái gì cơ?" Đầu óc Lê Phi Phàm mơ hồ, không thể tự hỏi được.

Hoắc Uẩn Khải ghé vào lỗ tai anh nói: "Nghĩ kỹ vào, nghĩ ra được mới tha cho em."

Lê Phi Phàm suy nghĩ hơn nửa ngày mới nhớ ra lúc hắn tìm được mình ở hội đấu thầu.

Anh hỏi thử: "Chồng ơ?"

Nói xong bèn đổi lại một trận mưa rền gió dữ khó lòng thừa nhận từ người đằng sau.

Đó là cuối năm đầu tiên hai người bắt đầu hẹn hò.

Ánh sáng từ pháo hoa ngoài cửa chiếu sáng như ngọc, mà hai người triền miên quấn quýt với nhau.

Chương 82

Từ đó về sau, suốt cả một năm Lê Phi Phàm luôn bị cánh báo chí truyền thông réo tên trên đầu đề, còn hạ gục được không ít những vị danh sĩ giới thượng lưu, ngay cả những cô tiểu thư khuê các cũng chẳng nổi tiếng được bằng anh.

Trừ việc để ý tới bản đồ sự nghiệp được khuếch trương của anh thì cánh báo chí còn để ý tới cả những tin đồn về phương diện sinh hoạt cá nhân.

Ví dụ như hôm nay anh lướt sóng với chàng thịt tươi nào ở nước ngoài, ngày mai đã bị lên đầu đề với cái tít mở party thâu đêm suốt sáng trên bãi biển.

Sinh hoạt xa hoa lãng phí, hành vi phóng đãng bất kham.

Vô số người say sưa bàn tán về anh, có người mắng mà cũng có người hâm mộ.

Lúc Cao Thăng lại gọi qua mắng anh, Lê Phi Phàm còn đang chọn quà lưu niệm cho Hoắc Uẩn Khải.

Ở ven đường của một quốc gia Đông Nam Á nào đó, Lê Phi Phàm chân xỏ dép lê, thân hình ưu việt cộng với bộ áo màu sắc hoa văn sặc sỡ khiến anh nhìn càng thêm phong lưu.

Trước túi áo ngực anh là cặp kính râm, tay cầm di động xuyên qua đám đông chen chúc, tầm mắt lưu luyến với những món đồ bên vỉa hè.

Giọng nói của Cao Thăng truyền ra từ di động nghe như sắp tức hộc máu, anh ta nói: “Rốt cuộc thì cậu làm sao thế hả? Phòng quan hệ công chúng của tập đoàn sắp sửa biến thành văn phòng chuyên dụng cho cậu rồi đấy.

Không phải cậu đang đi công tác à? Vì sao lại biến thành đi chơi với người ta! Điên mất thôi!”

“Không phải đã sớm nói với anh là không cần để ý rồi à?”

Lê Phi Phàm qua loa lấy lệ: “Đó là một hoạt động của địa phương thôi, truyền thông cứ khăng khăng đòi viết bậy viết bạ, anh quản nhiều như thế làm gì.”

“Tôi mặc kệ?!” Giọng của Cao Thăng cao tới mức suýt chọc thủng màng nhĩ: “Tôi mà còn kệ thì chắc trên đầu Nhị gia mọc cả thảo nguyên xanh um tươi tốt không biết chừng! Tốt xấu gì cậu cũng tét bớt lại giùm tôi, không cần hở ra một chút là lại để truyền thông nắm được cái gì. Bây giờ người ta đều hình thành phản xạ có điều kiện, chuyên môn tìm người để ngồi rình cậu rồi đó.”

Lê Phi Phàm mắt kiên nhẫn: “Cứ phong sát bọn họ đi, không phải anh là đặc trợ à? Cái này cũng không làm được?”

“Tổ tông của tôi ơi.” Cao Thăng suýt tức tới ngã ngửa: “Tôi chưa từng phong sát người ta chắc? Mấy lần rồi, cậu đã quên lần trước bị người ta chụp, cậu quay đầu đã đăng ký một acc clone nói chồng cậu còn không quản, người khác lo chuyện bao đồng làm gì. Chẳng lẽ cậu không biết hiện giờ cậu đã thủ vũng cái danh hiệu đệ nhất tình nhân, độc giả chỉ quan tâm cậu sẽ đấu khẩu với truyền thông như thế nào. Mà bên kia, truyền thông ném được ngon ngọt, đương nhiên sẽ đuổi theo cậu tới cùng.”

“Bị điên à.” Lê Phi Phàm nhíu mày: “Toàn cái gì đâu không.”
Một năm nay đúng là anh hay bị điều này làm phiền thật.

Anh chỉ làm những điều mình thích, không mấy khi quan tâm người ngoài nói gì, nhưng chẳng ngờ lại dẫn tới nhiều ruồi bọ đến vậy.

Cao Thăng im lặng: “Cậu chẳng biết gì về thể chất của mình cả.”

Tuy Hoắc Nhị gia khá khiêm tốn, nhưng địa vị của hắn ở Thịnh Kinh vẫn còn

đó.

Lúc Lê Phi Phàm mới đi theo Hoắc Uẩn Khải đã trở thành đối tượng được bao người chú ý, chẳng qua khi đó hình tượng của anh chỉ là một tình nhân tâm cơ sâu, xuất thân thấp kém, dựa vào gương mặt để bò lên giường Hoắc Uẩn Khải mà thôi.

Nhưng giờ đã khác.

Năng lực và địa vị của anh rất cao.

Lê Phi Phàm có phũ tay mặc kệ thì đề tài cũng sẽ tự tìm đến anh.

Một năm nay, Cao Thăng trừ việc làm đặc trợ cho Hoắc Uẩn Khải thì còn kiêm luôn chức đi đằng sau dọn dẹp rắc rối cho Lê Phi Phàm. Cho nên anh ta đã hồi tưởng vô số lần về hình ảnh của Lê Phi Phàm trước kia: Là một trợ lý, anh không thuộc kiểu tận chức tận trách nhưng cũng sẽ không gây ra sai lầm gì.

Làm một tình nhân, anh cũng không chủ động gây chuyện.

Cao Thăng tận tình khuyên bảo: “Cậu biết bản thân hay bị theo dõi thì tén lại đi, cậu có biết bên ngoài đồn cậu với Nhị gia chia tay không phải chín lần thì cũng là mười lần, quả thực chuyện của hai người đều sắp biến thành nhật báo đến nơi rồi.”

“Nhị gia có nói gì không?” Lê Phi Phàm đi tới một quầy hàng, vừa cầm đồ vật lên ngắm vừa hỏi.

Cao Thăng: “Nếu để tin này lọt vào tai của ngài ấy thì cái chức đặc trợ này tôi cũng khỏi cần làm nữa. Nhưng trước đó Nhị gia có đọc tin tức liên quan tới cậu nên có hỏi hai câu.” Cao Thăng nói xong, sợ anh lại mặc kệ không quản: “Nhưng Nhị gia mặc kệ thì cậu dám vô pháp vô thiên luôn đấy à? Bên ngoài đều nói Nhị gia sẽ không bao giờ kết hôn với cậu, vậy nên cậu mới đâm mình sa đọa.”

Lê Phi Phàm nghe Cao Thăng dong dài nửa ngày trời.

Anh nghe vậy bèn cười lạnh một tiếng.

Những tin đồn nhảm đó chỉ là một bộ phận trong cuộc sống hàng ngày của anh mà thôi.

Đôi khi chỉ cần đóng chặt cửa không giao lưu thì sẽ chẳng có gì xảy ra hết. Nhưng nếu họ đã để Lê Phi Phàm thấy, nhất định anh sẽ làm cái gì đó.

Ví dụ như lần Lê Phi Phàm tạo một acc clone để phỉ nhổ cánh truyền thông lần trước Cao Thăng nhắc tới.

Đây là chuyện mà trước kia Lê Phi Phàm tuyệt đối sẽ không làm.

Nhưng tới hôm nay, anh sống tự do, cũng càng phóng khoáng hơn.

Hoắc Uẩn Khải còn không lên án hành vi và cách làm việc của anh, đây là nguyên nhân chính khiến Lê Phi Phàm sống tùy hứng như vậy cả năm nay.

Bạn trai của ông đây còn chẳng nói gì, mấy người là ai chứ?

Quá nhàm chán.

Lê Phi Phàm cúp máy của Cao Thăng, cầm lấy điện thoại tự chụp một tấm. Anh tiện tay chia sẻ cho Hoắc Uẩn Khải, lại viết thêm hai câu rồi tự cười rộ lên.

Cuộc họp bàn dài bên kia.

Ở trong cuộc họp cổ đông nghiêm trang, Hoắc Uẩn Khải ngồi ở vị trí cao nhất, hắn đang nghe những cấp dưới báo cáo.

Bởi vì trước đó có người gây ra sai lầm nên bầu không khí của cuộc họp vừa nặng nề lại vừa căng thẳng.

Người ta ít khi nào thấy Hoắc tổng của Hoắc thị tức giận, nhưng chỉ cần thấy hắn ngồi một chỗ đã khiến người khác cảm giác khó thở.

Tận đến khi di động của hắn rung lên một hồi.

Hoắc Uẩn Khải vốn đang nhìn người thuyết trình ở phía trên, thấy di động rung bèn nhìn lướt qua rồi cầm nó lên: “Tiếp tục.” Hắn vừa mở khóa di động vừa ra hiệu người kia nói tiếp.

Cổ đông kia chảy mồ hôi lạnh ròn ròn, lặng lẽ liếc vẻ mặt của Hoắc Uẩn Khải một cái.

Người đó bất ngờ khi thấy vẻ giận mình của Hoắc Uẩn Khải, nhất thời còn nghi ngờ liệu có phải bản thân bị ảo giác hay không.

Mà người ngồi gần Hoắc Uẩn Khải nhất đã kịp nhìn thấy tin nhắn vừa rồi là của ai.

Người đó lập tức nháy mắt với cổ đông kia, ý là: Yên tâm đi, không sao đâu, là tin nhắn của vị kia.

Sau đó cả hai đều tự hiểu rõ trong lòng, gạt đầu nhìn nhau, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Uẩn Khải mở giao diện tin nhắn có đính kèm hình ảnh Lê Phi Phàm tự chụp.

Trọng điểm là bức ảnh đó không phải chỉ là một bức ảnh đơn giản.

Đó là một bức ảnh mà nếu có người đứng sau Hoắc Uẩn Khải, nhất định hắn sẽ đưa tay lên che màn hình lại.

Trong ảnh, Lê Phi Phàm đứng ở trong dòng người đông đúc, đang liếm một cây kẹo que. Vấn đề chính là cái kẹo que kia lại có hình cái đó, còn là màu hồng nhạt.

Đầu lưỡi hồng hồng, ánh mắt mê ly.

Có thể nhìn ra là bức ảnh được tiện tay chụp, nhưng hiệu quả lại rất tuyệt.

Anh còn viết: “Đi dạo hội chùa, gia tộc như nhà họ Hoắc không phải luôn có mấy thứ đồ thần thần quý quý à.

Nghe nói thứ này có tác dụng trừ tà đuổi quỷ ở mấy quốc gia Phật giáo, còn đại diện cho tài phú, cầu con, ăn hộ anh một que nhé.”

Câu sau: “Ừm, không to bằng của anh.”

Tán tỉnh trắng trợn, không biết xấu hổ chút nào.

Nhìn bên kia nửa ngày không có động tĩnh gì, anh bèn cười ngặt nghéo giữa phố, dẫn tới bao nhiêu người nhìn sang.

Chờ tới lúc trở về Thịnh Kinh thì cứ nhất quyết không chịu nhận là được.

Đây mới là cuộc sống thật sự của Lê Phi Phàm.

Bận rộn công tác, hàng ngày thích làm gì thì làm, còn có đời sống tình cảm phong phú.

Đương nhiên nếu không phải lần nào Hoắc Uẩn Khải cũng tính sổ với anh sau đó thì càng tốt.

Trạng thái như vậy vẫn liên tục duy trì tới năm thứ ba.

Năm đó đột nhiên tin tức về Lê Phi Phàm ít đi rất nhiều.

Bên ngoài có người truyền nhau rằng anh và Hoắc Uẩn Khải đã đường ai nấy đi.

Bởi vì trong năm đó có người tận mắt chứng kiến Lê Phi Phàm và nhà họ Tần bắt tay, có nhiều lần làm ăn qua lại.

Các gia tộc lớn mà có quan hệ ích lợi liên lụy lẫn nhau thì đều là một tín hiệu lớn.

Nếu xảy ra trên người Lê Phi Phàm thì lại càng rõ hơn.

Mọi người còn đang thốn thức không thôi thì tháng bảy cùng năm, Hoắc thị đã rơi vào một đợt nguy cơ chưa từng có, nguyên nhân là do Hoắc nhị gia bị tập kích ở nước ngoài, sống chết không rõ.

Tất cả mọi người đều ồ lên.

Đối thủ cạnh tranh của hần ai cũng muốn tranh thủ đi cắn một miếng, bên trong tập đoàn cũng có người muốn đục nước béo cò. Ngay cả Hoắc Đại gia im ắng đã lâu cũng bắt đầu rục rịch.

Là người hay quở, giờ phút này vừa nhìn là thấy ngay.

Đúng lúc chuyện này ngày càng ồn ào, Lê Phi Phàm đã lâu không thấy đợt ngọt xuất hiện trước mắt mọi người lần nữa.

Anh không hề có ý định bắt tay với Tần Bách Dạ để tranh thủ xâu xé tập đoàn Hoắc thị như bên ngoài đồn đại.

Chỉ biết là sau hôm xảy ra chuyện, sáng sớm hôm đó, anh đã mặc vest chỉnh tề, dẫn theo thân tín của Hoắc Uẩn Khải cùng đến công ty.

Đã hai năm trôi qua, Lê Phi Phàm lại một lần nữa trở về Hoắc thị, nhưng không còn dùng thân phận trợ lý bên cạnh Hoắc Uẩn Khải.

Anh là Lê tổng của Lịch Tân, tay cầm nửa tài sản của nhà họ Tần.

Trước mặt các cổ đông, anh vỗ bàn một cái vang dội.

Lê Phi Phàm nhìn quanh bốn phía, cười lạnh một tiếng: “Hoắc Uẩn Khải còn chưa chết đâu, mấy người định làm gì?”

Có người nhảy dựng lên mắng anh: “Cậu chỉ là một tình nhân thấp kém đi theo Hoắc Nhị gia, cậu có tư cách gì mà đòi đứng ở đây?”

Cũng có người nói: “Quy mô Lịch Tân của cậu chẳng phải nhỏ, tự quản tốt địa bàn của cậu không phải được rồi sao? Lúc này mà kéo người tới đây không phải là muốn chia một chén canh à, cậu không tự nhìn xem mình là mặt hàng gì. Không có Hoắc Uẩn Khải, cậu chẳng là cái thá gì.”

Lê Phi Phàm “chẳng là cái thá gì” bèn ném một phần văn kiện vào mặt người vừa nói.

Anh ngồi lên ghế của Hoắc Uẩn Khải, nói: “Lê Phi Phàm tôi đây đúng thật chẳng là cái gì, nhưng hôm nay tôi cứ ngồi ở đây đấy, để xem ai dám động vào nào.”

Khoảng thời gian đó, tin đồn bên ngoài bay đầy trời.

Có người nói Hoắc Uẩn Khải bị kẻ địch trả thù, có người nói cảnh sát nước ngoài đã báo tin tử vong của hắn, nhưng vì liên quan tới vấn đề ích lợi nên nhà họ Hoắc mới không công khai ra bên ngoài.

Dưới tình huống như thế, Lê Phi Phàm dẫn theo người đến đối đầu với nhóm cổ đông trong Hoắc thị suốt một tuần.

Anh hoàn toàn chẳng quan tâm tới bất cứ tin đồn gì bên ngoài.

Một tuần sau, Hoắc Uẩn Khải dẫn theo người về nước.

Tất cả người trong tập đoàn trơ mắt nhìn Lê tổng mấy ngày nay khiến bọn họ sợ hãi chột đứng dậy khỏi ghế.

Giây tiếp theo, anh túm lấy notebook trên bàn ném thẳng sang.

Anh cả giận nói: “Hoắc Uẩn Khải, mẹ nó chứ chia tay đi!”

Chương 83

Trong căn phòng hội nghị nhiều người như vậy, rõ ràng một khắc trước tất cả còn đang tranh chấp xem tập đoàn có cần dùng tới phương án khẩn cấp cuối cùng không, giây tiếp theo đã biến thành trận đại chiến tình cảm cá nhân của Hoắc tổng.

Notebook rơi loảng xoảng rồi vỡ nát dưới chân Hoắc Uẩn Khải, có thể thấy được lửa giận của Lê Phi Phàm lớn như thế nào.

Lê Phi Phàm mở miệng đã đòi chia tay.

Người xung quanh im như ve sầu mùa đông, ngẩng đầu nhìn trời, không một ai dám lên tiếng.

Mà Hoắc Uẩn Khải chỉ khựng lại một chút, sau đó chân dẫm lên mảnh vỡ phía dưới, đi đến trước mặt Lê Phi Phàm.

Hắn duỗi tay vuốt ve sau gáy Lê Phi Phàm hai cái như đang vuốt ve cún nhỏ.

Đó là động tác trấn an rất rõ ràng, người chung quanh đều lo lắng động tác này có thể dẫn tới lửa giận lớn hơn của Lê tổng hay không, dù sao gần đây anh khá nóng tính.

Nhưng kỳ tích là Lê Phi Phàm không nói gì.

Anh chỉ trợn mắt nhìn Hoắc Uẩn Khải, khoanh tay đứng ở một bên.

Hoắc Uẩn Khải: “Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn ở nước ngoài, chưa kịp báo về quốc nội. Tình hình mấy ngày nay tôi đã nắm được rõ ràng, hy vọng ai về chỗ người nấy, mau chóng khôi phục công tác như ngày thường.”

“Mệnh lệnh trước đó mà Lê tổng đã ra thì cứ làm theo lẽ thường, tôi không muốn lãng phí thời gian quá nhiều ở vấn đề này.”

“Hội nghị tiếp tục.”

Hoắc Uẩn Khải cũng không giải thích nhiều về chuyện mình gặp phải mấy ngày nay.

Nhưng lúc này hắn xuất hiện đã là một tín hiệu tốt.

Hắn mở họp thay cho Lê Phi Phàm, ra mệnh lệnh nhanh gọn lẹ, kế hoạch họp một ngày ban đầu đã ngắn lại thành một giờ.

Sau đó hắn dẫn Lê Phi Phàm rời khỏi công ty.
Phía sau, mọi người sôi nổi cảm khái.

“Không ngờ đấy, bên ngoài đồn Hoắc tổng và Lê tổng đường ai nấy đi, nhưng thật ra hai người vẫn ổn mà.”

“Ai nói không phải đâu, lần này Hoắc thị gặp nguy cơ lớn như vậy, người bỏ đá xuống giếng không ít, nếu không phải Lê tổng chịu đựng áp lực ngồi ở chỗ này, không biết còn loạn tới mức nào nữa.”

“Bằng không thì sao người ta lại nói là cháy nhà ra mặt chuột, hoạn nạn mới thấy chân tình chứ.”

Bên ngoài lan truyền tin hai người đã sớm đường ai nấy đi, thật ra hai người vẫn yêu đương thắm thiết.

Cả hai đã trải qua một khoảng thời gian dài, cũng chịu được những lời đồn nhảm.

Không nghĩ tới lúc này đây, lúc bọn họ xác định hai người vẫn ở bên nhau thì Lê Phi Phàm lại cãi nhau với Hoắc Uẩn Khải.

Suốt ba năm nay, đây là lần đầu tiên.
Anh chưa bao giờ treo hai chữ chia tay bên miệng.

Nhưng một khi anh đã nói thì ít nhiều cũng có ý như thế thật.

Nhất là khi nhìn thấy bụng Hoắc Uẩn Khải còn quần băng vải, Lê Phi Phàm bèn bắt đầu lạnh mặt trên xe.

Hoắc Uẩn Khải nói mình gặp chuyện ngoài ý muốn lúc đi bàn công chuyện, do hai tháng trước công ty có tham dự một vụ hợp tác lớn, các bên có liên lụy ích lợi cạnh tranh lẫn nhau nên tin tức lần này mới không thể truyền lại nhanh chóng.

Lê Phi Phàm ngồi trong xe, anh khoanh tay, vẻ mặt lạnh như tiền.

Anh nhìn Hoắc Uẩn Khải nói: “Năng lực của anh từ trước tới giờ như thế nào thì em không cần nghi ngờ, chuyện tin tức truyền về bị chậm em cũng hiểu. Nhưng là một trợ lý cũ của anh, là nhân viên cũ của Hoắc thị, em coi anh là Hoắc tổng, và sẽ tin tưởng anh vô điều kiện, có bảo em đưa tất cả số tài sản trên người em cho anh cũng được.

Nhưng lúc em nhìn anh với tư cách là Hoắc Uẩn Khải, anh chỉ có một thân phận, đó là bạn trai, là người yêu, là bạn đời của em. Anh có biết điều này nghĩa là gì không?”

“Phàm Phàm.” Hoắc Uẩn Khải rời khỏi công ty bèn lộ ra vẻ mới mẻ do vết thương chưa lành, hấn duỗi tay với Lê Phi Phàm, nhẹ giọng nói: “Lại đây.”

Lê Phi Phàm lạnh lùng hất tay hấn, anh trừng mắt: “Đang hỏi anh đấy?!”

“Tôi biết.” Hoắc Uẩn Khải nói.

“Anh biết cái gì!”

Lê Phi Phàm nói: “Ở công ty em không làm ầm lên là vì giữ thể diện cho anh. Nhưng Hoắc Uẩn Khải, anh mẹ nó nếu chết rồi thì em sẽ là một thanh niên quả phụ! Thân phận này của anh quá nguy hiểm, so với việc lúc nào

cũng nơm nớp lo sợ thì em vẫn nên chia tay với anh luôn thì hơn.”

Lê Phi Phàm vừa mới nói xong đã bị Hoắc Uẩn Khải duỗi tay kéo qua ôm. Anh ngồi trên đùi Hoắc Uẩn Khải, hoảng loạn chống vào phần lưng ghế đằng sau hắn.

Lê Phi Phàm lập tức cao giọng: “Anh điên rồi!”

“Không điên.” Hoắc Uẩn Khải ôm Lê Phi Phàm, gác nhẹ đầu lên bả vai anh, nghiêng đầu hôn vào cổ anh, thấp giọng nói: “Em đã tự xưng quả phụ, vậy kết hôn được không?”

Lê Phi Phàm vừa cẩn thận không chạm vào vết thương của hắn vừa rụt cổ vì bị hắn hôn vào chỗ nhạy cảm.

Anh giãy giụa, nghiến răng nghiến lợi: “Không kết hôn!”

Em nói lỡ thôi, chờ một ngày mà thành quả phụ thật, chuyện đó mới thật sự ảnh hưởng tới việc em tìm người mới!”

Đây là lần thứ hai Hoắc Uẩn Khải nói tới hai từ “kết hôn”.

Vẫn bị cự tuyệt như trước.

Nhưng Hoắc Uẩn Khải cũng không nói gì.

“Được, vậy ôm một lát.”

Hắn chỉ ôm Lê Phi Phàm, vỗ nhẹ lưng anh, nếu không thì cũng xoa nhẹ phần da sau gáy anh.

Đến lúc Lê Phi Phàm thật sự bình tĩnh lại, hắn mới thấp giọng nói bên tai anh: “Tôi biết đã làm em lo lắng, cũng biết em sợ xảy ra chuyện như vậy. Lần này thật sự chỉ là chuyện ngoài ý muốn, tôi đảm bảo với em sẽ không bao giờ có lần sau, được không?”

Hoắc Uẩn Khải hiểu nên đối phó và đổ dành anh như thế nào là tốt nhất.

Bọn họ ở bên nhau ngày đêm, ngày càng hiểu nhau hơn.

Hoắc Uẩn Khải nhẹ nhàng trấn an anh.

Lê Phi Phàm bị đổ tới mức mơ hồ, suýt nữa đã mềm lòng bỏ qua.

Tận đến lúc xuống xe trở lại Ngọc Kinh Viên.

Tin Hoắc Uẩn Khải bình an về nước sớm đã truyền đi.

Tin đồn theo sát là cái tên Thư Dịch Khinh lại xuất hiện trước mắt công chúng sau một khoảng thời gian dài.

Có người lộ tin nóng: Thư Dịch Khinh đã lâu không xuất hiện là do tinh thần có vấn đề, mấy năm nay vẫn luôn ở nước ngoài điều dưỡng, lần này Hoắc Uẩn Khải ra nước ngoài là để tìm cậu ta.

Còn nói Thư Dịch Khinh ít ngày nữa cũng sẽ về nước.

Đó là một kênh truyền thông chuyên theo dõi Lê Phi Phàm mấy năm nay bịa đặt.

Rất cuộc nhà này từng phao tin anh chơi bời với người khác, còn nói anh từng phẫu thuật thẩm mỹ, thậm chí lấy ảnh người khác mà nói đó là gương mặt của anh bị biến dạng sau khi phẫu thuật, quá đáng cực kỳ.

Nhưng Lê Phi Phàm có biết là giả thì cũng không tránh khỏi bị kẻ khác lấy ra làm đề tài bàn tán.

“Không giải thích à?” Anh đứng ở cửa, phát tờ báo về phía Hoắc Uẩn Khải.

Hoắc Uẩn Khải trả lời thẳng: “Giả.”

“Anh không gặp cậu ta?”

“Đâu có ở cùng một nơi.”

“Ý anh là nếu hai người ở cùng một nơi thì sẽ gặp?”

Lê Phi Phàm không cho Hoắc Uẩn Khải giải thích, anh cao giọng: “Chị Lan! Thu dọn hành lý cho em.”

“Làm gì đấy.” Chị Lan thấy hai người vừa vào cửa, còn chưa ngồi xuống mà đã đứng cãi nhau bèn biết Lê Phi Phàm đang đơn phương gây sự, nhưng rất cuộc nếu không có anh trong tuần vừa rồi thì nhà họ Hoắc đã sớm loạn. Chị đành giả bộ hồ đồ, tiến lên nói: “Giờ thu dọn hành lý làm gì? Đi công tác à?”

Lê Phi Phàm cười lạnh: “Ở riêng, em và Nhị gia không thể ở với nhau được nữa, hôm nay em sẽ dọn đi.”

Chị Lan bắt đắc dĩ lắc đầu, vỗ vai anh nói: “Được rồi, dù sao em cũng là sếp của người ta đó. Đừng có la lối khóc lóc với Nhị gia.”

Lúc này mà Lê Phi Phàm còn bị chị Lan phá đám, suýt nữa đã ghen hống.

Nhưng tuần vừa rồi trôi qua như thế nào, bản thân anh quá rõ ràng.

Lúc anh đứng ở tầng cao nhất của Hoắc thị, anh đã từng tự hỏi vô số lần, không biết mọi chuyện đã thật sự kết thúc hay chưa. Kể cả hai năm đã trôi qua, anh không còn mơ hay bị tim đập nhanh nữa, nhưng anh không thể tránh được suy nghĩ đó.

Lê Phi Phàm đã phải cố gắng can đảm rất nhiều mới không nghĩ tới chuyện sống chết của Hoắc Uẩn Khải.

Có vậy thì anh mới có thể trông bình tĩnh như thế trước mặt các nhân viên, các đối tác.

Anh thừa nhận mình đã sợ hãi.

Hơn nữa còn cực kỳ tức giận.

Trước khi ra khỏi cửa, anh còn vỗ tờ báo vào ngực Hoắc Uẩn Khải: “Nhị gia, tình cảm ba năm theo anh vẫn có, phí chia tay thì thôi vậy.”

Sau đó anh không quay đầu, xoay người đi thu dọn đồ đạc.

Mấy năm nay Ngọc Kinh Viên tăng thêm không ít người.

Rốt cuộc thì người tới cửa hỏi thăm ngày càng nhiều, phía dưới cũng cần người làm việc.

Ban ngày ban mặt Lê Phi Phàm cãi nhau với Hoắc Uẩn Khải, người làm đều thấy được cảnh ấy.

Mọi người nghị luận sôi nổi. Người làm ở đây chưa bao giờ nói bậy hay đồn đại gì ra ngoài, nhưng từ trước tới nay ai cũng biết Hoắc Nhị gia chẳng bao giờ đối xử với cậu Lê như tình nhân.

Ở đây, anh là một chủ nhân khác, có quyền lên tiếng ngang bằng Hoắc Uẩn Khải.

Bọn họ cũng chưa bao giờ cãi nhau, cậu Lê ở trước mặt Nhị gia khác hẳn với bên ngoài, lúc tan tầm trở về, anh sẽ kéo Nhị gia hôn nồng nhiệt ở hành lang, sẽ sưu tầm đủ thứ kỳ lạ cho Nhị gia, còn thích lừa đoạt đồ từ trong tay Nhị gia.

Kể cả những món đồ đắt giá trong nhà kho của Ngọc Kinh Viên đều có thể để anh tùy tiện lấy dùng, nhưng anh vẫn nghịch ngợm không biết mệt.

Lúc mọi người đột nhiên thấy anh cáu giận với Nhị gia, còn nói muốn dọn đi thì đều cảm thấy kinh ngạc.

Bọn họ lén nhìn Hoắc Uẩn Khải.

Chỉ thấy Hoắc nhị gia mất tích một tuần mới trở về lại đứng bên ngoài, nhìn

Lê Phi Phàm chăm chú. Người có thể hiểu được ánh mắt của hắn đều biết tuy hắn có mỗi mệt, nhưng trong đó còn có bất đắc dĩ, có nuông chiều, dư lại là sự đau lòng.

Chị Lan xoay người rời đi, thuận tay kéo những người khác đi, để lại không gian cho hai người kia.

Lê Phi Phàm thật sự đi thu dọn hành lý.

Đồ đạc của anh quá nhiều. Gần như đồ trong phòng của anh còn nhiều gấp đôi Hoắc Uẩn Khải, lúc thu dọn thì anh chỉ tùy tiện lấy vài món ném vào trong vali.

Anh rời khỏi Ngọc Kinh Viên.

Sau đó bị Khâu Hồ theo đuôi một đường.

Thuê khách sạn thì hết phòng, đi công ty thì công ty đóng cửa.

Mấy tiếng sau, lửa giận của Lê Phi Phàm bốc lên.

Sự mất hứng lúc đầu đã hóa thành lửa giận với Hoắc Uẩn Khải.

Sau đó anh mua một tấm vé máy bay, trực tiếp đi về phía sân bay.

Lên tới máy bay mới phát hiện có mỗi mình mình.

Hơn nữa đã tới giờ mà máy bay lại không cất cánh.

Lê Phi Phàm hoàn toàn bùng nổ.

Anh gọi vào số Hoắc Uẩn Khải, mở miệng đã mắng hắn: “Họ Hoắc, anh mẹ nó có ý gì?”

“Ý là không thả em đi.” Giọng nói phát ra ở cách đó không xa.

Lê Phi Phàm ngẩng đầu nhìn sang, đúng lúc thấy Hoắc Uẩn Khải cầm điện

thoại khom lưng đi vào cửa khoang.

Cãi nhau còn không nổi một ngày.

Nhưng chờ đến buổi tối, Lê Phi Phàm bị một cái còng tay ánh vàng rực rỡ trói trên đầu giường, anh mới hoàn toàn hiểu câu nói kia của Hoắc Uẩn Khải là nghĩa đen.

Anh vừa động đậy đã nghe tiếng leng keng, vẻ mặt đầy sọc đen nhìn người đàn ông trói mình đang thong dong thay băng cho bản thân.

“Thả em ra.” Lê Phi Phàm cạ lời: “Anh lấy đâu ra thứ này?”

Hoắc Uẩn Khải bỏ kim và băng gạc xuống, tiến lên sờ thứ đang trói buộc anh.

Hắn còn cười: “Lần này đi ra ngoài đặt làm đây.”

Lê Phi Phàm lập tức nói: “Em nói cho anh biết, em không chơi đâu, ai chơi cái này thì là chó.”

Hoắc Uẩn Khải khom người xuống, trên eo vẫn còn quấn băng vải.

Khi còn cách Lê Phi Phàm một khoảng rất gần, hắn dừng lại nhìn anh.

Hoắc Uẩn Khải thấp giọng nói: “Phàm Phàm, tôi chỉ muốn em biết.”

“Thế giới này lớn như vậy, sự tự do tôi cho em chỉ có mức độ.”

Ví dụ như thả em rời đi, hoặc là buông tay em.

Đó là quyền lợi mà hắn sẽ không bao giờ trao cho anh.

Chương 84

Lê Phi Phàm bị còng tay vào đầu giường, áo sơ mi trên người vì giãy giụa mà nhăn nhúm hết, anh nói: “Đến cả phỉ chia tay em cũng không cần, anh biết em đây hy sinh lớn đến mức nào không, đừng có được voi đòi tiên nhé.”

“Thế nào gọi là được voi đòi tiên?” Hoắc Uẩn Khải ngồi cạnh giường hỏi anh như thật.

Lê Phi Phàm nghiêng răng, lại kéo cái tay bị còng, trợn mắt nhìn hắn nói: “Anh biết rõ mà còn hỏi.”

Tay Hoắc Uẩn Khải từ từ trượt xuống men theo gò má của Lê Phi Phàm.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng khều cổ áo anh, hắn hỏi: “Như vậy?”

Lại tiếp tục trượt xuống dưới: “Hay là như thế này?”

“Sở Khanh.” Lê Phi Phàm mắng hắn.

Hoắc Uẩn Khải nhếch khóe miệng, bật cười: “Chẳng phải em đang nghĩ đến cái này sao?”

Lê Phi Phàm nói: “Thành thạo chuyện này như thế, ai biết anh có thử qua trên người khác hay không.”

Khi Hoắc Uẩn Khải bị Lê Phi Phàm cà khía vô lý, hắn đang lấy áo sơ mi bên cạnh khoác lên.

Nghe được những lời này, hắn dừng tay hỏi anh: “Cho nên em tức giận vì chuyện này?”

Còi báo động của Lê Phi Phàm ngay lập tức vang lên.

Đến cả giây giũa anh cũng không làm nữa, nheo mắt nhìn Hoắc Uẩn Khải một cách nguy hiểm: “Có nghĩa là anh từng thật sự ngủ với người khác rồi?”

Lê Phi Phàm như vậy, có chút sắc bén nhẹ nhàng toát ra từ trong xương cốt của anh.

Trong mắt như có lửa, đốt đỏ cả đuôi mắt và hai má khiến gương mặt ngày càng trở thành trong hai năm nay cũng sinh động hơn.

Trên thực tế, không phải Lê Phi Phàm không tin tưởng Hoắc Uẩn Khải, chỉ là anh đột nhiên nhớ tới lúc mình không xuất hiện.

Nếu Hoắc Uẩn Khải không phải nhân vật bị khống chế trong sách thì sẽ không có chuyện thủ thân như ngọc vì người khác như tiểu thuyết đặt ra. Nhìn thân phận với địa vị này của hắn là thấy được ngay.

Từ trước đến nay Lê Phi Phàm chưa từng để ý vấn đề này, hiện tại anh chợt nhớ đến bèn không thể dừng nghĩ miên man được.

Đến mức ánh mắt đánh giá Hoắc Uẩn Khải cũng mang theo ý dò xét.

Cuối cùng, vừa mới nổi lên sự nghi ngờ, mộng đã bị Hoắc Uẩn Khải đánh một cái.

“Anh đánh em làm gì?” Lê Phi Phàm rất tức giận.

Hoắc Uẩn Khải cười nhạt, cúi thấp đầu xuống nói nhỏ bên tai anh: “Bởi vì em đáng bị ăn đòn.”

Lê Phi Phàm nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, hỏi: “Cho nên trước đây anh thực sự chưa từng làm sao?”

Hoắc Uẩn Khải đè anh ra hôn.

Hôn đến nỗi người Lê Phi Phàm mềm nhũn, thở hổn hển, tay bị còng nên chỉ có thể mặc người xâu xé.

Hoắc Uẩn Khải lùi lại một chút, một tay chống mình nằm xuống, một tay khều vài sợi tóc lòa xòa của Lê Phi Phàm, nhìn ánh mắt mờ mịt bị hun đờ của anh, nói: “Đương nhiên không có, tức giận thì tức giận, nhưng em không tự thấy vô lý à?”

Lê Phi Phàm nghiêng đầu nhìn hắn, nói: “Nói láo, rõ ràng là anh kinh nghiệm đầy mình, vô lý đâu ra?”

Hoắc Uẩn Khải cười rộ lên.

Hắn lại cúi thấp xuống một chút, nói bên tai Lê Phi Phàm: “Đúng vậy, kinh nghiệm đầy mình trên người em.”

Lê Phi Phàm run rẩy, không chịu được hơi thở của hắn ở bên tai, anh không khỏi dịch sang bên cạnh.

Một giây sau anh lại bị Hoắc Uẩn Khải kéo về.

Hoắc Uẩn Khải nhìn vành tai đỏ ửng của anh, tiếp tục nói: “Lời này đã không chịu nổi, quên lúc mình phóng túng thì thế nào rồi à? Lần làm bên cửa sổ để em nhìn bên ngoài thì không chịu, sau đó lại ôm tôi xin tôi nhanh một chút, quên rồi? Còn có... đừng trốn, có chỗ nào của em mà tôi chưa nhìn, chưa hôn đâu, hửm?”

Lê Phi Phàm nghe thấy những lời này, cả người muốn nổ tung.

Mỗi cảnh tượng lướt qua trong đầu đều hiện lên trước mắt.

“Đừng nói nữa.” Lê Phi Phàm dùng cái tay không bị còng lại bịt miệng Hoắc Uẩn Khải. Anh bị hôn đến nỗi rụt người lại, lại đặt tay lên ngực hắn, đẩy hắn ra: “Anh đứng lên!

Miệng vết thương sắp nứt ra rồi! Họ Hoắc kia!”

Suy cho cùng anh vẫn kiêng dè vết thương của Hoắc Uẩn Khải.

Kết quả là khiến bản thân giãy giụa tới mức mệt lử trong ngực Hoắc Uẩn Khải.

Hoắc Uẩn Khải thấy anh thở hổn hển nằm liệt trước người mình, tay phải men theo cái cổ rịn mồ hôi của anh đến sau gáy, nhẹ nhàng vuốt vài cái.

Sau đó hắn đứng dậy.

Hắn chậm rãi cài lại cúc áo, nhìn Lê Phi Phàm nằm trên giường, nói: “Mấy ngày nay chịu khó ở yên một chỗ, tôi sẽ bảo chú Phúc cho người đưa đồ chuẩn bị cho hôn lễ chính thức tới.”

Lê Phi Phàm đột nhiên ngẩng đầu.

Anh nhìn Hoắc Uẩn Khải đang cài cúc áo được một nửa: “Hôn lễ chính thức?”

“Ba ngày sau chính thức tổ chức.”

Lê Phi Phàm dừng lại khoảng hai giây: “... Không phải, anh đã được em đồng ý hay chưa, anh cứ thế kết hôn à?”

“Không cần em đồng ý.” Hoắc Uẩn Khải cài xong, lại cúi xuống lần nữa, kéo còng tay của anh, nói: “Tôi nhốt em ở chỗ này đến ngày hôn lễ chính thức, đến lúc đó em muốn hay không thì cũng phải kết hôn.”

Lê Phi Phàm hoàn toàn sững sờ.

Anh chậm rãi nói: “Trâu bò.”

Hoắc Uẩn Khải duỗi tay, nhẹ nhàng xoa mặt anh.

“Ngoan chút đi, đừng chọc tức tôi.”

Lê Phi Phàm nghiêng đầu tránh tay của hắn, cạ lời: “Anh chơi tới nỗi nghiện luôn rồi hả, lệ lên, buông em ra.”

“Cầu xin tôi đi.”

Lê Phi Phàm không có tí liêm sỉ nào: “Xin anh, em xin anh đó, Nhị gia, anh thả em ra đi, sau này em không dám nữa.”

Hai người nhìn nhau cười.

Hoắc Uẩn Khải cởi còng tay ra giúp anh, nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay cho anh.

“Kết hôn đi.” Hắn nói lại lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc.

Lê Phi Phàm nhìn hắn một cái: “Vậy anh xin em đi.”

“Xin em đó.”

“Được thôi, thế em miễn cưỡng đồng ý vậy.”

Tin tức sếp tổng của tập đoàn Hoắc thị- Hoắc nhị gia sắp kết hôn đã lan truyền đến toàn bộ Thịnh Kinh trong thời gian nửa ngày.

Không ai ngờ hắn mất tích một tuần trời, tin tức đầu tiên truyền ra khi vừa trở về vậy mà lại không phải tranh đấu tập đoàn mà là hắn sắp kết hôn.

Tin tức này đã được chứng thực, đảm bảo thật 100%.

Khác với tình nhân gì đó bên cạnh ngày trước, tin đồn che giấu chuyện kết hôn hay sinh con vô căn cứ hoàn toàn không thể so bì được.

Trên thực tế, dù toàn bộ cánh truyền thông ở Thịnh Kinh được phái đi cũng không đào ra được nội dung gì ngoài tin Hoắc Uẩn Khải sắp kết hôn này. Chỉ biết hôn lễ là ba ngày sau, còn về địa điểm, kết hôn với ai... thì đều

không có tin tức chính xác.

Tin tức truyền ra bao nhiêu ngày thì giới truyền thông điên đảo bấy nhiêu ngày.

Tận đến ngày hôn lễ chính thức, không biết từ đâu truyền ra một tấm ảnh.

Từ bối cảnh là có thể thấy đó là một hôn lễ mang phong cách Trung Quốc, có người dựa vào cảnh quan xung quanh để suy đoán địa điểm tổ chức là ở trong Ngọc Kinh Viên. Khung cảnh long trọng, khách khứa đầy sân.

Mà nhân vật chính là Nhị gia nhà họ Hoắc cùng với vị tình nhân trứ danh kia của hắn— Lê Phi Phàm.

Hai người trong ảnh đứng hai bên.

Mặc âu phục sánh vai nhau, ngoại hình ưu việt như nhau, vô cùng xứng đôi.

Khi bên ngoài nhận được tin tức thì hoàn toàn sốt xình xịch.

Có người nói: “Hai ngày trước tôi vừa thấy một tin đồn, nói chân ái lúc trước của người đứng đầu họ Hoắc sắp về nước, cuối cùng bây giờ anh nói với tôi là hắn quay đầu kết hôn với người khác, đùa đấy à?”

“Tôi cũng nhìn thấy rồi, báo nào đưa tin, ra đây chịu đòn đi!”

Lại có người hiểu ra, kinh ngạc nói: “Đây không phải là chim hoàng yến bên cạnh Nhị gia sao, tài giỏi có tiếng, rất được lòng vị Nhị gia đó. Cái kiểu đánh bại chính chủ rồi được thăng chức, gả cho người trong giới thượng lưu trong truyền thuyết đó à? Giỏi đấy!”

Có người phản bác: “Có vẻ mấy người không xem tin chính thức rồi, họ Lê vốn nằm trong giới thượng lưu mà.”

Người hiểu rõ tình hình bắt đầu phổ cập kiến thức về xuất thân của Lê Phi Phàm.

Người không biết thì bắt đầu đi đào tư liệu của anh.

Không đào không biết, vừa đào đã bị giật mình.

Bên ngoài sôi nổi.

“Quả nhiên là môn đặng hộ đối.”

“Biết vì sao cô bé Lộ Lem được hoàng tử nhìn trúng không? Bởi vì thật ra cô bé Lộ Lem chính là công chúa nha các vị, định luật này có đổi thành nam cũng áp dụng như vậy, cho nên khuyến cáo những người vẫn đang nằm mơ gả vào tầng lớp thượng lưu tỉnh táo chút đi! Người đứng trên đỉnh cao sao có thể thật sự yêu người bình thường chứ.”

“Câu này tôi phản đối, lấy tư cách là một người thường xuyên xem tin đồn của vị chim hoàng yến này, tôi không nhịn được muốn nói một câu: Tôi cảm thấy cậu ấy có thể chinh phục gia chủ nhà họ Hoắc thật sự là nhờ sức quyến rũ của bản thân.”

“Đúng vậy, suy cho cùng, đâu phải ai cũng có thể được phu nhân Diêu Chiếu Hồng thừa nhận?”

“Không phải ai có tiền cũng có sự nghiệp thành công.”

“Năm đó ai dám sát cánh khi nhà họ Hoắc tranh đấu? Ai có thể bảo đảm bản thân ngồi vững vị trí bên cạnh Hoắc nhị gia? Ai lại có thể đàn áp nhiều cổ đông và chi thứ lúc Hoắc Uẩn Khải cận kề ranh giới sống chết như vậy, Lê Phi Phàm đã làm được.”

Cho nên cuối cùng, bên ngoài tổng kết lại— Việc hai người này kết hôn không làm người ta thấy ngoài ý muốn, thậm chí thấy rất hợp lý. Đến mức đột nhiên có người lạ hoắc nhảy ra nói: “Mấy người biết cách tìm cơ cho đám người giới thượng lưu này ghê, loại gia tộc này lấy đâu ra tình cảm chân thành.”

Có gì nói nấy đi, trước hôn lễ con chim hoàng yến này vẫn còn muốn bay, cũng lên máy bay rồi, lại bị Hoắc nhị gia bắt về.”

“Ba ngày ba đêm không ra khỏi phòng.”

Lời này khiến mọi người im bật.

Hướng gió lại đột nhiên đổi.

Từ chim hoàng yến thành công thăng chức đến môn đăng hộ đối hợp tình hợp lý, cuối cùng biến thành cưỡng ép tình yêu phiên bản giới thượng lưu.

Có người phân tích rằng địa vị của Lê Phi Phàm càng ngày càng cao, đến nỗi nhà họ Hoắc cân nhắc ưu nhược điểm xong cũng sẽ không dễ dàng buông tay. Cuộc hôn nhân này liên quan đến rất nhiều lợi ích.

Cũng có người thì thầm nói: “Ba ngày ba đêm? Thế này không phải làm đến chết sao?”

“Tôi cũng muốn nói cái này...”

“Không toi mạng mới lạ đó? Nhìn hai người bọn họ trong ảnh rất bình thường, nhất thời không biết nên ngưỡng mộ người tình nhỏ này hay ngưỡng mộ Hoắc Nhị gia có năng lực.”

...

Đêm tân hôn.

Ngọc Kinh Viên được chị Lan, chú Phúc trang trí. Để lấy may, họ còn thấp nến đỏ trong phòng hai người.

Lê Phi Phàm cũng không ngờ bản thân sẽ kết hôn với Hoắc Uẩn Khải sớm đến vậy.

Đầu óc anh rối mù cả một ngày, trời tối dần, anh ngồi ở trong phòng, mệt đến mức ngẩn ra.

Cho đến khi anh cầm điện thoại xem những tin trên mạng kia.

Khi Hoắc Uẩn Khải vào phòng, Lê Phi Phàm vẫn đang cầm điện thoại cười.

“Đang xem gì đó?” Hấn vừa cởi quần áo ném sang một bên vừa hỏi anh.

Lê Phi Phàm không kìm được vui vẻ, nói: “Trên mạng đều nói anh đĩnh ghê, suốt ba ngày ba đêm không ra khỏi cửa.

Cái này không phải hơi thái quá rồi sao? Ai bịa đặt tin nhảm vậy? Nếu như bọn họ biết anh bị thương, đừng nói là ba ngày, ba tiếng cũng không được, chẳng phải sẽ tự vả à.”

“Vui vậy à?” Hoắc Uẩn Khải vừa cởi cúc áo vừa nheo mắt nhìn anh một cái, thuận miệng hỏi.

Lê Phi Phàm ngòi khoanh chân: “Thì là cảm thấy khoa trương mà thôi, nói em nằm trên còn được.”

Hoắc Uẩn Khải nói lỏng cổ áo, đi về phía anh.

Hấn duỗi tay lấy điện thoại trong tay Lê Phi Phàm.

“Thử không?” Hấn hỏi.

Lê Phi Phàm vẫn giữ nguyên tư thế khi bị lấy mất điện thoại, anh nhướng mày: “Em ở phía trên?”

“Có thể.” Hoắc Uẩn Khải nói xong thì một tay trực tiếp đẩy ngã anh, đè xuống, thềm thì: “Em có thể ở luôn phía trên.”

Trong chốc lát Lê Phi Phàm đã hiểu ý của hấn, anh đạp hấn: “Cút đi.” Anh vẫn chưa kịp giãy giụa, giây sau lại thấy chiếc còng tay đột nhiên xuất hiện sau khi biến mất ba ngày.

Lần này Hoắc Uẩn Khải trực tiếp khóa hai tay anh lại.

Lê Phi Phàm ngưng ngác hai giây: “Lại nữa?”

“Lần này là thật.” Hoắc Uẩn Khải đề xuống, nói nhỏ: “Ba ngày, bồi thường cho em, không thiếu dù chỉ một ngày.”

Lê Phi Phàm nhìn ra hấn nghiêm túc, anh giãy giụa: “Em không cần, ai cần loại bồi thường này chứ!”

“Ừ, không phải là bồi thường.” Hoắc Uẩn Khải men theo cánh tay của anh đi lên đến khi giữ chặt được tay anh, khàn giọng nói: “Là tôi muốn, tôi cần.”

Cần em ở bên cạnh.

Mãi mãi.

Tiếng lửa cháy vang lên rất nhỏ trong đêm khuya.

Khách khứa đã tan, não nhiệt vẫn còn đọng lại.

Tiếng loảng xoảng của còng tay khẽ vang lên, cùng với tiếng ngậm nhỏ không thể kìm được lại hết lần này đến lần khác.

Thời gian dài lâu, tựa như họ thông thả dùng cả quãng đời còn lại của mình để ở bên nhau.

Đó là điều không cần nói với người ngoài— Là không thể mất đi, là vĩnh cửu, là em.

Chương 85

Ngày chủ nhật, trong vườn hoa nhỏ trong biệt thự nhà họ Tần, Lê Phi Phàm ngồi bên bàn trà nhỏ uống cà phê.

Chiếc cốc bằng gốm tinh xảo kiểu Pháp và vườn hoa nhỏ làm tôn lên vẻ đẹp của nhau.

Khâu Dương đưa cho anh hai cái túi đã gói xong, nói: "Đây là bột cà phê lần trước tôi với anh Tần đi công tác mua, không có trong nước đâu, nếu anh thích thì lần sau có cơ hội, tôi lại mang thêm mấy túi về."

"Cảm ơn." Lê Phi Phàm chìa tay nhận lấy, ngược lại cũng không khách khí.

Lê Phi Phàm nhìn xung quanh, hỏi: "Anh tôi đâu?"

"Bạn rồi." Khâu Dương nói, lại nhìn vẻ mặt của Lê Phi Phàm, cuối cùng cậu ta quyết định nói thật: "Thật ra cũng không bạn lắm, chỉ là..."

"Là đang tức giận, đúng không." Lê Phi Phàm bật cười: "Hôm tôi cưới, mặt anh ấy đen sì, ai cũng thấy mà."

Khâu Dương lập tức thanh minh giúp Tần Bách Dạ.

Cậu ta nói: "Sao anh Tần lại nổi tức giận với anh chứ, anh ấy chỉ cảm thấy anh dễ dãi quá. Tuy Hoắc tổng đã suy xét chu toàn mọi mặt, nhưng anh cũng biết anh Tần có ý để anh dọn về nhà sống hai năm, mà thái độ của Hoắc tổng kiên quyết quá. Anh Tần không muốn ép buộc anh, thật ra anh có kết hôn với ai, anh ấy cũng sẽ không thấy vui, chủ yếu là do không nở."

Lê Phi Phàm gật đầu: "Cái này tôi biết."

"Phi Phàm." Khâu Dương nhìn anh nói: "Sau khi kết hôn, quan hệ của anh với Hoắc tổng vẫn tốt chứ?"

"Sao lại hỏi như vậy?" Lê Phi Phàm có chút kinh ngạc.

Khâu Dương chần chừ: "Không có gì, chỉ là trước đây, bất kể anh với Hoắc tổng có quan hệ gì thì chí ít vẫn được tự do. Nhưng kết hôn rồi thì thân phận đã khác, gia tộc như nhà họ Hoắc nào có dễ sinh tồn."

Nhà họ Hoắc đúng là phức tạp hơn nhà họ Tần nhiều. Trong gia tộc có không ít những lão già cổ hủ, không phải Lê Phi Phàm chưa từng tiếp xúc.

Anh cúi đầu uống một ngụm cà phê, cười nói: "Thật ra vẫn ổn, bọn họ đều sợ tôi."

"Hả?" Khâu Dương sững sốt.

Lê Phi Phàm: "Hôm anh ấy xảy ra chuyện."

Lê Phi Phàm nhắc một câu, Khâu Dương bỗng tỉnh ngộ.

Sau đó cậu ta lộ ra biểu cảm dở khóc dở cười.

Trước đây Hoắc Uẩn Khải mất tích một tuần, trong tập đoàn rối loạn, bên ngoài còn có không ít người tìm đến nhà chính để thăm dò Diêu Chiếu Hồng. Lúc đó, Lê Phi Phàm dẫn theo một đoàn người đứng đó xỉa xói bọn họ cả một đêm.

Nếu nói Hoắc Uẩn Khải quản lý gia tộc dựa vào uy tín, sau khi trải qua chuyện này, người trong gia tộc đều biết Lê Phi Phàm bên cạnh hẳn cũng không phải dạng vừa.

Anh không cần biết ai thích cậu già lên mặt hay che đậy dã tâm. Anh dùng cách trực tiếp, thô bạo nhất để đánh đến khi người khác phải phục mới thôi.

Thật ra nếu lúc đó anh không đi, Diêu Chiếu Hồng từng chèo chống cả gia tộc cũng không tới mức không cố được thêm mấy ngày.

Nhưng anh vừa đến, tất cả mọi người đều ngoan ngoãn hẳn.

Lúc đó Diêu Chiếu Hồng nói một câu: "Dù hôm nay tôi có mất một đứa con trai thì vẫn còn một đứa con trai khác.

Dù nó không phải họ Hoắc, nhưng sớm muộn gì cũng là người nhà họ Hoắc. Ai có ý kiến, không đồng ý thì có thể tìm Diêu Chiếu Hồng tôi đối đầu."

Chỉ một lần này, không ai dám nói gì trước mặt Lê Phi Phàm nữa.

Thêm nữa, ngay khi Hoắc Uẩn Khải vừa trở về, tất cả những người làm loạn đều lặng lẽ dừng tay, đến khi hôn lễ kết thúc, Lê Phi Phàm không hề nghe thấy nửa câu không xuôi tai nào.

Hoắc Uẩn Khải biết anh không thích quan tâm chuyện của nhà họ Hoắc, trừ khi xảy ra chuyện giống tình huống trước đây, nếu không tất cả sẽ được Hoắc Uẩn Khải giải quyết, cơ bản không có cơ hội xuất hiện trước mặt Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm nhìn Khâu Dương.

So với khi mới gặp, người trước mặt anh đã trưởng thành hơn nhiều.

Bây giờ rất khó để thấy lại dáng vẻ hung hăng đối đầu với Hoắc Uẩn Khải vì Tần Bách Dạ lúc đầu của cậu ta.

Lê Phi Phàm cũng biết thật ra cậu ta vẫn kìm nén tính tình trước mặt mình.

Chẳng qua là vì Tần Bách Dạ.

Lê Phi Phàm nhìn biệt thự phía sau, hỏi: "Đây là nhà cậu và anh tôi chuẩn bị để sau này kết hôn hả?"

"Cái gì?" Khâu Dương nghe vậy lập tức tròn mắt, vội vàng xoa tay: "Sao có thể! Căn nhà này là lúc anh Tần chuẩn bị quà kết hôn cho cậu thì tiện thể mua, bởi nó cách tòa anh ấy tặng cậu rất gần. Năm đó ông bà chủ hay sống ở căn nhà anh Tần ở, chắc anh ấy nhớ tới kỷ niệm lúc nhỏ nên gần đây mới chuyển sang bên này, không liên quan đến tôi."

Lê Phi Phàm thấy Khâu Dương thật sự không có suy nghĩ như vậy bèn không nói tiếp nữa.

Nửa tiếng sau, lúc anh đến thư phòng tìm Tần Bách Dạ có nói bóng gió hỏi một câu.

"Anh, anh thấy Khâu Dương thế nào?"

Tần Bách Dạ ngồi sau bàn làm việc, nghe thấy câu này bèn ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, sau đó lại cúi xuống xem văn kiện, bình tĩnh nói: "Rất tốt, làm việc nghiêm túc, có trách nhiệm, năng lực không tệ."

Lê Phi Phàm đang cầm tấm ảnh trên giá sách, nghe vậy thì dừng lại, quay đầu: "Chỉ thế thôi?"

"Vậy em còn muốn thế nào?" Tần Bách Dạ nhìn dáng vẻ nhàn nhã đi dạo của anh bèn nói: "Nếu em chán quá thì quay về giúp anh quản lý việc kinh doanh đi, đừng tưởng kết hôn rồi thì cảm thấy tên họ Hoắc kia đáng tin cậy, ai biết cả ngày xã giao ở bên ngoài thì rốt cuộc đang làm cái gì."

Lê Phi Phàm bắt đầu nói: "Nếu em thật sự muốn điều tra lộ trình của anh ấy thì một ngày ba bữa anh ấy ăn bao nhiêu hạt cơm em cũng biết được. Em nói này, không phải trước đây quan hệ giữa hai người từng khá tốt à? Sao bây giờ ai nhìn ai cũng không thuận mắt thế?"

"Anh không thể vừa mắt hẳn được." Tần Bách Dạ buông bút xuống: "Anh nói nghiêm túc đó, không về thật à?"

"Anh tha cho em đi." Lê Phi Phàm lập tức nói: "Anh thật sự cho là em rảnh lắm hả, cả ngày em bận muốn chết, nếu không phải Khâu Dương nói hai ngày trước anh bị bệnh để em sắp xếp trước, chưa chắc hôm nay đã có thời

gian.”

Tần Bách Dạ nhíu mày: "Cậu ta nói cái này với em để làm gì?"

"Cậu ấy sợ anh tự chịu đựng đến chết."

Lê Phi Phàm cầm khung ảnh trên giá sách đi đến trước mặt Tần Bách Dạ, đặt nó xuống.

Đó là một tấm hình chụp chung của Tần Bách Dạ và Khâu Dương.

Tấm ảnh chụp ở sân bay, phía trước là một chiếc máy bay tư nhân, xa xa còn có những người khác, chắc là nơi gặp mặt làm việc gì đó. Nhưng trong bức ảnh này, bọn họ đứng kề vai, xem ra rất xứng đôi.

Lê Phi Phàm đồng thời cầm một tấm hình chụp chung mà Tần Bách Dạ đặt trên bàn.

Là mình và Tần Bách Dạ.

Tần Bách Dạ nâng tay muốn cầm lấy.

Lê Phi Phàm tránh né.

"Đưa anh, đừng nghịch." Tần Bách Dạ giơ tay về phía anh.

Lê Phi Phàm cúi đầu nhìn tấm ảnh.

Tấm ảnh chụp vào ngày hôn lễ của Lê Phi Phàm.

Ngày đó Tần Bách Dạ không vui, nhưng lúc chụp chung lại ôm bả vai anh, trong ánh mắt vẫn ấm áp ý cười như cũ.

Lê Phi Phàm nhìn tấm ảnh hồi lâu, nói nhỏ: "Em thật sự sống rất tốt."

Tần Bách Dạ không nói chuyện.

"Cho nên em muốn anh có thể càng tốt hơn." Lê Phi Phàm ngẩng đầu lên khỏi bức ảnh, nhìn hấn: "Em biết anh vẫn luôn muốn giao nhà họ Tần cho em, nhưng em càng hy vọng khi xảy ra chuyện, chúng ta có thể cùng nhau gánh vác mà không phải chỉ có một mình anh. Anh chưa từng mắc nợ em, anh hai."

Lê Phi Phàm nói xong bèn đặt tấm ảnh về.

Nhưng anh lại hơi chuyển tấm ảnh của mình và Tần Bách Dạ ra sau tấm ảnh của hấn và Khâu Dương.

Tần Bách Dạ cầm tấm ảnh kia của bọn họ lên.

Hấn cười với Lê Phi Phàm, nói: "Không phải bồi thường cho em, là em nên có được."

"Em có nhiều rồi." Lê Phi Phàm nói: "Bây giờ em đã có tên trong danh sách doanh nhân giàu có của Thịnh Kinh, thật ra em chỉ muốn làm giàu khiêm tốn chút thôi. Em nghe nói nếu đã có tên trong mấy kiểu danh sách này thì rất hay gặp chuyện, không phải phá sản thì là bê bối tài chính, em lo sợ lắm đấy."

Tần Bách Dạ nghe ra được sự không đáng tin trong giọng điệu của anh.

Hấn cũng tỉnh bơ hòa theo: "Em có thể tìm Hoắc Uẩn Khải."

"Để bỏ cái danh sách đó."

"Trực tiếp khiến loại danh sách này biến mất."

Lê Phi Phàm cười ra tiếng, kéo một cái ghế tùy ý ngồi xuống.
"Việc này anh cũng làm được mà?"

Tần Bách Dạ: "Anh không rảnh."

Lê Phi Phàm nói: "Nhị gia cũng rất bận, anh ấy có khi còn không muốn phản ứng lời nói nhảm này của em."

Bây giờ hai người đã có thể ở chung không khác gì anh em bình thường.

Trên thực tế, Lê Phi Phàm rất hay để ý, bình thường anh đều cố tách biệt chuyện có dính dáng lợi ích.

Anh không muốn tình cảm thuần khiết này bị trộn lẫn mấy thứ phức tạp khác.

Lê Phi Phàm nằm bò lên bàn nhìn một tấm ảnh khác, hỏi Tần Bách Dạ: "Anh thật sự không thích Khâu Dương?"

Tần Bách Dạ dừng một chút, đồng thời nhìn về phía tấm ảnh.

Lê Phi Phàm nói: "Người ta ở cạnh anh cũng đã mấy năm rồi, đúng không? Mấy năm trước nhà họ Tần rối loạn, người ta dãi nắng dầm mưa với anh. Về mặt sự nghiệp thì chịu thương chịu khó, trong sinh hoạt lo từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, anh còn không cho quản gia và giúp việc đến gần. Em thấy nếu Khâu Dương không ở bên anh, cuộc sống của anh đã nát bét từ lâu rồi."

Tần Bách Dạ vút bút, vừa xoa ấn đường vừa tựa vào ghế.

"Đó chỉ là thói quen." Cuối cùng hắn nói.

Lê Phi Phàm: "Anh nói câu này mà không thấy mình khốn nạn hả?"

Tần Bách Dạ nhìn anh, cau mày: "Hả?"

Lê Phi Phàm: "Anh biết Khâu Dương vẫn luôn thích anh đúng không? Nói thật, em đã nhìn ra từ lâu rồi, làm gì có chuyện anh không biết. Nhưng anh thì sao? Anh giữ người ở bên cạnh, trọng dụng cậu ta, sinh hoạt cũng dựa vào cậu ta nhưng lại không cho người ta hy vọng, rất quá đáng."

Tần Bách Dạ càng bị nói, mày càng nhăn lại.

Hấn nói: "Từ lâu anh đã nói là anh sẽ không thích cậu ta, là cậu ta tự nguyện ở lại, lẽ nào không trọng dụng cậu ta thì tốt à?"

Đương nhiên cũng không phải thế.

Lê Phi Phàm thấy Tần Bách Dạ như vậy cũng hết cách.

Anh muốn nói, ban đầu lúc hắn và Thư Dịch Khinh lợi dụng lẫn nhau còn nhìn khá thành thực, ai ngờ lúc dựng chuyện tình cảm thật thì lại hết sức chậm tiêu.

Nhưng đó đã là quá khứ, Lê Phi Phàm không muốn nhắc lại nữa.

Anh chỉ nói: "Anh nên nghĩ lại một chút, anh thật sự sẽ để một người mà mình không có tình cảm xâm nhập vào cuộc sống sâu như thế ư? Rốt cuộc là anh không thích người ta hay anh chỉ bị câu mình từng nói vây khốn, trong khi chưa bao giờ thật sự tự hỏi bản thân."

Lê Phi Phàm đứng dậy: "Cái khác em sẽ không nói nhảm nhiều, em chẳng phải chuyên gia tư vấn tình cảm gì, thôi em đi đây."

"Tối nay không ở đây à? Tần Bách Dạ hỏi: "Anh gọi cho Hoắc Uẩn Khải."

Lê Phi Phàm châm chọc: "Không khiến, đến lúc đó anh ấy nửa đêm canh ba đến tìm em, nói không chừng hai người các anh lại ngồi với nhau đến bình minh."

Chuyện này không phải chưa từng xảy ra.

Hơn nữa không chỉ một lần.

Trong hai năm Lê Phi Phàm và Hoắc Uẩn Khải yêu đương, thỉnh thoảng anh sẽ đến nhà họ Tần ở.

Hoắc Uẩn Khải từng đến tìm anh mấy lần.

Hai người đều là kiểu kiêu kiệm lời.

Nhưng bọn họ có thể tán gẫu vài chuyện râu ria, nói về thị trường chứng khoán, không thì là chơi cờ, thoạt nhìn thì yên bình nhưng lại khá giống đang thi kiên nhẫn, xem ai có thể ngồi lâu hơn.

Như ai lùi một bước thì sẽ thua vậy.

Lê Phi Phàm từng ngồi cùng một lần.

Sau đó, anh từ bỏ.

Sự ấu trĩ trong xương của đàn ông có thể nhìn thấy rõ ràng ở hai người này.

Theo như lời Lê Phi Phàm than phiền với Hoắc Uẩn Khải, anh đã chán ngấy rồi.

Lê Phi Phàm đi rồi, Tần Bách Dạ vẫn ngồi trong thư phòng đến tối.

Khi màn đêm buông xuống, Khâu Dương mang một cốc cà phê đến như thường lệ.

Cậu ta đi vào lại thấy khá kinh ngạc.

"Anh Tần? Sao không bật đèn?" Khâu Dương hỏi.

Nói xong bèn duỗi tay đi ấn công tắc cạnh cửa.

"Đợi lát." Nhưng Tần Bách Dạ đã cản lại.

Qua ánh đèn trên hàng lang, Khâu Dương có thể nhìn thấy bóng dáng ngồi ở sau bàn làm việc đang đẩy ghế, đứng dậy bước về phía cửa.

Thấy Tần Bách Dạ bước qua, Khâu Dương vô thức trở nên cảnh giác, cậu ta phòng bị nhìn xung quanh, không tự chủ nghiêng người, che Tần Bách Dạ ra sau lưng mình, cau mày thấp giọng hỏi: "Ai tìm đến ư?"

Khi nhận ra động tác của Khâu Dương, tất cả những lời Tần Bách Dạ muốn

nói lại quay ngược vào.

Hắn cup mắt nhìn bóng người trước mặt mình.

Sau đó nói: "Không có ai."

Tần Bách Dạ cầm cái khay trong tay cậu ta đặt lên giá sách bên cạnh, lại xoa vai cậu ta: "Thả lỏng."

Khâu Dương thở nhẹ một hơi, sau đó bắt đầu dài dòng: "Ngày mai em điều thêm người qua đây, mới chuyển sang nên còn nhiều cái chưa chu toàn, cứ thấy chưa yên tâm lắm."

Tần Bách Dạ: "Do trước đây tôi đắc tội quá nhiều người, liên lụy đến mọi người."

"Anh Tần." Khâu Dương kinh ngạc, tròn tròn mắt nhìn hắn.

Cậu ta nhìn không rõ nên sốt ruột, trực tiếp kéo tay áo của Tần Bách Dạ, vội vàng nói: "Anh Tần, mọi người đều tin tưởng anh, không có anh thì không có nhà họ Tần của ngày hôm nay, không có chốn dung thân của tất cả anh em. Mọi người đều cảm kích anh, chưa từng thấy đó là liên lụy."

"Cậu thì sao?" Tần Bách Dạ đột nhiên hỏi.

Khâu Dương vội vàng gật đầu: "Em cũng vậy, nếu không có anh thì em đã chết từ lâu rồi. Năm đó bố mẹ em bị lừa, suýt thì em đã bị người ta đánh chết ở đầu đường, là anh đã cứu em. Mấy năm trước, nhiều kẻ trong nhà họ Tần nói anh không tốt, nhưng em biết thật ra anh không như vậy, anh rất tốt, anh Tần."

Khâu Dương như cấp bách muốn chứng minh điều gì đó.

Cậu ta cho rằng Tần Bách Dạ đã bị cái gì ảnh hưởng nên mới muốn xác nhận lại với mình.

Điều đó khiến cậu ta rất khủng hoảng.

Nhưng Khâu Dương không thể vượt giới hạn, có thể nhận thấy sự nôn nóng rõ ràng xuất hiện trên người cậu ta.

Từ trước đến nay ngoại hình của Khâu Dương không hề tệ.

Cậu ta đẹp trai kiểu sáng sủa như ánh mặt trời.

Tần Bách Dạ nhớ lúc Khâu Dương mới đi theo mình, gương mặt vẫn còn nét trẻ con.

Giờ nét trẻ con đã rút đi, biến thành dáng dấp tuấn tú này.

Tần Bách Dạ lẩm bẩm, thở dài: "Tốt thật sao?"

"Anh Tần." Khâu Dương ngơ ra nhìn hắn.

Tần Bách Dạ lập tức vỗ vai cậu ta, chậm rãi nói: "Nơi này từng đỡ giúp tôi một phát súng đúng không? Tôi nhớ lần đầu tiên cậu thấy máu còn nôn đến trời đất tối tăm, bây giờ đã có thể không đổi sắc mặt mà đâm dao vào bấp đùi người khác. Cậu chưa bao giờ được huấn luyện đặc biệt mà năng lực còn mạnh hơn cả vệ sĩ theo cạnh tôi lâu nhất.

Nếu như cậu được đi học, tìm một công việc bình thường, có lẽ cuộc sống hiện tại rất thuận lợi, bình phàm nhưng lại an toàn."

Tuy Khâu Dương không hiểu sao Tần Bách Dạ lại nói với mình những lời này, nhưng lúc nghe thấy những câu đó, cậu ta lại đột nhiên bình tĩnh lại, nói: "Em tự nguyện mà."

Sau đó nhấn mạnh: "Em tự nguyện mà, anh Tần."

Khâu Dương không né tránh ánh mắt của Tần Bách Dạ, cậu ta nói: "Sao anh lại nghĩ một cuộc đời bình an nhất định sẽ tốt vậy? Em rất hài lòng với bản thân của hôm nay, cho dù em biến thành dáng vẻ gì, có thể giúp được anh là em đã thấy vui rồi. Hơn nữa nhà họ Tần hiện tại đã an toàn." Khâu Dương

nói đến đây, hơi dừng lại một chút mới nói tiếp: "Anh Tần, em nói những cái này không phải chứng minh với anh cái gì, em chỉ muốn anh biết, cho dù xảy ra chuyện gì, em sẽ không rời khỏi, vĩnh viễn sẽ ở đây."
Ban đầu khi Khâu Dương nghe Tần Bách Dạ nói sẽ không thích mình, cậu ta chỉ lúng túng đáp "em biết, em chỉ muốn báo đáp anh".

Mà Khâu Dương của hôm nay sẽ trực tiếp nói với Tần Bách Dạ, cậu ta sẽ không rời đi, vĩnh viễn không.

Tần Bách Dạ đột nhiên nhớ tới bao năm qua, đều là người này đi theo hắn.

Từ chuyện lớn như sự sống còn của nhà họ Tần, nhỏ thì như chuyện chuẩn bị quần áo để đi ra ngoài.

Mấy năm nay, người này vẫn luôn ở bên cạnh hắn.

Là cái gì đã khiến hắn lơ đi điều này?

Là lý trí, sự khiêm tốn, im lặng của Khâu Dương.

Một câu "tôi sẽ không thích cậu" ban đầu đã khiến cậu ta cam chịu làm một cái bóng.

Trước đây nhà họ Tần cực kỳ hỗn loạn, hai năm nay có an ổn hơn nhưng vẫn rất nhiều chuyện xảy ra. Tần Bách Dạ cẩn thận nhớ lại mà không phát hiện ra dấu ấn sâu đậm gì về Khâu Dương, nhưng cậu ta vẫn luôn tồn tại xung quanh.

Giống như trợ thủ đắc lực của hắn, giống như gió trong không khí.

"Xin lỗi." Tần Bách Dạ đột nhiên nói.

Bởi vì hắn đã hiểu cái "khốn nạn" trong miệng Lê Phi Phàm.

Khâu Dương hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, những lời cậu ta nói lại đổi lấy một câu xin lỗi, tất cả dũng khí cậu ta tích lại đã bị đánh tan.

Khâu Dương không hiểu ra sao, chỉ có thể nghĩ đến tình huống xấu nhất.

"Anh Tần." Cậu ta chần chừ hỏi: "...Em làm sai điều gì ạ?"

Là tình cảm của cậu ta quá rõ ràng?

Cho nên hẳn mới đột ngột xin lỗi cậu ta.

Đến cả quyền lợi cuối cùng được ở bên cạnh hẳn cũng bị thu về ư.

Khâu Dương há miệng, muốn nói chút gì đó.

Nhưng lúc này, cậu ta mới phát hiện mình không thể phát ra âm thanh gì.

Kết quả một giây sau, Tần Bách Dạ lại nghiêng người ôm lấy cậu ta.
"Không phải cậu làm sai cái gì." Tần Bách Dạ nói: "Là tôi cảm thấy có lỗi."

Khâu Dương ngẩn ra vài giây, vô thức nói: "Không cần nói xin lỗi với em."

Tần Bách Dạ lùi lại, bất đắc dĩ nói: "Trước kia sao tôi không phát hiện là cậu lại chiều tôi quá giới hạn như vậy nhỉ?"

"Cái gì là chiều chuộng quá giới hạn ạ?"

Lúc này Khâu Dương mới phản ứng lại, hai mắt phát sáng: "Cho nên anh không đuổi em đi?"

"Tôi nói thế bao giờ?" Tần Bách Dạ hỏi.

Khâu Dương cười: "Không có thì tốt ạ."

"Không đuổi cậu đi mà cậu vui như vậy?" Tần Bách Dạ đột nhiên cảm thấy hơi chua xót, trừ lúc đối mặt với em trai mình, hẳn hiếm khi có cảm xúc mềm mại trong tim như thế này. Hắn nhìn Khâu Dương, nói: "Tôi thấy lúc này cậu còn đông dài với Phi Phàm lắm mà? Nói chuyện hết cả một buổi chiều."

Khâu Dương xấu hổ: "Dông dài ạ? Lúc đó em thấy anh bận nên không tiện hỏi, chỉ đành hỏi hộ anh."

Tần Bách Dạ đặt tay lên gáy của Khâu Dương.

Ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt môi dưới của cậu ta.

Khâu Dương bị động tác thân mật bất thành lình này khiến cho không dám cử động.

Cậu ta như nhận ra điều gì đó trong ánh mắt bình tĩnh của Tần Bách Dạ, lồng ngực như nóng lên.

"Anh Tần." Cậu ta run run gọi nhỏ.

Tần Bách Dạ cũng thấp giọng hỏi: "Bây giờ có còn thích tôi không?"

"Thích." Âm thanh của Khâu Dương đầy lo sợ, nhưng cậu ta lại gạt đầu không hề do dự: "Vẫn luôn thích, rất thích."

Tần Bách Dạ cúi đầu, càng tựa gần một chút: "Vậy thì thử xem đi."

Sau đó hân hôn Khâu Dương.

Đó là một nụ hôn dè dặt và thận trọng.

Nhưng trong nháy mắt hô hấp quấn quýt nhau, từng cảnh tượng trong mấy năm qua không ngừng xuất hiện.

Đó là từng ngày đêm, mỗi phút mỗi giây, là bất chấp tất cả, cố gắng hết mình.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, từ thăm dò đến lúc chìm sâu vào.

Có tiếng động xa xa phía hành lang, chắc là quản gia.

Khâu Dương hơi vùng vẫy, ý muốn nhắc Tần Bách Dạ.

Giây sau, Tần Bách Dạ đưa tay đóng cánh cửa đang hé một nửa lại.

Hắn ôm người trước mặt vào trong thư phòng hơi mờ tối.

Rồi cúi đầu khiến nụ hôn càng sâu thêm.

Chương 86

Đến tận nửa năm sau Lê Phi Phàm mới biết chuyện Tần Bách Dạ và Khâu Dương đã bên nhau.

Lúc đó đã là cuối năm, nhiệt độ của Thịnh Kinh cũng ngày một thấp. Khách sạn nghỉ dưỡng do Trì Cận hùn vốn với người ta xây dựng hai năm trước đã hoàn thành. Vì vậy, anh ta mời tất cả mọi người đến trải nghiệm suối nước nóng trong ba ngày hai đêm.

Đúng lúc Lê Phi Phàm vừa vượt qua khoảng thời gian cuối năm bận nhất, anh bèn lập tức đồng ý.

Kiểu hoạt động dưỡng sinh thả lỏng này cũng chỉ có loại người ham chơi như Tưởng Huân mới gọi một cái là tới.

Cho nên, khi thấy Khâu Dương và Tần Bách Dạ tới cùng lúc, Lê Phi Phàm khá bất ngờ.

Khâu Dương nói: "Đúng lúc cần bàn bạc một vụ làm ăn, anh Trì lại gửi thiệp mời nên anh Tần kêu tôi hẹn luôn bên này."

"Cũng được." Lê Phi Phàm nhìn xung quanh, nói: "Thật ra chỗ này cũng không tệ, đợt này coi như Trì Cận không bị lỗ. Các anh hẹn người ta mấy giờ vậy, suối nước nóng ở đây rất nổi tiếng, buổi chiều đi chung không?" Khâu Dương gật đầu nói: "Được, ngày mai đối tác mới đến, hôm nay không bận gì cả."

Lúc bọn họ đang nói chuyện, Tần Bách Dạ chào hỏi xong nhóm Trì Cận cũng vừa lúc tới bên cạnh.

Lê Phi Phàm thấy Tần Bách Dạ rất tự nhiên ôm eo Khâu Dương.

Anh còn tưởng mình bị ảo giác.

Tần Bách Dạ hỏi anh: "Hoắc Uẩn Khải đâu?"

Lê Phi Phàm thu lại sự chú ý nữa, đáp: "Hôm qua mới ra ngoài với Cao Thăng rồi, không tới được."

Tần Bách Dạ gật đầu, không nói gì nữa.

Tưởng Huân nghe vậy bèn quàng tay qua cổ Lê Phi Phàm trêu chọc: "Tôi nói nè Lê gia, nếu Hoắc tổng đã không có ở đây, tôi có mở sòng bạc, tối nay cùng chơi nha?"

"Định mở theo kiểu gì." Lê Phi Phàm liếc xéo cậu ta: "Trì Cận làm nhà cái, cậu làm bữa trong địa bàn của anh ta, bộ không muốn sống nữa à?"

Tưởng Huân: "Đó chỉ là một hoạt động về đêm bình thường lúc tôi ở khách sạn suối nước nóng thôi. Anh có biết người tới chơi đều là khách quen của mấy club nổi tiếng ở Thịnh Kinh, điện thoại của bất kỳ ai cũng có hơn cả ngàn số liên hệ, quan trọng nhất là họ không thiếu tiền. Anh có biết điều này sẽ đem tới lượng khách nhiều thế nào không? Trì tổng cảm ơn tôi còn không kịp nữa đó."

"Không đi." Lê Phi Phàm tuyệt tình từ chối cậu ta.

Tưởng Huân chế giễu: "Nếu người đàn ông nào kết hôn xong cũng giống anh thì quá vô vị rồi, tôi tuyên bố sẽ theo đuổi chủ nghĩa độc thân."

"Cậu đã nói câu này nhiều lần rồi, mà nghe đồn tuần trước mẹ cậu mới sắp xếp cho cậu xem mắt, sau đó cậu bị người ta tạt cho một ly nước sôi vào mặt à?" Lê Phi Phàm nhìn cậu ta từ trên xuống dưới: "Tôi thấy hình như cậu đâu có bị hủy dung."

Tưởng Huân thản nhiên đáp: "Nước lạnh, cảm ơn."

Lê Phi Phàm: "Vậy xem ra đối phương vẫn còn khá tử tế."

Mặc dù Lê Phi Phàm và Tưởng Huân cứ công kích nhau, nhưng anh biết sòng bạc này của Tưởng Huân nhìn thì đơn giản chứ thực ra lại rất hữu dụng, cậu ta cũng có ý muốn duy trì quan hệ với Trì Cận.

Lê Phi Phàm không muốn tham gia vào cuộc vui này.

Cho nên anh nói: "Tôi tới để nghỉ phép, còn về chuyện làm ăn, hai ngày này dù trời có sập cũng đừng có tới tìm tôi."

Trì Cận và Thành Dư Nam bước tới: "Tôi còn tưởng cậu sẽ đi cùng với Hoắc Nhị gia chứ?"

Lê Phi Phàm: "Anh chưa nghe qua tiểu biệt thắng tân hôn sao?"

Câu nói này rước lấy không ít tiếng ói mửa.

Còn cụ thể tại sao Lê Phi Phàm lại biết chuyện của anh trai mình và Khâu Dương.

Thật ra là do xế chiều hôm đó, hai người bọn họ cùng đi tắm suối nước nóng.

Bể tắm ở đây khá riêng tư, không có quá nhiều người.

Lê Phi Phàm vô tình quay đầu lại thì thấy mấy dấu đỏ đầy cổ của Khâu Dương, lúc ấy anh đã ngậy người ngay tại chỗ.

Khâu Dương ngoảnh lại bèn bắt gặp ánh mắt của anh, dường như cậu ta chợt nhớ đến cái gì nên vội vã khoác áo choàng tắm lên, gương mặt lộ vẻ lúng túng.

Cũng may Lê Phi Phàm phản ứng rất nhanh, anh nhanh chóng khôi phục về bình thường, chậm rãi nói: "Không sao, tôi chỉ hơi kinh ngạc thôi."

Lê Phi Phàm ngâm mình đến khi cả người đầy mồ hôi mới dựa vào thành bể, nghiêng đầu hỏi Khâu Dương bên cạnh.

"Bao lâu rồi?" Lê Phi Phàm hỏi: "Ý tôi là chuyện của hai người ấy."

Khâu Dương thẳng thắn: "Nửa năm lẻ hai mươi bảy ngày."

Chính xác như vậy, Lê Phi Phàm tính ngày một chút, sau đó lập tức im lặng.

Sau một lát, Lê Phi Phàm lại do dự nói: "Cậu không sao chứ?"

Khâu Dương lộ vẻ mặt khó hiểu.

Lê Phi Phàm nói: "Cậu giữ bí mật này lâu như thế, có phải là..."

Chịu thiệt hơi nhiều rồi không.

Lúc trước Lê Phi Phàm đã thăm dò thử thái độ của Tần Bách Dạ nên lúc này anh mới nghĩ như thế.

Tần Bách Dạ không biết tình cảm của mình, nhưng hai người ngày đêm chung đụng, có phát sinh quan hệ cũng không lạ gì. Tần Bách Dạ vừa muốn duy trì mối quan hệ mà vừa không muốn công khai, dựa vào mức độ Khâu Dương thích hấn, Lê Phi Phàm chẳng hề ngạc nhiên khi cậu ta chịu phối hợp hoàn toàn như thế.

Nếu là như vậy, Lê Phi Phàm cảm thấy mình cần phải đi tìm Tần Bách Dạ.

Ngay khi Khâu Dương hiểu được ý của anh, cậu ta lập tức nói: "Phi Phàm, anh nghĩ nhiều rồi."

Cậu ta nói: "Thật ra chúng tôi không cố ý giấu diếm, anh Tần càng không làm vậy. Chẳng qua tôi thấy không cần phải công khai mà thôi."

Khâu Dương nói rất bình tĩnh, tựa như lúc nào cậu ta cũng đặt Tần Bách Dạ lên hàng đầu.

Lê Phi Phàm nhìn mấy dấu vết khoa trương trên cổ cậu ta mà nửa tin nửa ngờ.

Sau khi Khâu Dương rời đi, Lê Phi Phàm nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng vẫn quyết định đến phòng của Tần Bách Dạ.

Kết quả là, cái người mà nghe Khâu Dương nói đang rất bận- Tần Bách Dạ lại không có ở trong phòng.

Tần Bách Dạ chặn Khâu Dương lại giữa đường.

Cậu ta còn chưa vào cửa đã bị đè lên cửa hôn.

Khâu Dương hốt hoảng thở gấp: "Anh Tần, vào, vào phòng đi."
"Sao lại đi lâu như vậy?" Tần Bách Dạ khế hỏi.

Khâu Dương nhỏ giọng nói: "Phi Phàm biết chuyện nên hỏi em." Trong giọng của cậu ta có chút oán trách: "Đã nói anh đừng có để lại nhiều dấu vậy rồi mà anh không nghe."

Tần Bách Dạ thấp giọng nói: "Vậy chúng ta tạo thêm một lớp mới."

"Nếu để người khác nhìn thấy sẽ ảnh hưởng không tốt đến anh... A."

Âm thanh còn lại cũng hoàn toàn biến mất, Lê Phi Phàm nghe thấy tiếng đồ vật bị rơi khi mở cửa bèn lập tức quay đầu đi.

Anh thấy quả nhiên là mình quá rảnh rồi nên mới đi lo chuyện bao đồng.

Lúc đã đến khách sạn suối nước nóng, Lê Phi Phàm mới nói cho Hoắc Uẩn Khải biết chuyện anh đồng ý lời mời lần này của Trì Cận.

Buổi tối, Lê Phi Phàm nằm trên giường gọi video call.

Anh nhắc tới chuyện Tần Bách Dạ và Khâu Dương đã quen nhau hơn nửa năm.

Bên kia, đêm đã khuya nhưng Hoắc Uẩn Khải vẫn còn ngồi gõ máy vi tính, hần hót chút thời gian liếc anh một cái, bình tĩnh nói: "Tôi biết."

"Cái gì?" Lê Phi Phàm sốc, lập tức trở mình trên giường: "Anh biết lúc nào?"

"Ngày thứ hai bọn họ quen nhau, Tần Bách Dạ gọi điện cho tôi."

Lê Phi Phàm cảm thấy nhận thức từ trước tới nay của mình đã gặp phải một thử thách rất nghiêm trọng: "Cái quỷ gì vậy?"

"Hắn ta nhắc tới mấy lời cảnh tỉnh của em thôi, em khinh thường Tần Bách Dạ quá rồi." Hoắc Uẩn Khải nhìn Lê Phi Phàm đầu bù tóc rối, tạm ngừng công việc đang làm, nhìn anh nói: "Chẳng qua hắn ta nhất thời chưa hiểu ra vấn đề, nếu như hắn ta đã nghĩ thông suốt rồi thì em khỏi cần lo."

Trọng điểm mà Lê Phi Phàm chú ý tới là: "Vậy sao anh không nói cho em biết?"

Hoắc Uẩn Khải dừng lại: "Nói thật, tôi không ngờ tận nửa năm sau em mới biết chuyện."

Lê Phi Phàm im lặng một hồi, anh thấp giọng chửi: "Đm."

Hoắc Uẩn Khải hỏi anh: "Khách sạn như thế nào?"

"Cũng khá tốt, nhưng mà hơi xa." Lê Phi Phàm rảnh rỗi tán gẫu với hắn: "Nhưng muốn quảng bá tên tuổi của bể tắm suối nước nóng này không khó, hoàn cảnh ở đây cũng rất tốt."

Hoắc Uẩn Khải: "Tôi nhớ cậu ta có mời em đầu tư lúc hạng mục này mới mở mà?"

"Em không tham gia vào dự án này." Lê Phi Phàm nói: "Anh ta, Thành Dư Nam và thêm cả anh nữa, mấy người đã chia thị trường xong hết rồi, hiện tại em không thêm chút lợi ích nhỏ đó nữa, hiểu chưa?"

Hoắc Uẩn Khải lắc đầu cười rồi nói: "Nếu em thích khách sạn suối nước

nóng, vậy lần sau sẽ dẫn em tới khách sạn Dentons ở nước ngoài, khách sạn của bọn họ nằm trên đỉnh núi, phong cảnh không tệ.”

"Anh từng đi rồi à?" Lê Phi Phàm hỏi.

Hoắc Uẩn Khải: "Có lần đi công tác, đối tác đã hẹn ở khách sạn đó.”

Tới lúc này, Lê Phi Phàm cũng chỉ cho đây là một kỳ nghỉ ngắn.

Hành trình ba ngày hai đêm không có Hoắc Uẩn Khải nên anh cũng chỉ muốn tới đây để ngâm suối nước nóng, sẵn tiện nghỉ ngơi thả lỏng mà thôi.

Nhưng Lê Phi Phàm không ngờ còn có điều bất ngờ.

Giữa lúc anh đang video call với Hoắc Uẩn Khải, chợt có người gõ cửa phòng.

Lê Phi Phàm còn tưởng là Tưởng Huân muốn kéo anh đi chè chén, lúc mở cửa vẫn còn cảm râm: "Tôi đã nói không đi rồi mà, ồn lắm, tôi buồn ngủ.”

Kết quả lúc mở cửa lại thấy một nam sinh không xa lạ lắm.

Nói là nam sinh là bởi vì cậu ta rất trẻ, mái tóc ngắn ảm ướt, có loại cảm giác đẹp trai sáng sủa của con lai. Cậu ta nhìn Lê Phi Phàm, vừa cười vừa quơ quơ chai rượu và ly rượu trong tay, nói: "Tôi cũng không thích mấy chỗ ồn ào, anh có muốn uống với tôi một ly không?"

Tiếng phổ thông của cậu ta không chuẩn lắm, thỉnh thoảng còn xen vài chữ tiếng Anh.

Ánh mắt cậu ta tỏa sáng, rất có sức sống.

Người này vừa trở về từ nước ngoài, tên Trì Chiếu.

Cậu ta vừa tốt nghiệp Đại học.

Cậu ta không hiểu chuyện trong nước, quanh năm ở nước ngoài, có thể thấy được gia thế cũng không tệ.

Trì Chiêu đúng là kiểu nam sinh được bồi dưỡng trong hoàn cảnh sung túc, rất đơn thuần cởi mở.

Lê Phi Phàm thẳng thắn lắc đầu: "Không tiện lắm, hơn nữa tôi đã kết hôn rồi."

Nụ cười của cậu ta không hề giảm: "Chiều nay anh đã nói rồi, nhưng tôi thấy anh cũng không lớn hơn tôi bao nhiêu, cả ngày nay anh chỉ có một mình mà."

Hiển nhiên cậu ta không tin lời Lê Phi Phàm.

Lê Phi Phàm không ngờ điểm ngộ đầu tiên sau khi mình kết hôn lại xảy ra ngay trước mặt Hoắc Uẩn Khải.
Thật sự cmn quá xấu hổ.

Lê Phi Phàm không thể làm gì khác hơn ngoài nhấn mạnh: "Xin lỗi, nhưng đây đúng là sự thật, chẳng qua là anh ấy trùng hợp không ở đây thôi. Hơn nữa, tôi không học đại học, bước vào xã hội sớm nên tuổi tâm lý đã lớn lắm rồi.

Quan trọng là tạm thời tôi vẫn chưa có ý định **ngộai tình** đâu."

Đối phương thấy anh nói nhiều như vậy nên không tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại thăm dò anh: "Ngày mai anh có muốn đi tham quan chỗ này với tôi không?"

Lê Phi Phàm: "Ngày mai tôi có kế hoạch khác rồi."

Lê Phi Phàm nói vài câu rồi đuổi cậu ta về, lúc trở lại trước máy vi tính, thấy Hoắc Uẩn Khải bên kia vẫn còn giữ tư thế ngồi trên sofa gõ phím.

Hoắc Uẩn Khải hỏi anh: "Có quen người vừa rồi à?"

Lê Phi Phàm lắc đầu: "Mới gặp hồi chiều lúc đi ngâm suối với Khâu Dương

thôi, có nói chuyện mấy câu.”

Hoắc Uẩn Khải bình tĩnh nói: "Trì Cận nên chỉnh đốn khách của cậu ta một chút.”

Lê Phi Phàm thuận miệng nói: "Người ta là nhân tài ngành kỹ thuật, về nước là để cống hiến cho xã hội. Chỗ này của Trì Cận vốn thu hút toàn những người thuộc tầng lớp này mà. Hơn nữa, mở khách sạn nghỉ dưỡng mà còn phải sàng lọc lai lịch của khách nữa à, biển rộng cũng không quản được rộng như vậy đâu.”

Thật ra anh không quá để ý chuyện này.

Lúc này, anh vẫn chưa biết Hoắc Uẩn Khải đã nhận được tin tố cáo.

Hơn nữa không chỉ có một cái.

Đầu tiên Trì Cận gửi cho hắn một đoạn video.

Sau đó anh ta nói: "Với tư cách là bạn, tôi phải nhắc nhở cậu, theo như nhân chứng mục kích nói thì nhà cậu rất có thể sẽ bị cháy. Có trách thì cũng chỉ có thể trách Lê Phi Phàm quá đào hoa, dù sao tôi cũng đã báo trước cho cậu rồi đó.”

Cũng không biết ai đã quay cái video này, có thể thấy cảnh Lê Phi Phàm đang ngâm trong bể tắm suối nước nóng, không có quá nhiều người quanh đó, Khâu Dương thì cách khá xa. Anh ngửa đầu làm lộ ra cái cổ mảnh khảnh, cả người bị hơi nóng bao phủ, vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Mà cách đó rất gần, có một nam sinh đẹp trai đang ngâm mình, cậu ta cứ nhìn anh mãi.

Trong video, dường như Lê Phi Phàm nghe thấy cái gì nên nghiêng đầu nói chuyện với người ta.

Tư thế thả lỏng, bầu không khí có vẻ hài hòa.

Ngoài ra, Hoắc Uẩn Khải còn nhận được thêm một tin nhắn từ Tần Bách Dạ.

Nội dung cũng rất đơn giản.

"Tôi đã cho người điều tra người lúc đó Khâu Dương nói, có chút lai lịch, nhưng thân phận cũng không có vấn đề gì."

Ý của hắn rất rõ ràng, nếu thân phận người kia có vấn đề, hắn sẽ đích thân giải quyết.

Nhưng nếu không có, vậy hắn sẽ không nhúng tay vào.

Lê Phi Phàm không hề biết những tin tức này đã truyền đến tai Hoắc Uẩn Khải.

Chẳng qua anh cũng không ngờ hôm sau Trì Chiêu vẫn tới tìm mình.

Hôm nay, biểu hiện của cậu ta đã rất kiềm chế so với ngày đầu.

Hai người chỉ tình cờ gặp nhau ở nhà hàng vào buổi sáng, buổi chiều lúc ra ngoài chơi còn tiện đường gặp, đến cả hoạt động khai trương khách sạn vào buổi tối cũng gặp được cậu ta tại hiện trường.

Có rất nhiều người ở đó, không ít người là đối tác kinh doanh của Trì Cận, cũng có không ít người biết Lê Phi Phàm. Còn Trì Chiêu hiển nhiên không biết Lê Phi Phàm là ai, cậu ta thấy nhiều người kêu anh là Lê tổng, ánh mắt nhiệt tình thuần túy ban đầu lại có thêm mấy phần tôn trọng.

Tưởng Huân không nhịn được mà ghé vào tai anh trêu chọc: "Lê gia à, nói thật nha, cái cậu đẹp trai cứ theo anh không buông này cũng không tệ, vừa đơn thuần vừa nhiệt tình. Cậu ta muốn mặt có mặt, muốn dáng có dáng, hay là anh cứ theo cậu ta đi?"

Lê Phi Phàm thờ ơ: "Vậy sao cậu không theo đi? Người ta nói là không có ý gì khác, chẳng qua chỉ thích thái độ lạnh lùng của tôi đối với cậu ta mà thôi."

Tưởng Huân phun một ngụm rượu ra ngoài.

"Kỹ năng vòng vo đỉnh đây." Cậu ta đánh giá.

Tưởng Huân quay đầu lại nói với Trì Chiêu vừa mới bước tới: "Tôi nói nè, cậu tên Trì Chiêu đúng không? Chắc cậu không biết đâu nhỉ, Lê gia của chúng ta... Cái vị kia nhà anh ta đó, lợi hại lắm, tôi nói thật, cậu không có hy vọng gì nữa đâu."

Trì Chiêu lộ vẻ mặt hơi bất ngờ, không biết là do có sự khác biệt về văn hóa, hay là do cậu ta chưa hiểu.

Cậu ta nói với Lê Phi Phàm: "Liên hôn à? Đây là một hiện tượng hôn nhân phổ biến trong các tầng lớp thượng lưu ở trong nước. Thật ra thì nếu tính tình của đôi phương không tốt, anh cũng không cần phải níu kéo mối quan hệ không như ý đó."
Đúng là ông nói gà bà nói vịt mà.

Lê Phi Phàm cũng lười giải thích, chỉ cười qua loa lấy lệ, nói: "Được rồi, cứ bỏ qua hết đi."

"Anh kết hôn với tôi đi."

Lê Phi Phàm: "..."

Những người xung quanh nghe thấy lời này: "..."

Tưởng Huân bên cạnh: "... Cậu thanh niên à, cậu thật to gan."

Cậu thanh niên to gan này đang rất nghiêm túc nhìn Lê Phi Phàm, nhắc lại: "Anh kết hôn với tôi đi! Tôi nói nghiêm túc đó!"

Lê Phi Phàm đột nhiên bị một người không quen không biết cầu hôn.

Đây là chuyện mà anh không thể nào ngờ tới được.

"Hoặc tổng."

"Nhị gia?"

Tiếng xì xào truyền tới từ trong đám người khiến hiện trường đang im lặng khôi phục lại chút náo nhiệt.

Lê Phi Phàm còn tưởng mình nghe lầm, mãi đến khi anh nhìn thấy một người mặc áo khoác gió đi xuyên qua đám người tới đây. Lê Phi Phàm nhìn hấn đầy bất ngờ: "Sao anh lại tới đây?"

Không phải lần này đi mất mấy ngày sao?"

"Xem ra có người đang sốt ruột." Trì Cận không biết chui ra từ lúc nào, chế giễu nói: "Bây giờ người ta cũng đã cầu hôn rồi, nếu cậu ta còn không tới đây, cậu chạy mất thì phải làm sao?"

"Được rồi." Lê Phi Phàm nhìn cái đám người đang hóng hớt này.

Nếu người đã tới thì vừa lúc.

Lê Phi Phàm nắm tay Hoắc Uẩn Khải, quay đầu lại cười với Trì Chiếu, nói: "Mặc dù tôi có hơi bất ngờ, nhưng vẫn cảm ơn cậu. Nhưng mà anh ấy tới rồi, cậu cũng biết tôi không lừa cậu mà."

Trì Chiếu há hốc mồm nhìn anh rồi lại nhìn người đàn ông cao lớn vừa xuất hiện.

Cậu ta không tưởng tượng ra được kiểu người gì mới có thể kết hôn với Lê Phi Phàm.

Ban đầu Trì Chiếu cho là Lê Phi Phàm chỉ mượn cớ để từ chối mình. Sau đó, cậu ta nghe được vài tin đồn linh tinh, lại cảm thấy người đó chỉ là dạng phú

nhị đại không rành việc đời, hoặc là cái dạng người tính cách thô bạo, vô lý. Nhưng đến khi người đàn ông này xuất hiện, cậu ta đột nhiên cảm thấy như thể mọi chuyện vốn nên như thế.

Người đàn ông có thể đứng bên cạnh Lê Phi Phàm, vốn nên là như thế.

Hơn nữa, người đàn ông vừa xuất hiện không hề nhìn cậu ta, hắn chỉ nói với thanh niên vừa trêu chọc nói Lê Phi Phàm sắp bỏ trốn với người khác: "Quà ở trên xe, tự tìm người đi lấy đi."

Sau đó dắt tay Lê Phi Phàm: "Đi thôi."

Hắn tới nhanh, đi cũng nhanh.

Mang đi tất cả sự náo nhiệt nơi đây.

Cảnh tượng vừa rồi như một giấc mơ.

Trì Chiêu nghe thấy có người ghé vào tai mình trêu chọc: "Tôi nói nè người anh em, cậu cũng giỏi thật đó, dám cầu hôn người của Hoắc Nhị gia, lợi hại."

"Vậy mà Hoắc tổng không nổi giận, cậu cũng may thật."

Có người nói tiếp: "Có Lê gia ở đây, Nhị gia sẽ khá dễ tính."

Lúc này, Trì Chiêu mới cảm thấy hình như mình đã đi nhầm vào một thế giới mới.

Cậu ta đặt chỗ ở khách sạn này là vì có bạn học ở trong nước giới thiệu.

Bên cạnh bể tắm suối nước nóng, cậu ta đã gặp được một thanh niên cực kỳ đẹp.

Không phải Trì Chiêu chưa từng yêu ai, mà là cậu ta chưa bao giờ có ấn tượng mạnh mẽ như thế về một người.

Cảm thấy như vừa gặp đã yêu.

Cuộc trò chuyện lúc đó của bọn họ tuy ngắn nhưng rất vui vẻ, cậu ta biết anh tên Lê Phi Phàm, làm người đầu tư.

Anh trẻ tuổi nhưng lại khiến người ta cảm giác rất khác với bạn bè đồng trang lứa, động tác giơ tay nhắc chân rất phong độ, cả người như đang tỏa sáng.

Lúc này, tất cả âm thanh náo nhiệt xung quanh đều đã tan hết.

Vừa rồi Trì Chiêu nghe mọi người gọi người đàn ông kia là Nhị gia. Nghe người ta nói, lúc có Lê tổng, Nhị gia sẽ tốt tính.

Cậu ta mới nhận ra những chuyện mình trải qua mấy ngày này chỉ là một hồi ngoài ý muốn tốt đẹp mà thôi. Rõ ràng rất ngắn nhưng lại như dài đằng đẵng.

Dài đến mức cậu ta có thể khắc sâu kỷ niệm ngắn ngủi này vào trong lòng.

Nhưng sau đó lại hoảng hốt nghĩ— thật ra cũng không cần thiết.

Giữa hai người kia, dường như không có chỗ cho người khác xen vào.

...

Trên thực tế, Lê Phi Phàm không hề bất ngờ về chuyện Trì Chiêu lại có hảo cảm với mình.

Anh bất ngờ là việc cậu ta muốn kết hôn với anh.

Trên đường trở về phòng, anh đập lên đám cỏ khô héo úa ven đường.

Dưới màn đêm, đèn đuốc rực rỡ, không khí trong lành mát mẻ.

Lê Phi Phàm đặt tay vào trong túi áo của Hoắc Uẩn Khải, cảm khái nói:

"Sinh viên bây giờ quả nhiên còn thẳng thắn hơn cả em tưởng nữa, nếu anh không tới, chắc chắn đám Tưởng Huân sẽ lại ồn ào chọc ghẹo nữa." Lê Phi Phàm vừa nói vừa hỏi Hoắc Uẩn Khải: "À đúng rồi, anh còn chưa nói sao anh lại đột ngột trở về vậy?"

"Trì Cận không nói ư." Hoắc Uẩn Khải vâng vâng đầu ngón tay lạnh lẽo của anh.

Lê Phi Phàm hoài nghi mình nghe lầm, nhìn hấn: "... Đùa em à?"

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh một cái.

Lê Phi Phàm: "Anh sẽ để bụng một nam sinh trẻ tuổi như Trì Chiêu ư?"

"Tại sao không?" Hoắc Uẩn Khải dừng lại dưới ánh đèn đường, nhìn thẳng vào Lê Phi Phàm nói: "Em cũng nói đó, cậu ta trẻ tuổi."

Lê Phi Phàm im lặng hai giây, sau đó than thở: "Trước đây anh cũng thấy không ít thanh niên mười tám tuổi rồi mà?"

Còn nhìn không lọt mắt một Trì Chiêu à?"

"Cậu ta nhìn em, tôi muốn khoét mắt cậu ta ra." Hoắc Uẩn Khải tỉnh bơ nói một câu hết sức tàn nhẫn.

Lê Phi Phàm thẳng thắn: "Anh sẽ không làm vậy."

Hoắc Uẩn Khải nhìn anh mấy giây, sau đó thở dài, vươn tay qua ôm anh: "Quả nhiên nên nhốt em lại mới đúng."
Đôi mắt Lê Phi Phàm dần dần cong lên.

Anh rút tay ra, ôm cổ Hoắc Uẩn Khải, nói nhỏ vào tai hấn: "Nói cho anh biết một bí mật nha, thật ra thì em chỉ thích kiểu đàn ông lớn tuổi như Nhị gia anh thôi."

Hoắc Uẩn Khải ôm anh.

"Tôi già lắm à?" Hấn xoa xoa tai anh, hỏi.

Lê Phi Phàm: "Hết cách. Có người cứ kiên quyết muốn ăn giấm của nam sinh nhỏ tuổi, còn không ngại đường xá xa xôi ngàn dặm, vút hết công việc mà chạy về đây. Tuổi cũng đã qua ba mươi rồi, tính ra cũng hơi già thật."

Hoắc Uẩn Khải gõ trán anh, cuối cùng chỉ nói: "Vậy tôi sẽ cố sống lâu hơn em."

Lê Phi Phàm nói tiểu biệt thẳng tâm hôn, nói thật là cái "tiểu biệt" này ngắn hơn so với dự đoán của anh nhiều lắm.

Ban đêm, trong phòng có một bể tắm suối nước nóng cá nhân được ngăn cách riêng.

Nước suối được dẫn vào có thoang thoảng mùi lưu huỳnh, hơi nóng bốc lên khắp phòng.

Lê Phi Phàm khoát hai tay lên thành bể.

Nửa người trên hầu như đều lộ lên trên mặt nước, nhìn giống như một con cá mắc cạn.

Làn da đỏ ửng mướt mồ hôi của anh lộ ra trong sương mù, toàn thân đung đưa.

Sau khi anh kiệt sức, Hoắc Uẩn Khải ôm anh ra ngoài.

Lê Phi Phàm nhìn đôi chân dài rần chắc thẳng tắp đang nhỏ nước của người này, nhận thức rõ sự thật, khàn giọng nói: "Ba mươi vẫn chưa già, nhưng mà cứ như vậy nữa, chỉ sợ là em sẽ toi trước."

Hoắc Uẩn Khải đè anh xuống hôn.

Sau đó nói: "Sau này có đi suối nước nóng thì không được ra bể tắm chung nữa."

"Đừng nói là bể tắm chung, sau này em sẽ không đến suối nước nóng nữa."

Đôi mắt Lê Phi Phàm nửa khép nửa mở, anh mắng: "Anh nói xem ai mẹ nó muốn mỗi lần ngâm mình đều phải nhớ tới cảnh mình bị "làm" tới suýt ngỏm chứ."

Mỗi lần Lê Phi Phàm mệt mỗi đều rất khó chịu.

Hoắc Uẩn Khải đưa tay lên vén tóc trên mặt anh ra sau, hôn lên thái dương ướt mồ hôi của anh: "Lần sau đưa em đi nơi khác."

"Không đi." Lê Phi Phàm gạt tay hấn ra.

Hoắc Uẩn Khải cười khế: "Đi ngủ."

Lê Phi Phàm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Anh ngủ rất say.

Thật ra Lê Phi Phàm không nói cho Hoắc Uẩn Khải biết rằng anh đã dần quen có hấn bên cạnh.

Thậm chí có lúc hấn đi công tác, không ở bên cạnh anh, anh thường xuyên tỉnh dậy vào nửa đêm.

Nhưng cũng là từ ngày hôm đó, Lê Phi Phàm biết Hoắc Uẩn Khải cũng giống như anh.

Hấn sẽ vì một người Lê Phi Phàm thấy không hề quan trọng mà xuyên qua những tầng mây và gió lạnh mùa đông để trở về bên cạnh anh.

Họ đều thấy nhớ nhau— mỗi bình minh và hoàng hôn.

Chương 87

Có lẽ chuyện mà mọi người không ngờ tới nhất là vào năm Hoắc Thất vừa đủ tuổi kết hôn đã làm cho người ta to bụng.

Lúc Lê Phi Phàm nghe được tin này, có vô số ý nghĩ thoáng qua trong đầu. Nhưng cuối cùng cũng chỉ tổng hợp lại thành một câu hết sức kinh ngạc: "Không phải cậu thích đàn ông sao?!"

"Ai nói vậy." Hoắc Thất cãi lại: "Tôi thích phụ nữ."

Cậu cũng không dám nói với Lê Phi Phàm, đúng là hồi đó lúc mới quen anh, cậu thật sự nghi ngờ không biết có phải mình đã thích anh hay không.

Cậu sợ nếu nói ra lời này, chú Hai sẽ chặt chân cậu mất.

Mà Lê Phi Phàm hoàn toàn là bị các quan niệm trong sách ảnh hưởng.

Đến nỗi lúc anh nghe được tin này, mức độ chấn động đã tăng lên gấp bội.

Trong Ngọc Kinh Viên, Hoắc Thất cố ý chọn ngày mà Lê Phi Phàm có ở nhà, còn Hoắc Uẩn Khải thì đi vắng, lặng lẽ nói chuyện này cho Lê Phi Phàm.

Theo Hoắc Thất thấy, mặc dù hiện tại chú Hai là gia chủ của nhà họ Hoắc, nhưng lời nói của Lê Phi Phàm lại càng hữu dụng hơn.

Người trong tập đoàn cũng chỉ ước gì ngày nào Lê Phi Phàm cũng đến kiểm tra.

Bây giờ, đến cả mấy ông lão cổ hủ của nhà họ Hoắc có chuyện gì cũng không đến tìm chú Hai của cậu mà đều lén lút đến nhờ cậu Lê Phi Phàm.

Bởi vì nếu Lê Phi Phàm chịu mở miệng giúp, vậy thì chuyện đó đã có 90% thành công rồi.

Nhưng lần đó, rõ ràng là Hoắc Thất đã tính sai.

Bởi vì Lê Phi Phàm đã chỉ vào đầu cậu mắng trước: "Bộ thầy giáo vỡ lòng hỏi cấp hai của cậu không dạy muốn quan hệ tình dục thì phải đeo bao à? Cậu khiến con gái nhà người ta to bụng thì có thể sinh họ người ta hay là có thể đau họ người ta hả? Cậu có chút thường thức nào không vậy?" Hoắc Thất bị mắng như con mà cũng không dám cãi lại câu nào.

Cuối cùng cậu mới nhỏ giọng nói: "Là cô ấy nhất quyết muốn sinh con với tôi mà, còn trối tôi nữa."

Lê Phi Phàm: "..."

Trước sự thật ngược đời đầy bất ngờ này, Lê Phi Phàm đã bối rối rất lâu.

Lúc này anh không biết nên mắng hay nên an ủi cậu vài câu.

Sau đó, Lê Phi Phàm kêu Khâu Hồ đi điều tra chi tiết chuyện này.

Tin tức nhanh chóng truyền về.

Ba đời nhà cô gái kia đều phục vụ trong quân ngũ, từ khi còn bé đã bị dạy dỗ y như trong quân ngũ.

Có thể đánh được thân thích khó ưa trong nhà, còn có thể đánh thắng côn đồ ngoài đường.

Cô không phải là kiểu con gái truyền thống lúc nào cũng tuân theo khuôn phép, cô không chịu kết hôn với người được sắp xếp xem mắt, cuối cùng tình cờ tìm được Hoắc Thất.

Theo như Hoắc Thất nói, ban đầu cậu bị cưỡng bức, sau đó là cam tâm tình

nguyện.

Hai người đều đang ở độ tuổi đôi mươi, giống như hai đứa trẻ không hiểu chuyện, tùy tiện lại chơi ra mạng người.

Cũng may là chuyện này cũng được xử lý khá tốt.

Cuối cùng là, đích thân Diêu Chiêu Hồng đến nhà người ta hỏi cưới.

Vợ của Hoắc Thất tên đầy đủ là Lý Diễm, khuôn mặt sắc sảo, chiều cao tương đương Hoắc Thất. Ban đầu cô học nhiếp ảnh, nhưng sau đó đã tự làm phim tài liệu. Trong suốt thai kỳ, cô vẫn luôn ở trong Ngọc Kinh Viên. Bởi vì bên đây có quá nhiều người, nên Diêu Chiêu Hồng cũng sang. Bà nói cô gái này quá hoạt bát nên để đảm bảo an toàn cho cô, bà đành phải đến đây chăm sóc một khoảng thời gian.

Lê Phi Phàm thấy mang thai rất khổ.

Dù sao cũng phải mang đến tám chín tháng mà, ban ngày Hoắc Thất đi làm, tối về lại chăm sóc vợ.

Còn có thể thường xuyên thấy bóng dáng cậu bị vợ nhéo tai chạy khắp sân. Ở bên ngoài, Hoắc Thất cũng được người ta gọi là Tiểu Hoắc tổng, nhưng trước mặt vợ lại là một đứa trẻ ấu trĩ.

Niềm hạnh phúc này là lựa chọn tuổi trẻ của cậu, là do cậu cam tâm tình nguyện.

Lúc con của Hoắc Thất vẫn còn ở trong bụng mẹ, thím Lưu và Diêu Chiêu Hồng nhìn bụng cô đều nói hình như là bé trai. Hoắc Thất nghe vậy bèn không vui rất lâu, cậu nói chỉ muốn có con gái thôi.

Kết quả, lúc đứa bé chào đời, quả nhiên là một bé trai.

Chị Lan lập tức an ủi cậu, còn trẻ mà, sau này cứ bàn với vợ sinh thêm một bé gái nữa là được.

Tuổi Hoắc Thất cũng chưa lớn, lúc ôm đứa trẻ sơ sinh bé xíu, tay chân cậu luống cuống hết cả lên.

Cứ như vậy mà đột ngột thành bố trẻ con.

— — — Tên chính thức của Hoắc Tiểu Lục là Hoắc Thận Tư, tên do Hoắc Uẩn Khải đặt.

Còn cái tên Hoắc Tiểu Lục từ đâu ra thì phải nói đến hồi đầy tháng của nó, Lê Phi Phàm đã nói: "Tên của cha con được lấy tùy ý như vậy, cậu ấy tên Hoắc Thất, vậy con cứ lấy tên Hoắc Tiểu Lục là được rồi."

Hoắc Tiểu Lục tiểu đầy người anh ngay tại chỗ, khiến Lê Phi Phàm giận tái xanh mặt.

Kết quả Diêu Chiếu Hồng nói cái tên Hoắc Thất này không phải được đặt một cách tùy ý.

Cái tên này là do Lão thái gia đặt cho.

Nghe nói còn cố ý tìm người ta bấm tay tính toán.

Nhưng Lê Phi Phàm không quan tâm, vẫn kêu nó là Hoắc Tiểu Lục.

Gọi đến mức về sau cả Ngọc Kinh Viên đều gọi nó là Tiểu Lục.

Từ lúc chào đời đến khi lớn lên, Hoắc Tiểu Lục vẫn luôn được nuôi tại Ngọc Kinh Viên, bởi vì nó có một người cha không đáng tin cậy, còn có thêm một người mẹ thường xuyên ở trong rừng sâu núi thẳm. Nhiều khi đến một hai tháng gì đó cũng không thấy được mặt của mẹ ruột, cả hai người đều rất vô tâm.

Cha mẹ nó ở bên ngoài còn thường xuyên hưởng thụ thế giới hai người, vì vậy Hoắc Tiểu Lục được nuôi trong Ngọc Kinh Viên.

Hơn nữa, Hoắc Thất còn nói thẳng là không có hứng thú tiếp quản nhà họ Hoắc, cho nên cần phải bồi dưỡng cho con trai từ khi còn nhỏ, để con trai có thể làm việc thay cho cha. Cho nên cậu bèn vô trách nhiệm mà ném con

tra cho chú Hai dạy dỗ.

Đồng thời còn thề nhất định phải sinh thêm được một đứa con gái.

Chấp niệm không phải sâu bình thường đâu.

Lúc Hoắc Tiểu Lục còn là đứa trẻ sơ sinh, Lê Phi Phàm cực kỳ ghét bỏ nó.

Bởi vì nó khóc cực kỳ nhiều.

Lúc nó khóc vào ban đêm, cả thím Nguyệt và dì cũng hết cách, đành phải nhờ Lê Phi Phàm dỗ. Lê Phi Phàm cũng đã từng thắc mắc liệu có phải thằng nhóc này lại muốn tiểu lên người mình nữa hay không, nhưng cuối cùng anh chỉ đành dời phòng trẻ con đến kế bên phòng của mình và Hoắc Uẩn Khải. Cuộc sống như vậy đối với Lê Phi Phàm quả thật là tối tăm không thấy được ánh mặt trời.

Chỉ cần nghe thấy tiếng con nít khóc vào ban đêm thì phản ứng đầu tiên của anh là chui vào trong lòng của người bên cạnh. Sau đó bịt kín hai tai một lúc lâu, đến khi tỉnh táo lại mới bò dậy, mơ màng đi qua phòng bên cạnh.

Sau khi trở về phòng, anh ngã lên giường, kêu ca với Hoắc Uẩn Khải: "Con nít nhất định là sinh vật đáng sợ nhất trên thế giới này, không gì hơn được nó hết."

"Bảo mẫu rất chuyên nghiệp, sẽ biết cách xử lý mà." Lần nào Hoắc Uẩn Khải cũng ôm anh nói như thế.

Nhưng hẳn cũng biết, trước giờ Lê Phi Phàm chỉ than phiền ngoài miệng mà thôi.

Sau đó Hoắc Tiểu Lục đã lớn hơn chút.

Nó bắt đầu bi bô tập nói.

Khi đó, đột nhiên Lê Phi Phàm nhận ra hình như vai vế của mình và Hoắc

Uẩn Khải có hơi cao.

Hoắc Uẩn Khải mới ngoài ba mươi đã phải làm ông chú, anh còn khoa trương hơn, anh còn chưa đến ba mươi nữa.

Lúc đó, anh thấy như bị sét đánh giữa trời quang.

Cho nên người trong Ngọc Kinh Viên có thể thường xuyên thấy được một cảnh như thế này.

Cậu Lê tuổi còn trẻ, mỗi ngày đều ôm đứa bé vẫn còn mặc tã lót dạy: "Hoắc Tiểu Lục, nói cho con biết, sau này tối đa chỉ được kêu chú là chú thôi, nếu con dám gọi xưng hô lớn hơn nữa, chú sẽ đưa con đến chỗ của mẹ con, để cho con mỗi ngày đều bị muỗi đốt, có nghe thấy không?"

Hoắc Tiểu Lục ghét nhất là muỗi.

Nếu nó bị muỗi đốt một cái là có thể gào khóc đến hơn nửa giờ.

Nhưng nó không hiểu được, vừa nháy nhót trên tay anh, vừa lộ ra cái miệng toàn lợi không có răng, chảy nước miếng đầy cầm với Lê Phi Phàm.

"Con bẩn quá." Lê Phi Phàm vừa chê nó bẩn, vừa cầm lấy khăn lau nước bọt cho nó.

Nếu lúc đó, Hoắc Uẩn Khải đúng lúc trở về, Lê Phi Phàm sẽ lập tức chỉ huy Hoắc Tiểu Lục: "Có thấy không? Ai đây hả? Kêu cùng với chú nào, con nói đi, anh Hoắc Nhị."

Nếu không thì anh sẽ dạy nó kêu là chú Hoắc.

Mấy lúc như vậy, Lê Phi Phàm đều bị đánh.

Chị Lan nói với anh vô số lần: "Cậu đừng có suốt ngày dạy mấy thứ linh tinh cho nó, loạn hết vai vế trong nhà rồi."

Lê Phi Phàm lập tức ném Hoắc Tiểu Lục cho người khác, còn bản thân anh thì đi tìm "anh Hoắc Nhị" của anh.

— — — Lúc Hoắc Tiểu Lục được một tuổi đã bị viêm phổi một trận.

Bệnh rất nghiêm trọng.

Đêm đầu tiên ở trong bệnh viện, Hoắc Uẩn Khải ôm nó ngủ suốt đêm.

Mọi người trong Ngọc Kinh Viên đều biết Hoắc Tiểu Lục sợ hãi nhất. Bình thường sẽ không dễ dàng để cho hắn ôm.

Nhưng nửa đêm hôm đó nó khóc đến mức cả cha mẹ ruột và Lê Phi Phàm cũng hết cách.

Cuối cùng, Hoắc Uẩn Khải ra tay.

Gương mặt Hoắc Tiểu Lục bị sốt đến đỏ bừng, nó nhìn Hoắc Uẩn Khải, cuối cùng lại yên ổn nằm ngủ trong ngực hắn.

Không ai coi những lời Hoắc Thất nói lúc trước là thật.

Nhưng đó là lần đầu tiên, Lê Phi Phàm nhận ra có lẽ Hoắc Uẩn Khải thật sự muốn bỏ qua Hoắc Thất, đào tạo người thừa kế khác.

Dù sao thì tên nhóc Hoắc Tiểu Lục này đúng là có thiên phú của người thừa kế.

Lúc quậy lên thì không thua kém gì cha nó, nhưng được cái rất thông minh.

Ba tuổi đã bắt đầu mặc quần yếm đi vào công ty với Hoắc Uẩn Khải.

Còn hay được nhận đồ ăn vặt và tiếng hét chói tai của các nhân viên nữ.

Hoắc Tiểu Lục càng lớn càng hiểu chuyện.

Ví dụ, nó biết chú Lê đã nuôi mình từ nhỏ đến lớn.

Nó biết thật ra mình không nên gọi anh là chú Lê, nhưng Lê Phi Phàm nhất

quyết đòi nó gọi như thế, anh còn cảm thấy như thế vẫn còn hơi quá đáng, muốn nó gọi anh là anh Lê. Trong mắt nó, chú Lê cũng không phải là một người đáng tin cậy cho lắm, nói là đỡ nó ăn uống vui đùa, nhưng chính anh còn chơi vui hơn.

Hoắc Tiểu Lục nhớ có một lần.

Là lúc nó học tiểu học.

Lúc nghỉ hè năm đó, đúng lúc công ty của chú Lê cho nghỉ phép khoảng nửa tháng, Lê Phi Phàm quyết định đưa nó đến chỗ mẹ của nó đang quay phim.

Đó là một khu khá vắng, rất hiếm có dấu vết của con người.

Điều kiện nơi đoàn phim của mẹ của nó đang ở cực kỳ khó khăn, đừng nói đến nước để tắm gội, nước uống cũng đã là một vấn đề.

Lúc ở nhà, chú Lê của nó là người không để quần áo nhiễm một hạt bụi, ai ngờ đến nơi lại thả bay bản thân. Chú đi cưỡi ngựa với người ta.

Còn đi theo nhiếp ảnh gia cả đêm.

Mẹ của nó gọi chú là anh Lê, chú gọi mẹ của nó là chị Diễm.

Hoắc Tiểu Lục còn nhớ, mẹ của nó đã chính miệng nói, trong tất cả người nhà họ Hoắc, ngoại trừ cha nó là Hoắc Thất, người mẹ thích nhất là chú Lê. Chú không hề để ý đến bồi phận, đa phần khá gần gũi, dễ tính, tính tình tùy ý tự nhiên.

Ít ai quản được chú Lê.

Chẳng qua hành trình lúc đó có chút chuyện bất ngờ xảy ra.

Sau một trận mưa lớn như thác đổ, chú Lê bị thương ở chân vì giúp đưa vật

tư tiếp tế cho thôn dân địa phương.

Đó cũng là lần đầu tiên Hoắc Tiểu Lục biết cũng có người khiến chú Lê của nó phải sợ.

Lần đó, nhà họ Hoắc trực tiếp cho trực thăng đến tận nơi đón người.

Hoắc Tiểu Lục nhìn người đàn ông mà đến cả cha nó cũng phải ngoan ngoãn kêu là chú Hai bước xuống từ trên trực thăng, nó lặng lẽ lui về phía sau.

Trong ấn tượng của Hoắc Tiểu Lục, Hoắc Uẩn Khải luôn là người trầm tĩnh.

Người bên ngoài gọi hắn là Nhị gia hoặc là Hoắc tổng.

Khí chất uy nghiêm đó như bầm sinh đã có trên người gia chủ nhà họ Hoắc.

Ấn tượng đầu tiên về trách nhiệm và hình tượng của một người đàn ông trưởng thành trong lòng Hoắc Tiểu Lục không phải là từ cha ruột của nó, cũng không phải từ chú Lê, mà là từ Hoắc Uẩn Khải.

Lúc nhỏ, do Lê Phi Phàm dạy bậy bạ, nó thật sự gọi Hoắc Uẩn Khải là anh, cũng từng gọi hắn là chú.

Lúc lớn hơn chút, không cần ai dạy, nó cũng không gọi như vậy nữa.

Mặc dù Hoắc Uẩn Khải chưa từng có ý kiến gì với cách gọi của nó.

Người duy nhất trong nhà họ Hoắc dám ngày ngày lớn tiếng gọi "Hoắc Uẩn Khải, họ Hoắc, là Hoắc Nhị gia" chỉ có chú Lê của nó mà thôi.

Giống như lần này chú ra ngoài nên bị thương chân.

Nó thấy rõ ràng chú có vẻ rất sợ bị trách mắng.

Nhưng vừa thấy Hoắc Uẩn Khải tới, Lê Phi Phàm bèn không chút kiêng dè

giơ tay về phía hấn đòi ôm.

Đến khi Hoắc Uẩn Khải cúi người, ôm anh lên.

Anh lập tức thân nhiên dựa vào bả vai hấn, mềm giọng nói: "Thật xin lỗi, đã để anh phải lo lắng."

Sau đó anh bị mắng vài câu hời hợt, sau đó được đưa đi.

Lúc đó, Hoắc Tiểu Lục vẫn chưa hiểu lắm.

Nhưng nó vẫn nhớ lời mẹ nó từng nói.

"Chú Lê của con cứng chiều con là do anh ấy thật sự thích con, nhưng con phải luôn nhớ rằng, Hoắc Nhị gia mà có nuông chiều con thì phần lớn là do ngài ấy yêu ai yêu cả đường đi mà thôi."

"Là sao ạ?" Lúc ấy, Hoắc Tiểu Lục mờ mịt hỏi.

Mẹ nó xoa đầu con trai một cái, nói: "Người thừa kế của nhà họ Hoắc cũng không dễ làm như vậy đâu, con không làm được thì vẫn còn có người khác, nhưng đối với Nhị gia mà nói, chú Lê của con mới là quan trọng nhất. Chú Lê của con rất tinh tế, anh ấy không muốn con còn nhỏ đã đánh mất tuổi thơ nên năm nào cũng đưa con đi khắp nơi, coi như con may mắn. Bây giờ con còn nhỏ vẫn chưa cần hiểu, chờ lớn lên ắt sẽ tự hiểu, không ai có thể nói chính xác được tương lai, sau này lớn rồi thì tự mình lựa chọn con đường con muốn đi là được."

Lớn lên là như thế nào?

Hoắc Tiểu Lục không hiểu.

— — — Hoắc Tiểu Lục muốn lớn nhanh một chút.

Nhưng khi ngày càng trưởng thành, nó mới cảm thấy lúc còn nhỏ tốt hơn.

Từ khi qua mười tuổi, nó đã hoàn toàn mất quyền lợi đi chơi khắp nơi.

Nó cần học rất nhiều thứ.

Lúc đó nó mới hiểu được, mẹ nó nói chú Lê thật sự thương nó là như thế nào.

Trước mười tuổi, mọi chuyện là do chú Lê của nó làm chủ, nhưng sau khi nó mười tuổi, ai cũng không làm chủ được.

Bởi vì Hoắc Uẩn Khải đích thân dạy dỗ nó.

Thư phòng của Hoắc Uẩn Khải là nơi mà trước giờ không ai có thể tùy tiện bước vào.

Nội thất trong này đều là gỗ sẫm màu, mấy kệ sách kê dựa vào tường và thảm lót cũng sẫm màu.

Lần đầu tiên Hoắc Tiểu Lục đánh nhau với người ta, bị gọi vào trong này đứng, nó sợ đến mức không dám thở mạnh.

Thật ra thì tuổi tác của người đàn ông đang ngồi phía sau bàn cũng không lớn bao nhiêu, nhưng Hoắc Tiểu Lục dám đối chọi với cha ruột, khiến toàn bộ Ngọc Kinh Viên náo loạn lại không dám hó hé một câu ở đây.

"Sao lại đánh nhau với người ta?" Hoắc Uẩn Khải bình tĩnh hỏi.

Hoắc Tiểu Lục đang đứng trước bàn sách run lên một cái, ngập ngừng nhỏ giọng nói: "Bởi vì bọn họ ăn hiếp bạn học."

Hoắc Uẩn Khải dựa vào ghế: "Con cảm thấy mình có làm đúng không?"

"Con... Con..."

Hoắc Tiểu Lục vốn cảm thấy mình đã làm đúng, nhưng dưới loại áp lực như thế này, nó hoàn toàn không dám nói gì.

Nó để tay trước người, đứng không yên.

Hoắc Uẩn Khải liếc nó một cái, nói: "Đừng có học theo ba con, người ta nhìn thoáng qua là đã chột dạ."

Hoắc Tiểu Lục chấp hai tay ra sau lưng ngay tại chỗ, đoán có lẽ trước đây ba nó cũng bị la không ít lần.
Nó cúi thấp đầu bĩu môi, còn len lén liếc ra cửa.

Hoắc Uẩn Khải gõ chiếc bút máy trong tay xuống bàn một cái, không hề nhìn nó, nhưng ánh mắt lại lướt qua đỉnh đầu nó, nói: "Đừng nhìn nữa, bản thân chú Lê của con cũng chẳng vừa, gặp chuyện như thế này chắc chắn sẽ dạy con phải đánh lại."

Hoắc Tiểu Lục kinh ngạc há hốc miệng, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Ý là "sao ngài biết"?

Hoắc Uẩn Khải: "Đánh nhau chưa chắc là sai, nhưng nếu đánh xong mà không xử lý tốt hậu quả, vậy đánh nhau sẽ thành "có vấn đề"."

Đúng lúc này, có người gõ cửa thư phòng.

Ánh mắt Hoắc Tiểu Lục sáng lên.

Lê Phi Phàm bưng một ly cà phê đi vào, lúc đi ngang qua người nó còn nhỏ giọng nói: "Ra ngoài đi."

Hoắc Tiểu Lục biết mình được cứu rồi.

Hoắc Tiểu Lục vô cùng vui mừng vì chuyện này, nhưng nó không biết sau khi nó rời đi, Lê Phi Phàm tùy ý đặt ly cà phê lên bàn, không hề xin tha giúp nó mà chỉ nói: "Bây giờ sao nó hiểu được mấy đạo lý kia của anh cơ chứ, không thua người ta đã là may mắn lắm rồi."
Tiếp đó anh bị Hoắc Uẩn Khải kéo ngồi lên đùi.

Hắn nắm tay anh nói: "Vậy em để cho nó đi đánh lại, đánh không thắng

được thì em đi đánh giúp nó à?"

Lê Phi Phàm xoay người ôm hắn.

Anh đưa tay sờ sờ tóc gáy của Hoắc Uẩn Khải, nói: "Nhưng anh cũng đừng hung dữ như vậy, em thấy Hoắc Tiểu Lục sợ anh lắm đó."

"Vừa rồi tôi còn chưa nặng lời với nó." Hoắc Uẩn Khải ôm anh nói.

Bọn họ thân mật tán gẫu.

Vào một buổi chiều mùa hè, trước cửa sổ.

Cà phê đã nguội từ lâu.

Lúc đó, Hoắc Tiểu Lục vẫn còn chưa hình dung được mối quan hệ chặt chẽ chỉ tồn tại giữa Hoắc Uẩn Khải và Lê Phi Phàm.

Sau này nó phải đến phòng sách thường xuyên hơn, nhưng nó phát hiện, phòng sách vốn luôn là nơi quan trọng lại có thể thường xuyên thấy đồ của Lê Phi Phàm trong đó.

Nào là đồng hồ đeo tay, áo sơ mi, còn có giấy note của anh. Nhất là có một lần, Hoắc Tiểu Lục vô tình thấy được người giúp việc thu dọn bên trong. Trong phòng như vừa bị gió lớn thổi qua vậy, nghiêng mục, vãn kiện gì đó đều bị ném đầy đất. Phản ứng đầu tiên của nó là hai người họ đánh nhau.

Người giúp việc cũng không lấy làm lạ, cười nói: "Cậu Lê thường xuyên quậy phòng sách của Nhị gia."

Trong suy nghĩ của riêng nó, hai người này thường xuyên đánh nhau.

Hoắc Tiểu Lục còn cố ý đi hỏi Lê Phi Phàm.

Kết quả là nó nhận được một tiếng ho khan lúng túng và một cái vồ đầu.

Lê Phi Phàm nói: "Không nên hỏi thì đừng có hỏi."

Mặc dù Hoắc Tiểu Lục vẫn không hiểu lắm, nhưng sau đó, nó thấy cái phòng sách đó cũng không đáng sợ như nó vẫn tưởng.

Dù sao thì chú Lê của nó vẫn thường đập phá đồ đạc bên trong mà.

— — — Lúc ở nhà, Hoắc Tiểu Lục vẫn còn khá an phận.

Dù sao, nó là bạn chơi cùng với chú Lê, còn cha mẹ nó lại áp dụng phương thức nuôi thả.

Chỉ là nó vô cùng sợ Hoắc Uẩn Khải.

Nhưng lúc nó ở ngoài thì không giống vậy.

Mới hơn mười tuổi, người ngoài đã gọi nó là Tiểu Lục gia.

Nó có thể hoành hành ở toàn bộ Thịnh Kinh.

Thật ra, ban đầu là do Lê Phi Phàm đưa nó đi hoành hành.

Dù sao lúc nó mới mấy tuổi, anh đã dắt nó tới sông bạc của Tướng Huân, đi đến nhà Tần Bách Dạ, tè ra giường hắn, còn đến nhà của Thành Dư Nam và Trì Cận cướp bóc.

Giá trị của những thứ mà khi còn bé nó nhận được là vô giá.

Tất cả là nhờ có Lê Phi Phàm.

Nghe nói đến cả cha ruột của nó cũng nhờ có Lê Phi Phàm nhắc nhở mới nhanh chóng tiến vào vòng phú nhị đại đời thứ hai.

Đến đời của nó được tính là đời thứ ba.

Cha nó cưới sớm, cho nên từ nhỏ nó đã là người đứng đầu trong đời thứ ba.

Từ mười tuổi trở lên, nhất là khi nó lớn lên bên cạnh Hoắc Uẩn Khải, nó đã có thể phân biệt được những người xung quanh mình có bối phận thế nào.

Chỉ có thể nói, nhóm bạn nó chơi cùng từ sau mười tuổi đều có khoảng cách thế hệ không quá lớn.

Cuối tuần, một đám nhóc choai choai tụ tập tại một quán nước ven đường, uống nước giải khát ướp lạnh.

Có người xem video quảng cáo mới trên màn hình lớn của tòa cao ốc phía đối diện.

Mở miệng hỏi nó: "Hoắc Tiểu Lục, chuyện chú Lê của cậu và người mẫu đồ họa kia vào tháng trước là thật sao?"

Mặt Hoắc Tiểu Lục tối sầm: "Cậu hỏi cái gì?"

Cậu bé vừa hỏi vậy thấy nó không vui, lập tức nói: "Cậu không muốn nói thì thôi vậy. Tôi thấy ngày nào cậu cũng cứ nhắc chú Lê, chú Lê. Còn người mẫu đồ họa kia lại là bạn thân của bạn của dì tôi, ngày nào bọn họ cũng nói tới chuyện này, cho nên vừa rồi tôi chợt nhớ tới mới hỏi cậu thôi."
Đừng thấy tuổi của Hoắc Tiểu Lục không lớn, nhưng nó không lạ gì mấy chuyện này nữa.

Nó khuấy mấy cục nước đá trong ly, lạnh mặt nói thẳng: "Không phải người nào cũng có thể đặt cùng với tên chú Lê của tôi đâu. Tháng trước chú ấy đã dành rất nhiều thời gian tham gia hoạt động, chỉ do có người nào đó mặt dày không biết xấu hổ bám lên mà thôi."

Những người xung quanh thấy nó xụ mặt đều tự giác ngậm miệng lại.

Hoắc Tiểu Lục thường nghe thấy nhiều nên cũng bị ảnh hưởng, tuổi còn nhỏ đã có thể dọa người được rồi.

Nhưng Hoắc Tiểu Lục vẫn còn nhớ chuyện này mãi.

Hoắc Tiểu Lục nghĩ, chuyện này khác hoàn toàn với những gì mà nó thấy.

Buổi chiều, lúc trở về Ngọc Kinh Viên.

Lê Phi Phàm đã nhìn thấy nó từ xa.

Nó cúi đầu ngồi một mình trên thềm đá trước cửa.

Lê Phi Phàm đi thẳng tới, hỏi: "Chú nói nè tiểu Lục gia, con ở đây suy tư về cuộc đời à?"

"Chú Lê." Đây là lần đầu Hoắc Tiểu Lục hỏi anh: "Sao chú phải kết hôn?"

Lê Phi Phàm bị câu hỏi quá mức thâm sâu này dọa cho giật mình.

Ngay sau đó, anh bật cười nói: "Có nữ sinh nào trong lớp thích con à? Hồi đó cha con cũng phải đến tuổi kết hôn rồi mới có con, còn con lại càng quá đáng hơn."

Hoắc Tiểu Lục nhìn anh: "Có bạn học của con hỏi về scandal của chú."

"Mấy đứa con nít tụi con trưởng thành sớm vậy sao?" Lê Phi Phàm giễu cợt.

Sau đó, Hoắc Tiểu Lục thấy chú Lê kéo ống quần lên, đặt mông ngồi xuống cạnh nó.

Anh ngả người ra sau, hai khuỷu tay chống lên thềm đá sau lưng.

Anh híp mắt nhắm mình trong ánh nắng chiều một hồi, sau đó nói: "Chú đã tu thân dưỡng tính rồi, sớm xa rời mấy scandal trong giới truyền thông rồi."

"Là sao ạ?" Hoắc Tiểu Lục bối rối.

Lê Phi Phàm chống tay lên thềm đá, cười ra tiếng: "Có nghĩa là muốn con làm ngơ mấy thứ nhàm chán như vậy đó."

Đúng lúc Hoắc Tiểu Lục muốn nói gì đó, xa xa đã thấy xe của Hoắc Uẩn Khải về.

Khâu Hồ đứng cạnh xe mở cửa, Hoắc Uẩn Khải xuống xe.

Một lớn một nhỏ đang ngồi trên bậc thang đá không ai nhúc nhích, Lê Phi Phàm miễn cưỡng vẫy vẫy tay với hắn: "Hi Nhị gia, đã lâu không gặp."

Rõ ràng sáng nay vừa mới gặp.

Hoắc Uẩn Khải đi về phía này, vừa đến gần đã khom người nâng Lê Phi Phàm lên.

"Sao lại ngồi trên đất?" Hắn cau mày hỏi, sau đó cúi người xuống giúp anh phủi bụi.

Lê Phi Phàm: "Ừm, đây là một vấn đề triết học đáng suy ngẫm."

"Không được nói nhảm." Hoắc Uẩn Khải nạt anh.

Hắn lại nhìn qua Hoắc Tiểu Lục bên cạnh.

Hắn cúi đầu hỏi: "Nghe nói con thi không đạt yêu cầu?"

Hoắc Tiểu Lục ngay lập tức nhảy lên như con khỉ, bỏ lại một câu: "Chú Lê, chú nói với dì Lan con đến nhà bạn làm bài, tối này không về ăn cơm đâu!"

Nó chạy nhanh trên đường dưới ánh hoàng hôn, nghe thấy tiếng cười giễu sau lưng.

Nó nghĩ hình ảnh vừa rồi đã đủ để chứng minh tất cả.

Sao lại phải kết hôn?

Đương nhiên là vì thích.

Đó là định nghĩa mông lung về tình yêu của Hoắc Tiểu Lục lúc vừa tiến vào

tuổi thanh xuân.

Là chỉ cần đứng chung một chỗ đã không cần chứng minh thêm điều dư thừa gì nữa.

— — — Hoắc Tiểu Lục đã sớm hiểu rõ, nó muốn trở thành người như Hoắc Uẩn Khải.

Từ trước đến giờ, nó vẫn luôn vừa ngưỡng mộ vừa sợ hãi, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn trở thành mục tiêu phấn đấu của nó. Suốt những năm qua, nó cũng đã học theo cách này.

Nhưng có thứ có thể học, cũng có thứ không thể học.

Ví dụ như tình cảm, thật ra thì yêu cầu cũng rất cao.

Cũng như mối tình đầu của nó, bắt đầu trong mơ hồ, rồi nhanh chóng kết thúc.

Nó yêu sớm, ngay lúc học trung học cơ sở đã yêu rồi.

Rồi bị mời phụ huynh.

Mong muốn có một đứa con gái của cha nó bị trì hoãn do công việc của mẹ nó quá bận rộn. Đúng lúc Hoắc Thất có cơ hội kéo vợ đến thánh địa tắm nắng trong truyền thuyết để nghỉ phép.

Chú Lê của nó đã đi dự đám cưới của một người bạn mới quen năm ngoái lúc đi du lịch nước ngoài.

Không ai ở nhà, cuối cùng là Hoắc Uẩn Khải đi họp.

Năm đó, Hoắc Tiểu Lục đã cao gần tới bả vai của Hoắc Uẩn Khải.

Cho dù đã cao hơn rất nhiều, nhưng khi nó thấy Hoắc Uẩn Khải vừa gọi điện cho khách hàng vừa bước xuống xe, nó vẫn cảm thấy trước mắt tối lại.

Nó vẫn cứ lớn lên.

Nhưng nó cảm thấy hình như thời gian đã dừng lại trên người Hoắc Uẩn Khải và Lê Phi Phàm.

Khi nó còn bé bọn họ trông như thế nào, thì mười năm trôi qua bọn họ vẫn trông như vậy.

Lại ví như Hoắc Uẩn Khải đến trước cửa ngôi trường vốn được xem là trường trung học quý tộc của nó, đến cả Hiệu trưởng khi nghe tin cũng phải vội vã chạy tới. Chớ càng khỏi phải nhắc tới cô chủ nhiệm trẻ trung đang ở tuổi kết hôn của lớp Hoắc Tiểu Lục, nó không còn nhìn thấy được dáng vẻ nghiêm nghị như sư tử Hà Đông ngày thường, đến cả tiếng nói của cô cũng êm dịu hơn không ít.

Hoắc Tiểu Lục rất muốn trợn trắng mắt.

Dù sao ở trong mắt nó, chú Lê mới là mỹ nhân.

Mặc dù sự thật cũng là như thế, nhưng tất cả những thứ này cũng không thể nào che lấp được chuyện nó bị bắt quả tang yêu sớm . Trường học bắt buộc phải chia tay, hoặc là để cho phụ huynh mang về giáo dục lại.

Trên đường về, Hoắc Uẩn Khải không nói gì.

Thay vào đó, Hoắc Tiểu Lục lại chủ động nói thẳng: "Thật ra thì tụi con vẫn chưa làm gì cả, đến cả tay cũng chưa nắm."

Hoắc Uẩn Khải: "Ừ."

"Ừ?"

"Ta sẽ gọi điện cho ba mẹ con."

"Đừng mà!" Hoắc Tiểu Lục sốt ruột, kéo tay Hoắc Uẩn Khải cầu xin tha thứ:

"Mẹ con rất nóng nảy, nếu để bà ấy biết, chắc cái mông của con phải nở hoa mất, gọi cho chú Lê được không ạ?"

Hoắc Uẩn Khải nhìn nó, tỉnh bơ nói: "Loại chuyện thế này, chú Lê của con sẽ không bao che cho con đâu."

Hoắc Tiểu Lục ỉu xìu.

Cuối cùng, Hoắc Uẩn Khải còn nói: "Nếu con muốn chuyện này trôi qua càng sớm càng tốt, vậy thì phải chủ động xin lỗi nữ sinh đó và bố mẹ của bạn ấy. Hơn nữa, phải bảo đảm với ta, cho đến khi con có thể tự mình gánh nổi trách nhiệm, ta không muốn nghe thấy chuyện thế này nữa."
Dĩ nhiên là Hoắc Tiểu Lục vội vàng đồng ý.

Từ nhỏ đến lớn, nó luôn được Hoắc Uẩn Khải đích thân dạy dỗ một cách bài bản.

Hắn hiếm khi nhúng tay vào phương diện sinh hoạt của nó, trừ phi Lê Phi Phàm cũng không giải quyết được mà phải nhờ hắn giúp đỡ.

Cho nên trong chuyện này, Hoắc Tiểu Lục bắt đầu vui mừng vì người tới là Hoắc Uẩn Khải, dù sao hắn cũng đã hứa chắc chắn sẽ không nói cho cha mẹ nó biết.

Cuối cùng Lê Phi Phàm vẫn biết chuyện này.

Do anh phát hiện ra một số điện thoại trong túi áo vest của Hoắc Uẩn Khải.

Nói thật, người như bọn họ, thường xuyên bị nhét vài tấm danh thiếp cũng là chuyện bình thường.

Sở dĩ khiến Lê Phi Phàm chú ý tới, là bởi vì số điện thoại đó được viết trên mảnh giấy xé từ trên vở bài tập xuống.

Giả dị tự nhiên, còn có mùi nước hoa, khó trách anh sẽ hỏi.
Dĩ nhiên Hoắc Uẩn Khải sẽ không giấu anh.

Nhưng nếu hắn đã xử lý xong, anh cũng sẽ không đi tìm Hoắc Tiểu Lục.

Anh quan tâm tới chuyện khác.

"Cô giáo kia có đẹp không?"

Trong phòng, Lê Phi Phàm đờ Hoắc Uẩn Khải xuống ghế mà hỏi hắn.

Hơn một năm nay, Lê Phi Phàm càng phát ra một loại khí chất nội liễm, gương mặt sắc bén hơn, giảm đi chút dịu dàng, anh đeo thêm chiếc kính gọng vàng, mái tóc rối bù, áo sơ mi nửa kín nửa hở, từ vẻ quyền rũ như yêu tinh biến thành kiểu văn nhã bại hoại.

Anh cố ý cúi thấp đầu, chậm rãi hôn lên cằm hắn: "Có đẹp bằng em không?"

"Trang phục và đạo cụ này em đã chuẩn bị bao lâu rồi?"

Hoắc Uẩn Khải câu lấy dây chuyền của anh, cười hỏi.

Lê Phi Phàm kéo trở lại, liếc hắn: "Hỏi anh đó? Ai đẹp hơn?"

"Em đẹp." Hoắc Uẩn Khải vuốt ve eo của anh, xoay người lại đờ anh xuống: "Phàm Phàm đẹp nhất."

...

Hoắc Tiểu Lục không biết được, chú Lê trong miệng của nó ở trong lòng Nhị gia vẫn xinh đẹp như mới ngày hôm qua.

— — — Nếu muốn hỏi chuyện sau đó, Hoắc Tiểu Lục chỉ có thể nói từ nhỏ đến lớn, nó đã nghe được rất nhiều lời đánh giá về Lê Phi Phàm và Hoắc Uẩn Khải.

Đủ mọi kiểu, kể cả về cá nhân bọn họ, hay là đối với cuộc hôn nhân của bọn họ.

Tổng thể mà nói, người ngoài đồn thổi bọn họ đã bằng mặt không bằng lòng rất nhiều năm.

Dường như sau khi cưới mấy năm thì họ đã thay đổi, mỗi người đều có người khác, cái này mới phù hợp với ấn tượng của mọi người về hôn nhân của gia tộc lớn.

Càng đừng nói tới là hai người đàn ông.

Nhưng những điều mà Hoắc Tiểu Lục nhớ được chỉ là những chuyện nhỏ nhặt.

Ví dụ, trước kia chú Lê rất thích ngủ ngoài hiên lúc mưa, có một lần bị cảm, sau đó Hoắc Uẩn Khải cũng không cho anh ngủ như vậy nữa.

Ví dụ, chuỗi đeo tay bằng đàn hương mà Hoắc Uẩn Khải đã đeo suốt mấy năm là do Lê Phi Phàm đưa cho hắn, nghe nói là để cầu bình an.

Ví dụ, bọn họ thích uống cùng loại trà.

Lê Phi Phàm mười năm như một đười ươi nổi cáu lúc thức dậy.

Lại ví dụ, Hoắc Uẩn Khải đã quen với việc nếu không về sẽ cho người thông báo cho Lê Phi Phàm biết, chưa bao giờ gián đoạn.

Vào mùa hè năm Hoắc Tiểu Lục kết thúc trung học, nó hẹn bạn ra ngoài cắm trại, không ngờ lại trùng địa điểm với nhóm Tưởng Huân và Lê Phi Phàm tụ họp cuối tuần.

Ban đêm mùa hè, tiệc nướng trên sân cỏ đang náo nhiệt, gió thổi qua mát mẻ thư thái.

Đề tài nói chuyện của đàn ông không tránh khỏi mấy thứ như giá cổ phiếu trong thành phố lúc hơn hai mươi tuổi, sau đó lại biến thành bạn gái, vợ con.

Tưởng Huân kéo ghế nằm đến bên cạnh Lê Phi Phàm, nhìn gương mặt không thay đổi mấy của anh, nói: "Tôi nói nè, vị Lê tổng này, thật vất vả cho anh quá, đi ra ngoài chơi rồi còn mang theo công việc. Anh có thể cảm nhận một chút cảm giác rảnh rỗi trong lúc bận rộn của người trưởng thành được không hả."

Lê Phi Phàm gác chéo chân, đặt laptop lên đùi.

Anh thuận miệng nói: "Xong ngay đây."

Có người bên cạnh cười nói: "Trong khi chúng ta vẫn còn quậy cả đêm trong club, anh Lê đã kết hôn rồi. Hai năm không tới mà đã mang theo con nít tới, bây giờ đứa trẻ đã lớn mà mới có mấy người trong chúng tôi có người yêu, thật tàn nhẫn. Tôi có cảm giác mình bị bỏ lại phía sau một đoạn xa rồi."

Hoắc Tiểu Lục bung một đĩa thức ăn đã được nướng xong đi tới, đặt xuống trước mặt Lê Phi Phàm.

Cậu thỏa mãn cho tâm lý khổ đại cừu thâm trong lòng của đám đàn ông này, nói với Lê Phi Phàm: "Chú Lê, tặng chú nè."

Tưởng Huân cúi người cầm dép lê trên chân đánh nó một cái.

"Chú Tưởng!" Hoắc Tiểu Lục vừa làm động tác tránh né, vừa không sợ chết hô to: "Chú có ghen tị cũng không được đánh con."

Tưởng Huân hỏi Lê Phi Phàm: "Sao nó gọi đòn y như Hoắc Thất trước kia vậy chứ?"

"Ruột thịt mà, cậu nghĩ sao?" Lê Phi Phàm giễu cợt.

Tưởng Huân chỉ vào Hoắc Tiểu Lục nói: "Con cứ chờ đó, chú sẽ kêu Hoắc Uẩn Khải trừng trị con."

Trong đầu Hoắc Tiểu Lục nghĩ, người không có ở đây, xem chú tìm ai tới trừng trị con nào.

Cho đến khi nó phát hiện, thật ra Hoắc Uẩn Khải vẫn luôn ở đây.

Hôm đó, Hoắc Uẩn Khải mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen.

Hắn đứng giữa mấy người đàn ông trung niên đang khoa tay múa chân chỉ về phía khu vực dự định khai phá xung quanh, trông vô cùng nổi bật dưới màn đêm.

Hắn xắn ống tay áo, trên người có loại khí chất nho nhã hiền hòa lắng đọng.

Hoắc Uẩn Khải bàn chuyện xong bèn lập tức đi tới chỗ của Lê Phi Phàm.

Đám người không hề khách sáo, còn ăn hiếp con nít này gặp hắn cũng phải chào hỏi tử tế.

"Nhị gia."

"Hoắc tổng."

Hoắc Uẩn Khải gật đầu, đi tới sau lưng Lê Phi Phàm, cầm áo khoác anh đặt phía sau lên, nói: "Còn ăn nữa không?"

"Đi thôi." Lê Phi Phàm lập tức đứng lên.

Hai người lập tức đi mất.

Hoắc Tiểu Lục nghe chú Tường của nó chế giễu nói: "Con thấy chưa, mặc dù là chú hện chú Lê của con ra ngoài, nhưng thật ra ai mà không biết anh ta đi theo họ Hoắc kia chứ, mà cũng không đúng, hai người kia không thể nói được là ai theo ai, thật là chướng mắt quá đi."

Hoắc Tiểu Lục khó hiểu: "Không phải rất bình thường à?"

Bọn họ vẫn luôn như vậy mà?"

Tường Huân hoàn hồn, cạ lời: "Cũng đúng, sao chú lại nói chuyện này với thằng nhóc như con cơ chứ."

Tưởng Huân còn chưa nói cho nó biết về Lê Phi Phàm hồi đó.

Anh là tình nhân nhỏ bên người Hoắc Uẩn Khải nổi danh khắp Thịnh Kinh. Bọn họ có thể đi tới được như ngày hôm nay, chắc chắn không chỉ có một mình cậu ta bất ngờ.

Trong ánh mắt chờ mong lời giải thích của Hoắc Tiểu Lục, Tưởng Huân chỉ nói một câu: "Đã nhiều năm trôi qua, rốt cuộc Hoắc Nhị gia vẫn luôn đặt Lê Phi Phàm ở trong lòng."

"Còn chú Lê của con..." Tưởng Huân nói tới đây thì nhìn thấy gì đó, đổi lời, giấu cợt: "Là một con quỷ ngây thơ."

Hoắc Tiểu Lục nhìn sang.

Sau đó, nó nhớ một màn này rất lâu.

Bãi cỏ trong đêm dưới ánh đèn hiện lên nét bình yên, bọn họ sánh bước bên nhau bước qua nhịp sống hối hả của thế giới.

Năm tháng cực kỳ ưu ái hai người, không lưu lại quá nhiều dấu vết rõ ràng trên người họ, nhưng lại để bóng lưng và khí chất của họ giống hệt nhau.

Không biết hai người đang nói gì với nhau, Lê Phi Phàm đột nhiên tì lên bả vai của người bên cạnh, nhảy lên lưng hắn.

Tiếng cười khẽ và tiếng nói chuyện dần dần truyền tới.

"Hoắc Uẩn Khải, em là ai?"

"Lê Phi Phàm."

"Ai bảo, em là người trên đầu quả tim của Nhị gia anh đó."

"Ngày mai đừng có bảo em xấu hổ đó, xuống."

"Không muốn."

...

Sau đó, phàm là có người hỏi Hoắc Tiểu Lục định nghĩa của tình yêu là gì.

Nó sẽ nói— Là càng ngày càng hòa hợp, là đủ đơn giản, nhưng cũng đủ khắc cốt ghi tâm.

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 87**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)